ஸ்ரீ:

பகவத் பாஷ்யகாரரால்

ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரால்

அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

ஸ்ரீ ஸுதர்சந ஸூரியின்

தாத்பர்ய தீபிகையை அநுஸரித்து

வங்கீபுரம் ஸ்ரீ வாஸுதேவாசார்யரால்

தமிழ் பாஷையில் எழுதப்பட்டுள்ள உரையுடன்

கலாரத்நாகரம் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சுப் பதிப்பிக்கப் பெற்றது

All Rights Reserved.

MADRAS

பவ வருஷம் ஐப்பசிமீ 1௳] [18—10—~~1943~~ 1934

Retired Deputy Chief Engineer
Southern Railway.

ஸ்ரீ:

பூமிகை.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தின் ப்ராசீநத் தன்மை

வேதாந்திகளென்று வ்யவஹரிக்கப்படும் வைதிகர்கள், இக்காலத்தில் இந்தத் தேசத்தில் மூன்று வகுப்பினர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய ஸித்தாந்தத்தைத் தழுவியிருப்பவர்கள் சிலர்; ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய ஸித்தாந்தத்தைத் தழுவியிருப்பவர்கள் சிலர்; ஸ்ரீ மத்வாசார்யருடைய ஸித்தாந்தத்தைத் தழுவியிருப்பவர்கள் சிலர். இவர்களெல்லாரும் நமது உபநிஷத்துக்களை ப்ரமாணமாக ஒத்துக்கொண்டவர்களே. ஆனால் அந்த உபநிஷத் வாக்யங்களுக்குப் பொருள் கொள்வதில் மாத்ரம் அவர்கள் வெவ்வேறான அபிப்ராயம் கொண்டவர்கள். இவர்களுள் முதல் இரண்டு வகுப்பினர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு வரும் ஸித்தாந்தங்கள் மிகவும் ப்ராசீநங்களென்றே சொல்லக்கூடும். ஸ்ரீசங்கராசார்யருக்கு முன் ஸ்ரீ கௌடபாதர் எனனும் ஒரு ஆசார்யரும், அவருக்கு முன் வேறு பல ஆசார்யர்களும் அத்வைத மதத்தை உபதேசித்து வந்தார்களென்று தெரிய வருகின்றது. அவர்களுக்கு முன்னும் அதி ப்ராசீநர்களான ஒரு அத்வைத வாக்கியத்தார் இருந்ததாகவும் அந்த வாக்யத்தாரிடமிருந்து இந்த ஆசார்யர்கள் பிரிந்து வந்திருப்பதாகவும் ஊஹிக்கக் காரணம் உண்டு. ஆனால் அந்த ப்ராசீந அத்வைதிகள் மாயாவாதத்தை, ஸ்ரீசங்கராசார்யர் ஒப்புக்கொண்டது போல ஒப்புக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருடைய பரம்பரையும், ஸ்ரீ போதாயனரென்று ப்ரஸித்தரான ஒரு மஹர்ஷி காலம் முதல் வந்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது. அந்தப் போதாயனருடைய காலமும், வேதாந்த ஸூத்ரங்களைச் செய்தவரும் மஹா பாரதத்தின் கர்த்தாவான வ்யாஸ மஹர்ஷியென்றே எல்லாராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டவராயும் இருக்கும் ஸ்ரீ பாதராயணருடைய காலத்திற்கு ஸமீபித்த காலமென்றே சொல்லலாம். இந்தப் போதாயனர், ஸ்ரீ பாதராயணருடைய வேதாந்த ஸூத்ரங்களுக்கு, மிகவும் விஸ்தாரமாக 'வ்ருத்தி' என்னும் பெயருள்ள ஒரு வ்யாக்யானத்தைச் செய்திருந்ததாக அறிகிறோம். இந்த வ்ருத்தி க்ரந்தத்தில் உரைக்கப்பட்டுள்ள பல விஷயங்கள் சங்கர பாஷ்யத்தில் பூர்வ பக்ஷமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த வ்ருத்தி க்ரந்தத்திற்கு 'டங்கர்' என்னும் பெயருள்ள ஒரு ஆசார்யர் ஒரு வ்யாக்யானம் எழுதி இருந்தாராம். இந்த டங்கருடைய வாக்யங்களை 'வாக்ய காரருடைய வாக்யங்கள்' என்று பாஷ்ய காரர்கள் உதாஹரித்திருக்கிறார்கள். 'ப்ரஹ்மாநந்தி' என்று பாஷ்ய காரர்களால் சொல்லப்பட்டுள்ள வேதாந்தியும் இந்த டங்கரே என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்ரீவேதாந்த ஸங்க்ரஹத்தின் வ்யாக்யான கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீ ஸுதர்சனாசார்யர் அம்மாதிரி 'டங்கரே

ப்ரஹ்மானந்தி' என்று சொல்லியிருப்பதுடன், ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகரும், தமது 'தத்வ டீகை' என்னும் க்ரந்தத்தில் அம்மாதிரியே அநுஸரித்திருக்கிறார். இந்த டங்கர் ஒரு பெரிய ப்ரஹ்ம வித்தாகவும் வாதங்களில் அதி ஸமர்த்தராகவும் இருந்திருக்கவேண்டுமென்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

தமிழ் தேசத்து வித்வானென்னும் பொருளை விளக்கும் 'த்ரமிடாசார்யர்' என்னும் பெயரை உடைய மற்றுமொரு விசிஷ்டாத்வைத ஆசார்யர், ஸ்ரீ பாதராயண ஸூத்ரங்களுக்கு பாஷ்ய மொன்றையும் உபநிஷத்துக்களுக்கு பாஷ்யமொன்றையும் இயற்றியிருந்ததாகவும் அறிகின்றோம். ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர், இந்த த்ரமிடாசார்யரால் செய்யப்பட்டுள்ள ஸூத்ர பாஷ்யத்தையே 'பாஷ்யம்' என்று பெயரிட்டு, அதிலிருந்து பல வாக்யங்களைத் தமது ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஸங்க்ரஹித்திருக்கிறார். ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடையச் சாந்தோக்ய பாஷ்யத்திற்கு உரை எழுதுமிடத்தில், ஆநந்தகிரி என்று ப்ரஸித்தரான அத்வைத வேதாந்தி த்ரமிடாசார்யருடைய உபநிஷத் பாஷ்யத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவித்து, அதை ஒரு பெரிய க்ரந்தமாகப் பேசியிருக்கிறார். ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய உபநிஷத் பாஷ்யத்திலும், சிற்சில விடங்களில், அக்காலத்தில் வேறொரு பாஷ்யமும் இருந்திருக்கவேண்டுமென்பதை ஸூசிப்பிக்கும் சில வாக்யங்களைக் காண்கிறோம். இந்த த்ரமிடாசார்யருடைய உபநிஷத் பாஷ்யத்தையே அவர் மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு அம்மாதிரி எழுதி இருக்கலாமோ வென்று நினைக்க ஹேது உண்டு அக்காலத்தில் வேறு ஒரு பாஷ்யமும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. வேதாந்த ஸூத்ரங்கள் முதலிய பல மூல க்ரந்தங்களுக்கு பாஷ்யம் எழுதிய ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யரும் அவருடைய காலத்திற்கு முன்னிருந்த வேறு விசிஷ்டாத்வைத ஆசார்யர்களும் உபநிஷத்துக்களுக்கு ஒரு விசிஷ்டாத்வைத பாஷ்யம் எழுதாமல் விட்டுவிட்டதற்கும், அப்பொழுது இந்த த்ரமிடாசார்யருடைய உபநிஷத் பாஷ்யம் ப்ரசாரத்தில் இருந்து வந்ததே காரணமாக இருக்கலாமென்று நினைக்கக்கூடும்.

த்ரமிடாசார்யருக்குப் பிறகு ஸ்ரீவத்ஸாங்கரென்றும் குஹதேவரென்றும் இரண்டு பெரிய ஆசார்யர்கள் இருந்ததாகவும் தெரிகின்றது ஸ்ரீ வத்ஸாங்கர் என்பவர் த்ரமிடாசார்யருடைய ஸூத்ர பாஷ்யத்திற்கு ஒரு வ்யாக்யானம் எழுதி இருந்தாராம். குஹதேவர் என்பவர் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த விஷயமாக சில பெரிய க்ரந்தங்களை இயற்றியிருந்ததாக ஏற்படுகின்றது ஆனால் இவ்விடத்தில் கூறப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்களுள் ஒன்றாவது இப்பொழுது அகப்படவில்லை ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீ வேதாந்த ஸங்க்ரஹத்திலும் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள சிற்சில வாக்யங்கள், 'அந்த க்ரந்தங்கள் ஒரு காலத்தில் இருந்தன' என்பதை விளக்குகின்றனவே தவிர வேறு ஒரு சிஹ்நங்களும் அவைகளைப் பற்றி இப்பொழுது இல்லை இந்த ஆசார்யர்களுடைய பெயர்கள் மாத்ரம் ஸ்ரீ யாமுநாசார்யருடைய ஸித்தித்ரயத்திலும் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலும் பெருமையுடன் புகழ்ந்து பேசப்பட்டிருப்பதை எல்லாரும் பார்க்கலாம். ஸித்தித்ரயத்தில், டங்கர் பாஷ்யகருத் ஸ்ரீ வத்ஸாங்க மிச்ரர் ஆக இம்மூன்று விசிஷ்டாத்வைத ஆசார்யர்களின் பெயர்கள், பர்த்ருமித்ரர் பர்த்ருஹரி ப்ரஹ்மதத்தர் முதலிய சில அத்வைத ஆசார்யர்களின் பெயர்களுடன் கூட உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன ஸ்ரீவேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில், போதாயனர் டங்கர் த்ரமிடர் குஹதேவர் கபர்த்தி பாருசி என்னும் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. மஹா வித்வான்களாகிய இந்த ஆசார்யர்களுடைய க்ரந்தங்களெல்லாம் இவ்விதம் லுப்தங்களாகிவிட்டன என்பது மிகவும் சோகிக்கத்தகுந்ததே. ஆனாலும், அந்த க்ரந்த கர்த்தர்களால் சொல்லப்பட்டுள்ள அருமையான விஷயங்

களெல்லாம், இப்பொழுது ப்ரசாரத்தில் இருந்து வரும் ஸ்ரீயாமுநாசார்யருடைய ஸித்தித்ரயம் முதலான க்ரந்தங்களிலும், ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருடைய ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸ்ரீவேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் இந்த இரண்டு க்ரந்தங்களிலும் உதாஹரிக்கப்பட்டு பரிபாலிக்கப் பட்டிருக்கின்றன வென்பது கொஞ்சம் ஆச்வாஸகரம்.

விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தின் ப்ராசீநத்தன்மை இவ்வளவு மாத்ரமன்று. ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைதிகள் எல்லாரும் பாஞ்சராத்ர மதாநுஸாரிகள். இந்தப் பாஞ்சராத்ரம் என்பது ஸ்ரீமந் நாராயணனாலேயே வெளியிடப்பட்டது என்பது அவர்களுடைய கொள்கை. இந்தப் பாஞ்சராத்ரத்தில், ஆலயங்களிலும் க்ருஹங்களிலும் பகவானை அர்ச்சாரூபியாக ஆராதநம் செய்ய வேண்டுவதான கர்மங்கள் சொல்லப்பட்டிருப்பதுடன்கூட, உபநிஷத்துக்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களும் விஸ்தாரமாகவும் தெளிவாகவும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சித்அசித்ஈச்வரர்களென்னும் தத்வ த்ரயமும், சேதநாசேதநங்களுக்கும் பகவானுக்குமுள்ள சரீர சரீரிபாவமும், ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதை என்பதும் இவை முதலியவைகளே பாஞ்சராத்ரத்திற் செய்யப்பட்டுள்ள தத்வ நிர்ணயங்கள். பகவானைச் சரணமாக அடைவதே நமக்குப் பரமமான ஹிதம் என்று பாஞ்சராத்ரத்தாற் செய்யப்படும் உபதேசமும் உபநிஷத்திற்கு ஒத்ததென்பதே விசிஷ்டாத்வைதிகளின் கொள்கை. புருஷார்த்த விஷயத்திலும், உபநிஷத் சொல்வதற்கும் பாஞ்சராத்ரம் சொல்வதற்கும் எவ்வித விசேஷமும் இல்லை. ஆகையால், பாகவத மதமென்று சொல்லப்படும் பாஞ்சராத்ர ஸித்தாந்தமே ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமென்று சொல்லக்கூடும். இந்தப் பாஞ்சராத்ர ஸித்தாந்தம் மஹாபாரதத்தில் விஸ்தாரமாகப் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீபாதராயணர், தமது வேதாந்த ஸூத்ரத்திலும், இந்தப் பாஞ்சராத்ரத்தைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறார். ஆகையால் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமானது ஸ்ரீ வ்யாஸர் காலத்திற்கும் முந்தினது என்று சொல்லக் கூடும். ஸூத்ரங்களாவது பகவத் கீதையாவது பாஞ்சராத்ர தந்த்ரங்களாவது எவ்வளவு காலத்திற்கு முன் எப்பொழுது எழுதப் பெற்றன வென்பதைக் குறிப்பிட்டு நிர்ணயிப்பதற்கு, நமக்கு இப்பொழுது கிடைக்கும் ஸாமக்ரிகள் போதுமானவையல்ல வென்பது உண்மையே. இது வரையில் நிரூபகர்களெல்லாராலும் மஹத்தான ப்ரயாஸத்துடன் இது விஷயமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கும் ப்ரயத்நங்களெல்லாம் விபலமாகவேப் போயிருக்கின்றன. ஆனாலும், ஸ்தூலமாக இந்த க்ரந்தங்களெல்லாம் பஹு காலமாக வழங்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றன வென்று சொல்வதற்கு அந்த ஸாமக்ரிகள் போதுமானவைகளே. அவைகளை அவலம்பித்து, நாம், ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தை ஸ்ரீவ்யாஸர் காலத்திற்கு முன்னிருந்து வழங்கிவரும் ஸித்தாந்தமாகவே சொல்லக்கூடும். ஆழ்வார்களாலும் இந்த ஸித்தாந்தமே ஆதரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் இதை மிக ப்ராசீநமென்றே ஒத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஸித்தாந்தத்தின் ஸ்வரூபம்

இப்படி பஹுகாலமாக ப்ரசாரத்தில் இருந்துவரும் இந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு உபநிஷத்துக்கள் எப்படி முக்ய ஆதாரமாகின்றனவென்றும் அந்த உபநிஷத் வாக்யங்கள் விசிஷ்டாத்வைதக் கொள்கைகளை எப்படி போதிப்பிக்கின்றனவென்றும் விசாரிக்க வேண்டியது விவேகிகளுக்கு ப்ராப்தம். ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில், ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர், இந்த விசாரத்தையே செய்திருக்கிறார். 'ஸமஸ்த கல்யாணகுண கணங்களு

டன் கூடினவனும் ஹேய குணமொன்றாலும தொடப்படாதவனுமாக இருக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஜகத் எல்லாவற்றுக்கும் பரம காரணமான வஸ்து; சேதந வஸ்துவாகிற ஜீவாத்மா அசேதந வஸ்துக்களாகிற ப்ராக்ருத வஸ்துக்கள் இவையெல்லாவற்றையுங் காட்டிலும அவன் அத்யந்த விலக்ஷணன ; அவன் சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் தனது சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறான ; அவனே ஸகல சேதநர்களாலும் கடைசியாக அடையத் தகுந்தவன ; அப்படி அவனை அடைவதற்கு அவனுடைய கருணையே முக்ய உபாயம; அந்த கருணைக்கு நாம அவனிடத்தில் செய்யும் பக்தி ப்ரபத்திகள் வ்யாஜங்களாகின்றன; அந்தப் பக்தியும, வேதநம உபாஸநம முதலிய சப்தங்களால் குறிக்கப்படும ஜ்ஞாந விசேஷமே ; அது, உபாஸகர்களாற் செய்யப்படும வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாநத்தை அங்கமாக உடையது, அந்தப் பகவான், தனது நிதயேச்சையால், ஒரு ஸ்தாந விசேஷத்தில் பக்தர்களுக்கு ஆநந்தகரமான ஒரு திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்துடன் ஆவிர்பவித்து நிற்கிறான; அந்த விக்ரஹமும அந்த ஸ்தாநமும அவனுடைய ஸ்வரூபம் போலவே எல்லாருக்கும பரம ப்ராப்யம' இத்யாதியான அர்த்தங்களே உபநிஷத்துக்களில ப்ரதி பாதிக்கப்படுகின்றனவென்று இந்த க்ரந்தத்தில் நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

உபநிஷத்துக்களில நாம இருவகைப்பட்ட வாக்யங்களைக் காணகிறோம். சில வாக்யங்கள், 'ப்ரஹ்மம குணங்களற்றது' என்று சொல்லுகின்றன, வேறு சில வாக்யங்கள், 'ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞாநம பலம முதலிய கல்யாணகுணங்களெல்லாம உண்டு' என்று சொல்லுகின்றன இவை இரண்டும பரஸ்பர விருத்தங்களாகையால இரண்டும தத்வங்களாக இருப்பது உபபந்நமாகமாட்டாது. இவைகளுள் ஏதாவதொன்றே தத்வமாக இருக்கக்கூடும. ஆதலால, வேதங்களின ஆப்தத்வம ஸித்திக்கவேண்டுமானால இந்த இரண்டுவித வாக்யங்களுக்கும பரஸ்பரம விரோதம் வராமல ஒருவித ஸமந்வயத்தைச் செய்வது ஸாத்யமோ வென்பதை விசாரிக்கவேண்டியது அவச்யமாகின்றது. குணங்களெல்லாம குணியின் பரிச்சேதத்தை வெளியிடுபவையாதலால, அபரிச்சிந்நமான ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணங்களைச் சொல்வது ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததாகமாட்டாது என்று வாதம செய்து, ஸ்ரீ சங்கராசார்யர், நிர்க்குண வாக்யங்களுக்கே ப்ராதாந்யம கொடுத்தல வேண்டுமென்று நிர்ணயித்திருக்கிறார். 'ஏகமேவாத்விதீயம்' [வஸ்து ஒன்றே, இரண்டாவது இல்லை] 'நேஹ நாநாஸ்தி' [பல வகைப்பட்டது என்பதே இவ்விடத்தில இல்லை] இத்யாதியாக ப்ரஹ்மைக்யத்தை விளக்கும வாக்யங்களே அவருக்கு ப்ரமாணம. 'ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணங்கள் உண்டு' என்று சொல்லும வாக்யங்களெல்லாம அவருக்கு அப்ரமாணங்களாகின்றன இவை, கார்ய ப்ரஹ்மமென்று வ்யவஹரிக்கப்படும் மாயா கல்பித ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியவையென்று அவைகளை அவர் ஒதுக்கிவிடுகிறார். இம்மாதிரி 'உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிய வாக்யங்கள் சில, தாழ்ந்த ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியவை மற்றவை' என்று விபாகம செய்வதற்கு உபநிஷத்தில ப்ரமாணமொன்றும காணப்படவில்லை என்பதே ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர் இதற்குச் செய்யும முக்ய ஆக்ஷேபம. உபநிஷத்துக்கள், நிர்க்குண ப்ரஹ்மம என்று ஒன்று உண்டு என்று ஓரிடத்திலும பேசவே இல்லையாதலால, நிர்க்குண வாக்யங்களுக்கு க்ஷயம விநாசம முதலிய ஹேய குணங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை யென்பதில தாத்பர்யமென்றே நாம பொருள் கொள்ளுதல வேண்டும என்பதுதான் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய அபிப்ராயம

'சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும வேறுபட்ட வஸ்துக்களென்றும் அவை ஸத்யங்களென்றும் சொல்வது, ப்ரஹ்மம ஒன்றே உண்டு என்று சொல்வ

தற்கு விரோதியாதோ" என்று ஜங்கைக்கும் சங்கைக்கும் பிணக்குமாறு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது. அவை வேறுபட்ட வஸ்துக்களானாலும், அவை ப்ரஹ்மத்தைவிட்டுத் தனித்து நிற்க யோக்யதையற்றவைகளாகவும் ப்ரஹ்மத்திற்கு விசேஷணங்களாகவும் இருக்கிறபடியால், ப்ரஹ்மம் ஒன்றே இருக்கிறது என்று சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு சேதநாசேதநங்களின் இருப்பு ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் விரோதிக்கமாட்டாது. ப்ரளய தசையிலும் ஸ்ருஷ்டி தசையிலும் இந்த ப்ரஹ்மமொன்றே உண்டு, ப்ரளய தசையில் மிக வும் ஸூக்ஷ்மமாய எவ்வித நாம ரூபங்களுமற்று நிற்கும் சேதநாசேதநங்களை தனது விசேஷணமாக அந்த ப்ரஹ்மம் உடைத்தாயிருக்கின்றது, ஸ்ருஷ்டி தசையில் அந்தச் சேதநாசேதந வஸ்துக்களே, அந்த ப்ரஹ்மத்தின ஸங்கல்பத்தால், ஸூக்ஷ்மதசையை விட்டு ஸ்தூலங்களாகி, ப்ரளயதசையிற்போலவே அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு விசேஷணங்களாக இருக்கின்றன. இவ்வாறு அந்த விசேஷணங்களுக்கு ப்ரஹ்மத்தைவிட்டுப் பிரிந்து தனித்த இருப்பே ஒருபொழுதும் இல்லையாதலால், ப்ரஹ்மம் ஒன்று தான் உண்டு என்று சொல்வதற்கு ஆக்ஷேபம் இருக்க இடமில்லை. இதுதான் அவ்வாறு சொல்லப்படும் ஸமாதானம். 'ப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஸத்யம், மற்றவை அஸத்யம்' என்பதையும் விசிஷ்டாத வைதிகள் ஒருவாறு ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். 'ஸத்யம்' என்னும் சப்தத்திற்கு விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமிராமலிருப்பதைப் பொருளாகச் சொல்லி சேதநாசேதநங்களை விசேஷணங்களாக உடைய தாமியாயிருக்கும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்திற்கு எவ்வித மாறுதலும் இல்லையாதலாலும் விசேஷணமாயிருக்கும் சேதநாசேதந வஸ்துக்களுக்கு மாத்ரம் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயகாலங்களில் மாறுதல்கள் உண்டாகிறபடியாலும் ப்ரஹ்மம் ஸத்யமாகவும் மற்றவை அஸத்யங்களாகவும் ஆகின்றனவென்று சொல்லக்கூடும் என்று வாதிக்கிறார்கள். சேதநர்களுக்கு ஜ்ஞாநத்தின் ஸங்கோச விகாஸங்களாகிற மாறுதலும், அசேதந வஸ்துக்களுக்கு ஸ்வரூபத்திலேயே மாறுதலும் உண்டு. அந்தக் காரணத்தாலேயே அவைகள் அஸத்யங்களாகின்றனவென்று அவர்களால் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. விசேஷணங்களாய் நிற்கும் சேதநாசேதநங்களில் ப்ரஹ்மத்தின ஸங்கல்பமடியாக இவ்விதங்களான மாறுதல்கள் தென்பட்டபோதிலும், அவைகளை விசேஷணங்களாயுடைய ப்ரஹ்மத்தை அந்த மாறுதல்கள் ஸ்பர்சிக்கமாட்டாவென்பதும் அவர்களுடைய கொள்கை. இப்படி அவர்கள் கொள்கை கொள்வது, அவித்யையால் ப்ரஹ்மம் ஆக்ரமிக்கப்பட்டபோதிலும் அந்த அவித்யையின் கார்யங்களால் அந்த ப்ரஹ்மம் தொடப்படாமலே இருக்கின்றது என்று அத்வைதிகளால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் கொள்கையைப் போன்றதே. இவ்வாறு 'ப்ரஹ்மம் குணமற்றது' என்னும் அர்த்தமுள்ள உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கு ஹேயகுணங்கள் இல்லை என்பதில் தாத்பர்யமென்றும், ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு சேதநா சேதந வஸ்துக்களாகிற விசேஷணங்கள் மாத்ரம் மாறுதலை அடைகின்றனவென்பதில் தாத்பர்யமென்றும், ப்ரஹ்மைக்யத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு விசேஷணங்களுடன் கூடிய விசேஷ்யமாகிற ப்ரஹ்மத்திலேயே தாத்பர்யமென்றும், 'ப்ரஹ்மம் அத்விதீயம்' [அதாவது, இரண்டாவது இல்லை] என்னும் வாக்யங்களுக்கு அந்த ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து வேறு நியந்தா இல்லையென்பதில் தாத்பர்யமென்றும், அர்த்தம் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் விருத்தங்கள் போலத்தோன்றும் வாக்யங்களுக்கெல்லாம் சரியான ஸமந்வயம் சொல்லப்பட்டு விடுகின்றனவன்றோ?

டன கூடினவனும் ஹேய குணமொன்றுலும தொடப்படாதவனும இருககும் ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஜகத எலலாவறறுககும பரம காரணமான வஸது; சேதந வஸ்துவாகிற ஜீவாதமா அசேதந வஸதுககளாகிற பராகருத வஸதுககள் இவையெலலாவற்றையுங் காடடிலும அவன அதயநத விலக்ஷணன , அவன் சேதநா சேதந வஸதுககளெலலாவற றையும தனது சரீரமாக உடைததாயிருககிறுன ; அவனே ஸகல சேதநாகளாலும கடைசியாக அடையத தகுநதவன ; அபபடி அவனே அடைவதற்கு அவனுடைய கருணையே முகய உபாயம; அநத கருணைககு நாம அவனிடததிற செயயும் பக்தி ப்ரபததிகள் வ்யாஜங்களாகின்றன; அநதப பகதியும, வேதநம உபாஸநம முதலிய சபதங்களால குறிக் கப்படும ஜ்ஞாந விசேஷமே , அது, உபாஸகாகளாற செயயப்படும வர்ணுச்ரம தர்மா நுஷ்டாந'ததை அஙகமாக உடையது , அநதப் பகவான், தனது நிதயேசசையால, ஒரு ஸதாந விசேஷததில பகதாகளுககு ஆநந்தகரமான ஒரு திவய மங்கள விகரஹததுடன் ஆவிர்பவித்து நிற்கிறுன்; அந்த விகரஹமும அநத ஸதாநமும அவனுடைய ஸ்வரூபம் போலவே எலலாருககும பரம ப்ராப்யம' இதயாதியான அாததங்களே உபநிஷததுகக ளில ப்ரதி பாதிககபபடுகின்றனவென்று இந்த கரநததில் நிரூபிககப்படுகின்றது.

உபநிஷததுககளில் நாம இருவகைப்பட்ட வாகயங்களேக காண்கிறேம். சில வாக் யங்கள், ' ப்ரஹ்மம் குணங்களற்றது ' என்று சொலலுகினறன , வேறு சில வாகயங்கள், ' பரஹமததிறகு ஜஞாநம பலம முதலிய கலயாணகுணஙகளெலலாம உண்டு ' என்று சொலலுகினறன இவை இரணடும பரஸபர விருததஙகளாகையா ல இரணடும ததவங்க ளாக இருபபது உபபநநமாகமாடடாது இவைகளுள் எதாவதொன்றே ததவமாக இருககககூடும். ஆதலால, வேதஙகளின ஆபததவம விததிககவேணடுமானுல இநத இரணடுவித வாகயங்களுககும பரஸபரம விரோதம வாரமல ஒருவித ஸமநவயததைச செயவது ஸாதயமோ வெனபதை விசாரிககவேணடியது அவசயமாகினறது குணஙக ளெலலாம குணியின பரிசசேததததை வெளியிடுபவையாதலால, அபரிசசிநநமான பரஹ மததிறகுக குணஙகளேச சொலவது நயாயததிறகு ஒததததாகமாடடாது எனறு வாதம செயது, ஸ்ரீ சஙகராசாரயா, நிாகுண வாகயஙகளுககே பராதாநயம கொடுததல வேணடு மெனறு நிாணயிததிருககிறுா ' ஏகமேவாத்விதீயம் ' [வஸது ஒனறே, இரணடாவது இலலே] ' நேஹ நாநாஸ்தி' [பல வகைபபடடது எனபதே இவவிடததில இலலே] இத்யாதியாக பரஹமைகயததை விளககும வாகயஙகளே அவருககு பரமாணம ' பரஹமதததிற்குக குணஙகள் உணடு ' எனறு சொலலும வாகயஙகளெலலாம அவருககு அபரமாணஙகளாகினறன. இவை, காாய பரஹமமெனறு வயவஹரிககப படும மாயா கரஸத பரஹ்மததைப் பற்றியவையெனறு அவைகளே அவா ஒதுககிவிடு கிறுா. இமமாதிரி 'உயாநத பரஹமததைபபறறிய வாகயஙகள சில, தாழநத பரஹமத தைப பறறியவை மறறவை ' எனறு விபாகம செயவதற்கு உபநிஷததில பரமாண மொனறும காணபபடவிலலே எனபதே ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயா இதறகுச செயயும முகய ஆக்ஷேபம உபநிஷததுககள, நிாகுண பரஹமம எனறு ஒன்று உணடு என்று ஓரிடத திலும பேசவே இலலேயாதலால, நிாகுண வாகயங்களுககு க்ஷயம விநாசம முதலிய ஹேய குணங்கள பரஹமததிற்கு இலலே யெனபதில தாதபாயமெனறே நாம் பொருள் கொளளுதல வேணடும என்பதுதான ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயருடைய அபிபராயம.

' சேதநாசேதந வஸ்துககள் பரஹமததைக காட்டிலும வேறுபடட வஸதுககளென றும் அவை ஸதயங்களென்றும சொலவது, பரஹமம ஒனறே உணடு என்று சொலவு

தற்கு விரோதியாதோ’’ எனறு ஜங்கும சங்கைக்கும பினவருமாறு ஸமாதானம சொல்லப்படுகினறது. அவை வேறுபட்ட வஸதுக்களானாலும, அவை பரஹமத்தைவிட்டுத தனித்து நிறக யோக்யதையற்றவைகளாகவும பரஹ்மத்திறகு விசேஷணஙகளாகவும இருக்கிறபடியால, பரஹமம ஒனறே இருக்கிறது எனறு சொல்லும வாக்யஙகளுக்கு சேதநாசேதநஙகளின இருப்பு ஒரு ப்ரகாரத்தாலும விரோதிக்கமாட்டாது ப்ரளய தசையிலும ஸருஷடி தசையிலும இநத பரஹ்மமொனறே உணடு, ப்ரளய தசையில மிகவும ஸூக்ஷமமாய எவவித நாம ரூபஙகளுமற்று நிறகும சேதநாசேதநஙகளை தனது விசேஷணமாக அநத பரஹமம உடைத்தாயிருக்கினறது, ஸருஷடி தசையில அநதச சேதநாசேதந வஸதுக்களே, அநத பரஹமத்தின ஸஙகலபத்தால, ஸூக்ஷமதசையை விட்டு ஸதூலஙகளாகி, ப்ரளயதசையிறபோலவே அநத பரஹ்மத்திறகு விசேஷணஙகளாக இருக்கினறன இவவாறு அநத விசேஷணஙகளுக்கு பரஹமத்தைவிட்டுப பிரிநது தனித்த இருப்பே ஒருபொழுதும இலலையாதலால, பரஹமம் ஒனறு தான உணடு என்று சொலவதற்கு ஆக்ஷேபம இருக்க இடமிலலை இதுதான அவரற சொலலப்படும ஸமாதானம ‘பரஹ்மம ஒனறே ஸதயம, மறறவை அஸதயம’ எனபதையும விசிஷடாதவைதிகள ஒருவாறு ஒத்துக்கொளளுகிறாரகள ‘ஸதயம’ எனனும சப்தத்திறகு விகாரத்திறகு ஆஸபதமிராமலிருப்பதைப பொருளாகச சொலலி சேதநாசேதநஙகளை விசேஷணஙகளாக உடைய தாமியாயிருக்கும பரஹம ஸவரூபத்திற்கு எவவித மாறுதலும இலலையாதலாலும விசேஷணமாயிருக்கும சேதநாசேதந வஸதுக்களுக்கு மாத்ரம ஸருஷடி ப்ரளயகாலஙகளில மாறுதலகள உணடாகிறபடியாலும பரஹமம ஸதயமாகவும மறறவை அஸதயஙகளாகவும ஆகினறனவெனறு சொலலக்கூடும எனறு வாதிக்கிறாரகள. சேதநாகளுக்கு ஜ்ஞாநத்தின் ஸஙகோச விகாஸஙகளாகிற மாறுதலும, அசேதந வஸதுக்களுக்கு ஸவரூபத்திலேயே மாறுதலும உணடு. அநதக காரணத்தாலேயே அவைகள அஸதயஙகளாகினறனவென்று அவாகளால ஒத்துக கொளளப்பட்டிருக்கினறது விசேஷணஙகளாய் நிறகும சேதநாசேதநஙகளில் பரஹமத்தின ஸஙகலபமடியாக இவ்விதஙகளான மாறுதலகள தெனபட்டபோதிலும, அவைகளை விசேஷணஙகளாயுடைய ப்ரஹமத்தை அநத மாறுதலகள ஸபாசிக்கமாட்டாவெனபதும் அவாகளுடைய கொளகை. இப்படி அவாகள கொளகை கொளவது, அவித்யையால பரஹமம ஆக்ரமிக்கப்பட்டபோதிலும அநத அவித்யையின காரயஙகளால அநத பரஹமம் தொடப்படாமலே இருக்கினறது எனறு அதவைதிகளால ஒத்துக்கொள்ளப்படும கொளகையைப போனறதே இவவாறு ‘ப்ரஹமம் குணமற்றது’ எனனும ஆத்தமுள்ள உபநிஷத் வாக்யஙகளுக்கு ஹேயகுணஙகள் இல்லை எனபதில தாதபாயமெனறும், ஸருஷடியைச சொலலும வாக்யஙகளுக்கு சேதநா சேதந வஸதுக்களாகிற விசேஷணங்கள் மாத்ரம மாறுதலை அடைகினறன வெனபதில தாதபாயமெனறும, பரஹ்மைக்யத்தைச சொலலும வாக்யங்களுக்கு விசேஷணஙகளுடன கூடிய விசேஷயமாகிற ப்ரஹ்மத்திலேயே தாதபாயமெனறும, ‘பரஹமம அதவிதீயம்’ [அதாவது, இரணடாவது இலலை] எனனும வாக்யங்களுக்கு அநத பரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து வேறு நியந்தா இலலை யெனபதில தாதபாயமெனறும், ஆத்தம கொள்ளும் பக்ஷத்தில் விருத்தங்கள் போலத்தோனறும வாக்யங்களுக்கெல்லாம சரியான ஸமநவயம சொலலப்பட்டு விடுகினறன வனறோ?

க்ரந்தத்தின விஷய விவரணம்.

இவையெல்லாம, வேதவாகயஙகளுககு ஸவிசேஷ பாதவததை நிரூபிககும முதல பாகததில, இந்த கரநததததில், விஸதாரமாக விவரிககபபடடிருககினறன இவைகளை விவரிககுமிடததில ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஆரஜஜவமும, வேத வாகயஙகளின உளள படியான தாதபாயததை கணடு பிடிபபதிலும அவைகளைத தெளிவாக வெளியிடுவதிலு முளள திறமையும, உணமையை அறியவேணடும எனபதிலுளள ஆகரஹமற்ற சுதத மான ஆவலும், இவை முதலிய சிறநத குணஙகள அநயாதருசமாக பரகாசிபபது இநத கரநதததை அவதாநததுடனும சரததையுடனும படிககுமவாகளெலலாருககும நனகு விளஙகும. இவவிதம பஹு பாகாரமாகத தமது பக்ஷததை ஸாதிககும பரமாணஙகளை உபநயஸிதது விடடு, பிறகு பரமத சஙகையின நிரஸநததில இநத கரநதம பரவருததிக கினறது சஙகர பாஸகர யாதவ பரகாச மதஙகளை நிரஸிபபதுடன, ஸ்ரீமந நாராயணனைத தவிரதத வேறு தேவதைகளுககுப பரம காரணதவததைச சொலலும மதஙகளும நிர ஸிககபபடுகினறன வேதவாகயஙகளை எடுததுக கொணடாலும அநத வேதததிறகு உபபருஹமணஙகளாகிற ஸமருதி இதிஹாஸ புராணுதிகளை எடுததுககொணடாலும, சரி யான நயாய விசாரம செயபவாகளுககு, எலலா வாகயஙகளாலும ஸ்ரீமந நாராயணனே பரததவமாகச சொலலபபடுகிறுன எனபது நனமுக விளஙகும இதறகுப பிறகு, இது வரை உபபாதிககபபடட அாததததை தருடபபடுததும் பொருடடு வயுதபதயபாவ வாதமெனறு சொலலபபடும மீமாமஸா மதம கணடிககபபடுகினறது. ஸ்ரீ பாஷயம முதலியவைகளில இது ஸமபததமாக காணபபடும யுததிகளையும பரமாணஙகளையும காடடிலும விசேஷிதத யுகதிகளையும பரமாணங்களையும இவவிடததிற காணலாம

இவவாறு வேறு மதஙகளின நிரஸநததைச செயத பிறகு, விசிஷ்டாதவைதிகளைக தவிரதத மறறை வேதாநதிகளுககு அநபிதமான நிதய விபூதியின ஸமாததநததைக கடைசியாகச செயகிறுா இநத பராகருத பரபஞசததிறகு வெளிபபட்டு அபராகருத மான ஸதாந விசேஷம ஒன்று இருககினறது எனறும, அதில ஒரு பொழுதும காம பந தததில அகபபடாத சில ஜீவ கோடிகள் எபபொழுதும பரமாதமாவின மஹிமையைப பாாதது அதனுல உணடாகும ஆநநதத்தை அநுபவிததுககொணடிருககிறுாகளெனறும, அவ்விடததில பகவான திவய மஙகள விகரஹமொனறை எடுததுககொணடு நிதயாகளுக கும முகதர்களுககும பரகாசிததுககொணடிருககிறுனெனறும,இவையெலலாம பரமாதம ஸவரூபததிறகு, மறறை பராகருத பரபஞசமபோல, பரகாரஙகளாக இருககையிலும அவைகளைபபோல பரளய காலததில எவவித லயததையும அடையாமலே அநதப பர மாதமாவின நிதய ஸஙகலபம காரணமாக நிதயஙகளாகவே இருககினறனவென்றும, இநத ஸதாந விசேஷததை அடைவதறகு முகத ஜீவன்களால போகபபடும மாாகக மொன்று அாசசிராதியாகக கிடககிறதென்றும உபநிஷத வாகயங்களிலிருநது ஏற்படுகின் றன வெனபது இவவிடததில் உபபாதிககபபட்டிருககினறது இவைகளை ஸமாததிபப தில சுருதி ஸம்ருதி முதலியவைகளின வாகயஙகளே பரமாணஙகளாக அவலமபிககப பட்டிருககின்றன. இமமாதிரி கேவலம சாஸதர பரமாணததை மாதரம ஆதாரமாகக கொணடு இவை ஸமாததிககப பட்டிருககினறன எனனும காரணததால, இவை அவ்வளவாக ஆதரணீயஙகளாக மாட்டா வெனபது சில இககாலததிய நிருபாக களின் அபிப்ராயம். ஏதோ ஒரு அபிநிவேசததால ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா இவைகளை

விசிஷ்டாத்வைத மதக்கொள்கைகளுள் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டாரென்றும் இப்படி இவைகள் சேர்க்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் அவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள விசிஷ்டாத்வைத மதம் மற்றை அமசங்களில் மிக்க சலாக்யமாக இருப்பதால் இந்தத் தோஷம் அதை அவ்வளவாகப் பாதிக்கமாட்டாதென்றும் இந்த நிரூபகர்கள் க்ரந்தங்களில் எழுதி இருப்பதை நாம் படித்திருக்கிறோம் ஆனால், எவ்விதத்தில் இந்தக் கொள்கையின் அப்யுபகமம் விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்குக் குறைவை உண்டு பண்ணுகின்றது என்பது மாத்ரம் நமக்கு விளங்கவில்லை யுக்திகளால் எவையெவை ஸ்தாபிக்கத் தகுந்தவைகளோ அவையவை மாத்ரம் ஸாதுவென்று நம்மால் ஒத்துக்கொள்ளத்தகுந்தவை என்பது அவர்களின் அபிப்ராயமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், ஆப்த வாக்யங்களைக் கொண்டு மாத்ரம் ஸ்தாபிக்கத் தகுந்தவைகளான அதீந்த்ரிய வஸ்துக்களை யெல்லாம் அவர்கள் நிராகரிக்கப் ப்ரஸங்கிக்கும் அத்வைதிகள் விசிஷ்டாத்வைதிகள் முதலிய எல்லா வேதாந்திகளும் அதீந்த்ரிய விஷயங்களின் விஷயத்தில் வேதாந்தங்களையும் ஸ்ம்ருதி முதலிய உபப்ருஹ்மணங்களை யுமே ப்ரமாணமாக ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் இந்த்ரியங்களுக்குக் கோசரங்களாயிருக்கும் விஷயங்களைத் தவிர்த்து மற்றை ஒன்றிலும் யுக்திக்கு அவகாசம் இல்லையாகையால், இந்த்ரியங்களுக்கு எட்டாததான நித்ய விபூதி விஷயத்தில் யுக்திகளுக்கு இடமில்லையென்று சொல்வது அந்த நித்ய விபூதிக்காவது அதன் உண்மையை ஒத்துக்கொள்ளும் விசிஷ்டாத்வைதத்திற்காவது எவ்வித குறைவையும் ஆவஹிக்கமாட்டாது ஸாவசகத்தென .... இம்மாதிரி ஒரு லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவோ அல்லது அதை நித்யமாக ஸ்தாபிக்கவோ அஸாதாரணமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹ மொன்றை எடுத்துக்கொள்ளவோ எப்படி அசக்தனுவான ? ஆகையால், இந்த நித்ய விபூதியைக் கண்டு ஒருவரும் பயப்படுவதற்குக் காரணமில்லை வேதத்தின் ப்ராமாண்யத்தை ஒத்துக்கொள்பவரெல்லாரும் இந்த விபூதியை ஒத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும், இதை ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டால் அவர்கள் வேதத்தின் ப்ராமாண்யத்தில் அதிசங்கை செய்தவராவார்கள் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை

க்ரந்த காத்தாவின் சரிதரம்.

இந்த க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்த ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர், சென்னைப் பட்டணத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் என்னும் ஸ்ரீ க்ராமத்தில் ஸ்ரீ கேசவ ஸோமயாஜி என்னும் மஹாநுக்குப் புத்ரராகச் சற்றேறக்குறைய 917 வருஷங்களுக்கு முன் அவதரித்தார் ஸ்ரீ யாமுநாசார்யருடைய சிஷ்யர்களுள் ஒருவரான ஸ்ரீ சைல பூர்ணருக்கு இரண்டு ஸஹோதரிகள் இருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவராகிய காந்திமதி என்பவரே ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய தாயார். பால்யத்தில் பால சிக்ஷையெல்லாம் முடிந்தபிறகு, மேல்கொண்ட வித்யாப்யாஸத்திற்காக அப்பொழுது காஞ்சீபுரத்தில் ப்ரஸித்த வித்வானாக இருந்த யாதவப்ரகாசர் என்பவரிடம் இந்தக் குழந்தையின் அம்மானாகிற ஸ்ரீ சைல பூர்ணர் இவரை ஒப்புவிக்க, இவர் அந்த ஆசார்யருடைய க்ருஹத்திலேயே வஸித்துக்கொண்டு அவரால் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது நல்வழியில் சிக்ஷிக்கப்பட்டவராய், அவரிடமிருந்து தர்க்கம் மீமாம்ஸை முதலிய ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரங்களை யெல்லாம் பூர்ணமாகவும் தெளிவாகவும் கற்றுக்கொண்டார் பூர்வ மஹர்ஷிகளின் காலத்தில் குழந்தைகளை ஆசார்யர்களிடம் வித்யாப்யாஸத்திற்கு ஒப்புவித்தால், அந்தக் குழந்தைகள், அந்த ஆசார்யனுடைய க்ருஹத்திலேயே இருந்துகொண்டு, பிக்ஷாசரணத்தால் கிடைக்கும் அன்னத்தை ஆசார்யனிடம் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்துவிட்டு, பிறகு அவருடைய

அநுமதி பெற்றவர்களாய் அவரால் கொடுக்கப்படும் அந்தணநைப் புஜித்து அம்மாதிரி வாதித்து வருவது வழக்கம் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யா காலத்திலும் அந்த வழக்கம் நடையாடி வந்ததாகத் தெரிகின்றது பால்யத்தில் அம்மாதிரியான சிக்ஷை சிறுவர்களுக்கு ப்ராப்தமாகும் பக்ஷத்தில்லன்றோ, அச்சிறுவர்களுக்கு நற்குணமும் நன்னடத்தையும் நன்கு ஏற்படும்? இந்த ஏற்பாட்டுக்கு நேர் விருத்தமாக இக்காலத்திய சிறுவர்கள் ஸ்வதந்த்ரமாகத் தமக்கு இஷ்டப்பட்ட இடங்களில் புஜித்துக்கொண்டு தமக்கு அபிருசியான இடங்களில் வஸிக்கும்படிக்கும் ஸதஸத் விவேகமின்றாமல் ஸங்கங்களைச் செய்து கொள்ளும்படிக்கும் தாய் தந்தைகளால் கைவிடப்பட்டு நிற்கிறார்களே இதைப் பார்க்கும் நமக்கு இனி ஜந ஸமூஹத்திற்கு நன்மை எப்படி ஸம்பவிக்கப் போகின்றதென்று பெருத்த சங்கைகள் மனதில் உதிக்கின்றன இக்காலத்திய சிறுவர்கள் தைவ பக்தியின்றாமலும் பெரியோர்களிடம் எவ்வித மர்யாதையையும் பாராட்டாமலும் சாஸ்த்ரங்களுக்குக் கட்டுப்படாமலும் மனம்போன போக்கே நடந்து வந்தால், அப்படி அவர்கள் நடப்பது முழுவதும் அவர்களை நாம் பால்யத்தில் வளர்த்து வருவதிலுள்ள தோஷங்களின் பலமென்றே அறிதல்வேண்டும்

யாதவ ப்ரகாசரிடம் ஸசிக்ஷிதராய ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர் வித்தைகளை அப்யஸித்து வருகையில், ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருக்கு வேதாந்தவித்தையை அப்யஸிக்கும் பாக்யம் நேர்ந்தது சில வேதாந்த க்ரந்தங்கள் படித்த பிறகு உபநிஷத்துக்களைப் படிக்க ஆரம்பித்து அப்படிப்பில் ஸ்வல்ப காலம் சென்றபொழுது சில உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கு யாதவ ப்ரகாசரால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் தமது மநஸ்ஸுக்கு ப்ரசஸ்தமாகத் தோன்றவில்லையாதலால் வேறுவிதமாக அர்த்தம் சொல்லலாகாதோ வென்று இரண்டொரு தடவை சிஷ்யர் ஆசார்யரைக் கேட்க, அதுகாரணமாக இருவர்களுக்கும் அப்ரீதி உண்டாகி இருவரும் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் விலகும்படி நேர்ந்தது அதற்குப் பிறகு ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர், தேவராஜப் பெருமாள் ஸந்நிதியில் எம்பெருமானுக்கு யதோசிதம் பலவித கைங்கர்யங்களைச் செய்து வாதித்து வருகையில், அவருக்கு அநுரூபமான ஒரு மனைவி நேரவே அவளைத் திருமணம் செய்துகொண்டு அவர் கருஹஸ்த தர்மங்களைச் செய்துகொண்டு காலத்தை நயிப்பித்து வந்தார். இந்த ஸமயம் ஸ்ரீ யாமுநாசார்யர் அதிவ்ருத்தராயிருந்த காலம் ஸ்ரீரங்கத்தில் இருந்துகொண்டு அவர் அநேக சிஷ்யர்களுக்கு அப்பொழுது வேதாந்த க்ரந்தங்களை ப்ரவசநம் செய்து வந்து கொண்டிருந்தார் கர்ணாகர்ணிகமாக ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய மேதையையும் பகவத் பக்தியையும் அநுஷ்டாநப் பெருமையையும் பற்றி ஸ்ரீ யாமுநாசார்யர் கேட்டு, அவரைத் தம்மிடம் அழைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் ஆவலுடையவராய், மஹா பூர்ணர் என்னும் தமது சிஷ்யரொருவரை ஸ்ரீரங்கமிருந்து காஞ்சீபுரத்திற்கு அனுப்பினார். ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரும் ஏற்கெனவே ஸ்ரீ யாமுநாசார்யருடைய மஹிமையைப் பற்றிப்பல வாறாகக் கேட்டிருந்தபடியால், இவ்விதம் அவர் தம்மை அவரிடம் வரும்படி நியமித்ததைப் பெரியதொரு பாக்யமாக நினைத்து உடனே அந்த மஹா பூர்ணருடன் ஸ்ரீரங்கம் புறப்பட்டுப்போனார் அவர் ஸ்ரீரங்கம் சேர்ந்த தினத்தில், அவர் வருவதற்கு இரண்டொரு முஹூர்த்தம் முன்னதாக ஸ்ரீ யாமுநாசார்யருக்கு ப்ராண வியோகம் நேர்ந்து விட்டது அப்படி நேர்ந்ததில் மிக்க சோகமடைந்தவராய், ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர், ஸ்ரீயாமுநாசார்யருடைய உத்தர க்ரியைகள் முடியும் வரையில் அவ்விடம் இருந்துவிட்டு, திரும்பக் காஞ்சீபுரம் வந்து முன்போலவே பகவத் ஸந்நிதியில் கைங்கர்யங்களைச் செய்து கொண்டு வந

தார். அந்தக் காலத்தில், ஸ்ரீ தேவராஜப் பெருமாளிடம் இருந்த ப்ரீத்யதிசயத்தால் காலம் முழுவதையும் பெருமாள் ஸந்நிதியிலேயே செலுத்திக் கொண்டு வேறு விஷயங்களெல்லாவற்றையும் மறந்து பகவதேக சித்தராய் வர்த்தித்து வந்த காஞ்சீபூர்ணர் என்னும் ஒரு சூத்ர பக்தருடன் இவருக்கு ஸமாகமம் நேர்ந்தது. அப்பொழுது அவ்விருவருக்கும் பரஸ்பரம் ஸௌஹார்த்தம் ப்ரபலமாக உண்டாயிற்று. இவ்விதம் அந்த ஸௌஹ்ருதத்துடன் பகவத் குணாநுபவத்தைச் செய்துகொண்டு ஸ்வல்ப காலம் கழிந்தபின், ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருக்கு ஸ்ரீரங்கம் போகவேண்டுமென்றும் ஸ்ரீ யாமுநாசார்யருடைய சிஷ்யரான ஸ்ரீ மஹாபூர்ணரிடமிருந்து மந்த்ரோபதேசங்களைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் த்வரை ஒன்று உண்டாகி ஸ்ரீகாஞ்சீபூர்ணரிடம் தமது அபிப்ராயத்தைச் சொல்லிவிட்டு அவரிடமிருந்து புறப்பட்டு வருகையில், மார்க்கத்தில் ஸ்ரீ மதுராந்தகத்தில் ஸ்ரீமஹாபூர்ணரை ஸந்திக்கும்படி நேர்ந்தது. எதிர்பாராத இந்த ஸந்தியால் இருவரும் மிக்க ஸந்தோஷம் அடைந்தார்கள். உடனே அவ்விடத்திலேயே ஸ்ரீ மஹாபூர்ணர் ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருக்கு ‘அஷ்டாக்ஷரம்’ என்னும் மந்த்ரரத்நத்தை உபதேசம் செய்தார். உபதேசம் ஆனபிறகு இருவருமாகக் காஞ்சீபுரம் சேர்ந்து கொஞ்சகாலம் வேதாந்த விசாரங்களைச் செய்துகொண்டு காலத்தைப்போக்கி வந்தார்கள். பிறகு, ஸ்ரீ மஹாபூர்ணர் ~~காஞ்சீபுர~~ம் திரும்பிப் போகும்படி ஸம்பவிக்கவே, ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யரும் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விரக்தராய் நான்காவது ஆச்ரமத்தை ஸ்வீகரித்து, ஸ்ரீதேவராஜப் பெருமாள் ஸந்நிதியிலேயே இருந்துகொண்டு, தம்மை ஆச்ரயித்த ஆஸ்திகர்களெல்லாருக்கும் வேதாந்த ப்ரவசநம் செய்து கொண்டு வந்தார். இக்காலத்தில், காஞ்சீபுரத்திற்கு ஸமீபத்தில் இருக்கும் கூரம் என்னும் க்ராமத்தில் வஸித்து வந்த மிக்க தநிகரான ஸ்ரீ கூரேசன் என்னும் ஒரு ஆஸ்திகரும், ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருடைய பாகிநேயரான தாசரதி என்பவரும் இன்னும் மற்றவர்களும் அவரை ஆசார்யனாக வரித்து அவருடைய முக்ய சிஷ்யர்களாக இருந்து வந்தார்கள்.

இவ்விதம் ஸ்வல்ப காலம் சென்ற பிறகு ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து அநேக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரை ஸ்ரீரங்கம் வரவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்க, அந்த ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி, தமது ஆப்த சிஷ்யரான தாசரதி என்பவருடன் ஸ்ரீரங்கம் போய்ச் சேர்ந்தார். இவர் காஞ்சீபுரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுப் போன ஸ்வல்ப தினங்களுக்கெல்லாம், ஸ்ரீ கூரேசனும், தமது தநமெல்லாவற்றையும் ஏழை ஜனங்களிடம் பங்கிட்டுவிட்டு, தாமும் தமது பத்நியுமாக ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரிடம் போய், அவ்விடத்தில் உஞ்சவ்ருத்தி செய்து அதனால் ஜீவித்து, ஆசார்ய கைங்கர்யத்தைச் செய்து கொண்டு பரமாநந்தத்தை அநுபவித்து வந்தார். ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரும், இந்த ஸமயத்தில், தமக்கென்று சில உயர்ந்த ரஹஸ்ய உபதேசங்களை ஜாக்ரதையுடன் ஸம்ரக்ஷித்துக் கொண்டு வந்த ஸ்ரீயாமுநாசார்ய சிஷ்யர்களான கோஷ்டீபூர்ணர் முதலான ஆசார்யர்களை, சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி உபஸத்நம் செய்து அவர்களிடமிருந்து அந்த உபதேசங்களெல்லாவற்றையும் யதாவத்தாகப் பெற்றுக் கொண்டார். ஸ்ரீகோஷ்டீபூர்ணரிடமிருந்து மந்த்ரங்களை க்ரஹிப்பதற்காக ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர் பதினெட்டு தடவை ஸ்ரீரங்கமிருந்து திருக்கோட்டியூர் போய் வந்ததாக ஐதிஹ்யம் சொல்லுகின்றது. இக்காலத்தில்தான், திருப்பதி யாத்ரையாகப் போய் அவ்விடத்தில் ஒருவர்ஷகாலமிருந்து தமது அம்மானாகிற ஸ்ரீ சைலபூர்ணரிடமிருந்து ஸ்ரீ ராமாயணத்தின் ரஹஸ்யார்த்தங்களை க்ரஹித்தார்.

இப்படி ரஹஸ்யார்த்தங்களின் உபதேசங்களெல்லாவற்றையும் பெற்ற பிறகு, பூர்வாசார்யர்களால் பரம்பரையாக உபதேசிக்கப்பட்டுவந்துள்ள விசேஷார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் பிற்காலத்தில் வரும் மஹா ஜநங்களின் உபகாரத்தின்பொருட்டு க்ரந்த ரூபமாக எழுதிவைக்கவேண்டுமென்னும் ஓர் அத்யுதாரமான எண்ணம் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருக்கு உதித்தது. அதன் பலமாக அவர் அநுக்ரஹித்தருளிய முதல் க்ரந்தம், இந்த ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமே. பிறகு ஸ்ரீ வ்யாஸ ஸூத்ரத்திற்கு பாஷ்யம் எழுத ஆரம்பித்தவராய், அதைப் பூர்வாசார்யர்கள் அநுக்ரஹித்திருக்கும் ப்ரகாரம் எழுத விரும்பி, அதற்காக ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர் தமது சிஷ்யராகிற ஸ்ரீ கூரேசனுடனும் இன்னும் வேறு சிஷ்யர்களுடனும் உத்தரதேச யாத்திரை போய் காச்மீரதேசம் சேர்ந்து அவ்விடத்தில் இருந்த ஸ்ரீபோதாயந வ்ருத்தியைப் படித்து, பிறகு அவ்விடமிருந்து திரும்பி ஸ்ரீ ரங்கம் வந்து, ஸ்ரீ கூரேசனுடைய ஸஹாயத்தைக் கொண்டு ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அநுக்ரஹித்தருளினார். இந்த யாத்திரையில் ஸ்ரீகூரேசனைத் தவிர்த்து வேறு அநேக சிஷ்யர்களும் கூடப் போனார்களென்றும், முதலில் ஆழ்வார் திருநகரி முதலிய தக்ஷிணதேசங்களுக்குப்போய் பிறகு அங்கிருந்து அநந்தசயந மார்க்கமாக த்வாரகை மதுரை பதரிகாச்ரமம் போய் அங்கிருந்து காச்மீரம் சேர்ந்ததாகத் தெரியவருகிறது. காச்மீரத்தில் இருக்கும் பொழுது அவர்களுக்கு வ்ருத்தி க்ரந்தத்தைப்படிப்பதற்கு மாத்ரம் அநுமதி கிடைத்ததென்றும் அதன் ப்ரதி ஒன்றை எழுதிப் போவதற்கு அங்கிருந்தவர்கள் அநுமதி கொடுக்கவில்லையென்றும், அதற்காக ஸ்ரீ கூரேசன் அங்கிருந்த காலத்தில் வ்ருத்தி க்ரந்தம் முழுவதையும் நெட்டுருச் செய்து வந்தார் என்றும் ஐதிஹ்யம் சொல்லுகின்றது. வ்ருத்தி க்ரந்தத்தின் வாக்யங்களென்று சில வாக்யங்கள் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் தென்படுகின்றனவென்பதே இவர் வ்ருத்தி க்ரந்தத்தின் ஆதாரத்தைக் கொண்டே ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அநுக்ரஹித்தார் என்பதற்குப் போதுமான ப்ரமாணம். இந்த வ்ருத்தி க்ரந்தத்தைப் படிக்கும்பொருட்டு இவர் காச்மீர யாத்திரை செய்தார் என்பது உண்மையாக இருக்குமோவென்று சங்கிப்பார் சிலருண்டு. பாதக ப்ரமாணம் அகப்படாத வரையில் ஐதிஹ்யங்கள் எல்லாம் நமக்கு ப்ரமாணங்களேயாகையால், இப்படி அவர்கள் சங்கிப்பதற்கு எவ்வித ஹேதுவுமில்லை.

ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அநுக்ரஹித்த பிறகு, வேதாந்த ஸாரம் வேதாந்த தீபம் என்னும் க்ரந்தங்களையும், ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் ஸங்க்ரஹமாக படிக்கிறவர்களின் ஸௌகர்யத்தை உத்தேசித்து, தனித்தனியே செய்தருளினார். இவைகளுக்குப் பிறகு பகவத் கீதாபாஷ்யமும் கத்யத்ரயமும் நித்ய க்ரந்தமும் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீரங்கத்தில் இருந்து கொண்டு இவர் ஆச்ரிதர்களை அநுக்ரஹித்த காலத்தில் ஆயிரக்கணக்காக ஜநங்கள் இவருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்தார்கள். சற்றேறக்குறைய எழுநூறு ஸந்யாஸிகளும், எழுபத்திநான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளென்று பிறகு ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரால் பொறுக்கி எடுத்து நியமிக்கும்படியான பலவித யோக்யதையுள்ள பெரியோர்களும், இன்னும் கணக்கற்ற அநேக புண்ய புருஷர்களும் ஸ்த்ரீகளும் ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரை தைவமாகவே தொழுது வந்ததாகத் தெரிகின்றது. சற்றேறக்குறைய எழுபது திருநக்ஷத்ரங்கள் ஆகும் வரையில் அவர் அவ்விடமே இருந்தார். ஸ்ரீயாமுநாசார்யருக்கு ப்ராண வியோகம் நேர்ந்தபொழுது, ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர் அவருடைய தேஹத்தை ஒத்துப் பார்த்ததாகவும், அப்பொழுது அவருடைய வலதுகை விரல்களுள் மூன்று விரல்கள் முடங்கி இருந்ததைப் பார்த்து ஸமீபத்தில் இருந்தவர்களை 'இது என்?' என்று கேட்க அவர்கள் 'ஸ்ரீயாமுநாசார்யருக்கு மூன்று மநோரதங்கள் இருந்தன, அவை நிறைவேறாததால் அந்த மூன்று

விரலகளும முடஙகி இருசகினறன’ எனறு சொனனதனபேரில, ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயா அநத மனோரதங்களைத தாம நிறைவேறறி வைபபதாக ஒத்துக கொணடதாகவும, அபபடி அவா ஒததுககொணடவுடன அநத விரலகள நிமிாநததாகவும ஒரு ஐதிஹயமுணடு. ஸ்ரீவயாஸ ஸூததிரஙகளுககு பாஷயம ஒனறு எழுதவேணடும எனபது அநத மூனறு மனோரதஙகளுள ஒனறு அது இபபொழுது நிறைவேறிவிடடது மறறை இரணடும, ஸ்ரீசடகோபனிடமும ஸ்ரீபராசர மஹாஷியிடமும ஸ்ரீவைஷணவாகளெலலாருககுமுளள பரதிபததியை ஸூசிபபிககும பொருடடு அவாகளுடைய பெயரைத தகுநத பாததிரஙகளான இரணடு ஸ்ரீவைஷணவ விதவாநகளுககு வைககவேண்டும எனபவைதாம. இவைகளையும நிறைவேறறும பொருட்டு, தமது அமமானுககவும ஆசாரயனுகவுமிருநத ஸ்ரீசைல பூரணருடைய குமாரருககு ஸ்ரீசடகோபனுடைய திரு நாமமாகிற ‘குருகேசன என்னும் பெயரையும, தமது ஸஹ்ருததாகவும சிஷயராகவுமிருநத ஸ்ரீகூரேசனுடைய குமாரருக்கு ‘பராசரா’ என்னும் பெயரையும ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரியர் அநுகரஹித்தார் என்பதும ஐதிஹ்யம். இவர்கள் இருவரும அந்தக் பெயருககுத் தகுந்த பாத்ரங்களே என்பது அவரவர்கள் செய்துள்ள க்ரந்தங்களால நன்கு வெளிவரும. குருகேசன் என்பவர் ஸ்ரீசடகோபனுடைய திருவாய் மொழிககு ‘ஆறாயிரப்படி’ என்னும் ஒரு அதயத்புதமான வயாக்யாநததைச் செயதருளியிருககிறா. ஸ்ரீபராசரராற் செயயப்பட்டுள்ள கரநதங்களுள் ஸ்ரீஸஹஸரநாம பாஷ்யமும, ஸ்ரீரங்கராஜ ஸதவமும ஸ்ரீகுணரதநகோசமும இவை மூனறுமே அவருடைய ப்ரஸித்திககுப போதுமானவை

வாாததகததில ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயருககு ஸவலப கஷடஙகளைக கொடுககும ஸமபவஙகளும சில நோநதன அபபொழுது சோள தேசதது அரசனுயிருநத குலோததுஙக சோழன என்னும ஒரு வீர சைவன, ‘சிவனே பரதேவதை’ என்பதை ஒததுக கொணடு ஒரு பகரததை அனுபபுதல வேணடுமெனறு ஒரு கடடளையை ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருககு அனுபபினன. ஸ்ரீ கூரேசன் எனனும ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயருடைய சிஷயா, தாமே போய நாராயண பரதவததை ஸதாபிதது வருவதாக ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயரிடமிருநது அநுமதிபெறறு, சோள ராஜனுடைய ஸதஸஸுககு, ஸ்ரீ மஹாபூரணா என்னும ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரயருடைய முதல ஆசாரயருடன கூடப போயச சோநதாா அஙகே போய இருவரும வாதம செயத காலததில அரசனுககுக கோபம உணடாகி அவா இவாகளுடைய கணகளையும பிடுஙகிவிடுமபடி உததரவு செயதான அபபடியே அவாகளுடைய கணகள பிடுஙகபபடடன அநத வரணததுடன அவாகள திருமபி ஸ்ரீரஙகம வரும காலததில ஸ்ரீ மஹாபூரணருககு வரணததின வயதை அதிகரிதது மாாககததிலேயே மரணம நோநதது ஸ்ரீ கூரேசன மாதரம சாமபபடடு ஸ்ரீரஙகம சோநதாா அபபொழுது ஸ்ரீரஙகததில அரசன உததரவால ஸ்ரீ வைஷணவாகளுககு பட்டணததினுள பரவேசம தடைபபடடிருநத படியால அவா அஙகிருநது திருமபி பெரிய பரயாஸததுடன மதுரை நோககிபபோய திருமாலிருஞசோலை சோநது அவவிடததிலுள்ள சில ஸாது ஜநஙகளால ஆதரிககபபடடு அவவிடத்திலேயே வஸிதது வநதாா. அரசனிடமிருநது “முதல உத்தரவு வந்தவுடனே, ஸ்ரீராமாநுஜாசாரயரும ஸ்ரீரங்கததில இருகக பயநது, ஸ்ரீகூரேசனுககு எனன நோந்ததோவெனறு சஙகிததுககொணடே, சில சிஷயாகளுடன ஸ்ரீரஙகததை விட்டுப புறபபட்டு இரவிலேயே வெளிவநது, காாமததிலிருந்து காாமம ஓடி, நீலகிரிக காட்டைசசோநது, கடைசியாக மைஸூருககு மேற்கில 50 மைல தூரததிலுள்ள வஹநி புஷகரிணி எனனும ஒரு இடம போய் அஙகிருநது புறப்

படடு தஙகககூடிய இடமொன்றைத தேடிவருகையில, கிழககில ஸாளகராமம எனனும ஒரு கராமம சேர, அவவிடததில இருநதவாகள கொஞசம ஆதரிககவே அவவிடததி லேயே சில காலம் தஙகி இருநதாா ஆநதா பூரணா என்று பிறகு பரஸிதது பெறற சிஷ்யா ஒருவா அபபொழுது அவரை ஆசரயிததார். [1]அநத ஸமயததில, ஸமீபததிலிருநத தொணடனூா எனனும ஒரு இடததில, தவாரஸமுதரம என்னும ஒரு சிறிய ஜைந தேசததரசன், பிசாசததால பீடிக்கபபட்ட தனது புதரியுடன் மாநதரிகாகளைத தேடி வந்திருநதான ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயா அவவிடம போனபொழுது, அநத அரசன யாரோ ஒரு பெரியவா அவவிடம வநதிருககிறாா என்பதைத தெரிநதுகொணடு அவரை வரவ ழைகக, அவா அந்த அரசனிடம போய் அவனுடைய வேணடுகோளின பேரில அவனு டைய பெணணுககு சிகிதஸை செயவதாய ஒததுககொணடு இரணடொரு நாள் தன்னு டைய கமணடலு தீாததத்தால பகவந் நாமததை ஜபிதது அநத ராஜ குமாரததியை ப்ரோக்ஷித்து வந்தாா. அந்த பரோக்ஷண மாதரததாலே அந்தப்பெண ஸகல வயாதியும நீஙகினவளாய் எழுநதிருகக, அரசன் மிகக ஸந்தோஷமடைந்து, ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்ய ருடைய மஹிமையையும அவருடைய சுப குணங்களையும பார்தது அவருடைய திருவடி களை ஆச்ரயித்து, பிறப்பினால் தனககுக கிடைததிருநத ஜைந மதத்தைத துறநது வைஷ் ணவ மததைதத் தழுவினவனானான். பிறகு அவவிடததில அநேக ஜைநாகள் ஒனறு சேர்நது ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயருடன மதவிஷயமாக வாதம செயததாகவும, அபபொழுது ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயா ஒரு திரைககுள போய ஆயிரம சிரஸஸுகளுடன கூடிய ஆதிசே ஷனுரு ஆவிாபபவிதது, எலலாருககும ஏக காலததில பரதயுததரம அளிததாகவும, அது கண்ட ஜைநாகள் பயநது திக விதிககாக ஓடி விடடதாகவும, ஐதிஹயம சொல்லு கிறது

இமமாதிரி அநதக தொண்டனூரிலேயே இருபது வாஷகாலம இருநதுகொணடு ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயா அநேக ஜநஙகளுககு ஆதமோஜஜீவநோபாயஙகளை அநுகரஹிதது வநதாா அபபொழுது அவவிடததில அவருடைய திருவடிகளை ஆசரயிததவாகளுள அநேக ப்ரஸிதத விதவாநகளுமுணடு. அவாகளுடைய ஸநததியில ஜநிதத சில பெரி யோர்கள் இபபொழுதும அவவிடததில காணபபடுகிறாாகள மைஸூருககுச சொஞசம வடககிலுள்ள மேலகோடடை எனறு வழஙகிவரும திருநாராயணபுரம எனனும திவய தேசததில ஓரிடததில ஸ்ரீமந நாராயணனுடைய திவய மஙகள விகரஹமொனறு பூமி யில புதைநது கிடககினறது எனறு ஸவபநததில தெரியவர, ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயா மறுதினம அவவிடமபோய அநத விகரஹத்தைக கணடுபிடிதது எடுதது அதை அநதத திருநாராயணபுரததிலேயே பரதிஷடை செயது, அவவிடததில அநதப பகவானுககு ஒரு பெரிய கோயிலையும கடடினாா அப்பொழுது மற்றொரு நாள் ஸவபநததில மறறு மோா அதிசயம அவருககுத தெனபடடது ஸ்ரீமந நாராயணனுடைய திவய மூாததி யாகிற ராமபரியா எனனும விகரஹமொனறு டிலலியில ஒரு மலேசச ராஜ புதரியிடம இருபபதாகவும அதை மீடடுககொணடு வருவதாகவும அநத ஸவபநததில காணவே, உடனே அவர் அதைககொணடு வருவதறகு உதயுகதராய டிலலிககுபபோய மஹததான ப்ரயாஸததின பேரில தமது இஷடததை ஸாதிததுககொணடு, திருமபி வநது, திரு நாராயணபுரததில அநத விகரஹததை பரதிஷடை செயது சாஸதரஙகளிற சொலலி யிருககிறபடி நிதய திருவாராதநஙகளும உதஸவம முதலானவைகளும சாசவதமாக நடைபெறுவதற்கு வேணடுவனவான ஏற்பாடுகளையும செயதுவைததாா மைஸூா மஹாராஜனும ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயருடைய ஜஞாநத்தையும சகதியையும கணடு அவரி

டம் பூாண பாதிபததி யெயது பகவத கைஙகாயததிறகு அபேக்ஷிதஙகளான உபகாரங்களெலலாவறறையும செயது வநதான ஸ்ரீ கூரேசனுககும ஸ்ரீமஹா பூாணருககும நோநத விபததும அவருடைய காதுககு அபபொழுது பரமபரையாக எடடிறறு அவாகளைபபறறி மிகவும துககிததது ஸ்ரீ கூரேசனைப பாாகக வேணடுமெனனும ஆவலுடன அவா அவவிடமிருநது புறபபடடாா அஙகிருநத ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளெலலாரும அவா பரயாணததிறகு ஸஙநாஹம செயவதைபபாாதது, அவருடைய பாதிகருதி ஒனறை விகாஹ ரூபமாகத திருநாராயண புரததில எழுநதருளப பணணுவதறகு அநுமதி கொடுககவேணடு மெனறு பராாததிகக, அவ்வநுமதியைக கொடுததுவிடடு, அவவிடமிருநது புறபபடடு அதிக தவரையுடன ஸ்ரீரஙகம வநது சோநதாா சோளதேசததாசனாகிய குலோததுஙகனுடைய காலமும அதறகுள முடிநதுவிடடபடியால இவருககு ஸ்ரீரஙகம வருவதிலும அவவிடததில முனபோல விததாநத பரவசநம செயவதிலும எவவித சரமமும ஸமபவிககவிலலை நேதர ஹீநரான ஸ்ரீ கூரேசனையும ஸநதிதது, அவருடைய துககததால மிகவும துககிதராய, அவருடைய மநஸஸுககு ஆசவாஸ கரஙகளான வாாததைகளைச சொலலிககொணடும ஹிதஙகளான காாயஙகளைச் செயதுகொணடும யதா பூாவம விததாநததததைத தழையச செயவதில பரவருததராய் கொஞச காலம எழுநதருளி இருநதாா சோளதேசததரசனுடைய கொடிய ராஜய நிாவாஹம நடநதுவநத பொழுது, சிதமபரததில திருககோயில கொணடிருநத ஸ்ரீகோவிநதராஜபபெருமாளுடைய விகாஹததிறகு அபாயம வருமபோல இருநததைப பாாதத சில ஸ்ரீவைஷ்ணவாகள அநத விகாஹததை அவவிடமிருநது எடுததுககொணடு திருபபதியில ஒளிததது வைததிருககிறாாகள எனனும வருததாநதம அவருககு அபபொழுது தெரிய வநதது அதை அறிநத அவா, ஸ்ரீ கோவிநதராஜனை மறுபடியும பாதிஷ்டை செயயவேணடு மெனறு விருமபி, அதறகாகத திருபபதிககு எழுநதருளி, அவவிடதது ஜநஙகளுடைய பராாததனையின பேரில, திருபபதியிலேயே ஒரு கோயிலை நிாமாணம செயது அநத விகரஹததை அவவிடததில பாதிஷ்டை செயதாா. இபபொழுதும கீழததிருபபதியில அநத எமபெருமானஸேவை ஸாதிபபதை எலலாரும் பாாககலாம பிறகு அவவிடமிருநது ஸ்ரீரஙகம திருமபி எழுநதருளி, கொஞச காலம முனபோல ஜநங்களுககு உபகாரகமான காாயஙகளைச செயதுகொணடிருநது விடடு, ஸ்ரீ பகவானுடைய நியமநம நேரவே பராகருதமான இநதத திருமேனியை விடடு விடடு, நிதய விபூதியை அலஙகரிககுமபடி ஸமபவிததது அபபடி திருநாடடுககு எழுநதருளுகையில அவருககு நூறறு இருபது திரு நக்ஷதரஙகள் ஆயின அவா திருநாடடுககு எழுநதருளுவதறகுக கொஞச காலம முனனதாகவே ஸ்ரீகூரேசனும பரமபதமடைநதாா

இது, இநத மஹாநுடைய திவய சரிதரம இவா ஸகல கலயாண குணஙகளாலும் நிறைநதவராக இருநதாா எனபதை நிரூபிகக ப்ரயதநபபடுவது அநாவசயமே இவருடைய சரிதரததில, இவவிடததிற சொல்லபபடாமலிருககும சில ஐதிஹ்யஙகளை யதாாததமெனறு நினைதது இவாமீது சிலா அது காரணமாகச சில தூஷணஙகள செயவதை நாம அறிவோம அநத ஐதிஹயங்களெலலாம பொயயாகையால, அநதத தூஷணததிற்கு அவகாசமே இலலை. ஒரு ஸமயததில ஸ்ரீகாஞசீபூரணா எனனும தமது சூத்ர ஸஹருதததைத தமது கருஹததிறகு போஜநததிறகுக கூபபிட்டு அவரிடததில தனககிருநத பரீதயதிசயததால அவா போஜநம செயத பிறகு பாககியிருநத அநநததைத தாம புஜிகக ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயா உதயுகதராயிருநதாரென்றும, தமது ஆசாாயரான மஹா

பூரணரும தாமுமாக ஒரே கருஹஸ்தரில் வஸித்திருந்த பொழுது ஒரு ஸமயத்தில் தமது பத்னி ஆசார்ய பத்னியுடன் சச்சரவு செய்ததைப் பார்த்து, கோபங்கொண்டு, பத்னியை அவளுடைய தகப்பன் க்ருஹத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு, அந்தக் கோபத்தாலேயே க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தை விட்டு விட்டு நாலாவது ஆச்ரமத்தை அங்கீகரித்தாரென்றும், ஸ்ரீ கோஷ்டி பூரணரிடம் பதினெட்டு தடவை போய் அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்ட ரஹஸ்ய மந்த்ரங்களை, அவருடைய நியமனத்திற்கும் அவரிடம் தாம் செய்திருந்த ப்ரதிஜ்ஞைக்கும் விருத்தமாக, மந்த்ர க்ரஹணம் செய்து கொண்ட உத்தரக்ஷணத்திலேயே, பஹிரங்கமாக அதிகாரி அநதிகாரி வாசியற, எல்லாரும் உஜ்ஜீவனத்தைப் பெறவேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் பெருங்கும்பலில் ஸகல ஜனங்களுக்கும் தெரியும்படி உரக்கச் சொல்லி உபதேசித்துவிட்டாரென்றும், தாம் ஸந்யாஸியாக இருந்த காலத்தில் ஒருஸமயம் தமக்கு ஒரு ஆபத்து நேரவே தம்மை அந்த ஆபத்திலிருந்து தப்புவித்துக்கொள்ளும் பொருட்டு வேஷம் மாற்றி க்ருஹஸ்தர் போல் வஸ்த்ரம் முதலியவைகளைத் தரித்துக் கொண்டு அம்மாதிரி அநுஷ்டானாதிகளைச் செய்து வந்தாரென்றும், டில்லியிலிருந்து ஸ்ரீராம ப்ரிய விக்ரஹத்தை மீட்டு வருவதில் பஞ்சமர்களால் தமக்குக் கிடைத்த ஸஹாயத்தைப் பற்றி, அவர்களுக்கு அந்த ஆலய ப்ரவேசத்தை, அது சாஸ்த்ரவிருத்தமென்று தெரிந்து கொண்டே, அநுக்ரஹித்தாரென்றும், தொண்டனூரில் ஜைநர்களை வாதத்தில் ஜயித்த பிறகு அந்த அரசன் தனக்கு விதேயனாயிருப்பதை அவலம்பித்து, அவனைக் கொண்டு தமக்கு ப்ரதிவாதிகளாயிருந்த அநேக ஜைநர்களைக் கல் காணத்தில் போட்டு ஆட்டு வித்தாரென்றும், இன்னும் இவ்விதங்களான பல ஐதிஹ்யங்களைச் சிலர் சொல்லி வருவது உண்டு அவையெல்லாம் சாஸ்த்ரத்திற்கு விருத்தமான நடவடிக்கைகளானதால், அப்படி சாஸ்த்ரத்திற்கு விருத்தமான அநுஷ்டானத்தில் அவர் ப்ரவர்த்தித்தார் என்று சொல்வது கொஞ்சமேனும் நம்பத்தகுந்ததன்று ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரிடம் தமக்குள்ள கௌரவாதிசயத்தால், அவருடைய சிஷ்ய ப்ரசிஷ்யர்களுட் சிலர், இம்மாதிரி ஐதிஹ்யங்களைக் கல்பித்து அவருடைய சரித்ரத்தில் சேர்த்து விட்டாரென்றே நாம் க்ரஹித்தல் வேண்டும் பாதக ப்ரமாணங்களுள்ள ஐதிஹ்யங்களெல்லாம் அப்ரமாணங்களே.

ஸர்வ ஜனங்களும் ஆத்மோஜ்ஜீவனம் பெறவேண்டும் என்னும் தீவரமான ஆவலும், வர்ணத்தாலும் தநத்தாலும் ஜ்ஞானத்தாலும் அதி நிஹீநர்களாயுள்ளவர்களிடமும் நற்குணங்கள் ஏதாவது தென்பட்டால் அதை எவ்வித ஆகரஹமுமின்றிக்கே ப்ரீதியுடன் ஆதரிக்கும் உதாரத்தன்மையும், பூத தயையும், ஸத்ய வசநமும், இன்னும் இவைபோன்ற பல உத்தம குணங்கள் ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரிடம் ஸ்வாபாவிகங்களாகவே இருந்து வந்தன வென்பது அவருடைய சரித்ரத்திலிருந்து நனகு விளங்கும். இவையெல்லாவற்றையுங் காட்டிலும் மிக உயர்ந்ததான வேறு ஒரு குண விசேஷம் அவரிடம் இருந்தது. அந்தக்குணம் புருஷ ப்ரயத்நத்தாலாவது ஜ்ஞாந விசேஷத்தாலாவது ஸாதித்துக்கொள்ளத்தகுந்ததன்றாகையால், அதை, அவர், பகவானுடைய அருளாலேயே பெற்றிருந்தார் என்று சொல்லவேண்டும். அந்தக்குணமாவது, அவர் பகவானிடத்தில் செய்து வந்த உத்தமமான ஹார்த்த ப்ரீதியே. ப்ரீதி என்பது புருஷ ப்ரயத்நத்தால் ஏற்படுத்திக் கொள்ளக் கூடியதன்று. அது ஹ்ருதயத்திலிருந்து தானாக ப்ரவஹிக்கவேண்டுமென்று லௌகிக நிரூபகர்கள் சொல்வார்கள். அந்த ப்ரீதி ஸாமாந்ய ஜனங்களிடம் செய்யப்பட்டதாயிருந்ததேயானால் அதைஜந்மாந்தர வாஸனையால் உண்டானதென்றும், அதுவே பக

வாந் விஷயததிற் செயயப்பட்டு அதிசயிதமாயிருநததேயானுல அதைப பகவத கருபை யால எறபடடதெனறும வைதிகாகள சொலவாாகள ஆழவாா விஷயததிற போல ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயா விஷயததிலும இநத பரீதி எவவித மயாவுமறறதாகவும மிக அதிச யிதமாகவும இருநதபடியால எமபெருமான அருள அது கிடைதததெனறே சொலலுநல வேணடும ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயருடைய ஜஞாநப பெருமையைப பற்றி அவருடைய கரநதஙகளே பறககப பேசும

இமமஹாந செயதருளி யிருககும கரநதஙகளாவன — (1) *ஸ்ரீ வேதாாதத ஸஙகர ஹம,* (2) *ஸ்ரீ பாஷயம என்று சொலலபபடும சாரீரக ஸூதரபாஷயம,* (3) *பகவத கீதா பாஷயம,* (4) *வேதாநத ஸாரம,* (5) *வேதாநத தீபம,* (6) *கதய தரயம,* (7) *நிதய கரநதம, ஆக எழு*

(1017-1137)

ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாாயருடைய காலம,—~~917—1037~~ A. D.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃

𑌵𑌿𑌷𑌯 𑌸𑍂𑌚𑌿𑌕𑌾

1 𑌉𑌪𑍋𑌦𑍍𑌘𑌾𑌤𑌃 [1—20]

2. 𑌶𑌾𑌂𑌕𑌰𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌪𑍇𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 [21—122]

3. 𑌶𑌾𑌂𑌕𑌰𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌪𑍇𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 [122—163]

4. 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌪𑌕𑍍𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌃—[163—181]

5 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌮𑍍—[182—425]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவேதார்த்தஸங்க்ரஹ:

அசேஷ சிதசித்வஸ்து சேஷிணே சேஷசாயிநே ।
நிர்மலாநந்த கல்யாண நிதயே விஷ்ணவே நம: ॥ 1.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:

ராமாநுஜமுநீந்த்ரேண க்ருதஸ்ய வேதார்த்தஸங்க்ரஹஸ்ய ।
ஸாராவபோதே வ்யாக்ரோதி வாஸநேதவ: ஸதாம் முதே ॥
ஸாநுஶயநாய தாத்பர்யதீபிகா ஸமீரிதாயநா ।
ஸங்க்ரஹம் ஸாவஶேஷம் வ்யாக்யாஸ்யே நிர்மலம் ॥

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம் என்னும் க்ரந்தத்தைச் செய்தருளக்கருதி, முதலில் இஷ்டதேவதையின் உபாஸநா ரூபமாகவும் குருவின் உபாஸநாரூபமாகவும் இரண்டு மங்களச்லோகங்களை ஆசரிக்கிறார். இவ்விதம் மங்களச்லோகங்கள் செய்வது ஸ்ம்ருதி ஆசாரம் இவைகளினால் ப்ராப்தம். ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள கார்யம் விக்நமின்றிக்கு முடிவுபெறுவதுடன் க்ரந்தத்தைக் கேட்கிறவர்களுக்கு அதன் அர்த்தம் ஸித்தி பெறுவதும் இந்த மங்களச்லோகரூபமான உபாஸநையின் பலமாகும்.

முதல் ச்லோகத்தின் அர்த்தம்.—' ஸகலமான சேதநவஸ்து அசேதநவஸ்து இவையெல்லாவற்றிற்கும் சேஷியாகவும், சேஷசாயியாகவும், நிர்மலனாகவும், அநந்தனாகவும் ஆநந்த நிதியாகவுமுள்ள விஷ்ணுவின்பொருட்டு நமஸ்ஸைச் செய்கிறேன்.'

அசேஷ சிதசித்வஸ்து சேஷிணே - ஸகலமான சித் அசித் என்னப்படும் வஸ்துவுக்குச் சேஷியான. நித்ய விபூதியென்றும் லீலாவிபூதி என்றும் பகவானுடைய விபூதி இரண்டு பிரிவாக விபாகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் பதம் ' அவன் லீலாவிபூதியை உடையவன் ' என்பதையும், அடுத்த பதம் ' அவன் நித்ய விபூதியை உடையவன் ' என்பதையும் காட்டுகின்றன. சேதந அசேதந வஸ்துக்களடங்கிய ஜகத்தை விட ப்ரஹ்மம் வேறுபட்ட வஸ்து என்பதை இந்த விசேஷணம் குறிக்கின்றது. ' ஜகத் சரீரம், பகவான் சரீரீ (அதாவது - ஆத்மா)' என்பது நமது ஸித்தாந்தமாகையால், ' ஜகத் ப்ரஹ்மமே ' என்று சுருதிகளிற் சொல்லப்படும் ஸாமாநாதிகரண்யம் முழுவதும் இந்தச் சரீர சரீரி ஸம்பந்தத்தைப் பொருத்ததே தவிர, ' ஜகத்தும் ப்ரஹ்ம

மமும ஒனறே ' என்னும் ஐக்யததைப் பொருத்ததன்று. ' அசேஷமான சேதநாகள் ' எனறு சொன்னதால் ஜீவன் ஒருவன் அன்று, அவாகள் பஹுவென்பது சொல்லப் பட்டதாகிறது சேதநன அசேதநம் என்று பிரிதது சொல்லியிருக்கிறபடியால், அவை இரண்டும் வெவ்வேறு எனறு நாம அறியவேண்டும். ' வஸது ' என்னும் பதததால் ' ஜகத் பரமாாததமே, பொய்யன்று ' எனபது ஸூசிதம்.

ஶேஷஶாயிநே - ' சேஷனமீது சயநம செயதுகொண்டிருககும '. அதாவது - அவனுடன கூடினவன. சேஷனுடன கூடியிருப்பதுபோல, லக்ஷ்மீ, பரிஜநங்கள இவாகளுடனும் கூடியிருககிறுன எனபது தாதபாயம். ஆகையால், நித்ய விபூதியுடன் கூடியவன எனபது ஸூசிதம். இநத ஸமபநதம ஸவாபாவிகம, நிதயம் எனறும ஏற்படுகிறது.

நிரஸ்தாஸமஸ்த கல்யாண நிதயே - ' நிாமலனுகவும் அநநதனுகவும் கல்யாண நிதியாகவும் இருக்கும்'. நிாமலன், அநநதன், கல்யாணநிதி என்று விபாகம. நிாமலனென்றல் ஹேயகுண ரஹிதன்; அநந்தனென்றல் ஒன்றிலும பரிச்சேதமில்லாதவன். சில இடங்களில் நைாமல்யம் காணபபட்டாலும, ஆநநதயததுடன் கூடிய நைாமல்யம இவன ஒருவனிடததிலேயே உண்டு எனபது இதனுல் ஏறபடுகிறது ' அநந்தன் ' என்றல ' கணககறற நல்லகுணம பொருநதினவன் ' எனறும சொல்லலாம். ' கல்யாணம் ' என்பது ஆநநதததைக குறிககினறது. அதற்கு நிதி எனபதால், ஆநந்தம எனபது குணம் இவன அந்தககுணததை உடையவன என்பது அாததம். ' கல்யாணம ' என்றல் ' கல்யாண குணங்கள ' என்றும சொலலலாம். இப்படி பகவான் ஹேயகுணஙகளற்றவனுகவும் கல்யாணகுண ஸமபநநனுகவும் இருககிறுன எனறு அவனுடைய உபயலிங்கத்தன்மை சொலலபபட்டது.

விஷ்ணவே - இதனுல் விஷ்ணுதான பரதேவதை என்று சொன்னதாகிறது.

நமககு ப்ராபயமாக இருககும வஸ்து இவவிதம் இருககின்றது என்று சொல்லிவிட்டு, அதை அடைய நாம செயயவேணடிய உபாயம எனன எனபதை ' நம: ' எனனும சபதததாற் சொலலுகிறுா. கேவலம் பரணமம செய்வது உபாயமாகாது, பகதி ஒன்றே உபாயமாதலால், ஆகையால், இவவிடததிற் சொல்லப்படடுளள நமஸயை பகதிககுள அநதாபூதம்.

இவவிதம தேவதையின் உபாஸநததைச் சொல்லும இநத சலோகம ஸவபக்ஷததையும் ஸஙகரஹமாக பரதிபாதிககினறது என்று அறியவேண்டும். ' நம: ' என்னும் சப்தத்தால் உபாயமும், மறறைச் சப்தஙகளால உபேயமும சொலலபபடுகின்றன. இவை தாம் ஸ்வபக்ஷத்தில் பரதிபாதிககபபடவேண்டியவைகள.

பரம் ப்ரஹ்மைவாஜ்ஞம் ப்ரமபரிகதம் ஸம்ஸரதி தத்-
பரோபாத்யாலீடம் விவசமசுபஸ்யாஸ்பதமிதி ।

இரண்டாவது ச்லோகத்தின் அந்வயம் — 'பரம் ப்ரஹ்மைவ அஜ்ஞம் ப்ரமபரிகதம் (ஸத் ஸத்) ஸம்ஸரதி; தத் (ஏவ) பரோபாத்யாலீடம் (ஸத்) விவசம், தத் (ஏவ) அசுபஸ்ய ஆஸ்பதம்' இதி ச்ருதிந்யாயாபேதம் ஜகதி விததம் இதம் மோஹநம் தம: யேந அபாஸ்தம் ஸ: ஹி யாமுநமுநி: விஜயதே ॥ ['பர ப்ரஹ்மமே அவித்தையால் மறைக்கப்பட்டதாயும் பலவிதமான பேதத்தைப் பார்த்து ப்ரமிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதாயும் கொண்டு ஜந்ம மரணம் முதலிய துக்கபாகியாகின்றது' என்றும், 'அந்த பரப்ரஹ்மமே, பாரமார்த்திகமான புத்தி இந்த்ரியம் முதலிய உபாதியுடன் ஸம்பந்தமாய்க்கொண்டு காம பரவசமாகின்றது' என்றும், 'அந்த ப்ரஹ்மமே சேதநா சேதநங்களாகப் பரிணமித்து, அசேதந வஸ்துக்களுள் பரிணாமயோக்யதையாகிற அசுபத்திற்கும், சேதந வஸ்துக்குள்ள அபுருஷார்த்தாநுபவரூபமான அசுபத்திற்கும் ஆஸ்பதமாகின்றது' என்றும் இவ்வாறாக சருதிகளுக்கும் தர்க்கத்திற்கும் விருத்தமாக ஜகத்தில் பரவி வரும் மோஹநமான இந்த அந்தகாரமானது யாதொரு யாமுநமுநியால் தூரத்தில் தள்ளப்பட்டதோ அப்படிப்பட்ட யாமுநமுநியானவர் ஜயசாலியாக இருக்கிறார்.]

இந்த ச்லோகமானது குருவின் உபாஸநா ரூபமான மங்களாசாரமாக இருப்பதுடன் பரபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேபத்தின் ஸங்க்ரஹமாகவும் இருக்கின்றது. பரமதங்களுள் மூன்று மதங்கள் முதல் மூன்று பாதங்களால் இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த மதங்களும் ஸ்ரீயாமுநமுநியால் நிரஸிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவைகளும் இங்கே விலக்ஷிதங்களே. அந்த மூன்று மதங்களாவன —

(1) சங்கர மதம் — பரப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரம், அது அவித்தையால் திரோஹிதமாய் ப்ரமிக்கின்றது, அதுதான் ஸம்ஸாரம். அதாவது - பரப்ரஹ்மமொன்றே எவ்வித பேதமுமில்லாத ஸ்வயம்ப்ரகாசமான வஸ்து, மாயையின் ஸம்பந்தத்தால் ஜகத்தாக அவபாஸித்துக்கொண்டு பேதாத்யாஸத்தில் ப்ரமித்து ஜந்ம மரணம் முதலிய துக்கங்களை அடைகின்றது.

(2) பாஸ்கர மதம் — பரப்ரஹ்மம் என்பது நிர்விசேஷமன்று, குணங்களுடன் கூடியது, ஆனால், அது, புத்தி இந்த்ரியம் தேஹம் முதலிய ஸத்யமான உபாதியுடன் கலந்து ஜீவனாக மாறி ப்ரமித்து ஜந்ம மரணம் முதலிய துக்கங்களை அடைகின்றது.

(3) யாதவப்ரகாச மதம் — அந்த ப்ரஹ்மமே சித் அசித் ஈச்வரன் என்று மூன்றாகப் பரிணமித்து தன்னைவிட அபிந்நமாயுள்ள வஸ்துக்களில் பேதபுத்தியைச் செய்து ப்ரமித்து ஸம்ஸாரத்தை அடைகின்றது. அதாவது - பரப்ரஹ்மமே அசித்தாகப் பரிணமிக்கிறபடியால் அசித்துக்குக் காணப்படும் பரிணாமார்ஹதையாகிற அசுபத்திற்கு அது ஆஸ்பதமாகின்றது, ப்ரஹ்மமே சித்தாகவும் பரிணமிக்கிறபடியால் சித்துக்குக் காணப்படும் அபுருஷார்த்தங்களில் அநுபவிப்பதான அசுபத்திற்கும் அது ஆஸ்பதமாகின்றது.

ஶ்ருதிந்யாயாபேதம் ஜகதி விததம் மோஹநமிதம்
தமோ யேநாபாஸ்தம் ஸ ஹி விஜயதே யாமுநமுநி: ॥ 2

இவ்விதம் இவர்களின் கொள்கைகள் இருக்கின்றபடியால், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் இந்த ச்லோகத்தில் இந்த மூன்று மதங்களைப்பற்றியே சொல்லுகிறார் என்பது வ்யக்தம்.

பரம் ப்ரஹ்மைவ - பரப்ரஹ்மமே. அதாவது எந்த ப்ரஹ்மமானது ஹேய குணங்களை அற்றது என்றும், கல்யாணகுணங்களுடன் கூடினதென்றும், ஆகையினால் எல்லாவற்றையும் விட விலக்ஷணமென்றும், ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக இருப்பதையே ஸ்வபாவமாக உடைத்தாயிருக்கிறது என்றும் ஓதக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதோ, அதற்கே ப்ரமம் ஸம்பவிக்கின்றது என்று சொல்வது விருத்தமன்றோ? என்பது ஸர்வ என்பதன் தாத்பர்யம். ப்ரமம் ஸம்ஸாரம் இவைகளின் நிவ்ருத்திக்காக எந்த ப்ரஹ்மம் நம்மால் ஆச்ரயிக்கப்படுகிறதோ, அதுவே ப்ரமிக்கின்றது ஸம்ஸரிக்கின்றது என்பது ஆசயம்.

அஜ்ஞம் - அவித்யையால் மறைக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு, தன் ஸ்வரூபத்தைத் தானே அறியவில்லை.

ப்ரமபரிகதம் - பேதமில்லாத இடத்தில் பேதத்தைப் பார்த்து ப்ரமித்தும். **ஸம்ஸரதி** - ஸம்ஸரிக்கிறது. பேதத்தை உணர்வதால் உண்டாகும் ஸகல துக்கங்களுக்கும் பாத்ரமாவதே ஸம்ஸரிப்பது. இவ்வளவு சங்கரமதம்.

பரோபாத்யாலீடம் - வேறு (தன்னைப்போல ஸத்யமாயுள்ள) உபாதிகளால் ஸம்பந்தமாய். சங்கரமதத்தில் அங்கீகரிக்கப்படும் மித்யையான அவித்யையைக்காட்டிலும், ஸத்யமான இந்த உபாதி வேறு என்று சொன்னது ஆகிறது.

விவசம் - காம பரவசமாகி. இவ்வளவு பாஸ்கரமதம்.

அசுபஸ்யாஸ்பதம் - அசுபங்களுக்கு ஆஸ்பதமாகின்றது. அசேதநவஸ்து எப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றது என்பது அதற்கு அசுபம். சேதநனுக்கு கர்மத்தினால் ஜ்ஞாநக்குறைவு அடைந்ததாய் அல்பங்களான அர்த்தகாமங்களாகிற அபுருஷார்த்தங்களில் புருஷார்த்த புத்தியைச்செய்கிறது என்பது அதற்கு அசுபம். இது யாதவமதம்.

இதி ஶ்ருதிந்யாயாபேதம் ஜகதி விததம் - இப்படி, வேதம் தர்க்கம் இரண்டுக்கும் விருத்தமாயும், ஜகத்தில் பரவிவருகிறதாயும்.

மோஹநம் - மோஹநமாயும். பரமார்த்தமல்லாததில் பரமார்த்த புத்தியை ஜநிப்பிக்கிறபடியால் இவை மோஹநங்களே.

இதம் தம: யேந அபாஸ்தம் - யாதொரு யாமுநமுநியால் இந்த அஜ்ஞாநமானது நிரஸிக்கப்பட்டதோ. அஜ்ஞாநத்தை இருளாகப் பேசுவது அநுரூபமே.

ஸ ஹி விஜயதே - 'அவர் ஜயிக்கிறார்' என்பதால் அவருடைய உபாஸநம் சொல்லப்பட்டது. "ஜயத்யதிபலோ ராம:" என்று சிறிய திருவடி உத்கோஷிக்கவில்லையோ?

அஶேஷ ஜகத்திதாநுஶாஸந ஶ்ருதிநிகரஶிரஸி ஸமதிகத

தோயமர்த்த:, ஜீவ பராத்ம யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாந வர்ணாச்ரம தர்ம

'அஶேஷ ஜகத்தித' என்பது முதல் 'வர்ணயந்தி' என்பது வரையில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்வபக்ஷத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறார்.

அஶேஷ ஜகத் - ஸகல ஜகத்துக்கும். அதாவது - பலவித அதிகாரிகள் அடங்கிய ஜகத்துக்கு, ஸகல அதிகாரிகளுக்கும்

ஹிதாநுஶாஸந - ஹிதத்தைத் தெளிவாக ஜ்ஞாபிப்பதில் ப்ரவ்ருத்திக்கும். 'ஹிதம்' என்பது, உபாயம் உபேயம் இவைகளை விஷயமாக உடையது. அநுஶா ஸநமாவது - விவிச்ய ஜ்ஞாபநம். இப்படி ஹிதத்தைப் போதிக்க ப்ரவ்ருத்திக்கும் வேதம் ப்ரமத்தைச் சொல்லாது என்பது குறிப்பு. அபுருஷார்த்தமான ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகும் உபாயத்தையும், மிகவும் நிந்த்யமான அபிசார க்ரியைகளையும் வேதம் சொல்லுகின்றதே! இது உபபந்நமோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்கக்கூடும். வேதம் ஸ்வர்க்கம் முதலிய அபுருஷார்த்தங்களைச் சொல்வது, அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளும் ஜகத்தில் இருக்கிறபடியால். அத்யந்தம் அஹிதமான அபிசாரங்களைச் சொல்வதும், அம்மாதிரி காமங்களில் நோக்கமுள்ள துஷ்டர்களை, பக்ஷ்யவிசேஷங்களால் குழந்தைகளைப் போல வசீகரிப்பதற்காகவே 'த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:' (2-45) என்னும் ஸ்ரீ கீதாவாக்யத்தின் கீழ் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பின்வருமாறு பாஷ்யம் செய்தருளியிருக்கிறார். ஸகல ஜநங்களிடமும் வேதம் வாத்ஸல்யம் உடையதானதால், அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி அது ஹிதத்தை உபதேசிக்குமன்றோ? அப்படி உபதேசியாவிட்டால், ரஜஸ் தமஸ் குணம் நிறைந்துள்ள ஜநங்கள், தம்மால் அபேக்ஷிக்கப்படும் பலத்தை அடைய உபாயம் அறியாதவர்களாய் அநுபாதேயங்களில் உபாதேய ப்ரமம் செய்து அது வழியாக நாசத்தை அடைந்துவிடுவார்கள். 'யதா தாம்பத்ரிதாந்யாஸ்யபி நந்தந்தி வருத்தா: பித்ருதிஷ்ட்ரதஸ்ய நாநாவேவ வளயுதாகி நா ஷ்ருணுஸ்யந்தி' என்பது ஸ்ரீ தாத்பர்ய சந்த்ரிகையின் வாக்யம்.

ஶ்ருதி நிகர ஶிரஸி - வேதக்கூட்டத்தின் சிரஸ்ஸில். பரதேவதையைப் பற்றியே ப்ரதிபாதிக்கும் வேத பாகத்திற்கு 'வேதசிரஸ்' 'வேதாந்தம்' என்று பெயர். வேதங்களும் அநேக சாகைகளை உடையவை. 'ஸகல சாகைகளிலும் காணப்படும் வேதாந்த வாக்யங்களில்' என்பது அர்த்தம் 'ஶ்ருதி:' என்பது 'ஶ்ரூயதே நித்யம்' 'எப்பொழுதும் கேட்கப்படுகின்றது' என்னும் அர்த்தமுள்ளது. அதாவது - மனிதரால் சொல்லப்படாமல் அநாதி காரணத்தினாலே நித்யமாயும் எவ்வித தோஷமும் அற்றிருக்குமாம் வேதம்.

அயமர்த்த: ஸமதிகத: - இந்த அர்த்தமானது (அதாவது - பின்சொல்லப்படப் போகும் அர்த்தமானது) நன்கு அறியப்பட்டிருக்கிறது.

𑌶𑍍𑌰𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌤𑌾𑌕 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌚𑌰𑌣𑌯𑍁𑌗𑌳 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌚𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌾𑌮𑌾𑌦𑌿𑌰𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯 𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌫𑌲𑌃 । 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌚𑌿𑌤 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌪𑌾𑌪𑌰𑍂𑌪 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹

𑌜𑍀𑌵𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕 - ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவை களின் உண்மையான ஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கும். அதாவது - அப்படிப் பட்ட ஜ்ஞானத்துடன் செய்யப்படும். உண்மையான ஜ்ஞானமாவது - ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடையது என்னும் ஜ்ஞானமே இதுதான் உண்மையான ஜ்ஞானம். “𑌐𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂” என்று பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருப்பதே ஸத்யம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌤𑌾𑌕 - வர்ணாச்ரம தர்மானுஷ்டானத்தை அங்கமாக உடைய. ‘கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உண்மையான ஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கும் கர்மானுஷ்டானத்தை உடைய’ என்பதால் கேவலம் வாக்ய ஜந்ய ஜ்ஞானம் உதவாது என்று சொன்னதாயிற்று. சிலர், கர்மானுஷ்டானங்கள் கேவலம் ப்ரஹ்மோபாஸநத்தில் ஒரு இச்சையை மாத்ரம் ஜநிப்பிக்கும் என்று சொல்வர். மற்றும் சிலர், கர்மானுஷ்டானத்தால் ப்ரதிபந்தகங்கள் விலகுகின்றன, ஜ்ஞானத்தினுல் ப்ரஹ்மம் அடையப்படுகின்றது, ஆகையால் இரண்டும் ஸமமாகக் காரணமாகின்றன என்று சொல்வர். இவை இரண்டும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்கு அநபிமதம். இந்தக் கர்மங்களே பகவதாராதநமாகின்றன, அதனுல் ப்ரஸந்நனுகி பகவான் அநுக்ரஹிக்கிறுன் என்னும் தமது மதத்தை இது ஸூசிப்பிக்கின்றது.

𑌪𑌰𑌮 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌚𑌰𑌣 𑌯𑍁𑌗𑌳 - பரம புருஷனுடைய திருவடிகளில். ‘பரம புருஷன’ என்பதால் தேவதா விசேஷமும், ‘𑌚𑌰𑌣𑌯𑍁𑌗𑌳’ என்பதால் தாஸ்யத்திற்குத் தகுந்த வ்யாபாரமும் தோன்றுகின்றன.

𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌚𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌾𑌮𑌾𑌦𑌿𑌃 - த்யானம், அர்ச்சனம், ப்ரணமம் இவை முதலிய. அதாவது - நாமஸங்கீர்த்தனம் யஜனம் முதலியவைகளும் என்பது குறிப்பு. இவைகளுக்குள் த்யானம் முக்யமே. ஆனுலும், இவைகளால் ஏற்படும் பரமபக்தியைக் கவனித்து இவைகளைத் துல்யமாகச் சொன்னபடி. அர்ச்சனம் ப்ரணமம் இவைகளுடன் கூடிய த்யானமே உபேயத்தைக் கிடைக்கவொட்டாமல் தடுக்கும் ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கடிக்கக்கூடியது.

𑌅𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 - மிகவும் ப்ரியமான- த்யானம் முதலியவைகள் அளவற்ற ப்ரீதி பூர்வகமாகவே செய்யப்படவேண்டும். ப்ரீதி விரஹிதமான த்யானம் முதலியவை உபாயமாகா என்பது தாத்பர்யம்.

“𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌨𑍁𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇” என்னும் பக்தி ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும் ச்லோகத்தில்,

அத்யர்த்தப்ரியஸ்த்வம் மந்மநா பவ - அத்யர்த்தமான ப்ரீதியுடன் என்னிடம் மனஸ்ஸை நிவேசிக்க வேண்டும்.

அத்யர்த்தப்ரியஸ்த்வம் மத்யாஜீ பவ - அத்யர்த்தமான ப்ரீதியுடன் என்னிடத்தில் சேஷவ்ருத்தியைச் செய்.

அத்யர்த்தப்ரியஸ்த்வம் மாம் நமஸ்குரு - அத்யர்த்தமான ப்ரீதியுடன் என்னிடத்தில் நமஸ்ஸையைச் செய், என்றன்றோ அந்வயம்?

தத்ப்ராப்திஹேதவ: - இப்படிப்பட்ட த்யானம் முதலியன அவனை அடைவதைப் பலமாக உடையன. ‘அத்யர்த்தப்ரிய: ஜ்ஞாநாதிஸ்தத்ப்ராப்திஹேதவ:’ என்பது அந்வயம்.

அஸ்ய ஜீவாத்மந: - இந்த ஜீவாத்மாவுக்கு, பரமாத்மாவைவிட விருத்தமான ஸ்வபாவத்தை உடைய இந்த ஜீவனுக்கு. வஸ்து ஸ்திதி இவ்விதம் இருக்கையில் ஐக்யம் எப்படிச் சொல்லக்கூடும் என்பது குறிப்பு

அநாத்யவித்யாஸஞ்சித - அநாதிகாலமாக வரும் அவித்யையால் ஏற்பட்டுள்ள. அவித்யை என்றால், தேஹத்தை ஆத்மா என்றும், ஆத்மா ஸ்வதந்த்ரன் என்றும் ப்ரமிப்பது.

“ஶ்ருதிபதாம் ஸர்வஸ்ய அவித்யாயா: ஸ்வரூபம் ச ஶ்ருணு ।
அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: ॥”

(ஆத்ம பிந்நவஸ்துவில் ஆத்மபுத்தியும் நமக்கு ஸ்வம் இல்லாததை நம்முடையது என்று நினைக்கும் புத்தியும் அவித்யை என்று சொல்லப்படும்) அவித்யையால் காமம், காமத்தால் தேஹப்ராப்தி, தேஹஸம்பந்தத்தால் அவித்யை என்று அந்யோந்யாச்ரய ரூபமான தோஷமானது ‘அநாதி’ என்பதால் பரிஹ்ருதம்.

புண்யபாபரூப - புண்யம் பாபம் இந்த ரூபமான. ‘புண்யம் என்பது தேஹத்தைக்காட்டிலும் ஆத்மா வேறு என்று நினைத்தன்றோ செய்யப்படுகிறது? அது அவித்யையின் கார்யம் என்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்’ என்றால், அந்த ஜ்ஞானம் இருந்த போதிலும் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கே சேஷன் என்னும் ஜ்ஞானம் இல்லாமற் செய்யப்படுகிறபடியால் அது அவித்யா கார்யமே. ஸ்வர்க்கம் முதலிய ப்ரயோஜனத்தை உத்தேசித்தன்றோ புண்யம் செய்யப்படுகிறது? ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யத்தில் ‘ஶுபாஶுப பரித்யாகீ’ (11-17) என்பதை விவரிக்குமிடத்தில் ‘பாபவத் புண்யஸ்யாபி பந்தஹேதுத்வாவிஶேஷாத் உபயம் பரித்யாகீ’ (பாபம்போலே புண்யமும் பந்தத்திற்குக் காரணமாதலால், இரண்டையும் த்யஜித்தவன்) என்று சொல்லப்பட்டி

ஹேதுக ப்ரஹ்மாதி ஸுர நர திர்யக் ஸ்தாவராத்மக சதுர்வித தே ஹப்ரவேச க்ருத தத்ததாத்மாபிமாந ஜநிதாவர்ஜநீய பவபய வித்வம் ஸநாய தேஹாதிரிக்தாத்மஸ்வரூப தத்ஸ்வபாவ ததந்தர்யாமி பரமாத்ம ஸ்வரூப தத்ஸ்வபாவ ததுபாஸந தத்பலபூதாத்மஸ்வரூபாவி

ருக்கிறது. ச்ருதியிலும் 'ந ஸுக்ருதம் ந துஷ்க்ருதம்' என்பதற்குப் பிறகு 'ஸர்வே பாப்மாநோ' என்பது காணப்படுகிறபடியால், முமுக்ஷுவுக்கு ஸுக்ருதமும் பாபம்போலே பந்தகமே என்று சொன்னதாகிறது

கர்மப்ரவாஹ ஹேதுக - கர்ம பரம்பரைக்குக் காரணமான

ப்ரஹ்மாதி ஸுர நர திர்யக் ஸ்தாவராத்மக - ப்ரஹ்மா முதலிய தேவதைகள், மநுஷ்யர்கள், பசுபக்ஷிகள், வ்ருக்ஷம் முதலியவை, இத்யாதியான,

சதுர்வித தேஹப்ரவேசக்ருத - நாலுவித தேஹங்களில் ப்ரவேசிப்பதால் உண்டாகும்.

தத்ததாத்மாபிமாந ஜநித - அந்தந்த தேஹங்களிற் செய்யப்படும் ஆத்ம ஜ்ஞாந பலமாய் ஏற்படும். அவித்யையால் புண்ணிய பாபரூபமான கர்மம், அதனால் தேஹப்ரவேசம், தேஹப்ரவேசத்தால் தேஹாத்மாபிமாநம் என்று அநாதிப்ரவாஹம்.

அவர்ஜநீய பவ வித்வம்ஸநாய - விலக்கக்கூடாத ஸம்ஸார பயத்தைப் போக்கடிக்கும்பொருட்டு. 'இதெல்லாம் பொய்' என்று எவ்வளவு தடவை உத்கோஷித்தாலும் இது நிவர்த்திக்கமுடியாது என்பது தயோதிதம்.

தேஹாதிரிக்தாத்மஸ்வரூப தத்ஸ்வபாவ - தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம், அதன் ஸ்வபாவம். இதன் ஸ்வரூபம், ஜ்ஞாநாநந்தங்களை லக்ஷணமாக உடையது, ஸ்வபாவம், பகவானுக்கு சேஷமாக இருக்கும் தன்மை. உபாஸிக்கவேண்டியவனுக்கு இந்த இரண்டும் அநுகுணங்கள்.

ததந்தர்யாமி பரமாத்மஸ்வரூப தத்ஸ்வபாவ - அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம், அதன் ஸ்வபாவம். இதன் ஸ்வரூபம், எல்லாருக்கும் ஈச்வரனாக இருக்கும் தன்மை, ஸ்வபாவம், ஆச்ரிதர்களுக்கு ஸுலபனாக இருக்கும் தன்மை. உபாஸிக்கப்படவேண்டியவனுக்கு இந்த இரண்டும் அநுகுணங்கள்

ததுபாஸந - அந்தப் பரமாத்மாவை உபாஸிப்பது. இது உபாயம், இது ஏற்கெனவே விஸ்தாரமாக விவரிக்கப்பட்டது.

தத்பலபூத - அந்த உபாஸநத்திற்குப் பலமான.

ர்பாவ பூர்வகாநவதிகாதிசயாநந்த ப்ரஹ்மாநுபவஜ்ஞா பநே ப்ரவ்ருத்தம் ஹி வேதாந்தவாக்யஜாதம்,

'தத்த்வமஸி" (சாந்தோக்யே. 6-8-7.)

"அயமாத்மா ப்ரஹ்ம" (ப்ருஹதாரண்யகே, 6-4-5)

"ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோऽந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா சரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:" (ப்ரு 5-7-22)

ஆத்மஸ்வரூபாவிர்பாவ பூர்வக - ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஆவிர்பவிப்பதை முன்னிட்டுக் கொண்டிருக்கும். உபாஸநத்தால் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் வெளிப்படுகின்றது என்பது கருத்து. சுத்த ஆத்மா நித்யஸித்தமான வஸ்து, ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்கள் அதற்கு உண்டு. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் ஜ்ஞாந ஸங்கோசம் ஏற்பட்டு, அவை ப்ரகாசிக்காமலிருக்கின்றன. கர்மபந்தம் விடவே முதலில் அவை ஆவிர்பவிக்கின்றன, பிறகு ப்ரஹ்மாநந்தம், என்பது க்ரமம்.

அநவதிகாதிசயாநந்த ப்ரஹ்மாநுபவஜ்ஞாபநே - அளவற்ற அதிசயத்துடன் கூடிய ஆநந்தத்தைக் குணமாக உடைய ப்ரஹ்மத்தை அநுபவிப்பதை அநுசாஸிப்பதில். கீழ் 'அநுஶாஸந' என்னும் பதமும் இவ்விடத்தில் 'ஜ்ஞாபந' என்னும் பதமும் ஒரே அர்த்தமுள்ளது.

வேதாந்தவாக்யஜாதம் ப்ரவ்ருத்தம் ஹி - ஸகல வேதாந்த வாக்யங்களும் ப்ரவ்ருத்திக்கின்றனவன்றோ? கேவலம் ஒரு வாக்யத்தை அவலம்பித்துச் சொல்லவில்லை, எல்லா வாக்யங்களும் இம்மாதிரி சொல்லுகின்றன என்பது தாத்பர்யம்.

அந்த வாக்யங்களாவன —

தத்த்வமஸி - நீ அதுதான். அதாவது - நீ பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கிறாய். 'நீ' என்று ஒரு ஜீவனைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்டது.

அயமாத்மா ப்ரஹ்ம - ஆத்மாவென்று சொல்லப்படும் வஸ்து ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடையது. இது ஜீவ ஸாமாந்யத்தைப் பற்றியது.

ய ஆத்மநி அம்ருத: - எந்தப் பகவான் ஜீவாத்மாவினிடத்தில் இருந்து கொண்டு அந்த ஆத்மாவுக்குள் இருக்கிறானோ, எவனை அந்த ஆத்மா அறியவில்லையோ, எவனுக்கு அந்த ஆத்மா சரீரமோ, எவன் அந்த ஆத்மாவை நியமிக்கிறானோ, அந்த விகார

“𑌏𑌷 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵 𑌏𑌕𑍋 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃” (𑌸𑍁. 7.)

“𑌤𑌮𑍇𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍁𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌦𑌿𑌷𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨 𑌦𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑌪𑌸𑌾𑌽𑌨𑌾𑌶𑌕𑍇𑌨” (𑌬𑍃. 6-4-22)

“𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌮𑍍” (𑌤𑍈.)

“𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌮𑍃𑌤 𑌇𑌹 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾 𑌅𑌯𑌨𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇” (𑌪𑍁 𑌸𑍂.)

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃

மற்றிருககும அநதாயாமி உனககு ஆதமா. இமமாதிரியான வாகயஙகள் பேத சருதிகளையும் அபேத ச்ருதிகளையும ஸமநவயம செயகிறபடியால கடக ச்ருதிகள் எனறு சொல்லபபடுகினறன.

𑌏𑌷... 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 - எல்லா பூதங்களுககும அந்தராதமாவாக இருககும இவன், காமஸம்பந்தம் அறறு திவ்யனுக ப்ரகாசிககும ஒருவனான நாராயணனே. இந்தச்ருதி, அநதப் பரமாத்மா நாராயணனே எனறு சொலலுகிறது

𑌤𑌮𑍇𑌤𑌂 ..𑌅𑌨𑌾𑌶𑌕𑍇𑌨 – அப்படிப்பட்ட இநதப பரமாதமாவை வேதவாகயங்களைக்கொண்டு ப்ராஹமவிததுககள அநநயபரயோஜநமாகச் செய்யபபடும வாணச்ரம தாமாநுஷடாநமாகிற யஜஞத்தாலும தாநததாலும, தபஸஸினுலும அறிய இசசிககிறாகள். இது, வாணச்ரம தாமாநுஷடாந ரூபமான காமம உபாஸநததிறகு அஙகம என்பதைசசொல்லுகின்றது.

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌂 - பரமபுருஷனை உபாஸிககிறவன அவனையே அடைகிறுன். இது உபாஸநமே உபாயமெனபதைச சொலலுகினறது

𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 ..𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 - இவவிதம உபாஸிககிறவனே முகதனுகிறுன, இதைத தவிர்த்து வேறு வழி இல்லை. பரமாதம ப்ராப்திககு வேறு உபாயமில்லை எனபதை இது தெரிவிககிறது.

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 – இது முதலானவை அநத வாகயஙகள. முதலான எனறு சொன னதால், பேத சருதிகளும் உபாஸந சப்தததுடன் கூடிய ச்ருதிகளும கரஹிககபபடுகின்றன.

ஜீவாத்மந: ஸ்வரூபம் தேவமநுஷ்யாதி ப்ரக்ருதி பரிணாம விசேஷரூப நாநாவித பேதரஹிதம் ஜ்ஞாநாநந்தைக குணம்

"ஜீவாத்மந: – இதி" உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ச்ருதி வாக்யங்களில் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபமாவது பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமாவது விவரிக்கப்படவில்லையே என்று சங்கித்து, வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணங்களாகிற ஸ்ம்ருதி புராணம் முதலியவைகளில் அவை உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், ஆகையால் அவை ச்ருதி ப்ரதிபந்நங்களென்றும் நினைத்து அந்த உபபாதநப்படி அந்த ஸ்வரூபங்களை விவரிக்கிறார்.

வாக்யத்தின் அர்த்தம்,— ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமானது, தேவதேஹம் மநுஷ்ய தேஹம் முதலிய யாதொரு ப்ரக்ருதி பரிணாம விசேஷம் உண்டோ, அப்படிப்பட்ட எவ்வித பேதமும் இல்லாதது, ஜ்ஞாநத்வம் ஆநந்தத்வம் முதலிய குணங்களுடன் மாத்திரம் கூடினது. கர்மங்களினால் ஏற்பட்டுள்ள தேவமநுஷ்யபேதம் நாசம் அடைந்த பிறகு, அந்த ஜீவாத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் ஸ்வரூபத்திலுள்ள பேதம் வார்த்தைகளால் சொல்லமுடியாது; தன்தன்னாலேயே அறிந்து கொள்ளத்தக்கது. ஆகையால், அந்த ஸ்வரூபமானது ஜ்ஞாநஸ்வரூபமென்று மாத்திரம் சொல்லத்தகுந்தது. அது எல்லா ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஸமாநம்.

தேவமநுஷ்யாதி ...... ரஹிதம் – 'ஒருவன் தேவன் மற்றொருவன் மநுஷ்யன், என்று வ்யவஹரிக்கப்படும் பேதங்களெல்லாம் தேஹத்தைப் பற்றியவைகளே தவிர ஆத்மாவைப்பற்றியவையல்ல' என்று சொல்லப்படுகிறது

"ததாத்மா ப்ரக்ருதே: ஸங்காத் அஹம்மாநாதி தூஷித: ।
ஜாயதே ப்ராக்ருதாநேதாந் ப்ரக்ருதேரந்ய ஏவ ஸோ(அ)வ்யய: ॥"

(ப்ரக்ருதியின் விகாரமாகிற தேஹத்தின் ஸம்பந்தத்தால் ஆத்மாவுக்குத் தேஹாத்ம ப்ரமமும் ஸ்வதந்த்ராத்ம ப்ரமமும் இன்னும் இவ்வாறான ப்ராக்ருத தர்மங்கள் ஸம்பவிக்கின்றன, அந்த ஆத்மா இவைகளைக்காட்டிலும் வேறு) என்றும்,

"பும்ஸோ தேவாதயோ நரோ ந பசுர் நைவ பாதப: ।
சரீராக்ருதி பேதாஸ்து பூபைதே கர்மயோநய: ॥"

(தேவாதி பேதங்களெல்லாம் ஆத்மாவுக்கு இல்லை, சரீரத்திற்கே, இம்மாதிரியான சரீர பேதத்திற்குக் காரணம் கர்மமே) என்றும் உபப்ருஹ்மணங்களில் காணப்படுகின்றன.

நாநாவிதபேத – பலவித பேதங்கள். தேவன் மநுஷ்யன் திர்யக் ஸ்தாவரம் என்னும் பேதங்களுடன், 'ஒருவன் ஸுகி, மற்றொருவன் துக்கி, இத்யாதியான பேதங்களும் விவக்ஷிதங்கள்.

ஜ்ஞாநாநந்தைக குணம் – 'ஜ்ஞாநத்தன்மை ஆநந்தத்தன்மை இவைகளையே குணங்களாக உடையது' என்பது அர்த்தம். சரீரத்தில் காணப்படும் பேதங்

ணம் | தஸ்யைதஸ்ய கர்மக்ருத தேவாதிபேதே வித்வஸ்தே ஸ்வ-
ரூபபேதோ வாசாமகோசர: ஸ்வஸம்வேத்ய: | ஜ்ஞாநஸ்வரூப இத்யே-
தாவதேவ நிர்தேச்யம் | தச்ச ஸர்வேஷாமாத்மநாம் ஸமாநம் |

ஏவம்வித சிதசிதாத்மகப்ரபஞ்சஸ்ய உத்பவ ஸ்திதி ப்ரளய

கள் நசித்துவிட்டால், பிறகு ஆத்மாக்களுககு எவ்வித பேதமும் சொல்லமுடியாது; எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஜ்ஞாநாநந்த குணகத்வம் ஸமாநமாக இருககிறபடியால்.

வாசாமகோசர:, ஸ்வஸம்வேத்ய: — ஒரு ஆதமாவைவிட மற்றொரு ஆத்மா வேறு என்பதைத் தான்தானே அறிந்துகொள்ளும்படி இருககும். அதாவது, கர்மக்ருதமான சரீரபேதத்தைக்கொண்டு ஆத்மபேதததைச் சொல்லமுடியாதே தவிர, ஸ்வாபாவிகமாக பேதமுண்டு எனபது கருதது. **"ஜ்ஞாநஸ்வரூப இத்யேதாவதேவ நிர்தேச்யம்"** — ஆத்ம வஸ்து ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமென்று மாத்ரம் சொல்லத்தகுந்தது. 'நிர்தேச்யம்' என்பதை அந்வயிக்க 'ஆத்மவஸ்து' என்பதை அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

தச்ச ஸர்வேஷாமாத்மநாம் ஸமாநம் — அந்த ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் எல்லா ஆத்மாககளுககும் துல்யம். "நிர்தோஷம் ஹி ஸமம் ப்ரஹ்ம" (சுத்தாத்மாககளெல்லாம் ஸமமே) என்று ஸ்ரீகீதாசார்யன்.

"ஏவம்வித" இதி — இதனால் அந்தர்யாமி ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது. இதன் அர்த்தம் — அந்தர்யாமி ஸ்வரூபமேதென்றால், இப்படிப்பட்ட சேதந அசேதந வஸ்துக்கள் அடங்கிய ப்ரபஞ்சம் முழுவதின ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் மோக்ஷம் இவைகளுக்கு ஒரே காரணமாயும், ஸகல ஹேயகுணங்களுமற்று அநந்தமான ஆநந்தத்திற்கு இருப்பிடமாயிருப்பதால் தன்னைத்தவிர்த்த மற்றை எல்லா வஸ்துககளைககாட்டிலும் விலக்ஷணமான ஸ்வரூபத்தை உடையதாயும், அளவற்றமேன்மையுடன் பொருந்திய எண்ணமுடியாத கல்யாணகுணக்கூட்டங்களை உடையதாயும், 'ஸர்வாத்மா' 'பரப்ரஹ்மம்' 'பரஞ்ஜ்யோதிஸ்' 'பரதத்வம்' 'பரமாத்மா' 'ஸத்' இவைமுதலிய சப்தபேதங்களால் எல்லா வேதாந்தங்களிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதாயும், ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணமாயும், உபய விபூதியையும் உடையதாயுமுள்ள நாராயணனென்றும் புருஷோத்தமனென்றும் சொல்லப்படும் ஸ்வரூபமே. இந்த அந்தர்யாமியினுடைய வைபவததை ப்ரதிபாதிக்கும் ஸகல ச்ருதிகளும், அந்த அந்தர்யாமி தனனைத தவிர்த்த ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துககளெல்லாவற்றிற்கும அந்தராத்மாவாக இருந்துகொண்டு ஸகல வஸ்துககளையும் நியமித்துககொண்டு வருகிறான் எனபதை, 'மற்றை வஸ்துககளெல்லாம் அவனுடைய சக்தி' 'அவனுடைய அம்சம' 'அவனுடைய விபூதி' 'அவனுடைய ரூபம்' 'அவனுடைய சரீரம்' 'அவனுடைய தநு' இதயாதியான சப்தங்களாலும், 'இவையெல்லாம் அவனே' என்னும் ஸாமாநாதிகரண்யத்தைச் சொல்லியும ப்ரதிபாதிக்கின்றன.

ஸம்ஸாரநிவர்த்தநைகஹேதுபூதஃ, ஸகலஹேய ப்ரத்ய-
நீகதயா அநந்தகல்யாணைகதாநதயா ச ஸ்வேதர ஸமஸ்த-
வஸ்து விலக்ஷண ஸ்வரூபோऽநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேய கல்யா-
ணகுணகணஃ ஸர்வாத்மா பரப்ரஹ்ம பரஞ்ஜ்யோதிஃ பரதத்வ பர

உத்பவஃ - ஸ்ருஷ்டி. ஸ்திதி - ஸ்ருஷ்டியின் அநுவ்ருத்தி, அதாவது ஸம்ரக்ஷணம். ப்ரளய - நாசம், அல்லது ஸம்ஹாரம். **ஸம்ஸார நிவர்த்தந** - மோக்ஷம் ஆக இந்த நாலுக்கும் அவன் ஒருவனே காரணம். ‘**ஜகஜ்ஜந்மஸ்திதித்வம்ஸ மஹாநந்தைகஹேதவே**’ என்னும் ஆகமப்ராமாண்ய ச்லோகமும், ‘**ஜகதுத்பவ ஸ்திதி ப்ரணாஶ ஸம்ஸார விமோசந ஆதயஃ**’ என்னும் ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்ந ச்லோகமும், ‘**நிகிலஜகதுதய விபவ லய மஹாநந்தைக காரணம்**’ என்னும் ஸ்ரீபாஷ்ய வாக்யமும் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் மோக்ஷம் ஆகிற நாலையும் ப்ரஸ்தாவிக்கின்றன. ஆகையால் அவை இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயங்கள் ப்ருகு வல்லியாகிற உபநிஷத்திலும், ‘**யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே**’ என்று ஸ்ருஷ்டியும், ‘**யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி**’ என்று ஸ்திதியும், ‘**யத் ப்ரயந்தி**’ என்று மோக்ஷமும், ‘(**யத்**) **அபிஸம்விஶந்தி**’ என்று ப்ரளயமும், ஆக நாலுக்கும் காரணம் ப்ரஹ்மமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ஸ்வேதர . . . விலக்ஷண ஸ்வரூபஃ - ‘பகவானுடைய ஸ்வரூபம் மற்ற வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபம் போலன்று’ என்று சொன்னால் போதாதோ? ‘ஹேயகுணங்கள் இல்லையாகையாலும் கல்யாணகுணங்கள் நிரம்பியிருக்கையாலும் மற்றை வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணம்’ என்று காரணத்தைச் சொல்லுவானேன்? என்றால், லோகத்தில் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் மற்றொரு வஸ்துவைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருக்கிறபடியாலும் கேவலம் வைலக்ஷண்யம் ஏற்றத்துக்குக் காரணமாகாதாகையாலும் இவ்விடத்தில் காரணத்தைக் குறிப்பிட்டு வைலக்ஷண்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ‘**கல்யாண**’ என்பது ஆநந்தத்தைக் குறிக்கின்றது.

அநவதிக... குணகணஃ - அளவற்ற மேன்மையுடன் கூடிய கல்யாண குணங்களை உடையது அந்த ப்ரஹ்மம் என்று சொன்னதால், அது எல்லாராலும் உபாஸிக்கத்தகுந்த வஸ்து, அடையத்தகுந்ததும் அதுவே என்று விவரிக்கப் படுகிறது.

ஸர்வாத்ம . . . வேதாஃ - பரமாத்மா, பரப்ரஹ்மம், பரஞ்ஜ்யோதிஸ், பரதத்வம், ஸத் இம்மாதிரியான பதங்களால் பகவான் நாராயணனே ச்ருதிகளில் சொல்லப்படுகிறான், என்பது கருத்து. இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீகூரேசன்,

[illegible]

'[illegible] நாராயணஇதி'

என்று விவரித்திருக்கிறார்.

நாராயணः - இதனால் அவன் இரண்டு விபூதிகளையும் உடையவன் என்றும், பராத்பரः எனபதனால் தனது விபூதிகளுள்ளடங்கிய மற்றை வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் என்றும் சொல்லப்பட்டது.

ஸர்வஸ்ய ..... வ்யுத்பாதயந்தி - கீழ்ச்சொல்லப்பட்டதெல்லாம், 'பரமாத்மா வேறு ஜீவாத்மா வேறு' என்று சொல்லும் ச்ருதிகளுக்கு ஒத்திருக்கலாம். 'இரண்டும் ஒன்று' என்று சொல்லும் ச்ருதிகளுக்கு இது விருத்தமன்றோ? என்றால் அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது.—'விருத்தமன்று: ஏனென்றால், அம்மாதிரியான அபேத ச்ருதிகளும் பேத ச்ருதிகளால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் நாராயணனுடைய வைபவத்தையே சொல்லுகின்றன. ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு ஸகலத்தையும் நாராயணனே நியமித்துக்கொண்டு வருகிறான் என்று சொன்னால், அது அவனுடைய பெருமையைக் காண்பிக்கிறதன்றோ? அபேத ச்ருதியின் ஆசயமும் அம்மாதிரியான நியமநமே.'

சக்தி - 'பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே' (ஜகத் முழுவதும் அவனுடைய சக்தி), ஜகத் அவனுக்கு சரீரம், ஆகையால் காரியோபயோகி விசேஷமாகின்றது, ஆகையால் சக்தி. அம்ச - 'விஷ்ணோரம்சோ ஜகத்' (ஜகத் விஷ்ணுவின் அம்சம்), நாராயணன் விசேஷ்யம், ஜகத் அவனுக்கு விசேஷணம், ஆகையால் ஜகத் விசிஷ்டத்தின் அம்சம். விபூதி - 'விஷ்ணோரேதா விபூதயः' (எல்லாம் விஷ்ணுவின் விபூதிகள்), விஷ்ணு நியமிக்கிறவன், ஜகத் நியமிக்கப்படும் வஸ்து, ஆகையால் அது அவனுடைய விபூதி. ரூப சரீர தநு - 'பராஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம்' 'ஜகத் ஸர்வம் சரீரம் தே' 'தாநி ஸர்வாணி தத்வபுः' (எல்லாம் அவனுடைய ரூபம், சரீரம், தநு); விஷ்ணு வ்யாபகன், ஜகத் அவனால் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது, அவனால் நியமிக்கப்பட்டும் வருகிறது, ஆகையால் அது அவனுடைய

ஸ்ருதி தநுசப்த தநூரீர தத்ந்ந வ்யாஹ்ருதிபிஃ ஶரீரவாசி ஶப்த ஸாமாநாதிகரண்யேந ச வ்யாஹ்ருதிவாக்ஷணி ।

சரீரம். ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் தநு என்றால சரீரம் என்றே அர்த்தம். இவ்விடத்தில் 'தநு' 'ஶரீரம்' என்று வேறுவேறாகச்சொன்னது, 'எப்படி இவை இரண்டும் ஒரே அர்த்தத்தைக் குறிக்கின்றனவோ அப்படியே மற்ற 'சக்தி' முதலிய சப்தங்களும் அந்த ஒரு அர்த்தத்தையே குறிக்கின்றன' என்பதை ஸூசிப்பிக்கும்பொருட்டே. 'அவன் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு எல்லாவற்றையும் நியமித்து வருகிறான்' என்பதைத்தான் இந்த சப்தங்களெல்லாம் சொல்லுகின்றன 'நிவிஷ்டிய நம் வ்யாஹ்ருதிவாக்ஷணி' என்பது அந்வயம். ஸாமாநாதிகரண்யேந - கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள சப்தங்கள் அவனுடைய நியமநத்தைச் சொல்வதுபோல, ஸாமாநாதிகரண்யத்தைச் சொல்லும் அபேத ச்ருதிகளும் அவனுடைய நியமநத்தையே காட்டுகின்றன. ஆகையால் எல்லா ச்ருதி வாக்யங்களும் அவனுடைய வைபவத்தையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்பதில் ஸந்தேஹமே இல்லை

'ஸாமாநாதிகரண்யம்'—ஸமாநமான அதிகரணத்தை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை. அதாவது - வெவ்வேறு அர்த்தமுள்ள இரண்டு சப்தங்கள் ஒரே பொருளை ஆச்ரயித்து நின்றால் அவைகளை ஸமாநமான அதிகரணத்தை உடையவை (ஸமாநாதிகரணங்கள்) என்றும், வெவ்வேறு பொருள்களை ஆச்ரயித்து நின்றால் வெவ்வேறு அதிகரணங்களை உடையவை (வ்யதிகரணங்கள்) என்றும் வ்யவஹரிப்பார்கள். 'ஜகத் ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லும இடத்தில் ஜகத் என்னும் சப்தமும ப்ரஹ்மம் என்னும் சப்தமும் ஒரே பொருளை ஆச்ரயித்திருக்கிறபடியால், அவை ஸமாநாதிகரணங்கள். 'ஜகத் என்பது ஒன்று ப்ரஹ்மம் என்பது மற்றொன்று' என்று சொல்லும் இடத்தில் இரண்டும் வெவ்வேறுபொருளை ஆச்ரயித்திருக்கிறபடியால், அவை வ்யதிகரணங்கள். நமது ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரபஞ்சமும் ப்ரஹ்மமும் வெவ்வேறு அர்த்தமானாலும், அவைகளுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் இல்லை. ... சப்தமும், ப்ரபஞ்சத்தினுள் ப்ரஹ்மம் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு அதை நியமித்துக்கொண்டு வருகிறபடியால், சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்கள் சரீரி பர்யந்தம போகும என்னும் ந்யாயப்படி அவைகளுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லக்கூடும். ஆகையால் ஸாமாநாதிகரண்யம சொல்லும் பொழுதெல்லாம் ப்ரஹ்மத்தின் நியமநம (எல்லாவஸ்துக்களையும் ப்ரஹ்மம் நியமிக்கிறது என்பது) சொல்லப்படுகிறபடியால், அதன் வைபவம் சொன்னதாகவே ஆகிறது.

இதுவரையில் ஸ்வபக்ஷ ஸங்க்ஷேபம் ... — சித் என்று சொல்லப்படும் ஜீவன ஜ்ஞாநத்தையே குணமாக உடையவன், ஜ்ஞாந ஸ்வரூபன்; கர்மவசியாக வேறு வேறு தேஹங்களை அடைகிறான், அந்தக் கர்மம் நிவ்ருத்தியானால், ஸ்வரூபத்தில் பேதம் இருக்கையிலும், வேறு வேறு தேஹங்களால் பரஸ்பரம உண்டாகும் பேதம் போய்விடுகிறது, அது போயவிட்டால் ஸகல ஜீவனகளும ஸமமே, அவர்கள் அவிகாரி. அசித் என்று சொல்லப்படும் ப்ரக்ருதி, ஒருவித பரிணாமத்தை அடைந்து அந்த ஜீவன்களு

க்குக் காமமடியாக ஏற்படும் தேஹங்களாக மாறுகின்றது, அது விநாசி சித் அசித் இவை இரண்டுமே சேர்ந்து உதயமாகி இருக்கும் ப்ரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பவன் பரமாத்மா நாராயணன், அதை ரக்ஷித்து ஸம்ஹரித்து சேதநவஸ்துவுக்கு அந்தந்த காலங்களில் மோக்ஷத்தைக்கொடுத்து வருகிறவனும் அவனே, அவன் ஹேயகுணங்களற்றவன்; ஆநந்தநிதி, மற்றை வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபத்தைவிட வேறு விலக்ஷணமான ஸ்வரூபத்தை உடையவன், அவனே தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களெல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு அவைகளெல்லாவற்றையும் நியமித்து வருகிறான்; அது காரணமாக அவன் சரீரியாகவும் மற்றை வஸ்துக்கள் அவனுடைய சரீரமாகவும் ச்ருதிகளில் சொல்லப்படுகின்றன, அந்தக்காரணத்தினாலேயே அவனே ப்ரபஞ்சம் என்றும் அந்த ச்ருதிகள் சிலவிடங்களில் சொல்லுகின்றன, மற்றும் சில விடங்களில் ப்ரபஞ்சத்தை அவனுடைய அம்சமென்றும் சக்தியென்றும் விபூதியென்றும் பேசுகின்றன; அந்த ச்ருதிகள் அந்த நாராயணனையே ஆத்மாவென்றும் ஜ்யோதிஸ் என்றும் தத்வமென்றும் ஸத் என்றும் வ்யவஹரிக்கின்றன.

இம்மாதிரியான உண்மையான ஜ்ஞானத்துடன், அந்த நாராயணனால் சொல்லப்பட்டுள்ள வர்ணாச்ரம தர்மத்தை லோபமின்றிக்கு ச்ரத்தையுடன் அவனது ஆராதநமாகச் செய்துகொண்டு, அவனுடைய திருவடிகளில் தயாந அர்ச்சந ப்ரணம நாமஸங்கீர்த்தநம் முதலிய உபாஸநத்தை அத்யர்த்தமான ப்ரீதியுடன் செய்துவந்தால், தமது காமம் நிவ்ருத்தமாகி, வேறு வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநம் முதலியவற்றால் மாத்திரம் போக்கடிக்கக்கூடாத ஸம்ஸார பயத்தினின்றும் கரையேறினவர்களாய், தமது ஸ்வரூபாவிர்பாவத்தைப் பெற்று அளவற்ற ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தை ஸகல ஜீவர்களும் அடைகிறார்கள். ச்ருதிகள் சொல்வது இதுதான்.

இதுவரையில் ஸ்வபக்ஷ ஸங்க்ஷேபம் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது 'தத்வ' என்று ஆரம்பித்து 'வர்ணயந்தி' என்னுமவரையில் சங்கர மதத்தையும், 'அபரே' என்று ஆரம்பித்து 'வ்யவஹரந்தி' என்னுமவரையில் பாஸ்கரமதத்தையும், 'அந்யே' என்று ஆரம்பித்து 'ப்ரதிஷ்டந்தே' என்னுமவரையில் யாதவமதத்தையும் ஸங்க்ரஹிக்கிறார். இம்மூன்று மத ப்ரவர்த்தகர்களும், 'ப்ரஹ்மமே ஜகத்' என்னும் அர்த்தமுள்ள அபேத ச்ருதிவாக்யங்களையே பலிஷ்டங்களாகநினைத்து, 'இரண்டும் ஒன்றே' என்று அங்கீகரியாவிட்டால் இந்த வாக்யங்களுக்கு விரோதம் வந்துவிடுமோ என்னும் பயத்துடன் தங்கள் தங்கள் மதத்தை ப்ரவ்ருத்திப்பித்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லவேண்டும். 'ப்ரஹ்மமும் ஜகத்தும் வேறு' என்னும் அர்த்தமுள்ள பேத ச்ருதி வாக்யங்களை அவர்கள் எக்காரணத்தினாலோ அநாதரித்துவிட்டார்கள். பரஸ்பரம் விருத்தம்போலத் தோன்றும் பேத அபேத ச்ருதி வாக்யங்களை ஸமந்வயம் செய்யும் 'ஜகத் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தானது' என்னும் அர்த்தமுள்ள கடக ச்ருதிவாக்யங்கள் அவர்களுக்கு ஸ்புரிக்கவில்லை போலும்.

தஸ்ய வைபவப்ரதிபாதநபராணி ஶேஷாணி ஸாமாநாதி கரண்யாதீநி விவரணே ப்ரவ்ருத்தாநி கேசந, 'நிர்விஶேஷ ஜ்ஞாந

தஸ்ய... ப்ரவ்ருத்தா: கேசந — [அந்த பரஹ்மத்தின் வைபவத்தை பர திபாதிப்பதையே நோக்கமாக உடைய ஸாமாநாதிகரண்யம் முதலியவைகளின் விவரணத் தில் பரவருத்திக்கும் சிலர்] அபேத சருதிவாக்யங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாமாநாதி கரண்யம், கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி நமது ஸித்தாந்தத்தில் 'ஜகத்துக்கு பரஹ்மம் அந்த ராத்மாவாக இருந்துகொண்டு ஜகத் முழுவதையும் நியமிக்கிறது' என்பதைக் குறிக்கின் றது அந்தக் காரணத்தினாலே அது ப்ரஹ்மத்தின் வைபவத்தை பரதிபாதிக்கின்றது என்றேசொல்லவேண்டும் அப்படி இருக்கையில் இவர்கள் அந்த ஸமாநாதிகரண்யத்திற்கு வேறு விதமாக விவரணம் செய்யப் புகுகிறார்களே என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். ஸாமாநாதி கரண்யாதீநி — ஸாமாநாதிகரண்யம் முதலிய. அதாவது— ஸாமாநா திகரண்யத்தைச்சொல்லும் அபேத ச்ருதிகள், 'பரபஞ்சம் சரீரம், பரஹ்மம் ஆத்மா' என் பதைச்சொல்லும் கடகச்ருதிகள், பேதத்தைச்சொல்லும் பேதச்ருதிகள், இந்த ச்ருதிகள் எல்லாம் என்று அர்த்தம். கேசந — சிலர், அதாவது சங்கர மதக்காரர்கள்.

இந்த ஸாமாநாதிகரண்ய சப்தம் அடிக்கடி இவ்விடத்தில் வருகிறபடியால், அதைத் தெளிவாக நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியம். கீழ்ச்சொல்லியபடி, வெவ்வேறு அர்த்தமுள்ள பல சப்தங்கள் ஒரே பொருளை அவகாஹித்து நின்றால், அவைகளுக்கு ஸாமா நாதிகரண்யம் உண்டு. இதை வேறுவிதமாகவும் சொல்லலாம் விசேஷணங்களால் பிரகாரத்வமும் விசேஷ்யத்தால் ஏகார்த்தத்வமும் இருக்கும் காலத்தில் ஸாமாநாதி கரண்யம் ஏற்படும் உதாஹரணம் — 'நீலமாயும் வாத்துலமாயும் பெரியதாயுமுள்ள குடம்' என்னுமிடத்தில் ஸாமாநாதிகரண்யம் வ்யக்தம். இதுபோலவே, 'ப்ரஹ்மம் விசேஷ்யம் பரபஞ்சம் முழுவதும் விசேஷணம்' என்று சொல்லும் நமது ஸித்தாந் தத்தில் ஸாமாநாதிகரண்யம் எப்பொழுதும் உண்டு 'விசேஷணமாகிற பரபஞ்சம் விசேஷ்யமாகிற பரஹ்மமே' (அதாவது — விசேஷண விசேஷ்யங்கள் இரண்டும் ஒன்று) என்று சொல்லும் சங்கர மதத்தில் ஐக்யம் சொல்லப்பட்டதாகுமேதவிர ஸாமாநாதிகரண்யம் ஏற்படாது. 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்னும் சருதி வாக்யத்தின் அர்த்தத்தை விசாரிக்கும் இடத்தில் இது வ்யக்தமாக ஏற்படும்.

நிர்விஶேஷ ...ப்ரஹ்ம—[பரஹ்மம் என்பது எவ்விதவிசேஷமுமற்ற ஜ்ஞாந மாத்ரமே] ஜ்ஞாநமாத்ரம் என்றதால் முழுவதும் ஜ்ஞாநமென்பது சொல்லப்படுகிறது. 'ஸ யதா ஸைந்தவகந:' (உப்புக் கட்டிபோல அவன் இருக்கிறான்) என்னும் தருஷ்டாந்தம் இதைக் குறிக்கின்றது. உப்புக் கட்டி எப்படி உள்ளும் புறமும் ஒவ் வொரு அம்சத்திலும் உப்பாகவே இருக்குமோ, அப்படியே ப்ரஹ்மம் முழுவதும் ஜ்ஞாநமே. 'நிர்விஶேஷ' என்றால் 'பேதமற்ற' என்று அர்த்தம். பேதம் மூன்றுவிதம்.— விஜாதீயம், ஸஜாதீயம், ஸ்வகதம். பரஹ்மத்திற்கும் அசேதந வஸ

ஏதாத்ருசஸ்ய ப்ரஹ்மண:, தஸ்ய நித்யசுத்த முக்த ஸ்வப்ரகாசஸ்வரூபஸ்ய தத்வமஸ்யாதி ஸாமாநாதிகரண்யாவகததஜ்ஜீவைக்யம் ப்ரஹ்மைவாஜ்ஞம் பத்யதே முச்யதே ச, நிர்விசேஷ சிந்மாத்ராதிரேகி ஈசரேசிதவ்யாத்யநந்த விகல்ப ஸ்வரூபம் க்ருத்ஸ்நம் ஜகந்மித்யா; கச்சித் பத்த: கச்சித்

துக்களுக்கும் உள்ள பேதம் விஜாதீயம், ப்ரஹ்மத்திற்கும் சேதநவஸ்துக்களுக்கு முள்ளது ஸஜாதீயம், ப்ரஹ்மத்திற்கும் அதன் குணங்களுக்கும் உள்ளது ஸ்வகதம் இந்த மூன்றாவது பேதம் விஜாதீய பேதத்தில் அடங்கியதென்றும் சொல்லலாம் இம்மூன்று பேதங்களும் அற்றிருப்பதே நிர்விசேஷத் தன்மை. அதாவது— ப்ரஹ்மமொன்றே ஸத்யம், அதைக்காட்டிலும் பின்னமாக ஒன்று இருக்கின்றதென்பது இல்லையென்று சொன்னதாயிற்று.

தஸ்ய.........முச்யதே ச - [ப்ரஹ்மம் ஒருபொழுதும் எவ்வித பந்தமும் இல்லாமலும் ஸ்வயமே ப்ரகாசமாகவும் இருப்பதை ஸ்வபாவமாக உடைத்தாயிருக்கையிலும், 'நீ ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறாய்' என்று சொல்லும் ஸாமாநாதிகரண்ய வாக்யத்தினால ஜீவனைக்காட்டிலும் அது வேறுபட்டது அன்று என்று ஏற்படுகின்றது, அந்த ப்ரஹ்மம் அவித்யையினால் மறைக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு பேத ப்ரமத்தை அநுபவித்து, பந்தம் மோக்ஷங்களை அடைகின்றது.] அதாவது—'அபேத வாக்ய பலத்தினால், நாம் இம்மாதிரி கல்பிக்கவேண்டும்; அதனாலேயே அதற்குப் பந்தம் மோக்ஷம் இரண்டும் உபபந்நங்களாகின்றனவென்று சொல்லவும் வேண்டும்' என்று சொன்னதாயிற்று தனது உண்மையை அறியாமல் இருப்பது பந்தத்தின் தன்மை, அது ஸ்வப்ரகாசமாயுள்ள வஸ்துவில ஸம்பவியாதாகையால், 'பந்தமில்லாமல ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கையிலும்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பந்தம் அடையும் பொருள் மோக்ஷம் அடையும் பொருள் எல்லாம் ப்ரஹ்மமே. இந்த அர்த்தத்தைத்தான் 'பரம் ப்ரஹ்மைவ ஸம்ஸாரதி' என்று இரண்டாவது ச்லோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறார். இவ்விதம் கல்பிக்கவேண்டுமே தவிர, இதற்கு ஸாக்ஷாத் ப்ரமாணம் இல்லை என்பது குறிப்பு

நிர்விசேஷ சிந்மாத்ர.......க்ருத்ஸ்நம் ஜகந்மித்யா - [இந்த ஜ்ஞாநமாத்ரமாகவிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவையெல்லாம் பொய் ஒருவன் ஈச்வரன் போலவும் மற்றவை அவனுக்கு உட்பட்டவை போலவும் இவ்வாறு கணக்கற்ற பேதங்களை ஸ்வரூபமாக உடைய ஜகத் முழுவதும் பொய்.] சுருதியிலேயே, 'ஈச்வரன் என்று ஒருவன் உண்டு; ஜகத் முழுவதும் அவனுக்கு உட்பட்டது' என்று பலவாறுகச் சொல்லப்பட்டிருக்கையிலும், இந்த அபேத வாக்ய பலத்தைக் கொண்டு அந்த வாக்யங்களெல்லாம் பொய் என்று சொல்லவேண்டிவருகின்றது.

கச்சித் பத்த:.........ந வித்யதே - [ஒருவன் ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டவன், மற்றொருவன் அதிலிருந்து விடப்பட்டவன் என்னும் வ்யவஸ்தையும் இல்லை] பத்த

[illegible] 𑌇𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇; 𑌇𑌤𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑍇𑌚𑌨 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾; 𑌏𑌕𑌮𑍇𑌵 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌵𑌤𑍍; 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑍀𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌣𑌿, 𑌤𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍; 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋𑌪𑌦𑍇𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾; 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾; 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌚 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾; 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾; 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ;

ஜீவன் முகதஜீவன என்று ஒரு வயவஸதையை ஒததுககொண்டால் ஜீவபேததததை ஒததுககொள்ளும்படி ஸம்பவிககுமே என்று பயநது அம்மாதிரி வயவஸதையே இல்லை எனகிறாகள.

𑌇𑌤𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 ..... 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾 -[இதற்கு முன்னதாக சிலா முகதியை அடைந்திருககிறாகள எனபதும் பொய] சுகா முதலான மஹாஷிகள் முகதாகளென்று சொல்லபபடுகிறாகளே என்றால், அதுவும பொய

𑌏𑌕𑌮𑍇𑌵 .. 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 - [ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன்கூடியது, மற்றை சரீரஙகளெலலாம் ஜீவனற்றவை, அபபடி ஜீவனை உடைய சரீரம் எதுவென்று சொல்ல முடியாது.] இநதக கல்பனை மிக்க ஆசசாயத்தைக கொடுககக்கூடியது. ஆதமாக்களுககுப் பாஸபாம பேதம் இலலை என்பதை ஸதாபிககும் பொருட்டு இம்மாதிரி கல்பனைகளைச் செயயவேண்டிவருகின்றது. ஜீவனெல்லாம் ஒன்றானல், ஒருவன் ஸுகத்தை அநுபவிககையில் எலலாரும ஸுகததை அநுபவிககவேண்டுமே என்பது போன்ற பல வித ஸஙகடங்களை உததேசித்து, 'ஒரே சரீரம் தான் ஜீவனுடன்கூடியது, அது எதுவென்று வயவஸ்தை இல்லை' என்று கலபிககிறாகள்.

𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 . . . 𑌅𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇- [ஜ்ஞானோபதேசம் செய்யும் ஆசார்யனும் பொய், சாஸதரமும பொய், அதைக கேட்கிறவனும் பொய், சாஸத்ரத்தினல் ஏற்படும ஜ்ஞானமும பொய், இவையெல்லாம, பொய்யாகிற சாஸதரத்திலேயே அறியப்படுகின்றன] ஒருவன ஆசாாயன,மறறெருவன சிஷ்யன்என்னும வ்யவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்டால, ஆத்மாககள் பஹு எனபது ப்ரஸங்கிககும்; சாஸத்ரம் பரமாணமென்று ஒத்துககொண்டால் பரஹமததைத் தவிாதத மற்றொரு பொருளும் ஸத்யமென்று ஏற்படும். இவையெலலாம அநிஷ்டங்களாகையால் எல்லாம் பொய் என்று கல்பிககிறார்கள். 'இபபடி எல்லாம பொய என்று ஏற்படுவதும் பொய்யான சாஸ்த்ரத்திலிருநது' என்று ஆச்சாயபபடுகிறார். இதற்காகவே 'பொய்' என்று திருப்பத் திருபபச் சொல்லபபடுகிறது.

𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - இப்படி வாணிககிறாகள். அதாவது - சொல்லும் அாத்தும் நிலைபெறாது என்பது குறிபபு.

𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮; 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑌾𑌵𑌗𑌤𑌜𑍀𑌵𑍈𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌬𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌚, 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌣𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇𑌶𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌜𑌗𑌨𑍍𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾; 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌬𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿

துக்களுக்கும் உள்ள பேதம் விஜாதீயம், ப்ரஹ்மத்திற்கும் சேதநவஸ்துக்களுக்கும் உள்ளது ஸஜாதீயம்; ப்ரஹ்மத்திற்கும் அதன் குணங்களுக்கும் உள்ளது ஸ்வகதம் இந்த மூன்றாவது பேதம் விஜாதீய பேதத்தில் அடங்கியதென்றும் சொல்லலாம் இம்மூன்று பேதங்களும் அற்றிருப்பதே நிர்விசேஷத் தன்மை. அதாவது— ப்ரஹ்மமொன்றே ஸத்யம், அதைக்காட்டிலும் பிந்நமாக ஒன்று இருக்கின்றதென்பது இல்லையென்று சொன்னதாயிற்று.

தத்.........ச்யதே ச - [ப்ரஹ்மம் ஒருபொழுதும் எவ்வித பந்தமும் இல்லாமலும் ஸ்வயமே ப்ரகாசமாகவும் இருப்பதை ஸ்வபாவமாக உடைத்தாயிருக்கையிலும், 'நீ ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறாய்' என்று சொல்லும் ஸாமாநாதிகரண்ய வாக்யத்தினால ஜீவனைக்காட்டிலும் அது வேறுபட்டது அன்று என்று ஏற்படுகின்றது, அந்த ப்ரஹ்மம் அவித்யையினால் மறைக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு பேத ப்ரமத்தை அநுபவித்து, பந்தம் மோக்ஷங்களை அடைகின்றது.] அதாவது—'அபேத வாக்ய பலத்தினால், நாம் இம்மாதிரி கல்பிக்கவேண்டும்; அதனாலேயே அதற்கு பந்தம் மோக்ஷம் இரண்டும் உபபந்நங்களாகின்றனவென்று சொல்லவும் வேண்டும்' என்று சொன்னதாயிற்று. தனது உண்மையை அறியாமல் இருப்பது பந்தத்தின் தன்மை, அது ஸ்வப்ரகாசமாயுள்ள வஸ்துவில் ஸம்பவியாதாகையால், 'பந்தமில்லாமல ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கையிலும்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பந்தம் அடையும் பொருள் மோக்ஷம் அடையும் பொருள் எல்லாம் ப்ரஹ்மமே. இந்த ஆசயத்தைத்தான் 'ஸா ச ப்ரஹ்மைவ ஸம்ஸாரதி' என்று இரண்டாவது சலோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறார். இவ்விதம் கல்பிக்கவேண்டுமே தவிர, இதற்கு ஸாக்ஷாத் ப்ரமாணம் இல்லை என்பது குறிப்பு

நிர்விசேஷ சிந்மாத்ர . . . . க்ருத்ஸ்நம் ஜகந்மித்யா - [இந்த ஜ்ஞாநமாத்ர மாகவிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவையெல்லாம் பொய். ஒருவன் ஈச்வரன் போலவும் மற்றவை அவனுக்கு உட்பட்டவை போலவும் இவ்வாறு கணக்கற்ற பேதங்களை ஸ்வரூபமாக உடைய ஜகத் முழுவதும் பொய்.] சுருதியிலேயே, 'ஈச்வரன் என்று ஒருவன் உண்டு, ஜகத் முழுவதும் அவனுக்கு உட்பட்டது' என்று பலவாறாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கையிலும், இந்த அபேத வாக்ய பலத்தைக் கொண்டு அந்த வாக்யங்களெல்லாம் பொய் என்று சொல்லவேண்டிவருகின்றது.

கஶ்சித் பத்த:..... ...ந வித்யதே - [ஒருவன் ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டவன், மற்றொருவன் அதிலிருந்து விடுபட்டவன் என்னும் வ்யவஸ்தையும் இல்லை] பத்த

ந்முக்த இதீயம் வ்யவஸ்தா ந வித்யதே; இத: பூர்வம் கேசந முக்தா இத்யபி மித்யா; ஏகமேவ ஶரீரம் ஜீவவத்; நிர்ஜீவாநீதராணி ஶரீராணி, தச்சரீரம் கிமிதி ந வ்யவஸ்திதம்; ஆசார்ய: ஜ்ஞாநோபதேஷ்டா மித்யா; ஶாஸ்த்ரம் ச மித்யா; ஶாஸ்த்ரப்ரமாதா ச மித்யா; ஶாஸ்த்ரஜந்யம் ஜ்ஞாநம் ச மித்யா; ஏதத் ஸர்வம் மித்யாபூதேநைவ ஶாஸ்த்ரேணாவகம்யதே' இதி வதந்தி;

ஜீவன் முக்தஜீவன் என்று ஒரு வ்யவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்டால் ஜீவபேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்குமே என்று பயந்து அம்மாதிரி வ்யவஸ்தையே இல்லை என்கிறார்கள்.

இத: பூர்வம் ... மித்யா -[இதற்கு முன்னதாக சிலர் முக்தியை அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் பொய்] சுகர் முதலான மஹர்ஷிகள் முக்தர்களென்று சொல்லப்படுகிறார்களே என்றால், அதுவும் பொய்

ஏகமேவ . . வ்யவஸ்திதம் - [ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன்கூடியது, மற்றை சரீரங்களெல்லாம் ஜீவனற்றவை, அப்படி ஜீவனை உடைய சரீரம் எதுவென்று சொல்ல முடியாது] இந்தக் கல்பனை மிக்க ஆச்சர்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது ஆத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் பேதம் இல்லை என்பதை ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டு இம்மாதிரி கல்பனைகளைச் செய்யவேண்டிவருகின்றது. ஜீவனெல்லாம் ஒன்றானால், ஒருவன் ஸுகத்தை அநுபவிக்கையில் எல்லாரும் ஸுகத்தை அநுபவிக்கவேண்டுமே என்பது போன்ற பலவித ஸங்கடங்களை உத்தேசித்து, 'ஒரே சரீரம் தான் ஜீவனுடன்கூடியது, அது எது வென்று வ்யவஸ்தை இல்லை' என்று கல்பிக்கிறார்கள்.

ஆசார்ய: . . அவகம்யதே- [ஜ்ஞானோபதேசம் செய்யும் ஆசார்யனும் பொய், சாஸ்த்ரமும் பொய், அதைக் கேட்கிறவனும் பொய், சாஸ்த்ரத்தினால் ஏற்படும் ஜ்ஞானமும் பொய், இவையெல்லாம், பொய்யாகிற சாஸ்த்ரத்தினாலேயே அறியப்படுகின்றன] ஒருவன் ஆசார்யன், மற்றொருவன் சிஷ்யன் என்னும் வ்யவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்டால், ஆத்மாக்கள் பஹு என்பது ப்ரஸங்கிக்கும், சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமென்று ஒத்துக்கொண்டால் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றொரு பொருளும் ஸத்யமென்று ஏற்படும். இவையெல்லாம் அநிஷ்டங்களாகையால் எல்லாம் பொய் என்று கல்பிக்கிறார்கள். 'இப்படி எல்லாம் பொய் என்று ஏற்படுவதும் பொய்யான சாஸ்த்ரத்திலிருந்து' என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார் இதற்காகவே 'பொய்' என்று திருப்பத் திருப்பச் சொல்லப்படுகிறது.

இதி வதந்தி - இப்படி வாதிக்கிறார்கள். அதாவது - சொல்லும் ஆத்தும நிலைபெறாது என்பது குறிப்பு.

அபரே, 'அபஹத பாப்மத்வாதி ஸமஸ்தகல்யாணகுணோபே தமபி ப்ரஹ்ம ஐக்யோபதேசவைபல்யபயேந கேநசிது பாதிவிசேஷேண ஸம்பத்தம் பத்யதே முச்யதே ச; நாநாவித மலரூபபரிணாமாஸ்பதம் ச' இதி வ்யவஸ்திதா:।

அந்யே து பேதாபேதவாக்யயாதாத்ம்யம் வர்ணயந்த: 'ஸ்வாபாவிக நிரதிசயாபரிமிதோதாரகுணஸாகரம் ப்ரஹ்மைவ ஸுர நர திர்யக் ஸ்தாவர நாரகி ஸ்வர்க்யபவர்கி சேத

அபரே .... வ்யவஸ்திதா: — [மற்றும் சிலர் (பாஸ்கர மதஸ்தர்கள்), 'ப்ரஹ்மமென்பது நிர்விசேஷமன்று, காமபந்தமற்றது, ஸகல கல்யாணகுணங்களும் அதற்கு உண்டு, அப்படி இருக்கையிலும் சில உபாதிகளுடன் ஸம்பந்தமடைந்து ஸம்ஸார பந்த மோக்ஷங்களுக்கும் அநேகவித தோஷ ரூபங்களான விகாரங்களுக்கும் ஆஸ்பதமாகின்றது. இப்படி கல்பிப்பதற்கு ஐக்ய பதத்தைச்சொல்லும் அந்த அபேத ச்ருதி வாக்ய ஜ்ஞாநமே காரணம்' என்று ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.] இந்தப் பாஸ்கர மதஸ்தர்களும் ஸாமாநாதிகரண்ய வாக்யத்தின் விவரணத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறவர்களே. இவர்கள், சங்கர மதஸ்தர்கள் போலன்றிக்கே, ப்ரஹ்மம் குணங்களுடன் கூடியது என்று ப்ரமாண பலத்தைக்கொண்டு ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால், ஐக்யோபதேசத்திற்கு வேறு உபபத்தி சொல்ல அசக்தர்களாய் உபாதி ஸம்பந்தமொன்றை அப்யுபகமம் செய்கிறார்கள். தேவ தேஹம், மநுஷ்ய தேஹம், திர்யக்குக்களின் தேஹம், ஸ்தாவரங்களின் தேஹம் இவை உபாதிகள். இப்படி உபாதி ஸம்பந்தத்தால் ப்ரஹ்மம் ஜீவனாக மாறுவதுடன் அசேதந வஸ்துவாகவும் மாறுகிறது என்று 'பலவித தோஷரூபமான பரிணாமத்திற்கும் ஆஸ்பதமாகிறது' என்பதால் சொல்லப்படுகின்றது.

இவர்கள் மதத்தில் ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமன்று. அதாவது— ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் ஸஜாதீயமாகவும் விஜாதீயமாகவும் ஸ்வகதமாகவும் பேதங்கள் உண்டு. உபாதி ஸத்யம்; ஆகையால், அந்த உபாதியின் கார்யமாகிற ப்ரபஞ்சமும் ஸத்யம். ப்ரஹ்மத்திற்கும் சேதந வஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வபாவத்தால் பேதமில்லையாயினும், உபாதி கார்யமாக பேதமுண்டு, முக்தி அடைந்த பிறகு பேதமே இல்லை. ப்ரஹ்மத்திற்கும் அசேதந வஸ்துக்களுக்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஸ்வாபாவிகங்கள்.

அந்யே ......வ்யவதிஷ்டந்தே — [மற்றும் சிலர் (யாதவப்ரகாச மதஸ்தர்கள்), ஐக்யம் சொல்வதின் உண்மையை வர்ணிக்கிறவர்களாய்ப் பின்வருமாறு நிச்சயம் செய்திருக்கிறார்கள். ப்ரஹ்மம், ஸ்வபாவத்தாலேயே குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம், அந்தக் குணங்கள், அளவற்ற மேன்மையுடையவை, எண்ணிக்கையற்றவை, உத்க்ருஷ்டங்கள். அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மமே தேவதைகளாகவும் மநுஷ்யர்களாகவும் தி

நைகஸ்வபாவம் ஸ்வபாவதோ விலக்ஷணம் அவிலக்ஷணம் ச வியதாதி நாநாவிதரூபபரிணாமாஸ்பதம் ச ' இதி ப்ரத்யவதிஷ்டந்தே ।

தத்ர ப்ரதமபக்ஷஸ்ய ஶ்ருத்யர்த்தபர்யாலோசநபரா துஷ்பரிஹாராந் தோஷாநுதாஹரந்தி ।

யக்குக்களாகவும் ஸ்தாவரங்களாகவும் நரகம் ஸ்வர்க்கம் மோக்ஷம் இவ்விடங்களிலுள்ள ஆத்மாக்களாகவும் இருக்கும் ஸ்வபாவத்தை உடையது, ஸ்வபாவத்தாலேயே இவைகளைக்காட்டிலும் அது வேறுபட்டதாகவும் வேறுபடாததாகவும் இருக்கின்றது, ஆகாசம் முதலிய பலவித தோஷரூபங்களான விகாரங்களுக்கும் ஆஸ்பதம்]

பாஸ்கர மதத்தில், ' சேதநாசேதந வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் அபேதம் ஸ்வாபாவிகமே, பேதமோவென்றால் அசேதந விஷயத்தில் ஸ்வாபாவிகம் சேதந விஷயத்தில் ஔபாதிகம் ' என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது அது யுக்திக்குப் பொருந்தாதது என்று, இந்த மதஸ்தர்கள், ' சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் இரண்டின விஷயத்திலும் அபேதம் ஸ்வாபாவிகமாக இருப்பதுபோல பேதமும் ஸ்வாபாவிகமே ' என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். ஆனால், ஐக்யோபதேசத்தின (அதாவது— அபேதோபதேசத்தின்) உண்மையை வர்ணிக்க ஆரம்பித்த இவர்களுக்கு, பேதமும் ஸ்வபாவத்தினாலேயே ஏற்படுகிறது என்று சொல்வதின அஸாங்கத்யம் தோன்றவில்லைபோலும் ! இவர்கள் மதத்தில், ப்ரஹ்மமே எவ்வித உபாதியுமின்றிக்கே சித் அசித் ஈச்வரன் இம்மூன்றாகப் பரிணமிக்கின்றது, ஆகையால் இம்மூன்று தத்வங்களும் ஸத்யம், பேதமும் பாரமார்த்திகம் என்று சொன்னதாகின்றது.

' தத்ர ப்ரதமபக்ஷஸ்ய ' என்று சங்கரமதத்திலுள்ள தோஷங்களைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்.

தத்ர...... உதாஹரந்தி - [இந்த மூன்று மதங்களுக்குள் முதலாவது (சங்கர) மதத்திற்கு, ச்ருதிகளின் அர்த்தத்தை நன்றாக ஆலோசித்துப்பார்த்தவர்கள் (அதாவது— யாமுநாசார்யர் முதலானவர்கள்) பின்வருமாறு தோஷங்களைச் சொல்லுகிறார்கள்; அந்தத் தோஷங்கள் பரிஹரிக்கக்கூடாதவை.] 'இந்தத் தோஷங்கள் தம்மாலேயே சொல்லப்பட்டவையல்ல, பெரியோர்களால் சொல்லப்பட்டவை ' என்று சொல்வது கவனிக்கத்தக்கது. அந்தப் பெரியோர்கள், ஒரு வாக்யத்தினாலே மாத்ரம் த்ருப்தி அடையாமல், அபேத ச்ருதிவாக்யங்களைப்போல மற்றை பேத கடக ச்ருதி வாக்யங்களையும் நன்றாகப் பராமர்சித்துப் பார்த்து இந்தத் தோஷங்களைச் சொல்லுகிறார்கள் என்பது ' பர்யாலோசநபரா: ' என்பதால் சொல்லப்பட்டதாகிறது. ஆகையால், அந்தத் தோஷங்கள் துஷ்பரிஹாரங்கள்.

முதலில், இந்த அபேத வாதிகளால் மிகவும் ப்ரதாநமாக அங்கீகரிக்கப்படும் ' தத்த்வமஸி ' என்னும் அபேத ச்ருதிக்கு அவர்கள் சொல்லும் அர்த்தத்திலுள்ள தோஷங்களைச் சொல்லுகிறார்.

அந்த ச்ருதிவாக்யம் எவ்விடத்தில் எந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் வருகிறது என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இது சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் ஆறாவது ப்ரபாட கத்தில் எட்டாவது கண்டத்தில் காணப்படுகிறது. இந்த ப்ரபாடகத்திற் சொல்லப் படும் வித்யையை 'ஸத்வித்யை' என்று வேதாந்திகள் வ்யவஹரிப்பார்கள். ஆக்யாயிகை என்னவென்றால்— அருணனுடைய புத்ரரான உத்தாலகருக்கு, ச்வேதகேது என்று ஒரு புத்ரர் இருந்தார். அவருக்குப் பன்னிரண்டு வயதாகியும், பலவத்தான அதிருஷ்ட வசத்தினால் உபநயநமாகாமல் இருந்தது. அதைப்பற்றிச் சோகித்த பிதா ஒரு நாள் தமது புத்ரனைப் பார்த்து, 'ஹே ச்வேதகேதோ! ஒரு குருவைத் தேடி ப்ரஹ்ம சர்யம் வஸித்து அத்யயநம் செய்து வா' என்று அனுப்பினார். புத்ரன் அதற்கிணங்கி ஒரு குருவைத் தேடிப் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் குருகுலவாஸம் செய்து வேதங்களெல் லாவற்றையும் அத்யயநம் பண்ணி வித்யையால் பரிபூர்ணன் ஆனதாகத் தன்னை நினைத் துக்கொண்டு இருபத்து நான்காவது வயதில் பிதரு க்ருஹம் திரும்பி வந்தான். அப் படி வந்த புத்ரனைப் பார்த்து பிதா, அவனை அநுக்ரஹிக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணத் துடன் ப்ரஹ்மவிஷயமாக ஒரு ப்ரச்நம் செய்ய, அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்ல அசக்தனாய் அந்தப் புத்ரன், மறுபடியும் ஒருகால் பிதா தன்னைக் குருகுலத்திற்குத் திருப்பி அனுப்பி விடுவாரோ என்று பயந்து, 'ஹே பிதாவே! ப்ரச்நத்தின் ஸமாதாநத்தை என்னுடைய குருவே அறியார் என்று நினைக்கிறேன், அறிந்திருந்தால் எனக்கு அதை உபதேசம் செய்திருப்பார். ஆகையால், நீங்களே எனக்கு அதை உபதேசிக்கவேணும்' என்று ப்ரார்த்தித்தான். அப்பொழுது அந்தப் பிதா இந்த ஸத் வித்யையை அவனுக்கு உபதே சிக்கிறார். "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்" என்று

இந்த வித்யை ஆரம்பிக்கிறபடியாலும், இதில் ப்ரஹ்மம் 'ஸத்' என்றே வ்யவஹரிக்கப் படுகிறபடியாலும் இதற்கு 'ஸத் வித்யை' (அதாவது-ப்ரஹ்ம வித்யை) என்று பெயர்.

இந்த உபநிஷத்தின் வாக்யங்களின் அர்த்தத்தைப்பற்றி காந்தத்தில் விசாரம் வரு கிறபடியால், அதன் விஷயத்தை நாம் தனியாகப் பார்ப்பது நலமாகும். முதலில் பிதா செய்த ப்ரச்நம் -

> "உத தமாதேஶமப்ராக்ஷ்ய:, யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் பவத்யமதம் மதமவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்?"

(எதைக் கேட்டால் கேட்கப்படாததெல்லாம் கேட்கப்பட்டதாகிவிடுமோ, எதை மநநம் செய்தால் மநநம் செய்யப்படாததெல்லாம் மநநம் செய்யப்பட்டதாகிவிடுமோ, எதை நிதித்யாஸித்தால் நிதித்யாஸிக்கப்படாததெல்லாம் நிதித்யாஸிக்கப்பட்டதாகிவிடுமோ, அப்படிப்பட்ட ஆதேசத்தை நீ கேட்டிருக்கிறாயா?). ஆதேசம் என்றால் ப்ரசாஸிதா அதாவது-நியமிக்கிறவன், என்று அர்த்தம். அவனை அறிந்தால், எல்லாம் அறியப்பட்டதா கிவிடுமன்றோ? இந்த ப்ரச்நத்தின் கருத்தை அறியாத புத்ரன், 'அது எப்படி?' என்று சோதநம் செய்ய, பிதா, அதற்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறார்.

"யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்"

(எப்படி, உபாதாந காரணமான ஒரு மண்கட்டியை அறிந்த மாத்ரத்தால், அதன் உபாதேயமான குடம் மடக்கு முதலானவை எல்லாம் அறியப்பட்டனவாகின்றனவோ, ஹே பரியதாசா! அம்மாதிரியே). அதாவது - உபாதாநமும் உபாதேயமும் பரஸ்பரம் பேதமற்றவை என்பது கருத்து. அவை இரண்டும் எப்படி ஒன்றாகும் என்று ஸந்தேஹித்த புத்ரனைப் பார்த்து பிதா மறுபடியும் சொல்லுகிறார்—

"வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம், ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்"

(நம்முடைய வாக்ரூபமான வ்யவஹாரத்தின் பொருட்டு, குடம் மடக்கு முதலிய லக்ஷணமுள்ள மாறுதலும் அம்மாதிரி பெயர்களும் மண்ணுகிற த்ரவ்யத்தால் ஸ்பர்சிக்கப் படுகின்றன, ஆகையால் மண்ணைக் காட்டிலும் அவை பிந்நங்களல்ல) அதாவது—மண்ணே இம்மாதிரியான ரூபம் பெயர் உள்ளதாக ஆகின்றது என்பது அர்த்தம். இம்மாதிரியான பல த்ருஷ்டாந்தங்களைக் காட்டி 'இப்படியே அந்த ஆதேசமும் ஆகின்றது' என்று முடித்தார். 'இதை நீங்களே எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்' என்று புத்ரன் ப்ரார்த்திக்க, பிதா உபதேசிக்கிறார்—

"ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்"

[ஹே ஸோம்ய! (வெவ்வேறு ரூபம் பெயர் இவைகளுடன் பஹுவாக இருக்கும்) இந்த ஜகத்தானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ஒன்றான ரூபம் பெயர் அற்று ஒன்றான அவஸ்தையை உடையதாய்) ஸத்தாகவே இருந்தது, அதற்கு அந்த ஸத்தைத் தவிர வேறு ஒரு நியந்தாவும் இல்லை]

"ததைக்ஷத 'பஹுஸ்யாம், ப்ரஜாயேய' இதி"

[அந்த 'ஸத்' என்று சொல்லப்படும் வஸ்து ஸங்கல்பித்தது, என்ன ஸங்கல்பித்ததென்றால், 'விசித்ரமாயும் அநந்தமாயுமுள்ள சேதநாசேதநங்கள் கலந்த ஜகத் ரூபமாய் பஹுவாக ஆகக்கடவேன், அதற்காக முதலில் தேஜஸ் அப் அந்நம் இவை முதலிய ரூபங்களாக ஆகக்கடவேன் என்று ஸங்கல்பித்தது] 'ஐக்ஷத' என்பதற்கு 'ஸங்கல்பித்தான' என்று அர்த்தம். இப்படி தேஜஸ் அப் அந்நம் இவைகளை முதலில் ஸ்ருஷ்டித்தது, பிறகும் ஸங்கல்பித்தது—

'ஸேயம் தேவதைக்ஷத 'ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி' இதி.

('ஸத்' என்னப்படும் அந்த தேவதை ஸங்கல்பித்தது என்னவென்றால்— 'இந்தத் தேஜஸ் அப் அந்நம் ஆகிய இம்மூன்று தேவதைகளுக்குள், நான், இந்த ஜீவனைச் சரீரமாகக்கொண்டு அநுப்ரவேசித்து, விசித்ரமான ரூபம் பெயர் இவைகளை அந்தத் தேஜஸ் முதலானவைகளுக்குச் செய்யக்கடவேன்'). தேஜஸ் முதலிய மூன்றும் இவ்வி

டத்தில் தேவதைகளாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அத்தன் அபிமானிதேவதைகள் விவக்ஷிதங்கள். முதல் ஸங்கல்பத்தால் ஏற்பட்ட தேஜஸ் முதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டியை ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி என்றும், பிறகு செய்த ஸங்கல்பத்தால் ஏற்பட்டதை வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி என்றும் சொல்வது வழக்கம். இப்படி ஸகல அசேதந வர்க்கத்திற்கும் ப்ரஹ்மம் காரணமென்று சொல்லிவிட்டுப் பிறகு, பிதா, ஸகல சேதந வர்க்கத்திற்கும் அந்த ப்ரஹ்மமே காரணமென்று ப்ரதிபாதிக்க ஆரம்பித்து, முதலில் 'ஸுஷுப்தி காலத்தில் இந்த ஜீவன்களெல்லாம் 'ஸத்' என்னப்படும் ப்ரஹ்மத்துடன் ஸங்கதங்களாகின்றன' என்று சொல்லி அவைகளுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்குமுள்ள சரீர சரீரி பாவத்தைச்சொல்லுகிறார்—

'ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:'

(ஜீவன்களுடன்கூடிய இந்த ஜகத் முழுவதும், 'ஸத்' என்னும் ப்ரஹ்மத்திற்கு அதீனமான உத்பத்தியை உடையது, ப்ரஹ்மாதீனமான லயத்தையும் உடையது, அந்த 'ஸத்' என்பதையே ஆதாரமாகவும் உடையது). 'ப்ரஜை' என்பதால் ஜீவன்களுடன் கூடிய ஜகத் சொல்லப்படுகிறது. 'மூலம்' என்றால் உத்பத்தி, 'ப்ரதிஷ்டை' என்றால் லயம், 'ஆயதநம்' என்றால் ஆதாரம். ஆகையால், ஜகத் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீர ஸ்தானத்தில் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று ஸுஷுப்தி காலத்தில் ஜீவன்களுக்கு 'ஸத்' என்பதுடன் சேர்க்கையைச் சொல்லிவிட்டு, தேஹவியோகமான பிறகு ப்ரயாணகாலத்திலும் ஜீவன்களுக்கு அந்த 'ஸத்'துடன் ஸம்பத்தியைச் சொல்லி, உபதேசத்தைப் பின்வருமாறு முடிக்கிறார்—

'ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம், தத்ஸத்யம், ஸ ஆத்மா, தத்த்வமஸி, ச்வேதகேதோ'

(இதெல்லாம் இந்த 'ஸத்' என்பதை ஆத்மாவாக உடையது; ஜீவன்களுடன் கூடிய இந்த ஜகத் முழுவதும் 'ஸத்' என்பதையே ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றது என்பது ப்ராமாணிகம், ப்ரமாண ப்ரதிபந்நமாக இருக்கிறபடியால், 'ஸத்' என்னப்படும் வஸ்து இதற்கு ஆத்மா, ஹே ச்வேதகேதோ! நீயும் அது தான்). அபிமுகமாக இருக்கும் ச்வேதகேதுவைப் பார்த்து 'நீ' என்று சொல்வது, சரீர வாசி சப்தங்களெல்லாம் சரீரி பர்யந்தம் குறிக்கும் என்னும் ந்யாயத்தினலே ச்வேதகேதுவின் அந்தர்யாமியைக் குறிக்கின்றது. ஸம்ஸாரியான ச்வேதகேதுவுக்கும் நித்ய முக்தமாயிருக்கும் 'ஸத்' என்னப்படும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் அபேதம் அந்தக் காரணத்தினலேயே ஏற்படுகின்றது என்பது கீழச்சொல்லப்பட்டிருப்பதிலிருந்து வ்யக்தமாகும்.

இந்த உபநிஷத்தின் க்ரமம்— முதலில் ப்ரச்நம், அதில் ஏக விஜ்ஞானத்தால் ஸர்வ விஜ்ஞானம் ப்ரதிஜ்ஞாதம், பிறகு அதன் ஸமர்த்தநத்திற்காக, 'ப்ரஹ்ம வ்யதிரிக்த

ததா ஹி—ப்ரக்ருத வாக்யஸ்யாபி ததுபக்ரமத்வஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஸ்வ ஸங்கல்ப க்ருத ஜகதுத்பத்தி ஸ்திதி விலயாதயம், 'ததைக்ஷத, பஹு ஸ்யாம், ப்ரஜாயேய' இத்யாரப்ய 'ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:' இத்யாதிபி: பதை: ப்ரதிபாதிதா: । தத்ஸ்வம்

மான ஸகல ஜகத்துக்கும் அந்த ப்ரஹ்மமே காரணம் என்று சொல்ல ஆரம்பித்து, 'அசேதநம் முழுவதற்கும் ப்ரஹ்மமே உபாதாந காரணம்' என்று முதலில் சொல்லி, பிறகு, 'சேதந வஸ்துவுக்கும் அந்த ப்ரஹ்மமே காரணம்' என்று ப்ரதிபாதிக்கின்றது. இவ்வாறு 'ஜீவனுடன் கூடிய ஜகத் முழுவதும் ப்ரஹ்மத்தின் சரீரம்' என்பதை விளக்கி, கடைசியில், 'ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு ஆத்மா' என்பதைச் சொல்லி, 'ஆகையால், நீயும் அது தான்' என்று ச்வேதகேதுவைப் பார்த்துப் பிதா சொல்வதாக முடிகிறது.

இதில் இப்பொழுது நாம் விசாரிக்கவேண்டிய அம்சம் ஒன்றே. அதாவது - 'இந்த உபநிஷத்தில் சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமா ஸவிசேஷமா' என்பதுதான். அத்வைதிகள் நிர்விசேஷமென்றும் விசிஷ்டாத்வைதிகள் ஸவிசேஷமென்றும் சொல்லுகிறார்கள்

இனி ஸ்ரீ க்ரந்தத்தை அநுஸரிப்போம்

ததா ஹி... .. ....விஹந்யதே—['நீ அதுதான்' என்னும் வாக்யத்திலுள்ள 'அது' என்னும் பதம் ப்ரக்ருதத்தைப் பராமர்சிக்கின்றது. ப்ரக்ருதம் என்னவென்றால், 'ததைக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய' என்று ஆரம்பித்து, 'ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:' என்பது வரையிலுள்ள பதங்களால் சொல்லப்படும் பகவத் ஸங்கல்பாதீநங்களான ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள். ஆகையால், 'அது' என்னும் பதத்திற்கு, 'தனது ஸங்கல்பத்தால் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்யக்கூடிய ப்ரஹ்மம்' என்பது அர்த்தம். ஆகையால், இங்கு குறிக்கப்படும் ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷமே. தவிரவும், இந்த ஜகத்காரண வஸ்துவான ப்ரஹ்ம ஸப்தத்தமாயுள்ள வேறு ச்ருதிகளில் அநேக குணங்கள் ப்ரஹ்மத்துக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவை என்னவென்றால்—ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸர்வசக்தித்வம், ஸர்வேச்வரத்வம், ஸர்வ ப்ரகாரத்வம், தனக்கு ஸமனாகவாவது அதிகனாகவாவது வேறு ஒருவனும் இல்லாமல் இருக்கும் தன்மை, ஸத்யகாமத்வம், ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம், ஸர்வத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கும் தன்மை இவை முதலிய அளவற்ற மேன்மையை உடைய அஸங்க்யேய கல்யாண குணக் கூட்டங்கள். இன்னும் வேறு அநேக வாக்யங்களில் அபஹத பாப்மத்வம் முதலான ஹேய குண ராஹித்யமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவைகளெல்லாம் 'ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷம்' என்று சொல்லும் பக்ஷத்திற்கு விருத்தங்கள்]

ஸம்ஹிதயா ப்ரகரணாந்தர நிர்திஷ்டம் ஸர்வஜ்ஞதா ஸர்வசக்தித்வ ஸர்வேச்வரத்வ ஸர்வப்ரகாரத்வ ஸமாப்யதிகநிவ்ருத்தி ஸத்யகாமத்வ ஸத்யஸங்கல்ப

ப்ரக்ருதபராமர்சித்வாத்—ப்ரக்ருதத்தைப் பராமர்சிக்கும் 'அது' என்னும் சப்தம் ப்ரக்ருதத்தைப் பராமர்சிக்கிறபடியால் குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே அது குறிக்கின்றது என்பது குறிப்பு

உதய விபவ விலயாதய:—ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் முதலியவை. 'முதலிய' என்பதால், இந்த உபநிஷத்திலேயே சொல்லப்பட்டுள்ள அநுப்ரவேசம் நாமரூப வ்யாகரணம் இவை குறிக்கப்படுகின்றன.

ஸர்வஜ்ஞதா—எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மை. "ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்" (முண்டக உபநிஷத்)

ஸர்வசக்தித்வம்—ஸர்வ சக்தனாக இருக்கும் தன்மை. "பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே" (ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்)

ஸர்வேச்வரத்வம்—எல்லாவற்றிற்கும் ப்ரபுவாக இருக்கும் தன்மை. "ய ஈசேஸ்ய ஜகதோ நித்யமேவ நாந்யோ ஹேதுர் வித்யத ஈசனாய" (ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்)

ஸமாப்யதிகநிவ்ருத்தி—ஸமனும் அதிகனும் இல்லாமல் இருக்கும் தன்மை 'ந தத்ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே" (சாந்தோக்யம்)

ஸத்யகாமத்வம்—நித்ய விபூதியுடன் கூடி இருக்கும் தன்மை. 'ஸத்ய' என்பதற்கு அமோகமான என்றும், 'காம' என்பதற்குக் காமனை (அல்லது இச்சை) என்றும் அர்த்தம் செய்யக்கூடும், அப்பொழுது 'ஸத்யகாம' என்பதற்கு அமோகமான இச்சையை உடையவன் (அதாவது—அவன் இச்சிப்பதெல்லாம் உடனே நிறைவேறுகின்றன) என்று அர்த்தம் கிடைக்கும். ஆனால் அந்த அர்த்தம், அடுத்துவரும் 'ஸத்யஸங்கல்ப' என்னும் சப்தத்தால் ஏற்படுகிறபடியால், இதற்கும் அந்த அர்த்தம் சொல்வது நிஷ்ப்ரயோஜநமாகும் 'காம' என்னும் பதத்திற்கு இச்சிக்கப் படுபவை (காம்யந்த இதி காமா:) என்றும் அர்த்தம் செய்யக்கூடும் அதாவது கல்யாண குணங்கள். அப்பொழுது 'ஸத்யகாம' என்பதற்கு ஸத்யமாயுள்ள கல்யாண குணங்களை உடையவன் என்று அர்த்தம் கிடைக்கும். ஆனால், வேறு சில குணங்கள் இவ்விடத்தில் பிரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த அர்த்தம் ஒவ்வாது ஆகையால் இந்த அர்த்தங்களை விலக்கி, போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாந ரூபங்களான காமங்களை உடையவன் (அதாவது-நித்ய விபூதியை உடையவன்) என்று அர்த்தம் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ய ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஸர்வசக்தேரநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குண கணா அபஹதபாப்மத்வாத்யநேக வாக்யாவகத நிரஸ்த நிகிலதோஷதா ச ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணத்வம் ச விஹந்யேதே ।

ஸத்யஸங்கல்பஸ்ய—அப்ரதிஹதமான (அதாவது—தடையின்றி பரவுந்திறமுள்ள) ஸங்கல்பத்தை உடையவன். அவன் ஸங்கல்பிக்குமவையெல்லாம் அப்ரதிஹதங்களாய்ப் பலிக்கின்றன.

ஸர்வஜ்ஞஸ்ய—எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிப்பிக்கும் சக்தியுள்ளவன். "தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி." (கடோபநிஷத்)

அநவதிகாதிசய—அளவற்ற மேன்மையை உடைய அவனிடமுள்ள குணங்கள் ஒவ்வொன்றும் அளவற்ற மேன்மையை உடையவை, அப்படி அவனிடம் இருக்கும் குணங்களும் கணக்கற்றவை.

ஒரு வஸ்துவை ஜகத் காரணமென்று அங்கீகரித்தால், அப்படி காரணமாக இருப்பதற்கு இந்தக் குணங்கள் எல்லாம் அபேக்ஷிதங்கள் ஆகையால், ஜகத்காரண வஸ்துவைக் குறிக்கும் 'தத்' என்னும் பதம் இந்தக் குணங்களுடன் கூடியதாகவே இருக்கவேண்டுமென்பது குறிப்பு. இதே மாதிரி, அந்தக் காரண வஸ்துவினிடத்தில் கெட்ட குணங்கள் ஒன்றும் இருக்கக்கூடாது. அவை இல்லாமல் இருக்கும் தன்மையை 'அபஹத பாப்ம' என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தால் சொல்லுகிறார்.

அபஹத பாப்ம—பாபம் என்றால் ஸத்கர்ம துஷ்கர்மங்கள் இந்த லோகத்தின் ஸம்பந்தமில்லாமல் இருந்துகொண்டு எந்தக் காமம் அநிஷ்டத்தை விளைவிக்கின்றதோ அது பாபம். ஆகையால் துஷ்கர்மங்களெல்லாம் பாபங்கள். மோக்ஷத்தை இச்சிப்பவனுக்கு ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலம் அநிஷ்டமாகையால், அப்படிப்பட்ட ஸ்வர்க்கத்திற்குக் காரணமாகும் ஸத்கர்மங்களும் முமுக்ஷுவுக்குப் பாபங்களேயாகும். 'அபஹத' என்பதற்குப் போக்கடிக்கப் பட்ட என்று அர்த்தம் சொல்லக்கூடும் ஆனால், போக்கடிக்கப் பட்ட பாபத்தை உடையவன் என்று சொன்னால், ஏதோ ஒரு காலத்தில் பாபம் அவனிடத்தில் இருந்தது என்று அர்த்தமாகும். அது ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒவ்வாது. ஆகையால், 'அபஹத' என்பதற்கு 'ஒட்டாத' என்று அர்த்தம் சொல்லவேண்டும் ஒட்டாத ஸத்கர்ம துஷ்கர்மங்களை உடையவன் என்று ஆயிற்று அதாவது ஈச்வரனால் செய்யப்படும் புண்யபாபரூபமான காமங்கள் சுப அசுப பலங்களை விளைவிக்கமாட்டா, பாபம் செய்யப்பட்ட போதிலும், தன் பலத்தைக் கொடுக்காமல் இருக்கும்படி அதைத் தடுக்கும் ஒரு ஸ்வபாவ விசேஷம் ஈச்வரனிடம் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. ஈச்வரன் பாபத்தைச் செய்வனோ? செய்யலாமோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்கலாம் அது அர்த்தமன்று. நமக்குப் பாபங்களாக இருக்கும் காமங்களை அவன் செய்ய நேரிட்டபோதிலும், அவை அவனுக்குப் பல ப்ரதங்களாகா என்பதுதான் அர்த்தம். அந்த ஸ்வபாவத்தைத்தான்

அயமர்த்த:—ஏக விஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம் வதந் காரணஸ்யைவ ஸத்யதாம் ப்ரதிஜ்ஞாய, தஸ்ய காரணஸ்யைவ ஸத்யதாம் விகாரஜாதஸ்ய அஸத்யதாம் த்ருஷ்டாந்தேந உபபாத்ய, ஸத்யஸ்யைவ ப்ரஹ்மண: ‘ஸதேவ ஸோம்யேதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம்’ இதி ஸஜாதீய விஜாதீய நிகிலபேத நிராஸநேந நிர்விசேஷதைவ ப்ரதிபாதிதா। தத்ப்ரக்ரியாகாநி ப்ரகரணாந்தரகதவாக்யா

‘அவஹத வாக்யம்’ என்று சொல்லுகிறார்கள் ‘‘அவஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யு: விசோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸ:’’ என்று உபநிஷத்தில் பகவானுடைய தோஷங்களற்றதன்மை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

ஜகத்காரண வஸ்து எவ்வித குணமுமற்றது என்று சொல்வது இந்த உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கெல்லாம் பொருந்தாது என்பது சொன்னதாயிற்று

அயமர்த்த:... .. ..அபாத்வத்தாத்—இதனால் இந்த உபநிஷத் வாக்யங்களுக்குச் சங்கர மதஸ்தர்கள் சொல்லும் அர்த்தம் விவரிக்கப்படுகின்றது [அது என்னவென்றால்—உபநிஷத்தின் ஆரம்பத்தில் ‘ஒன்றை அறிவதனால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருப்பதனால், ஸகலத்திற்கும் காரணமாயுள்ள ப்ரஹ்மமாகிற வஸ்துவே உண்மையான வஸ்து என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது பிறகு மண் த்ருஷ்டாந்தத்தினால் ‘காரண வஸ்துவே உண்மை, அதன் மாறுதல்களெல்லாம் பொய்’ என்பது நிரூபிக்கப்படுகின்றது.பிறகு ‘ஸதேவ ஸோம்யேதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம்’ என்னும் வாக்யத்தால், ‘அந்த உண்மையான ப்ரஹ்மம், ஸஜாதீயம் விஜாதீயம் ஆகிய ஸகல பேதமுமற்றது’ என்று சொல்லப்படுகின்றது. இப்படி ஸகலவித பேதங்களும் நிராகரிக்கப்படுகிறபடியால் ‘ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமே’ என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதாகிறது வேறு ப்ரகரணங்களில் காணப்படும் ‘ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம’, ‘நிஷ்களம் நிஷ்க்ரியம் நிர்குணம் நிரஞ்ஜநம்’, ‘விஜ்ஞாநம் ஆநந்தம்’ இவை முதலான வாக்யங்களும் ‘ஸதேவ ஸோம்ய’ இத்யாதியான காரண வாக்யத்தால் ஏற்படும் ப்ரஹ்மத்தைச் சோதிக்கும் வாக்யங்களாகிறபடியால், ‘அந்த ப்ரஹ்மம் எல்லா விசேஷங்களுக்கும் விருத்தமான ஸ்வரூபத்தை உடையது’ என்பதையே தெரிவிக்கின்றன. அப்படி ‘ஒரே விதமான ஸ்வரூபத்தை உடையது அந்த ப்ரஹ்மம்’ என்பதைத் தெரிவிப்பதனால் அந்தப் பதங்களெல்லாம் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லவேண்டும் (அதாவது நிஷ்ப்ரயோஜநமாக வேண்டும்) என்பதும் இல்லை. வஸ்து ஒன்றாய் இருந்தபோதிலும், அந்த வஸ்துவைக் குறிக்கும் பதங்கள், ‘அந்தப் பதங்களால் சொல்லப்படும் விசேஷங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் விருத்தமான ஸ்வரூபத்தை உடையது அது’ என்பதை ஸ்தாபிப்பதால் அந்தப் பதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரயோஜநம் உண்டு ஆகையால் நிர்விசேஷமான ப்ரஹ்மமே இவ்விடத்திற் சொல்லப்படுகின்றது] இதுதான் இந்த உபநிஷத்திற்குச் சங்கரமதஸ்தர்கள் சொல்லும் அர்த்தம்.

ந்தி 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம', 'நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் ஶாந்தம் நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம்' 'விஜ்ஞாநமாநந்தம்' இத்யாதீநி ஸகலவிஶேஷப்ரத்யநீகாகாரதாம் போதயந்தி। நைகாகாரதாவபோதே வாக்யாநாம் வையர்த்யதா, ஶோதகவாக்யைரபி ஸகலவிஶேஷப்ரத்யநீகாகாரைகவஸ்த்வவ நேந ஸகலவசநாநாம் ஐகார்த்யாத்—இதி।

ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் ச்ருதிவாக்யங்களுள் காரணவாக்யங்கள் சில, சோதக வாக்யங்கள் சில. ஸதேவ ஸோம்ய என்னும் வாக்யம் காரண வாக்யம், ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் இத்யாதியான வாக்யங்கள் சோதக வாக்யங்கள். 'எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் ப்ரஹ்மம்' என்பதைச் சொல்லும் வாக்யம் காரணவாக்யம், அந்த வாக்யத்தால் ஏற்படும் ப்ரஹ்மம் எப்படிப்பட்டது என்பதைச் சோதிக்கும் வாக்யங்கள் சோதகவாக்யங்கள். இந்தச் சோதகவாக்யங்களுள் சில (நிரஞ்ஜநம் நிஷ்கலம் இவை முதலியவை) வ்யக்தமாக நிர்விசேஷ ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்வன போல இருக்கின்றன. மற்றும் சில (ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம முதலியவை) அவ்வளவு வ்யக்தமாக நிர்விசேஷத் தன்மையை வெளியிடாவிடினும் காரண வாக்யத்திற்கும் மற்றைச் சோதக வாக்யங்களுக்கும் அவிருத்தமாக இருக்க வேண்டுமாதலால், அவைகளும் நிர்விசேஷ பரங்களாகவே இருக்க வேண்டும் என்பது இம்மதஸ்தர்களின் கருத்து.

ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகத—பேதங்கள் இருவகைப்படும் என்பது கீழே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது (17-வது பக்கத்தைப் பார்க்க).

ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம—இந்த வாக்யம் தைத்திரீய உபநிஷத் ஆநந்தவல்லியில் இருக்கின்றது. இதற்கு ஸத்யமாயும் ஜ்ஞாநமாயும் அநந்தமாயும் இருக்கும் ப்ரஹ்மம் என்பது பொருள். அதாவது—ப்ரஹ்மம் அஸத்யமன்று, அஜ்ஞாநமன்று, ப்ரஹ்மத்திற்கு அந்தமில்லை என்று சொன்னதாயிற்று. சங்கர மதஸ்தர்கள் இம்மாதிரி அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி அர்த்தம் சொன்னால் தான் ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷம் என்பது ஸித்திக்கும். இருக்கிறபடி அர்த்தம் சொன்னால், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஸத்யம் முதலிய குணங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சொல்லப்படுவதுபோல் ஆகும், அது அவர்களின் கொள்கைக்கு விருத்தம்.

'இவ்வித எல்லா விசேஷணங்களும் ஒரே ஸ்வரூபத்தைப் போதிப்பவையாக இருந்தால், அவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றைச் சொன்னால் போதாதோ? மற்றவை நிஷ்ப்ரயோஜநங்களாக அன்றோ நிற்கின்றன?' என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்யக்கூடும். அதற்கு ஸமாதானமாக அவர்கள் சொல்வதாவது—'எல்லா விசேஷணங்களும் ஒரே ஸ்வரூபத்தைப் போதிக்கின்றன என்பது உண்மையே, ஆனால், அவற்றுள் ஒவ்வொரு பதமும் தன்னெதிர்த்தட்டான விசேஷங்களை ஜ்ஞாபித்துக்கொண்டு 'அந்த விசேஷத்திற்கு

நைதத்ஏவம் ! ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம் ஸர்வஸ்ய மித்யாத்வே ஸர்வஸ்ய ஜ்ஞாதவ்யஸ்யாபாவாத் நோபபத்யதே, ஸத்யத்வேऽபி ஏக தாத்ரூப்யஸக்திவார், கவிதா ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநப்ரதிஜ்ஞா ஸர்வஸ்ய தத்ராத்மகத்வேநைவ ஸத்யத்வே ஸித்யதி ।

விருத்தமான ஆகாரத்தை உடையது ப்ரஹ்மம்' என்பதைச் சொல்லுகின்றது. ஆகை யால், எல்லாப் பதங்களும் பர்யோஜநமுள்ளவைகளே' என்பதுதான் இந்த ஸாரமம், இவ்விடத்தில் 'நைகாரகாரத்வமோ' என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தால் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது

இப்படி அர்த்தம் சொல்லும் சங்கரமஸ்தர்கள், ஸத்யம்ஜ்ஞாநமநந்தம் என்னும் மூன்று பதங்களுக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யம் உண்டு என்பதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். பல விசேஷணங்கள் ஒரே விசேஷ்யத்தை அவகாஹித்து நிற்பதும் அந்த விசேஷணங் களுக்கு ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள் (அதாவது-அர்த்தங்கள்) வேறுபட்டு இருப்பதும் ஸாமா நாதிகரண்யத்திற்கு முக்யமான லக்ஷணம். இவ்விடத்தில் மூன்று விசேஷணங்களும் ப்ரஹ்மம் கிற ஒரே விசேஷ்யத்தை அவகாஹித்து நிற்கின்றன என்பது வ்யக்தம். அவை களின் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களும் வேறுபட்டு நிற்கின்றன என்பதை நிரூபித்துவிட்டால், ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷணம் இவ்விடத்தில் அந்வயித்துவிடும். ஜ்ஞாபிக்கப்படும் எதிர்த்தட்டான அர்த்தங்கள் (அதாவது ப்ரதியோகி விசேஷங்கள்) ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங் களாகிறபடியால், ப்ரதியோகிவிசேஷங்கள் வேறுபட்டு நிற்கவே ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங் களும் பின்னங்களாக இருக்கின்றன என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது.

இந்த 'ஸத்யம்ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்னும் வாக்யத்திற்கு நமது ஆசார்யர் கள் என்ன அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள் என்பதைப் பிறகு விசாரிப்போம்-

நிஷ்கலம்-நிரவயவம் (அவயவமற்றது, நிஷ்க்ரியம்-க்ருதக்ருத்யம் (அதனால் செய்யப்படவேண்டியது ஒன்றுமில்லை) நிர்குணம்-குணமற்றது, நிரஞ்ஜநம்-ஸமல ரஹிதம் (ஒட்டாத ஸ்வபாவத்துடன் கூடினது.]

விஜ்ஞாநம் ஆநந்தம்—ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் ஆநந்த ஸ்வரூபம்

நைதத்ஏவம்..... ஸித்யதி—இது சங்கரமதஸ்தர்களுக்கு விசிஷ்டாத்வைதி கள் சொல்லும் ஆக்ஷேபம். [அது அப்படியன்று ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம் (ஒன்றை அறிவதனால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்) என்பது உங்கள் மதத்தில் எப்படி ஸித்திக்கும்? நீங்களோ 'எல்லாம் பொய்' என்று சொல்லுகிறீர்கள் எல்லாம் பொய்யா னால் அறியப்படவேண்டிய வஸ்து இல்லாமையால் ஸர்வவிஜ்ஞாநம் (எல்லாவற்றையும் அறிவது) என்பதே ஏற்படாது இல்லாவிட்டால், ஜகத் ஸத்யமென்றாவது அல்லது ப்ரஹ்மம் பொய்யென்றாவது சொல்லவேண்டி வரும் அது உங்களுக்கு அநிஷ்டம். எங்கள் மதத்திலேயோ வென்றால், ஜகத் முழுவதும் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தா

அய மத்ர—ஶ்வேதகேதும் ப்ரத்யாஹ "ஸ்தப்தோஸி உத தமாதேஶம் அப்ராக்ஷ்ய:" இதி—(ஸர்வம் ஏவ ஸ்ருஷ்ட்யாதௌ, தாந்நாமரூபாநு ஸ்ருதி தமாதேஶம் ப்ரஷ்டாஸி" இதி) ।"

யிருக்கிறபடியால், ஜகத் முழுவதும் பொய், ஆகையால் ஸர்வவிஜ்ஞாநம் என்பது ஸித்திக்கும்]

இந்த ஆக்ஷேபத்தின் ப்ரக்ரியை பின்வருமாறு — 'ஒரே வஸ்துதான் இருப்பது, மற்றவை ஒன்றும் இல்லை' என்று அறிவதுதான் 'ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம்' என்பதற்கு அர்த்தம் என்று சொன்னால், அப்படி அர்த்தமாவதற்கு 'ஏக விஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம்' (ஒன்றை அறிவதனால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்) என்று சொல்லக்கூடாது, 'ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வாபாவஜ்ஞாநம்' (ஒன்றை அறிவதனால் 'மற்றொன்றும் இல்லை' என்பது அறிந்ததாகிவிடும்) என்றன்றோ சொல்லவேண்டும்? ஸர்வ என்பதற்கு ஸர்வாபாவ என்று அர்த்தமுண்டோ? ஒருகால், 'ஒரே வஸ்துதான் இருப்பது, மற்றவை இருப்பது போலத் தோன்றுவதெல்லாம் பொய், அவை, அந்த ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்தைப் போன்ற ஸ்வபாவத்தையே உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் அவை அதுவே' என்பது தான் அந்த வாக்யத்திற்கு அர்த்தம் என்று சொன்னால், அப்பொழுது, இரண்டுக்கும் ஸ்வபாவம் ஒன்றாக இருக்கிறபடியால், ப்ரஹ்மம் போல ப்ரபஞ்சமும் ஸத்யமென்றாவது, அல்லது ப்ரபஞ்சம் போல ப்ரஹ்மம் பொய் என்றாவது ஒத்துக்கொள்ள வேண்டிவரும். அதுவும் பாதகமன்றோ? ஒருகால், 'ஒருவனை ப்ரதாநன் என்று சொன்னால் மற்றவர்களுக்கு அப்ராதாந்யம் தோற்றுவது போல, ஒன்று இருக்கின்றது என்று அறிவதனாலேயே மற்றவை இல்லை என்று ஏற்படுகின்றது என்பதுதான் அதன் அர்த்தம் என்று சொல்லலாமோ?" என்றால், அப்பொழுது 'எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்' என்னும் இடத்தில் 'எல்லாம் பொய் என்று அறிந்ததாகிவிடும்' என்று ஒரு வார்த்தை அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ள வேண்டிவரும். அது அவ்வளவு ஸ்வரஸமன்று தவிரவும், ஒன்று உண்மை என்னும் ஜ்ஞாநம், மற்றொன்று பொய் என்னும் ஜ்ஞாநம், ஆகையால் அவைகளுக்கு வைரூப்யம் தோன்றும், அதுவும் ஸ்வரஸமன்று 'ஒன்றை அறிவதனால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்' என்னும் இடத்தில் ஜ்ஞாநங்களுக்கு ஸாரூப்யம் சொல்வதன்றோ ஸ்வரஸமாக இருக்கும்? 'அந்த ஸாரூப்யம் எப்படிச் சொல்லக்கூடும்?" என்று கேட்டால், 'ப்ரஹ்மம் என்பது ஒன்று, அதையே ஆத்மாவாக உடையது மற்றது (ப்ரபஞ்சம்)' என்று ஒத்துக்கொண்டு, ஒன்றை அறிந்த மாத்ரத்தாலே, அதையே ஆத்மாவாக உடைய மற்றதும் அறிந்ததாகிவிடும் என்று ஸமர்த்தித்தால், ஸாரூப்யம் சொன்னதாகிவிடும். அதாவது—'ஏகம்' என்பதும் 'ஸர்வம்' என்பதும் ஒரே விசேஷ்யத்தை அவகாஹிக்கின்றன, ஆகையால் ஏக விஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வ விஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞை ஸமர்த்திதமாகிவிடுகின்றது. இது தான் வாதத்தின் ப்ரக்ரியை.

𑌆𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌨𑍇𑌨𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌶𑌃 । 𑌆𑌦𑍇𑌶𑌃—𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌨𑌮𑍍, “𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌨𑍇 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍌 𑌵𑌿𑌧𑍃𑌤𑍌 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌃” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌂 𑌵𑌚𑌃 “𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 । 𑌅𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 “𑌸𑌦𑍇𑌵” 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑌗𑌦𑍁𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯 “𑌅𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯” 𑌪𑌦𑍇𑌨𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌤𑍍𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑌣𑌾𑌦𑍁𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌮𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌤𑌃 “𑌤𑌂

இனி, தமது அர்த்த ப்ரகாரம் உபநிஷத்தை விவரிக்கிறார், '𑌅𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥𑌃' இத்யாதியால். 𑌅𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥𑌃............𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌵𑌾𑌨𑌸𑍀𑌤𑌿 - [இதன் அர்த்தம் - '𑌸𑍍𑌤𑌬𑍍𑌧𑍋𑌽𑌸𑌿, 𑌉𑌤 𑌤𑌮𑌾𑌦𑍇𑌶𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌃?' என்று ச்வேதகேதுவைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார். '𑌸𑍍𑌤𑌬𑍍𑌧𑍋𑌽𑌸𑌿' என்பதற்கு '𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣 𑌇𑌵 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑍇' (பரிபூர்ணன் போல, அதாவது எல்லாம் அறிந்தவன் போலக் காணப்படுகிறாய்) என்று அர்த்தம் '𑌉𑌤 𑌤𑌮𑌾𑌦𑍇𑌶𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌃?' என்பதற்கு '𑌤𑌾𑌨𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌤𑌮𑌪𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌶𑌂 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌵𑌾𑌨𑌸𑌿' (அந்த ஆசார்யர்களிடத்தில் அந்த ஆதேசத்தைக் கேட்டாயோ?) என்று அர்த்தம்.] ச்ருதியில் '𑌤𑌾𑌨𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿' என்பதற்குப் பதங்கள் இல்லை, இது அர்த்தத்தால் கிடைக்கின்றது. '𑌤𑌮𑌪𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌶𑌂' என்பதில் '𑌅𑌪𑌿' என்னும் பதமும் ச்ருதியில் இல்லை, வ்யாக்யானத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. கேட்கிறவனுக்குத் தாப்பலமென்பதை அந்த '𑌅𑌪𑌿' சப்தம் குறிக்கின்றது.

இனி '𑌆𑌦𑍇𑌶𑌃' என்னும் சப்தத்தின் அர்த்தத்தை விசாரித்து, '𑌉𑌤 𑌤𑌮𑌾𑌦𑍇𑌶𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌃' என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தின் கருத்தை விவரிக்கிறார். '𑌆' என்னும் உபஸர்க்கத்துடன் கூடிய '𑌦𑌿𑌶𑍍' என்பதற்கு ப்ரசாஸனம் (அதாவது நியமனம்) என்பது அர்த்தம். அந்தத் தாதுவிலிருந்து, '𑌆𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌅𑌨𑍇𑌨' என்று '𑌆𑌦𑍇𑌶𑌃' என்னும் சப்தம் வருகிறது அதாவது - எவனால் நியமிக்கப்படுகிறதோ அவன் 'ஆதேசன்' என்று அர்த்தம். ப்ரஹ்மத்தினாலேயே இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் நியமிக்கப்படுகிறபடியால், அந்த ப்ரஹ்மமே இவ்விடத்தில் 'ஆதேச' என்னும் சப்தத்தாற் சொல்லப்படுகிறது. ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்திலும், '𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾' என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தால் 'ப்ரஹ்மமே இந்த ப்ரபஞ்சத்தை நியமிக்கிறது' என்று சொல்லப்படுகிறது. (அந்த வாக்யத்தின் அர்த்தமாவது—கார்கியே! ஸூர்யன் சந்திரன் இவர்கள் இந்த ப்ரஹ்மத்தின் நியமனத்தில் தரிக்கப்பட்டவர்களாய் நிற்கிறார்கள்) மநுஸ்ம்ருதியிலும், '𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂' (ஸகல வஸ்துக்களையும் நியமித்துவரும்) இத்யாதியான வாக்யம் காணப்படுகின்றது. இந்த உபநிஷத்திலும் '𑌸𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂' என்னும் வாக்யத்தில் '𑌸𑌦𑍇𑌵' என்பதால் 'ப்ரஹ்மமே ஜகத்திற்கு உபாதாந காரணம்' என்பது முதலிற் சொல்லப்பட்டு, பிறகு '𑌅𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂' என்பதால் 'இந்த ப்ரபஞ்சத்தை நியமிக்கிறவன் வேறு ஒருவனும் இல்லை' என்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படி இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் நியமனம் ப்ரஹ்மத்திற்கே அஸாதாரணமான தர்மமாக ஏற்படுகிறபடியால், அந்த அஸாதாரண தர்மத்தை '𑌆𑌦𑍇𑌶' என்னும் சப்தத்தால் குறிப்

ப்ரஶாஸிதாரம் ஜகது³பாதா³நம் ச தமாதே³ஶமப்ராக்ஷ்ய: யேந அஶ்ரு-
தேந ஶ்ருதேந மதேந விஜ்ஞாதேந அஶ்ருதமமதமவிஜ்ஞாதம் ஶ்ருதம் மதம் விஜ்ஞாதம்
ப⁴வதி ?'' இத்யுக்தம் ஸ்யாத்। "நிகி²லஜக³து³த³ய விப⁴வ லயாதி³ காரண

பிட்டு அப்படி நியமிக்கிறவனையே 'ஆதே³ஶ:' என்று இந்த உபநிஷத் சொல்லுகிறது என்பது வ்யக்தமாகின்றது பிறகு 'யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் பவதி' இத்யாதியான வாக்யம் வருகிறபடியால், அதன் அர்த்தத்தையும் பராமர்சித்தால், 'உத தமாதே³ஶமப்ராக்ஷ்ய:?' என்பதற்கு 'ஜகத்தை நியமிக்கிறவனாகவும் ஜகத் முழுவதற்கும் உபாதான காரணமாகவுமுள்ள ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி நீ கேட்டாயா?" என்றே அர்த்தம் சொல்ல வேண்டும் என்பது ஏற்படும். உபாதான காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டாலன்றோ உபாதேயம் தெரிந்ததாகும்? ஆகையால், இந்த வாக்யத்தின் உட்கருத்து என்னவென்றால்—'ஸகலமான ஜகத்தினுடைய உத்பத்தி ஸ்திதி லயம் இவை முதலியவைகளுக்குக் காரணமாயும், ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸத்ய காமத்வம் ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலிய கணக்கில்லாத உதார குணங்களுக்கெல்லாம் ஸமுத்ரம் போலவுமுள்ள ப்ரஹ்மமானது உன்னால் கேட்கப்பட்டதா?" என்பதே

சங்கர மதஸ்தர்கள் 'ஆதே³ஶ' என்னும் சப்தத்திற்கு வேறு அர்த்தம் செய்கிறார்கள். 'ஆ' என்னும் உபஸர்க்கத்துடன் கூடிய 'தி³ஶ' என்னும் தாதுவுக்கு உபதேசம் என்று அர்த்தம் சொல்லி, 'உபதேசிக்கப்படும் வஸ்துவே உபதேசம் என்று சொல்லப்படுகிறது' என்று வ்யுத்பத்தி செய்து, 'ஆதே³ஶ:' என்றால் 'உபதேசிக்கப்படும் வஸ்து' அதாவது—ப்ரஹ்மம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படிச் சொல்வதால் அவர்களுக்குக் கிடைப்பது என்னவென்றால், 'ஆதே³ஶ' என்பதால் நிர்விசேஷ ப்ரஹ்மமே சொல்லப்படுகின்றது என்பதுதான். 'நியமிக்கிறவன்' என்னும் அர்த்தத்தை அங்கீகரித்தால், 'நியமிக்கும் குணமுள்ளவன்' என்று ஸவிசேஷமான ப்ரஹ்மமே குறிக்கப்படுமன்றோ? இந்த இரண்டு அர்த்தங்களின் ஸ்வாரஸ்ய தாரதம்யத்தைப் பார்த்தால், நமது மதஸ்தர்கள் சொல்லும் அர்த்தத்திலேயே அதிக ஸ்வாரஸ்யம் இருக்கின்றது என்று சொல்லவேண்டும் முதலாவது 'ஆ' என்னும் உபஸர்க்கத்துடன் கூடிய 'தி³ஶ' என்னும் தாதுவுக்கு நியமனமே ப்ரஸித்தமான அர்த்தம், உபதேசம் என்னும் அர்த்தம் அவ்வளவு ப்ரஸித்தமன்று இரண்டாவது, இவ்விடத்தில் அஸாதாரணமான நாமத்தைச் சொல்லி ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பதுதான் ஸங்கதமாகுமே தவிர, மற்ற வஸ்துக்களுக்கும் பொதுவான நாமத்தைச் சொல்லிக் குறிப்பது ஸங்கதமாகாது. நிருபாதிக ப்ரசாஸனம் ப்ரஹ்மத்திற்கே அஸாதாரணம், உபதேச்யத்தன்மையோ லௌகிகா லௌகிக நாம ப்ரஹ்ம பதார்த்த ஸாதாரணம். ஆனால், 'ஆதி³ஶ்யதே அநேந இதி ஆதே³ஶ:' என்று வ்யுத்பத்தி செய்வதில் ப்ரத்யய ஸம்பந்தமாக வ்யாகரண விரோதம் கொஞ்சம் உண்டு; 'உபதி³ஶ்யதே அஸௌ இதி உபதே³ஶ:' என

ஶ்ருதம் ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஸத்யகாமஸ்ய ஸத்யஸங்கல்பஸ்யாப்ய பரிபூர்ணதோபாதா மாணவானாம் கிம் ப்ரஹ்மஸ்வயா ச்ருதம்? '' இதி ஹாஸோபஹாஸ: |

னும வயுதபததியில பரதயய ஸ்வாரஸயம் அதிகமே. இபபடி பரதயயததின் அஸவா ரஸ்யம் இருநதபோதிலும், பரகருதயாத்ததததின ஸவாரஸயமும ஆாதததின ஔசிதய மும் நமது மதஸ்தாகள சொலலும ஆாததததில இருககிறபடியால, அதிக ஸவாரஸயம இருக்கும நமது அாததமே அஙகீகரிககத தகுநதது.

'ப்ரசாஸிதாரம் ஜமந்வாஷாநஹேதவி' என்பதறகு 'நியமிக கிறவனுகவும ஜகததுககு உபாதாந காரணமாகவுமுளள' எனபது அாததம். 'ப்ரசாஸிதா' என்பதால நியமிககிறவன என்னும அாததமும, 'யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம்பவதி' இதயாதியால உபாதாந காரணமாக இருககிறவன எனனும அாததமும கிடைககினறன. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணததிலும்,

"யதுயம் அ ஜமஸ்வஹு யதயோஹ்யோஶாதவா"

என்னும் வாகயஙகளில் 'யதுயம்' என்பதால ஆதம ஸ்வரூபமும் 'யதயோஹ்யோ ஶாதவா' என்பதால உபாதாநமும் ஆக இரணடுமே சொலலப்பட்டிருககின்றன. இவவிடததிலும், மேல 'ஸஜ்ஜனா:' இதயாதியில, 'ஸ்வாயதநா:' என்ப தால் ஆதமதவமும், 'ஸஜ்ஜனா: ஸப்ரதிஷ்டா:' எனபதால உபாதாநதவமும் பரதி பாதிககப் படுகின்றன.

அவிதீய வஹேநாயிஷ்டாந்தர நிவாரணாக—'அதவிதீய' என்னும் பதம், 'மறறுமொரு அதிஷ்டாதா இலலை' எனபதைச் சொலலுகினறது. 'அதிஷ்டாதா' என்பதற்கு 'ப்ரேரகன்' (அதாவது—ஏவுகிறவன) எனறு பொருள, ஆகையால 'நியமிக கிறவன்' எனறு பலிதம.

யேந ஶ்ருதேந அஶ்ருதம் ஶ்ருதம் பவதி—உபநிஷததில 'யேநா ஶ்ருதம் ஶ்ருதம்பவதி' எனறு மாதரம இருககினறது. இதன பொருள்—'எதனுல் கேடகப்படாததெல்லாம கேடகபபட்டதாகுமோ' எனபது தான. அதாவது—'எது கேட் கபபட்டால, கேடகப்படாததெலலாம கேடகபபட்டதாகுமோ' என்று சொனனதாயிறறு இதை விளககும்பொருட்டே, 'யேந ஶ்ருதேந' எனறு வயாக்யாநததில 'ஶ்ருதேந' என்னும பதததைச் சேர்ததிருககிரு. இம்மாதிரியே, 'யேந மதேந' எனறும் 'யேந விஜ்ஞாதேந' எனறும எஙகும விளக்கிக காட்டபபட்டிருககின்றது. இப்படி அாத தம செய்யாமல, உபநிஷததில இருககிறபடி அாததம செயதால, 'எதனுல் கேடகப்படாத தெல்லாம கேட்கப்பட்டதாகுமோ',(அதாவது-எதனுல எதனுடைய இருப்பால, எது இரு

தஸ்ய நிகிலகாரணதயா, காரணைவ நாநாஸம்ஸ்தாந விஶேஷ ஸம்ஸ்திதம் கார்யம் இத்யவதீத ஜதி காரணஹேத ஸம்க்ஷ்ம் நிகிலஸ்ய ஶரீரக ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாநேந கார்யம் ஹேதவிலம் ஜம விஜ்ஞாதம் ஹவதீதி

பபதால) எனறு அாததம கிடைககும. அது அஸஙகதம். தருஷடாநததகிலும 'மணணின இருபபிைல, குடம முதலியவை அறியப்படுகின்றன எனபது இலலே, மணணே அறிநதால அதனவிகாரஙகளாகிற குடம முதலியவை அறியபபடுகினறன' எனறு சொலவதே ஸஙக தம இநத விஷயததை விவரிககும வேறு உபநிஷததுககளேப் பாாததாலும், இநதஅாததமே ஸஙகதமெனறு ஏறபடும. 'கஸ்மிஞ் விஜ்ஞாதே ஸர்வமிதம் விஜ்ஞாதம் ஹவதி ?' (எதை அறிநதால எலலாம அறிநததாகிவிடும ?) எனறு சொலலபபட் டிருககினறது.

நிகிலஜகதுதய விஹவ விலயாதிகாரணஹேதும்—இநதப பதம், 'யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் இதயாதியில ஜகத காரணதவம கணேடாகதமாக இராவிடி னும, அது பலிதமாகினறது' எனபதை விளககும பொருடடு. மேலே சொலலபபடும ஸாவஜ்ஞதவம முதலிய குணஙகளும இநதக காரணதவததிறகு உபயோகிகளாகவே சொலலப்பட டிருககினறன.

ஆகையால, உத தமாதேஶமப்ராக்ஷ்ய:, யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் ஹவதி, அமதம் மதம், அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம் என்னும வாககியததிற்கு, ' ஜகததுக கெலலாம உபாதாந காரணமாகவும், அபபடிப்பட்ட காரணதவததிறகு உபயோகிகளான ஸகல கலயாண குண விஶிஷ்டமாகவுமுளள பரஹ்மததைபபறறி பரஶ்நம செயதாயோ?' என்பது ஹ்ருதயததுள்ளில இருககுமதாதபாயம. 'அப்ராக்ஷ்ய:' (பரஶ்நம செயதாயோ) எனபதின குறிபபு எனனவெனறால, பரஶ்நம செயத பிறகு ஶ்ரவணம ஏறபட வேணடும் என்பதே.

தஸ்ய ....வைஷம்யா விதா—'பரஹ்மம் ஜகத எலலாவறறிற்கும் காரணம்' எனபதை ஒததுககொணடாலும், பரஹ்மததை அறிவதனல, ஜகத அறிநததாகி விடுமோ? காரணமும காாயமும வெவவேறு தரவயஙகளலலவோ ? ஒரே தரவயமாக இருநதால பரஹ்மததிறகு விகாரமாகிற ஹேய ஸமபநதம பரஸஙகியாதோ ? இதயாதியான ஶஙகை களே உததேசிதது, 'தஸ்ய............விதா' எனபதனல அவைகளுககு ஸமாதாநம சொலலுகிறார.

இதன் பொருள:—[காரணமாகிற பரஹ்மமும் காாயமாகிற ஜகததும வெவவேறு த்ரவயமலல, ஒரே தரவயம, ஸமஸதாநம (அமைபபு) வெவவேறே தவிர, தரவயம வேறனறு ஒருவிதமான அமைபபுடன கூடியது காரணம, மறறொரு விதமான அமைப புடன கூடியது காாயம. ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலுள்ள சித அசித இவைகளே ஶரீரமாக உடைய ப்ரஹ்மம காரணம, ஸ்தூலாவஸ்தையிலுள்ள சித அசித இவைகளே ஶரீரமாக

ஹ்ருதி நிதாய, "யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் பவத்யமதம் மதமவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்" இதி வாக்யம் புத்ரம் ப்ரதி வ்யாஹ்ருதவாந் பிதா।

ததேதத் ஸகலஸ்ய வஸ்துஜாதஸ்ய ஐககாரண்யம் பித்ருஹ்ருதி நிஹிதமஜாநந் புத்ர:, பரஸ்பர விலக்ஷணேஷு வஸ்துஷு அந்யஸ்ய விஜ்ஞாநேந அந்யவிஜ்ஞாநஸ்ய அகடமாநதாம் புத்த்வா பரிசோதயதி "கதம் நு பகவ: ஸ ஆதேஶ:?" இதி

உடைய ப்ரஹ்மம் கார்யம் ஆகையால் ஸகலத்துக்கும் காரணமாயுள்ள ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தால், கார்யமாயுள்ள ஜகத் முழுவதும் அறியப்பட்டதாகி விடும் என்று சொல்வது உபபந்நமே. இந்தப் பாவத்தை மநஸ்ஸில் கொண்டு 'யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் பவதி' என்னும் வாக்யத்தைப் ப்ரயோகித்து பிதா புத்ரனைப் பார்த்து ப்ரஶ்நம் செய்தார்] 'நிகில காரணதயா கார்யபூதமகிலம் ஜகத் விஜ்ஞாதம் பவதி' என்பது அந்வயம்.

சேதந வஸ்துவும் அசேதந வஸ்துவும் ஈஶ்வரனுக்கு ஶரீரம். இவை, சில காலங்களில் ஸூக்ஷ்மமென்று வ்யவஹரிக்கப்படும் அவஸ்தையிலும், மற்றும் சில காலங்களில் ஸ்தூலமென்று வ்யவஹரிக்கப்படும் அவஸ்தையிலும் இருக்கின்றன. ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையை ப்ரளயமென்றும் ஸ்தூலாவஸ்தையை ஸ்ருஷ்டி என்றும் சொல்வார்கள். இந்த அவஸ்தையின் மாறுதல் முழுவதும் ஶரீரத்திற்கே தவிர, ஶரீரி எவ்வித மாறுதலுமற்றே இருக்கின்றது. ஆகையால், 'இந்த மாறுதலை அங்கீகரித்தால் ப்ரஹ்மம் ஹேயாஸ்பதமாகிவிடும்' என்று ஆக்ஷேபிக்க அவகாஶமில்லை. காரணமும் கார்யமும் ஒரே த்ரவ்யமென்பதும் உபபந்நமே.

புத்ரம் ப்ரதி வ்யாஹ்ருதவாந் பிதா—புத்ரனைப் பிதா இவ்வாறு கேட்டார், அதாவது—பிதா புத்ரனுக்கு உபதேஶித்தார் என்பது குறிப்பு ப்ரஹ்மத்திற்கும் சேதநாசேதநங்களுக்குமுள்ள ஶரீர ஶரீர ஸம்பந்தம் காரணகார்யபாவம் இவை முதலிய ரஹஸ்யார்த்தங்கள், வைராக்யத்தால் உபஸந்நனான ஶிஷ்யனுக்கன்றோ உபதேசிக்கப்படவேண்டும்? இவ்விடத்தில் எப்படி தாமே அதை உபதேஶிக்கிறார்? என்று ஒரு ஶங்கை ஜநிக்கக் கூடும் அதற்கு ஸமாதானம்—'புத்ரஶிஷ்யத்ரிகத்துக்கு மாத்ரம் அம்மாதிரி நியமம்; புத்ரனுக்குப் புத்ரத்தன்மையே ப்ரஹ்மோபதேஶஹேது' என்னும் ஶாஸ்த்ரார்த்தமும் இதனால் ஸூசிதமாகின்றது.

ததேதத்...............ஆதேஶ இதி—[இவ்விதம் பிதாவின் ஹ்ருதயத்தில் உள்ள கருத்தை அறியாத புத்ரன், பரஸ்பரம் விலக்ஷணங்களாயுள்ள வஸ்துக்களுள் ஒன்றை அறிவதனால் மற்றவையெல்லாம் எப்படி அறியப்பட்டனவாகும் என்று ஶங்கித்து 'கதம் நு பகவ: ஸ ஆதேஶ:?' என்று பிதாவைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்] 'ஹே

பரிப்ருஷ்ட: பிதா ததேவ ஹ்ருதி நிஹிதம் ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வைக ஸ்வரூபம் அபரிச்சேத்ய மாஹாத்ம்யம் ஸத்யஸங்கல்பத்வாத்யநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகணம் அஶேஷவிகாரஶூந்யம் பரம் ப்ரஹ்மைவ நாமரூப விபாகாநர்ஹ ஸூக்ஷ்ம சிதசித்வஸ்து ஶரீரம்

பகவானாகிய பிதாவே! அந்த ஆதேசம் என்பது எப்படிப்பட்டது" என்பது அந்த வாக்யத்தின் பொருள். இந்தக் கேள்விக்கு, பிதா த்ருஷ்டாந்தங்களைக்கொண்டு ப்ரதிவசநம் கொடுத்து உபபாதிக்கிறபடியால், 'ஒன்றின் ஜ்ஞாநத்தால் மற்றவைகளின் ஜ்ஞாநம் ஏற்படுகின்றது என்பது எப்படிப் பொருந்தும்" என்பதே இந்தக் கேள்வியின் தாத்பர்யம் என்று நாம் அறியவேண்டும்.

பரிப்ருஷ்ட: பிதா: ....அஶேஷவிகார—[இவ்விதம் கேட்கப்பட்ட பிதா, தான் மநஸ்ஸில் ஏற்கெனவே வைத்துக் கொண்டிருந்த கருத்தை நிரூபிப்பதற்காக லோகத்தில் காணப்படும் த்ருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார். அந்தக் கருத்து என்னவென்றால்—ஜ்ஞாநம் ஆநந்தம் அமலத்வம் இவைகளையே ஸ்வரூபமாய் உடையதாயும், பரிச்சேதிக்க முடியாத மாஹாத்மயத்தை உடையதாயும், ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலிய எல்லையில்லாத மேன்மையை உடைய கணக்கற்ற கல்யாண குணகணங்களை உடையதாயும், எவ்வித விகாரமுமற்ற ஸ்வரூபத்தை உடையதாயுமுள்ள பர ப்ரஹ்மமே, முதலில் நாம ரூப விபாகத்திற்கு அநர்ஹமான ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலுள்ள சேதநா சேதந வஸ்துக்களை ஶரீரமாகக்கொண்டு, பிறகு தனது லீலார்த்தமாகத் தனது ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே அந்தச் சேதநா சேதந வஸ்துக்களுக்கு அநந்தமாயும் விசித்ரமாயுமுள்ள ஜங்கம ஸ்தாவர ரூபமான அமைப்பை ஜநிப்பித்து, அவைகளைத் தனது அம்ஶமாக வைத்துக்கொண்டே நிற்கிறது; ஆகையால் அந்தக் காரண வஸ்துவை அறிந்தால் மற்றைக் கார்ய வஸ்துவெல்லாம் அறியப்பட்டதாகிவிடும், என்பதுதான்.]

இதில், 'ப்ரஹ்மம் காரணம், ஜகத் கார்யம்' என்பதும், அப்படிக் காரணமாக இருப்பதற்கு உபயோகிகளான கணக்கற்ற குணங்கள் அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு உண்டு என்பதும், அப்படிக் காரணமாக இருப்பதால் அதற்கு எவ்வித தோஷமும் ஸம்பவிக்கவில்லை என்பதும் ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றன.

ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு எப்படிக் காரணமென்றால்-தனது ஸங்கல்பத்தினால் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறபடியால் அது நிமித்த காரணம், தன்னுடைய அம்ஶமாகிய ஶரீரத்தைக் கொண்டே அதை ஸ்ருஷ்டிக்கிறபடியால் அது உபாதாந காரணம், இவ்விதம் இரண்டுவிதமாகவும் காரணமாகின்றது என்பது ஸமாதாநம். சட்டி பானைகளைக் குயவன் செய்கிறபடியால், அவனை அவைகளுக்கு நிமித்த காரணமென்றும், மண்ணினால் அவை செய்யப்படு

ஸ்வயமேவ ஸ்வஸங்கல்பாநந்த விசித்ர ஸ்திர த்ரஸ அநாதி ஸ்வ
ரூபேண ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்வா ஸ்வாம்ஶேநாவஸ்தித இதி தஜ்ஜ்ஞாநேநாவஸ்ய நிவர்த்யஸ்ய

கிற படியால் மண்ணை அவைகளுக்கு உபாதான காரணமென்றும் தார்க்கிகர்கள் சொல்வார்கள் அம்மாதிரியே இவ்விடத்திலும். ஆனால், தன் ஶரீரத்தைக் கொண்டே தானே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறபடியால், ப்ரஹ்மம், தானே இரண்டு வித காரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பது விஶேஷம்.

ஒவ்வொரு பொருளிலும் இரண்டு அம்ஶங்கள் உண்டு, அவையாவன—எந்தக் குணங்களால் அந்தப் பொருள் அறியப்படுகின்றதோ அவை ஒரு அம்ஶம், அந்தக் குணங்களுடன் கூடியிருக்கும் பாகம் மற்றொரு அம்ஶம், முதல் அம்ஶத்தை விஶேஷணமென்றும் தர்மமென்றும், இரண்டாவதை விஶேஷ்யமென்றும் தர்மி என்றும் சொல்வார்கள். ‘ஸத்யமாயும் ஜ்ஞாநமாயும் அநந்தமாயும் இருக்குமது ப்ரஹ்மம்’ என்பதில், ஸத்யத்வம் ஜ்ஞாநத்வம் அநந்தத்வம் இவை ப்ரஹ்மத்தின் விஶேஷணாம்ஶம், இவைகள் எதற்கு தர்மங்களோ அது விஶேஷ்யாம்ஶம், அதாவது—ஸத்யத்வம் முதலியவை தர்மங்கள், அவைகளை உடையது தர்மி என்று சொன்னதாயிற்று. நமது ஸித்தாந்தத்தில் ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஶரீரமாக இருக்கிறபடியால், அவைகளும், ஸத்யத்வம் முதலிய குணங்களைப்போலே, ப்ரஹ்மத்திற்கு விஶேஷணாம்ஶமாகின்றன. இந்த விஶேஷண விஶேஷ்ய அம்ஶங்கள் இரண்டும் ஒன்றை விட்டு மற்றொன்று ஒரு பொழுதும் பிரியாமல் இருக்கும், விஶேஷணங்களை விலக்கி விஶேஷ்யத்தை மாத்ரம் தனியாக நினைக்க முடியாது. ஆனாலும், வ்யவஹாரத்திற்காக அவைகளுள் ஒன்றை விஶேஷணமென்றும் மற்றொன்றைத் தர்மி என்றும் நாம் தனித்துப் பேசுவது உண்டு. ப்ரக்ருதத்தில், ப்ரஹ்மத்தின் விஶேஷணாம்ஶமாகிய சேதநாசேதந வஸ்துக்கள், முதலில் நாமரூபங்களற்றிருக்கும் ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலிருந்து பிறகு நாமரூபங்களுடன் கூடிய ஸ்தூலாவஸ்தையை அடைகிறபடியால், இந்த ஸ்தூலாவஸ்தையிலுள்ள ப்ரபஞ்சத்திற்கு ப்ரஹ்மமே உபாதாநகாரணமாகின்றது என்று நாம் ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம்; அந்த மாறுதலும், ப்ரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பத்தால் ஸம்பவிக்கிறபடியால், அந்த ப்ரஹ்மமே அந்த ப்ரபஞ்சத்திற்கு நிமித்தகாரணமாகவும் ஆகின்றது என்பது நமது கொள்கை. ஆனால், அந்த மாறுதல், விஶேஷணாம்ஶத்தை மாத்ரம் பற்றிக்கொண்டு தர்மியாகிற ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸம்பந்தமில்லாமல் இருக்கிறபடியால், ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் (அதாவது-தர்ம்யம்ஶம்) அவிகாரி (அதாவது—மாறுதலற்றது) என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த அர்த்தத்தை ‘அவிகாராய’, ‘ஸ்வாம்ஶேநாவஸ்திதம்’ என்னும் பதங்களில் கண்டு கொள்ளுகிறது. ஆகையால், ப்ரஹ்மத்தை உபாதாந காரணமாக ஒத்துக்கொள்வதனால், எவ்வித தோஷமும் ப்ரஸங்கியாது. அல்பத்து ஸமஸ்த காமனாக இருக்கையிலும்

ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ருஷ்டிம் கார்யகாரணயோ: அநந்யத்வம் உபபாதிதம் த்ருஷ்டாந்தைஸ்ச ।

லீலைக்காக இந்த ஜகத்வ்யாபாரத்தைச் செய்கிறபடியால், அந்தப் பகவானை ஜகத்திற்கு நிமித்த காரணமாகவும் ஒத்துக்கொள்வதில் யாதொரு தோஷமுமில்லை. ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே இந்த ஜகத் வ்யாபாரம் முழுவதும் நடைபெறுகிறபடியால், இதில் எவ்வித ஆயாஸமும் பகவானுக்கு நேரக் காரணமில்லை.

இவ்விடத்தில், சேதநா சேதநவஸ்துக்களைப் பகவானுடைய ஶரீரமாகச் சொல்வதன் அர்த்தமென்ன என்பதைச் சற்று விசாரிப்போம். இந்த அர்த்தத்தை இந்த க்ரந்தத்திலேயே விஶதமாக மேல் பாகங்களில் விசாரிக்கப் போகிறபடியால், இப்பொழுது ஸ்தூலமாக மாத்ரம் அதன் கருத்தைத் தெரிந்துகொண்டால் போதும். ந்யாய ஸூத்ரத்தில் சொல்லி இருக்கிறபடி, சேஷ்டேந்த்ரியார்த்தாஶ்ரயம் ஶரீரமென்று நம் ஶரீர லக்ஷணத்தை எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. எந்த த்ரவ்யம் மற்றொன்றைப்பற்ற நியமேந தார்யமுமாய் நியமேந நியாம்யமுமாய் நியமேந ஶேஷமுமாய் இருக்கிறதோ, அது அந்த மற்றொன்றுக்கு ஶரீரம் என்று வேதாந்திகள் சொல்லும் லக்ஷணமே பரிக்ராஹ்யம். சேதநா சேதநங்களுடைய ஸத்தையுள்ள காலமெல்லாம், அவைகளின் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள், ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஸங்கல்பத்தையும் சார்ந்து நிற்கிறபடியால், அவைகளை ஈஶ்வரனுடைய ஶரீரமென்று நாம் க்ரஹிக்கின்றோம். இதன் பூர்ண விசாரம் மேல் செய்யப்படும்

ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வைக ஸ்வரூப:—ஜ்ஞானம் ஆனந்தம் அமலத்தன்மை இவைகளையே ஸ்வரூபமாக உடையதாய். அமலத்வம் என்றால் எவ்வித தோஷமும் அற்றிருக்கும் தன்மை. இவ்விடத்தில் 'ஸ்வரூபம்' என்பது தர்மியின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்துக் காட்டும் தர்மத்தை (அதாவது—விஶேஷணமத்தைச்) சொல்லுகின்றது. ஜ்ஞானம் முதலியவை ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்துக் காட்டும் தர்மங்களன்றோ?

அபரிச்சேத்யமாஹாத்ம்ய:—அளவிடக்கூடாத மேன்மையை உடையதாய் இதில் 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்பதின் 'அநந்த' ஶப்தார்த்தம் விவக்ஷிதம்.

ஸத்யஸங்கல்ப:—இத்யாதியால் 'குணங்களாலும் பகவான் அநந்தன்' என்பது குறிக்கப்படுகின்றது

அவிகாரஸ்வரூப:—ஒரு விதமான விகாரமும் இல்லாத ஸ்வரூபத்தை உடைய, இது 'ஸத்ய' என்னும் ஶப்தத்தின் அர்த்தத்தைக் குறிக்கின்றது. இதில்

"யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத் வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்" இதி ।

'ஸர்வம்' என்னும் பதத்தால், விசேஷ்யாம்சமாகிற ப்ரஹ்மம் சொல்லப்படுகின்றது. ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலிருந்து ஸ்தூலாவஸ்தைக்கு மாறுவதெல்லாம் விசேஷணாம்சமாகிற சேதநாசேதந வஸ்துக்களைப் பற்றியதே தவிர விசேஷ்யாம்சத்தை ஸ்பர்சிக்கவில்லையாதலால், அவிகாரமாக இருப்பது விசேஷ்யாம்சமே.

ஸ்திர த்ரஸம்—ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமான; த்ரஸம் என்றால் ஜங்கமம் என்று அர்த்தம். சராசரங்கள் என்பதே தாத்பர்யம்.

யதா ஸோம்ய.........பவதீத்யாதி:—'யதா............ஸத்யம்' என்னும் ச்ருதி வாக்யத்திற்கு அர்த்தமென்னவென்றால்—'மண் என்னும் ஒரே வஸ்து பற்பல வ்யவஹாரங்களுக்கு ஆஸ்பதமாக இருக்கும் பொருட்டு, தன்னுடைய சில பாகத்தால், குடம் மடக்கு இவை முதலிய பலவித அமைப்புகளாகிற அவஸ்தா ரூபங்களான விகாரங்களை அடைகின்றது, பற்பல பெயர்களையும் பெறுகின்றது. அப்படிப் பல விகாரங்களை அடைந்து பல பெயர்களைப் பெற்றபோதிலும், மண் என்னும் ஒரே வஸ்துவின் பலவிதங்களான அமைப்புகளாக மாத்ரம் இருக்கிறபடியினால், அவையெல்லாம் மண் த்ரவ்யமே என்றும் வேறு வஸ்து அன்றென்றும் நாம் அறிகிறோமன்றோ? அந்த மண் பிண்டத்தை அறிந்ததனாலேயே, அதன் பலவித அமைப்புகளை உடைய குடம் மடக்கு முதலியவையெல்லாம் அறியப்பட்டனவன்றோ? அம்மாதிரியே ப்ரக்ருதத்திலும்' என்பது தான் அதன் அர்த்தம்.

இந்த ச்ருதி வாக்யத்தில் இரண்டு கண்டங்கள் இருக்கின்றன. அவையாவன—'யதா..... ...ஸ்யாத்' என்பது முதல் கண்டம்; 'வாசா.........ஸத்யம்' என்பது இரண்டாவது கண்டம். காரண ஜ்ஞானத்தால் கார்ய ஜ்ஞானம் ஸித்திக்கின்றது என்பது முதல் கண்டத்தால் சொல்லப்படுகின்றது, இரண்டாவது கண்டம் அதன் உபபாதநம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய வ்யாக்யாநத்தில் 'ஏகஸ்யைவ.........ந வஸ்த்வந்தரமிதி' என்பதனால் இரண்டாவது கண்டத்தின் அர்த்தமும், 'யதா ம்ருத்பிண்ட.........பவதி' என்பதனால் முதல் கண்டத்தின் அர்த்தமும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பூர்வபக்ஷியுடைய சங்கை 'காரணமும் கார்யமும் வெவ்வேறாகிறபடியால் ஒன்றின் ஜ்ஞானத்தால் மற்றொன்றின் ஜ்ஞானம் எப்படி ஸித்திக்கும்?' என்பதே. 'காரணமும் கார்யமும் வெவ்வேறு அல்ல' என்பது ஸமாதாநம்.

நாநாவ்யவஹாராஸ்பதத்வாய—பல வ்யவஹாரங்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கும் பொருட்டு. இது ச்ருதியிலுள்ள 'வாசா' என்பதன் அர்த்தம். 'வாக்' என்பதனால் 'வாக்கினால் செய்யப்படும் வ்யவஹாரம்' க்ரஹிக்கப்படுகின்றது. வாக் பூர்வக வ்யவஹாரம் ப்ரயோஜநம் என்று சொன்னதாயிற்று.

'ஸகலமேவ த்ரவ்யம் ஸ்வைகதேசேந நாநாவ்யவஹாராஸ்பதத்வாய யதா கடசராவாதி நாநாஸம்ஸ்தாநாவஸ்தாரூபவிகாரவத்வம் நாநாநாமதேயமபி ம்ருத்திகாஸம்ஸ்தாநவிசேஷஸ்யாஸ்ய த்ரவ்யஸ்யைவேதி வ்யவஸ்திதம். ந வஸ்த்வந்தரமிதி, யதா ம்ருத்பிண்டவிஜ்ஞாநேந தத்ஸம்ஸ்தாநவிசேஷரூபம் கடசராவாதி ஸர்வம் ஜ்ஞாதமேவ பவதி', இத்யர்த்தஃ।

ததஃ க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகதோ ப்ரஹ்மைககாரணதாமஜாநந் புத்ரஃ ப்ருச்சதி "பகவாம்ஸ்த்வேவ மே தத் ப்ரவீது" இதி।

ததஃ ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வசக்தி ப்ரஹ்மைவ ஸர்வகாரணமித்யுபதி

ததஃ ப்ருச்சதி ப்ரவீத்விதி — இதைக் கேட்ட பிறகு, 'ஸமஸ்தமான ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே காரணம்' என்பதை அறியாத புத்ரன், பகவாம்ஸ்த்வேவ மே தத் ப்ரவீது (பகவானே எனக்கு அதைச் சொல்லவேண்டும்) என்று கேட்கிறான்.

ததஃ ஸர்வஜ்ஞம் ஸதேவாத்விதீயமிதி — பிறகு, பிதா, 'ஸர்வஜ்ஞமாயும் ஸர்வ சக்தியாயுமுள்ள ப்ரஹ்மமே ஸகலத்திற்கும் (விஜாதீயங்களாயுள்ள பலவித கார்யங்களுக்கும்) காரணம் என்பதை உபதேசிக்கும்பொருட்டு, 'ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்' என்று சொல்லுகிறார்.

ச்ருதியின் யதாவஸ்திதமான அர்த்தத்தை 23 வது பக்கத்தில் பார்க்க (இரண்டாவது கண்டத்தின் அன்வயம் ஸ்வல்ப ச்ரமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது) விகாரோ நாமதேயம் (ஸஹிதௌ) வாசா (வாக்பூர்வகவ்யவஹாராய) ஆரம்பணம் (ஆரப்யதே ஆலப்யதே ஸ்ப்ருச்யதே, த்ரவ்யேணேதி சேஷஃ) வாக்பூர்வகஹாநோபாதாநாதி வ்யவஹாரார்த்தம் கடசராவாதி லக்ஷணோ விகாரோ கடசராவாதி நாமதேயம் ச த்ரவ்யேண ஸ்ப்ருச்யதே, ம்ருத்பிண்டஸ்ய நாமரூபேண பவதி இத்யர்த்தஃ ॥

அஜாநந் — பிதா உபபாதனம் செய்ததிலிருந்து 'காரண ஜ்ஞாநத்தினால் கார்ய ஜ்ஞாநம் ஸித்திக்கக்கூடும்' என்பதை மாத்ரம் புத்ரன் உணர்ந்தான். அப்படி அது ஸித்தித்தபோதிலும், ப்ரபஞ்சத்தில் கார்யங்கள் விஜாதீயங்களாகவும் பலவாகவும் இருக்கிறபடியால் அவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் ஒன்றே என்பது

ஸௌம்ய ஸ ஹோவாச "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம்" இதி ।

அத்ர "இதம்" இதி ஜகந்நிர்தேஶ: । "அக்ரே" இதி ச ஸ்ருஷ்டே: பூர்வகால: । தஸ்மிந் காலே ஜகத: ஸதாத்மதாம் "ஸதேவ" இதி ப்ரதிபாத்ய, தஸ்ய ஸ்ருஷ்டிகாலேऽவ்ய விஶிஷ்டிதிம் க்ருத்வா "ஏகமேவ"

அத்ர ஶ்ருதிஷ்விதம் — இந்த 'ஸதேவ ஸோம்யேதம்' என்னும் வாக்யத்தில் 'இதம்' என்னும் பதத்தால், ஜகத் குறிக்கப்படுகின்றது, 'அக்ரே' என்னும் பதத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்குப் பூர்வமான காலம் (ப்ரளயகாலம்) குறிக்கப்படுகின்றது, 'ஸதேவ' என்பதனால் அந்தப் பூர்வகாலத்திலும், ஜகத் ஸத்ஸ்வரூபமாகவே (அதாவது காரண ஸ்வரூபமாகவே) இருந்தது என்பது ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது; 'ஏகமேவ' என்பதனால், ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும் ஜகத்துக்கு அந்த

அஸங்கதம், ஆகையால் ஒன்றை அறிவதனால் எல்லாம் அறியப்பட்டன வாகிவிடும் என்பது உபபந்நமன்று' என்று சங்கித்து மறுபடியும் கேட்கிறான் என்பது தாத்பர்யம்.

ஸர்வஜ்ஞம் — இதன் அர்த்தம் 26 வது பக்கத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சில ஆசார்யர்கள் இதற்கு மற்றொரு அர்த்தம் சொல்வார்கள். அந்த அர்த்தத்தில் ஸ்வாரஸ்ய விசேஷம் இருப்பதால், அது இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கத்தகுந்ததே. ஸர்வஶ்சாஸௌ ஜ்ஞஶ்ச — முழுமையும் ஜ்ஞான ஸ்வரூபம். பகவானுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் முழுவதும் ஜ்ஞான ஸ்வரூபம் என்று சொன்னபடி "க்ஷேத்ரஜ்ஞ: ப்ரஜ்ஞாநகு ந:" என்னும் சுருதி ப்ரக்ரியையால் விபுவாக இருக்கும் ஈச்வரன் முற்றிலும் ஜ்ஞான ஸ்வரூபன். 'ஸர்வ' என்னும் சப்தத்தால் ஸர்வ சரீரத்வமும் 'ஜ்ஞ' என்னும் சப்தத்தால் சேதநத்வமும் சொல்லப்படுகின்றன என்றாகவுமாம்.

இதமிதி ஜகந்நிர்தேஶ: — 'இதம்' (இது) என்னும் பதம் ஒரு வாக்யத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருந்தால், ப்ரக்ருதம் ஏதாவது இருக்கும் பக்ஷத்தில் அதையே அந்தப் பதம் குறிக்கவேண்டும் என்பது ந்யாயம், ப்ரக்ருதம் ஒன்றும் இல்லாவிட்டால் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களாலே ப்ரஸித்தமாயுள்ள ஒரு பொருளைக் குறிக்கவேண்டுமென்பதே உசிதமாகும், ஆகையால் இவ்விடத்தில் 'இதம்' என்பது ஜகத்தைக் காட்டுகின்றது.

'அக்ரே' இதி ஸ்ருஷ்டே: பூர்வகால: — பின்னால் ஸ்ருஷ்டிகாலம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படப் போகிறபடியால், இவ்விடத்தில் 'அக்ரே' (பூர்வத்தில்) என்பதால் ஸ்ருஷ்டிக்குப் பூர்வம் இருக்கும் ப்ரளயகாலமே குறிக்கப்படவேண்டும்.

இதி ஸதவஸ்தஸ்ய ஜகத: ததாநீம் அவிபக்த நாமரூபதாம் ப்ரதிபாத்ய, தத்வ்யதிரேகேணைவ ஸதோ ஜகதுபாதாநத்வம் ப்ரதிபாதிதமிதி தத்வ்யதிரிக்த நிமித்த காரணம் "அத்விதீய" பதேந ப்ரதிஷித்யதே।

ஸத்தாகவே இருக்கும் தன்மை துல்யம், ஆனால், அந்த ஸத்தாகவே இருக்கும் ப்ரபஞ்சம் ப்ரளய காலத்தில் இன்னதுதான் என்று குறிப்பிடக்கூடாத நாம ரூபங்களை உடையதாக இருந்தது' என்பது சொல்லப்படுகின்றது, ஆகையால் (இப்படிச் சொல்லப் படுகிறபடியாலேயே) ஸத் என்பதே ப்ரபஞ்சத்திற்கு உபாதாந காரணம் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று இப்படி ஜகத்துக்கு ஸத் உபாதாந காரணம்' என்பதை 'ஏகமேவ' என்பது நிரூபிக்கிறபடியால 'அத்விதீயம்' என்னும் பதம், ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து மற்றொன்றும் ஜகத்துக்கு நிமித்த காரணமன்று என்பதை விளக்குகின்றது.

தச்ச ஸ்ருஷ்டிகாலேऽப்யவிசிஷ்டம்—ஸ்ருஷ்டிக்குப் பூர்வ காலத்திலும் ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும் அது ஸத்தாகவே இருந்தது, ஆகையால் ஸத்தாகவே இருப்பது இந்த இரண்டு காலங்களுக்கும் துல்யம் 'இப்படி இரண்டு காலங்களிலும் அது துல்யமாக இருந்தால் இரண்டு காலங்களுக்கும் வாசிதான் என்ன?' என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் ஜநிக்கக்கூடும் அதற்கு ஸமாதாநம் என்னவென்றால்— 'த்ரவ்யம் நித்யம், ஆனால் ப்ரளய காலத்தில், அது இன்னது என்று ஏற்படாத நாம ரூபங்களை உடைத்தாயிருக்கின்றது, ஸ்ருஷ்டி காலத்திலோ அது விபக்தங்களான நாம ரூபங்களுடன் கூடியிருக்கின்றது; இதுதான் வாசி' என்பதுதான் ஸமாதாநம் இந்த ஸமாதாநம் ச்ருதியிலுள்ள 'ஏகமேவ' என்னும் பதத்தால் சொல்லப்பட்டதாகின்றது

தத்வ்யதிரேகேணைவ ஸதோ ஜகதுபாதாநத்வம் ப்ரதிபாதிதம்—இதனாலேயே 'ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதாந காரணம்' என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது உபாதாந காரணம் என்றால் என்ன? 'கார்யாவஸ்தாவிசேஷவத: ப்ராகவஸ்தாயோக உபாதாநத்வம்'—வரப்போகும் ஒரு புதிய அவஸ்தையையுடைய த்ரவ்யத்துக்கு, முன்னிருந்த அவஸ்தையின் ஸம்பந்தமே உபாதாநத்வம்; மண்ணை த்ருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக்கொண்டால் இது விளங்கும் மண் தன்மை பூர்வாவஸ்தை, குடம் மடக்கு இவைகளின் தன்மை உத்தராவஸ்தை ஆகையால், மண் பிண்டத்தை உபாதாநமென்றும், குடம் மடக்கு முதலியவைகளை உபாதேயமென்றும் வ்யவஹரிக்கின்றோம் இம்மாதிரியே அவிபக்த நாம ரூபாவஸ்தையிலுள்ள சேதநா சேதநங்கள் உபாதாநம், விபக்த நாம ரூபாவஸ்தையிலுள்ள சேதநா சேதநங்கள் உபாதேயம். இந்தச் சேதநா சேதநங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு விசேஷணமாகிறபடியால், அவிபக்த

“उत तमादेशमप्राक्ष्यः, येनाश्रुतं श्रुतं भवति ?”
इत्यारभ्यैव व्यासादिभिरेव जगदुपादानत्वादि हृदि निहितम्,
उपादानं संकल्प्य तदेतदेवावधारयति—स्वयमेव जगदुपादानं
जगन्निमित्तं च सन् “तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेय” इति ।

தம் நிஹிதம்—உபகரமததிலேயே சொலலியிருபபதான பரசாஸிதாவாக இருககுமவனே ஜகததுககு உபாதாந காரணமாகிருன ’ எனபதை மநஸஸில வைத்து க் கொணடனரே ‘ உத தமாதேசமப்ராக்ஷ்ய யேநாச்ருதம் ச்ருதம் பவதி ” எனறு சொலலபபட்டது ?

உபாதாநம் ஸங்கல்ப்ய ... ப்ரஜாயேயேதி—இதே அர்த்தத்தை இபபொழுது தெளிவாக உபபாதிககிருா எபபடி யெனருல—தானே ஜகத்துககு உபாதாந காரணமாகவும நிமிதத காரணமாகவும இருககிற அநத ஸத எனனும பரஹமம ‘ நான பஹுவாகக கடவேன , அதறகாக உ கபததியை அடையக கடவேன’ எனறு ஸஙகலபிததது எனறு சொலவதால

நாம ரூப சேதநா சேதந விசிஷ்ட பரஹமம உபாதாந காரணமெனறும, விபகத நாமரூப சேதநா சேதந விசிஷ்ட பரஹமம உபாதேய மெனறும சொலவது ஸஙககம

ஸ்வவ்யதிரிக்த நிமித்தகாரண உபிதீயமவேந வ்யதிஷ்டிஷ்ட—‘ஏகமேவ’ எனபது உபாதாந காரணததைக குறிககிறபடியால, ‘அத்விதீயம்’ நிமிதத காரணததைப பறறிப பேசுகினறது தவிரவும காரண காரயஙகளுககு ஐககியததைச சொலலுமிடம இது அதைககொணடு, காரணஜஞாநம காரயஜஞாநததிறகு ஸாதநம எனபதை நிரூபிகக வேணடும அதறகு உபாதாந காரணமும அதன காரயமும ஒனறு எனறு சொனனுல போதாது , பரஹமததைத தவிரதது வேறு ஒரு நிமிதத காரணமும இலலை எனறும நிரூபிகக வேணடுமே அதை ‘அத்விதீயம்’ (இரணடாவதுடன கூடிய தனறு , அதாவது—மறறொரு நிமிதத காரணததுடன கூடியதனறு) எனனும பதம பரதிபாதிககினறது

இபபடி பரஹமம ஜகததுககு உபாதாந காரணமாகவும நிமிதத காரணமாகவும இருககினறது எனபதை விவரிததுவிடடு இநத விவரணம உபகரமததுககு ஸஙகதம எனபதைச சொலலுகிருா “ உத தமாதேசமப்ராக்ஷ்ய: ஹ்ருதி நிஹிதம் ” எனபதால ஆதேசம் எனனும பதததால நியமிககும தனமை (அதாவது—நிமிதத காரணமாக இருககும தனமை) ஸபுடமாக வெளியிடபபட் டிருககிறது , ‘யேநா

தஸ்மாத் ஸ்வாபாவ்யம் ஸர்வம் ப்ரஹ்மைவ ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வசக்தி ஸத்ய
ஸங்கல்பம் அவாப்தஸமஸ்தகாமமபி லீலார்த்தம் விசித்ராநந்தவிநிர்

தஸ்மாத் ஸ்வாபாவ்யம் வ்யாகரவாணீதி—அப்படிப்பட்ட
இந்த ஸத் என்னும் சப்தத்திற்கு வாச்யமாக இருக்கும் பர ப்ரஹ்மமே, ஸர்வஜ்ஞமா
யும் ஸர்வசக்தியாயும் ஸத்ய ஸங்கல்பமாயும் அவாப்த ஸமஸ்த காமமாயும் இருக்கையி
லும், லீலைக்காக ' நான் விசித்ரங்களாயும் அநந்தங்களாயுமுள்ள சேதந அசேதந வஸ்
துக்களடங்கிய ஜகத்ரூபமாயப் பஹுவாகக் கடவேன், அதற்காக உற்பத்தியை

சப்தம்' இத்யாதி பாதிஜ்ஞையால் உபாதாந காரணமாக இருக்கும் தன்மை
ஸூசிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது குறிப்பு உபநிஷத்தில் “ தத்தைக்ஷத
பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய” என்று மாத்ரம் இருக்கிறது “ஸ்யமேவ. ஸது”
என்னும் பதங்கள் அர்த்தத்தைப் பூரணம் செய்வதற்காக ஸ்ரீ பாஷ்யகாரால் இவ்விடத்
தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன 'ஸதேவ' இத்யாதியான வாக்யம் ஸஜாதீய விஜாதீய
பேதங்களை நிஷேதிக்கின்றது என்று அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்கள், நம்முடைய
ஆத்தமோவென்றுல ஜகதுபாதாநத்வம் ஜகந்நிமித்தத்வம் இவைகளைக் குறிக்கின்றது '
என்பதை விளக்குவதற்காகவே இந்தப் பூரக பதங்கள்

இவ்விடத்தில் ஸர்வஜ்ஞம் முதலிய சப்தங்கள், சொல்லப்போகும் ஸ்ருஷ்
டியை உபபாதிக்கும் விசேஷணங்கள் 'விசித்ர' என்னும் சப்தமும் 'அநந்த' என்னும்
சப்தமும் உபநிஷத்திலுள்ள “பஹு” என்பதை விவரிக்கின்றன ஸத்யஸங்கல்பம்
என்னும் சப்தம் இவ்வளவு பெரிய ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பது பரஹ்மத்திற்கு எவ்வித
ஆயாஸத்தையும் ஜநிப்பிக்கமாட்டாது என்பதைக் குறிக்கின்றது பகவான் அவாப்த
ஸமஸ்த காமனுக இருக்கிறபடியால் இந்த ஜகத் ஸ்ருஷ்டி அவனுக்கு ஏன்? என்னும்
ப்ரச்நத்திற்கு லீலார்த்தம் (லீலைக்காக) என்பது ஸமாதாநத்தைச் சொல்லுகின்றது

பஹுஸ்யாம் தத்ர்த்தம் ப்ரஜாயேய—[நான் பஹுவாகக் கடவேன்,
அதற்காக உத்பத்தியை அடையக்கடவேன்] முதலில் உத்பத்தி பிறகு பஹுவாவது'
என்பது க்ரமமாக இருக்கையிலும், ஸங்கல்பிக்கும்பொழுது முதலில் பஹுவாக ஆவதை
ஸங்கல்பித்துப் பிறகு அப்படி பஹுவாக ஆவதற்காக உத்பத்தியை அடையக்கடவேன்'
என்றுசொல்லும் க்ரமம் உபபந்நமே இந்த உபநிஷத்தில் ஸ்ரீபகவான் முதலில் தனது
அம்சமாகிற ப்ரக்ருதியைக்கொண்டு தேஜஸ் அப் அந்நம் இவைகளை உத்பத்தி செய்த
தாகவும், பிறகு சேதநாசேதந ரூப விபாகத்தைச் செய்ததாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்
றது ' ப்ரஜாயேய ' என்பதனுல் முதல் அவஸ்தையும், ' பஹுஸ்யாம் '
என்பதனுல் இரண்டாவது அவஸ்தையும் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன

ஜமதூ-ரெண 'அஹமெவ பஹுஸ்யாம், தஷ்ய்ெ ஜாயெய' ஐதி ஸ்யமெவ ஸங்கஷ்பூ, ஸ்ரொஶெகெதொஜெவ வியதாதி ஸ-தாநி

அடையக கடவேன்' எனறு தானே ஸஙகலபிததது, தனனுடைய அமஶமாகிய' (விஶேஷணாமஶமாகிய) பரகருதியின ஒரு பாகததால் ஆகாஶம முதலிய பூதஙகளை ஸருஷடிததது மறுபடியும். அநத ஸத எனனும ஶபதததிறகு வாசயமாக இருககும அநதப பர தேவதையே " ஹநதாஹ மிமாஸ்திஸ்ரா தெவதா அநெந ஜீவெநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபெ வ்யாகரவாணி " எனறு ஸஙகலபிததது

வியதாதி ஸ-தாநி ஸ்ருஷ்ட்வா—[ஆகாசம முதலியவறறை ஸருஷடிதது]

உபநிஷததில தேஜஸ அப அநநம இவைகள மாததிரம பரஸதாவிககப பட்டிருககினறன ஆனால, அவை ஆகாஶம முதலியவறறையும ஸூசிபபிககினறன ஸ்ரீ பாஷயத்தில 'மஹததததவம முதலியவைகளும கரஹிககபபடுகினறன' எனறு விவரிககபபட்டிருககினறது இதனால இநத ஸமஷடி ஸருஷடியில அசேதந ததவஙகளெலலாம ஸருஷடிககபபட்டன எனறு சொனனதாயிறறு

ஸைவ பரா தெவதா— அநதப பரதேவதையே] 'ஸத் எனனும பதத்தால சொலலபபடும பரஹமம நிரவிசேஷமனறு, ஸவிசேஷமே' எனபதை விளககுகினறது தெவதா எனனும சபதம

ஹநதாஹம் வ்யாகரவாணி—இது உபநிஷத வாகயம [அஹோ! நான இநத மூனறு தேவதைகளையும ஜீவாதமாவின வழியாக அநுபரவேஶிதது அவைகளுககுப பெயரையும ரூபததையும உணடு பணணுகிறேன] இது இரணடாவது அவஸதையாகிற வயஷடி ஸருஷடியைச செயவதறகாக ஏறபட்ட ஸஙகலபம ஒவவொனறுககுளளும அநுபரவேஶிதது எலலாவறறிறகும பெயரையும ரூபததையும உணடு பணணுகிறேன்' எனபதால குடததிறகுக குடம என்னும பெயரும அதன ரூபமும பகவானுடைய அநுபரவேஶததால ஏறபடுகினறன எனறு சொனனதாயிறறு ஆகையால, அபபடி ஏறபடும பெயரும ரூபமும அநதப பதாரததததைக குறிபபதுடன நினறு விடுகினறன எனபது இலலை, அதனுடன, அநதப பதாரதத்திறகுள அநுபரவேஶிததிருககும பகவான பாயநதம அவை போகினறன எனறு நாம அறிய

ஸ்ருஷ்ட்வா, ஸர்வாணி சைவ ஸச்சப்தாபிஹிதா ஸா தேவதா ஐக்ஷத — "ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாऽநுப்ரவிஶ்ய"

அநேந ஜீவேநாத்மநேதி உபபாதயதி — 'அநேந ஜீவேநாத்மநா' என்று ஆரம்பிக்கும் உபநிஷத் வாக்யத்தின் கருத்து என்னவென்றால் —

வேண்டும் ஏனென்றால், கீழ் 'பஹுஸ்யாம்' [நான் பஹுவாகக் கடவேன்] என்று ஸங்கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? பகவானே குடமாக ஆனால், குடம் என்னும் பதம் அந்தப் பகவானையும் குறிக்கவேண்டுமன்றோ?

அநேந ஜீவேநாத்மநா — [ஜீவனை ஶரீரமாகக் கொண்டிருக்கும் என்னால்] இந்த அநுப்ரவேஶத்தில் ஒரு விஶேஷமுண்டு. அது என்னவென்றால், பகவான் ஜீவனுக்குள் ஆத்மாவாக இருந்துகொண்டு, அந்த ஜீவனாகிற தன்னுடைய ஶரீரத்துடன் பதார்த்தங்களுள் அநுப்ரவேஶிக்கிறான் என்பதுதான். இதனால் சேதந வஸ்துக்களுள் மாத்ரமின்றிக்கே, அசேதந வஸ்துக்களுள்ளும் ஒரு ஜீவனைக் கொண்டே ப்ரஹ்மம் ப்ரவேஶிக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. இப்படி சேதந அசேதந வஸ்துக்கள் எல்லாம் ஜீவனுடன் கூடியிருந்தபோதிலும், சைதந்யம் ஸ்வல்பமாக இருந்தால் அவைகள் அப்ராணிகளென்றும், சைதந்யம் ஸ்வல்பமில்லாமல் இருந்தால் அவைகளை ப்ராணிகளென்றும் வ்யவஹரிக்கின்றோம். இந்த ப்ரகரணத்திலேயே, "ப்ரஹ்மாத்மகஜீவாநுப்ரவேஶாதேவ க்ருத்ஸ்நஸ்ய வஸ்துந: பதார்த்தத்வம்" [ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கும் ஜீவனுடைய அநுப்ரவேஶத்தாலேயே ஸகலமான அசேதந வஸ்துக்களுக்கும் பதார்த்தத்தன்மை ஏற்படுகின்றது] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

"ததா ஹி ஶைலாப்தி தராதி பேதாந்
ஜாநீஹி விஜ்ஞாந விஜ்ரும்பிதாநி।"

[மலை ஸமுத்ரம் பூமி முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களும் விஜ்ஞானத்தின் விஜ்ரும்பிதங்களென்று அறி என்றும்,

"பூதாநாம் ப்ராணிந: ஶ்ரேஷ்டா:"

[ஶரீரத்துடன் கூடிய ஜீவன்களுக்குள் ப்ராணிகள் ஶ்ரேஷ்டங்கள்] என்றும் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து கல், கட்டை முதலியவைகளும் ஜீவன்களால் அதிஷ்டிதங்களாக இருக்கின்றன என்பது வ்யக்தமாக ஏற்படுகின்றது. ப்ரஹ்மாத்மக ஜீவாநுப்ரவேஶம் இல்லாவிட்டால் ஒரு பொருளுக்கும் நாமம் ரூபம் என்பவை விதிக்கமாட்டா

நாமரூபே வ்யாகரவாணி” இதி । “அநேந ஜீவேந ஆத்மநா” இதி ஜீவஸ்ய ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரதிபாத்ய, ‘ப்ரஹ்மாத்மகஜீவாநுப்ரவேசாதேவ க்ருத்ஸ்நஸ்யாசித்வஸ்துந: பதார்த்தத்வம் ஸர்வஸ்ய வஸ்துநோ நாமரூபபாக்த்வம்’ இதி தர்சயதி ।

‘ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடையவன்’ என்பதை முதலில் ப்ரதிபாதித்து பிறகு ‘அம்மாதிரியான ப்ரஹ்மாத்மக ஜீவாநுப்ரவேசத்தாலேயே ஸகல அசேதன வஸ்துக்களுக்

வன்றோ? இது ஸம்பந்தமாக ஒரு ஸ்வாரஸ்யம் கவனிக்கத்தக்கது. ஒரு ப்ராணியினிடத்தில் அந்த ப்ராணியாக இருக்கும் அவஸ்தைக்கு அதிஷ்டாதாவாயுள்ள ஜீவன் அதைத் த்யஜித்து விட்டுப்போன பிறகும் அந்த ப்ராணியின் சரீரத்திற்கு நாமமும் ரூபமும் இருக்கின்றபடியால், அது ம்ருதமாக இருந்த போதிலும் அந்த ம்ருத சரீராவஸ்தைக்கு அதிஷ்டாதாவாயுள்ள மற்றொரு அல்ப சைதந்யத்தையுடைய ஜீவன் அதில் இருக்கின்றது என்றே நாம் அறியவேண்டும். மாமரமாக இருக்கும் பொழுது ஒரு ஜீவன் உள்ளது, அது வெட்டப்பட்டுக் காஷ்டமான பிறகும் அதில் மற்றொரு ஜீவன் இருக்கிறது என்று சொன்னதாயிற்று. இது ஒரு ஆச்சர்யமே.

ஆனால் இந்த ப்ரஹ்மாத்மக ஜீவாநுப்ரவேசம் வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியில் மாத்ரமே உண்டு. ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ள தேஜஸ் அப் அந்நம் ஆகாசம் மஹத்தத்வம் முதலியவைகளுள் கேவலம் ப்ரஹ்மாநுப்ரவேசம்தான் உண்டு. அந்தக் காரணத்தால் தேஜஸ் முதலியவைகளுக்கு நாமரூபங்கள் ஏற்படுவதை அத்வாரகமென்றும் ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள சேதந அசேதந வஸ்துக்களுக்கு அவை ஏற்படுவதை ஸத்வாரகமென்றும் சொல்வார்கள். ஜீவனை த்வாரமாகக் கொண்டு பகவான் பதார்த்தங்களுக்கு ஆதாரமாவதுபோல அத்வாரகமாகவும் அவன் அவைகளுக்கு ஆதாரமாகக் கூடும் என்பது சில ஆசார்யர்களுடைய நிர்வாஹம்.

இந்த ‘அநேந ஜீவேநாத்மநாऽநுப்ரவிஸ்ய’ என்னும் வாக்யத்தில் வ்யாகரண ஸம்பந்தமான ஒரு விசேஷமுண்டு, அது என்னவென்றால் இவ்விடத்திலிருக்கும் மூன்றாவது வேற்றுமையால் கர்த்தா சொல்லப்படுகிறான் என்பதுதான். “ஸிம்ஹேந ஹத்வா பஹவோ க்ரஸ்தா:” ஸிம்ஹமாக இருந்துகொண்டு என்றால் பஹு ப்ராணிகள் பக்ஷிக்கப்பட்டன என்னும் லௌகிக வாக்யத்தை இம்மாதிரியான ப்ரயோகத்தின் ஸாதுத்வத்தை நிரூபிக்க நிதர்சனமாக வ்யாக்யாதா சொல்லியிருக்கிறார்.

ஸாதஉக்தம் ஹவதி—ஜீவாத்மாதஉ ப்ரஹ்மண: ஶரீரதயா ப்ரகாரதவாத் ப்ரஹ்மாத்மக: ''யஸ்யாத்மா ஶரீரம்'' இதி ஶ்ருத்யந்தராத், ஸாவம் ஹஉதஸ்ய ஜீவஸ்ய ஶரீரதயா ப்ரகார ஹஉதாநி தேவஉநஷ்யாதி ஸம்

கும பதாரததமாக இருககும தனமை விருத்திககிறது' எனறும, 'அபபடி இருககும வஸ துவுககே பெயா ரூபம இவைகளை உடைததாயிருககும தனமை உணடு' எனறும இநத வாகயம நிரூபிககினறது எனபதுதான.

ஸாஉக்தம் ஹவதி.......... .....வாசகா இதி—இதனால எனன சொன னதாயிறறெனறால—ஜீவாதமா எனபது, பரஹ்மததுககு சரீரமாக இருநதுகொணடு விசேஷணமாக இருககிறபடியால, அது பரஹமததை ஆதமாவாகஉடைததாயிருககினறது இதறகு பரமாணம "யஸ்யாத்மாஶரீரம்" எனனும மற்றொரு ச்ருதி வாகயம.

வஉாயஉகவாழ—'பதாரததஙகள நிராகாரஙகளலல, ஒவவொரு அஸாதா ரண ஆகாரம ஒவவொரு பதாரத்ததததுககும உணடு, அமமாதிரியான ஆகார வைசிஷட யம பரஹமாதமக ஜீவாநுபரவேச மிலலாவிடடால விததிகக மாட்டாது என்பது தாதபாயம.

ஸாதஉக்தம் ஹவதி—இதன் தாதபாயமாவது—ஜீவாதமா பரஹமததுககு சரீ ரம; அநத ஜீவாதமாவுககு இநத பரபஞசததில காணபபடும எலலாப பொருளகளும சரீரஙகள, ஆகையால, இநதப பொருளகளெலலாம ஜீவதவாரா பரஹமததுககும சரீர ஙகள, ஆகையால, இநதபபொருளகளைக குறிககும பெயாகளெலலாம அநதப் பொருள களுககு அதிஷடாதாவான ஆதமாவைக குறிததுக கொணடு, அதுவழியாக அநத ஆத மாவுககும ஆதமாவாக இருககும ப்ரஹமததையும குறிககினறன எனபதுதான.

ஶரீரதயா ப்ரகாரதவாத்—'ப்ரகார' எனபதறகு விசேஷணம என் பது பொருள. 'ப்ரகாரி' எனபதற்கு விசேஷயம எனபது பொருள. இநத விசே ஷணம இருவகைபபடும—சரீரமாயிருபபதால விசேஷணமா யிருபபது ஒனறு, சரீர மாயிலலாமல விசேஷணமாயிருபபது மற்றொனறு. குணடலம தரிததிருககிறவனுககு அநதக குணடலம ஒரு விசேஷணம ஆனால அது அவனுககு சரீரமனறு. அவனுககு அவனுடைய தேஹமும ஒரு விசேஷணம, அது அவனுககு சரீரம. எவவிடததில ஒனறு மற்றொனறுககு சரீரமாயிருநதுகொணடு விசேஷணமாக இருக்கினறதோ, அவவி டததில மாததிரம ஒனறைச சரீரமென்றும மறறொனறை அதறகு ஆதமாவெனறும சொல லககூடும. பரகருததததில, பரஹமததுககு ஜீவாதமா சரீரமாயிருபபதனால விசேஷணமாக

ஸூாநாநி வஸ்துநீதி ஸூஹாத்தகாநி தாநி ஸவாணி ; அதோ தெவோ உநுஷ்யோ யக்ஷோ ராக்ஷஸ: வமா உரூமு: வக்ஷீ வரக்ஷோ ஞதா காஷ்டம் பிஞா தரணம் வட: வட ஐத்யாதய: ஸவெ வகூதி வதூய யோமெ நாஹியாயகதயா வூவிஷ்ஊ: ஸஷூ ஜொகெ தத்ஆஅூதயா

இபபடி இருககும ஜீவாதமாவுககு சரீரமாக இருநதுகொணடு தேவன மநுஷயன முத லிய அமைப்பை உடைய வஸதுககளெலலாம அநத ஜீவாதமாவுககு விசேஷணஙகளாக இருககிறபடியால, அவையெலலாம பரஹமததை ஆதமாவாக உடைததாயிருககினறன. ஆகையால, 'தேவன மநுஷயன யக்ஷன ராக்ஷஸன பசு மருகம பக்ஷி வருக்ஷம கொடி கடடை கல புல குடம வஸதரம' எனறு பகுதி விகுதி ஸமபநதஙகளாய பதாாததங களின பெயராக லோகததில வழஙகிவரும சபதஙகளெலலாம, அததனால குறிககபபடடன வாகத தோனறும அநதநத அமைபபுககளை உடைய வஸதுககளின வழியாக, அநத வஸ

இருககிறபடியால, பரஹமததை ஜீவாதமாவுககு ஆதமாவெனறு சொலலுகிறோம அம மாதிரியே, தேவன மநுஷயன முதலிய அமைபபுககள ஜீவாதமாவுககு சரீரமாயிருநது கொணடு விசேஷணஙகளாக இருககிறபடியால, அவைகளுககு ஜீவாதமாவை ஆதம வெ னறு சொலலுகிறோம 'சரீரம எனறால எனன?' எனபதறகு 39-வது பககம பாாககு.

வகூதி வூதூயமொமெநாஹியாயகதயா—எலலா சபதஙகளும பரக ருதி என்னும ஒரு பாகததையும பரதயயம எனனும மறறொரு பாகததையும உடையவை. தமிழில ஒனறைப பகுதி எனறும, மறறொனறை விகுதி எனறும சொலவாாகள. இவை இரணடும சோநதுதான சபதஙகள வாசகஙகளாகினறன ராஜ (ஒரு ராமன), ராஜள (இரணடு ராமனகள), ராஜா: (மூனறலலது அதிக ராமனகள) எனனும சபதஙகள ஒரே பரகருதியை உடையவை, ஆனால வெவவேறு பரதயயஙகளை உடை யவை, இம்மாதிரியே தெவ: (தேவன) உநுஷ்ய: (மநுஷயன) எனனும சப்தஙகளு ககு பரகருதி வெவவேறு, பரதயயம ஒனறு

தத்ஆஅூதயா வூதீயஜாந தத் தூஷூாநவஸூஉவெந— [அநதநதப பததிறகு வாசயமெனறு தோனறும அநதநத அமைபபுககளை உடைய வஸ துககளின் வழியாக]. அதாவது—'வட:' எனனும பதததிறகு வாச்யம குடம என னும பொருள், அதறகு ஒரு விதமான அமைப்பு உணடு, அவவிதமான அமைபபை உடைய அநதப பொருளை அநதப பதம முதலில குறிககினறது, அதன வழியாக அதை

ப்ரதீயமாந தத்தத்வஸம்ஸ்தாந வஸ்தூபாதாவேந தஹிதாநி ஜீவ தத்ஜ்ஞயஷ்டாதி வஸ்தூநி வயஷ்டஸஹித ஸம்வாதயேஸ்வைவ வாசகா இதி ।

ஸவம் ஸத்ஸஹிதா இத்யாதிக ப்ரபஞ்சஸ்ய ஸதுபாதாநதா ஸந்நிமித்தா ஸதாதாரதா ஸந்நியாம்யதா ஸச்சேஷதாதி ஸர்வஞ்ச "ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:" இத்யாதிநா விஸ்த

துககளின அபிமாநியாயுளள ஜீவாதமா வெனன அந்த ஜீவாதமாவுகது அநதாயாமியாயுளள பரமாதமாவெனன இவைகளின சேரககையைச சொலலுகினறன எனபதுதான.

ஸவம் ஸத்ஸ . . . . ப்ரதிஷ்டா—இபபடி ஸமஸத சேதந அசேதநஙகளாகிற இநத பரபஞசம ஸத எனறு சொலலபபடும பரஹமததையே உபாதாந காரணமாக உடையது, அதையே நிமிதத காரணமாக உடையது, அதையே ஆதாரமாக உடையது, அதனலேயே நியமிககபபடுகினறது, அதறகே சேஷமாக இருககினறது எனறு இவை முதலிய ஸகல அாததததையும, "ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:" இது முதலான வாகயததால விஸதாரமாக நிருபிததது,

அதிஷடிதது இருககும ஜீவனையும, அநத ஜீவனுககு அநதாயாமியாக இருககும பரமாத்மாவையும குறிககினறது எனறு சொனனதாயிறறு இதறகு ஒரு ஆக்ஷேப முணடு. அது எனனவெனருல, 'தேவதவம' (தேவாகளின தனமை) 'மநுஷயதவம' (மனுஷயாகளின தனமை) முதலிய பருககருதியின் அாததமும, 'தேவள' (இரணடு தேவாகள) முதலான பரதயயததின அாததமும, அநதச சபதம பரமாதமாவைக குறிக்கும பொழுது எபபடி அநவயிககும? எனபதுதான இதறகு ஸமாதாநததை 'வஸ்தூபாதாவேந' எனபது சொலலுகினறது. அதாவது—'அநத அாததஙகள பரமாதமாவி னிடததில ஸாக்ஷாததாக அநவயிககமாடடா எனபது உணமையே, ஆனால அவைகள ஸதவாரகமாக (அநதநத வஸதுககளின வழியாக) அநவயிககக கூடுமாதலால ஆக்ஷேபத திறகு அவகாசம இலலை' எனபதுதான

ஸவம்—உபநிஷததிலுளள 'ஸந்மூலா:' எனனும சபதம், 'ஸதுபாதாநதா' 'ஸந்நிமித்தா' (ஸததை உபாதாநகாரணமாக உடைததாயிருககும தனமை, ஸததையே நிமிதத காரணமாக உடைததாயிருககும தனமை) எனனும சபதஙகளால வயாக்யாநம் செயயபபடடிருககினறது. 'ஸதாதாரதா' (ஸததையே ஆதாரமாக உடையது)

ரேண ப்ரதிபாத்ய, கார்யகாரண பாவாதி வசனை: "ஐததாத்ம்ய மிதம் ஸர்வம் தத் ஸத்யம்" இதி க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகதோ ப்ரஹ்மாத்மகத்வமேவ ஸத்யமிதி ப்ரதிபாத்ய, 'க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: "ஸ ஆத்மா"', க்ருத்ஸ்நம்

கார்ய காரண ஸம்பந்தம் முதலியவற்றைக் கொண்டு "ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத் ஸத்யம்" என்னும் வாக்யத்தால் 'ஸகல ஜகத்தும் ப்ரஹ்மத்தையே ஆத்மாவாக உடையது' என்பதே உண்மை என்று ப்ரதிபாதித்து, 'ஸகல ஜகத்துக்கும் அந்த ப்ரஹ்மமே ஆத்மா, ஸகல ஜகத்தும் அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கே சரீரம், ஆகையால் நீ என்னும் சப்தத்திற்கு வாச்யமாயுள்ள பொருளும் ஜீவனை விசேஷணமாக உடைய ப்ரஹ்மமே' என்று, பூர்வமே

என்னும் சப்தத்தால் 'ஸதாயதந' என்னும் சப்தத்தின் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது இப்படி ப்ரபஞ்சத்திற்கு 'ஸத்' என்பது தாரகமாகிறபடியால், தாரகத்தன்மையில் உள்ளடங்கி நிற்கும் 'ஸந்நியாம்யதா' (ஸத் என்பதினாலேயே நியமிக்கப்படும் தன்மை) என்னும் தன்மையும், இந்தத் தன்மைகளால் அர்த்த வித்தமாக இருக்கும் 'ஸச்சேஷதா' (ஸத்துக்கே சேஷமாக இருக்கும் தன்மை) என்னும் தன்மையும் கீழ்ச் சொல்லப் பட்டவைகளுடன் சேர்த்து சொல்லப்படுகின்றன. ஸத்ப்ரதிஷ்டா:—ப்ரதிஷ்டை என்றால் லயம்; ஆகையால் 'ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் ப்ரஹ்மாதீனமான லயத்தை உடையது' என்பது 'ஸத்ப்ரதிஷ்டா:' என்பதின் பொருளாகும். இவை எல்லாவற்றினாலும், 'ஜகத் ப்ரஹ்மத்தின் சரீரம்' என்று சொன்னதாயிற்று.

கார்யகாரண பாவாதி வசனை:—['ப்ரபஞ்சம், கார்யம்; ப்ரஹ்மம் காரணம்' என்று இது முதலிய ஹேதுக்களாலும்.] 'ஆதி' (முதலிய) என்பதால் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள 'ஸதாதாரகத்வ' முதலியவை க்ரஹிக்கப்படுகின்றன.

"ஐததாத்ம்ய மிதம் ஸர்வம் தத் ஸத்யம் ஸ ஆத்மா"—ஏஷ: ஆத்மா யஸ்ய (எதற்கு ஸத் என்று சொல்லப்படும் வஸ்து ஆத்மாவோ) அது ஏததாத்மகம்; அந்த ஆத்மமே ஐததாத்ம்யம் என்பதாலும் சொல்லப்படுகின்றது. தத் ஸத்யம்—அதுவே ப்ராமாணிகம். ஸ ஆத்மா—அதுவே இதற்கு ஆத்மா. ஜகத் முழுவதும் ப்ரஹ்மத்தையே ஆத்மாவாக உடையது என்று சொன்னதனாலேயே, ஜகத் ப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரம் என்று சொன்னதாயிற்று, ஆகையால் "ஐததாத்ம்யம்" என்று சொன்னால் போதுமே "ஸ ஆத்மா" என்பது எதற்காக? என்று கேட்டால், ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் மஹாகவி வால்மீகி "ராமாநுஜம் லக்ஷ்மண பூர்வஜஞ்ச" என்று ப்ரயோகித்தது போலவே என்பது ஸமாதானம்.

ஜகத் தஸ்ய ஶரீரம், தஸ்மாத் த்வம் ஶப்தவாச்யமபி ஜீவப்ரகாரம் ப்ரஹ்மைவ' இதி ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரதிஜ்ஞாதம் "தத் த்வமஸி" இதி ஜீவ விஶேஷ உபஸம்ஹ்ருதம் ।

ஏதது க்தம் பவதி—"ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்" இதி சேதநாசேதந ப்ரபஞ்சம் 'இதம் ஸர்வம்' இதி நிர்திஶ்ய, 'தஸ்ய ப்ரபஞ்சஸ்யைஷ ஆத்மா' இதி ப்ரதிபாதிதம் । ப்ரபஞ்சாஶேஷேண ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரதிபாதிதமித்யர்த꞉ ॥

யாதொரு ஆததம பரதிஜஞை செயயபபடடிருககினறதோ அபபடிபபடட 'ஸகலமும பரஹமததை ஆதமாவாக உடையது' எனனும ஆதமானது தத்த்வமஸி எனனும வாக யததால ஒரு ஜீவ விசேஷததில உபஸமஹரிககபபடடது

ஏதது க்தம்...... ......ப்ரதிபாதிதமித்யர்த꞉—இதனற சொலலப்பட்ட தாவது—'ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்' எனனும வாகயததில 'இதம் ஸர்வம்' என பதால சேதந அசேதநஙகள அடஙகிய இநத பரபஞசம குறிககபபடுகினறது; 'ஐததாத்ம்யம்' எனபதால அபபடிபபடட பரபஞசததிறகு இவனே ஆத்மா எனறு

ஜீவ விஶேஷே உபஸம்ஹ்ருதம்—"ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்" எனறு பொதுவாகச சொலலபபடட பரஹமாதமகதவம ஒரு ஜீவ விசேஷததில உப ஸமஹரிககபபட வேண்டியது அபேக்ஷிதமாகையால, இவவிடததில இமமாதிரி உபஸம ஹாரம செயயபபடுகின்றது.

ஏதது க்தம் பவதி—சிலா இநத உபநிஷத வாகயததிற்கு வேறுவிதமாக நிர வஹிபபாாகள். அதாவது—'ஆத்மா' எனனும சபதம, 'ம்ருதாத்மகோ கட꞉' (மண குடம) எனனும இடததில போல, ஸவரூபததின ஐகயததைக குறிககககூடு மாகையால, "ஐததாத்ம்யமிதம்ஸர்வம்" எனபதனால அமமாதிரி ஸ்வரூபைகயமே சொலலபபடு கினறது, 'ஐததாத்ம்யம்' எனபதால அசித வஸதுவுககும பரஹ்மததுககுமுள்ள ஸவரூபைகயமும, 'தத்த்வமஸி' எனபதால ஜீவனுககும பரஹ்மததுககுமுளள ஸ்வரூ பைகயமும் சொலலபபடுகினறன என்பதுதான. இநத நிர்வாஹம அஸஙகதம. ஏனென் றால, "இதம் ஸர்வம்"எனபதிலுள்ள 'ஸர்வம்' எனனும சபதததை அசிதவஸ்து வில மாதரம ஸஙகோசம செயயக காரணமிலலை, அபபடி ஸஙகோசம செயவதால் 'ஸர்வ' எனனும சப்தததின ஸவாரஸயம பஙகமாகும தவிரவும், மறறொரு ச்ருதியில் 'இதம் ஸர்வமஸ்ருஜத' [இவை யெல்லாவறறையும ஸருஷ்டிததாா] எனறு 'இதம்

'தஸ்ய ப்³ரஹ்மாத்மகத்வம் கிமாத்ம ஶரீர பா⁴வேந? உத ஸ்வரூபை-க்யேந?' இதி விவேசநீயம் । 'ஸ்வரூபைக்யேந' இதி பக்ஷே, ப்³ரஹ்மண: ஸத்ய ஸங்கல்பத்வாத³ய: "தத³ைக்ஷத ப³ஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" இத்யாரப்⁴ய அவக³தா பா³தி⁴தா ப⁴வந்தி । ஶரீராத்மபா⁴வேந து ததா³த்மகத்வம் ஶ்ருத்யந்தர விஶேஷிதோऽவக³தம் । "அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" இதி ப்ரஶாஸித்ருத்வ ரூபாத்மத்வேந ஸர்வேஷாம் ஜநா

ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது அதாவது—ப்ரபஞ்சம் உத்தேச்யம், ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் (ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை) உபாதேயம் என்று சொன்னதாயிற்று

தஸ்ய . . ..ஸ்வாயத்தம்—'ஐததா³த்ம்யம்' என்பதால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் சரீர ஆத்ம பாவத்தினாலா? இல்லாவிட்டால் ஸ்வரூபத்தின் ஐக்யத்தினாலா? என்பதை விவேசிக்கவேண்டும் ஸ்வரூபத்தின் ஐக்யத்தினால் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், 'தத³ைக்ஷத ப³ஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய' என்று ஆரம்பத்திலேயே அறியப்பட்டவைகளான ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முதலியவைகள் பாதிதங்களாகிவிடும் அந்த ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் சரீர ஆத்ம பாவத்தினாலேயே என்பது

ஸர்வம்' என்னும் இந்த சப்தங்களே ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டு, பிறகு, "ஸச்ச த்யச்சாபவத் விஜ்ஞாநஞ்சாவிஜ்ஞாநஞ்ச" என்று 'அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவை சேதநமாகவும் அசேதநமாகவும் ஆயின' என்று விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது அதுபோலவே இவ்விடத்திலும் 'ஸர்வம்' என்பதால் சேதநாசேதந ப்ரபஞ்சமே க்ரஹிக்கப்படவேண்டும்.

ப்ரபஞ்ச ஶரீரகேந—சேதநாசேதந ப்ரபஞ்சத்தை உத்தேசித்து ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றதே தவிர, அசேதநத்தை மாத்ரம் உத்தேசித்து அன்று என்பது இந்தப் பதத்தின் கருத்து

ஸத்யஸங்கல்பத்வாத³ய:—'ஆத்மா' என்னும் சப்தம் ஸ்வரூபைக்யத்தைக் குறிக்கும் என்பது உண்மையேயாயினும், இவ்விடத்தில் அது ஆத்மன்று, ஏனென்றால், அசேதநத்துடன் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்வரூபைக்யம் சொன்னால், ப்ரஹ்மத்துக்கும் அசேதநத்வம் ப்ரஸங்கிக்குமாகையால் ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலியவைகள் பாதிக்கப்படும், ஜீவனுடன் ஸ்வரூபைக்யம் சொன்னாலும், கர்ம வஶ்யத்வம் ப்ரஸங்கிக்குமாகையால் அந்த ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலியவைகள் பாதிக்கப்படும் என்பது தாத்பர்யம்.

'இந்தக் காரணத்தால் மாத்ரம் ஸ்வரூபைக்யார்த்தம் அஸங்கதம் என்பது இல்லை. இதர ச்ருதிகளுக்கும் அந்த அர்த்தம் விருத்தம்' என்று இரண்டு ச்ருதி வாக்யங்களை

நாமந்த: ப்ரவிஷ்ட:; அத: 'ஸர்வாத்மா', ஸர்வேஷாம் ஜநாநாமாத்மா ஸர்வஞ்சாஸ்ய ஶரீரமிதி விஶேஷதோ ஜ்ஞாயதே । "ய ஆத்மநி திஷ்டந்நாத்மநோந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி, ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:" இதி ச । அத்ராபி "அநேந ஜீவேநாத்மநா" இதீஹ இஹைவ ஜ்ஞாயத இதி வக்ஷ்யமாணத்வாச்ச ।

வேறு ச்ருதிகளிலிருந்து விசேஷித்து அறியப்படுகின்றது "அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" என்னும் ச்ருதியில் 'பகவான் எல்லா ஜநங்களினுள்ளும் நியமிக்கிறவனாக இருந்துகொண்டு அவர்களுள் ப்ரவேசித்திருக்கிறான், ஆகையால் அவன் ஸர்வாத்மா (எல்லா ஜநங்களுக்கும் ஆத்மா) எல்லாம் அவனுடைய சரீரம்' என்பதால் அது விசேஷித்து அறியப்படுகின்றது. "ய ஆத்மநி திஷ்டந்நாத்மநோந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ

உதாஹரிக்கிறார்—"அந்த: ப்ரவிஷ்ட:" என்பது ஒன்று, "ய ஆத்மநி" என்பது மற்றொன்று. இவை இரண்டிலும் 'ப்ரஹ்மம் நியமிக்கிற வஸ்து' என்பதும் 'ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரபஞ்சம் சரீரம்' என்பதும் சொல்லப்படுகின்றன. ஆனால், முதல் ச்ருதியில் முதல் அர்த்தம் கண்டோக்தமாகவும் இரண்டாவது அர்த்தம் கம்யமாகவும் இருக்கின்றன, இரண்டாவது ச்ருதியில் இரண்டு அர்த்தங்களும் கண்டோக்தங்களாக இருக்கின்றன. இதற்காகவே இரண்டு ச்ருதிகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

"ஶ்ருத்யந்தராத் விஶேஷதோவகம்யதே" என்று வாக்யம் முடிந்தது. 'கதம் விஶேஷதோவகம்யதே?' (அது எப்படித் தெரிகிறது) என்று கேட்கில் "அந்த: ப்ரவிஷ்ட... ....இதி விஶேஷதோ ஜ்ஞாயதே" என்று அந்வயிக்க வேண்டும்.

விஶேஷதோ ஜ்ஞாயதே—ப்ரஹ்மம் ப்ரபஞ்சத்துக்கு ஆத்மா என்று மாத்ரம் சொல்லாமல், ப்ரஶாஸித்ருத்வேந ச (நியமிக்கிறவனாகவும்) ப்ரஹ்மம் இருக்கின்றது என்று சொல்வது விசேஷம்.

அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா—ஒன்று மற்றொன்றுக்கு ஆத்மாவாக இருப்பதற்கு அந்த:ப்ரவேஶ: (உள்ளில் புகுந்து நிற்பது) ஶாஸித்ருத்வம் (நியமிக்கும் தன்மை) இரண்டும் அபேக்ஷிதங்கள். ஆகாசத்துக்கு அந்த:ப்ரவேசம் இருக்கையிலும் நியமிக்கும் தன்மை இல்லாததாலும், அரசனுக்கு நியமிக்கும் தன்மை இருக்கையிலும் அந்த:ப்ரவேசம் இல்லாததாலும், அவர்கள் ஆத்மாவாகிறாரில்லை. இவை இந்தப் பதங்களின் ப்ரயோஜநங்கள்

அத: ஸர்வஸ்ய சிதசித்வஸ்துநோ ப்ரஹ்மஶரீரத்வாத் ஸர்வஶரீரம் ஸர்வப்ரகாரம் ஸர்வஶப்தை: ப்ரஹ்மைவாபிதீயத இதி "தத் த்வம்" இதி ஸாமாநாதிகரண்யேந ஜீவஶரீரதயா ஜீவப்ரகாரம் ப்ரஹ்மைவாபிஹிதம்। ஏவம் அபிஹிதே ஸதி அயமர்தோ ஜ்ஞாயதே— 'த்வம்' இதி ய: பூர்வம்

யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: :'' என்னும் ச்ருதியிலும் அதுவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ப்ரக்ருதமான இந்த ச்ருதியிலும், "அநேந ஜீவேநாத்மநா" என்பதனால் இதுவே அறியப்படுகின்றது என்பதை முன்னமேயே விவரித்திருக்கிறோம். இப்படி ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரமாக இருக்கிறபடியால் ஸகலத்தையும் சரீரமாயும் விசேஷணமாயு முடைய ப்ரஹ்மமே ஸமஸ்த சப்தங்களாலும் சொல்லப்படுகின்றது. ஆகையால் 'தத் த்வம்' என்னுமிடத்திலும் ஜீவனைச் சரீரமாகவும் அப்படி அவனைச் சரீரமாகக்கொண்டு

அத்ராபி—இந்த ஆத்ம வேறு சருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும் இவ்விடத்தில் ஸ்வரூபைக்யாத்தம் சொன்னால் என்ன? என்னில், இவ்விடத்திலும் 'அநேந ஜீவேந'' இத்யாதியால் சரீராத்ம பாவமே சொல்லப்படுகின்றது என்கிறார்.

அத:—இப்படிச் சரீராத்ம பாவம் சொல்வதால் ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸித்திக்கின்றது என்கிறார்.

'ஸர்வஶரீரம் ஸர்வப்ரகாரம்' என்றும் 'ஜீவஶரீரதயா ஜீவப்ரகாரம்' என்றும் சொல்வதன் ப்ரயோஜநம், 'கேவலம் விசேஷணமாக இருப்பது மாத்ரம் போதாது, சரீரமாக இருந்து விசேஷணமாக இருந்தால் மாத்ரம் ஒன்றை சரீரமென்றும் மற்றொன்றை ஆத்மாவென்றும் வ்யவஹரிக்கலாம் என்பதைக் காட்டவே.

ஏவம் அபிஹிதே ஸதி—அப்படி ஸித்திக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் என்ன பயன்? என்னில், 'ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸித்தியாவிட்டால் 'த்வம்' என்னும் பதத்திற்கு ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் போகும் தன்மை கிடைக்காது, ப்ரஹ்ம பர்யந்தத் தன்மையின் ஜ்ஞாபநம் பயன்' என்று சொல்லுகிறார்.

சிலர் இந்த வாக்யத்தை "ஏவமபிஹிதே ஸதி'' என்று ஆரம்பித்து 'ஸோ'ஹம் இதி'' என்பதுடன் முடித்து, "அநேந'' என்பது முதல் "ஷ்வநாஉஹா க்ஸ்வாஸ்'' என்பது வரையிலுள்ளதை அடுத்து வரும் "தத்த்வமிதி'' என்னும் வாக்யத்துடன் சேர்க்கிறார்கள். அப்படிச் சேர்த்தால் "அநேந.........ஷ்வநாஉஹா க்ஸ்வாஸ்'' என்பது எப்படி

தெஹாயிஷாத்ரூதயா ப்ரதீத:, ஸ பரமாத்ம பரீரதயா பரமாத்ம ப்ரகார ஹூத: பரமாத்ம பர்யந்த: பர்யவஸ்தீதி ப்ரவர்த்த்யநஹ்ம:, அத: 'ஸ்வழ' இதி ஸ்வப்ரகார விஶிஷ்டம் ஸ்வதந்த்ரயமுரிண ப்ரவக்ஷ இதி — "அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாம ரூபே வ்யாகரவாணி" இதி ப்ருஹதாத்மகதயைவ ஜீவஸ்ய பரீரிண: ஸ்வநாம ஸாக்ஷாத்கரணம் I "தத் ஸ்வழ" இதி

அவனை விசேஷணமாகவும உடைததாயிருககும ப்ரஹ்மமே சொலலபபடுகிறது, அதாவது அவவிடததில ஸாமாநாதிகரணயம ஸிததிககினறது. இபபடிச சொலவதால கிடைககும ப்ரயோஜநமெனனவெனறால, 'ஸ்வழ' எனனும சபதம பரமாதம பாயநதம குறிககின்றது எனபது ஜஞாபிககப படுவதுதான. அதாவது—'ஸ்வழ' எனனும சபதம தேஹத திறகு அதிஷ்டாதாவாக இருககும் ஜீவனைக குறிககினறது எனறு முதலில அறியப படடது, இபபொழுது அநத ஜீவன பரமாதமாவுக்கு சரீரமாகவும அபபடி சரீரமாக இருநதுகொணடு அவனுககு விசேஷணமாகவும அவனாலேயே தரிககபபடடவனாகவும ஆகையால தனிதது இருபபதறகும பரவருததிபபதற்கும தகாதவனாகவும இருககிறான் எனறு அறியபபடுகிறபடியால, அநத 'ஸ்வழ' எனனும சபதம, அநத ஜீவனை விசேஷண மாக உடைய அவனுடைய அநதாயாமியைச் சொலலுகினறது மற்றொரு சரீரததுககு ஆதமாவாக இருககும இநத ஜீவன, "அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாம ரூபே வ்யாகரவாணி" எனகிறபடி பரஹ்மததை ஆதமாவாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியினாலேயே பெயரை உடையவனாக ஆகிறானனறோ?' எனறு சொனனதாயிற்று.

அநவயிககும எனபதும, "ஸ்வநாம ஸாக்ஷாத்" எனபது எதறகு ஹேதுவாகினறது என பதும ஏறபடவிலலை பினவருமாறு அநவயம செய்தால மாதரம ஆததம ஸஙகதமாகும். "ஸ்வழ இதி ய: ப்ரவிஷ்ட: தெஹாயிஷாத்ரூதயா ப்ரதீத:, ஸ பரமாத்ம பரீரதயா பரமாத்ம ப்ரகாரஹூத: பரமாத்ம பர்யந்த: பர்யவஸ்தீதி ப்ரவர்த்த்யநஹ்ம:, அத:, 'ஸ்வழ' இதி (ஸயம் ஶப்த:), "அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" இதி ப்ருஹதாத்மகதயைவ ஜீவஸ்ய பரீரிண: ஸ்வநாமஸாக்ஷாத், ஸ்வப்ரகார விஶிஷ்டம் ஸ்வதந்த்ரயமுரிண ப்ரவக்ஷ இத்யந்வய:, ஸாமாநாதிகரண்யமிதி ஜ்ஞாயதே I

'தத்' 'ஸ்வழ' இதி—ஸவரூபைகயததை ஆததமாகச சொலலாமல சரீ ராதம பாவததை ஆதமமாகச சொலலும பக்ஷததில எவவித தூஷணததிறகும அவகாசம இலலாமல இருககினறது எனபதை விவரிககும பொருடடு, முதலில, 'தத்' 'ஸ்வழ' இநத இரணடு பதஙகளுககும பரவருததி நிமிததஙகள வெவவேறு எனபதையும், இர

ஸாமாநாதிகரண்யம் ப்ரவ்ருத்தயோ: பிந்நயோரபி பதயோ: ப்ரஹ்மண்யேவ வாச்யம்। தத்ர "தத்" பதம் ஜகத்காரணபூதம் ஸர்வகல்யாணகுணாகரம் நிரவத்யம் நிர்விகாரம் ப்ரஹ்மாசஷ்டே; "த்வம்" இதி ச ததேவ ப்ரஹ்ம ஜீவாந்தர்யாமிரூபேண ஸஶரீர ஜீவப்ரகார விஶிஷ்டமாசஷ்டே। ததேவம் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தபேதேந ஏகஸ்மிந் ப்ரஹ்மண்யேவ "தத் த்வம்" இதி த்வயோ: பதயோ: வ்ருத்திருக்தா। ப்ரஹ்மணோ நிரவத்யத்வம் நிர்விகாரத்வம் ஸகலகல்யாணகுணாகரத்வம் ஜகத்காரணத்வம் ச அபாதிதம்।

இப்படி ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் பரவ்ருத்தித்திருக்கும் 'தத்' 'த்வம்' என்னும் இரண்டு பதங்களுக்கும் ப்ரஹ்மமே பொருள். அவைகளுள் 'தத்' என்னும் பதம், ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணமாகவும் ஸகல கல்யாணகுண கணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும் எவ்வித தோஷமும் விகாரமும் அற்றிருக்கும் பரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது, 'த்வம்' என்னும் பதமும் அந்த பரஹ்மத்தையே, ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு தனது சரீரமாயுள்ள ஜீவனாகிற விசேஷணத்துடன் கூடியிருப்பவனைக் குறிக்கின்றது. ஆகையால் 'தத்' 'த்வம்' என்னும் இரண்டு பதங்களும் வெவ்வேறு பரவ்ருத்தி நிமித்தங்களை உடைத்தா யிருந்துகொண்டு ஒரே வஸ்துவாகிய பரஹ்மத்தைத் தெரிவிக்கின்றன என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இப்படிச் சொல்வதால், பரஹ்மத்தினுடைய தோஷமற்றிருக்கும் தன்மை விகாரமற்றிருக்கும் தன்மை ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக இருக்கும் தன்மை ஜகத்திற்குக் காரணமாக இருக்கும் தன்மை இவைகளொன்றும் பாதிக்கப்படவில்லை

ண்டு பதங்களும் ஒரே பொருளை அவகாஹிக்கின்றன என்பதையும் விளக்கி, பிறகு அதனால் ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸித்திக்கின்றது என்று சொல்லுகிறார். இரண்டு பதங்களும் பரஹ்மத்தையே அவகாஹிக்கின்றன, 'தத்' என்பது ஜகத் காரணமான பரஹ்மத்தைக் குறிக்கின்றது, 'த்வம்' என்பது அந்த பரஹ்மத்தையே, ஜீவனை சரீரமாயுடையவனைக் குறிக்கின்றது; ஆகையால் பரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள் வெவ்வேறு, ஆகையால் இரண்டு பதங்களுக்கும் ஸாமாநாதிகரண்ய ஸித்தி. ஸ்வரூபைக்யத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டால், பரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள் வெவ்வேறாகா வாகையால் ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸித்திக்க மாட்டாது என்பது தாத்பர்யம்.

நிரவத்யத்வம்—அப்படி ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸித்தியாவிட்டால் அவித்யையைக்கு ஆச்ரயமாக இருக்கும் தன்மையை ப்ரஹ்மத்துக்குக் கல்பிக்கும்படி ஸம்பவிக்கும், அது இதர ச்ருதிகள் முறையிடும் ஸார்வஜ்ஞத்வம் முதலியவைகளுக்கு அத்யந்த விருத்தம். அம்மாதிரி எவ்வித தோஷமும் தமது மதத்தில் ப்ரஸங்கியாது என்கிறார்.

அஶ்ருதவேதாந்தா: புருஷா: ஸர்வேஷு வஸ்துஷு ஸர்வேஷு ஜீவாத்மஸு ப்ரஹ்மாத்மகதா இதி ந பஶ்யந்தி; ஸர்வஶப்தாநாம் ச கேவலேஷு தத்தத்வஸ்துஷு வாச்யைகதேஶேஷு வாச்யவாசகபாவம் மந்யந்தே । ஶ்ருதவேதாந்தாஸ்து வேதாந்தவாக்யஶ்ரவணேந ப்ரஹ்மகார்யதயா தத³ந்தர்யாமிதயா ச ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ஸர்வஶப்தாநாம்

அஶ்ருத வேதாந்தா:......... ..மந்யந்தே—வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தைக் கற்காதவர்கள், ஸகல பதார்த்தங்களும் ஸகல ஜீவாத்மாக்களும் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடையவை என்பதை அறிகிறார்களில்லை, எல்லா சப்தங்களும் அவையவைகளின் ஆத்மாக்களுள் ஏக தேசமாயுள்ள அந்தந்தப் பதார்த்தங்களைக் குறித்து அவ்விடத்திலே

அஶ்ருதவேதாந்தா இதி—'லோகத்தில் குடம் என்னும் பதத்தால் குடம் என்னும் பொருளையே க்ரஹிக்கிறோமே தவிர, குடத்திற்கும் ஆத்மாவாயுள்ள ப்ரஹ்மத்தை க்ரஹிக்கவில்லை. ஒவ்வொரு பொருளும் தன் தன் மட்டும் ஆத்மத்தைக் காண்பிக்கின்றதே தவிர ப்ரஹ்ம பர்யந்தமாக ஒரு தோற்றத்தையும் ஜநிப்பிக்கவில்லை. இவ்விதம் சப்தமொன்றும் ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் வ்யுத்பத்தியைப் பெறவில்லையாதலாலும் ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் தோற்றவில்லையாதலாலும் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள கல்பனை அஸங்கதம்' என்று ஒரு பூர்வ பக்ஷத்தை சங்கித்து அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். ஸமாதானத்தின் ஸங்க்ரஹமாவது—'நாம் பதார்த்தங்களை ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் க்ரஹிக்காமல் இருப்பது, பதங்களுக்கு ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் ஆத்மம் இல்லாததால் அன்று, ஆனால் அது நம்மிடம் வேதாந்த ச்ரவணமாகிற ஸாமக்ரி இல்லாமையாலேயே. நேத்ரேந்த்ரியத்தால் சந்தனக் கட்டையின் வாஸனையை அறியாமல் இருப்பது அந்தக் கட்டைக்கு வாஸனை இல்லை என்பதைக் காட்டுமோ? வாஸனையை க்ரஹிக்கக்கூடிய இந்த்ரிய ஸாமக்ரி இல்லை என்பதை அன்றோ ஸூசிப்பிக்கின்றது? அம்மாதிரியே இவ்விடத்திலும்' என்பது தான்.

ஸர்வேஷு வஸ்துஷு ஸர்வேஷு ஜீவாத்மஸு—எல்லாப்பொருளின் உள்ளிலும் ஜீவாத்மா ஒன்று இருக்கிறபடியால், இவ்விடத்தில் 'எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் ப்ரஹ்மாத்மகங்கள்' என்றால் போதும். 'எல்லாப் பதார்த்தங்களும்' என்று சேர்த்தது, அத்வாரகமாகவும் ப்ரஹ்மம் பொருள்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கின்றது என்னும் பக்ஷத்தை அவலம்பித்தே.

கேவலேஷு தத்தத்வஸ்துஷு—ப்ரஹ்மம் வரையில் ஆத்மம் கொள்ளாமல், கேவலம் அந்தந்தப் பொருள் வரையில் மாத்ரம் ஆத்மம் கொள்ளுகிறார்கள். இது வாச்யத்தின் ஒரு அம்சமன்றோ? ப்ரஹ்மமாகிற மற்றொரு அம்சத்தையும் கொண்டாலன்றோ வாச்யம் பூர்ணமென்று சொல்லலாம்.

தத்தத்காரணஸ்ருஷ்டித ப்ரஹ்மவாசித்வம் அஜாநந்தி। நந்வேவம் கவாதி ஶப்தாநாம் தத்தத்பதார்த்தவாசிதயா வ்யுத்பத்தி பாதிதா ஸ்யாத்; நை

யே நின்று விடுகின்றன வென்று நினைக்கிறார்கள். வேதாந்த வாக்யங்களைக் கேட்டவா்களோ வென்றால் ‘ ஸகல வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மத்தால் செய்யப்பட்டவைகள், ப்ரஹ்மத்தையே அந்தா்யாமியாக உடைத்தா யிருப்பவைகள், ஆகையால் அவைகளுக்கு ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் உண்டு, அவைகளைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாவற்றிற்கும் அந்தந்த விசேஷங்களுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லும் சக்தி உண்டு’ என்பதை அறிகிறார்கள். இப்படியானால் மாடு முதலிய பதங்களுக்கு அந்தந்த பதார்த்தங்களைக

ஸர்வஶப்த ப்ரஹ்மாத்மகத்வம்—இவ்விடத்தில் ‘ஸர்வஶப்த’ என்பதற்கு (ஸர்வபதார்த்தாநாம்) எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் என்பது அர்த்தம். ப்ரஹ்மம் அநுப்ரவேசித்து அந்தா்யாமியாக இருக்கிறபடியால் எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் சரீராத்ம பாவத்தால் ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரஹ்மமே ப்ரபஞ்சத்திற்கு உபாதாந காரணமாக இருக்கிறபடியால், விசேஷணாம்சத்தில் ஸ்வரூபத்தாலேயே ப்ரஹ்மாத்மகத்வமும் கூடும் என்பது குறிப்பு.

‘எல்லா சப்தங்களும் ப்ரஹ்ம பா்யந்தமே குறிக்கின்றன என்று சொன்னால், அவைகளின் வ்யுத்பத்தியும் ப்ரஹ்மம் வரையில் போகவேண்டு மன்றோ? அப்படி வ்யுத்பத்தி சொல்லாமல், லோகத்தில் ஒவ்வொரு சப்தத்திற்கும் அந்தந்தப் பொருள் வரையில் மாத்ரம் வ்யுத்பத்தி சொல்லுகிறார்களே! அது பாதித மாகாதோ?’ என்னும் சங்கைக்கு “நைவம்” என்று ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார் ‘எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ப்ரஹ்மமொன்றே வாச்யம்’ என்று சொன்னாலன்றோ இந்த ஆக்ஷேபத்துக்கு இடம் உண்டு? அது நமது ஸித்தாந்தமன்று நமது ஸித்தாந்தமென்னவென்றால் ஒவ்வொரு சப்தத்துக்கும் வாச்யத்தில் அநேக அம்சங்கள் உண்டு ப்ரஸித்தமாக அந்தந்த சப்தத்தால் குறிக்கப்படும் பொருள் அவைகளுள் ஒரு அம்சம்; அந்தந்தப்பொருளுக்குள் நிற்கும் அத்தன் ஜீவன் ஒரு அம்சம், அந்தந்த ஜீவனுக்குள் அநுப்ரவேசித்து நிற்கும் ப்ரஹ்மமும் ஒரு அம்சம், என்பதுதான். “தத்தத்ஸம்ஸ்தாந வஸ்துஶரீரஸ்ய தேஹிநோ ஜீவ தேஹஸ்ய ப்ரஹ்மண வாசகாஸ் ஸர்வஶப்தாஸ் ஸம்ஸ்தானவிஶேஷ வாசகா:” என்று கீழ்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால், ஒவ்வொரு சப்தத்துக்கும் அந்தந்த ப்ரஸித்தப் பொருளைச் சொல்லவதான வ்யுத்பத்தி பாதிதமாகாது ஆனால், இது ஏகதேச வ்யுத்பத்தி இந்த வ்யுத்பத்தியைக்கொண்டு வேதாந்த ச்ரவணம் செய்ய ஆரம்பித்தால், அந்த வேதாந்த ச்ரவணத்தால் வ்யுத்பத்தி பூா்ணமாகின்றது இது தான் வஸ்து ஸ்திதி.

வம், ஸர்வே ஶப்தா: அசிஜ்ஜீவ விஶிஷ்டஸ்ய பரமாத்மனோ வாசகா இத்யுக்தம் 'நாமரூபே வ்யாகரவாணி' இத்யத்ர । தத்ர லௌகிகாஸ்து புருஷா: ஶப்தம் வ்யாஹரந்தோ ஶப்தவாச்யே ப்ரதாநாம்ஶஸ்ய பரமாத்மந: ப்ரத்யக்ஷாத்யவிஷயத்வாத் வாச்யைகதேஶே ஸமாப்திம் மந்யந்தே । வேதாந்த ஶ்ரவணேந ச வ்யுத்பத்தி: பூர்யதே । ஏவ

குறிக்கும் சக்தி இருப்பதாக லோகத்தில் செய்யப்படும் வ்யுத்பத்தி பாதிக்கப்பட்டதாகா தோ? என்னில், அப்படி ஆகாது, ஏனென்றால், 'நாமரூபே வ்யாகரவாணி' என்னும் இடத்தில் ஸகல சப்தங்களும் அசேதந வஸ்துக்கள் ஜீவன்கள் இவைகளுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தையே சொல்லுகின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருக் கின்றதன்றோ? அவைகளுள் ப்ரதானாம்சமாகிற ப்ரஹ்மம், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங் களால் அறியத் தகாதாகையினால், லௌகிக மனிதரெல்லாரும் சப்தத்தை ப்ரயோகிக்கும் பொழுது, அந்த சப்தத்தால் குறிக்கப்படும் அர்த்தங்களுள் ஏகதேசமாய (அப்ரதானமாய) இருக்கும் வஸ்துவினிடத்திலேயே (அசேதந வஸ்துக்கள் ஜீவன்கள் இவைகளிலேயே) அந்த சப்தம் முடிவு அடைகின்றது என்று எண்ணுகிறார்கள். வ்யுத்பத்தியின் பூர்த்தி வே

'சப்தங்களை லௌகிகங்களென்றும் வைதிகங்களென்றும் இருவகையாகப் பிரித்து, அவைகளுள் லௌகிக சப்தங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தந்த வஸ்து வரையில் மாத்ரமும் வைதிக சப்தங்களுக்கு ப்ரஹ்மம் வரையிலும் வ்யுத்பத்தி செய்யலாமோ?' என்னில், அம்மாதிரி விபாகத்திற்கு சாஸ்த்ரம் ஸம்மதியாது என்று சொல்லி, எல்லா சப்தங்களுக்கும் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டிருப்பது போல ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் பூர்ண வ்யுத்பத்தியை க்ரஹிப்பது தான் ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் ஸங்கத மாகும் என்று "வைதிகா ஏவ ஸர்வே ஶப்தா:" என்பதால் சொல்லுகிறார். 'எல்லா சப்தங்களும் வைதிகங்களே, வேதத்திலிருந்து எடுபடாமலுள்ள சப்தமே லோகத் தில் இல்லை' என்பது கருத்து.

ப்ரத்யக்ஷாத்யவிஷயத்வாத்—பரமாத்மா சாஸ்த்ரமாகிற ஒரு ப்ரமாணத் தாலேயே அறியப்படுகிறவனாகையால், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ஸாமாந்ய ப்ரமாணங்களையே அவலம்பித்து நிற்கும் லௌகிகர்கள் அந்த ப்ரஹ்ம பர்யந்தமான வ்யுத்பத்தியை அறிகிறார் களில்லை.

பூர்வபூர்வஸம்ஸ்தா பூர்வவந்நாம அகரோத்—வேதம் அநாதி, அதாவது வைதிக சப்தங்கள் அநாதிகள். ஒவ்வொரு ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும் அதற்கு முன் ஸ்ருஷ்டியில் இருந்தது போலவே பதார்த்தங்களைப் பகவான் ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்பதும், அந்தப் பதார்த்தங்களுக்கும் முன் இருந்தது போலவே வேத சப்தங்களைக் கொண்டே

ஏவ வைதிகா: ஸர்வே ஶப்தா: பரமாத்மபர்யந்தாந் ஸ்வார்தாந் போதயந்தி | வைதிகா ஏவ ஸர்வே ஶப்தா:, வேதாதேவோத்ருத்யோத்ருத்ய பரேணைவ ப்ரஹ்மணா ஸர்வே பதார்தா: பூர்வவத் ஸ்ருஷ்டா தேஷு பதார்தேஷு பூர்வவந்நாமதயா ப்ரயுக்தா: | ததாஹ மநு:—

"ஸர்வேஷாம் து ஸ நாமாநி கர்மாணி விவிதாநி ச |
வேதஶப்தேப்ய ஏவாதௌ ப்ருதக்ஸம்ஸ்தாஶ்ச நிர்மமே ||"

இதி | ஸம்ஸ்தா: ஸம்ஸ்தாநாநி ரூபாணீதி யாவத் | ஆஹ ச பகவாந் பராஶர:—

தாந்த சாஸ்த்ரத்தைக் கற்பதனாலேயே ஏற்படுகின்றதன்றோ? இப்படியே வேதத்தில் காணப்படும் சப்தங்களெல்லாம் தங்களுடைய அர்த்தங்களைப் பரமாத்ம பர்யந்தங்களாகத் தெரிவிக்கின்றன. எல்லா சப்தங்களும் வைதிக சப்தங்களே. பர ப்ரஹ்மம், ஸகல பதார்த்தங்களையும் முன் போலவே ஸ்ருஷ்டித்த பிறகு, வேதத்திலிருந்து அந்தந்த சப்தங்களை எடுத்து, பரமாத்ம பர்யந்தமான அந்தந்த பதார்த்தங்களில் அவையவைகளின் பெயராக முன் போலவே வைத்தார். மநு ஸ்ம்ருதியில் அப்படியே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. "பரமாத்மா முதலில் எல்லா வஸ்துக்களின் பெயர்களையும் பற்பல கர்மங்களையும் வெவ்வேறான ரூபங்களையும் வேத சப்தங்களிலிருந்தே நிர்மாணம் செய்தார்". இவ்விடத்தில் 'ஸம்ஸ்தா:' என்றால் ஸம்ஸ்தானங்களை, அதாவது ரூபங்களை என்று அர்த்தம். அப்படியே பராசர பகவானும் சொல்லியிருக்கிறார்.—"தேவர்கள் முதலான எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ஸகல கர்மங்களுக்கும் பெயரையும் ரூபத்தையும் பரமாத்மா முதலில் வேத சப்

பெயர்களைக் கொடுக்கிறானென்பதும் நமது ஸித்தாந்தம்.

ததாஹ மநு:—இதற்கு ப்ரமாணம் சொல்லுகிறார். ஶ்லோ:—ஸ்ருஷ்டி காலத்தில், வேதஶப்தேப்ய ஏவ நாமாநி நிர்மமே—வேத சப்தங்களிலிருந்தே பெயர்களைக் கொடுத்தார். இதனால் வேதம் அநாதி என்பது மநுவின் அபிப்ராயம் என்று ஏற்படுகிறது. ப்ருதக்ஸம்ஸ்தாஶ்ச நிர்மமே என்பது அந்வயம். ஸம்ஸ்தைகளையும் அதாவது ஸம்ஸ்தானங்களையும், அதாவது ரூபங்களையும் ஸ்ரீ பராசரரும் இம்மாதிரியே சொல்லியிருக்கிறார் ச்ருதியிலும் ப்ரமாணம் இருக்கிறது. "யதாபூர்வமகல்பயத்" என்பதற்கு 'முன்போலவே ஸ்ருஷ்டித்தார்' என்பது மாத்ரம் அர்த்தம். ஆனால் ஸூர்யன் என்றும் சந்த்ரன் என்றும் அந்த வாக்யத்திலேயே நிர்த்தேசித்திருக்கிறபடியால் 'பெயரும் கொடுத்தார்' என்றும் பொருளும் கிடைக்கின்றது என்று எண்ணி "நாமாநி ச பூர்வவச்சகார" என்று விவரித்திருக்கிறார்.

'நாமரூபே ச பூதாநாம் க்ருத்யாநாம் ச ப்ரபஞ்சநம் ।
வேதஶப்தேப்ய ஏவாதௌ தேவாதீநாம் சகார ஸ: ॥'

இதி । ஶ்ருதிஶ்ச—

"ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத் ॥"

இதி । ஸூர்யாதீந் பூர்வவத் ஸ்ருஷ்ட்வா நாமாநி ச பூர்வவத் அகரோத் இத்யர்த: ।

ஏவம் ஜகத்ப்ரஹ்மணோரநந்யத்வம் ப்ரபஞ்சிதம்; தேநைகேந ஜ்ஞாதேந ஸர்வஸ்ய ஜ்ஞாததா உபபாதிதா । அத ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மகார்யத்வ ப்ரதிபாதநேந ததாத்மகத்வமேவ ஸத்யத்வம் நாந்யதா இதி

தஙகளிலிருநதே பரபஞசிததா". சருதியிலும "பரமாதமா, ஸூாயன சநதரன இவா களை முனபோலவே ஸ்ருஷடிததா" என று சொலலபபட டிருககிறது, அதாவது "பரமாதமா, ஸூாயன முதலியவைகளை முன் போலவே ஸருஷடிதது பெயாகளையும் முனபோலவே செயதா" என று சொனனதாயிற்று

இவவாறு ஜகததுககும பரஹ்மததுககு முளள அபேதம உபபாதிககப்படடது இதனால ஒனறை அறிநதால மறறவை யெலலாம அறியபபடடவையாகிவிடும எனபதும உபபாதிககபபட்டதாயிறறு எலலாம பரஹமததின காாயம எனபது பரதிபாதிககபபட் டால, எலலாம பரஹ்மததை ஆதமாவாக உடையவை எனபது சொனனதாகிறது, அப படி எலலாம பரஹமததை ஆதமாவாக உடைததா யிருநதால மாதரம எலலா வறறிறகும

ஏவம—பரக்ருததின நிகமநம 'பரஹமமும ஜகததும வெவவேறலல, ஆகையால ஒனறை அறிநதால மறறொனறும அறியபபடடதாகும (ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம்)' எனபதனறோ முதலில பரதிஜ்ஞை செயயபபடடது? அது உபபாதநம செயயபபடடது என று முடிககபபடுகினறது.

ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மகார்யத்வ ப்ரதிபாதநேந—'ததாத்மகத்வம்', எனனும வாக்யததிறகு ஒரு விசேஷாாததம சொலலுகிறாா. 'கீழ உபபாதிததிருககிற படி பரபஞசம முழுவதும பரஹம காாயமாக இருநது கொணடு அதனாலேயே பரஹ்மாதம கமாக இருககிறபடியால, பரபஞசம பரஹமததைப போல ஸதயம எனறே சொலலவேண டும, பரபஞசததை ஸதயம என று சொலவதும இநதக காரணத்தாலேயே, மறற எவ வித காரணததாலுமனறு' எனபதுதான அதன பொருள அதாவது—ஸத்யத்வம் எனபதறகு ஜகத ஸதயம என று பொருள என று சொனன தாயிறறு.

“ தத் த்வம் ” ஐக்யம், யதா த்ருஷ்டாந்தே ஸத்-கடஸ்ய ம்ருத்விகாரஸ்ய ம்ருதா த்மனைவ ஸத்யத்வம் ॥

ஸத்யமாக இருக்கும் தன்மை ஏற்படுமன்றோ? இதுதான் “ தத் த்வம் ” என்பதன் அர்த்தம். த்ருஷ்டாந்தத்திலும், மண்ணின் விகாரமாகிற குடம் முதலிய எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அவைகள் மண்ணை ஆத்மாவாக (ஸ்வரூபமாக) உடைத்தாயிருப்பதனாலேயே ஸத்யத்வம் ஏற்படுகின்றது.

யதா த்ருஷ்டாந்தே—தார்ஷ்டாந்திகமெல்லாம் த்ருஷ்டாந்தத்திற்கு அநுகுணமாக இருக்கவேண்டுமன்றோ? இவ்விடத்தில் ‘மண்’ ‘குடம்’ இவைகளை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லி இருக்கிறபடியால், ‘தத் த்வம்’ என்பதற்கு, த்ருஷ்டாந்தத்தில் குடம் முதலியவை ஸத்யமாக இருக்கவேண்டும் என்பது கருத்து.

இவ்வாறு ஸத் வித்யைக்கு ஸவிசேஷ பரத்வம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இந்த நிரூபணத்தைச் சற்று கவனிப்போம். “ தத் த்வமஸி ” என்னும் வாக்யத்திற்கு ‘ நீ அதுதான் ’ என்பது அர்த்தம், அதாவது—‘ இரண்டும் ஒன்றே’ என்று சொன்னதாயிற்று. எப்படி ஒன்று என்னில், ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமானதால் ஸ்வரூபத்தாலேயே இரண்டு மொன்று என்று சொல்வது அஸங்கதம் என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய நிரூபணம். நிர்விசேஷத் தன்மையை ஒத்துக்கொண்டு ஸ்வரூப ஐக்யம் சொல்லும் பக்ஷத்தில், “ தத் ” “ த்வம் ” என்னும் பதங்களுக்கு வெவ்வேறு ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள் ஸம்பவிக்கமாட்டாவாதலால் ஸாமாநாதி கரண்யமே வித்திக்காது என்பது ஒரு அஸாங்கத்யம். மற்றொரு அஸாங்கத்யம் என்னவென்றால்—உபக்ரமத்தில் நிமித்தகாரணமாயிருக்கும் தன்மை உபாதாநகாரணமாயிருக்கும் தன்மை அந்தத் தன்மைகளுக்கு உபயோகியாக இருக்கும் ஸார்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்கள் இவைகளெல்லாவற்றையும் ப்ரஹ்மத்துக்கு ப்ரதிபாதிக்கும் வாக்யங்கள் இருக்கிறபடியால், இந்த வாக்யத்திலுள்ள ‘தத்’ என்னும் சப்தம் அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தையே ப்ராமாசிக்கவேண்டும், அப்படிப் ப்ராமாசித்தால் ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷமாகுமே தவிர நிர்விசேஷமாகாது என்பதுதான். தவிரவும் ஸார்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களுக்கு விருத்தமாயுள்ள அவித்யாச்ரயத்வம் கல்பிக்கும்படியும் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையால், ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமென்று சொல்லி இந்த வாக்யத்துக்கு ஸ்வரூப ஐக்யத்தைப் பொருளாகச் சொல்வது ஸாத்யமில்லை என்று சொன்னதாயிற்று. ஆனால் வேறு எப்படி ஐக்யம் சொல்லலாம் என்னில், ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷம் என்பதை அங்கீகரித்து, ‘த்வம் தத்’ என்னும் பதங்கள் இரண்டும் ப்ரஹ்மத்தையே அவகாஹிக்கின்றன வென்றும், ஆனால்

தகஃ’ எனபது ஜகதகாரணமாயும நிரவதயமாயுமிருககும பரஹமததைக குறிககையில ‘ஸவழ’ எனபது ஜீவாநதாயாமியாக இருககும பரஹமததைக குறிககினறதென றும சொனனால ஐகயம உபபநநமாகிவிடுமனறோ? பரவருததி நிமிததஙகள வெவவேறாக இருககிறபடியால ஸாமாநாதிகரணயம ஸவரஸமாக ஏறபடுகினறது, ஸாவஜ ஞதவாதி குணஙகளும அபாதிதஙகளாக நிறகினறன, அவைகளுககு விருததமான ஒரு கலபனையும அபேகஷிதமிலலை. ஆனால ஸவழ எனபதறகு ஜீவாநதாயாமியான ப்ரஹம ததை எபபடி பொருளாககக கொளளலாம எனறு ஆக்ஷேபிததால, “அநேந ஜீவே நாதமநாநு- ப்ரவிஶ்ய” எனனும வாகயததால பரபஞசம முழுவதறகும பரஹமாத மகதவம வயகதமாகச சொலலபபடடிருககினறது எனபது ஸமாதாநம் அநதக காரணத தாலேயே ஸகல சபதஙகளும அசித ஜீவன இவைகளுடன கூடிய பரமாதமாவையே சொலலுகினறன ஆகையால இநத ஆதமாவே ஸஙகதம எனறு நிரூபணம செயயப படடதாயிறறு தவிரவும, ‘பரஹமம காரணம, ப்ரபஞசம காரயம’ எனபதை அறியாமல, எவவிதம ஒனறைஅறிநதால எலலாமஅறியபபடடதாகிவிடும எனறு ப்ரமிததிருநத சவேத கேதுவுககு, அவா பிதா, பர பரஹ்மமே தனது விசேஷணமசததால பரபஞசமாக அவஸ திதமாக இருககினறதெனறு சொலலி, தருஷடாநததைககொணடு காரய காரணஙகளுக குளள அபேதததை உபபாதிதது, உபாதாநகாரணம நிமிதத காரணம இரணடுமே அவனே எனறும பரபஞசம முழுவதறகும ஆதாரமும அவனே நியநதாவும அவனே சேஷியும அவனே எனறும நிரூபிதது, உபஸமஹாரததில இபபடிபபடட அபேதததை உபதேசிப பதுதான ஸஙகதமாகும இபபடிபபடட உபதேசமும இவவிடததில காணபபடுகினற படியால, இநத ஸதவிதயையை ஸவிசேஷ பரமெனறே சொலலவேணடும. வேத வாக் யஙகளின தாதபாயததை நிரணயிபபதில,

“உபக்ரமோப ஸம்ஹாரா வப்யாஸோ(அ)பூர்வதா ஃபலம் ।
அர்த்தவாதோபபத்தீ ச லிங்கம் தாத்பர்ய நிர்ணயே ॥ ”

எனகிறபடி, உபகரம உபஸமஹாரஙகள அப்யாஸம அபூாவதை பலம ஆததவாதம உபபததி இவை லிஙகஙகள ஆகவேணடும. இவவிடததில உபகரமததிலும (அதாவது ஆரமபததிலும) உபஸமஹாரததிலும (அதாவது-முடிவிலும) விஷயம ஸவிசேஷமே தவிர நிாவிசேஷமனறு எனபது கீழ விவரிததிருபபதிலிருநது விளஙகும. அமமாதிரியே “ தத்த்வமஸி ” எனனும வாகயம ஆவருததி செய்யப்பட் டிருபபதால அப்யாஸமும, இதிற சொலலபபடட விஷயம வேறு பரமாணஙகளால பரதி பநநஙகளாகா வாகையால அபூாவதையும, இநத விதயையிற சொலலியிருககிறபடி உபா ஸிககிறவனுககு மோக்ஷம் பல மெனறு “ தஸ்ய தாவ தேவ சிரம் ” எனறு கடைசி

ஶோதக வாக்யாந்யபி நிரவத்யம் ஸர்வகல்யாணகுணாகரம் பரம் ப்ரஹ்ம ஶோதயந்தி ।

ஶோதக.........ஶோதயந்தி—சோதக வாக்யங்களும், எவ்வித ஹேய குணங்களுமற்றும் ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும் இருக்கும் பர ப்ரஹ்மத்தையே சோதிக்கின்றன.

யிற் சொல்லப்படுகிறபடியால பலமும், பிதா புத்ர ஸம்வாத ரூபமாக இருக்கிறபடியால ஆக்ஷேபமும், மண்பிண்டம் முதலிய த்ருஷ்டாந்தம் இருக்கிறபடியால உபபத்தியும ஆக ஆறுவித தாத்பர்ய லிங்கங்களும் இவ்விடத்தில இருக்கின்றன வென்பதைக் கண்டு கொள்க.

ஶோதகவாக்யாந்யபி—இதுவரையில் காரண வாக்யங்களைக் கொண்டு ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷமே என்பதை ஸ்தாபித்தார். இப்பொழுது சோதக வாக்யங்களும் ப்ரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாகவே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்று சொல்லுகிறார். [காரண வாக்யம் சோதக வாக்யம் என்பதன் விவரணங்களை 29-ம் பக்கத்திற் காண்க.] "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம", "நிர்குணம்", "ஸத்யகாம:", "அபஹதபாப்மா" இவை முதலான வாக்யங்களெல்லாம் சோதக வாக்யங்கள். நிரவத்யம்—இந்தச் சோதக வாக்யங்களுட் சில ப்ரஹ்மம் குணமற்றது என்றும் மற்றும் சில அது குணத்துடன் கூடியதென்றும் சொல்லுகிறபடியால், இவை எவ்விதம் ப்ரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்னில், மீமாம்ஸா ந்யாயங்களைக் கொண்டு அந்த வாக்யங்களுக்கு அர்த்தம் செய்யும்பொழுது அவ்விதம் தாத்பர்யம் ஏற்படுகின்றது என்று சொல்லுகிறார்கள். "நிர்குணம்" என்று ச்ருதியில் ஸாமாந்யமாக குணமே நிஷேதிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், அபஹதபாப்மா என்று மற்றும் சில விடங்களில் ஹேயகுணங்கள் நிஷேதிக்கப் பட்டிருக்கிறபடியால், அந்தக் குண ஸாமாந்ய நிஷேதம் அந்த ஹேய குண நிஷேதத்திலேயே பர்யவஸிக்கவேண்டும். இந்தத் தாத்பர்யத்தை மனஸில் வைத்துக்கொண்டே இவ்விடத்தில் 'நிரவத்யம்' என்னும் பதத்தை ப்ரயோகித்திருக்கிறார். இந்தப் பதத்திற்கு ஹேயகுணமற்றிருக்கும் தன்மை என்பது பொருள்.

ஸர்வகல்யாணகுணாகரம்—ச்ருதிகளில் "ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:" என்று ப்ரஹ்மத்திற்கு மங்கள குணங்கள் விஹிதங்களாக இருக்கிறபடியால், "நிர்குணம்" என்னுமிடத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் குண நிஷேதம் அந்த மங்கள குணங்களைத் தவிர்த்த மற்றை ஹேய குண விஷயமென்று ஆகிறது. இதை ஸூசிப்பதற்காகவே 'ஸகலகல்யாணகுணாகரம்' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவை யெல்லாவற்றையும் ஆலோசித்துப் பார்க்கும் பொழுது சோதக வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றனவென்றே சொல்ல வேண்டும்.

ஸர்வப்ரத்யநீகாகாரதா போதநேऽபி தத்தத் ப்ரத்யநீகாகாரதயா பேதஸ்யாவர்ஜநீயத்வாத் ந நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தி: ।

ஸர்வ.........ஸித்தி:—ஒவ்வொன்றுக்கும் எதிரிடையாய் இருக்கும் ஆகாரத்தை அந்தந்தப் பதங்கள் போதிக்கின்றன என்று ஒத்துக்கொண்ட போதிலும், அந்தந்த எதிரிடையான ஆகாரங்களின் தன்மையிலுள்ள பேதம் அவர்ஜநீயமாக இருக்கிறபடியால், நிர்விசேஷ வஸ்து என்பது ஸித்தியாது.

இவ்விதம் ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களும் ஸவிசேஷ ப்ரஹ்மத்தையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்று உபபாதித்துவிட்டு, இனி நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தியைத் தூஷிக்கிறார்.

ஸர்வ ப்ரத்யநீகாகாரதா போதநேऽபி—இந்தப் பதம் "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்பது முதலிய ச்ருதி வாக்யங்களைத் தழுவி எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்த ச்ருதிகளுக்கு அத்வைத மதஸ்தர்கள் ஒருவிதமாகவும் விசிஷ்டாத்வைதிகள் மற்றொரு விதமாகவும் அர்த்த விவரணம் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த இரண்டு அர்த்தங்களையும் நாம் அறிந்துகொண்டாலொழிய இவ்விடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் செய்யப்பட்டுள்ள உபபாதநம் விளங்கமாட்டாதாதலால், இப்பொழுது இந்த அர்த்தங்களை விசாரிக்கப் ப்ராப்தமாகின்றது.

முதலில் "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்னும் வாக்யத்திற்கு விசிஷ்டாத்வைதிகள் சொல்லும் அர்த்தமாவது—"யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே" என்பது முதலான காரண வாக்யங்களால் ஜகத்தின் உத்பத்தி முதலியவைகளுக்குக் காரணமாகப் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம், மற்றை எல்லாவற்றின் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது இந்த ச்ருதி வாக்யத்தால் சொல்லப்படுகின்றது என்பதுதான். இதில் 'ஸத்யம்' என்னும் பதத்திற்கு ஸத்தையை (இருப்பை) உடையது என்பது பொருள். அதாவது—அதனுடைய ஸத்தை மற்றொன்றையும் சார்ந்ததன்று, நிருபாதிகம், விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமுமன்று, வேறு பெயரை அடைவதற்கு யோக்யமான வேறு அவஸ்தையின் யோகம் அதற்கு இல்லையென்று சொன்னதாயிற்று. அசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் பகவத் ஸங்கல்பாதீந ஸத்தை முதலியவைகளை உடையவை; அவை விகாரத்திற்கும் ஆஸ்பதம். அசேதநத்துடன் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயுள்ள சேதந வஸ்துக்களும் அப்படிப்பட்டவைகளே ஆகையால் அவைகளெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் வேறுபட்டது ப்ரஹ்மம் என்பதை இந்த 'ஸத்யம்' என்னும் பதம் சொல்லுகின்றது. 'ஜ்ஞாநம்' என்னும் பதத்திற்கு ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாக உடையது என்பது

பொருள், ஜ்ஞாநத்தை ஸாரமான குணமாக உடையது என்பதும் பொருள் ஆகும். ஆத்மாக்களெல்லாவற்றிற்கும் ஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபம், அறியும் குணமும் அவைகளுக்குஉண்டு இவ்விடத்தில் ஏற்படும் ஆத்தமென்னவென்றால். நித்யம் அஸங்குசிதமாய (அதாவது ஒருபொழுதும் எவ்வித குறைவுமற்றதாய்) உள்ள ஜ்ஞாநமொன்றையே ஆகாரமாகவும் குணமாகவும் உடையது என்பது பொருள். அசேதந வஸ்துக்களுக்கு ஜ்ஞாநாகாரத்தன்மை இல்லை, அசேதநங்களுடன் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயுள்ள சேதந வஸ்துக்களுக்கு அஸங்குசிதமான ஜ்ஞாநம் இல்லை, அசேதநங்களுடன் ஒரு காலத்தில் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயும் பிறகு மோக்ஷத்தை அடைந்தும் இருக்கும் முக்தர்களுக்கு நித்யம் அஸங்குசிதமான ஜ்ஞாநம் இல்லை. ஆகையால், முக்தருள்பட இவர்களெல்லாரையும் காட்டிலும் வேறு பட்டது ப்ரஹ்மம் என்பதை இந்தப் பதம் குறிக்கின்றது. 'அநந்தம்' என்னும் பதத்திற்கு 'அளவற்ற' என்பது பொருள். அதாவது—தேசத்தாலும் காலத்தாலும் வஸ்துவினாலும் ஸம்பவிக்கக்கூடிய பரிச்சேதம் என்பது யாதொன்று உண்டோ அது அற்றிருப்பது என்று சொன்னதாயிற்று. 'இது இவ்விடத்தில் இருக்கிறது, மற்றொரு இடத்தில் இல்லை' என்று பரிச்சேதிப்பதற்கு அசக்யமாயிருக்கும் தன்மை தேச அபரிச்சேதம், 'இது இப்பொழுதிருக்கின்றது, மற்றொரு பொழுதில் இல்லை' என்று பரிச்சேதிப்பதற்கு அநர்ஹமாயிருக்கும் தன்மை கால அபரிச்சேதம், 'இது இது அன்று' என்று பரிச்சேதிப்பதற்கு அநர்ஹமாயிருக்கும் தன்மை வஸ்து அபரிச்சேதம். ஒரு பொழுதும் அசேதந ஸம்ஸர்க்கம் பெறாமலும் அந்தக் காரணத்தால் நித்யம் அஸங்குசிதமான ஜ்ஞாநமொன்றையே ஆகாரமாகவும் குணமாகவும் உடைத்தாயும் இருக்கும் நித்யர்கள், பகவத் ஸங்கல்பாதீநர்களாய இவ்விதமாயுள்ள தேச காலவஸ்து விஷயமான பரிச்சேதத்தை உடையவர்களானபடியால், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்கள், அதாவது அந்த நித்யர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது ப்ரஹ்மம் என்று சொன்னதாயிற்று இதுதான் 'அநந்தம்' என்னும் பதத்தின் கருத்து. ஆகையால், இந்த ச்ருதியால், 'ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் மற்றை எல்லாவற்றின் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது (வ்யாவ்ருத்தம்)' என்பது ஏற்படுகின்றது. இது தான் விசிஷ்டாத்வைதிகளின் ஆத்தம். 'ஸத்யம்' 'ஜ்ஞாநம்' 'அநந்தம்' ஆக இம்மூன்று விசேஷணங்களும், மற்ற வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கு முள்ள வ்யத்யாஸத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றன என்பது அவர்களுடைய கருத்து. உண்மையாகவே விசேஷணங்களெல்லாம் வ்யாவர்த்தகங்களே.

'ப்ரஹ்மம் என்னும் வஸ்து நிர்விசேஷம், அதாவது எவ்வித பேதமுமற்றது, அதாவது ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்து ஒன்றும் இல்லை' என்னும் கொள்கையைக் கொண்டிருக்கும் அத்வைதிகள் இந்த ஆத்தத்திற்கு இணங்கார், இணங்கினால்

பேதத்தை ஒத்துக் கொள்ளும்படி ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையால், இந்த சுருதிக்கு அவர்கள் சொல்லும் அர்த்தம் வேறு அதாவது—'ஸத்யம்' என்னும் பதம் அஸத்யத்தின் அபாவத்தையும், 'ஜ்ஞாநம்' என்னும் பதம் அஜ்ஞாநத்தின் அபாவத்தையும், 'அநந்தம்' என்னும் பதம் பரிச்சேதத்தின் அபாவத்தையும் குறிக்கின்றன என்பதுதான். இவ்விதம் இந்த மூன்று பதங்களும் தம் தமக்கு எதிரிடையான தன்மையைப் போக்கிப் பித்துக்கொண்டு அந்தந்தத் தன்மையின் அபாவத்தைக் குறிக்கிறபடியால் எவ்வித பேதமும் ஒத்துக் கொண்டதாக ஆகிறதில்லை. அபாவங்களெல்லாம் ஒன்றே என்பது சாஸ்தரஜ்ஞர்களுடைய ஸமயம். இதுதான் இந்த இரண்டு மதஸ்தர்களின் அர்த்தங்களுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள முக்யமான விசேஷம். ஊன்றிப் பார்க்குமளவில் இந்த வ்யத்யாஸம் கேவலம் சப்தத்தில் மாத்ரம் இருப்பது போலவே தோன்றும் இருந்த போதிலும் இதற்குப் பெரிய ப்ராதாந்யம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்விடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் செய்யும் விசாரம் என்னவென்றால்— 'ஸர்வேஷாம் பதாநாம் ப்ரத்யநீகாகாரதா வ்யாவ்ருத்தௌ'—எல்லாப் பதங்களும் தம் தமக்கு எதிரிடையான ஆகாரத்தின் தன்மையைப் போக்கிப்பிக்கின்றன என்பதை நாம் அங்கீகரித்தபோதிலும், 'தத்தத் ப்ரத்யநீகாகாரதாயாம் ஹேதுஸ்ஸ்வ ஸ்வரூபத்வாத்' —அந்தந்த எதிரிடையான ஆகாரத்தின் தன்மையிலுள்ள பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவச்யமாதலால், 'ந நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தி:'—பேதமில்லாத ஒரு வஸ்து ஸித்திக்கமாட்டாது. அதாவது—ஒவ்வொரு பதமும் தன்தன் ஸஹஜமான அர்த்தத்தை உணர்த்தவேண்டுமே ஒழிய, எதிரிடையான அர்த்தத்தை உணர்த்திக்கொண்டு அதன் அபாவத்தைக் குறிக்கின்றது என்று சொல்வது ந்யாய விருத்தம் அப்படியே அதை ஒத்துக்கொண்டாலும், அந்தந்த ப்ரத்யநீகாகாரத் தன்மையில் (எதிரிடையான ஆகாரத் தன்மையில்) உள்ள பேதத்தை எவ்விதம் அபலபிக்கக்கூடும் என்று கேட்டதாயிற்று.

ஒவ்வொரு பதமும் தன் தன் ஸஹஜமான அர்த்தத்தை மாத்ரம் குறிக்கும் என்னும் ஆக்ஷேபத்திற்கு அத்வைதிகள் சொல்லும் ஸமாதாநமாவது—'வெளுப்பு' என்று வ்யவஹரிக்கும்பொழுது 'கறுப்பில்லாதது' என்பது எவ்விதம் தோன்றுகிறதோ, அம்மாதிரியே 'ஸத்யம்' என்று சொல்லும் பொழுது 'அஸத்யமில்லாதது' என்பது தோன்றக் கூடும் என்பதுதான் த்ருஷ்டாந்தத்தில் சப்த ஸ்வாரஸ்யத்தாலே எதிரிடையான அர்த்தமும் அதன் வ்யாவ்ருத்தியும் தோன்றுகின்றன, ப்ரக்ருதத்திலோ அம்மாதிரியான சப்த ஸ்வாரஸ்யமில்லை. அந்யரூபமான அர்த்தத்தைச் சொல்லும் சப்தம் எப்படி வ்யதிரேகத்தின் வழியாகத் தனது அர்த்தத்தைக் காட்டும்? என்பது இதற்குமேல் செய்யப்படும்

ஆக்ஷேபம் தவிரவும் ‘வெளுப்புத்தன்மை’ என்பது ஒரு வஸ்துவின் தர்மம்; ஆகையால் அதன் ஸ்வரூபமே வ்யாவ்ருத்தியாகக் கூடும், ப்ரஹ்மமோவென்றால் மற்ற ஒரு பொருளுக்கும் தர்மமன்று, ஆகையால் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸ்வரூபமே வ்யாவ்ருத்தி என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை, ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தி வேறு என்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அத்வைதிகள், கீழ் விவரித்திருக்கும் மாதிரி அர்த்தம் சொல்வதற்கு மற்றும் ஒரு காரணம் உண்டு. ஒரு வாக்யத்தில் இரண்டு மூன்று விசேஷணங்களுடன் ஒரு விசேஷ்யம் இருந்தால், அந்த விசேஷணங்களுக்கு நாம் பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் விசேஷ்யமும் பின்னம் என்று ஒத்துக்கொள்ள ப்ரஸங்கிக்கும். “கண்ட: முண்ட: பூர்ணச்ருங்கோ கௌ:” (ஒடிந்த கொம்பை உடையதும், கொம்பில்லாததும், ஒடியாத கொம்பை உடையதுமான மாடு) என்னும் வாக்யத்தில் எப்படி விசேஷணங்களுடைய பேதத்தால் விசேஷ்யமும் பேதிக்கின்றதோ, அப்படியே ப்ரக்ருதத்தில் விசேஷண பேதத்தால் வெவ்வேறு ப்ரஹ்மத்தை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டி வரும். ‘ஸத்யம்’ முதலிய விசேஷணங்களுக்குப் பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமல், கீழ் விவரித்திருப்பது போல் அதன் தன் ப்ரத்யநீகாகாரத்தின் போதகத்தை ஒத்துக்கொண்டுவிட்டால் விசேஷ்ய பேதம் ப்ரஸங்கியாதாகையால், அம்மாதிரி அவர்கள் அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள். தவிரவும் அவர்கள், ஸாமாநாதிகரண்யம் என்பதை வஸ்து மாத்ர ஐக்ய பரமென்று ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் அதாவது—விசேஷணத்தையே பரித்யஜித்துவிட்டு, விசேஷ்யத்திற்கு மாத்ரமுள்ள ஐக்யமே ஸாமாநாதிகரண்யத்திற்குப் போதுமானது என்று சொன்னதாயிற்று. கீழ்ச் சொல்லியிருக்கிறபடி அர்த்தம் சொன்னாலொழிய அந்த ஸாமாநாதிகரண்யம் வேறுவிதமாக உபபந்நமாகாதாகையால், அவர்கள் இம்மாதிரி அர்த்தம் சொல்லி அந்த அர்த்தத்தைக் கொண்டு நிர்விசேஷ வஸ்து உண்டு என்பதை ஸாதிக்கிறார்கள். இந்த வாதத்தில் நாம் கவனிக்கவேண்டிய அம்சங்கள் இரண்டு. முதலில், விசேஷண பேதத்தால் விசேஷ்யபேதம் என்பது பரஸ்பர விருத்தங்களான விசேஷணங்கள் இருக்கும் இடத்தில் மாத்ரம் ஸம்பவிக்கும். ‘ஒடிந்த கொம்பை உடையது’ ‘கொம்பில்லாதது’ ‘ஒடியாத கொம்பை உடையது’ என்பவை பரஸ்பரம் விருத்தங்களான விசேஷணங்கள் ஆகையால் அவ்விடத்தில் வஸ்துவின் பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பது அவச்யமே. ஆனால், அம்மாதிரி பரஸ்பரம் விருத்தமற்று, “ச்யாமோ யுவா லோஹிதாக்ஷோ தேவதத்த:” (கறுப்பாயும் யுவாவாயும் சிவந்த கண்ணை உடையவனுமான தேவதத்தன்) என்பது போல் இருக்கும் வாக்யங்களில் விசேஷண பேதத்தால் வஸ்து பேதம் என்பது ஏற்படவேண்டுவதில்லை. ‘ஸத்

நநு ச ஜ்ஞாநமாத்ரம் ப்ரஹ்மேதி ப்ரதிபாதிதே நிர்விசேஷ ஜ்ஞாநமாத்ரம் ப்ரஹ்மேதி நிச்சீயதே। நைவம்। ஸ்வரூபநிரூபண தர்மசப்தா ஹி தர்மமுகேந ஸ்வரூபமபி ப்ரதிபாதயந்தி, கவாதி சப்தவத்।

நநு...............ப்ரதிபாதயந்தி—ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாநமாத்ரமே என்று ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டால் அது நிர்விசேஷ ஜ்ஞாநமே என்று நிச்சயிக்கப்பட வேண்டாவோ? என்னில், அப்படி நிச்சயிக்க வேண்டுவதில்லை. ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்துக் காண்பிக்கும் தர்மத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் அந்தத் தர்மத்தை ப்ரதிபாதித்துக்கொண்டே ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கின்றன வன்றோ? 'கௌ:' (பசு) முதலிய சப்தங்கள் அவ்விதமே ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்

யம்' 'ஜ்ஞாநம்' 'அநந்தம்' என்னும் விசேஷணங்கள் பரஸ்பரம் விருத்தங்களல்ல ஆகையால், விசேஷ்ய பேதம் ஸம்பவித்து விடுமே என்று பயப்படக் காரணமில்லை. இரண்டாவது, வஸ்து ஐக்யம் சொல்லும் இடங்களிலெல்லாம், ஒரு வஸ்துவை முதலில் ஒரு விசேஷணத்துடன் கூடியதாகவும் பிறகோ மற்றோரிடத்திலோ வேறொரு விசேஷணத்துடன் கூடியதாகவும் க்ரஹித்து, அதற்குப் பிறகே அவை இரண்டும் ஒன்று என்று சொல்லுகிறோம் 'ஸோऽயம் தேவதத்த:'' (அந்தத் தேவதத்தனே இவன்) என்று சொல்லும் இடத்தில், தேசாந்தர காலாந்தர ஸம்பந்தியாக இருக்கும் தேவதத்தனும் இந்தத் தேச இந்தக் கால ஸம்பந்தியாக இருக்கும் தேவதத்தனும் ஒருவனே என்றன்றோ நாம் வ்யவஹரிக்கிறோம்? அப்படி சப்தங்களின் ப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணமாகச் சில விசேஷணங்களை முதலில் க்ரஹித்து, பிறகு அவைகளைப் பரித்யஜித்தே ஸாமாநாதிகரண்யத்தைச் சொல்லுகிறோம் என்று சொன்னால், ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்குத் தாத்பர்யமே இல்லாமல் போய்விடும். ஆகையால், ஸாமாநாதிகரண்யத்தை வஸ்துமாத்ர ஐக்ய பரமென்று சொல்லாமல், யதா பூதங்களான பிந்ந விசேஷணங்களுடன் கூடியிருக்கும் வஸ்துவின் ஐக்ய பரமே என்று நாம் சொல்ல வேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஐக்யத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கு விசேஷண பேதம் பாதகமன்று. இதுதான் விசிஷ்டாத்வைதிகளின் ஸித்தாந்தம். இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரே இவ்விடத்தில் விசதமாக உபபாதிக்கிறார்

நநு ச ஜ்ஞாநமாத்ரம்—இப்பொழுது வேறு ஒரு ஆக்ஷேபத்தைப் ப்ரஸ்தாவிக்கிறார். 'ஒரு ஜ்ஞாநம் மற்றொரு ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆச்ரயமாகாது. ஆகையால் ப்ரஹ்மத்தை ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமென்று ஒத்துக்கொள்ளும் பொழுது, அந்த ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாந குணகம் என்பது நிஷேதிக்கப்பட்டதாகிறது. அதாவது ப்ரஹ்மம் நிர்குணம் என்று சொன்னதாயிற்று' என்பது தான் அந்த ஆக்ஷேபம்.

ததாஹ ஸூத்ரகார:—"தத்³கு³ணஸாரத்வாத் து தத்³வ்யபதே³ஶ: ப்ராஜ்ஞவத்" இதி । ஜ்ஞாநகு³ணஸாரத்வாத் ஆத்மநோ ஜ்ஞாநமிதி வ்யபதே³ஶ:;

கின்றன. ப்ரஹ்ம ஸூத்ரகாரரும் அப்படியே சொல்லியிருக்கிறார். "தத்³கு³ணஸாரத்வாத் து தத்³வ்யபதே³ஶ: ப்ராஜ்ஞவத்" ஆத்மா என்பது ஜ்ஞானம் என்னும்

ஜைநவழ—அந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். ஒரு ஜ்ஞானம் மற்றொரு ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயமாகாது என்பது ஏன்? அது அப்படி ஆகும் என்பது ச்ருதிக்கும் விருத்தமன்று, யுக்திக்கும் விருத்தமன்று. ச்ருதி, ப்ரஹ்மத்தை ஜ்ஞான ஸ்வரூபமென்று சில இடங்களிலும் ஜ்ஞானகுணகமென்று மற்றும் சில இடங்களிலும் சொல்லுகின்றது. இவ்விதம் ச்ருதி சொல்வதை நாம் கவனித்தால், ச்ருதி பின்வருமாறு ஒரு ந்யாயத்தை அவலம்பித்திருப்பதாக நாம் அறிவோம். அதாவது—ஒரு வஸ்து ஒரு குணத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த வஸ்துவை அந்தக் குணத்தைக் கொண்டே நாம் வ்யபதேசிக்கலாம் என்பது தான். அந்த ந்யாயத்தைக் கொண்டே ச்ருதி, ஒரு இடத்தில் ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞானத்தை குணமாக உடைத்தாயிருக்கிறதென்றும் மற்றும் ஒரு இடத்தில் அது ஜ்ஞான ஸ்வரூபமென்றும் சொல்லுகின்றது. ஆகையால் ஒரு ஜ்ஞானம் மற்றொரு ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயமாக இருக்கக்கூடும் என்பது ச்ருதிக்கு ஸம்மதமே அது யுக்திக்கும் யுக்தமே ஏனென்றால், ஜ்ஞானம் என்றதை ஒரு வஸ்துவுக்குத் தர்மமென்றே எல்லாரும் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி தர்மமாக இருக்கும் ஒன்று எவ்வித வஸ்துவையும் பற்றியாதிருக்க அநார்ஹம். ஆகையால், அந்தத் தர்மம் மாத்ரம் இருக்கின்றது என்று சொல்வது ஒரு வஸ்துவும் இல்லையென்று சொல்வதற்குத் துல்யமாகும். அது எல்லாருக்குமே அநிஷ்டம். ஆகையால், அந்த ஜ்ஞானம் மற்றொன்றை ஆச்ரயித்தே நிற்கவேண்டும். அந்த ஆச்ரயம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபமென்று ச்ருதி சொல்லுகிறபடியால் நாம், ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞானத்தை ஸ்வரூபமாக உடைத்தாயிருப்பதுடன் குணமாகிற ஜ்ஞானத்தையும் உடைத்தாயிருக்கிறது என்னும் கொள்கையைக் கொண்டிருக்கிறோம். ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபம் என்று சொல்லும் ச்ருதி பலத்தைக் கொண்டு அந்த ஜ்ஞானமாகிற தர்மம் ஒரு வஸ்துவையும் ஆச்ரயிக்காமல் நிற்கின்றது என்று சொல்லக்கூடாதோ? என்னில், மற்றும் சில விடங்களில் 'ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞானத்தை உடையது' என்று சொல்லும் ச்ருதி பலத்தைக்கொண்டு அந்த ஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மமாகிற வஸ்துவை ஆச்ரயித்தே நிற்கின்றது என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது? என்று திருப்பக் கேட்கலாம். உண்மையாகவே, ஜ்ஞாத்ருத்வத்தைச் சொல்லும் ச்ருதிக்கு அநுகுணமாகவே ஜ்ஞான ஸ்வரூபத்வத்தைச் சொல்லும் ச்ருதியை நயிப்பிக்க வேண்டும், ஜ்ஞாத்ருத்வ ச்ருதிகள் அவ்வளவு அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. "பூ⁴யஸாம் ஸ்யாத் ஸ்வத⁴ர்மத்வம்" (எவை அதிகமாகக் காணப்படுகின்றனவோ அவைகளுக்கே பலாதிக்யம்) என்பது மீமாம்ஸகர்களின் நிர்ணயம்.

யதா "ப்ராஜ்ஞ:" "ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா" "ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வ-வித்" இதி ஸர்வஜ்ஞ ஏவ ஜ்ஞாந ஶப்தேந ஸாரத்வாத் "ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்" இதி வ்யபதிஶ்யதே। "யாவதாத்மபாவித்வாச்ச ந தோஷ:" இதி ஸூத்ரகார:। ஜ்ஞாநேந தர்மேண ஸ்வரூபமபி நிரூபிதம் ந து

குணத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால், ஆத்மாவுக்கு 'ஜ்ஞாநம்' என்றே வ்யபதேசம் ஏற்படுகின்றது. ச்ருதியில் ஆத்மாவானது 'ப்ராஜ்ஞன்' என்றும், 'விபச்சித்தான ப்ரஹ்மம்' என்றும், 'ஸர்வஜ்ஞன்' என்றும், 'ஸர்வவித்' என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? ஸர்வஜ்ஞனுக்கு இருப்பவனுக்கே ஜ்ஞாநம் என்னும் குணத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை ஸம்பவிக்குமாதலால், அப்படி ஸர்வஜ்ஞனுக்கு இருக்கும் அந்த ஆத்மா 'ஜ்ஞாநம்' என்றும் 'ஸத்யம்' என்றும் வ்யபதேசிக்கப்படத் தகுந்தது. இப்படி வ்யபதேசிப்பதில் 'லக்ஷணை' என்னும் தோஷம் வாராது என்று ஸூத்ரகாரர் "யாவதாத்மபாவித்வாச்ச ந தோஷ:" என்னும் ஸூத்ரத்தில் உபபாதித்திருக்கிறார்.

தத்குண ஸாரத்வாத்—இது வ்யாஸ ஸூத்ரம். இது, இரண்டாவது அத்யாயத்தில் மூன்றாவது பாதத்தில் 29-வது ஸூத்ரமாகக் காணப்படுகின்றது. இதன் அர்த்தம். "ஜீவே விஜ்ஞாந குணஸ்யைவ ஸாரபூத குணத்வாத் விஜ்ஞாநமிதி ஜீவோ வ்யபதிஶ்யதே" (ஜீவனிடத்தில் விஜ்ஞாநமென்னும் குணமே ஸலாக்யமான குணமாக இருக்கிறபடியால் அந்த ஜீவன் விஜ்ஞாநமென்றே பேசப்படுகிறான்), **ப்ராஜ்ஞவத்**—ப்ராஜ்ஞன் போல என்பது த்ருஷ்டாந்தம். அதாவது-'ப்ராஜ்ஞனுகிற ப்ரஹ்மம் ஆநந்தகுணத்தை ஸாரமான குணமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் எப்படி ஆநந்தமென்றே வ்யபதேசிக்கப்படுகிறதோ அப்படியே' என்று சொன்னதாயிற்று.

யாவதாத்மபாவித்வாத்—ஒருகால், லோகத்தில் நாமத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களுக்கு அந்தந்த நாமத்தை உடைய வஸ்துக்களை ப்ரயத்னம் லக்ஷணையால் எப்படி தாத்பர்யம் சொல்லுகிறோமோ அப்படியே இவ்விதத்திலும் லக்ஷணை ஏற்படுகின்றதோ என்று சங்கித்து, 'அப்படி லக்ஷணை இல்லை, இதைச் சக்யார்த்தமென்றே சொல்லவேண்டும்' என்பதை விளக்க "யாவதாத்மபாவித்வாச்ச ந தோஷ:" என்னும் மற்றொரு வ்யாஸ ஸூத்ரத்தை (2-3-30) உதாஹரிக்கிறார். ஸூத்ரத்தின் அர்த்தமாவது—"யதா கோ க்ஷாதீநாம் யாவத்தோவ்ருத்திபாவிகா கோத்வாதிபி: ஶப்தை: ஶப்தவ்ருத்திர்நிமித்தபூதோபஶ்யதே, ஸர்வைவ ஜ்ஞாநஶப்தே யத்ரஸ்ய யாவதாத்மபாவித்வாத் தத்ராபி ஶப்தேந யத்ரணோ வ்யபதேஶோ ந தோஷாய" (பசுவினிடத்தில் பசுத்தன்மை என்பது பசு இருக்கும் வரையில் இருக்கின்றது, அந்தச்

ஜ்ஞாநமாத்ரம் ப்ரஹ்ம । கதமிதமவகம்யத இதி சேத் "ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்" இத்யாதி ஜ்ஞாத்ருத்வ ஶ்ரவணாத் । "பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச", "விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்" இத்யாதி ஶ்ருதிஶத ஸமதிகதமிதம் । ஜ்ஞாந

ஆகையால், ப்ரஹ்மமானது ஜ்ஞானம் என்று சொல்லுமிடத்தில் ஜ்ஞானம் என்னும் சப்தம் ஜ்ஞானமாகிற தர்மத்துடன் கூடவே ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிறதே தவிர, கேவலம் ஜ்ஞான மாகிற ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் நிரூபிக்கின்றது என்பது இல்லை. இது எப்படி அறியப்படுகிறதென்றால், ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வத்தைச் சொல்லும் "ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்" இத்யாதியான ச்ருதிகளிலிருந்தே வ்யக்தமாகத் தெரிகின்றது. "பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச", "விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்" இவை முதலான கணக்கற்ற ச்ருதி

காரணத்தைக் கொண்டே பசுவைப் பசு என்னும் சப்தத்தால் நிர்தேசிக்கிறோம் அப்படி யியே, ஆத்மாவினிடத்தில் ஜ்ஞானம் என்னும் தர்மம் ஆத்மா இருக்கும் வரையில் இருக்கிற படியால் ஆத்மாவை 'ஜ்ஞானம்' என்னும் சப்தத்தால் நிர்தேசிக்கக்கூடும். அப்படி நிர்தே சிப்பது லக்ஷணையாகாது) ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் ஸ்வாபாவிகமான அர்த்தம் ஒன்று உண்டு, அந்த அர்த்தத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள மற்றொன்றையும் அந்தப் பதத் திற்கு அர்த்தமாகச் சொல்வது வழக்கம். 'கங்கை' என்னும் சப்தத்திற்கு 'கங்காநதி' என்பது ஸஹஜமான அர்த்தம்; நதியுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் கரையையும் அந் தச் சப்தத்திற்கு அர்த்தமாகச் சொல்லலாம். "கங்காயாம் கோஷ:" (கங்கைக் கரை யில் இடைச்சேரி) என்று ப்ரயோகிக்கிறோமன்றோ? இந்த அர்த்தங்களுள் ஸஹஜமான அர்த்தத்தைச் சக்யார்த்த மென்றும், அதனுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் அர்த்தத்தை லக்ஷணை யென்றும் சொல்வார்கள். (76-வது பக்கம் பார்க்க) இவைகளுள் சக்யார்த்தமே முக்யம்; லக்ஷணை யானது, சக்யார்த்தம் தாத்பர்யத்திற்கு விருத்தமாக இருக்குமிடத்தில் மாத்ரம் அங்கீகரிக்கப்படும் ஆகையால், லக்ஷணைக்கு ஒரு குறைவு உண்டு அந்தக் குறைவு ப்ரக்ருதத்தில் ப்ரஸங்கித்து விடுமோ என்று சங்கித்தே, "யாவதாத்மபாவித்வாத்" என் னும் ஸூத்ரத்தை உதாஹரித்து, ஸூத்ரகாரர் அதை லக்ஷணையாகக் கொள்ளவில்லை யென்பதைக் காட்டி அந்தச் சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார்.

"பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச"—பரஹ்மத்தின் சக்தி எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டம், பல விதப்பட்டது, அதன் ஜ்ஞானம் பலம் க்ரியை எல்லாம் அதற்கு ஸஹஜமே. இது உப

ஸர்வ யஜ்ஞாநாத்மகா ஜ்ஞாநாத்மவைஸ்வகஸர்வ வஸ்துகா வ்யுத்பாதநாந்த வைதத்யம் । ஸத். ஸத்யஜ்ஞாநாதிவதாநி ஸ்வார்த்த ஸத்யஜ்ஞாநாதி விசிஷ்ட மேவ ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதயந்தி ।

'தத்த்வம்' இதி அயோரபி பதயோ: ஸ்வார்த்த ப்ரஹாணேந நிவ்ருத்த

களிலிருந்தும் இது ஒன்றாக ஏற்படுகின்றது. தவிரவும், ஜ்ஞாநம் என்பது கேவலம் நாமம், அப்படி கேவலம் நாமமாக இருக்கும் அது ஒரு நாமியையும் ஆச்ரயிக்காமலே ஒரு வஸ்துவை ப்ரதிபாதிக்கின்றது என்பது அநுபபந்நமன்றோ? ஆகையால் 'ஸத்யம்' 'ஜ்ஞாநம்' இவை முதலிய பதங்கள் தம் தமக்கு ஆத்மாயுள்ள ஜ்ஞாநம் முதலியவைகளுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன

நிஷேத வாக்யம் ஜ்ஞாத்வ ச்ருதியைக் காட்டிலும் ஜ்ஞாத்ருத்வ ச்ருதி அதிக பலமுள்ளது என்பதற்கு இந்த வாக்யம் ப்ரமாணம். தவிரவும் 'ப்ரஹ்மத்திற்குச் சொல்லப்படும் ஜ்ஞாத்ருத்வம் (அறிவை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை) அவித்யா ஸம்பந்தத்தால் ஏற்பட்டது' என்று அத்வைதிகள் சொல்லும் வார்த்தை ச்ருதி விருத்தம் என்பதைக் காண்பிக்க "ஸ்வாஹாவிகீ" என்னும் பதம் அடங்கியுள்ள இந்த ச்ருதி வாக்யம் இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கப்படுகின்றது.

தத்த்வமிதி—நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தியைத் தூஷிக்க ஆரம்பித்து, ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம என்னும் வாக்யத்தில் ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் இவை முதலிய பதங்கள், தமது ஆத்மாயுள்ள ஜ்ஞாநம் முதலிய விசேஷணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன வென்றும், எவ்வித விசேஷணமுமற்ற ப்ரஹ்மத்தை அவை ப்ரதிபாதிக்கவில்லை யென்றும் ஸ்தாபித்தார். இப்பொழுது 'தத்த்வமஸி' என்னும் வாக்யத்தை எடுத்துக் கொண்டு வேறொரு தூஷணம் சொல்லுகிறார். அந்தத் தூஷண மென்ன வென்றால், இந்த வாக்யத்திற்கு அத்வைதிகள் சொல்லுகிறபடி அர்த்தம் சொன்னால், 'தத்' 'த்வம்' இந்த இரண்டு பதங்களுக்கும் எது முக்யமான அர்த்தமோ அந்த அர்த்தத்திற்குப் பரித்யாகம் ஏற்படும் என்பதுதான். 'தத்' என்னும் பதத்திற்கு 'அது,' அதாவது 'ஜகத் காரண பூதமான ப்ரஹ்மம்' என்பது முக்யார்த்தம், 'த்வம்' என்பதற்கு 'நீ' அதாவது 'ஜீவனுக்குள் அந்தர்யாமி ரூபமாய் நிற்கும் ப்ரஹ்மம்' என்பது முக்யார்த்தம். இந்த முக்யார்த்தங்களை த்யஜித்து விட்டு, இந்த இரண்டு பதங்களும் கேவலம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றன வென்றும் அந்த ஸ்வரூபத்திற்கே ஐக்யம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது என்று மன்றோ அத்வைதிகள் விவரிக்கிறார்கள்? தவிரவும், இரண்டு பதங்களும் ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றன வென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், இரண்டு பதங்களுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் ஒன்றாகவே

ஶேஷ வஸ்தூ ஸ்வரூபவோவஸ்தாவ்ந வரகெவ உவத்யாய ஷீத்யாமஸ்து ।
'வைகெஸ்ய தாத்வய நிஷ்யாஜ முக்ஷணா தொஷः, வொாடயம் தெவஒத்த

தவிரவும், 'தத் த்வமஸி' என்னும் வாக்யத்தில 'தத்' (அது) 'த்வம்' (நீ) இந்த இரண்டு பதங்களும தம தம முக்கிய அர்த்தத்தைக் குறிக்காமல் நிர்விசேஷமான வஸ்துவின ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம குறிக்கின்றன' என்று சொல்லும பக்ஷத்தில், பதங்களின முக்யமான அர்த்தத்தை த்யஜிப்பதான தோஷம ப்ரஸங்கிக்கும். 'இரண்டும ஒன்று என்று சொல்வதே வாக்யத்தின் கருத்தானதால், முக்யார்த்தத்தை த்யஜிப்பது என்னும லக்ஷணை இவ்விடத்தில தோஷமாகாது. எப்படியாலை, வொாடயம் தெவஒத்தः (அந்

ஏற்படுகிறபடியால ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷணத்திற்கு ஹாநியும ஸம்பவிக்கும். இவ்விடத்தில் இந்த இரண்டு தோஷங்களையும எடுத்துச் சொல்லி நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தியைத் தூஷிக்கிறார்.

உவத்யாய ஷீவஸிதார்த்தः—ஒவ்வொரு பதத்திற்கும முக்யார்த்தம் என்று ஒன்று உண்டு. அந்த அர்த்தத்திற்கும் அதைக் குறிக்கும் சப்தத்திற்கும உள்ள ஸம்பந்தத்தை 'சக்தி' என்று சொல்வார்கள் இந்த முக்யார்த்தத்திற்கு எப்பொழுதாவது விரோதம வரும்போது விருந்தால் அந்த அர்த்தத்தை த்யஜித்து அந்த முக்யார்த்தஸம்பந்தமான மற்றொரு அர்த்தத்தைச் சொல்வது கூடும. அப்படி எவ்வித விரோதமும வாராமலிருக்கும இடங்களில முக்யார்த்தத்தை த்யஜிப்பது தோஷமே ஆகும 'கங்காயாம் கோஷः (கங்கையில இடைச்சேரி) என்னும வாக்யத்தில் நதியில இடைச்சேரி இருப்பது அஸங்கதமாகையால முக்யார்த்தமான நதி என்பதற்கு விரோதம் ஸம்பவிக்கிறது. அந்த விரோதத்தைப் பரிஹாரம செய்யும பொருட்டுக 'கங்கை' என்னும் பதத்திற்குள்ள நதி என்னும முக்யார்த்தத்தை த்யஜித்து, அந்த நதியுடன ஸம்பந்தப் பட்டிருக்கும கரையை அது போதிக்கின்றது என்று நாம சொல்லுகிறோம. விரோதம வாராமலிருந்தால் அந்த முக்யார்த்தத்தை விடுவது தோஷமேயாகும. ப்ரக்ருதத்தில முக்யார்த்தத்திற்கு எவ்வித விரோதமும வரவில்லையாதலால, அதை த்யஜிப்பது தோஷமே என்பது ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய த்தபாயம. இந்த முக்யார்த்தத்தின பரித்யாகத்தை 'லக்ஷணை' என்று சொலவார்கள்.

வைகெஸ்ய தாத்வய நிஷ்யா ஜ முக்ஷணா தொஷः—முக்யார்த்தத்திற்கு விரோதம் வாராமல இருந்தால லக்ஷணை சொல்வது தோஷமே என்பதை அத்வைதிகளும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், ப்ரக்ருதத்தில

𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 ; 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌽𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌚𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰 𑌕𑌾𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌵𑍇𑌷𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇, 𑌇𑌦𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌚 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌦𑍇𑌶 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌕𑌾𑌲 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑍀, 𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌐𑌕𑍍𑌯𑌂, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌐𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍁𑌗𑌪𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌦𑍇𑌶𑌕𑌾𑌲 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌘𑌟𑌤

ந்த தேவதத்தனே இவன்) என்னுமிடத்தில் அது தோஷமாகவில்லையோ. இதில், தத் (அந்த) என்னும் சப்தத்தால் மற்றொரு ஸ்தலம் மற்றொரு காலம் இவைகளுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் மநுஷ்யன் குறிக்கப்படுகிறான்; இதம் (இந்த) என்னும் சப்தத்தால் ஸமீபத்தில் இருக்கும் ஸ்தலம் நிகழும் காலம் இவைகளுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் மநுஷ்யன் குறிக்கப்படுகிறான், அந்தச் சப்தங்கள் இரண்டுக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அம்மநுஷ்யர்களுக்கு ஐக்யம் குறிக்கப்படுகின்றது, ஆனால், ஒரே காலத்தில் ஒருவனுக்கே வெவ்வேறு ஸ்தலங்களுடனும் வெவ்வேறு காலத்துடனும் ஸம்பந்தம் நேர்ந்திருப்பதாகச் சொல்வது அஸங்கதமாதலால், இரண்டு

விரோதம் வருகின்றது என்பதே அவர்களுடைய அபிப்ராயம். எப்படி யெனில். 'ஜகத்துக்குக் காரணமாக இருப்பது ஒரு தர்மம், ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பது வேறொரு தர்மம், முதல் தர்மத்துடன் கூடிய தர்மி இரண்டாவது தர்மத்துடன் கூடிய தர்மியே என்று, வெவ்வேறு விசேஷணங்களுடன் கூடிய அந்தத் தர்மிகள் இரண்டுக்கும் ஐக்யம் சொல்வது பொருந்தாதன்றோ? தர்மி ஒன்றாக இருந்தபோதிலும், வெவ்வேறு தர்மங்களுடன் கூடியிருப்பதாக நாம் அதை க்ரஹிக்கிறபடியால் அவை வெவ்வேறாகவே தோன்றவேண்டும், ஆகையால் ஐக்யம் சொல்லும் தாத்பர்யத்துக்கு அது விரோதிக்கும்' என்பது தான் அவர்களுடைய வாதம். 'தத் த்வமஸி' என்னும் வாக்யம் ஐக்யம் சொல்வதைத் தாத்பர்யமாகக் கொண்டிருக்கிறபடியால், அந்தத் தாத்பர்யத்துக்கு ஒத்து வரும் அர்த்தத்தையே 'தத்' 'த்வம்' என்னும் பதங்களுக்கு நாம் கொள்ளவேண்டுமென்றும், எவ்வித விசேஷணமுமின்றிக்கே ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் அவை குறிக்கின்றன வென்று சொல்வதே அப்படி ஒத்துவரும் அர்த்தமென்றும் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

ஸோऽயம் தேவதத்த இதி சேத்—அதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாக 'ஸோऽயம் தேவதத்த:' என்னும் வாக்யத்தை அவர்கள் உதாஹரிக்கிறார்கள். 'அந்த தேவதத்தனே இவன்' என்று சொல்லும் இடத்தில் தேவதத்தனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு மாத்ரம் ஐக்யம் சொல்லக்கூடுமே தவிர, 'பூர்வம் ஒரு இடத்தில் காணப்பட்டான்' என்னும் விசேஷணத்துடன் கூடிய தேவதத்தனுக்கும் 'இப்பொழுது இவ்விடத்தில் காணப்படுகின்றான்' என்னும் விசேஷணத்துடன் கூடிய தேவதத்தனுக்கும் ஐக்யம் சொல்வது

இதி உபயோரபி பதயோ: ஸ்வரூபமாத்ராவஸ்தாபநபரத்வம் ஸ்வரூபஸ்ய ஐக்யம் ப்ரதிபாத்யதே' இதி சேத் நைததேவம் | ஸோऽயம் தேவதத்த இத்யத்ராபி லக்ஷணாகந்தோ ந வித்யதே, விரோதாபாவாத் | ஏகஸ்ய ஹி பூதவர்த்தமாந க்ரியாத்வய ஸம்பந்தோ ந விருத்த:, தேசா

பதங்களும் அந்தந்த தேச கால ஸம்பந்தத்தை த்யஜித்து விட்டு வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றன வென்றும், அந்த ஸ்வரூபத்திற்கே ஐக்யம் சொல்லப்படுகின்றதென்றும் நாம் க்ரஹிக்கவேண்டும். அம்மாதிரியே தத் த்வமஸி என்னும் வாக்யத்திலும்' என்று சொல்லலாமோ வென்னில், அது யுக்தமன்று ஸோऽயம் தேவதத்த: (அந்தத் தேவதத்தனே இவன்) என்னும் இடத்திலும் லக்ஷணை என்பதே இல்லை, முக்யார்த்தங்களுக்கு விரோதமில்லாததால் ஒரே வஸ்துவுக்குச் சென்ற காலம் நிகழ்காலம் என்னும் பேதத்தைக்கொண்டு இரண்டு க்ரியைகளின் ஸம்பந்தம் ஏற்படுவது விருத்த

ஸாத்யமில்லை. ஆகையால் 'அவன்' 'இவன்' என்னும் பதங்களுக்கு லக்ஷணை சொல்லி, அவை தேவதத்தனுடைய ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றனவென்று சொல்லவேண்டாம். இப்படியே ப்ரக்ருதத்திலும். இதுதான் அத்வைதிகளின் மதம்.

நைததேவம்—இந்த வாதத்திற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பரிஹாரம் சொல்லுகிறார். த்ருஷ்டாந்தத்திலும் லக்ஷணை சொல்ல வேண்டியதில்லை. எந்த விரோதம் வருமென்று அதிசங்கிக்கப்படுகிறதோ அது கால பேதத்தால் பரிஹாரம் அடைந்து விடுகிறது. ஒரே வஸ்துவுக்கு இரண்டு தேச ஸம்பந்தம் காலபேதத்தால் விருத்தமாகாது என்பது ஸ்பஷ்டம். அம்மாதிரியே இரண்டு காலங்களின் ஸம்பந்தமும் விருத்தமாக மாட்டாது. நாம் வஸ்துவுக்கு க்ஷணிகத் தன்மையை ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. இந்த க்ஷணத்தில் இருக்கும் வஸ்து அடுத்த க்ஷணத்தில் இல்லை என்று கொள்கை கொண்டவர்களன்றோ ஒரே வஸ்துவுக்கு இரண்டு கால ஸம்பந்தம் விருத்தமென்று சொல்வார்கள்? நாம் ஒருவரும் அவ்வித கொள்கை கொண்டவரல்லர்.

லக்ஷணாகந்தோ ந வித்யதே—லக்ஷணையின் கந்தமும் இல்லை. அதாவது—இரண்டு பதங்களுள் ஒன்றுக்கும் லக்ஷணை சொல்லவேண்டாம் என்பது தாத்பர்யம்.

க்ரியாத்வய ஸம்பந்தோ ந விருத்த:—இரண்டு க்ரியைகளின் ஸம்பந்தமும் விருத்தமன்று. க்ரியைகளின் ஸம்பந்தமாவது—ஸ்தலத்தில் இருப்பது ஒரு க்ரியை, 'ஒரு வஸ்து பூர்வம் ஒரு ஸ்தலத்தில் இருந்து பிறகு மற்றொரு ஸ்தலத்தில் இருக்கின்றது' என்னும் இடத்தில், அந்த வஸ்துவுக்கு இரண்டு க்ரியைக

न्तरस्थितिर्भूता, सन्निहितदेशस्थितिर्वर्तते, अतो भूत
वर्तमान क्रियाद्वय सम्बन्धितया ऐक्यप्रतिपादनाविरोधश्च।
देशद्वय विरोधस्तु कालभेदेन परिहृतः। लक्षणायामपि न
द्वयोरपि पदयोः लक्षणासमाश्रयणम्, एकत्रैव लक्षि
तेन विरोध परिहारात्। लक्षणाभाव एवोक्तः, देशान्तर
सम्बन्धितया भूतत्वस्य इतरदेश सम்बन्धितया वर्तमानत्वा
विरोधात्। एवमत्रापि जगत्कारण भूतस्यैव परस्य

மன்று தருஷ்டாந்தத்தில், மற்றொரு ஸ்தலத்தில் இருந்தது என்பது ஒரு க்ரியை, ஸமீபித்த ஸ்தலத்தில் இருப்பது மற்றொரு க்ரியை ஆனால் இவைகளுள் முதல் க்ரியையானது சென்ற காலத்தைத் தழுவியுள்ளது, இரண்டாவது நிகழ் காலத்தைத் தழுவியுள்ளது, ஆகையால் இந்த இரண்டு க்ரியைகளுடனும் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டதாகச் சொல்லி வஸ்துக்களுக்கு ஐக்யத்தைப் ப்ரதிபாதிப்பதில் எவ்வித விரோதமும் இல்லை. இரண்டு ஸ்தல ஸம்பந்தத்தால் ப்ரஸங்கிக்கும் விரோதமும் வெவ்வேறு காலங்களில் அந்த ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டது என்பதால் பரிஹரிக்கப்பட்டதாகிறது. (ஆகையால் இவ்விடத்தில் லக்ஷணையே இல்லை.) அப்படி லக்ஷணை சொன்ன போதிலும் இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷணை சொல்லவேண்டுவதில்லை, ஒரு பதத்திற்கு லக்ஷணை சொல்வதாலேயே விரோதம் பரிஹரிக்கப்பட்டதாகிவிடும். லக்ஷணையே இல்லை என்பது தான் நமமால் சொல்லப்பட்டது, சென்ற காலத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு தேச ஸம்பந்தத்திற்கும் நிகழ்காலத்தில் ஏற்படும் மற்றொரு தேச ஸம்பந்தத்திற்கும் விரோதமில்லையன்றோ? இம்மாதிரியே ப்ரக்ருதத்திலும், ஜகத்காரணமாக இருக்கும் பர ப்ரஹ்மத்

தின் ஸம்பந்தம் சொல்லப்படுகின்றது. இப்படிச் சொல்வதில் என்ன விரோதம் ஸம்பவிக்கக் கூடும்? இரண்டு க்ரியைகளின் ஸம்பந்தம் வெவ்வேறு காலத்தில் நேர்கிறபடியால் எவ்வித விரோதத்திற்கும் அவகாசம் இல்லை.

लक्षणायामपि—'லக்ஷணை சொல்வது நமக்கு அநபிமதம், அப்படி லக்ஷணை சொன்னபோதிலும் இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷணை சொல்வது பெரிய தோஷமே ஆகும்' என்பது இந்த வாக்யத்தின் கருத்து

एवमत्रापि—தருஷ்டாந்தத்தில், லக்ஷணை சொல்லுமளவு முக்யார்த்தத்திற்கு எவ்வித விரோதமும் நேரவில்லை என்பதை நிரூபித்துவிட்டு, ப்ரக்ருதத்திலும் விரோதத்திற்கு அவகாசமில்லை என்பதை நிரூபிக்கிறார் 'तत्' (அது) என்பதற்கு ஜகத்காரணமாயுள்ள ப்ரஹ்மம் முக்யார்த்தம் என்பதில் எவ்வித ஆக்ஷேபமுமில்லை. ஆனால் 'त्वम्' (நீ) என்பதற்கு ஜீவாந்தர்யாமியான ப்ரஹ்மம் எப்படி முக்யார்த்தமாகும்?'

ப்ரஹ்மணோ ஜீவாந்தர்யாமிதயா ஜீவாத்மகத்வாவிருத்தமிதி ப்ரதிபாதிதம் । யதாவஸ்திதயோரேவ ஹி த்வயோரைக்யம் ஸாமாநாதிகரண்யேந ப்ரதீயதே; தத்பரித்யாகேந ஸ்வரூபமாத்ரைக்யம் ந ஸாமாநாதிகரண்யார்த்த: । பிந்ந ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தாநாம் ஶப்தாநாம் ஏகஸ்மிந்நர்த்தே வ்ருத்தி

திற்கே, அந்த ப்ரஹ்மம் ஜீவனுள் அந்தர்யாமியாக இருப்பதால் ஜீவாத்மத் தன்மை சொல்வது விருத்தமன்று என்று நம்மால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது. உள்ளபடி இருக்கும் விசேஷணங்களுடன் கூடிய இரண்டு வஸ்துக்களின் ஐக்யத்தை ஸாமாநாதிகரண்யம் குறிக்குமே தவிர, அந்த விசேஷணங்களையெல்லாம் த்யஜித்துவிட்டு வஸ்து ஸ்வரூபத்திற்கு மாத்ரம் ஐக்யத்தைப் போதிப்பது ஸாமாநாதிகரண்யத்தின் அர்த்தமாகாது. ஸாமாநாதிகரண்யத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்தவர்கள், வெவ்வேறான ப்ரவ்ருத்தி நிமித்த

என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கக்கூடும். சரீர சரீரிபாவத்தாலே அதை முக்யார்த்தமாகக் கொள்ளலாமென்பது அதற்கு ஸமாதாநம். இந்த முக்யார்த்தத்திற்கு எவ்வித விரோதமும் இல்லை. ஜகத்காரணபூதமான பரஹ்மத்திற்கும் ஜீவனுக்கும் ஐக்யம் சொல்வதன் தாத்பர்யமும் இதுவே. இந்த அர்த்தத்தைத்தான் 'ஜீவாந்தர்யாமிதயா ஜீவாத்மகத்வாவிருத்தம்' என்பதால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் இவ்விடத்தில் விளக்கியிருக்கிறார்.

யதாவஸ்திதயோரேவ ஹி—தவிரவும், 'தத்' 'த்வம்' இந்த இரண்டு பதங்களாலும் கேவலம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் மாத்ரம் க்ரஹிக்கப்படுவதாக நாம் சொன்னால், இரண்டும் பர்யாய பதங்கள் ஆகிவிடுமன்றோ? அப்பொழுது, அவைகளால் குறிக்கப்படும் ஒரே வஸ்துவுக்கு ஐக்யம் சொல்வது என்பது வ்யர்த்தமே. ஐக்யம் சொல்வது எப்பொழுது ஸங்கதமாகுமென்றால், ஒரு வஸ்துவுக்கு விசேஷணாம்சத்தில் பேதம் ஏற்பட்டு அந்தப் பேதத்தைக்கொண்டு வஸ்துவும் பிந்நமோ என்று சங்கை ஏற்படும்பொழுது விசேஷணாம்சத்தில் பேதம் இருந்தபோதிலும் விசேஷ்யத்தில் எவ்வித பேதமுமில்லையென்று ஐக்யம் சொல்வதுதான் பொருந்தும். அதாவது—வேறுபட்டிருக்கும் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களை த்யஜித்துவிட்டு ஐக்யம் சொல்லத் தொடங்குவது வீண் என்று சொன்னதாயிற்று. இதைத்தான் ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷண ஹாநி ரூபமான தோஷமென்று இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறார். 'யதாவஸ்திதயோ:' என்பதற்கு எந்த விசேஷணங்களுடன் கூடிய' என்பது பொருள். 'தத்பரித்யாகேந' என்பதற்கு 'அந்த விசேஷணங்களைப் பரித்யஜித்து' என்பது அர்த்தம். ப்ரக்ருதத்தில், விசேஷ்யமாகிற ப்ரஹ்மத்திற்கு, ஜகத்காரணமாயிருப்பது ஒரு விசேஷணம்; ஜீவாந்தர்யாமியாயிருப்பது மற்றொரு விசேஷணம். இந்த விசேஷணங்கள் இரண

ஸாமாநாதிகரண்யஸித்திர் ஹி ததிஃ । ததா ஹேதுதயோரைக்யம் ஸம்வாதிதஸ்யாஹி: ।

உபக்ரம விரோத்யுபஸம்ஹார வாக்ய தாத்பர்ய நிச்சயஸ்ய ந

தங்களையுடைய சப்தங்களுக்கன்றோ ஒரே வஸ்துவைக் குறிக்கும்பொழுது ஸாமாநாதி கரண்யத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்? அப்படிப்பட்ட ஸாமாநாதிகரண்யமே நம்மால் இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

உபக்ரம............ப்ரஹணம்—தவிரவும், ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தத்திற்கு விருத்தமாக, முடிவில் வரும் வாக்யங்களுக்குத் தாத்பர்ய நிச்சயம் செய்வது பொருந்தாது. ஆரம்பத்தில், "ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம்" [அது ஸங்கல்பித்

டும் வெவ்வேறே 'அப்படி வெவ்வேறான விசேஷணங்களுடன் கூடியிருக்கும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே' என்னும் ஐக்யமே இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இப்படிச் சொல்வது தான் ஸாமாநாதிகரண்யத்தின் லக்ஷணத்திற்குப் பொருந்தும் என்பது கருத்து

பிந்நப்ரவ்ருத்தி நிமித்தாநாம்—இந்த வாக்யம் ஸாமாநாதிகரண்யத்தின் லக்ஷணத்தைச் சொல்கின்றது. ஒரு சப்தம் ஒரு வஸ்துவைக் குறிக்கின்றது என்பது அந்தச் சப்தத்திற்கு 'ப்ரவ்ருத்தி' என்று சொல்லப்படும். அப்படிக் குறிப்பதற்கு இந்தச் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் அந்த வஸ்துவின் அஸாதாரண தர்மம் காரணம், அது 'ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம்' என்று சொல்லப்படும் அந்தக் காரணங்கள், வெவ்வேறாக இருந்தால் அந்தச் சப்தங்கள் 'பிந்நப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள்' என்று சொல்லப்படும். அப்படிப்பட்ட இரண்டு சப்தங்கள் ஒரே பொருளை அவகாஹித்து நின்றால் அப்பொழுது அந்தச் சப்தங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் ஏற்படும் என்பது லக்ஷணவாக்யத்தின் அர்த்தம். 'நீலோ கட:' என்னும் இடத்தில் 'நீல' என்னும் சப்தத்திற்கு நீலரூபம் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம்; 'கட:' என்னும் சப்தத்திற்கு கடத்வம் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம். இந்த நிமித்தங்கள் இரண்டும் பின்னங்கள்; அப்படி பின்னங்களான ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களுடன் அந்தச் சப்தங்கள் இரண்டும் 'குடம்' என்னும் ஒரே பொருளைக் குறித்துக்கொண்டு நிற்கிறபடியால், அந்தச் சப்தங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லப்படுகின்றது; இம்மாதிரியே 'தத்த்வம்' என்னும் இடத்திலும்.

உபக்ரம—இது வரையில் ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷணத்தின் ஹாநி ஸம்பவிக்கின்றது என்னும் தூஷணம் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது, மற்றொரு தூஷணத்தை ஸங்க்ரஹமாக ப்ரஸ்தாவிக்கிறார். அது என்னவென்றால் 'இந்த ஸத் வித்யையில், உபக்ரமத்தில், ப்ரஹ்மத்தை ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலிய விசேஷணங்களுடன் கூடியது என்று ப்ரஸ்தாவித்து விட்டு, உபஸம்ஹாரத்தில் அந்த ப்ரஹ்மம் அவித்யைக்கு ஆச்ரய மாகிறது என்று சொல்லுகிறது என்று விவரணம் செய்தால் அது முன் பின் விரோத மாகுமே' என்பது தான்.

ஶ்ருதே: । உபக்ரமே ஹி “ ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ” இத்யாதிநா ஸத்யஸங்கல்பத்வம் ஜகதேககாரணத்வம் ச உபதிஷ்டம் ; ததிதமவித்யா ஶ்ரயத்வாதி ப்ருவாண: ।

அபி ச ஸர்வஸ்ய ஶப்தஸ்ய விஶேஷ ப்ரமாணகத்வ வச

த்து 'நான் பலவாக கடவேன்' என்று] முதலான வாக்யங்களால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்ய ஸங்கல்பத்தன்மையும் ஜகத் முழுவதற்கும் ஒரே காரணமாக இருக்கும் தன்மையும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. 'ப்ரஹ்மம் அவித்யைக்கு ஆச்ரயமாக இருக்கின்றது' இத்யாதியாகச் சொல்வதெல்லாம் அதற்கு விருத்தமன்றோ?

அபி ச......... ..வாக்யஸ்ய—மேலும், 'எவ்வித விசேஷமும் இல்லாமல் ஒரு வஸ்து உண்டு' என்று சொல்வதற்குச் சப்தம் ப்ரமாணமாகமாட்டாது ஏனென

ததைக்ஷத— அந்த ப்ரஹ்மம் ஸங்கல்பித்தது, இதனால் அதன் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் வெளியிடப்படுகின்றது. பஹு ஸ்யாம்—பலவாக கடவேன். இதனால் ஜகதேக காரணத்வம் சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரமாக இருந்துகொண்டு ஸத்ஸத்நிர்வாசயையான அநாத்யவித்யையால் மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தை உடையதாய் ப்ரமித்தத் தன்னிடத்தில் நாநாத்வத்தைப் பார்க்கின்றது என்று சொல்வது பொருந்துமோ? பொருந்தாதாகையால் அப்படி ஆத்தம் சொல்வது பிசகு என்பது தான் ப்ரக்ருத தூஷணம்.

ஆஹத்ய, நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்திக்கு நாலு தூஷணங்கள் சொல்லப்பட்டன.—(1) ப்ரக்ருதத்தைப் பராமர்சிக்கும் 'தத்' என்னும் சப்தத்தால் அறியப்படும் குண கணங்கள் பாதிக்கப் படுகின்றன, (2) இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷணை சொல்லும் தோஷம், (3) ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷணத்தின் ஹாநி, (4) உபக்ரம விரோதம்.

அபி ச—இனி நிர்விசேஷமாக ஒரு வஸ்து உண்டு என்பதற்கு ப்ரமாணம் இல்லை என்பது நிரூபிக்கப்படுகின்றது. ப்ரமாணங்களுள் ப்ரத்யக்ஷமும் சப்தமும் ப்ரதாநங்கள். அத்வைதிகள், நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்திக்கு ப்ரமாணத்தை நிரூபிப்பதில், ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தைக் காட்டிலும் சப்த ப்ரமாணத்திற்கு ப்ராபல்யம் சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் காரணத்தினால், அந்தச் சப்த ப்ரமாணத்தை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் இவ்விடத்தில் முக்யமாக ப்ரஸ்தாவிக்கிறார் தவிரவும், சப்த ப்ரமாணம் ப்ரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாகவே அதிசயத்துடன் போதிக்கின்றது என்பது ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம்.

இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் நிரூபணம் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது — சப்தம் என்பது பதரூபமாகவும் வாக்யரூபமாகவும் ப்ரவ்ருத்திக்கின்றது. பதத்வம் என்பது ப்ரக்ருதி (பகுதி) ப்ரத்யயம் (விகுதி) இவைகளின் சேர்க்கையால் ஏற்படுகின்றது. ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களுக்கு அர்த்தபேதம் உண்டாகையால், அவைகளின் யோகத்தால்

வாக்ய ஸ்வரூபவதா ப்ரக்ருதி ப்ரத்யய ஜாதஸ்ய ஶப்தஸ்ய நிர்விஶேஷ வஸ்து போதகதா ஸம்பவதி । ந நிர்விஶேஷ வஸ்துநி ஶப்த: ப்ரமாணம் । நிர்விஶேஷ இத்யாதி ஶப்தாஸ்து கேநசித் விஶேஷேண விஶிஷ்டதயா அவஸ்தி்தஸ்ய

ருல், சப்தம் என்பது பதம் வாக்யம் இவைகளின் ஸ்வரூபத்தால் ப்ரமாணம் பெற்றதா கின்றது, பதங்களின் ஸ்வரூபம் (ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களின் வழியாக) வெவ்வேறு அர்த் தங்களைப் போதிப்பதால் ஏற்படுகின்றது, வாக்யங்களின் ஸ்வரூபமும் அப்படிப்பட்ட அநேக பதங்களின் அர்த்தங்கள் ஒன்று சேரும் விசேஷத்தைப் போதிப்பதால் ஏற்படு கின்றது இப்படிப்பட்ட பதவாக்ய ஸ்வரூபத்தால் ப்ரமாணம் பெற்றுள்ள சப்தம் எவ் விதத்திலும் நிர்விசேஷமான வஸ்துவைப் போதிக்கமாட்டாதாகையால் நிர்விசேஷ வஸ் துவை ஸாதிப்பதற்குச் சப்தம் ப்ரமாணமாகுமென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை 'நிர்விசே ஷம்' என்பது முதலான சப்தங்களோ வென்றால், 'சிற்சில விசேஷங்களுடன் கூடின

ஏற்படும் பதம் விசேஷங்களுடன் கூடிய அர்த்தத்தையே ப்ரதிபாதிக்கவேண்டும் இவ் வாறு பதங்களே ஸவிசேஷ பரங்களானால், அம்மாதிரியான பதங்களின் கூட்டமாகிற வாக்யத்திற்கு ஸவிசேஷபரத்வம் உண்டு என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஆகையால் பத வாக்ய ரூபமாயுள்ள சப்தம் நிர்விசேஷ வஸ்துவை ஸாதிப்பதில் ப்ர மாணமாகமாட்டாது, ப்ரத்யுத, ஸவிசேஷ வஸ்துவையே ஸாதிசயமாக ஸாதிக்கும்.

அநேக பதார்த்த ஸம்ஸர்க்க விசேஷ போதக ரூப வாக்ய ஸ்வரூப வதா ப்ரக்ருதி ப்ரத்யய ஜாதஸ்ய—இதைப் பின் வருமாறு பிரிக்கவேண்டும்.—'அநேக பதார்த்த போதக ரூப பத ஸ்வரூப வதா ப்ரக்ருதி ப்ரத்யய ஜாதஸ்ய' 'அநேக பதார்த்த ஸம்ஸர்க்க விசேஷ போதக ரூப வாக்ய ஸ்வரூப வதா ப்ரக்ருதி ப்ரத்யய ஜாதஸ்ய'. அர்த்த பேத போதநத்தால் ஏற்படுவது பதஸ்வரூபம், அந்த அர்த்த ஸம்ஸர்க்க விசேஷ போத நத்தால் ஏற்படுவது வாக்ய ஸ்வரூபம். அம்மாதிரியான பத வாக்ய ரூபங்களாலேயே சப்தத்திற்குப் போதகத்வம் ஏற்படுகின்றது 'ப்ரக்ருதி ப்ரத்யய ஜாதஸ்ய' என்பதற்குப் போதகத் வம் என்பது பொருள்

ஸவிசேஷம் நிர்விசேஷம் என்பவைகளிலுள்ள விசேஷசப்தத்தின் அர்த்தத்தை இவ் விடத்தில் சற்று விசாரித்தால் நிர்விசேஷமான வஸ்து ப்ரமாணசூந்யமென்பது விளங்கும். 'வெண்மையான வஸ்த்ரம்' என்பதில் 'வெண்மை' என்பது தர்மம், 'வஸ்த்ரம்' என்பது தர்மி. இவ்விடத்தில் 'வெண்மை' என்பது கறுப்பு வஸ்த்ரத்திலிருந்து இந்த வஸ்த்ரத் தனைத் வ்யாவ்ருத்திக்கிறபடியால், அது வ்யாவர்த்தகம் ஆகின்றது. அதாவது அது ஒரு விசேஷம் என்று சொன்னது ஆயிற்று. தர்மத்தால் தர்மி ஸவிசேஷமாவதற்கு இது உதாஹரணம். தர்மியால் தர்மமும் ஸவிசேஷமாகும். 'வஸ்த்ரம்' என்னும் தர்மி, தன்னை ஆச்ரயித்திருக்கும் 'வெண்மை' என்னும் தர்மத்தை மற்றொரு பொருளாகிற காகிதம் முதலானவற்றை ஆச்ரயித்திருக்கும் வெண்மையிலிருந்து வ்யா வ்ருத்திக்கிறபடியால், அந்தத் தர்மியும் வ்யாவர்த்தகமாக (அதாவது, விசேஷமாக) ஆகின்

வஸ்துநோ வஸ்த்வந்தராவ்ருத்த விஶேஷ நிஷேதகதயா ப்ரயோகாத், உக்

ரீத்யா தேஷாம் ஶப்தாநாம் ப்ரயோகஸ்யைவ, ப்ரக்ருதி ப்ரத்யய விபாகேண ஸ

தாகத் தென்படும் ஒரு வஸ்துவுக்கு மற்றொரு வஸ்துவில் தென்படும் வேறு விசேஷங்கள் இல்லை' என்பதை மாத்ரம் போதிக்கின்றன. இல்லாவிடில் அவைகளுக்கு போதிக்கும் தன்மையே ஸம்பவியாமற் போய்விடும், ஏனென்றால் ஸமஸ்த பதங்களுக்கும் ப்ரக்ருதி (பகுதி) ப்ரத்யயம் (விகுதி) இவைகளின் வழியாக அநேக விசேஷங்களைத் தோற்றுவிக்கும் தன்மை ஸம்பவிக்கின்றதன்றோ? ஸமஸ்த வாக்யங்களுக்கும் அநேக பதங்

ந்து; இவ்விதம் நாமத்தால் நாமி ஸவிசேஷமாகவும், நாமியால் நாமமும் ஸவிசேஷமாகவும் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பதார்த்தமும் மற்றொன்றுக்கு நாமமாகவாவது நாமியாகவாவது இருக்கவேண்டுமாதலால், ஸவிசேஷமாக அல்லாத வஸ்து (அதாவது—நிர்விசேஷமாக இருக்கும் வஸ்து) ப்ரமாண சூன்யமே ஆகுமன்றோ?

நிர்விஶேஷ வஸ்துவாதிபிஸ்து—'நிர்விசேஷமாக ஒரு வஸ்து உண்டு என்பதற்குச் சப்தம் ப்ரமாணமாக மாட்டாது என்று சொல்லக்கூடுமோ? 'நிர்விசேஷம்' என்னும் சப்தமே அதற்கு ப்ரமாணமாகாதோ?' என்னில், அது ப்ரமாணமாக மாட்டாது என்கிறார். 'நிர்விசேஷம்' என்பதற்குச் 'சிற்சில விசேஷங்களற்ற' என்று பொருள் கொள்வதே ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததாகும். ஏனென்றால், 'நிர்விசேஷம்' என்னும் சப்தம் ஒரு ப்ரத்யயத்துடன் கூடியதாகவும் மற்றொரு பதத்துடன் சேர்ந்துமன்றோ அர்த்தத்தைப் போதிப்பிக்கின்றது? ஆகையால், அந்த ப்ரத்யயம் அந்த மற்றொரு பதத்துடன் சேர்க்கை இவைகளால் ஏற்படும் விசேஷங்களுடன் கூடியதாகவே அதன் போதகம் இருக்கவேண்டுமே தவிர, 'எவ்வித விசேஷமும் அற்றது' என்பது அதன் போதகமாக மாட்டாது. ஆகையால், 'நிர்விசேஷம்' முதலிய சப்தங்கள் சிற்சில விசேஷங்களை மாத்ரம் நிஷேதிக்கின்றன, ஸகல விசேஷங்களையும் நிஷேதிக்கமாட்டா என்றே நாம் க்ரஹிக்கவேண்டும். தவிரவும், கீழ்ச் சொல்லியபடி நாமம் நாமி எல்லாம் வ்யாவர்த்தகமாகக் கூடுமாகையால், நிர்விசேஷ சப்தம் ஸமஸ்த விசேஷ நிஷேதபரம் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், நாமியாக இருக்கும் ப்ரஹ்மமும் நிஷித்தமாகிவிடுமன்றோ? [அதாவது—நிர்விசேஷம் என்பது ஸமஸ்த விசேஷங்களையும் நிஷேதிக்கின்றது என்றால், ஸமஸ்த வ்யாவர்த்தகங்களையும் நிஷேதிக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. ப்ரஹ்மமும் தன்னைத் தவிர்த்த மற்றவைகளைக் குறித்து வ்யாவர்த்தகமாகையால் அதுவும் நிஷேதிக்கப்பட்டதாகிவிடும்.]

உக்தரீத்யா தேஷாம் ஶப்தாநாம் ப்ரயோகஸ்யைவ—நிர்விசேஷம் என்னும் சப்தத்திற்கும் அதைப் போன்ற மற்றைச் சப்தங்களுக்கும் கீழ்ச் சொல்லியபடி சிற்சில விசேஷ நிஷேதபரமாக அர்த்தம் செய்யாமல், 'எவ்வித விசேஷமுமற்ற' என்று அர்த்தம் செய்யும் பக்ஷத்தில், அவை ஒன்றையும் போதிக்காமலே நின்றுவிடும்படி ஸம்பவிக்கும், ஏனென்றால், ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களுடன் கூடிய பதங்களுக்கு அவைகளின்

வைஶ்ஷ்வா நேக விஶேஷ மஹிதத்வாத், அநேக பதார்த்த ஸம்ஸர்க்க போதகத்வாத் வாக்யஸ்ய ।

அத ஸ்யாத், நாஸ்மாபி: நிர்விஶேஷே ஸ்வயம் ப்ரகாஶே வஸ்துநி ஶப்த: ப்ரமாணமித்யுச்யதே, ஸ்வத: ஸித்தஸ்ய ப்ரமாணாநபேக்ஷத்வாத் ; ஸர்வை: ஶப்தை: தத்ராரோபித விஶேஷா: ஜ்ஞாத்ருத்வாதய: ஸர்வே

களின அா தநஙகளுடைய சேரகையின வழியாகவே போதிககும தனமை ஸமபவிககினற தனறோ ?

அத ஸ்யாத்............உச்யதே—'நிாவிசேஷமான ஒரு ஸவயம பரகாச வஸது உணடு எனபதறகுச சபதம பரமாணமெனறு நாஙகள சொலலவிலலே, ஏனெனறால, ஸவயமாகவே பரகாசிககும ஒரு வஸதுவுககு எவவித பரமாணமும அநபேக்ஷிதம. ஸகல சபதஙகளும், நிாதத்தேசிககபபடும வஸதுவின மீது தஙகளால ஆரோபிககபபடுகினற ஜ்ஞாதருதவம முதலான விசேஷஙகளெலலாவறறையும விலககுகினறன, ஸகலமான

அா்தத பேததகால ஏறபடும விசேஷஙகளைப போதிககாமல இருபபது ஸாத்ய மிலலையனறோ ?

வாக்யஸ்ய—பதமே அநேக விசேஷ காபபிதமாக இருநதால, அநதப பதஙக ளின ஸஙகாததகால உணடாகும வாகயம விசேஷ காபபிதமாக இருககும எனபதைச சொலலவும வேணடுமோ? எனபதுதான 'ஏவ' என்னும அவதாரணத்தின கருதது

அத ஸ்யாத்—இவவாறு நிாவிசேஷ வஸதுவுககு சிஷபரமாணதவததை நிரு பிதது விட்டு, 'ஸவயம பரகாசமாயுளள வஸதுவுககு பரமாணம எனபதே அநபேக்ஷித மனறோ? அநதக காரணததால கீழச செயயபபடடுளள நிருபணம வயாததம' எனறு சஙகிககிறா. இவவிடததில பூாவபக்ஷி சொலவதாவது—'பரஹமம எனபது ஸவதஸ ஸிததமான வஸது, ஆகையால, அதை ஸாதிகக பராமண மொனறும வேணடுவதிலலை. அபபடிச் சொனனால பரஹமததை ஸாதிககும வேதாநத சாஸதரம வயாததமாகி விடுமோ வெனனில, அது வயாததமாகாது. ஏனெனறால, வேதாநத சபதஙகளெல்லாம், அநத ப்ரஹமததினிடததில ஆரோபிககப்படும விசேஷஙகளை நிரஸிப்பதில பரயோ ஜந மடைகிறபடியால், அநத வேதாநத சாஸதரம் ஸபரயோஜநமாகிறது அபபடி விசே ஷஙகளெலலாம நிரஸிககபபடடுப் போயவிடடால, கேவலம நிாவிசேஷமாகவும் ஸவயம் பரகாசமாகவும பரஹமம எவவித பரமாணததையும அபேக்ஷியாமலே நிறகும' எனபது தான.

நிரஸ்யந்தே, ஸர்வ-விஶேஷ-நிவ்ருத்தௌ வஸ்துமாத்ரம் அநவச்சிந்நம் ஸ்வயம்ப்ரகாஶம் ஸ்வத ஏவாவதிஷ்டதே' இதி । நைததேவம் । கேந ஶப்தேந தத்வஸ்து நிர்திஶ்ய தத்கதா விஶேஷா நிரஸ்யந்தே? ஜ்ஞ

விசேஷங்களும் இம்மாதிரி நிவருத்திப்பிக்கப்பட்டுப் போய்விட்டால், கேவலம் ஒரு வஸ்து மாத்ரம் 'எவ்வித விசேஷங்களாலும் குறிக்கப்படாமலும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகவும் மற்றை எவ்வித ப்ரமாணத்தையும் சாராமலும் நிற்குமன்றோ?' என்று சொல்லலாமோ வென்னில், அதுவும் அப்படியன்று. ஒரு வஸ்துவிலிருந்து விசேஷங்களை விலக்கவேண்டுமானால், அந்த வஸ்துவை ஒரு சப்தத்தால் நிர்தேசித்தே அவ்விசேஷங்களை விலக்கவேண்டுமன்றோ? ப்ரக்ருதத்தில் ப்ரஹ்மமாகிற வஸ்துவை என்ன சப்தத்தால் நிர்தேசித்து அதிலுள்ள விசேஷங்களை விலக்குகிறீர்கள்? கேவலம் ஜ்ஞப்தி

'தத்கதா விஶேஷா:'—என்பதற்கு அதில் ஆரோபிக்கப்படும் விசேஷங்கள் என்பது பொருள்.

'அநவச்சிந்நம்'—எவ்வித அவச்சேதகமும் இல்லாமல், அதாவது—நிர்விசேஷமாய.

நைததேவம்—இது முதல், கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறது. ஸமாதானமாவது—வேதாந்த சப்தங்களெல்லாம் ப்ரஹ்மத்தின் மீது ஆரோபிக்கப்படும் விசேஷங்களை நிரஸிக்கும்பொழுது, ப்ரஹ்மத்தை ஒரு சப்தத்தால் நிர்தேசித்தே விசேஷங்களை நிரஸிக்கவேண்டும். அப்படி நிர்தேசிக்காமல் ஸாமான்யமாக விசேஷங்களை நிரஸிக்கப் ப்ரவருத்தித்தால், ப்ரஹ்மமும் கீழ்ச் உபபாதித்திருக்கிறபடி ஒரு விசேஷமாகிறபடியால், அதுவும் நிரஸிதமாகிவிடும். அது அநிஷ்டம். 'ஒரு சப்தத்தால் நிர்தேசித்தே, விசேஷங்கள் நிஷேதிக்கப்படுகின்றன' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், எந்தச் சப்தத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மம் நிர்தேசிக்கப் படுகின்றதோ, அந்தச் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் விசேஷங்கள் அநிஷித்தங்களாகவே நிற்கும். ஆகையால் ப்ரஹ்மத்தை எவ்வித விசேஷமும் மற்றது என்று சொல்ல ஸாத்யப் படமாட்டாது. தவிரவும், ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசத்தன்மையும், அது ஸவிசேஷமாக இருப்பதினாலேயே ஏற்பட வேண்டும். எந்த வஸ்துவானது தனது ப்ரகாசத்தால் தன்னைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களுக்கும் வ்யவஹார யோக்யதையைக் கொடுக்கின்றதோ அது ஸ்வயம் ப்ரகாசம் என்று சொல்லப்படும். அப்படி மற்றை வஸ்துக்களுடைய வ்யவஹாரத்திற்கு ஹேதுவாயுள்ள ஸ்வயம் ப்ரகாசத் தன்மையை உடைய பொருள் விசேஷங்களுடன் கூடியதாகவே இருத்தல் வேண்டுமன்றோ? ஆகையால், நிர்விசேஷத் தன்மைக்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் உபபந்நமாக மாட்டாது. ஸவிசேஷத்தன்மைக்கே அது உபபந்நமாகும்; இதுதான் ஸமாதானம்.

ப்திஶப்³தே³ன இதி ஶேஷ: ; லோகவேத³யோ: ஸவிஶேஷ ஏவ வஸ்துனி பதே³, ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயார்தே²ன விஶேஷணஹிதத்வாத் । "ஜ்ஞா அவபோ³த⁴னே" இதி ஸகர்மக: ஸகர்த்ருக: க்ரியாவிஶேஷ: க்ரியாந்தரவ்யாவ்ருத்த ஸ்வபா⁴வ விஶேஷஸ்ய ப்ரக்ருத்யா அபி⁴தீ⁴யதே; ப்ரத்யயேன லிங்க³ஸங்க்²யாத³ய: । ஸ்வத: ஸித்³தா⁴வபி ஸ்வபா⁴வவிஶேஷ விஶி

(ஜ்ஞானம்) என்னும் சப்தத்தால் அதை நிர்தேசிக்கிறோம் என்று சொன்னால், அந்தச் சப்தமும் (கீழ்ச்சொல்லியபடி) தனது ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயம் இவைகளின் வழியாக விசேஷங்களைத் தோற்றுவிக்கிறபடியால் விசேஷத்துடன் கூடிய வஸ்துவை அவலம்பித்தே நிற்கும். 'ஜ்ஞப்தி' என்னும் பதம் 'ஜ்ஞா' என்னும் தாதுவிலிருந்து நிஷ்பந்நம், அந்தத் தாதுவுக்குப் போதிப்பது என்பது பொருள். ஆகையால், அதன் ப்ரக்ருதி (பகுதி) யினுடைய அர்த்தத்தின் வழியாக, ஒரு கர்த்தாவுடன் கூடியதும் ஒரு கர்மாவுடன் கூடியதுமான ஒரு க்ரியா விசேஷமும் வேறொரு க்ரியையை வ்யாவ்ருத்

ஜ்ஞப்திஶப்³தே³ன—ப்ரஹ்மம் அநேக சப்தங்களால் நிர்தேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவைகளுள் ஒன்றான 'ஜ்ஞப்தி' (அதாவது—ஜ்ஞானம்) என்னும் சப்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு இவ்விடத்தில் விஷயம் உபபாதநம் செய்யப்படுகின்றது. இந்தச் சப்தத்தின் ப்ரக்ருதி (அதாவது—பகுதி)க்கு அவபோ³த⁴னே 'அறிகிறது' என்பது பொருள் ஆகும். அந்த அறிகிறது என்பதானது ஒரு கர்த்தாவையும் கர்மாவையும் தழுவி நிற்கும் ஒரு க்ரியா விசேஷத்தை அறிவிக்கின்றது. தவிரவும், வேறொரு க்ரியையிலிருந்து வ்யாவ்ருத்திப்பிக்கும் ஸ்வபாவ விசேஷத்தையும் அது உடையது. ஆகையால் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தப்பட்ட வரையில் அந்தச் சப்தத்தால் நிர்தேசிக்கப்படும் வஸ்து, ஸவிசேஷமாகவே இருக்கவேண்டும் என்பது நிச்சிதம். இம்மாதிரியே ப்ரத்யயம் ஸம்பந்தப்பட்ட வரையிலும். ப்ரத்யயம் (அதாவது விகுதி) லிங்கத்தையும் குறிக்கும், ஒருமை பன்மை என்பதையும் குறிக்கும். அவைகளும் விசேஷங்களே.

ப்ரத்யயேன லிங்க³ஸங்க்²யாத³ய:—'ஜ்ஞப்தி' என்பது ஒரு ஜடமான க்ரியையைக் குறிக்கிறபடியால், அதனுடன் சேர்க்கப்படும் ப்ரத்யயம் எவ்விதம் லிங்கத்தைப் போதிப்பிக்கும்? என்று ஒரு சங்கை ஜனிக்கக் கூடும். உண்மையாகவே ஜடமான க்ரியைக்கு லிங்கம் சொல்வது ஒவ்வாது. ஆனால் இவ்விடத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் 'ஜ்ஞப்தி' என்னும் சப்தம் போல, 'தேவன்' 'ஈச்வரன்' 'புருஷோத்தமன்' இத்யாதியான சப்தங்களும் ப்ரஹ்மத்தை நிர்தேசிக்கும் சப்தங்களாக எடுத்துக் கொள்ளத் தகுந்தவையாதலால், 'ப்ரத்யயம் லிங்கத்தைப் போதிக்கின்றது' என்று சொல்வது அநுபபந்நமாக மாட்டாது.

ஸ்வத:ஸித்³தா⁴வபி—ஸ்வதஸ்ஸித்தியைச் சொல்லும் விஷயத்திலும்,

ஷே ஸித்தேரேவ ந ஸ்யாத் | அந்யஸாதந ஸ்வபாவதயா ஹி ஜ்ஞப்தே: ஸ்வத: ஸித்திருச்யதே |

அபி ச ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் க்ருத்ஸ்நம் ஸர்வதா ஸ்வயமேவ ப்ரகாஶதே சேத், ந தஸ்மிந் அந்யதர்மாத்யாஸ: ஸம்பவதி | ந ஹி ரஜ்ஜுஸ்வரூபே அவபாஸமாநே ஸர்பத்வாதிரத்யஸ்யதே | அத ஏவ ஹி பவத்பி

திக்கும் ஸ்வபாவ விசேஷமும் அதனால் போதிக்கப்படுகின்றது; அதன் ப்ரத்யயத்தை (விகுதியை)க் கொண்டு அதன் லிங்கமும் அதன் ஒருமை பன்மை பேதங்களும் குறிக்கப்படுகின்றன. ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வ ஸித்தியும் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸ்வபாவ விசேஷமின்றிக்கு ஏற்படமாட்டாது, ஏனென்றால், ‘ஜ்ஞப்தி’க்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தி என்பது மற்றொரு பொருளுக்கு ஸாதநமாக இருக்கும் ஸ்வபாவத்தால் ஏற்படுகின்றதன்றோ?

ப்ரஹ்மஸ்வரூபம்.........பவத்பி:—தவிரவும், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் முழுவதும் எப்பொழுதும் ஸ்வயமாகவே ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றது என்றால், அந்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தில் மற்றொரு பொருளுடைய தர்மத்தின் அத்யாஸமானது ஸம்பவிக்க மாட்டாது. கயிற்றின் ஸ்வரூபம் நன்றாக ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது

ஸ்வபாவ விஶேஷஸித்தே—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸகாமகத்வ ஸகர்த்ருகத்வங்களை த்யஜித்துவிட்டால்.

அந்யஸாதந ஸ்வபாவதயா—‘அந்ய’ என்றால் வேறொரு பொருள். அதன் ஸாதந ஸ்வபாவ: என்றால் அதை வ்யவஹாரத்திற்கு யோக்யமாகச் செய்து கொடுக்கும் ஸ்வபாவம். அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தைக் கொண்டேயன்றோ ஜ்ஞப்திக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தி சொல்லப்படுகின்றது, ‘ஸ்வஸம்பந்தாத் அர்த்தாந்தர வ்யவஹாரஹேதுத்வம் ஹி ஸ்வயம்ப்ரகாஶதா நாம ஹேது:’

ப்ரஹ்மஸ்வரூபம்........ இவ்வாறு, ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக இருக்கும் ஒரு வஸ்து நிர்விசேஷமாக இருக்கமாட்டாது என்பதை உபபாதித்து விட்டு, இப்பொழுது, ‘வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை மறைக்கும் குணத்தை யுடைய அவித்யையின் நிவ்ருத்தி ஸவிசேஷமாயுள்ள வஸ்துவுக்கே உபபந்நமாகும், நிர்விசேஷமாயுள்ள வஸ்துவுக்கு அது உபபந்நமாகாது’ என்பதை நிரூபிக்கிறார். ‘ப்ரஹ்மம் என்பது கேவலம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம், ஸ்வயம் ப்ரகாசம், நிர்விசேஷம், அது ஒன்றுதான் உண்மையாக இருக்கின்றது; அவித்யை என்னப்படும் ஒரு வஸ்து அதை மறைக்கின்றது; அப்படி மறைக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு, அந்த ப்ரஹ்மம் ஜகத் முதலான பற்பல வஸ்துக்களைப் பார்ப்பதாக ப்ர

மிக்கின்றது, சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு உண்மையான ஜ்ஞானம் ஸம்பாதிக்கப்பட்டால் அந்த அவித்யையால் ஏற்படும் மறைவு நிவ்ருத்தமாகின்றது' என்பது அத்வைதிகளின் கொள்கை. அப்படிப்பட்ட மறைப்பின் நிவ்ருத்தி, பரஹ்மம் ஸவிசேஷமாக இருந்தால் மாத்ரம் ஸம்பவிக்கும் என்பதுதான் இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் நிரூபணம். இந்த நிரூபணத்தின் ப்ரக்ரியை பின்வருமாறு காணப்படும் கயிற்றைப் பார்த்துப் பாம்பு என்று ப்ரமிப்பது போலன்றோ ஜகத்தில் காணப்படும் பல விதங்களான வஸ்துக்களின் தோற்றம்? ப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் பக்ஷத்தில், அப்படிப்பட்ட ப்ரமத்திற்கே இடமில்லை யாகையால், ஜகத்தில் காணப்படும் பரமத்தை விளக்குவதற்காக நீங்கள் அவித்யையை அங்கீகரித்திருக்கிறீர்கள். அந்த அவித்யையால் பரஹ்மம் மறைக்கப்படும்பொழுது, அந்த பரஹ்மம் முழுவதும் மறைக்கப்படுகின்றதா? இல்லாவிட்டால் ஒரு அம்சம் மாத்ரம் மறைக்கப்படுகின்றதா? 'ப்ரகாசத்தை மாத்ரம் ஸ்வரூபமாக உடைத்தாயிருக்கும் ப்ரஹ்மம் பூர்ணமாக மறைக்கப்பட்டுத் தனது ப்ரகாசம் முழுவதையும் இழந்து விடுகின்றது' என்னில், அந்த பரஹ்மம் இல்லை யென்றே சொன்னதாகி விடும். ஒரு அம்சம் மாத்ரம் மறைக்கப்படுகின்றது என்னில், நிரம்சமாயும் நிர்விசேஷமாயும் ப்ரகாச மாத்ரமாயுமுள்ள வஸ்துவினிடத்தில் இரண்டு ஆகாரங்கள் ஏற்படமாட்டா வாகையால், அது அஸங்கதமாகும். அம்மாதிரியான வஸ்துக்களில், ஒரு அம்சத்தில் மறைப்பும் ஒரு அம்சத்தில் ப்ரகாசமும் காணப்படுகின்றன என்று சொல்வது அஸங்கதமன்றோ? ஆகையால், ப்ரஹ்மம் வேண்டுமானால், அவித்யை வேண்டுமானால், அவித்யா நிவ்ருத்தியும் வேண்டுமானால், பரஹ்மத்தை நிர்விசேஷ மென்று ஒத்துக்கொள்வது கூடாது.

அத்யாஸ:—ஒரு பொருளின் பேரில் மற்றொரு பொருளின் தர்மத்தை ஆரோபிப்பது அத்யாஸம் என்று சொல்லப்படும். பூர்வம் வெள்ளியைப் பார்த்திருக்கும் ஒருவன், இப்பொழுது முத்துச் சிப்பியைப் பார்த்துவிட்டு, வெள்ளிக்கும் முத்துச் சிப்பிக்கும் தென்படும் சில ஸாத்ருச்யங்களைக் கொண்டு, இப்பொழுது பார்க்கப்படும் முத்துச் சிப்பியின்மீது வெள்ளியின் தன்மையை ஆரோபித்தால், அப்பொழுது அவன் ரஜதத்வத்தைச் சுக்தியின்மீது அத்யவஸிக்கிறான் என்று சொல்லக்கூடும். சுக்தி இவ்விடத்தில் அதிகரணம், ரஜதம் அவபாஸிக்கப்படும் அர்த்தம், அந்த அர்த்தத்திற்கு அந்த அதிகரணம் அயோக்யம். இம்மாதிரியான இடங்களில் அத்யாஸம் செய்யப்படுகின்றது என்று சொல்லுகிறார்கள்.

ந ஹி ரஜ—ஸ்வ—ரூபெ.........இம்மாதிரியாக அத்யாஸம் ஏற்படுவதற்கு அதிகரணத்தின் பூர்ணப்ரகாசம் விரோதிக்கும். அதிகரணம் எவ்விடத்தில் நன்றாக ப்ரகாசிக்கவில்லையோ, அவ்விடத்திலேயே அத்யாஸம் உண்டு. பரஹ்மமாகிற அதிகரணத்தில் மித்யாரூபமான ப்ரபஞ்சம் அத்யவஸிக்கப் படுகின்ற தென்றால் ப்ரஹ்மம் பூர்ணமாக ப்ரகாசிக்கவில்லை என்று சொன்னதாகிறது. 'இது கயிறு' என்று ஒருவனுக்கு நன்றாக ப்ரகாசம் ஏற்பட்டால், ஸர்ப்பத் தன்மையை அதில் அவன் அத்யவஸிக்கமாட்டானன்றோ?

அத ஏவ.........அந்தக் காரணத்தினாலேயே, (அத்யாஸத்தை ஸாதிக்கும் பொருட்டே) அவித்யை என்று ஒன்று உண்டென்றும், அது பரஹ்மத்தின் ப்ரகாசத்தை மறைக்கின்றதென்றும் அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்கள்

ஶாஸ்த்ரிகா அவித்யா அப்யுபகம்யதே । தத்ர ஶாஸ்த்ரீய நிவர்தக ஜ்ஞாநஸ்ய ப்ரஹ்மணி திரோஹிதாம்ஶோ விஷய: ; அந்யதா தஸ்ய நிவர்தகத்வம் ச ந ஸ்யாத் । அதிஷ்டாநாதிரேகி ரஜ்ஜுத்வ ப்ரகாஶநேந ஹி ஸர்பத்வம் பாத்யதே । ஏகதேஶ விஶேஷ ஜ்ஞாநாத் வஸ்துநி

ஸர்ப்பத்தின் நாமம் முதலியவை அதில் அத்யஸிக்கப்படமாட்டா வன்றோ? அந்தக் காரணத்தாலேயே நீங்கள், வஸ்து ஸ்வரூபத்தை மறைக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய அவித்யை என்னும் ஒரு பதார்த்தத்தை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஆகையால், சாஸ்த்ரத்தால் உண்டாகிறதாயும், வஸ்து ஸ்வரூபத்தின் மறைப்பை நிவருத்திக்கிறதாயு முள்ள ஜ்ஞானத்திற்கு எது விஷயமாகின்றதென்னில், அந்த அவித்யையால் மறைப்பை அடைந்திருக்கும் பரஹ்மத்தின் ஒரு அம்சமே அப்படிப்பட்ட விஷயமாகின்றது. அப்படி பரஹ்மத்தின் ஒரு அம்சம் மறைப்பை அடைகின்றது என்பதை ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டால், சாஸ்த்ர ஜந்யஜ்ஞானத்திற்கு மறைப்பை நிவருத்திக்கும் தன்மையே ஸம்பவியாமற் போய்விடும். அதிஷ்டாநமாகிற ரஜ்ஜுவில் இருக்கும் ரஜ்ஜுத்வம் பரகாசித்தாலன்றோ 'ஸர்ப்பமோ' என்னும் ப்ரமம் விலகும். கேவலம் ஜ்ஞானமாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் 'ஒரு விசேஷம் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றது [அதாவது மறைப்பை அடையக்கூடிய ஒரு

அந்யதா தஸ்ய நிவர்தகத்வம் ந ஸ்யாத்—மறைக்கப்பட்டு அறியப்படாமல் ஒன்று இருந்தால் மாத்ரம், மறைப்பை நிவ்ருத்திக்கும் சாஸ்த்ர ஜந்ய ஜ்ஞானத்திற்கு நிவருத்திக்கும் தன்மையை நாம் சொல்லக்கூடும். ஆச்சாத்யம் இல்லாவிட்டால் நிவர்த்தகத்வம் எப்படி ஏற்படும்?

அதிஷ்டாநாதிரேகி ரஜ்ஜுத்வ ப்ரகாஶநேந—அதிஷ்டாநம் இவ்விடத்தில் ரஜ்ஜு, அதனுடைய தன்மை யாகிற ரஜ்ஜுத்வம் ப்ரகாசித்தால் ஸர்ப்பத்வம் பாதிக்கப்படும். ஸர்ப்பத்வம் பாதிக்கப்படாமல் நின்றால் ரஜ்ஜுத்வம் பரகாசிக்கவில்லை என்பது அநுமானம். அதுபோல, ப்ரபஞ்சத்வம் பாதிக்கப்படாமல் இருக்கும் வரையில் ப்ரஹ்மத்வம் ஏதாவது ஒரு அம்சத்திலாவது பரகாசிக்காமல் இருக்கவேண்டும்.

ஏகதேஶவிஶேஷ:.........அப்படி பரஹ்மத்தினிடத்தில் ஒரு அம்சம் ப்ரகாசிக்காமல் இருக்கின்றது என்பதை ஒத்துக்கொண்டால், 'ப்ரஹ்மம் அம்சத்துடன் கூடியது, அதாவது விசேஷத்துடன் கூடியது' என்று ஒத்துக்கொண்டதாகிறது. அந்த விசேஷத்தின் ப்ரகாசத்தால் அத்யாஸம் நிவருத்தமாகிறபடியால், அந்த விசேஷம் கேவலம் உபலக்ஷணமாக மாத்ரம் இராமல் விசேஷணமாகவே இருத்தல் வேண்டும். அப்பொழுது பரஹ்மம் விசேஷண விசிஷ்டமென்றே அங்கீகரித்ததாக ஆயிற்று.

ஶப்தேநாபிதீயதே, ஸ ச ப்ரஹ்மவிஶேஷணம் பவதீதி, ஸர்வஶ்ருதி ப்ரதிபாதித ஸர்வ விஶேஷண விஶிஷ்டம் ப்ரஹ்ம பவதி । அத: ப்ராமாணிகாநாம் ந கேநாபி ப்ரகாரேண நிர்விஶேஷவஸ்து ஸித்தி: ।

நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷேऽபி ஸவிஶேஷமேவ வஸ்து ப்ரதீயதே;

அம்சம் உண்டு] என்பதை' ஒத்துக்கொண்டால், அது ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒரு விசேஷணமாக ஆகிவிடுமாகையால், ப்ரஹ்மம், எல்லா ச்ருதிகளாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் ஸகல விசேஷணங்களுடனும் கூடியதாகவே ஏற்பட்டுவிடும். ஆகையால், ப்ரமாணத்திற்குக் கட்டுப்படுபவரெல்லாரும் 'நிர்விசேஷமாயிருக்கும் வஸ்து ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் ஸாதிக்கப்படமாட்டாது' என்பதை அங்கீகரிக்கவேண்டும்.

ப்ராமாணிகாநாம்—ப்ரமாண சரணர்களாய்ப் புகுந்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு நிர்விசேஷத்வம் சொல்வது ஸாத்யமில்லை.

நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷேऽபி—நிர்விசேஷ வஸ்துவுக்கு ப்ரமாணம் இல்லை என்பதை நிரூபிக்க ஆரம்பித்து, சப்த ப்ரமாணம் இல்லை என்பதை இதுவரையில் நிரூபித்து முடித்தார். இனி, அதற்கு ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணமும் இல்லை என்பதை நிரூபிக்க உபக்ரமிக்கிறார். பௌத்தர் முதலான சில மதஸ்தர்கள், ப்ரத்யக்ஷத்தில் நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷமென்று ஒன்று உண்டென்றும், அது எவ்வித விசேஷமுமில்லாமல் இருக்கும் ஒரு வஸ்துவை விஷயமாக உடையதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அது உண்மையாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், நிர்விசேஷ வஸ்துவின் ஸித்தி அதனால் ஏற்படும் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. ஆனால், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், 'அது உண்மையன்று, யுக்திக்கும் விருத்தம்' என்று உபபாதித்து, நிர்விகல்பக தசையிலும் ஸவிசேஷமாகவே வஸ்து தோன்றுகின்றது என்று இவ்விடத்தில் நிரூபிக்கிறார்.

ப்ரத்யக்ஷமாவது—திவ்யமல்லாத கண் காது மூக்கு முதலிய பாஹ்யேந்த்ரிய வ்யாபாரத்தால் உண்டாகும் யதார்த்த ஜ்ஞானமே. இந்த ப்ரத்யக்ஷத்தை நிர்விகல்பகமென்றும் ஸவிகல்பகமென்றும் இரண்டு விதமாகப் பகுப்பது உண்டு. ஒரு வஸ்துவை நாம் நமது இந்த்ரியத்தைக் கொண்டு முதல் முதலில் க்ரஹிக்கையில் நமக்கு எந்த ஜ்ஞானம் ஏற்படுகின்றதோ அதை நிர்விகல்பகமென்றும், அவ்விதம் ஒரு வஸ்துவை க்ரஹித்த பிறகு மறுபடியும் அந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த மற்றை வஸ்துக்களை ஏற்கெனவே ஏற்பட்டிருக்கும் ஸம்ஸ்காரத்துடன் க்ரஹிக்கும்பொழுது ஏற்படும் ஜ்ஞானத்தை ஸவிகல்பகமென்றும் சொல்வார்கள். முதல் முதலில் ஒருவன் ஒரு பசுவைப் பார்த்தால், அப்பொழுது அவனுக்கு அந்தப் பசுவைப் பற்றி ஜநிக்கும் ஜ்ஞானம் நிர்விகல்பகம், பிறகு வேறு

பசுக்களைப் பார்க்கும்பொழுது அவனுக்கு அவைகளைப்பற்றி ஜநிக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸவிகல்பகம். முதலில், 'பசு ஒரு விதமான அமைப்புடன் கூடியிருக்கின்றது' என்னும் ஜ்ஞாநம் மாத்ரம் ஜநிக்கின்றது, பிறகு வேறு பசுக்களைப் பார்க்கும்பொழுது, 'முன் நான் பார்த்த வஸ்துவில் எவ்விதமான அமைப்பு தென்பட்டதோ, அம்மாதிரியான அமைப்பே இவைகளிலும் தென்படுகின்றது' என்னும் ஜ்ஞாநமும் ஜநிக்கின்றது. இதை அநுவ்ருத்தி என்று சொல்வார்கள். அதாவது—நிர்விகல்பக தசையில் ஏற்படும் ஜ்ஞாநம் ஸவிகல்பகத்தில் ப்ரதிஸந்தாநம் செய்யப்படுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. இரண்டு தசைகளிலும் அஸாதாரணமாயுள்ள ஒரு அமைப்புடன் கூடியிருப்பதாகவே பசுவின் ஜ்ஞாநம் ஏற்படுகையிலும், ஸவிகல்பக தசையில் 'அந்த அமைப்பு வேறு வஸ்துக்களிலும் அநுவ்ருத்திக்கின்றது' என்னும் ஜ்ஞாநம் அதிகமாக ஏற்படுகின்றது. நிர்விகல்பக தசையில் அந்த அநுவ்ருத்தி இல்லை என்பதுதான் இதன் தாத்பர்யம். இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பின் வருமாறு விவரித்திருக்கிறார்—" நிர்விகல்பகம் ஏகஜாதீய த்ரவ்யேஷு ப்ரதமபிண்ட க்ரஹணம், த்விதீயாதி பிண்ட க்ரஹணம், ஸவிகல்பகம் இத்யுச்யதே। தத்ர ப்ரதமபிண்ட க்ரஹணே கோத்வாதேர் அநுவ்ருத்தாகாரதா ந ப்ரதீயதே, த்விதீயாதி பிண்ட க்ரஹணேஷ்வேவ அநுவ்ருத்தி ப்ரதீதி:"

நிர்விகல்பத்திற்கும் ஸவிகல்பத்திற்கு முள்ள வைஷம்யம் இவ்வாறு இருக்க, இதை அறியாமலே பௌத்தர் முதலான சிலர், நிர்விகல்பகம் என்பது முதல் முதலில் ஒரு வஸ்துவைப் பார்த்தவுடன் ஏற்படும் ஜ்ஞாநமாதலால், அது எவ்வித விசேஷமுமற்ற ஒரு வஸ்துவை விஷயமாக உடைய தென்றும், ஸவிகல்பக தசையில் ஜநிக்கும் ஜ்ஞாநம் பல வஸ்துவைப் பார்த்த பிறகு ஜநிக்கிறபடியால், அது அந்த வஸ்துக்களுக்குள்ள விசேஷங்களுடனேயே ஸ்புரிக்கின்றதென்றும் நினைத்து, 'நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்தில் நிர்விசேஷ வஸ்துவின் ஸித்தி ஏற்படுகின்றது' என்று வாதிக்கிறார்கள். 'அது தவறுதலான வாதம், நிர்விகல்பக தசையிலும் விசேஷங்களுடன் கூடினவாகவே வஸ்துக்கள் தோன்றுகின்றன' என்பதுதான் இவ்விடத்தில் நிரூபிக்கப் படுகின்றது.

அந்த நிரூபணம் என்னவென்றால்—ஒரு வஸ்துவைப் பார்க்கும்பொழுது, அப்படிப் ப்ராப்தது முதல் தடவையாக இருந்தபோதிலும், 'இந்த வஸ்து இப்படிப் பட்டது' என்றே தோற்றம் ஜநிக்கின்றது. பசுவைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம், அது ஸாஸ்நா (மடி) முதலானவைகளுடன் கூடி யிருக்கின்றது என்றே தோன்றுகின்றதன்றோ? அப்படி ஒரு விசேஷத்துடனும் கூடியிராமல் தோற்றமே ஜநிக்கமாட்டா

தாகையால், எல்லா ப்ரத்யக்ஷங்களும் ஸவிசேஷங்களே. தவிரவும், நாம் ஒரு ஜாதியைச் சேர்ந்த ஒரு வ்யக்தியை ஒரு காலத்தில் பார்த்துவிட்டு, மற்றொரு காலத்தில் அந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த மற்றொரு வ்யக்தியைப் பார்த்தால் அப்பொழுது, 'பூர்வம் நம்மால் பார்க்கப்பட்ட வ்யக்தியின் அமைப்புக்கு ஸத்ருசமான அமைப்புடன் கூடியதாகவே இந்த வ்யக்தி தென்படுகின்றது' என்று தோற்றம் ஏற்படுகின்றது என்பது அநுபவ ஸித்தம். அது அவ்விதம் ஸித்தமாக இருந்தால், அந்த அமைப்பின் ஸாத்ருச்யம் இப்பொழுது தோற்றுவதற்கு, ப்ரதம தர்சநத்திலும் அந்த அமைப்பு தோன்றியிருக்க வேண்டுமன்றோ? இந்தக் காரணத்தாலும் நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷமும் ஸவிசேஷம் என்றே ஏற்படவேண்டும். 'அப்படி இரண்டு தசைகளிலும் ஸவிசேஷமாகவே தோற்றம் ஏற்பட்டால், இரண்டு தசைகளுக்கும் வைஷம்யம் என்ன?' என்று கேட்டால், விசேஷத்தின் அநுவ்ருத்தியினுடைய ப்ரதீதி ஸவிகல்பகத்துக்கு உண்டு, நிர்விகல்பகத்துக்கு அந்த அநுவ்ருத்தியின் ப்ரதீதி இல்லை என்பது தான் அதற்கு ப்ரத்யுத்தரம். பசுவைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் கோத்வம் (பசுவின் தன்மை) என்னும் விசேஷமும் தோன்றுகின்றது, ஆனால் ப்ரதம கோ தர்சநத்தில் அந்த கோத்வத்திற்கு அநுவ்ருத்தி தோன்றவில்லை, இரண்டாவது கோ தர்சநத்தில் அந்த அநுவ்ருத்தி தோன்றுகின்றது என்பதுதான் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள வைஷம்யம். கோத்வம் என்பது ஜாதி, அநுவ்ருத்தி ஜாதி அன்று. "ஸாஸ்நாதி வஸ்து ஸம்ஸ்தாநரூப கோத்வாதேரநுவ்ருத்தி: ந ப்ரதமபிண்ட க்ரஹணே க்ருஹ்யத இதி ப்ரதமபிண்ட க்ரஹணஸ்ய நிர்விகல்பகத்வம், ந புந: ஸம்ஸ்தாநரூப ஜாத்யாதேர் அக்ரஹணாத்" என்பது ஸ்ரீ பாஷ்ய பங்க்தி.

தவிரவும், ஒருவனுக்கு ஒரு தடவை பசுவின் க்ரஹணம் ஏற்பட்டிருக்கையிலும், ஏதாவது ஒரு காரணத்தால் அந்த ஸம்ஸ்காரம் மலிநமாகி இருக்கும் பக்ஷத்தில், மற்றொரு தடவை அவனுக்கு அதன் க்ரஹணம் நேரும்பொழுது பூர்வம் க்ரஹிக்கப்பட்ட ஜாதியின் அநுவ்ருத்தி ஸம்பவியாதாகையால், இரண்டாவது தடவை நேரும் ப்ரத்யக்ஷமும் அவன் விஷயத்தில் நிர்விகல்பகமாகவே இருக்கும். ஆகையால் 'ப்ரதம பிண்ட க்ரஹணம் நிர்விகல்பகம், த்விதீயாதி பிண்ட க்ரஹணம் ஸவிகல்பகம்' என்று சொல்வதைக் காட்டிலும், அநுவ்ருத்தி தாம் விசிஷ்டமாக இருப்பது ஸவிகல்பகமென்றும், அது இல்லாமல் இருப்பது நிர்விகல்பகமென்றும் அவைகளுக்கு வைஷம்யம் சொல்வது யுக்ததரமாக இருக்கும். இதைத் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டே ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகனும் தமது ந்யாய பரிசுத்தியில் ''நிர்விகல்பகம் ஏக ஜாதீய த்ரவ்யேஷு

அந்யதா ஸவிகல்பகே ‘ஸோऽயம்’ இதி பூர்வாவகத ப்ரகார விஶிஷ்ட ப்ரத்யயாநுபபத்தே: । வஸ்து ஸம்ஸ்தாந விஶேஷ ரூபத்வாத் கோத்வாதே:, நிர்விகல்பகதஶாயாமபி ஸஸம்ஸ்தாநமேவ வஸ்து ‘இத்தம்’ இதி ப்ரதீயதே । த்விதீயாதி ப்ரத்யயேஷு தஸ்யைவ ஸம்ஸ்தாந விஶேஷஸ்ய அநேக வஸ்துநிஷ்டதாமாத்ரம் ப்ரதீயதே ; ஸம்ஸ்தாநரூப ப்ரகா

நிர்விகல்பக...அபி— நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்திலும் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் விசேஷத்துடன் கூடியதாகவே தோன்றுகின்றது. அப்படித் தோன்றாவிட்டால், ஸவிகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்தில், ‘அதுவே இது’ என்று ஏற்கெனவே நம்மால் அறியப்பட்டுள்ள ஒரு ப்ரகாரத்துடன் கூடினதாகத் தோற்றம் தோன்றுவது அநுபபந்நமாகும். ‘பசுவின் தன்மை’ இத்யாதிகள் வஸ்துக்களின் ஒருவிதமான அமைப்பின் ரூபங்களே, ‘இது இப்படிப்பட்டது’ என்று அந்தந்த அமைப்புடன் கூடியதாகவே ஒவ்வொருவஸ்துவும் நிர்விகல்பக தசையில்கூடத் தோன்றுகிறபடியால், அந்தத் தசையிலும் கோத்வம் முதலியவைகள் தோன்றுகின்றன என்றே சொல்லவேண்டும். (ஆகையால் நிர்விகல்பகமும் ஸவிசேஷமே ஆகும்) இரண்டாவது முதலிய ப்ரத்யயங்களில், அந்த அமைப்பின் ஸாத்ருச்யம் பல வஸ்துக்களில் தொடர்ந்து இருப்பதாக மாத்ரம் (அதிகமாகத்) தெரியவரு

ப்ரதமபிண்டக்ரஹணே’ இத்யாதி பாஷ்யஞ் உதாஹரணவாக்யம் யோஜ்யம்” என்று அநுக்ரஹித்து விட்டு, “அத ஏவ ஹி ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தைஸ்து ‘ஸம்ஸ்காரோத்போதஸஹக்ருதேந்த்ரிய ஜந்யம் ஜ்ஞாநம் ஸவிகல்பகம்’” என்று பூர்வாசார்யர்களுடைய அபிமதத்தையும் வெளியிட்டிருக்கிறார். நிர்விகல்பக ஸவிகல்பகங்களுக்கு வைலக்ஷண்யம் எதுவாக இருந்தபோதிலும், இரண்டு இடங்களிலும் ஸவிசேஷமாகவே க்ரஹணம் ஸம்பவிக்கின்றது என்பது ஸித்தம். ஆகையால் பௌத்தர்கள் சொல்லும் வாதத்திற்கு இடம் இல்லை.

கோத்வாதே:— கோத்வம் (பசுவின் தன்மை) என்பது ஜாதி. அது, பசுவின் க்ரஹணம் ஏற்படும் பொழுதெல்லாம் ஏற்படுகின்றது. இந்த ஜாதி, முதல் பிண்ட க்ரஹணத்திலும் தோன்றுகின்றது, இரண்டாவது முதலிய பிண்ட க்ரஹணத்திலும் தோன்றுகின்றது. ஆனால், இரண்டாவது க்ரஹணத்தில் அநுவ்ருத்தியின் ப்ரதீதி அதிகமான அம்சம். இதிலிருந்து ஜாதி வேறு அநுவ்ருத்தி வேறு என்பதை நாம் அறிய வேண்டும்.

அநேகவஸ்துநிஷ்டதா— அநேக வஸ்துக்களில் இருக்கும் தன்மை. அதாவது— அந்தந்த வஸ்துவின் அமைப்பினுடைய ஸாத்ருச்யம் என்று சொன்னதாயிற்று.

பாவஸ்ய பஹ்வாகாரஸ்ய அநேக வஸ்து நிஷ்டதயா அநேக வஸ்து விசேஷணத்வம் த்விதீயாதி ப்ரத்யயாவஸேயமிதி த்விதீயாதி ப்ரத்யயா: ஸவிகல்பகா இத்யுச்யந்தே ।

அத ஏவ ஏகஸ்ய பஹ்வாகாரஸ்ய பிந்நா பிந்ந ரூபேண ஆஸ்தா

கின்றது ; அப்படி அந்த அமைப்பு பல வஸ்துக்களுக்கு விசேஷணமாக இருக்கின்றது என்பது இரண்டாவது முதலிய ப்ரத்யயங்களில் மாத்ரம் அந்த அமைப்பின் அநுவ்ருத்தியால் வெளிப்படுகின்றபடியால், இரண்டாவது முதலிய ப்ரத்யயங்களை ஸவிகல்பகங்களென்று நாம் சொல்லுகிறோம்.

அத ஏவ—ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக நேர்கிறபடியால் பேதாபேத மதத்தை நிரஸிக்கிறார். நிர்விகல்பக தசையிலும் ஸவிசேஷமாகவே தோற்றம் ஏற்படுகின்றது என்பதே அந்தப் பேதாபேத மதத்திற்கும் பாதகமாகிறபடியால், அதற்கு இவ்விடத்தில் ப்ரஸக்தி ஏற்படுகின்றது.

இந்தப் பேதாபேத மதம், பாஸ்கர மதஸ்தர்களிடமும் யாதவப்ரகாச மதஸ்தர்களிடமும் காணப்படுகின்றது. அத்வைதிகளாகிற சங்கர மதஸ்தர்களின் மதம் அபேத மதம்; விசிஷ்டாத்வைதிகளாகிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் மதம் பேத மதம்; யாதவ ப்ரகாச பாஸ்கர மதஸ்தர்களின் மதம் பேதாபேத மதம். இந்த யாதவ மதத்திற்கும் பாஸ்கர மதத்திற்கும் வைஷம்யம் என்னவென்றால்—பாஸ்கர மதத்தில், 'அசித் வஸ்துவுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் உண்டு, ஆனால் அவை இரண்டும் ஸ்வாபாவிகங்கள். சித் வஸ்துவுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் இருக்கையிலும் அபேதம் மாத்ரம் ஸ்வாபாவிகம், பேதம் ஸ்வாபாவிகமன்று, கேவலம் ஔபாதிகமே' என்று சொல்லப்படுகின்றது. யாதவ மதமென்னவென்றால்—'அசித் வஸ்துவுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஸ்வாபாவிகமாக இருப்பதுபோல், சித் வஸ்துவுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஸ்வாபாவிகங்களே, ஔபாதிக பேதம் என்பதே இல்லை' என்பது தான். (20, 21-வது பக்கங்களைப் பார்க்க.) ஆகையால் இந்த இரண்டு மதஸ்தர்களும் பேதாபேத மதஸ்தர்கள்.

இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் செய்திருக்கும் உபபாதநத்தைச் சரியானபடி அறிவதற்கு யாதவ பாஸ்கரர்களால் அங்கீகரிக்கப்படும் இந்தப் பேதாபேத மதத்தின் கொள்கையின் ஜ்ஞாநம் அவசியம் அபேக்ஷிதம். ஆகையால் அதை ஸங்க்ரஹமாக இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கிறோம். லோகத்தில் எல்லா வஸ்துக்களும் அவ்வவைகளின்

ப்ரதீதிககு அநுகுணமாகவே வயவஸதையைப பெறுகினறன. ஆகையால், வஸ்துககள் பிநநமாயும அபிநநமாயும அறியபபடும பக்ஷததில, அவைகளுககுப் பேதாபேதரூபமான வயவஸதை உணடெனறே அங்கீகரிகக வேணடும 'வஸ்துககள பிநநங்களாயும அபிநநங்களாயும அறியபபடுகினறனவெனபது அநுபவ ஸிததம மாடு, குதிரையைக காட்டிலும வேறுபட்டதே, ஆனால மாடும மருக ஜாதியைச சோநதது, குதிரையும மருக ஜாதியைச்|சோநதது எனனும காரணததால அவை இரணடும அபிநநஙகளென்றும் சொலலலாம, ஆகையால் குதிரைககும மாட்டுககும பேதாபேதமுணடு. மண் என்பது வேறு, அதனால செயயபபடும குடம் வேறு, ஆனால, குடததிறகுக காரணம் மணணா கிறபடியால், காரணததை ஆலோசிககும பொழுது அவை இரணடையும அபிநநங்களென றும வயவஹரிக்கலாட இம்மாதிரி ஸகல வஸதுக்களும, காரணத தனமையாலும ஜாதியின தனமையாலும அபிநநஙகளாகவும பிநநஙகளாகவும நமககுத தோனறுகினறன. இபபடி பிநநம அபிநநம, இநத இரணடு ரூபமாகவும தெனபடாத வஸதுவே லோகததில இலலை யாகையால, எலலா வஸ்துககளையும பிநநாபிநநஙக ளெனறே சொலலவேண்டும.

'இந்தப பேதரூபம அபேதரூபம இரணடும பரஸபரம் விருத்தஙக ளாகையால் இவை ஒரே வஸ்துவில ஒரே காலததில எபபடி இருக்கக்கூடும்?' எனனில், அப்படி இரணடும இருப்பதாக நமககு ஏற்படும ப்ரதீதியே அதற்கு ஆதாரம. அப்படி விருததாகாரங கள் ஒரே வஸதுவில இருக்கமாட்டா எனபதறகும நமமுடைய அநுபவமன்றோ காரண மாகச் சொலலப்படுகினறது? அம்மாதிரியான ப்ரதீதியே, அவை இரணடும அப்படி பரஸ்பரம விருததஙகளாக இலலாமல ஒரே வஸ்துவில இருக்ககூடும எனபதற்கும் காரணமாகினறது.

இவவாறு பிணடஙகளுககுப் பரஸபரம பேதாபேதததை உபபாதித்து விட்டு, அவாகள, ஜாதிககும வ்யக்திககும், காரணத்திற்கும காரயத்திற்கும் கூட பரஸ்பரம பேதாபேதம உணடு எனறு சொலலுகிறாகள. இவைகளுககுப பரஸ்பரம் பேதம வயகதம், அபேதமும சற்று ஆலோசிததுப பாாததால புலபபடும, 'இநதக குடம மண, இநதக கிரீடம ஸவாணம' எனறனறோ ப்ரதீதி ஏறபடுகினறது? மணணுடன கூடிய குடம எனறாவது, ஸவாணததுடன கூடிய கிரீடம் என்றாவது, ப்ரதீதி ஏற படவிலலை இப்படி ஜாதி வயகதிகளுக்கு ஸாமாநாதிகரணயம சொலவதே ஜாதி வயகதி இரணடும அபிநநங்கள என்பதற்கு ஒரு ஹேது. ஜாதியை விட்டுப் பிரிதது வயக்தியின் உபலமபம ஸம்பவிககமாட்டாது, எபபொழுதும அவை இரணடும சோநதே காணப் படுகினறன. அவைகளின் அபேதததிற்கு இதுவுமஒருஹேது தவிரவும, வயகதிகளுககுள் ஆவவளவு பேதம இருநதபோதிலும, ஜாதியைக குறிககும் ஒரே சப்தததால் எல்லா வ்யக்

கக்ஷ்யம் விரோத: ப்ரஸஜ்யேத । ஸம்ஸ்தாநஸ்ய ஸம்ஸ்தாநிந: ப்ரகாரதயா

அதவைவ.........விரோத: —சிலர், பேதாபேதம் என்று ஒரு மதம் கொள்கின்றார்கள். அவர்கள் சொல்வதாவது—ஒவ்வொரு பதார்த்தமும் மற்றொரு பதார்த்தத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாகவும் இருக்கின்றது, வேறு படாததாகவும் இருக்கின்றது என்பது தான். அதாவது, ஒரே பதார்த்தத்தில் பரஸ்பரம் விருத்தங்களான பிந்ந

திகளும் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன. மாடு என்னும் ஒரே சப்தத்தால் கொம்பு ஒடிந்த மாடு கொம்பு இல்லாத மாடு, எல்லா மாடுகளும் சொல்லப்படுகின்றனவன்றோ? அது போல் இந்த ஒரே சப்தத்தால் அநுவித்தமான ப்ரத்யயமும் ஜாதி வ்யக்திகளின் ஐக்யத்தை விளக்குகின்றது. நான்காவது ஹேதுவும் ஒன்று உண்டு ப்ரதம பிண்ட க்ரஹணத்தில ஜாதி வ்யக்திகள் இரண்டிற்கும் எவ்வித பேதமும் இல்லாமல் ப்ரத்யயம் ஏற்படுகின்றதன்றோ? அவைகள் அபிந்நங்களாக இல்லாவிட்டால் அப்படிப்பட்ட ப்ரத்யயம் ஸம்பவிக்க மாட்டாதாகையால், அவை அபிந்நங்கள் தாம் என்பதற்கு இதுவும் ஒரு ஹேது. இம் மாதிரியே வைதிகங்களான ஆத்மாக்களிலும் பேதாபேதம் உண்டென்பது அவர்களுடைய மதம். அசித் வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மமும், சித்வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மமும் பரஸ்பரம் பிந்நாபிந்நங்களேயாம். இதற்கு சுருதி வாக்யங்களே ப்ரமாணம். ப்ரதீதி இவ் விடத்தில் ப்ரமாணமாக மாட்டாது.

இப்படி இவர்கள் செய்யும் உபபாதநம் எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டே இவ்விடத்தில் "அத ஏவ" இத்யாதியான வாக்யத்தை அநுகரஹித்திருக்கிறார். அத ஏவ—இந்தக் காரணத்தினாலேயே கீழ், நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்திலும் விசேஷத்துடன் கூடியதாகவே க்ரஹணம் ஏற்படுகிறதென்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தக் காரணத்தாலேயே பேதாபேத மதம் ப்ரத்யுக்தமாகின்றது என்பது தாத்பர்யம். விசேஷண விசேஷ்ய பாவம் எப்பொழுதும் பேதகம். ப்ரதம பிண்ட க்ரஹணத்திலும் ஸம்ஸ்தாநத்துடன் (அமைப்புடன்) ப்ரதீதி ஏற்படுகிறபடியால் ப்ரகார ப்ரகாரிகள் பிந்நங்களாக க்ரஹிக்கப்படுவதுபோல ஜாதிவ்யக்திகளும் பிந்நங்களாக க்ரஹிக்கப்படுகின்றனவே தவிர அபிந்நங்களாக க்ரஹிக்கப்படவில்லை என்பது வ்யக்தம்.

ஹிநாதிநாவேண அர்த்தாந்தரத்வம் விரோத:—ஒரு பதார்த்தத்திற்கு தவிரூபத்வம் எப்பொழுதும் விருத்தமன்று, பிந்நாபிந்ந ரூபமாக இருக்கும் பொழுது மாத்ரம் அது விருத்தமாகும்.

ஸம்ஸ்தாநஸ்ய—ஸாஸ்நா (மடி) முதலியவைகளாகிற அமைப்பின் விசேஷம், பசுவுக்கு ஸம்ஸ்தாநம், பசு ஸம்ஸ்தாநி. ஆகையால் ஸம்ஸ்தாநமானது ஸம்ஸ்தாநிக்கு ப்ரகாரம், அப்படி ப்ரகாரமாகிறபடியால் அது ஸம்ஸ்தாநியைக் காட்டிலும் வேறான பதார்த்தமே.

வஹாயஒ-ரஷுா த்வ ; வ-்காரகூாஜெவ வூாயகிஉ ஷூ நஹ-உகூ வாயஒஹ்ந வஶ்ஹஹெஷ்தி ந அயாத்தககூவஷிஜிஃ ।

அபிந்ந ரூபங்களை உடைய இரண்டு ஆகாரங்களை உண்டு என்று சொன்னதாயிற்று. ''இந்த வாக்யமும் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள காரணத்தாலேயே நிரஸ்த மாகிவிட்டது. அமைப்பு என்பது, அந்த அமைப்பை உடைய வஸ்துவுக்கு ஒரு ப்ரகாரம்; ஆகையால் அந்த வஸ்துவைக் காட்டிலும் அது வேறுபட்ட பதார்த்தமே. அப்படி அது ப்ரகாரமாக இருக்கும் காரணத்தாலேயே அது தனித்து நிற்கவும் யோக்யமன்று, தனித்து க்ரஹணமும் அதற்கு ஸம்பவிக்க மாட்டாது, ஆகையால், பிந்ந அபிந்ந ரூபமான இரண்டு விருத்த ஆகாரங்களை ஒரே வஸ்துவுக்கு விதிக்க மாட்டா.

வ-்காரதயா—ப்ரகாரமாக இருப்பதே, ஸம்ஸ்தாநம் ஸம்ஸ்தாநியைக் காட்டிலும் வேறான பதார்த்தம் என்பதற்கு ஹேது.

வ-காரகூாஜெவ வூாயகிஉ ஷூநஹ-உகூ வாயஒஹ்ந வஶ்ஹஹ—ஜாதி வ்யக்திகளுக்குப் பரஸ்பரம் அபேதம் உண்டு என்பதற்கு நான்கு ஹேதுக்கள் உபபாதிக்கப்பட்டனவன்றோ? அந்நான்கு ஹேதுக்களையும் இந்த வாக்யத்தால் பரிஹரிக்கிறார். அவைகளுள் முதல் ஹேது ஸாமாநாதிகரண்யம். 'இந்தக் குடம் மண்' என்னும் இடத்தில் விசேஷண விசேஷ்யங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்வது அவைகளின் ஐக்யத்தாலன்று. ஆனால் அந்த விசேஷணம் அப்ருதக் ஸித்த விசேஷணமாக இருப்பதால். எந்த விசேஷணம் விசேஷ்யத்தை விட்டுத் தனித்து நிற்க அநர்ஹமோ அது அப்ருதக் ஸித்த விசேஷணம். ஜாதி வ்யக்திகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தமே. 'வ-காரகூாஜெவ வூாயகிஉ ஷூநஹ-உகூ'' என்பதால் இது ஏற்படுகின்றது. ''வ-காரகூாஜெவ'' என்பதற்கு ''நியதவ-காரகூாஜெவ''என்பது அர்த்தம். இரண்டாவது ஹேது, எப்பொழுதும் ஜாதியும் வ்யக்தியும் சேர்ந்தே க்ரஹிக்கப்படுகின்றன என்பது. இது அபேதத்திற்கு ஹேதுவாக மாட்டாது. 'சேர்ந்து க்ரஹிக்கப்படுகின்றன' என்பதே பேதத்தைக் காண்பிக்கின்றதன்றோ? வஸ்து ஒன்றாக இருந்தால், சேர்ந்து க்ரஹிக்கப்படுகின்றன என்று எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்? ஆகையால் இது அபேதத்திற்கு ஹேதுவாகமாட்டாது. ஆனால், ப்ரகார ப்ரகாரிகளுக்குள்ள ஸம்பந்த நியமத்தையே இது காண்பிக்கும். இந்த ஸமாதாநம் 'வ-காரகூாஜெவ வாயஒஹ்நவஶ்ஹஹஃ' என்பதிலிருந்து ஏற்படுகின்றது. மூன்றாவது ஹேது 'ஏகசப்தாநு-விஷ்டஜ்வ-த்யய:'என்பது. இந்த ப்ரத்யயம், இரண்டுக்கும் தர்மி ஒன்றாக இருக்கிறபடியால் ஏற்படுகிறதே தவிர, தர்மியின் ஐக்யத்தால் இல்லை. 'மாடு' என்பதால் கொம்பு ஒடிந்த மாடு கொம்பு இல்லாத மாடு எல்லாம் ப்ரதீதிக்கு இடமானால், அது

அவி த்³யா நிர்விஶேஷ வஸ்து வாதி³நா ஸ்வயம்வ்யுத்பாத³ந ஸித்³த்⁴யர்த²ம் அந்யநிரூபிதாத்மக விஶேஷா: ஶப்³தை³: ஸர்வை நிஷித்⁴யந்த இதி வத³தா

அவித்³யா...... ..வ்யுத்பாதி³த —அத்வைதிகள் நிர்விசேஷ வஸ்துவை ஸாதிக்கும் பொருட்டு, 'ஸ்வயம் ப்ரகாசமான வஸ்துவின் விஷயத்தில், அதன் மீது ஆரோபிக்கப்படும் விசேஷங்களெல்லாம் ஸகல சப்தங்களாலும் நிஷேதிக்கப்படுகின்றன' [பக்கம் 85] என்று சொன்னார்கள், 'அப்படி விசேஷங்களை நிஷேதிக்கும் சப்தங்கள் எவை?'

எல்லா மாடுகளும் ஒன்றே என்பதை எப்படிக் காட்டும்? கொம்பு ஒடிந்திருப்பது கொம்பு இல்லாமல் இருப்பது முதலிய தர்மங்கள் வேறுபட்டனவாக இருந்தாலும் தர்மியாகிற மாடு ஒன்றே என்பதை மாத்ரமன்றோ இது விளக்குகின்றது? இதுவும் 'வ்யாகாரணாதேவ' என்பதனால் ஏற்படுகின்றது. நானாகாவது ஹேதுவாகிற 'வ்யவஹாரஸ் ஸ்ரீ மத் ஜாதிவ்யக்த்யோ ரஹேது வ்யக்தி:' என்பது ஐக்யத்தைச் சாதிக்க மாட்டாது. விசேஷண விசேஷ்ய பாவம் பேதகம். ப்ரத்ம பிண்டக்ரஹணத்தில் 'இது இப்படிப் பட்டது' என்று ப்ரதீதி ஏற்படுகிறபடியால் விசேஷண விசேஷ்ய பாவத்தின் க்ரஹணம் உண்டு, அந்தக் காரணத்தால் பேதம் க்ருஹீதமாகுமே தவிர அபேதம் க்ருஹீதமாக மாட்டாது.

யாதவ ப்ரகாசர் மதஸ்தர்கள் சொல்லும் மற்றை யுக்திகளும் இவ்விடத்தில் நிரஸிக்கப்படவில்லை ப்ரதீதி விதத்தமாக இருக்கிறபடியால் பேதாபேதங்கள் பரஸ்பரம் விருத்தங்கள் அல்ல என்று அவர்கள் சொல்வது நிலைபெறாது. 'ஒன்றைக் காட்டிலும் மற்றொன்று விலக்ஷணமாக இருப்பது அவைகளின் பேதம், அப்படி இல்லாமல் இருப்பது அவைகளின் அபேதம்' என்பதை அறிந்த ஒருவன் இரண்டையும் ஓர் இடத்தில் ஸம்பவத்தை ஒருபொழுதும் சொல்லமாட்டான். இம்மாதிரியே அவர்களுடைய மற்றை வாதங்களும் நிலை பெறமாட்டா என்பதைக் கண்டு கொள்க.

அவித்³யா—நிர்விசேஷ வஸ்துவுக்கு ப்ரமாணம் இல்லை என்று சொல்லிக்கொண்டுவந்த ப்ரகரணத்தில், ஒருகால் நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்துக்கு நிர்விசேஷ விஷயத்வம் இருக்குமோ என்று சங்கித்து, அந்தச் சங்கையைப் பரிஹாரம் செய்தார், ப்ரஸங்காத் பேதாபேத நிரஸனத்தையும் செய்தார். இப்பொழுது, அதற்குமுன் ப்ரஸ்துதமாக இருந்த விஷயத்தை எடுத்துக்கொள்ளுகிறார். அத்வைதிகள் நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தியைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்த இடத்தில், "நாநாஹி நிர்விசேஷ ஸ்வயம்வ்யுத்பத்த்யர்த்த ஸப்தா: வ்யுத்பாதிதா:" என்று ஆரம்பித்து

'கே தே ஶப்³தா³ நிஷேத⁴கா: ?" இதி வக்தவ்யம்! "வாசாரம்ப⁴ணம் விகாரோ நாமதே⁴யம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்" இதி விகாரநாமதே⁴யயோ: வாசாரம்ப⁴ணமாத்ரத்வாத் யத் தத் காரணதயோபலக்ஷ்யதே வஸ்து தத் ததே³வ ஸத்யம் அந்யத³ஸத்யம் இதி ஶ்ருதிர் வத³தீதி சேந்நைதத்-

---

என்று ப்ரசனம் செய்யப்பட்டால் அதற்கு அவர்கள் உத்தரம் சொல்லவேண்டியவர்கள் 'வாசாரம்ப⁴ணம் விகாரோ நாமதே⁴யம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்' என்னும் சுருதி வாக்யம், அம்மாதிரி விசேஷங்களை நிஷேதிக்கின்றது என்று ஒருவன் சங்கிக்கக்கூடும். எப்படி யென்றால், 'வேறு ரூபம் வேறு பெயர் இவை யெல்லாம் கேவலம் வ்யவஹாரத்திற்காக மாத்ரம் இருக்கிறபடியால் அவைகளுள் எது வஸ்து மாத்ரமாக இருந்துகொண்டு காரணமாகக் காணப்படுகின்றதோ அதுவே பரமார்த்தமானது, மற்றவை யெல்லாம் அபரமார்த்தங்கள்' என்பதே அந்த வாக்யத்தின் தாத்பர்யம் என்று சொல்லலாம் அப்படிச் சொல்வது உபபன்னமாகாது அப்படிச் சொன்னால் அது த்ருஷ்டாந்த வாக்யத

"ஸதே³வ ஸோம்யேத³மக்³ர ஆஸீத்" ... "ஸர்வம் க²ல்விதம் ப்³ரஹ்ம" ... "ஏகமேவாத்³விதீயம்"

"ஸவைஷ: ஶப்³தை³: ஸ்தூ²லவாத³ விஶேஷா: ஸவை நிரஸ்யந்தே"

என்று வேதாந்த வாக்யங்களுக்குப் பேத நிராஸபரத்வத்தை ப்ரஸ்தாவித்து மேல் கொண்டு வாதம் செய்தார்கள். வேதாந்த வாக்யங்களுக்குப் பேத நிராஸபரத்வம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்கு அபிமதமன்று. அப்படி இருக்கையிலும், அதை ஒத்துக்கொண்டே அத்வைதிகளின் வாதத்தைக் கண்டித்தார் அப்படி அதைக் கண்டித்துவிட்டு, இப்பொழுது, வேதாந்த வாக்யங்களுக்குப் பேதநிராஸபரத்வமே அநுபபன்னமென்று நிரூபிக்கிறார்.

கே தே ஶப்³தா³ நிஷேத⁴கா இதி வக்தவ்யம்— 'அப்படிப் பேதத்தை நிஷேதிக்கும் சப்தங்கள் எவை?' என்று ப்ரசனம் செய்தால், அதற்கு அவர்கள் ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லவேண்டும் இவ்விடத்தில் 'சொல்லவேண்டும்' என்பதன் குறிப்பு 'அது அவர்களால் அசக்யம்' என்பதுதான்

வாசாரம்ப⁴ணம் விகாரோ நாமதே⁴யம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்— இதில் 'வாசாரம்ப⁴ணம்' என்பதற்கு அத்வைதிகள் 'வாசாரம்ப⁴ணம்' அதாவது வ்யாவஹாரிகம், (அபரமார்த்தம்) என்று அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள். மண் பிண்டம் ரூபம் மாறி, குடம் மடக்கு முதலியவைகளாக விகாரம் அடைவதும், மண் என்னும்பெயர் மாறி, குடம் முதலிய பெயர் அடைவதும் ஆகிய எல்லாம் அபாரமார்த்திகம், பொய் என்று சொன்னது ஆயிற்று. இந்த அர்த்தம் பூர்வோத்தர அஸங்கதம். ஆகையால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் இதற்கு வேறு அர்த்தம் சொல்லுகிறார். அது பூர்வோத்தரத்திற்கு ஒத்திருப்ப

பாத்யதே । 'ஏகஸ்மிந் விஜ்ஞாதே ஸர்வம் விஜ்ஞாதம் பவதி' இதி ப்ரதிஜ்ஞாதே கதமந்யஜ்ஞாநேநாந்யஜ்ஞாநஸம்பவம் ஆஶங்க்ய, 'ஏகமேவ வஸ்து விகாராத்யவஸ்தா விஶேஷேண காரணாவஸ்தயைவ நாநா ரூபாவஸ்திதம் அத: தஸ்மிந்நேகஸ்மிந் விஜ்ஞாதே தஸ்யாவிலக்ஷண ஸம்ஸ்தாநாந்தராபத்தி ததேவ வஸ்து' இதி தத்ர த்ருஷ்டாந்தோऽயம் நிதர்ஶித:, நாத்ர கஸ்யசித் விஶேஷஸ்ய நிஷேதக: கோऽபி ஶப்தோ த்ருஶ்யதே । வாசாரம்பணமிதி—வாசா வ்யவஹாரேண ; ஆரப்யத இதி

திற்கு அநுகுணமாக மாட்டாது. 'ஒன்று அறியப்பட்டால் எல்லாம் அறியப்பட்ட தாகி விடும்' என்று உபதேசம் செய்யப் பட்டவுடன், அது எப்படி என் பதை அறியாத ச்வேதகேதுவுக்காக வன்றோ இந்த த்ருஷ்டாந்தம் நிதர்சிக்கப் பட்டது? அந்த த்ருஷ்டாந்தத்தின் கருத்து என்னவென்றால், ஒரே வஸ்து காரணமாகவும் கார்யமாகவும் பலவித அவஸ்தையில் பரமார்த்தமாகவே இருக்கும் பக்ஷத் தில், அப்பொழுது ஒரு அவஸ்தையுடன் கூடிய அந்த வஸ்துவை அறிந்துவிட்டால், அதைக் காட்டிலும் வேறு விதமான அவஸ்தையுடன் கூடியதும் அந்த வஸ்துவே என்று அறிந்துவிடலாம் என்பதே. இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தில் விசேஷங்களை நிஷேதிக் கும் சப்தம் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. 'வாசாரம்பணம்' என்பதற்கு, வாசா—வ்யவஹாரமாகிற ப்ரயோஜனத்தின் பொருட்டு, ஆரம்பணம்—ஆலம்பிக்கப்படு கின்றது (அதாவது—ஸ்பர்சிக்கப்படுகின்றது) என்பது அர்த்தம். மண், பிண்ட

தையும் அத்வைதிகள் சொல்லும் அர்த்தம் பூர்வோத்தரத்திற்கு அஸங்கதமாக இருப்ப தையும் மூலத்திலேயே பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

விகாராத்யவஸ்தாவிஶேஷேண—'விகாரம்' என்றால் 'மாறுதல்'; கார்ய மான வஸ்து, காரண வஸ்துவின் விகாரம். ஆகையால், கார்யாவஸ்தை என் றும் காரணாவஸ்தை என்றும் இரண்டு அவஸ்தைகள் உண்டு. இவ்விடத்தில் 'ஆதி' என்னும் சப்தத்தால் காரணாவஸ்தை சொல்லப்படுகிறது.

வாசா—வ்யவஹாரேண இவ்விடத்தில் மூன்றாம் வேற்றுமையின் கருத்து ப்ரயோஜநத்வத்தைச் சொல்வதே, அதாவது-வார்த்தையால் வ்யவஹரிக்கும் பொருட்டு. 'வாக்' என்பதால் 'வார்த்தையால் செய்யப்படும் வ்யவஹாரம்' க்ரஹிக்கப்படு கின்றது. வாக்யத்தின் அந்வயம்—விகாரஶ்ச நாமதேயம் ச (ஶ்ருதிவேத்யேண) வாசா ஆரம்பணம் ; வாக்பூர்வக வ்யவஹாரார்த்தம் ப்ரவ்ருத்தே நாமரூபே

ஸூர்ஸம்ஹண்டி । விஜ்ஞாநமேவைஷாவஸ்தாயா ஏதாத்ருஷ்யா நாம ஆநத்ய வ்யவஹாரயார்த்ய: ; வடபராவாதிரமேவைஷாவஸ்தாயா ஷூவஷ்த ஸைவ ஏதாத்ருஷ்யா அநத்யாநி நாமயெயாநி வ்யவஹாரார்த்யாதாநஶ்ச । தயாபி ஸைவக்ரு ஏதாதுஷ்டா ஏதாவத்யேகமேவ நாநாஸம்ஸ்தாந நாநாநாம யெயாஹ்யம் நாநாவ்யவஹாரேணாஹ்யத உபத்யதமேவ ஸத்யஇத்யநேந

மாகிற அவஸ்தையில இருககுமபொழுது ஒரு பெயரையும ஒரு ரூபததையும உடைத தாயிருககினறது, அநத மணணே, குடம மடக்கு முதலிய அவஸதையிலிருககும பொழுது வேறு பெயாகளையும வேறு ரூபங்களையும உடைததா யிருககினறது அபபடி இருககையிலும, எல்லா அவஸதைகளிலும, மண எனனும ஒரே தரவயம பலவித ரூபங களாலும பலவித பெயாகளாலும பலவித வயவஹாரததிறகாக ஸபாசிககபபடுகிறது என பதே பரமாாததமாதலால, ஒனறின ஜஞானததால மறறொனறின ஜஞானததின் ஸமபவம உபபநநமாகும எனபது நிரூபிககப்படடதாகினறது இவவிடததில எவவித

ஸ்ப்ருஶ்யதே ; ஏதாத்ருஷ்ய ஸைவ நாமரூபவ்யவஹாரவதீ இத்யர்த்த: । வாாததை யால் வயவஹாிக்கும பொருட்டு மண பிணடததால பெயரும ரூபமும தொடபபடுகின் றன , அதாவது-மண பிணடமே வேறு நாமரூபஙகளை அடைகினறது எனறு சொன்ன தாயிறறு. ‘ஸூர ஹ்யதே’ எனபதறகு ‘ஸ்ப்ருஶ்யதே’ ‘தொடபபடுகினறது’ எனறு அாததம.

விஜ்ஞாநமேவைஷ—பெயரும ரூபமும மாறினால வேறொரு தரவயம் உண டாகினறது எனறு வைசேஷிக மதஸதாகள சொலலுகிறாாகள. அபபடி இலலை; பெயரும் ரூபமும மாறின போதிலும வஸது ஒனறே என்று சொல்லுகிறாா நம ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா.

ஒனறின ஜஞானததால் மறறவைகளின ஜ்ஞானம் ஏறபடுகினறது என்பது பரகரணம. ‘காரணாவஸதையும காரயாவஸதையும வேறு எனறாலும, வஸது ஒன்றே’ எனறு சொலவதால, ஒரு அவஸதையிலுளள வஸதுவின ஜஞானததால மற்றொரு அவஸ்தையி லுளள அதே வஸதுவின ஜஞானம ஏறபடடதாகினறது எனபது ஸிததிககிறது. ஆகை யால, இநத அாததமே பரகரணததிறகு ஒததது இநத அாததததில பேத நிஷேத மொனறும ஏறபடவிலலை யாகையால, இநத வாகயததிறகு பேத நிராஸ பரத்வம இலலை எனபது ஸிததிககினறது

அவிஅ—பேத நிராஸ பரதவம இலலை எனபதற்கு மற்றொரு காரணம சொலலுகிறாா.

அந்ருதஜ்ஞானேநாந்ருத ஜ்ஞாநஸம்பந்தோ நிரூபித: । நாத்ர கிஞ்சிதஸத்ய நிர்திஷ்யத இதி பூர்வமேவாயமர்த்த: ப்ரபஞ்சித: ।

அபி ச "யேநாச்ருதம் ச்ருதம் பவதி" இத்யாதிநா ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய ஸர்வஸ்ய மித்யாத்வம் ப்ரதிஜ்ஞாதம் சேத், "யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந" இத்யாதி த்ருஷ்டாந்தா: ஸாத்யவிகலா: ஸ்யு:, ரஜ்ஜுஸர்பாதிவத் ம்ருத்திகாவிகாரஸ்ய கடசராவாதே: அஸத்யத்வம் ச்வேதகேதோ: சுச்ரூஷோ: ப்ரமாணாந்தரேண யுக்த்யா வா அஸித்தேரிதி । ததபி ஸாதயிஷிதமிதி சேத் யதேதி த்ருஷ்டாந்ததயா உபாதாநம் ந கடதே ।

"ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்" இத்யத்ர "ஸதேவ" "ஏகமேவ" இத்யவதாரணத்வயேந "அத்விதீயம்" இத்ய

விசேஷமும் நிஷேதிக்கப்படவில்லை என்னும் அர்த்தம் ஏற்கெனவே விஸ்தாரமாக உபபாதனம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

அபி ச.........கடதே—தவிரவும், "யேநாச்ருதம் ச்ருதம் பவதி" என்பது முதலான வாக்யங்களால், 'ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர மற்ற எல்லாம் பொய்' என்பது ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது என்னில், "யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந" என்பது முதலான த்ருஷ்டாந்தங்கள் நிஷ்ப்ரயோஜனமாகிவிடும். ஏனென்றால், உபதேசம் செய்யப்படும் ச்வேதகேதுவுக்கு, ப்ரத்யக்ஷமாகிற ப்ரமாணத்தாலாவது யுக்தியினாலாவது, மண்ணின் விகாரமாகிற குடம் மடக்கு முதலியவைகள், கயிற்றில் தோன்றும் ஸர்ப்பம்போல, அஸத்யங்கள் என்று ஒருபொழுதும் ஏற்படவில்லை. அப்படி ஏற்படுவதே இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் உபதேசத்தின் தாத்பர்யம் என்றால், "யதா" என்று த்ருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக் காட்டுவது ஒவ்வாது.

ஸதேவ.........பரிஹரதி—ஒருகால் "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்" என்னும் வாக்யத்தில் காணப்படும் 'ஸதேவ' 'ஏக

ஸதேவ—ஒருகால் இந்த வாக்யம் பேதத்தை நிராகரிக்கின்றதோ என்று சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார்.

அவதாரண—'ஏவ' என்பதற்கு அவதாரணம் என்று பெயர்.

தேந ச ஸந்மாத்ராதிரேகி ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகத விசேஷா நிஷித்தா இதி ப்ரதீயத இதி சேத் நைததேவம் । கார்யகாரணபாவாவஸ்தாத்வயாவஸ்திதஸ்ய ஸர்வஸ்ய வஸ்துநஃ காரணாவஸ்தாவஸ்திதஸ்ய ஜ்ஞாநேந கார்யாவஸ்தாவஸ்திதஸ்யாபி ஸர்வஸ்ய ஜ்ஞாததாம் ப்ரதிஜ்ஞாய ததுபபாதயிஷ்யந் ச்வேதகேதோ ப்ரஜ்ஞாதம் ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மகாரணத்வம் ச வக்தும் "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர" இத்யாரப்யதே । "இதம்" "அக்ரே" "ஸதேவ" "ஆஸீத்" இதி । "அக்ரே" இதி காலவிசேஷஃ । "இதம்" சப்தவாச்யஸ்ய ப்ரபஞ்சஸ்ய ஸதாபத்திரூபாம் க்ரியாம் ஸத்ரவ்யதாம் ச வததி । "ஏகமேவ" இதி அஸ்ய நாநாநாமரூபவ

ஏவ' ஆகிய இந்த இரண்டு அவதாரணங்களாலும், 'அத்விதீயம்' என்னும் பதத்தாலும், கேவலம் ஸத்தாகமாத்ரம் இருக்கும் வஸ்துவில் ஸஜாதீயம் விஜாதீயம் முதலான பேதங்களெல்லாம் நிஷேதிக்கப்படுவனவாகத் தோன்றுகின்றது என்னில், அதுவும் உபபந்நமாக மாட்டாது. ஏனென்றால், இந்த வாக்யம், 'ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படும் ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரஹ்மமே காரணம்' என்று விளக்குவதற்கன்றோ ஆரம்பிக்கப்பட்டது? கார்யாவஸ்தையிலும் காரணாவஸ்தையிலும் இருக்கிற ஒரு வஸ்துவின் விஷயத்தில், ஒரு அவஸ்தையில் இருப்பதை அறிந்து விட்டால், வஸ்து ஒன்றாக இருக்கிறபடியால் மற்றொரு அவஸ்தையில் இருப்பதும் அறியப் பட்டதாகி விடுகின்றது என்பதை, த்ருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு உபபாதித்து விட்டு, பிறகு, ச்வேதகேதுவுக்குத் தெரியாமல் இருக்கும் ப்ரஹ்ம காரணத்தன்மையைச் சொல்லப் பிதா ஆரம்பிக்கிறார். இந்த வாக்யத்தில் காணப்படும் "இதம்", "அக்ரே", "ஸதேவ" "ஆஸீத்" என்னும் பதங்களைக் கவனிக்க வேண்டும். "அக்ரே" என்னும் பதத்தால் கால விசேஷம் ஒன்று குறிக்கப் படுகின்றது, "இதம்" சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸதாபத்தி ரூபமான ஒரு க்ரியா விசேஷத்தை "ஆஸீத்" என்னும் சப்தம் குறிக்கின்றது, அந்த ப்ரபஞ்சம் ஸத்தான த்ரவ்யமே என்பதை "ஸதேவ" என்பது சொல்லுகின்றது; அந்தக் கால விசேஷத்தில் இந்த ப்ரபஞ்சம்

'இதம்' 'அக்ரே' 'ஸதேவ' 'ஆஸீத்' இந்தச் சப்தங்களுள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விசேஷத்தைக் குறிக்கின்றது என்பதைக் காண்பிக்க இவைகள் இவ்விடத்தில் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன.

விகார வ்யாஹரணாநி । ஸதவிபாகாவஸ்தே அஸ்ய ஜகத:, ஸ ஏவோ-பாதாநதா வ்யக்தீக்ருதா பவதி । அந்யதா உபாதாநகாரணஸ்ய ஸ்வஸ்ய நிமித்தாதிஷ்டாத்ரபேக்ஷோபாதாநேபி, ஸர்வ விலக்ஷண ஸ்வபாவஸ்ய ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஸர்வசக்தியோகாந்ந விருத்யத இதி அத்விதீய

பல விதங்களான பெயர் ரூபம் இன்றிக்கே இருந்தது என்பது "ஸதேவ" என்பதால் ஏற்படுகிறது இப்படி அர்த்தம் ப்ரதிபாதிதமாகி விட்டால், 'இந்த ஜகத் முழுமைக்கும் அந்த ஸத்தே உபாதான காரணம்' என்பது விளக்கினதாக ஆகிவிடுகின்றது. 'அத்விதீயம்' என்னும் சப்தம், 'இந்த ஜகத்துக்கு அந்த ஸத்தைத் தவிர்த்து வேறு நிமித்த காரணம் இல்லை' என்பதைச் சொல்லுகின்றது. லோகத்தில் காணப்படும் கார்யங்களுக்கு உபாதான காரணம் ஒன்றாகவும் நிமித்தகாரணம் மற்றொன்றாகவும் தென்பட்ட போதிலும், ஸத் என்னும் ஸர்வஜ்ஞமான ப்ரஹ்மம், மற்றை எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும், விலக்ஷணமான ஸ்வாமியாக இருக்கிறபடியால், விலக்ஷணமான ஸ்வாமமாகிற ஸர்வசக்தியின் சேர்க்கையும் அதற்கு விருத்தமாக மாட்டா

ஸதவிபாகாவஸ்தே—ஒரே வஸ்துவே பூர்வத்தில் அவிபக்தங்களான நாம ரூபங்களை உடைத்தாயிருக்கின்றதென்றும், பிறகு விபக்தங்களான நாம ரூபங்களை உடைத்தாயிருக்கின்றதென்றும் உபபாதிக்கப்பட்டால்

உபாதாநதா—உபாதான காரணமாக இருக்கும் தன்மையானது ஒரு வஸ்துவுக்குப் புதிய அவஸ்தை ஒன்று ஸம்பவிக்கப்போகின்றது என்றிருக்கையில், அந்த வஸ்துவுக்கு இருக்கும் பழைய அவஸ்தையின் சேர்க்கையே உபாதான காரணமாக இருக்கும் தன்மையாகும். மண்ணுக்குப் பிண்டமாகிற அவஸ்தை பூர்வாவஸ்தை, குடம் மடக்கான அவஸ்தைகள் உத்தராவஸ்தைகள், ஆகையால் குடம் மடக்கு முதலியவைகளைக் குறித்து மண் உபாதான காரணம். "ஸாவஸ்தவஸ்துநோ விஶேஷவத: ப்ராகவஸ்தா யோகம் உபாதாநத்வம்"

ஸர்வ விலக்ஷணஸ்வாபஸ்ய—குடத்திற்கு மண் உபாதான காரணமாகவும் குயவன் நிமித்தகாரணமாகவும் இருப்பது போல, ஜகத்துக்கும் உபாதானகாரணம் ஒன்றாகவும் நிமித்தகாரணம் மற்றொன்றாகவும் இருக்க வேண்டாவோ? என்னில், வேண்டுவதில்லை என்று உத்தரம் சொல்லுகிறார். ஜகத்காரணமாக இருக்கும் ப்ரஹ்மம், லோகத்தில் தென்படும் வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்ஷணமாக இருப்பதால், அதன் ஸ்வாமமும் விலக்ஷணமாக இருக்கக்கூடும், அதற்கு ஸ்வாபாவிகமான சக்தியும் உபபந்நமே. ஆகையால், அதுவே தன்னுடைய ஸ்வசக்தியைக் கொண்டு உபாதான காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் இருக்கக்கூடுமன்றோ? "விலக்ஷணஸ்வபாவஸ்ய விலக்ஷண ஶக்தியோகம் உபபந்நம்".

வத³த்³விதீயாதி⁴ஷ்டா²தாரம் வாரயதி । ஸர்வஶக்தியுக்தஸ்யைவ ப்³ரஹ்மண: கார்யத்வம் ச்ருதய: ப்ரத²மமுபாதா³நகாரணத்வம் ப்ரதிபாத்³ய நிமித்தகாரணத்வமபி ததை³வேதி ப்ரதிபாத³யந்தி, யதே²யம் ச்ருதி: ।

தன்றே? அப்படி ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸர்வசக்தியின் சேர்க்கை இருக்கிறபடியாலேயே, சில ச்ருதிகள் அந்த ப்ரஹ்மம் உபாதான காரணம் என்பதை முதலில் ப்ரதிபாதித்துவிட்டு, பிறகு அதுவே நிமித்தகாரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பதை ப்ரதிபாதிக்கின்றன. இந்த ச்ருதி அவைகளுள் ஒன்று. மற்றும் சில ச்ருதிகள், ப்ரஹ்மம் நிமித்தகாரணம் என்பதை ஒத்துக்கொண்டு, 'அதற்கே உபாதான காரணத்வம் எப்படி ஸங்கதமாகும்?'

அதிஷ்டாதாரம்—மற்றொரு நிமித்த காரணத்தை. "அத்விதீயம்" என்பதற்கு 'இரண்டாவது இல்லாதது' என்பது பொருள். அதாவது, வேறொரு நிமித்த காரணம் இல்லை என்று அர்த்தம்.

ஸர்வசக்தியுக்தஸ்யைவ— இவ்விடத்தில் வேறொரு சங்கை செய்து கொண்டு அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார் ப்ரஹ்மம் என்பது சேதந வஸ்து வானதால், அது ஒரு கார்யத்திற்குக் காரணம் என்று சொல்லும் இடத்தில், முதலில் அதன் நிமித்த காரணத்வத்தைச் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு உபாதான காரணத்வத்தைச் சொல்வதன்றே யுக்தமாகும்? இவ்விடத்தில் முதலில் உபாதான காரணத்வத்தையும் பிறகு நிமித்த காரணத்வத்தையும் இந்த ச்ருதி வாக்யம் சொல்லுகின்றது என்று சொன்னால், அது அயுக்தமாகின்ற தாதலால் அந்த அர்த்தம் இந்த ச்ருதியின் அர்த்தமாகமாட்டாது என்பது தான் இவ்விடத்திற் செய்யப் படும் சங்கை.

இதற்கு ஸமாதானம் என்னவென்றால்—ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணம் என்பதை முதலில் ப்ரஸ்தாவிப்பதில் எவ்வித தோஷமுமில்லை என்பதே. ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் ச்ருதி வாக்யங்களைப் பரிசீலநம் செய்து பார்த்தால், அவை ஜகத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவைகளென்றும் ப்ரஹ்மத்தைக்கொண்டே ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவைகளென்றும் இரு வகைப்படுகின்றன வென்பது ஏற்படும். இவைகளுள் முதல் வகையைச் சேர்ந்தவை, ப்ரஹ்மத்தின் உபாதான காரணத் தன்மையை முதலில் ப்ரஸ்தாவித்து, பிறகு நிமித்த காரணத் தன்மையைப் பற்றிப் பேசும்; இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவை, முதலில் நிமித்த காரணத் தன்மையைச் சொல்லி பிறகு உபாதான காரணத் தன்மையை விளக்கும் "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" இத்யாதியான ஸத்வித்யா வாக்யம் இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தது, "கிம் ஸ்வித்வநம்" இத்யாதியாக மேல் உதாஹரிக்கப்படும் வாக்யம் முதல் வகையைச் சேர்ந்தது இப்படி இரண்டு விதமாகவும் ச்ருதி வாக்யங்கள் காணப்படுகிறபடியால்

அத்ராபி ச்ருதயோ ப்ரஹ்மணோ நிமித்தகாரணத்வ மநுஜ்ஞாய, அஸ்யைவ உபாதாநதாமபி கதமிதி பரிசோத்ய, ஸர்வசக்தியுக்தஸ்ய உபாதாநகாரணம் ததிதராசேஷோபகரணம் ச ப்ரஹ்மைவேதி பரிஹரந்தி । "கிம் ஸ்வித் வநம் க உ ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத்யதோ த்யாவாப்ருதிவீ நிஷ்டதக்ஷு: । மநீஷிணோ மநஸா ப்ருச்சதேது தத்யதத்யதிஷ்டத்புவநாநி தாரயந் । ப்ரஹ்ம வநம் ப்ரஹ்ம ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத்யதோ த்யாவாப்ருதிவீ நிஷ்டதக்ஷு: । மநீஷிணோ மநஸா விப்ரவீமி வோ ப்ரஹ்மாத்யதிஷ்டத்புவநாநி தாரயந்" இதி ஸாமாந்யதோ த்ருஷ்டேந விரோதமாசங்க்ய ப்ரஹ்மண: ஸர்வவிலக்ஷணத்வேந பரிஹார உக்த: । அத:, "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" இத்யத்ராபி 'அக்ர' இத்யாத்யநேக

என்பதைச் சங்கித்து, 'ஸர்வ சக்தியுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கிறபடியால் உபாதான காரணமாகவும் மற்றை வேறு ஸகல உபகரணமாகவும் அதுவே இருக்கக்கூடும்' என்று அந்தச் சங்கையைப் பரிஹரிக்கின்றன. "கிம்ஸ்வித் வநம்" இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யம் இவைகளுக்கு உதாஹரணம். ஸாமாந்யமாகக் காணப்படும் விரோதத்தைச் சங்கித்துக்கொண்டு, 'ப்ரஹ்மம் மற்றை எல்லா வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாக இருக்கிறபடியால், அது விரோதமாகமாட்டாது' என்று, இந்த சருதி வாக்யங்கள் அந்தச் சங்கையைப் பரிஹரிக்கின்றன. ஆகையால், "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" என்னும் வாக்யத்திற்குக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டிருப்பதே உபபந்நமான அர்த்தம். "அக்ர" என்பது முதலான அநேக பதங்கள், ப்ரஹ்மத்திற்கு அநேக விசேஷங்களை ப்ரதிபாதித்துக்கொண்டு

ப்ரக்ருத ச்ருதிக்குக் கீழ் விவரிக்கப்பட்டுள்ள அர்த்தத்தை அநுபபந்நமென்று சொல்வது யுக்தமாகமாட்டாது.

"கிம் ஸ்வித்வநம்" இத்யாதி சருதி வாக்யங்களின் பொருள் என்னவென்றால். "ஹே மநீஷிகளே! த்யாவா ப்ருதிவீ அடங்கியுள்ள இந்த ப்ரபஞ்சமாகிற கட்டிடத்தை எந்த மரத்தைக்கொண்டு ஈச்வரன் நிர்மாணம் செய்தான்? எந்தக் காட்டிலிருந்து அந்த மரம் கொண்டு வரப்பட்டது? இந்த லோகங்களெல்லாவற்றையும் தரித்துக்கொண்டு அவன் அவைகளுக்கு அதிஷ்டாதாவாக இருக்கிறானன்றோ?" இவ்விதமாகவா நீங்கள் ப்ரச்நம் செய்கிறீர்கள்? 'இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரஹ்மமே மரம். ப்ரஹ்மமென்கிற காடே அந்த மரத்திற்கு ஆதாரம். இம்மாதிரியே புவநங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அந்த ஈச்வரன் அவைகளை அதிஷ்டித்து வருகிறான்' என்று நான் உங்களுக்குப் ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லுகிறேன்."

விஶேஷா ப்³ரஹ்மண: ஶ்ருதிவாதி³தா: । ஸர்வஶப்³தை³ விஶேஷ நிஷேத⁴வாதி³
கோடிஷ்வபி ஶப்³தோ³ ந த்³ருஶ்யதே, ப்ரத்யுத ஜக³த்³ப்³ரஹ்மணோ: கார்யகா
ரண பா⁴வஜ்ஞாபநாய, 'அக்³ரே' இதி காலவிஶேஷ ஶப்³த³:, 'ஆஸீத்'
இதி க்ரியாவிஶேஷ:, ஜக³து³பாதா³நதா ஜக³ந்நிமித்ததா ச, நிமித்தோபாதா³
நயோரைக்யம் ப்³ரஹ்மணைவேதி தத்³வேத்³ய ப்³ரஹ்மண ஸர்வஶக்தி யோக³ஶ்ச
இத்யவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ரஶோ விஶேஷா அத்ர ஶ்ருதிவாதி³தா: ।

காணப்படுகின்றன. 'ஸர்வ சப்தங்களும் விசேஷங்களை நிஷேதிக்கின்றன' என்று நீங்கள் சொல்வது போல ஒரு சப்தம்கூட காணப்படவில்லை, ப்ரத்யுத, 'ப்ரஹ்மம் என்பது காரணம் ஜகத் அதன் கார்யம்' என்பதை ஜ்ஞாபிக்கும் பொருட்டு கால விசேஷத்தைக் குறிக்கும் "அக்³ரே" (முதலில்) என்னும் சப்தமும், க்ரியா விசேஷத்தைக் குறிக்கும் "ஆஸீத்" (இருந்தது) என்னும் சப்தமும் காணப்படுவதுடன், ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் இருக்கும் தன்மையும், அப்படி ஒரே ப்ரஹ்மமே நிமித்த காரணமாகவும் உபாதான காரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பதைக் காண்பிப்பதால் ஏற்படும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸர்வ சக்தித்வமும், இன்னும் அறியப்படாமல் இருக்கும் இவை போன்ற ஆயிரக் கணக்கான மற்றை விசேஷங்களும் இந்த ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன

இவ்விடத்தில் 'வ்ருக்ஷ:' (மரம்) என்பது உபாதான காரணத்தைக் குறிக்கின்றது. 'எப்படி மரத்தைக்கொண்டு ஜனங்கள் வீட்டைக் கட்டுகிறார்களோ, அப்படி எந்த மரத்தை (அதாவது—உபாதான காரணத்தை)க்கொண்டு ப்ரஹ்மம் ஜகத்தைச் செய்தது?' என்பது ப்ரச்னம். அப்படி உபாதான காரணமாக இருக்கும் வ்ருக்ஷத்திற்கு ஆதாரமாக இருப்பது 'வநம்' (காடு), இந்த ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டியில் அந்த ஆதாரம் எது? என்பதும் ப்ரச்னம். இவையெல்லாம் ப்ரஹ்மமே என்பது ப்ரத்யுத்தரம். 'த்³யாவாப்ருதி²வீ' என்பது ஜகத் முழுவதையும் குறிக்கின்றது. 'நிஷ்டதக்ஷு:' என்பதற்கு 'நிர்மாணம் செய்தான்' என்பது பொருள். ஒருமையாக ப்ரயோகம் செய்யாமல் பன்மையாகச் செய்திருப்பது வேதத்தின் ஸ்வாதந்த்ரயம் இந்த ஜகத் ஸ்ருஷ்டியில், அதிகரணம், உபாதானம், அவைகளைத் தவிர்த்த மற்றை ஸகலமான காரக வாக்கம் எல்லாம் ப்ரஹ்மமே என்று சொன்னதாயிற்று.

யதோ வாஸ்து வகாய-காரண ஹாவாதி ஜ்ஞாவநே ஶ்ருவ்யதிதம்,

யத: ....பொருள்:—இந்த ஸத் வித்யா ப்ரகரணமானது, ஜகத்துக்கும

யதோ வாஸ்து காய-காரண ஹாவாதி ஜ்ஞாவநே—ஸத்வித்யா ப்ர கரணத்தில், சருதி, "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" (பரமார்த்தமாக இருக்கும் இதுவே முன்காலத்தில ஒன்றாகவே இருந்தது) என்று சொல்லிவிட்டு, அடுத்த வாக்யத்தில பின வருமாறு வேறொரு மதத்தை ப்ரஸ்தாவித்து அதை ப்ரதிக்ஷேபிக்கின்றது தத்தைக ஆஹு: "அஸதேவேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம் தஸ்மாதஸத: ஸஜ்ஜாயத" | "குதஸ்து கலு ஸோம்யைவம் ஸ்யாத் ?" இதி ஹோவாச, "கதமஸத: ஸஜ்ஜாயேத ?" | ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் | 'முன காலத்தில இது அஸத்தாகவே இருந்தது, அதிலிருந்தே ஸத் உண்டாயிற்று' என்று சிலா சொல்லுகிறார்கள். அது எப்படி உபபன்னமாகும்? அபாரமார்த்திகமான த்ரவ்யத்திலருந்து பாரமார்த்திகமான த்ரவ்யம் எப்படி உண்டாகும்? என்பது இதன பொருள். இந்த வாக்யங்களுக்கு இதற்குமுன வ்யாக்யானம் செய்யப்படவில்லை யாதலால, இவ்விடத்தில, ஸ்ரீபாஷ்யகாரா அவைகளுக்கு வ்யாக்யானம் செய்யவேணடுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி வ்யாக்யானம் செய்கிறா

இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் உபபாதனத்தை நன்றாக அறிவதன பொருட்டு, அந்த உபபாதன ஸம்பந்தங்களான சில அம்சங்களை நாம பூர்வம தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். கார்ய காரண வஸ்துக்களின தத்வத்தை விசாரிக்குமவாகள், ஸத் கார்ய வாதிகளென்றும அஸத்கார்ய வாதிகளென்றும இருவகைப்படுவார்கள் காரண வஸ்துவை ஸத்யமென்று (அதாவது—பரமார்த்தமென்று) ஒத்துக கொள்பவர்கள் ஸத்கார்ய வாதிகள், அதை அஸத்தென்றும ஸகலமான கார்ய வஸ்துக்களும பூர்வம இல்லாமலே புதிதாக உத்பத்தியை அடைகின்றன வென்றும சொல்பவர்கள் அஸத்கார்ய வாதிகள். அத்வைதிகளும விசிஷ்டாத்வைதிகளும காரண வஸ்துவைப் பரமார்த்தமென்று ஒத்துக்கொள்ளுகிற படியால அவர்களிருவரும ஸத்கார்ய வாதிகள் தாம், ஆனால், விசிஷ்டாத்வைதிகள் கார்ய வஸ்துவான ப்ரபஞ்சமும பரமார்த்த மென்று சொல்லுகிறார்கள், அத்வைதிகள் 'அது கேவலம ப்ரமத்தால ஏற்படுகின்றது, ஆகையால அது அபரமார்த்தமே' என்று சொல்வார்கள். இவர்கள் இருவருக்கும இம்மாதிரி கொள்கைகளைக் கொள்ள, சருதியே ப்ரமாணம். சருதி ப்ரமாணயத்தை அநாதரித்து, கேவலம அநுமானத்தையே பலமான ப்ரமாணமாகக் கொண்டு தத்வ வாதம செய்பவர்கள் சிலருண்டு; ஸாங்க்யர்கள்,

அத ஏவ 'ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்' இத்யாரப்ய அஸத்கார்யவாத நிஷேதஸ்ச க்ரியதே। "குதஸ்து கலு ஸோம்யைவம் ஸ்யாத்?"

ப்ரஹ்மத்துக்கு முன்னால் கார்ய காரண பாவம் முதலான தன் பரமார்த்தத் தன்மையை ஜ்ஞாபிக்க ப்ரவ்ருத்திக்கிறபடியால், இந்த ப்ரகரணத்தில் கார்ய காரண பாவத்தின் அஸத்யத் தன்மையை விவரிக்கும் அஸத் கார்ய வாதம், "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" (ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் காலத்தில் அபரமார்த்தமாக இருந்தது) என்னும் வாக்யத்தால் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டு நிஷேதிக்கப்படுகின்றது. "குதஸ்து கலு ஸோம்யைவம் ஸ்யாத்?" (இது எப்படி?), அதாவது—'முன் அபரமார்த்தமாக

வைசேஷிகர்கள், பௌத்தர்கள் முதலான தத்வ வாதிகள் இந்த வகுப்பைச் சேர்ந்த வர்கள். இவர்களுள் ஸாங்க்யர்கள், 'அசேதநமான ப்ரதாநம் என்று சொல்லப்படும் வஸ் துவே ஜகத்காரணம்' என்று சொல்வார்கள், ஈச்வரன் ஒருவன் உண்டு என்று அவர்கள் ஒத்துக் கொள்ளுகிறார்களில்லை ஆனாலும், அவர்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் ப்ரதாநம் என்னும் காரண வஸ்துவைப் பரமார்த்த மென்றே அவர்கள் சொல்லுகிறபடியால், அவர்களும் ஸத் கார்ய வாதிகளாகத் தட்டில்லை வைசேஷிகர்கள், தர்க்கபலத்தைக் கொண்டு ஈச்வரன் என்று ஒருவனை ஒத்துக் கொண்ட போதிலும், 'ப்ரபஞ்சம் முழுவ தும் பூர்வம் இல்லாமலே பிறகு புதிதாக உத்பந்நமாகி இருக்கின்றது' என்று வாதிக்கிற படியால், அவர்கள் அஸத் கார்யவாதிகளைச் சேர்ந்தவராகிறார்கள். பௌத்தர்களும், அம் மாதிரியே, 'காரணம் என்பது அபரமார்த்தம்' என்று சொல்லுகிறபடியால், அஸத்கார்ய வாதிகளே, ஆனால், இவர்கள் 'கார்ய வஸ்துவும் அபரமார்த்தம்' என்று வாதிக்கிறபடி யால், இவர்களுக்கும் வைசேஷிகர்களுக்கும் வாசி உண்டு

இவ்விடத்தில் ப்ரதிக்ஷேபிக்கப்படும் மதம் வைசேஷிகர்களைக் குறிக்கின் றது என்று ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரும், பௌத்தர்களுள் ஸர்வ சூந்ய வாதிகளான மாத்யமி கர்களைக் குறிக்கின்றது என்று ஸ்ரீ சங்கராசார்யரும் சொல்லுகிறார்கள். வைசேஷி கர்கள் மாத்யமிகர்கள் இந்த இருவர்களுடைய மதங்களின் கண்டநமும் அத்வைதிகள் விசிஷ்டாத்வைதிகள் இருவர்களுக்கும் இஷ்டம்; ஆனால் எவர்களுடைய கண்டநம் ப்ரகரணத்திற்கு ஒத்திருக்கின்றது என்பதைப் பார்த்தால், விசிஷ்டாத்வைதிகள் சொல் வது போல், வைசேஷிகர்களுடைய கண்டநமே ஸங்கதமாகத் தோன்றும் என்பது தான் இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் உபபாதநம்.

இதி। 'அபரமார்த்தாத் உத்பத்திர்நிர்ஹேதுகா' இத்யர்த்த:। தத்ரைவோபபாதயதி "கத²மஸத: ஸஜ்ஜாயேத" இதி। 'ஸத உத்பந்நஸ்ஸாத்மகைவ ஹவதி' இத்யர்த்த:, யதா² தந்தூத்பந்நம் படாதிகம் தந்தூநாத்மகம் ஸத உத்பத்திர்நாம வ்யவஹார விஶேஷஹேதோ: கஸ்யசித் அவஸ்தாவிஶேஷ யோக:।

இருந்த ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று உத்பன்னமாகின்றது என்றால், அந்த உத்பத்தி ஆச்ரய மற்றதாக வன்றோ ப்ரஸங்கிக்கும்?" என்று சொன்னதாயிற்று இந்த அர்த்தமே "கத²மஸத: ஸஜ்ஜாயேத" (எப்படி அபரமார்த்தமான ஒன்றிலிருந்து பரமார்த்தமான மற்றொன்று உண்டாகும்?) என்பதால் உபபாதிக்கப்படுகின்றது. அதாவது—'அபரமார்த்தமாக இருக்கு மொன்றிலிருந்து உத்பன்னமாகும் மற்றொன்று, அபரமார்த்தமாகவேயன்றோ இருக்கவேண்டும்? மண்ணிலிருந்து உத்பன்னமாகும் குடம் முதலானவை மண்ணாகவே இருப்பன போல' என்று சொன்னதாயிற்று 'பரமார்த்தமாக இருக்கு மொன்றிலிருந்து மற்றொன்று உத்பன்னமாகின்றது' என்று வ்யவஹரிக்குமிடத்தில் சொல்லப்படும் 'உத்பத்தி' என்பதற்கு, 'வ்யவஹார விசேஷத்திற்குக் காரணமாயிருக்கும் ஒரு அவஸ்தா விசேஷத்தின் சேர்க்கை' என்பது பொருள்.

ஸத்த்வ—இந்த ஸத்வித்யையில ஸத்கார்ய வாதமே ப்ரஸக்தமாயிருக்கிற படியால் அஸத் கார்யவாத நிரஸனம் இவ்விடத்திற்செய்யப்படவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

உத்பத்திர்ஹேதுகா—உத்பத்தி என்பது ஆச்ரயமற்றதாகிவிடும் இவ்விடத்தில 'ஹேது' என்பதற்கு 'ஆச்ரயம்' என்பது பொருள். பரமார்த்தமான ஒரு த்ரவ்யத்துக்கு வேறு ஒரு அவஸ்தையின் சேர்க்கை உண்டாவதே உத்பத்தி என்று சொல்லப்படுகிறபடியால் உத்பத்தி நிராச்ரயமாக இருப்பது அஸங்கதமாகும் என்பது தாத்பர்யம்.

கத²மஸத: ஸஜ்ஜாயேத?—அஸத்திலிருந்து எப்படி ஸத் உண்டாகும்? அதாவது—அஸத் எப்படி ஸத்தாக மாறும்? என்பது கருத்து. மண்ணே குடமாக மாறுவதை, 'மண்ணிலிருந்து குடம் உண்டாகின்றது' என்று சொல்வது போல் இவ்விடத்தில ப்ரயோகம்

ஸத உத்பந்நஸ்ஸாத்மகைவ ஹவதி—காரணத்தில இருக்கும் குணமே காரியத்திலும் இருத்தல் வேண்டும் என்பது வைசேஷிகர்களின் மதம். நூலில் இருக்கும் வெண்மை வஸ்த்ரத்திலும் இருப்பது போல

ஸாதகமுக்தம் ஹவதி—ஏகமேவ காரணபூதம் த்ரவ்யமவஸ்தாந்தர யோகேந கார்யமித்யுச்யத இதி। ஏக விஜ்ஞாநேந ஸர்வ விஜ்ஞாநம் ப்ரதிபிபாதயிஷிதம், ததஸத்கார்யவாதே ந ஸேத்ஸ்யதி, ததா ஹி—நிமித்த ஸமவாய்யஸமவாயி ப்ரப்ருதிபி: காரணைரவயவ்யாக்யம் கார்யம் த்ரவ்யாந்தரமேவோத்பத்யத இதி காரணபூதாத் தந்தோ: கார்யஸ்ய வஸ்த்வந்தரத்வாத், தஜ்ஜ்ஞாநேநாஸ்ய ஜ்ஞாததா கதமபி ந ஸம்பவதீதி। 'கதமவயவி த்ரவ்யாந்தரம் நிரஸ்யதே?' இதி சேத், 'காரண ததாவஸ்தாந்தர யோகஸ்ய த்ரவ்யாந்தரோத்பத்திவாதிந: ஸம்ப்ரதிபந்ந

ஸாதக் .... இத்யுக்தம்—இதனால் சொல்லப்படுவதென்னவென்றால், 'ஒரே த்ரவ்யம் முதலில் காரணமாக இருந்துகொண்டு, பிறகு வேறொரு அவஸ்தையுடன் சேர்க்கையை அடைந்தால், அப்பொழுது அந்த த்ரவ்யமே கார்யம் என்று சொல்லப்படுகின்றது' என்பது தான் 'ஒரு த்ரவ்யத்தின் ஜ்ஞானத்தால் மற்றை எல்லா த்ரவ்யங்களின் ஜ்ஞானமும் ஏற்படுகின்றது' என்பது இந்த ப்ரகரணத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் விஷயம், அது அஸத்கார்ய வாதத்தில் ஸித்திக்கமாட்டாது ஏனென்றால், 'நிமித்தம் ஸமவாயி அஸமவாயி என்னும் இவை முதலான காரணங்களினால், அவயவி என்று சொல்லப்படும் கார்யம், காரணமாயிருந்த த்ரவ்யத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட மற்றொரு த்ரவ்யமாகவே உத்பாதனம் செய்யப்படுகின்றது' என்பது அஸத்கார்ய வாதிகளின் கொள்கை; காரணமான வஸ்துவைக் காட்டிலும் கார்யமான வஸ்து வேறுபட்டதென்று சொல்லும்பக்ஷத்தில், காரணத்தின் ஜ்ஞானத்தினால் கார்யத்தின் ஜ்ஞானம் ஒரு பொழுதும் ஸம்பவிக்கமாட்டாதன்றோ? ஆனால், 'அவயவி என்று சொல்லப்படும் கார்யமான வஸ்து தனது காரணமான வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட த்ரவ்யம்' என்பதை எப

ஏக விஜ்ஞாநேந—இவ்விடத்திற் சொல்லப்படுகிறது என்னவென்றால்—'ஒன்றை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகி விடும் என்பது ஸத் வித்யையில் செய்யப்பட்டிருக்கும் ப்ரதிஜ்ஞை அது வைசேஷிக மதத்திற்கு அநுகுணமன்று காரண வஸ்துவைக் காட்டிலும் கார்ய வஸ்து வேறு பட்டதென்பதன்றோ அவர்களுடைய கொள்கை? அப்பொழுது காரண வஸ்துவை அறிந்தால் கார்ய வஸ்துவும் அதனாலேயே அறியப்படுகின்றது என்பது அநுபபந்நம் ஆகையால் ப்ரதிஜ்ஞாதமான அர்த்தத்திற்கு வைசேஷிக மதத்தின் நிராஸம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம்' என்பதே.

நிமித்தஸமவாய்யஸமவாயி ப்ரப்ருதிபி:—வைசேஷிகர்களுடைய மத ப்ரகாரம், காரணங்கள் மூன்று வகைப்படும். அவை நிமித்த காரணம், ஸமவாயி காரணம், அஸமவாயி காரணம் இவைகளின் லக்ஷணங்கள் இவ்விடத்தில் அபேக்ஷிதங்களாகையால் அவைகளை விவரிக்காமல் விட்டு விடுகிறோம்.

ஏகஸ்யைவ வஸ்துந: நாநாஸம்ஜ்ஞா வ்யவஹாராஸ்பதத்வ உபபாதகத்வாத், த்ரவ்யாந்தராநுபலப்தேஶ்ச' இதி காரணமேவாவஸ்தாந்தராபந்நம் கார்ய-மித்யயமர்த்த உக்த: |

நநு—'நிர்விஶேஷ ப்ரஹ்மைவ ஜ்ஞாபநாய அஸத்கார்யவாத நிராஸ: க்ரியதே ; ததாஹி—ஸகலம் இதம் ஸத்யமேவ ஸவிஶேஷா

படி மறுக்கக்கூடும்? என்னில், இரண்டு காரணங்களால் மறுக்கக்கூடும் என்று நாம் சொல்வோம்.—(1) 'உன்னால் வேறொரு த்ரவ்யம் என்று அங்கீகரிக்கப்படும் த்ரவ்யம் காரணத்ரவ்யமே. இரண்டுமொன்று, காரணத்ரவ்யமே வேறொரு அவஸ்தையை அடைந்து மற்றொரு பெயர் மற்றொரு வ்யவஹாரம் இவைகளை அடைகின்றது' என்று உபபாதிக்கக்கூடும், (2) நீ சொல்வது போல் வேறொரு த்ரவ்யம் புதிதாகத் தென்படவுமில்லை. ஆகையால், காரண த்ரவ்யமே மற்றொரு அவஸ்தையுடன் கூடியதாகக் கொண்டு கார்யத்ரவ்யமென்று சொல்லப்படுகின்றது என்பதே ஸித்தாந்தம்

நநு........உக்த—இவ்விடத்தில் சிலர் ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்யலாம் அதாவது—'ஸர்வமும் அபரமார்த்திகம் என்று வாதிப்பவர்களின் மதத்தைக் கண்டிக்கும் பொருட்டே இந்த "ஸதேவ" இத்யாதி வாக்யங்கள் ப்ரவர்த்திக்கின்றன. பரஹ

உபபாதகத்வாத் த்ரவ்யாந்தராநுபலப்தே:—இந்த இரண்டு பதங்களுக்குப் பிறகு 'த்ரவ்யாந்தரம் நிரஸ்யதே' (வேறுபட்ட த்ரவ்யம் என்பது மறுக்கப்படுகின்றது) என்பதை அந்வயத்திற்காகச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நநு—'ஸஸ்ஸா ஊ௫உரு க்ஷவிக' இத்யாதியால், கார்ய த்ரவ்யங்களெல்லாம் அபரமார்த்தங்களென்றும், கார்ய த்ரவ்யங்கள் காரண த்ரவ்யங்களைக் காட்டிலும் வேறு பட்டவைகளென்றும் சொல்லும் வைசேஷிகர்களின் மதம் நிரஸனம் செய்யப்படுகிறதென்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய நிர்வாஹம் ஸத் வித்யையில் உபக்ரமத்தில் காணப்படும் வாக்யங்களுடைய ஸ்வாரஸ்யத்தின் ஆநுகுண்யமே இந்த நிர்வாஹத்திற்கு முக்யமான காரணம், ப்ரதிஜ்ஞாதமாயுள்ள 'ஒன்றின் விஜ்ஞானத்தால் ஸர்வத்தின் விஜ்ஞானம் ஏற்படுகின்றது' என்னும் அர்த்தத்தின் உபபாதநத்திற்கு அந்தரங்கமாகவும் இந்த நிர்வாஹமே அபேக்ஷிதமாக இருக்கின்றது இப்படி இருக்க ஸ்ரீ சங்கராசார்யர், இந்த அஸத்கார்ய வாதத்தால் சூந்ய வாதிகளாகிற மாத்யமிகர்களுடைய மதமே நிரஸனம் செய்யப்படுகின்றதென்று வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். அந்த வ்யாக்யானம் ஸங்கதமன்று என்பதை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கிறார்.

ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய விவரணமாவது—'சித் ரூபமான வஸ்து ஒன்றே உண்டு என்பதும், அந்த வஸ்து அவித்யையால் மறைக்கப்பட்டு ஜகத் ரூபமாகத் தோன்றுகின்றது என்பதும், அந்த வஸ்துவைத் தவிர்த்து வேறு வஸ்து ஒன்றும்

ரோஹிதம் ஜகத்ரூபேண விவர்த்தத இதி சாவித்யாஶ்ரயத்வாய மூலகாரணம் ஸத்யமித்யப்யுபகந்தவ்யம்' இத்யஸத்கார்ய வாத நிராஸ:। த்வைத

ம்ம என்பது அவித்தையால் மறைக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு ஜகத் ரூபமாகக் காணப்படுகின்றது என்று சொல்வது உபபந்நமாவதற்கு, அவித்தையால் ஆச்ரயிக்கப்படும் மூலகாரணம் பரமார்த்தமான வஸ்துவாகவே இருத்தல் வேண்டும், அப்படிக் கில்லாவிட்டால், நிரதிஷ்டாந ப்ரம்ம ஸம்பவிக்கும். அது ஸம்பவிக்கக் கூடாதன்றோ? ஸாவமும் அபார மார்த்திகம் என்று சொல்பவர் மதத்தில் அது நேர்கின்றதாதலால் இவ்விடத்தில் அந்த அஸத்கார்ய வாதம் நிரஸிக்கப்படுகின்றது'. இதுதான் ஆக்ஷேபம், இது நில்லா பெறாது. ஸா

இல்லை என்பதும் ச்ருதியின் தாத்பர்யம். அந்தத் தாத்பர்யத்தையே இந்த ஸத் வித்யா வாக்யங்கள் வெளியிடுகின்றன. மாத்யமிகர்களுடைய மதம், காரண வஸ்து உள்பட எல்லாம் க்ஷணிகம் என்பதாதலால், அந்த மதத்தை சுருதி வாக்யம் இவ்விடத்தில் நிரஸிக்கப் ப்ரவருத்திக்கின்றது எப்படி நிரஸிக்கின்றதென்றால்—அவித்தை என்பது பரமார்த்தமான ஒரு வஸ்துவை ஆச்ரயித்தே ப்ரபஞ்ச மாகிற இந்த ப்ரமத்தைத் தோற்றுவிக்க வேண்டுமாதலால், அப்படிப் பரமார்த்தமான ஒரு வித வஸ்துவையும் ஒத்துக்கொள்ளாத மாத்யமிகர்களுடைய மதம் ஆதரிக்கத்தக்கதன்று என்பதே. அதாவது—மாத்யமிகர்களுடைய மதத்தில் கார்ய வஸ்து போல அதிஷ்டாநமும் அபரமார்த்தமாக இருக்கிறபடியால் ப்ரம்ம என்பதே ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்று சொன்னதாயிற்று. இப்படிப்பட்ட நிரதிஷ்டாந ப்ரமத்தின் அஸம்பவத்தை ஜ்ஞாபிப்பதற்காகவே இந்த அஸத் கார்ய வாதம் இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டு நிரஸிக்கப்படுகின்றது.' இதுதான் ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய வ்யாக்யாநம்.

த்வைத த்வேவ—மாத்யமிகர்களுடைய மதத்தின் நிரஸநம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கு இஷ்டமேயானாலும், அது ப்ரகரணத்திற்கு அஸங்கதமென்பதே அவருடைய அபிப்ராயம். 'ஒன்றை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகின்றது' என்பது ஸத் வித்யையில் ப்ரதிஜ்ஞாதமான அர்த்தம். 'முதலில் அஸத்தாகவே இந்த ப்ரபஞ்சம் இருந்தது, பிறகுதான் ப்ரபஞ்சத்திற்கு உத்பத்தி ஏற்பட்டது' என்று சொல்லும் வைசேஷிகர்களுடைய மதத்தில் இந்த ப்ரதிஜ்ஞை அந்வயிக்கமாட்டாதாகையால், இந்த ப்ரதிஜ்ஞையின் ஸமர்த்தநத்திற்கு அந்த வைசேஷிக மத நிராஸம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம், ஆகையால் அந்த மதமே இந்த ப்ரகரணத்தில் நிரஸிக்கப்பட வேண்டும். மாத்யமிகர்களோவென்றால், 'முதலிலும் எல்லாம் சூந்யம், பிறகும் எல்லாம் சூந்யம்' என்று சொல்லுகிறபடியால், அவர்களுடைய மதத்தில் இந்த ப்ரதிஜ்ஞை அந்வயிக்கமாட்டாது என்பது இல்லை, ஆகையால் அவர்களுடைய மதத்தின் நிராஸம் இந்த ப்ரதிஜ்ஞையின் ஸமர்த்தநத்திற்கு அநபேக்ஷிதம். 'மாத்யமிகர்களுடைய மதமே இவ்விடத்தில் நிரஸிக்கப்படுகின்றது' என்று சொல்லும் அத்வைதிகளுடைய வ்யாக்யாநம் அஸங்கதம் என்று சொல்வதற்கு இது முக்ய ஹேது. இன்னும் ஒரு ஹேது உண்டு. ஸத் வித்யையில், இந்த ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கும் பொருட்டு உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள "யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந

ஜெவழ । ஊக விஜ்ஞாநெந ஸவ-ுவிஜ்ஞா,ந ௳, திஜ்ஞா ஃ௺ஷாஞ ஃ·வெ,ந ஸ,க்ஷாய-ுவாஃஸெஷ்யவ ௳,ஸக்துக்வாஷித்ய்-க்தூழ । ஹவஷ்டுக்ஷெ ,நிரயிஷா,ந ௷ஊரஸ௦ஹவஸ்ய ஃ-ஈ-வ வாஃக்வாஷ்டு । யஸ்ய ஹி ஜெதந,மத ஜொஷ:

வமும அபாரமாாதத்கம என று வாதிபபவாகளுக்கு இவவிடததில பாஸகதியே இல்லே ஒனறை அறிநதால எலலாம அறியபபடடதாகும எனனும பரதிஜ்ஞையும மருத பிணடம முதலான தருஷடாநதஙகளும ஸதகாரய வாத ஸ௱பததமாகவே பாஸதுதமா யிருககிறபடி யால, அதறகு உபயோகியாக வைசேஷிகாகளின அஸதகாரயவாதம நிரஸநம செய யபபட வேணடுமே தவிர, அபாஸகதமான மறறொரு வாததகின நிரஸநம செயயபபடு

ஸவ-ுஂ ஃஜ்ஞயஂ விஜ்ஞாதஂ ஸ்யாத்'' (மணபிணடததை அறிநதால, அதன விகாரமா யுளள குடம் முதலானது அறியப படுவதுபோல) எனனும தருஷடாநதம, காாயம பர மாாத்தமாயிருபபதுடன காரணமும பரமாாதகம எனபதைக குறிக்கினறது காாயததைப பாமாாதத மெனறு ஒததுககொணடு காரணததை அபரமாாதத மெனறு சொலலும வை சேஷிகர்களுடைய மததகிறகு இநத தருஷ்டாநதம அநநவிதம ஆகையால அநத த்ருஷ டாநதததின ஸமாதத்நததிறகும இவாகளுடைய மத நிரஸநம் அவசயம அபேக்ஷிதம. 'காாயம காரணம இவை இரணடும அபரமாாததம' எனறு சொலலும மாத்யமிகாக ளுடைய மததகிறகு இநத தருஷடாநதம பொருநதுமா பொருநதாதா எனறு விசாரிகக பாஸகதியே இலலே யாகையால அவாகளுடைய மத நிராஸம இவவிடததில அநபேக்ஷி தமே. இநத இரணடு ஹேதுககளும, '' ஊகவிஜ்ஞாநெந ஸவ-ுவிஜ்ஞா,ந ௳,திஜ்ஞா ஃ௺ஷாஞ ஃ-வெ,ந ஸக்ஷாய-ு வாஃஸெஷ்யவ ௳,ஸக்துக்வாக் '' எனனும வாகயததால சொலலப்படுகினறன.

ஹவஷ்டுக்ஷெ ,நிரயிஷா,ந ௷ஊரஸ௦ஹவஸ்ய ஃ-ஈ-வவாஃக்வாஷ்டு— 'மாத்யமிக மத நிராஸம செயயபபடுகினறது' எனபதறகு அதவைதிகளாற சொலலப படும ஹேது, 'ப்ரமம ஏறபடுவதறகு, அதிஷடாநம பரமாாதநமாக இருககவேணடும; மாத்யமிகாகளுடைய மததகில அதிஷடாநம அபரமாாததமாகையால, அவாகளுடைய மத பரகாரம நிரதிஷடாந பாமம பாஸஙகிககினறது, அது அநிஷடம' எனப தனறே? முதலில, இநத வாதம யுகதியுகதமாக இருககினறது எனபதை ஒததுக கொணடாலும, அது பரகரணததிறகு ஒததநனறு எனறே சொலலவேணடும இரணடாவது, 'தரஷடா (பாாககிறவன) பொய, தோஷம பொய, தாசநம பொய; இவை யெலலாம பொயயாக இருநதபோதிலும ப்ரமம ஸமபவிககககூடும எனறு அதவைதிகள ஒததுக்கொளளுகையில, ஆசரயமும பொயயாக இருநதால ப்ரமம ஸமபவிககமாடடாதோ எனறு பயபபடுவதறகுக காரணமொனறு மிலலே. ப்ரம ஹேதுககளான ஸாமகரிகளுள சில பொயயாக இருககலாம, அதிஷடாநம மாத ரம ஸதயமாக இருகக வேணடும எனறு சொலவதறகு விநிகமகம ஒனறுமிலலே. இதுதான ஃ-ஈ-வவாஃக்வாக் எனபதன தாதபாயம. ஆகையால, மாத்யமிகா களுடைய மதமே இவவிடததில நிரஸிககபபடுகினறது என்பதறகு நீஙகள சொலவது ஹேதுவாகமாடடாது எனபது தான. இநத ஆததததைத தான

பாரமார்த்திகோ தோஷாஶ்ரயத்வம் ச பாரமார்த்திகம், தஸ்ய பாரமார்த்திக தோஷேண ப்ரதீதஸ்ய அபாரமார்த்திக கந்தர்வநகராதி உபபந்ந ஏவ வஸ்து; யஸ்ய து தோஷஶ்சாபாரமார்த்திகோ தோஷாஶ்ரயத்வம் அபார

கின்றது என்று சொல்வது உபபந்நமாகாது. (நிரதிஷ்டாந ப்ரமம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்பதை ஜ்ஞாபிப்பது இவ்விடத்தில் அஸங்கதம்). தவிரவும், அதிஷ்டாநம் அபரமார்த்தமாக இருந்தால் உங்களுடைய மதத்தின்படி அந்த ப்ரமத்தின் அஸம்பவத்தை உபபாதிப்பது சரமம் (அதாவது, அந்த ப்ரமம் ஸம்பவியாமற் போய்விடும்) என்பதும் இல்லை. ஏனென்றால், எவனுடைய மதத்தில், சேதநனிடத்தில் இருக்கும்

"யஸ்ய ஹி.........நிரதிஷ்டாந ப்ரமாஸம்பவ:" என்னும் வாக்யங்களால் உபபாதிக்கிறார்

கந்தர்வநகரம்—அஸத் வஸ்து விஷயகமான ப்ரமம். இல்லாத வஸ்து இருப்பது போலத் தோன்றினால் அந்தத் தோற்றத்தைக் கந்தர்வ நகரமென்று சொல்வார்கள்.

ஶோதகவாக்யேஷ்வபி—இப்படி ஸத் வித்யா வாக்யங்களில், விசேஷங்களை நிஷேதிக்கும் சப்தமொன்றும் காணப்படவில்லை என்பதை நிரூபித்து விட்டு, இன்னும் வேறு எந்த ச்ருதி வாக்யங்களை விசேஷ நிஷேத பரங்களென்று அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்களோ அவைகளுக்கும் பேத நிஷேத பரத்வம் இல்லை என்பதை உபபாதிப்பதற்காக ச்ருதியில் காணப்படும் சோதக வாக்யங்களைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவிக்கிறார். 'ஶோதகவாக்யம்' என்பதன் பொருளை 29, 66-வது பக்கங்களில் காண்க

ஸாமாநாதிகரண்ய வ்யுத்பத்தி......... ஸகார்யார்த்தவ்யோபநம்—ஸாமாநாதிகரண்யம் என்றால் என்ன என்பதை 80, 81-வது பக்கங்களில் காண்க.

ஸத்வித்யா வாக்யங்கள் முதலான காரண வாக்யங்களிலும், ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் முதலான சோதக வாக்யங்களிலும் ஒன்றிலும் விசேஷ நிஷேத பரமான சப்தமொன்றும் காணப்படவில்லை என்பதை நிரூபித்த பிறகு, ஒருகால் அத்வைதிகள் 'ஸத்வித்யா முதலானவைகளில் பேத நிஷேத பரத்வம் வ்யக்தமாகத் தெரியவில்லை. பேத நிஷேதத்தை வ்யக்தமாகச் சொல்லும் வேறு ச்ருதி வாக்யங்கள் இருக்கின்றன' என்று சொல்வார்களோ வென்று சங்கித்து, அப்படி பேத நிஷேதத்தை வ்யக்தமாகச் சொல்வது போலக் காணப்படும் சில ச்ருதி வாக்யங்களை எடுத்துக் கொண்டு அவைகளின் அர்த்தத்தைப் பரிசோதிக்கிறார். அப்படி இரண்டு வாக்யங்களே இவ்விடத்தில் விசாரிக்கப் படுகின்றன.

"அதாத ஆதேஶோ நேதி நேதி"—இந்த வாக்யம் ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் நாலாவது அத்யாயத்தில் மூன்றாவது ப்ராஹ்மணத்தில் காணப்படுகின்றது. அதன் ப்ரகரணத்தை முதலில் தெரிந்துகொள்வோம். அவ்விடத்தில் ச்ருதி,

ர்த்திகம், தஸ்யாபாரமார்த்திகத்வாப்யுபகமேந ததுபயவாதிநோ: ஸர்வ
த்ரைக்ஷ ந நிர்விசேஷப்ரஹ்மஸம்பவ: । ஸத்யஜ்ஞாநாதிவாக்யேஷ்வபி
'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' 'ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம' இத்யாதிஷு ஸாமா

தோஷ ஸம்பந்தமும் தோஷம் ஆசரயித்திருப்பதும் பாரமார்த்திகமோ, அவனுடைய மதத்தில், பாரமார்த்திகமான தோஷத்துடன் கூடினவனுக்கு அபாரமார்த்திகங்களா யுள்ள கர்த்தாவ நகரம் முதலிய பரமங்களின் தர்சநம் உபபந்நமாகும், எவனுடைய மதத்தில் தோஷ ஸம்பந்தமும் அபாரமார்த்திகமோ தோஷம் ஆசரயித்திருப்பதும் அபார மார்த்திகமோ அவனுடைய மதத்திலும் ஆசரயம் அபாரமார்த்திகமா யிருந்தபோதிலும் அம் மாதிரியான பரம தர்சநம் உபபந்நமாகக் கூடுமாகையால், உங்களுடைய மதத்தில் நிரதிஷ

" த்வே வாவ ப்ரஹ்மணோ ரூபே மூர்த்தம் சாமூர்த்தம் ச "

(ப்ரஹ்மத்திற்கு இரண்டு சரீரங்கள், அவைகளுள் ஒன்று கடிநம், மற்றொன்று கடிந மல்லாதது) என்று ஆரம்பித்து,

" ததேதந்மூர்த்தம்"

(கடிநமான ரூபமாவது) என்று மூர்த்த ரூபத்தின் லக்ஷணத்தையும்,

" அமூர்த்தம் "

(அகடிநமான ரூபமாவது) என்று அமூர்த்தத்தின் லக்ஷணத்தையும் விஸ்தாரமாக உபபா தித்து விட்டு, மற்றும் சில வாக்யங்களால் மூர்த்தா மூர்த்த ரஸோபாஸந சிந்தா ப்ரகாரத் தைப் பற்றிப் பேசின பிறகு,

" அதாத ஆதேசோ நேதி நேதி "

என்னும் வாக்யத்தைச் சொல்லுகின்றது. இதன் பொருள் —இவ்விடத்தில் செய் யப்படும் உபதேசம் என்னவென்றால், இப்படிப்பட்டதன்று இப்படிப்பட்டதன்று என்பது தான் அதாவது—மூர்த்தா மூர்த்தாத்மகமான இரண்டு சரீரங்கள்ப்ரஹ்மத்திற்கு உண்டு என்று சொல்வதால் 'இவ்வளவு' என்னும் ஒருவித பரிச்சேதம் ப்ரஹ்மத்திற் குச் சொல்லப்பட்டது போல ஆயிற்று, அப்படிப்பட்ட எவ்வித பரிச்சேதத்தையும் அது உடையதன்று என்பது தாத்பர்யம் அம்மாதிரியான சரீரங்களுடன் கூடி யிருப் பதால் உண்டாகக்கூடிய எவ்வித பரிச்சேதமும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸம்பவிக்க மாட்டாது என்பது கருத்து. இந்த அர்த்தமே ப்ரகரணத்திற்கு ஒத்தது அத்வைதிகள் சொல் வது போல, 'நேதி நேதி' (இப்படிப் பட்டதன்று இப்படிப் பட்டதன்று) என்னும் வாக்யத்திற்கு, 'ப்ரபஞ்சமே இல்லை' என்று அர்த்தம் கொள்வது ப்ரகரணத்திற்கு அநு குணமன்று. தவிரவும், இந்த வாக்யத்திற்குப் பிறகு அந்த ச்ருதியிலேயே,

நாயிகரணஸ்ய வ்ருத்தி விஹாநேகுமணவிபிஷ்டைகாயதாவபோயந உவிரூகூதிதி ஸவதமண விபிஷ்டம் ப்ரஹ்மாபிதீயத இதி வ்ருவதெ வொக்தழ ।

டாந ப்ரமதத்தின அஸமபவம துருபபாதமே. "ஸத்யம்ஜ்ஞாநம்" "ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம" எனபவை முதலான சோதக வாக்யஙகளாலும ஸமஸத கலயாண குண விசிஷடமாகவே பரஹமம பரதிபாதிககபபடடிருககினறது எனபதைக கீழே விவரிததிருககிறோம. ஸாமா நாதிகரணயத்தின சரியான அரததம எனனவெனறும, அதைச சரிவரத தெரிநது

"ந ஹ்யேதஸ்மாதிதி நேத்யந்யத்பரமஸ்தி"

எனனும வாகயமும காணப்படுகினறது இதன பொருள.—இதி 'நேதி' (யதூஹ ப்ரதிவாதிதம், தஸ்மாத்) ஏதஸ்மாதந்யத் (வஸ்து) பரம் ந ஹ்யஸ்தி—கீழச சொலலியிருககிறபடி 'இபபடிப பட்டதனறு' எனறு யாதொரு பரஹ்மம ப்ரதிபாதிககபபடடிருககினறதோ அதைககாடடிலும வேறொரு உதகருஷட மான வஸது இலலை 'அந்யத் பரம் நாஸ்தி' (வேறொரு உதக்ருஷடமான வஸது இல்லை) என்று சொல்வதறகுப பதிலாக 'அந்யத் நாஸ்தி' வேறொரு வஸது இலலை) எனறு மாதரம சொலலியிருககும பக்ஷததில பரஹமததைக காடடிலும பிந்நமான மறறைப பொருளெலலாம நிஷேதம செயயபபடுகினறது எனறு சொலலககூடும. அப படிச் சொலலவிலலையே இநத வாகயததின பிறகும,

"அத நாமதேயம் ஸத்யஸ்ய ஸத்யம்—ப்ராணா வை

ஸத்யம், தேஷாமேஷ ஸத்யம்"

எனறொரு வாகயததைச சொலலி அநத பரகரணம முடிகின்றது இதன் பொருள —ப்ராணா வை ஸத்யம்—பராணனகள எனறு சொலலபபடும ஜீவன் கள பரகருதியைபபோல எவவித ஸவரூப விகார மறறவை யானதால ஸதயம, என்று சொலலப்படுகினறன, தேஷாமேஷ ஸத்யம்—பரமாதமா, அநத ஜீவன களைபபோல ஜஞாநததின ஸஙகோச ரூபமான விகாரமறற தாதலால, அவைகளைக காட் டிலும ஸதயம எனறு சொலலபபடுகினறது, அத ஸத்யஸ்ய ஸத்யம் (இத்யஸ்ய) நாமதேயம்—ஆகையால இநதப பரமாதமாவுககு 'ஸதயததுககும ஸதயம' என்று பெயா வழஙகுகினறது. இநத வாகயததால ப்ரஹ்மததிறகு ஸதயதவம முதலிய குணங களும பரதிபாதிககப படுகினறன. இபபடி இருககையில "நேதி நேதி" எனபதால ஸமஸத பேதஙகளும நிஷேதிககப படுகினறன எனறு எபபடிச சொலலககூடும ?

ப்ரஹ்மணோ ரூபத்வயம் ப்ரக்ருதம் ஸர்வம் ரூபத்வயம் ப்ரபஞ்சம்—இநத சருதி, முதலில, 'மூர்த்தாமூர்த்தமான ப்ரபஞசம முழுவதும ப்ரஹமத

"அதாத ஆதேஶோ நேதி நேதி" இதி பஹுதா நிஷேதோ ப்ரதிபாத்யத இதி சேத், கிமத்ர நிஷித்யத இதி வக்தவ்யம் । "த்வே வாவ ப்ரஹ்மணோ ரூபே மூர்த்தம் சாமூர்த்தம் ச" இதி மூர்த்தாமூர்த்தாத்மக: ப்ரபஞ்ச: ஸர்வோऽபி நிஷித்யத இதி சேத் ப்ரஹ்மணோ ரூபதயா அப்ரஜ்ஞாதம் ஸர்வம் ரூபதயோபதிஶ்ய புநஸ்தஸ்யைவ நிஷேதாயுக்தே:, "ப்ரக்ஷாளநாத்தி பங்கஸ்ய தூராதஸ்பர்ஶநம் வரம்"

கொண்டால் ஒரே வஸ்துக்கு அநேக குணங்களுடன் கூடியிருக்கும் தன்மை விருத்தமென்றென்றும் இவ்விடத்தில் விலக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

"அத"........"ப்ரதிபாத்யதே—"அதாத ஆதேஶோ நேதி நேதி" (உபதேசம் செய்யப்படுகின்றது, அது என்னவென்றால், இவ்விதம் இல்லை இவ்விதம் இல்லை என்பதுதான்) என்னும் வாக்யத்தில் பஹுவாக நிஷேதம் காணப்படுகின்றதே என்னில், இவ்விடத்தில் நிஷேதிக்கப்படுவது என்ன? என்பதைச் சொல்ல வேண்டும். "த்வே வாவ ப்ரஹ்மணோ ரூபே மூர்த்தம் சாமூர்த்தம் ச" (ப்ரஹ்மத்துக்கு இரண்டு சரீரங்கள் ப்ரஸித்தங்கள், கடினமாயிருப்பதொன்று, கடினமில்லாமல் இருப்பதொன்று) என்னும் வாக்யத்தால் கடினமான பொருள்கள் கடினமில்லாத பொருள்கள் ஆகிய இவைகளை ஸ்வரூபமாகவுடைய ப்ரபஞ்சம் முழுவதுமே நிஷேதிக்கப்படுகின்றது என்னில், அது யுக்தமாக மாட்டாது ஏனென்றால், இது வரையில் அறியப்படாமல் இருந்த 'ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் ப்ரஹ்மத்தின் ரூபம்' என்னும் விஷயத்தை முதலில் உபதேசித்துவிட்டு, மறுபடியும் அதை நிஷேதிப்பது என்பது எப்படி யுக்தமாகும்? சேற்றைப் பூசிக்கொண்டு பிறகு அதை அலம்புவதைக்காட்டிலும் சேற்றைத்

திற்குச் சரீரம்' என்று உபதேசித்துவிட்டு, உடனே அந்த ப்ரபஞ்சத்தையே அது நிஷேதிக்கின்றது என்று சொல்வது யுக்தமாகமாட்டாது. அப்படி நிஷேதித்தால் ச்ருதியின் வார்த்தை நம்பிக்கைக்குப் பாத்ரமாகாமல் போகப் ப்ரஸங்கிக்கும், நிஷேத வாக்யமும் அப்ரமாணமாகப் ப்ரஸங்கிக்கும். அது அநிஷ்டமன்றோ? ப்ரபஞ்சம் எல்லாருக்கும் தெரிந்த வஸ்துவானாலும், 'அந்த ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரம்' என்னும் விஷயம், எல்லாருக்கும் தெரிந்ததன்று, அப்படி அறியப்படாமல் இருக்கும் விஷயத்தையே இவ்விடத்தில் ச்ருதி உபதேசிக்கின்றது என்பதை 'அப்ரஜ்ஞாதம்' என்னும் சப்தம் விளக்குகின்றது. அப்படி உபதேசிக்கப்படும் விஷயம் நிஷேதார்ஹமாகக் கூடாது என்பது குறிப்பு.

"ப்ரக்ஷாளநாத்தி பங்கஸ்ய......"—இப்படி முதலில் உபதேசித்துப் பிறகு நிஷேதிப்பதன் அநுபபத்தியைக் காண்பிக்க இந்தப் புராண வசநம் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது. இதன் பொருள்—'சேற்றைப் பூசிக்கொண்டு அலம்புவதைக் காட்டிலும், சேற்றைத் தொடாமல் இருப்பது ச்லாக்யமன்றோ?' என்பது.

இதி ந்யாயாத் । கஸ்தர்ஹி நிஷேத வாக்யார்த்த: ? ஸூத்ரகார: ஸ்வயமேவ வததி " ப்ரக்ருதைதாவத்த்வம் ஹி ப்ரதிஷேததி ததோ ப்ரவீதி ச பூய: " இதி । உத்தரத்ர " அத நாமதேயம் ஸத்யஸ்ய ஸத்யம் ப்ராணா வை ஸத்யம் தேஷாமேஷ ஸத்யம் " இதி ஸத்யாதிகுணகணஸ்ய ப்ரதிபாதிதத்வாத் ' வஸ்து ப்ரக்ருதைதாவன்மாத்ரம் ந பவதி ப்ரஹ்ம ' இதி ப்ரஹ்மண ஏதாவன்மாத்ரதா ப்ரதிஷித்யத இதி ஸூத்ரார்த்த: । " நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந " இத்யாதிநா நாநாத்வப்ரதிஷேத ஏவ க்ரியத இதி சேத், அத்ராப்யுத்தரத்ர " ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாந: "

தொடாமலிருப்பதே சலாக்யம். அதுபோல புதிதாக ஒன்றை உபதேசம் செய்துவிட்டு, பிறகு அது பொய் என்று நிஷேதிப்பதைக் காட்டிலும் உபதேசம் செய்யாமலிருப்பதே ச்லாக்யமாகு மன்றே ? ஆனால் இவ்விடத்தில் சொன்னப்படும் நிஷேத வாக்யத்தின் அர்த்தமென்ன ? என்றுகேட்டால், அதற்கு ஸமாதானத்தை ஸூத்ரகாரரே " ப்ரக்ருதைதாவத்த்வம் ஹி ப்ரதிஷேததி ததோ ப்ரவீதி ச பூய: " (ப்ரஹ்மம் என்பது கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள அளவுடன் கூடியது அன்று என்று அந்த அளவு மாத்ரத்தை சுருதி நிஷேதிக்கின்றது) என்று சொல்லி இருக்கிறார். ஏனென்றால், இந்த நிஷேதம் செய்த பிறகும், சுருதி, " அத நாமதேயம் " இத்யாதியான வாக்யத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்யம் முதலான அநேக குண கணங்களைச் சொல்லுகின்றதன்றே ? " நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந " என்பது முதலான வாக்யத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு நாநாவாக (பல வகைப் பட்டதாக) இருக்கும் தன்மை நிஷேதிக்கப் படுகின்றதே என்னில், இவ்விடத்திலும்

ஸூத்ரகார:—ப்ரஹ்ம ஸூத்ரகாரர். ப்ரக்ருதைதாவத்த்வம் ஹி ப்ரதிஷேததி ததோ ப்ரவீதி ச பூய:" என்பது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் 3-வது அத்யாயம் 2-வது பாதம் 21-வது ஸூத்ரம். இதன் பொருள் — ப்ரக்ருதை:— 'ப்ரஹ்மத்திற்கு இரண்டு ரூபங்கள்' என்பது முதலான வாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிதங்களாயுள்ள ரூபங்களால், ஏதாவத்த்வம்—யாதொரு பரிச்சின்னத்வ லக்ஷணமான ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரஸங்கிக்குமோ அந்த ப்ரகாரத்தையன்றே, ப்ரதிஷேததி ஹி— 'இப்படிப்பட்டதன்று இப்படிப்பட்டதன்று' என்னும் வாக்யம் நிஷேதிக்கின்றது? தத:—அந்தக் காரணத்தினாலேயே, பூயோ ப்ரவீதி ச—அப்படி நிஷேதித்த பிறகும், மறுபடியும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்யத்வம் முதலான குணத்தைச் சொல்லுகின்றது. ஆகையால் 'நேதி நேதி' என்பது ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸவிசேஷத் தன்மையை நிஷேதிக்கவில்லை, ப்ரஸக்தமான பரிச்சேதத்தை மாத்ரம் நிஷேதிக்கின்றது என்று சொல்லவேண்டும்.

𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌚𑍇𑌤𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌶𑌰𑍀𑌰 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍀 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌸 𑌏𑌕 𑌏𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌣𑌾𑌦𑍇𑌕𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂,

---

அந்த நிஷேதம் உங்களுக்கு அபிமதமானதைப் பற்றியதன்று, ஏனென்றால் மேல காணப்படும் “𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌶𑍀” என்பது முதலான வாக்யத்தில ‘ப்ரஹ்மம் என்பது ஸத்ய ஸங்கல்பமான வஸ்து, அது ஸர்வத்துக்கும் ஈச்வரன்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? அதாவது, சேதந அசேதந வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் அந்த ஈச்வரன் ஒருவனே சாஸநம் செய்து கொண்டும் தரித்துக் கொண்டும் நியமநம் செய்து கொண்டும் இம்மாதிரி ஸர்வ ப்ரகாரங்களாலும் அவைகளைத் தனது சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறான் என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால், இவ்விடத்தில நிஷேதிக்கப்படும்

“𑌨𑍇𑌹 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨”—இந்த வாக்யமும் ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில 6-வது அத்யாயத்தில காணப்படுகின்றது. இதன் பொருள்.—𑌇𑌹—இந்த ப்ரஹ்மத்தில [அதாவது—“𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂” என்று ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குத் துல்யமான த்யானத்தால பார்க்கப்பட வேண்டிய வஸ்து என்று நிர்தேசிக்கப்பட்டுள்ள ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில], 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨 𑌨𑌾𑌨𑌾—ஸ்வல்ப நாநாத்வம் கூட [நாநாத்வம் என்பதற்கு பேதம் என்பது பொருள்], 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿—இல்லை இந்த வாக்யத்தால் பேதம் நிஷேதிக்கப் படுகின்றதோ என்று சங்கிக்கிறார்.

𑌅𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑍍𑌰—“𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑌿” என்னும் விஷயத்திற் போல, இவ்விடத்திலும், இதற்கு மேல வரும் வாக்யம், இந்த வாக்யத்தால என்ன நிஷேதிக்கப் படுகின்றது என்பதை விளக்குகின்றது. மேலவரும் வாக்யம் என்னவென்றால்:

“𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌶𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍇𑌶𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿𑌃”

என்பதுதான். இந்த வாக்யம் முமுக்ஷுவினால உபாஸிக்கத் தகுந்த ப்ரஹ்மத்தை விளக்குகின்றது. இதன் பொருள்.—𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌶𑍀—மற்ற எல்லாரையும் தன் வசத்தில் உடையவன் (𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌶𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌸 𑌵𑌶𑍀), 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍇𑌶𑌾𑌨𑌃—எல்லாரையும் நியமிக்கிறவன், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿𑌃—எல்லாருக்கும் சேஷியாக இருக்கிறவன். இப்படிச் சொல்வது ஸத்ய காமத்வம் முதலான அபஹத பாப்மத்வம் பர்யந்தமான ஸகல ஸத்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இப்படி ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸர்வேச்வரத்வம் சொல்லப்படுகிறபடியால, ‘ஈச்வரன் சேதநாசேதந ரூபங்

ந ஹ்யவக்³ருஹீதம் । ஸர்வாஸ்வேவம் வ்யாகாராஸு ஶ்ருதிஷு உபலப்⁴யதே வ்யுத்பத்தி: ந க்வாபி ப்³ரஹ்மண: ஸவிஶேஷத்வநிஷேதக: கோऽபி ஶப்³தோ³ த்³ருஶ்யதே ।

॥ இதி ப்³ரஹ்மாஜ்ஞாநபக்ஷஸ்ய ஶ்ருத்யபேதத்வம் ॥

ஸ்ரீ:

॥ ப்³ரஹ்மாஜ்ஞாநபக்ஷஸ்ய ந்யாயாபேதத்வம் ॥

அபி ச ‘ நிர்விஶேஷ ஜ்ஞாநமாத்ரம் ப்³ரஹ்ம, தச்ச அவித்³யாதிரோ

விஷயமானது, ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரமாக இல்லாமல்இருப்பதன நாநாத்வமே(அதாவது, ஒரு வஸ்துவும ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தா யிராமல இல்லை என்று சொன்ன தாயிற்று). இம்மாதிரியான சருதிக ளெல்லாவற்றிலும இந்த அர்த்தமே சொல்லப படு கின்றதே தவிர, ஒரிடத்திலாவது ‘ப்ரஹ்மம் விசேஷங்களுடன கூடியது’ என்ற நிஷேதிக்கும் சப்தமொன்றும காணப்படவில்லை. ப்ரஹ்மாஜ்ஞாந பக்ஷத்தின ச்ருதி விரோத தாசகம முற்றிற்று

அபி ச......... ...அநிர்வசநீய ஸர்வ—‘ப்ரஹ்மம, எவ்வித விசேஷமு மற்ற கேவலம ஜ்ஞாந மாத்ரம , அது, அவித்யையினால திரோதாநம செய்யப்பட்ட ஸ்வ ரூபத்தை உடையதாய, தன்னிடத்திலேயே பலவகைப்பட்ட வஸ்துககளைப் பார்க்கின்றது’

களான ஸர்வ வஸ்துககளையும் சரீரமாக உடையவன, அவனை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிரா மல் இருக்கும வஸ்துவே இல்லை’ என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால, “ நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந’’ என்பதால் நிஷேதிக்கப்படும நாநாத்வம, ப்ரஹ்மாத்மக மல்லாத நாநாத்வத்தையே குறிக்கின்றது என்று நாம ப்ரகரணத்தைக கொண்டு தாத்பர்யத்தை நிச்சயிக்க வேணடும. அதனைத்தவிர சொல்லப்படும விசேஷ நிஷேதத்தை அர்த்தமாகச் சொல்வது உத்தர வாக்யமாகிற “ ஸர்வஸ்ய வஶீ ” இத்யாதியான வாக்யத்திற்கு அநுகுணமன்று.

அபி ச—க்ரந்தாரம்பத்தில, “ பரம் ப்³ரஹ்மைவாஜ்ஞம் ” என்னும் ச்லோகத்தில, “ ஶ்ருதிந்யாயாபேதம் ” என்னும பதத்தால், பர பக்ஷங்களெல்லாம

ஹிதஸ்வஸ்வரூபம் ஸ்வமதநாதநாசம் வஸ்யதி' இத்யுக்தம் ந யுஜ்யதே।

என்று சொல்வது ந்யாயத்திற்கும் ஒத்ததன்று. 'திரோதாநம் செய்வது' என்பதற்கு 'ப்ரகாசத்தை மறைப்பது' என்பது பொருள். நீங்கள், 'ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் ஒன்று,

---

ச்ருதிக்கும் ந்யாயத்திற்கும் விருத்தங்கள் என்பது ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. அம்மாதிரி அவ்விடத்தில் ஸூசிப்பித்துவிட்டு, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், முதலில் அந்தப் பர பக்ஷங்களுள் சாங்கர பக்ஷத்தை எடுத்துக்கொண்டு, அதன் சருத்யபேதத்வத்தை, "தத்ர ப்ரத்யவஸ்தீயதே" என்பது முதல் "ஸர்வோ ப்ரத்யுச்யதே" என்பது வரையிலான க்ரந்தத்தால் நிரூபித்தார். இப்போது, அந்தப் பக்ஷத்தின் ந்யாயாபேதத்வத்தை நிரூபிக்க உபக்ரமிக்கிறார்.

இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் ந்யாய விரோதமென்னவென்றால், அந்தச் சாங்கர பக்ஷத்தில் வ்யாஹதார்த்தம் சொல்லப்படுகின்றது என்பதுதான். அதாவது, முன்னுக்குப் பின் விரோதம் தென்படுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. ப்ரஹ்மத்தை ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமென்றும் அந்த ஜ்ஞாநம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமென்றும் அது நித்யமென்றும் முதலிற் சொல்லிவிட்டு, பிறகு, அதற்கு அவித்யையால் திரோதாநம் ஏற்படுகின்றதென்றும் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ப்ரகாசத்திற்குத் திரோதாநம் ஏற்பட்டால் அது அம்மாதிரி திரோதாநத்தை அடையுங்காலத்தில் ஸ்வயம் ப்ரகாசமில்லாமல் ஆகிவிடுமானதால், அதை எப்பொழுதும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லாமல் போய்விடும். ஆகையால் அவர்கள் சொல்வது வ்யாஹதார்த்தமாகின்றது. "விஜ்ஞாநமாநந்தம், நித்யம் விபும்" இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மத்தை ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமென்றும் நித்யமான வஸ்துவென்றும் சொல்லுகின்றன, "அந்ருதேந ஹி ப்ரத்யூடா:" இத்யாதியான வாக்யங்கள் அதற்குத் திரோதாநத்தைச் சொல்லுகின்றன; இரண்டும் ச்ருதியிலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அது வ்யாஹதி ஆகமாட்டாது' என்னில், 'ச்ருதியாக இருந்தபோதிலும் வ்யாஹதார்த்தத்தைச் சொல்வதற்கு அது அநர்ஹமே, ச்ருதி ஒருபொழுதும் வ்யாஹதார்த்தத்தைப் போதிப்பிக்கமாட்டாது. அப்படி வ்யாஹதார்த்தத்தை அது சொல்லும் பக்ஷத்தில் அது அப்ரமாணமே ஆகவேண்டும்' என்று ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும். "ந ஹி வசநவிரோதே ந்யாய: ப்ரவர்த்ததே" (ச்ருதி வசநம் ஸ்பஷ்டமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், அவ்விடத்தில் ந்யாயம் ப்ரவ்ருத்திக்கமாட்டாது) என்னில், 'ச்ருதிக்கு விருத்தமான ந்யாயம் அவ்யாபாதகம்' என்பது உண்மையே. ஆனால், அது வசநாந்தர விரோதம் வராமல் இருக்கும் பொழுது மாத்ரம் ஒத்துக்கொள்ளத் தக்கது. வசநாந்தர விரோதம் வந்தால் ந்யாயம் அவ்யாபாதகமாக மாட்டாது. ப்ரக்ருதத்தில், "அந்ருதேந ஹி ப்ரத்யூடா:" என்னும் வாக்ய பலத்தைக்கொண்டு ப்ரஹ்மத்திற்குத் திரோதாநத்தைச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் "நித்யம் விபும்" என்று ஸ்வயம் ப்ரகாசமான ப்ரஹ்மத்திற்கு நித்யத்தன்மையைச் சொல்லும் வசநாந்தரங்கள் பாதிக்கப்படுகிறபடியால், கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள வ்யா

திரோதாநம் நாம ப்ரகாஶநிவாரணம் | ஸ்வரூபாதிரேகிப்ரகாஶ-தர்மாநப்யுபகமேந ப்ரகாஶஸ்யைவ ஸ்வரூபத்வாத் ஸ்வரூபநாஶ ஏவ ஸ்யாத் | 'ப்ரகாஶபர்யாயம் ஜ்ஞாநம் நித்யம், ஸ ச ப்ரகாஶோ(அ)வித்யாநிவாரித:' இதி பாலிஶபாஷிதமிதம் | அவித்யயா ப்ரகாஶதிரோ

அதற்கு ப்ரகாசம் என்பது அந்த ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு தர்மம்' என்று ஒத்துக் கொள்ளுகிறதில்லையாதலால், ப்ரகாசமே ஸ்வரூபமென்று சொன்னதாயிற்று, அப்படிப்பட்ட ப்ரகாசத்திற்குத் தடை ஏற்பட்டால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமே நஷ்டமாகி விடுமன்றோ ? 'ப்ரகாசமென்று நாங்கள் சொல்லும் வஸ்து, நித்யமான ஜ்ஞானமே, அந்த ப்ரகாசம் அவித்யையால் நிவாரிதமாகின்றது என்று மாத்ரம் நாங்கள் சொல்லுகிறோம்' என்னில், அது அறியாதவர்கள் சொல்லும் வார்த்தையே ஆகும். 'ப்ரகாசம் அவித்யையால் மறைக்கப்படுகின்றது' என்பதற்கு, ப்ரகாசம் உத்பத்திவை

ஹாநி என்னும் தோஷம் அவச்யம் ப்ரஸங்கிக்கிறது' என்று ப்ரதி வசநம் சொல்லப்படுகின்றது. 'நீங்களும் அந்த ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாவற்றையும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறபடியால், உங்கள் பக்ஷத்திலும் அந்தத் தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கின்றதன்றோ?' என்று ப்ரச்நம் செய்தால், 'எங்களுடைய கொள்கைகள் வேறு, அந்த ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு நாங்கள் சொல்லும் அர்த்தமும் வேறு, ஆகையால் அந்தத் தோஷம் எங்கள் பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது' என்று ஸமாதாநம் சொல்லப்படும். எங்கள் பக்ஷத்தில் பரஹ்மம் வேறு, ஜீவாத்மா வேறு. பரஹ்மம் என்பது ஹேய குணங்களற்றது, கல்யாண குணங்களால் பரிபூர்ணமானது; கண்ணுக்குத் தென்படும் இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் பரமார்த்தமான வஸ்து, அவனுடைய விபூதி, இந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு நாங்கள் எவ்வித திரோதாநத்தையும் ஒத்துக் கொள்ளாமல், ஜீவாத்மாக்களுக்கு மாத்ரம் அதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறோமானதால் வ்யாஹதி என்பது எங்கள் பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்க மாட்டாது. "அநாதிநா ஹி ப்ரத்யாயா:" என்பது எங்கள் பக்ஷத்தில் ஜீவாத்ம விஷயம். ஜீவாத்மாவைப் பரமாத்ம பிரமமாக நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளாமல் இருப்பதால், உங்கள் பக்ஷத்தில் அது பரமாத்ம விஷயமே ஆகின்றது, ஆகையால் வ்யாஹதியும் நேர்கின்றது' என்பது இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் விஷயம்.

ஸ்வரூபாதிரேகிப்ரகாஶதர்மாநப்யுபகமேந— 'பரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் ப்ரகாசம் என்பது வேறுபட்டது, ஆகையால், அந்த ப்ரகாசத்திற்குத் திரோதாநம் வரும்பொழுது, ஸ்வரூபத்திற்கு எவ்வித ஹாநியும் வரவில்லை' என்று நீங்கள் சொன்னால், அப்பொழுது இந்தத் தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது தான். அப்படி நீங்கள் சொல்லவில்லையன்றோ? என்பது தாத்பர்யம்.

பாலிஶபாஷிதம்— நிரூபஞ்சகர்கள் சொல்லும் வார்த்தை. அதாவது வ்யாஹதார்த்தம் என்று சொன்னதாயிற்று.

𑌹𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍋 𑌵𑌾 । 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌨𑌾𑌶 𑌏𑌵 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰 𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌨 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌭𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑍈𑌰𑌨𑌾𑌦𑌰𑌣𑍀𑌯 𑌏𑌵 ।

‘𑌨𑌨𑍁 𑌚 𑌭𑌵𑌤𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃, 𑌸 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪

அடையவொட்டாமல் தடுக்கப்படுகின்றது என்றாவது, ஏற்கெனவே இருக்கும் ப்ரகாசம் விநாசத்தை அடைகின்றது என்றாவது பொருள் கொள்ள வேண்டும். ப்ரகாசம் உத்பத்தி செய்யக்கூடிய வஸ்து அன்றாகையால் முதல் அர்த்தம் உபபந்நமாக மாட்டாது; ‘அது விநாசம் அடைகின்றது’ என்னும் இரண்டாவது அர்த்தமே உபபந்நமாக வேண்டும். இந்த அர்த்தம் ‘ப்ரகாசம் நித்யமாகவும் நிர்விகாரமாகவும் இருக்கின்றது’ என்று சொல்வதற்கு விருத்தம். ‘ப்ரகாசம் நித்யமாகவும் நிர்விகாரமாகவும் இருக்கின்றது’ என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், ‘அவித்யையால் அந்த ப்ரகாசம் மறைக்கப்படுகின்றது’ என்று சொல்வதை அது பாதிக்குமன்றோ? ஆகையால், ‘ப்ரகாசம் நித்யம்; அது அவித்யையால் மறைக்கவும் படுகின்றது’ என்னும் அர்த்தம் வித்வத் ஸந்நிதியில் சொல்லிக் கொள்ளத் தகுந்ததன்று.

𑌨𑌨𑍁 𑌚............𑌹𑍂𑌤 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌾𑌃—‘நீங்களும், ஆத்மா ஜ்ஞாந ஸ்வ

𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍇—தேவன் மநுஷ்யன் திர்யக் ஸ்தாவரம் என்னும் விபாகமெல்லாம் தேஹத்தைப் பற்றியதே தவிர, ஆத்மாவைப் பற்றியதன்று. ஆனால் நாம் அநாதி கர்மாதீநமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் விபரீத ஜ்ஞாநத்திற்குப் பாத்ரமாகி, ‘நான் தேவன், நான் மநுஷ்யன்’ இத்யாதியான ப்ரமத்தைக் கொள்ளுகிறோம். இந்த ப்ரமம் நமக்கு இயற்கையாயுள்ள ஜ்ஞாநத்தின் திரோதாநத்தால் ஏற்படுகிறபடியால் நாம் திரோதாநத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவச்யமென்றும் அப்படி அதை ஒத்துக்கொண்டால் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாயுள்ள இந்த ஜீவன்களுக்கு ஸ்வரூப நாசம் ப்ரஸங்கிக்குமாதலால் நமது பக்ஷத்திலும் வ்யாஹதார்த்த ரூபமான தோஷம் துல்யமென்றும் அவர்கள் ப்ரதிபந்தி சொல்லுகிறார்கள். இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு நாம் எவ்விதப் பரிஹாரம் சொல்லுகிறோமோ, அந்தப் பரிஹாரம் அவர்களுக்கும் துல்யமாகும் என்பதே அவர்களுடைய தாத்பர்யம். ஒருவன் நம்மைத் திருடன் என்று சொன்னால், நீயும் திருடன் என்று அவனைப் பார்த்து ப்ரதிபந்தி சொல்லுமிடங்கள் எல்லாவற்றிலும்

வப்ரகாஶதிரோதாநம் ஜீவஸ்யாஶ்ரயணீயம், ஸ்வரூபப்ரகாஶே ஸதி ஸ்வாத்மந்யாகாராந்தராத்யாஸாயோகாத் । அதோ பவத ஏவாயம் ஸமாநோ தோஷ: । கிம் த்வாத்மைகத்வவாதிந: பவத்ப்ரதிபாதிதம் தூஷணமேகஸ்மிந், பவதாமாத்மாநந்த்யாப்யுபகமாத் ஸர்வேஷ்வயம் தோஷ: பரிஹரணீய: '

அத்ரோச்யதே । ஸ்வபாவதோ நிகிலப்ரத்யநீகாநந்தஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபம் ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேய கல்யாண

ரூபமென்றும் அந்த ஜ்ஞானம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமென்றும் ஒத்துக் கொள்ளுகிறீர்கள். அப்படிப்பட்ட ஆத்மாவுக்குத் தான் தேவன் மநுஷ்யன் இத்யாதியான அபிமானம் ஜநிக்கும் பொழுது, அவனுடைய ஸ்வயம் ப்ரகாசமான ஸ்வரூபத்திற்குத் திரோதானம் ஏற்படுகின்றது என்று நீங்களும் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால், ஸ்வரூப ப்ரகாசம் மறைக்கப்படாமல் இருக்கும் பக்ஷத்தில், தான் தேவன் மநுஷ்யன் இத்யாதியான விபரீத அபிமானம் அவனுக்கு ஜநிக்கமாட்டாதன்றோ? ஆகையால் எங்கள் மீது எந்த வ்யாஹதி ரூபமான தோஷத்தைச் சொல்லுகிறீர்களோ அது உங்களுக்கும் ஸமானம். தவிரவும், நாங்கள் ஒரே ஆத்மாவை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால் நீங்கள் சொல்லும் தோஷம் அந்த ஒரு ஆத்மா ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் மாத்ரம் ஏற்படலாம், நீங்கள் அநந்தங்களான ஆத்மாக்களை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள், அவ்வளவு ஆத்மாக்கள் விஷயத்திலும் இந்தத் தோஷத்தை

பரிஹார துல்யத்வமே தாத்பர்யமென்று பெரியோர்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அம்மாதிரியே சாங்கரர்கள் இவ்விடத்தில் ப்ரதிபந்தி சொல்வதாக நாம் அறியவேண்டும்.

கிம் து—சாங்கரர்கள், 'உங்களுக்கும் அந்தத் தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கின்றதே' என்று சொல்லும் பொழுது, நம்முடைய பக்ஷத்தில் தோஷாதிக்யம் ப்ரஸங்கிக்கின்றது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். தாங்கள் ஒரே ஆத்மாவை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிற படியால் தங்கள் பக்ஷத்தில் ஒரு வ்யவஸ்தையின் பங்கம் மாத்ரமே வருகின்றதென்றும், நாம் அநேக ஆத்மாக்களை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால் நம்முடைய பக்ஷத்தில் அநேக வ்யவஸ்தா பங்கங்கள் வருகின்றனவென்றும் அவர்கள் அபிப்ராயப்பட்டு தோஷாதிக்யத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஸ்வபாவத:—இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், தாம் ஒத்துக்கொண்டிருக்கும் கொள்கைகளையும், அவைகளுக்கு உள்ள ச்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலான ப்ரமாணங்களையும் சொல்லுகிறார். "ஸ்வபாவத:" என்பது முதல் "க்ஷீஞ வெஸத்ஸ்யதி" என்பது வரையிலான வாக்யத்தால் கொள்கை சொல்லப்படுகிறது. 'நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ளும் ப்ரமேயமான வஸ்து பரமார்த்தமானது, ப்ரமாணமும் பரமார்த்தமானது' என்பது முக்ய கொள்கை. 'ஹேயகுண ரஹிதமாயும் கல்யாண குண ஆகரமாயும் இருக்கும் பரப்ரஹ்ம

ஸாமாந்யம் நிச்சேஷகாஷ்டாகுண்டஸுகாநுபவாதி வாங்மநஸாவதேஷாவபரிச்சின்ந வ்ருத்த்யுதித்தாவபி வத்தாத்யகரமவதித்துவித்யுபதேசப் ஸுவத்யபரிணாமநிரிஷித

நீஙகள பரிஹரிக்க வேணடும்' எனனில, அதறகு ஸமாதாநம் சொலலப்படு கினறது. நாஙகள ஒததுககொணடிருககும ப்ரஹ்மம, ஸவபாவத்தாலேயே ஸமஸத மான ஹேயததிறகும விரோதியான வஸது, அபரிச்சிநநமான ஜ்ஞாநம ஆநநதம் இவைகளையே தாம் ஸவரூபமாக உடையது, ஸவாபாவிகஙகளும எலலையறற மஹிமை யுடையனவகளும கணககறறவைகளுமான உதார குணங்களுக்கெல்லாம் அது இருபபி டம, அதறகு நிதய விபூதியென்றும லீலாவிபூதியெனறும் இரணடு விபூதிகளுணடு; இவைகளுள நிதய விபூதியானது அநநதம, அது லீலாவிபூதியைக காட்டிலும மிகப பெரியது அநத விபூதிககு, நிமேஷம காஷ்டை கலை முஹூர்ததம இவை முதலாகப

மமே பரமேயம, அதை அறிவதறகு, அநாதிநிதநமாயும அபௌருஷேயமாயும இருக்கும வேதமே பரமாணம' எனறு அதை விவரிககிறார வாகயததின அநவயம, ‘ஸவம் விதம் பரம் ப்ரஹ்ம வேதஸ்ச ஏவம் விதம் வேதம் அப்யுபகச்சதாம் கிமநு பபத்யதே?’ (இப்படிப்பட்ட பரப்ரஹ்மததை அறியப்படவேணடிய வஸதுவாக வும, இபபடிப்பட்ட வேதததை அதறகு பரமாணமாகவும ஒததுககொளளும எஙகளுக்கு அஸ்வாரஸ்யமான அர்த்தம எபபடி விதததிககாமல போகும?) என்பது தான. இவவிடத் தில ப்ரஹ்மததைப பற்றி நாலு விஷயஙகள சொலலப்படுகினறன அவையாவன—(1) ப்ரஹ்மம ஹேயகுண ரஹிதம, (2) பரஹ்மம கலயாணகுண கணாகரம, (3) அது நிதய விபூதி விசிஷ்டம, (4) அது லீலாவிபூதி விசிஷ்டம.

ஸமஸ்த ஹேய ப்ரத்யநீகாநந்தஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபம் — மல ப்ரத்ய நீகம்' எனபதற்கு ‘மல விரோதி' எனபது பொருள- அதாவது, பரஹ்மம ஹேயஙகள அற்றது என்பது மாதரம இலலை, ஹேயஙகளைப போக்கடிக்கும ஸவபாவ முளளது என்பதும இதனால விதததிக்கினறது. ‘அநந்த' எனபதறகு ‘அபரிசசிநநம' என்பது பொருள.

ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணம் — ஸ்வாபாவிகாஶ்ச அநவதிகாதிசயாஶ்ச அஸங்க்யேயாஶ்ச கல்யாணகுணகணா யஸ்ய என்பது விக்ரஹ வாகயம. “ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச” எனபதனால அவனுடைய குணஙகள ஸவபாவ ஸிததஙகள எனபது வயக்தம். “நிரவதிகாதிசய” எனபதறகு எணணிககையற்ற எனபது அர்த்தம இம்மாதிரியான குண கணஙகளால நிறைநதவனாக இருககிறபடியால அவன ப்ரமததிற்கு ஆஸபதமாகமாட்டான் எனபது குறிப்பு

நிஶ்சேஷ............ஸவஸ்திதம் — கீழ் ப்ரஹ்மததிற்கு ப்ரமாசரயத்வம் அநுப பநநம என்பது விவரிககபபட்டது. இப்பொழுது, அநத ப்ரஹ்மததின விபூதிகளுககு

ஸந்தகாமுகூர்தவரிணாமஸ்வரூபாநந்தஸஹாவிஹந்தி, ஸ்வீயுவாவரிகர
ஸ்வாம்ஸாஸந்தாநந்தவஸ்யுத்பத்திநாநாவிஸ்யஜேதந தஸ்ஹோமஸ்ய ஸந்தாநந்த

பரார்த்தம முடிவான கணக்கற்ற பரிணமஙகளை உடையவும, ஸகலமான பராகருத வஸ துக்களுடைய உதபததி ஸ்திதி விநாசம முதலிய ஸகலவித பரிணமஙகளுககும நிமிதத மாகவும இருக்கும் காலம எனபது எவவித பரிணமதைதயும் செயயககூடியதனறு; லீலா விபூதி எனபது, பரஹமததின அமசமாயுள்ள கணககற்ற பதத்ர்கள முகதர்கள முதலான பலவித சேதந வாக்கஙகளையும, அவைகளுககுப் போக யஙகளாகவும கணககற்ற விசித்ர பரிணமாதிகளுககு ஆஸ்பதமாகவும இருககும அசே தந வாககஙகளையும அடககியுள்ளது, இவை யெலலாவற்றையும் அநத பரஹமம தனது லீலா பரிகரஙகளாக உடைததாயிருபபதுடன், இவை யெலலாவற்றினுள்ளும தான

ப்ரம விஷயதவம் அநுபபநநம எனபது விவரிககபபடுகின்றது. ஸ்ரீ பகவானுடைய விபூதிகளை நிதய விபூதி எனறும் லீலா விபூதி எனறும இரணடு வகுப்பாகப் பிரிபபார்கள. நிதய விபூதி என்பது ஒரு ஸ்தாந விசேஷம இநத லோகஙகளெலலாம ப்ரக்ருதியின விகாரஙகள; அநத நிதய விபூதி எனபது அப்ராக்ருதம, ஆகையால் அவவிடததில உத்பததி விநாசம முதலிய விகாரஙகள இலலை இநத லோகஙகளில காணப் படும எவவித விகாரமும அவவிடததில் இலலை, காமபநதம் நீஙகி, பகவத ப்ராப்தி பெற்ற வாகள அவவிடததில் இருககிறார்கள. லீலா விபூதி எனபது இநத பரபஞசம. இது காமமடியாக பரகருதி ஸமபநதம பெறறுள்ள சேதநாசேதநஙகள அடஙகியுள்ளது. ஸாவததிறகும பகவான் அநதாயாமியாய இருககிறபடியால ஸாவமும அவனுடைய சரீர மாகின்றது. ஆகையால எல்லாம அவனுககு விசேஷணமாகிற அம்சஙகள ஆகினறன. இநத இரணடு விபூதிகளும பரமாாததஙகள ஒனறும ப்ரமததால ஏறபடடதனறு இது தான இவவிடததில சொலலபபடுகின்றது.

நிமேஷம், காஷ்டை, கலை, முஹூர்ததம எனறு ஆரமபிததுப் பரார்ததம் என்பது வரையில பல விதமாகக காலம எனபது பிரிககப்பட்டிருக்கின்றது- இப்படிப் பல விதமாகப் பரிணமிககும ஸ்வருபததை உடையது காலம எனபது "நிமேஷ......... ஸ்வரூப" எனபதால சொலலப்படுகிறது. "ஸர்வோத்பத்தி.............நிமித்த ஸந்த" எனபதால், பராகருத வஸதுககளில காணபபடும உதபததி விநாசம முதலிய பரிணமஙகளுக்கும அநதக் காலமே காரணம் 'எனபது சொலலப்படுகின்றது. இப படி ஸவயம பரிணமியாயும பரகருதியின பரிணமததிறகு ஹேதுவாயும இருககும காலத தால் நிதய விபூதி எனபது கொஞ்சமேனும ஸபாசிககபபடவிலலை எனபது "காமுகூர்த............ஸஹாவிஹந்தி" எனபதால விளஙகுகிறது. "நிமேஷ" எனபது முதல "விஹந்தி' எனபது வரையில ஒரு பதம். இநதப் பதம "ஸ்வஹ" எனபதறகு விசேஷணம். காமுகூர்தவரிணாமஸ்வரூப அநந்தஸஹா விஹந்தி: யஸ்ய தக் என்பது விக்ரஹம.

விசித்ரவிவிதபரிணாமாஸ்பதஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துஜாதாந்தர்யா

அந்தர்யாமியாக ப்ரவேசித்து அந்தக காரணத்தால் அவை யெல்லாவற்றையும் தனது

“ விபூதி ”என்பதற்கு ஐசவாயம் என்பது பொருள் ஈசவரன நியமிககிற வன்; நியமிககபபடுமே வஸ்துக்களெல்லாம அவனுடைய விபூதிகள எனறு சொலலப் படும ஸாவேசவரன விஷயததில அவனைத தவிாதத மறறை எல்லா பதாாததஙகளும அவனுககு விபூதிகளே யாகும.

“ கலா முஹூர்த்தாதிமயஶ்ச காலோ
ந யத்விபூதே: பரிணாமஹேது: ”

எனபதன் அர்த்தம இவ்விடத்தில் விவரிக்கபபட்டிருக்கிறது

ஸ்வலீலாபரிகர . . க்ருத்ஸ்நம்—இதனுல், அந்த பரஹ்மம லீலா விபூதி விசிஷடம எனபது சொல்லபபடுகினறது சேதநாசேதநஙகள அடஙகி யுளள இந்த ஜகததின ஸ்ருஷடி முழுவதும பகவானுடைய லீலை எனறு பெரியோா கள சொலலி யிருககிறபடியால், இநத ஜகததை லீலாவிபூதி எனறு நாம சொல்லு கிறோம அவாபத ஸமஸ்த காமனை இருககும பகவானுககு இநத லீலை எவ்விததகில உபபநநமாகும எனறு ஒரு சஙகை ஜநிககலாம அவாபத ஸமஸத காமன எனறால் எபபொழுதும எலலா காமாவாப்தியையும உடையவன எனபது அர்ததமனறு ; எதை எபபொழுது அடைய வேணடும எனறு இசசிககிறானே அதை அபபொழுது பெறுவத ற்கு ஸாமாதயததை உடையவன என்று மாதரம் அதற்கு அர்த்தம. ஆகையால ‘ லீலை யாகிற ஒரு பரயோஜநததை உடையது இநத ஜகத ஸருஷடி ’ என்று சொல்வதில் எவ்வித அநுபபததியும இல்லை

“ க்ரீடா ஹரேரிதம் ஸர்வம் க்ஷரமித்யுபதார்யதாம் ।
க்ரீடதோ பாலகஸ்யேவ சேஷ்டாம் தஸ்ய நிஶாமய ॥ ”

எனபது ஸ்ரீ பராசர பகவானுடைய வாகயம இநத ஜகததில காணப்படும வைஷமயம முழுவதும பூாவ காமஙகளையே காரணமாக உடையதானதால், விஷம ஸருஷடி காரண மாக ஈசவரனிடததில் எவ்வித தோஷமும பரஸஙகிகக மாடடாது ஈசவரன கேவலம நிமிததமாதரம ; காமஙகளே பரதாந காரணம.

“ நிமித்தமாத்ரமேவாஸௌ ஸ்ருஜ்யாநாம் ஸர்ககர்மணி ।
ப்ரதாநகாரணீபூதா யதோ வை ஸ்ருஜ்யஶக்தய: ॥ ”

எனறு ஸ்ரீ பராசரரே அநுகரஹித்திருககிறாா.

ஜாதஸ்ய ஶரீரத்வப்ரகாரத்வாவஸ்தாநாவஸ்திதம் பரம் ப்ரஹ்ம
ச வேதிதவ்யம், தத்ஸாக்ஷாத்காரக்ஷம த்வைபாயந பராஶர வால்மீகி
மநு யாஜ்ஞவல்க்ய கௌதமாபஸ்தம்ப ப்ரப்ருதி முநிகண ப்ரணீத வித்ய
ர்த்தவாத மந்த்ரமூல வேதோபப்ருஹ்மணேதிஹாஸ புராண தர்மஶாஸ்த்ராவ

சரீரமாகவும் ப்ரகாரமாகவும் உடைத்தாயிருக்கின்றது ப்ரஹ்மமே அறியப்பட வேண்டியது அதை அறிவதற்கு, அதன் ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு யோக்யர்களான பகவான் த்வைபாயநர் பராசரர் வால்மீகி மநு யாஜ்ஞவல்க்யர் கௌதமர் ஆபஸ்தம்பர் முதலிய மஹரிஷிக் கூட்டங்களால் அநுக்ருஹீதங்களும் விதி அர்த்தவாதம் என்று வ்யவஹரிக

ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸம்—பகவான் அந்தர்யாமியாகவும் சேதநாசேதநங்கள் அவனுடைய சரீரமாகவும் இருக்கிறபடியால் அவையெல்லாம் அவனுக்கு விசேஷணமாகிற அம்சங்கள்

கதஞ்சிந்மோஹக—'பத்தர்கள் பகவானுடைய லீலைக்கு உட்பட்டிருப்பது உபபந்நம், முக்தர்களையும் அவனுடைய லீலாநுகதர்கள் என்று எப்படிச் சொல்லலாம்?' என்னில் பகவானுடைய மோசநமாகிற லீலையில் அவர்கள் அகப்படுகிறபடியால் அவர்களையும் லீலா பரிகரங்களுள் சேர்ப்பதில் அநுபபத்தி இல்லை.

சேதநேதரவஸ்துஜாத—அசேதநங்களாகிற வஸ்து வாக்கத்திற்கு இந்த வாக்கத்தில் ப்ரதாநம் அவ்யக்தம் காலம் இவையெல்லாம் சேர்ந்ததை 'ஸ்வ லீலா பரிகரமாயும் ஸ்வாத்ம பூதமாயும் இருக்கும் சேதந சேதநேதர வஸ்து ஜாதம்' என்பது அந்வயம் தஸ்ய வஸ்துஜாதஸ்ய யச் சேதயிதா ஶரீரத்வம், தேந க்ருதம் ஶரீரத்வேந ப்ரகாரத்வேந ச யச் சவஸ்தாநம், தேந சவஸ்தாநேந சவஸ்திதம் இத்யர்த்த: । 'சவஸ்திதம்' என்பதற்கு விசிஷ்டம் என்பது பொருள். எல்லாம் இப்படி பகவத் விபூதிகளானால், அவை எவ்விதத்தில் ப்ரம விஷயமாகும் என்பது குறிப்பு

தத்ஸாக்ஷாத்காரக்ஷம—(அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்க யோக்யரான) இது 'அவர்களின் வாக்யங்கள் ப்ரமாணம்' என்பதைக் காண்பிக்கின்றது. அவர்களுடைய வாக்யமாகிற இதிஹாஸம் புராணம் தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் எல்லாம் வேத பாகங்களாகிற விதி அர்த்தவாதம் மந்த்ரம் இவைகளை மூலமாக உடையவையாகையாலும், அவை ப்ரமாணங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன இந்த இதிஹாஸம் முதலியவைகளை வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணங்களென்று சொல்வார்கள் அதாவது இதிஹாஸம் முதலியவை, வேதத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை விளக்குகின்றன என்பது தாத்பர்யம்

ப்ரும்ஹண பரமார்த்தஸ்மிதாநாதிநிதநாவிச்சிந்நபாடஸம்ப்ரதாய ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வபேதாநந்தசாகம் வேதம் சாஸ்ர்யபத்ததாஸ்ரிதாநாம் கிந்ந ஸித்யதி? யதோக்தம் பகவதா த்வைபாயநேந மஹாபாரதே —

"யோ மாமஜமநாதிம் ச வேத்தி லோகமஹேச்வரம்"

"த்வாவிமௌ புருஷௌ லோகே க்ஷரச்சாக்ஷர ஏவ ச ।
க்ஷரஸ்ஸர்வாணி பூதாநி கூடஸ்தோऽக்ஷர உச்யதே ॥

கப்படும் வேத பாகங்களை மூலமாகவுடையவுமான இதிஹாஸ புராண தர்ம சாஸ்த்ரங்களை உபப்ருஹ்மணங்களாயுடைய பரமார்த்தங்களாகிய ருக் யஜுஸ் ஸாம அதர்வ ரூபங்களான அநந்த சாகைகளடங்கிய வேதமே எங்களுக்கு ப்ரமாணம், அதன் பாட ஸம்ப்ரதாயமும் அநாதியாகவும் அநந்தமாகவும் அவிச்சிந்நமாய் வந்துகொண்டிருக்கிறதன்றோ? இப்படிப்பட்ட ப்ரமேயத்தையும் ப்ரமாணத்தையும் ஆச்ரயித்திருக்கும் எங்களுக்கு எதுதான் ஸித்திக்கமாட்டாது? பகவான் த்வைபாயநர் மஹாபாரதத்தில், 'எவனொருவன் என்னை பிறப்பற்றவனென்றும் ஆதியிலலாதவனென்றும் லோக மஹேச்வரர்களுக்கெல்லாம் ஈச்வரனென்றும் அறிகிறானோ (அவன் ஸர்வ பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான்)' என்றும் க்ஷரனென்றும் அக்ஷர

ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வபேதாநந்தசாகம் — வேதங்கள் நாலே ஆகையால் அநந்த சாகம் என்று எவ்விதம் அவைகளைச் சொல்லக்கூடுமென்னில், அந்த நாலு வேதங்களும் சாகா பேதத்தால் அநந்தங்கள் என்று ஸமர்த்தநம் சொல்லப்படுகின்றது.

யதோக்தம் — கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களுக்கு ப்ரமாணமாக மஹர்ஷி வசநங்கள் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன.

யோ மாம் — இது ஸ்ரீ பகவத் கீதை 10 வது அத்யாயம் 3 வது ச்லோகம். அஜம் — பிறப்பற்றவன். ஜந்மாந்தர கர்மமடியாக பத்த சேதநருக்கு ஸம்பவிக்கும் அசித் ஸம்ஸர்க்கமன்றோ பிறப்பு என்று சொல்லப்படுகின்றது? அந்தப் பிறப்பு பகவானுக்கு இல்லை. அநாதிம் — ஆதியற்றவன். அதாவது, 'பிறப்பு இல்லாமல் இருக்கும் தன்மை அவனுக்கு ஆதியற்றது' என்பது கருத்து. முக்த ஜீவன்களுக்குக் கர்ம க்ருத பிறப்பில்லாமை ஆதியுடன் கூடியது, என்னென்றால் அது அவர்களுக்கு மோக்ஷமடைந்த பிறகே ஸம்பவிக்கின்றது, பகவானுக்கு ஒரு பொழுதுமே அம்மாதிரி பிறப்பில்லை. லோக மஹேச்வரம் — லோகேச்வரர்களுக்கெல்லாம் ஈச்வரன் அதாவது, நியந்தாக்களைக் காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தன் என்று சொன்னதாயிற்று.

த்வாவிமௌ — ஸ்ரீ ப கீ 15 வது அத்யாயம் 16, 17 வது ச்லோகங்கள் 'ஸ்ரீ பகவான் மற்ற சேதநா சேதந வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன்' என்பதற்கு இவை ப்ரமாணம். க்ஷர — க்ஷரண ஸ்வபாவமுள்ள அசேதநத்துடன்

உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத: ।
யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய பிபர்த்யவ்யய ஈஶ்வர: ॥ ”
“ காலம் ச பசதே தத்ர ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு: । ”
[ஶாந்தி 196-9]
“ ஸ தேவோ நிரயாத் ஸ்தாநாத் தஸ்ய பரமாத்மந: । ” [ஶாந்தி 198-6]
“ அவ்யக்தாதி விஶேஷாந்தம் பரிணாமர்த்தி ஸம்யுதம் ।
க்ரீடா ஹரேரிதம் ஸர்வம் க்ஷரமித்யவதார்யதாம் ॥ ” [ஶா. 206-58]

னென்றும் இரண்டு புருஷர்கள் ப்ரமாணத்தால் ப்ரஸித்தர்கள்; க்ஷரனாவது—அசித் ஸம்ஸ்ருஷ்டங்களான ஸர்வ பூத வர்க்கம், அக்ஷரனாவது—அசித் ஸம் ஸம்ஸர்க்கத்திலிருந்து வியுக்தனாக இருக்கும் முக்தாத்மா, உத்தம புருஷனென்பவன் இவ்விருவர்களைக் காட்டிலும் வேறு பட்டவனாயிருக்கும் பரமாத்மாவென்று ச்ருதிகளில் சொல்லப்படுகிறான்; அவன், அசேதந வஸ்து அந்த வஸ்துவுடன் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயிருக்கும் பத்த ஜீவன்கள் முக்தர்கள் ஆகிய இம்மூன்றினுள்ளும் அந்தர்யாமியாக ப்ரவேசித்து அவைகளைப் பரிக்கிறான், அவன் அவைகளைப்போல வ்யய ஸ்வபாவனன்று, அவைகளுக்கெல்லாம் ஈச்வரன்' என்றும், 'அந்த நித்ய விபூதியில் கால தத்வமானது கீழ்ப்பட்டதே தவிர ப்ரபுவன்று' என்றும், 'பரமாத்மாவின் ஸ்தாநமாகிற நித்ய விபூதியைப் பார்த்தால் இவையெல்லாம் நரக ப்ராயங்களென்றே சொல்லவேண்டும்' என்றும், 'பரிணமிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள அவ்யக்தம் முதலான ஸகல ப்ராக்ருத வஸ்துக்களும் பகவானுடைய

கூடிய பத்த சேதநர்கள். க்ஷேத்ரஜ்ஞ:—அசித் ஸம்ஸர்க்கம் விலகின முக்தர்கள் அந்த இரண்டுவித ஜீவன்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் புருஷோத்தமன் 'அவன், அசேதந வஸ்துக்கள் அவைகளுடைய ஸம்ஸர்க்கம் பெற்றிருக்கும் பத்த ஜீவன்கள் முக்தர்கள் இந்த மூன்று வர்க்கத்திலும் அந்தராத்மாவாக ப்ரவேசித்து இருக்கிறான்' என்னும் அர்த்தம் 'யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய' என்பதால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இவ்விடத்தில் 'லோக:' என்பதற்கு 'லோக்யத இதி லோக:' என்று வ்யுத்பத்தி செய்து, 'ப்ரமாணத்தால் அறியப்படக்கூடிய' என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும் ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தால் அசேதநத்தை அறிகிறோம்; சப்த ப்ரமாணத்தால் பத்த முக்த ஜீவர்களை அறிகிறோம் இவ்விதம் அர்த்தம் செய்தால் மாத்ரம் அவன் க்ஷரம் அக்ஷரம் இவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்னும் அர்த்தம் கிடைக்கும் 'உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:' என்பதால் அந்த அர்த்தமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் என்பதும் ஸ்பஷ்டம் இந்த ச்லோகங்களால், ஈச்வரனுடைய வ்யாபநம் பரணம் ஸ்வாம்யம் இவை விவரிக்கப்பட்டன.

காலம் ச பசதே தத்ர— இந்த வாக்யம் நித்ய விபூதியைக் காண்பிக்கும் வாக்யம் ஸ்வயம் பரிணாமியாகவும் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமத்திற்கு ஹேதுவாகவும் இருக்கும் காலத்தால் அந்த விபூதியானது அஸம்ஸ்ருஷ்டம் என்பது அர்த்தம்.

"க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாம் உத்பத்திரபி சாப்யய: ।
க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதம் இதம் விஶ்வம் சராசரம் ॥" இதி ।
"க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே" இதி க்ருஷ்ணஸ்ய ஶேஷபூதம் ஸர்வமித்யர்த்த: ।
பகவதா பராஶரேணாப்யுக்தம்—
"ஶுத்தே மஹாவிபூத்யாக்யே பரே ப்ரஹ்மணி ஶப்த்யதே ।
மைத்ரேய! பகவச்சப்த: ஸர்வகாரணகாரணே ॥"
[வி பு [6-5-72]
"ஜ்ஞாநஶக்திபலைஶ்வர்யவீர்யதேஜாம்ஸ்யஶேஷத: ।
பகவச்சப்தவாச்யாநி விநா ஹேயைர்குணாதிபி: ॥" [6-5-79]

விளையாட்டுக்காக வென்று அறிய வேண்டும்' என்றும், 'இந்த லோகங்களெல்லாம் பகவத்தீனமான உத்பத்தி ஸ்திதி லயங்களை யுடையவை; ஜங்கம ஸ்தாவரங்களடங்கிய இந்த விச்வம் முழுவதும் அந்தப் பகவானுக்கே சேஷபூதம்' என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். 'க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே' என்பதற்குப் பகவானுக்குச் சேஷபூதம் என்பது பொருள்.

பகவான் பராசரரும், 'ஹே மைத்ரேய! நித்ய சுத்தமாயும் இரண்டு விபூதிகளுக்கும் சேஷியாயும் ஸமஸ்த காரணங்களுக்கும் காரணமாயும் இருக்கும் பரமாத்மாவி னிடத்திலேயே 'பகவான்' என்னும் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப் படுகின்றது. ஜ்ஞானம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ் ஆக இந்த ஆறு குணங்களும், எவ்வித ஹேயகுண ஸம்பந்தமுமற்றவைகளாய்க் கொண்டு, பகவான் என்னும் சப்தத்திற்கு

அவ்யக்தாதி—இது லீலா விபூதியைக் குறிக்கின்றது. இந்த விபூதி முழுவதற்கும் கால க்ருத பரிணாமங்கள் உண்டு.

ஶுத்தே—இந்த நாலு ச்லோகங்களும், 'பகவான்' என்னும் சப்தத்தின் வ்யுத்பத்தியை விளக்குகின்றது. 'பகவான்' என்னும் சப்தம், ஜ்ஞானம் முதலான ஷாட்குண்யத்தை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாக உடைத்தா யிருக்கிறபடியால், அந்த ஷாட்குண்யம் எவ்விடத்தில் நிரங்குசமாக நிறைந்து நிற்கின்றனவோ, அந்த வஸ்துவே அந்தச் சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தமாக வேண்டும், வாஸுதேவன் ஒருவனிடத்தில் மாத்ரம் அவை அப்படி நிறைந்து நிற்கிறபடியால், அவனே அந்தச் சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தமாகிறான். மற்ற முக்தாத்மா முதலானவர்களிடத்தில் அந்தச் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப் படுவதெல்லாம், அவர்களிடத்தில் அந்தக் குணங்களுடைய ஒரு லேசத்தின் யோகம் காணப்படுகிறபடியால், ஆகையால் அவர்கள் அதற்கு முக்யார்த்தமாக மாட்டார்கள்' என்பது இதன் கருத்து.

மஹாவிபூத்யாக்யே—மஹா விபூதி என்பது கேவலம் விபூதியைச் சொல்லமாட்டாதாகையால் உபய விபூதி சேஷியையே சொல்வதாகப் பெரியோர்கள் விவரித்திருக்கிறார்கள்.

உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத: ।
யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய பிபர்த்யவ்யய ஈஶ்வர: ॥ ”
“ காலம் ஸ பசதே தத்ர ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு: । ”
[ஶாந்தி. 196-9]
“ ஸதே தவைதே நிரயாஸ்ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந: । ” [ஶாந்தி 198-6]
“ அவ்யக்தாதி விஶேஷாந்தம் பரிணாமர்த்தி ஸம்யுதம் ।
க்ரீடா ஹரேரிதம் ஸர்வம் க்ஷரமித்யவதார்யதாம் ॥ ” [ஶா. 206-58]

னென்றும் இரண்டு புருஷர்கள் ப்ரமாணத்தால் ப்ரஸித்தர்கள்; க்ஷரனாவது—அசித் ஸம்ஸ்ருஷ்டங்களான ஸர்வ பூத வர்க்கம், அக்ஷரனாவது—அசித் ஸம்ஸர்க்கத்திலிருந்து வியுக்தனாக இருக்கும் முக்தாத்மா; உத்தம புருஷனென்பவன் இவ்விருவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாயிருக்கும் பரமாத்மாவென்று சுருதிகளில் சொல்லப்படுகிறான், அவன், அசேதந வஸ்து அந்த வஸ்துவுடன் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயிருக்கும் பத்த ஜீவன்கள் முக்தர்கள் ஆகிய இம்மூன்றினுள்ளும் அந்தர்யாமியாக ப்ரவேசித்து அவைகளைப் பரிக்கிறான்; அவன் அவைகளைப்போல வ்யய ஸ்வபாவனன்று, அவைகளுக்கெல்லாம் ஈச்வரன்' என்றும், 'அந்த நித்ய விபூதியில் கால தத்வமானது கீழ்ப்பட்டதே தவிர ப்ரபுவன்று' என்றும், 'பரமாத்மாவின் ஸ்தானமாகிற நித்ய விபூதியைப் பார்த்தால் இவையெல்லாம் நரக ப்ராயங்களென்றே சொல்லவேண்டும்' என்றும், 'பரிணமிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள அவ்யக்தம் முதலான ஸகல ப்ராக்ருத வஸ்துக்களும் பகவானுடைய

கூடிய பத்த சேதநர்கள் கூடஸ்த:—அசித் ஸம்ஸர்க்கம் விலகின முக்தர்கள் அந்த இரண்டுவித ஜீவன்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் புருஷோத்தமன் 'அவன், அசேதந வஸ்துக்கள் அவைகளுடைய ஸம்ஸர்க்கம் பெற்றிருக்கும் பத்த ஜீவன்கள் முக்தர்கள் இந்த மூன்று வர்க்கத்திலும் அந்தராத்மாவாக ப்ரவேசித்து இருக்கிறான்' என்னும் அர்த்தம் 'யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய' என்பதால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் 'லோக:' என்பதற்கு 'லோக்யத இதி லோக:' என்று வ்யுத்பத்தி செய்து, 'ப்ரமாணத்தால் அறியப்படக்கூடிய' என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தால் அசேதநத்தை அறிகிறோம்; சப்த ப்ரமாணத்தால் பத்த முக்த ஜீவர்களை அறிகிறோம். இவ்விதம் அர்த்தம் செய்தால் மாத்ரம் அவன் க்ஷரம் அக்ஷரம் இவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்னும் அர்த்தம் கிடைக்கும். 'உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:' என்பதால் அந்த அர்த்தமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் என்பதும் ஸ்பஷ்டம். இந்த ச்லோகங்களால், ஈச்வரனுடைய வ்யாபநம் பரணம் ஸ்வாம்யம் இவை விவரிக்கப்பட்டன.

காலம் ஸ பசதே தத்ர—இந்த வாக்யம் நித்ய விபூதியைக் காண்பிக்கும் வாக்யம். ஸ்வயம் பரிணாமியாகவும் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமத்திற்கு ஹேதுவாகவும் இருக்கும் காலத்தால் அந்த விபூதியானது அஸம்ஸ்ருஷ்டம் என்பது அர்த்தம்

" க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநா முத்பத்திரபி சாப்யய: ।
க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதமிதம் விச்வம் சராசரம் ॥ " இதி ।
"க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே" இதி க்ருஷ்ணஸ்ய சேஷபூதம் ஸர்வமித்யர்த்த: ।
பகவச்சப்தார்த்தச்சோக்த:—
" சுத்தே மஹாவிபூத்யாக்யே பரே ப்ரஹ்மணி சப்த்யதே ।
மைத்ரேய! பகவச்சப்த: ஸர்வகாரணகாரணே ॥ "
[வி. பு [6-5-72]
" ஜ்ஞாநசக்திபலைச்வர்யவீர்யதேஜாம்ஸ்யசேஷத: ।
பகவச்சப்தவாச்யாநி விநா ஹேயைர்குணாதிபி: ॥ " [6-5-79]

விளையாட்டுக்காக வென்று அறிய வேண்டும்' என்றும், 'இந்த லோகங்களெல்லாம் பகவத்ஸீநமான உத்பத்தி ஸ்திதி லயங்களை யுடையவை, ஜங்கம ஸ்தாவரங்களடங்கிய இந்த விச்வம் முழுவதும் அந்தப் பகவானுக்கே சேஷபூதம்' என்றும் சொல்லியிருக்கிறார் 'க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே' என்பதற்குப் பகவானுக்குச் சேஷ பூதம் என்பது பொருள்.

பகவான் பராசரரும், 'ஹே மைத்ரேய! நித்ய சுத்தமாயும் இரண்டு விபூதிகளுக்கும் சேஷியாயும் ஸமஸ்த காரணங்களுக்கும் காரணமாயும் இருக்கும் பரமாத்மாவி னிடத்திலேயே 'பகவான்' என்னும் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப் படுகின்றது ஜ்ஞாநம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ் ஆக இந்த ஆறு குணங்களும், எவ்வித ஹேயகுண ஸம்பந்தமுமற்றவைகளாய்க் கொண்டு, பகவான் என்னும் சப்தத்திற்கு

ச்வ்யக்தாதி—இது லீலா விபூதியைக் குறிக்கின்றது இந்த விபூதி முழுவதற்கும் கால க்ருத பரிணாமங்கள் உண்டு

சுத்தே—இந்த நாலு ச்லோகங்களும், 'பகவான்' என்னும் சப்தத்தின் வ்யுத்பத்தியை விளக்குகின்றது 'பகவான்' என்னும் சப்தம், ஜ்ஞாநம் முதலான ஷாட்குண்யத்தை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாக உடைத்தா யிருக்கிறபடியால், அந்த ஷாட்குண்யம் எவ்விடத்தில் நிரங்குசமாக நிறைந்து நிற்கின்றனவோ, அந்த வஸ்துவே அந்தச் சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தமாக வேண்டும், வாஸுதேவன் ஒருவனிடத்தில் மாத்ரம் அவை அப்படி நிறைந்து நிற்கிறபடியால், அவனே அந்தச் சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தமாகிறான். மற்ற முக்தாத்மா முதலானவர்களிடத்தில் அந்தச் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுவதெல்லாம், அவர்களிடத்தில் அந்தக் குணங்களுடைய ஒரு லேசத்தின் யோகம் காணப்படுகிறபடியால்; ஆகையால் அவர்கள் அதற்கு முக்யார்த்தமாக மாட்டார்கள்' என்பது இதன் கருத்து

மஹாவிபூத்யாக்யே— மஹா விபூதி என்பது கேவலம் விபூதியைச் சொல்லமாட்டாதாகையால் உபய விபூதி சேஷியையே சொல்வதாகப் பெரியோர்கள் விவரித்திருக்கிறார்கள்

"𑌏𑌵𑌮𑍇𑌷 𑌮𑌹𑌾𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 ।
𑌪𑌰𑌮𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌗𑌃 ॥
𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌿𑌪𑌰𑌿𑌭𑌾𑌷𑌾𑌸𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌃 ।
𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌨𑍋𑌪𑌚𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌪𑌚𑌾𑌰𑌤𑌃 ॥" [6-5-76,77]

𑌏𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌮𑌮𑌲𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑌮𑌕𑍍𑌷𑌯𑌮𑍍 ।
𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌹𑍇𑌯𑌰𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍍𑌵𑌾𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍 ॥ [1-22-53]

ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களாகின்றன ஹே மைத்ரேய! ஆகையால், இந்தப் பெரிய அர்த்தத்தை உடைய பகவான் என்னும் சப்தமானது பரமாத்மாவாக இருக்கும் வாஸுதேவனைக் குறிக்குமே தவிர வேறு ஒன்றையும் குறிக்கமாட்டாது. அந்த வாஸுதேவன் ஒருவனிடத்தில் மாத்ரம் இந்தப் பகவான் என்னும் சப்தம், அவயவார்த்தங்களுடனும் ரூடியாகவும் நிற்கின்றது, மற்றவர்களிடம் அந்தச் சப்த ப்ரயோகம் காணப்பட்டால், அது கேவலம் உபசாரத்தால் என்று அறியவேண்டும்' என்றும் 'விஷ்ணு வென்னும் பரமமான பதமானது இம்மாதிரியான ப்ராகாரங்களுடன

𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃—𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑌵𑌯𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 (அவயவார்த்தங்களைச் சொல்வது)

'𑌪𑌰𑌿𑌭𑌾𑌷𑌾' என்பதற்கு 'ரூடி' என்பது பொருள். அவயவார்த்தங்களை ஆலோசியாமலே கேவலம் பரிபாஷா மாத்ரமாக ஒரு சப்தத்தை ஒரு வஸ்துவில் ப்ரயோகிக்கும் பொழுது அந்த ப்ரயோகத்திற்கு 'ரூடி' என்னும் பெயர் வழங்கும். 'சேற்றில் உண்டாகின்றது' என்னும் அவயவார்த்தத்தைக் கவனியாமலே 'பங்கஜ' சப்தத்தைத் தாமரை புஷ்பத்தினிடத்தில் ப்ரயோகம் செய்வது போல. இப்படி அவயவார்த்தத்தை முன்னிட்டும் ரூடியாகவும் பகவான் என்னும் சப்தம் வாஸுதேவன் ஒருவனுக்கே தகும் என்பது இந்தப் பதத்தின் அர்த்தம். அதாவது அவன் ஒருவனிடத்திலேயே ப்ரவ்ருத்தி நிமித்த பௌஷ்கல்யம் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. அப்படி ப்ரவ்ருத்தி நிமித்த பௌஷ்கல்யம் இருக்கும் இடமே முக்யார்த்தமாக வேணுமென்றோ? அத்வைதிகள் ஸர்வ சப்தங்களுக்கும் வஸ்து மாத்ரமே உபலக்ஷ்யமென்றும், முக்யார்த்தமான ப்ரஹ்மம் உபலக்ஷ்யமன்றென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அந்த வாதத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காகவும், நம்முடைய ப்ரஹ்மம் கேவலம் நிர்விசேஷமாக இராமல் உபய விபூதி விசிஷ்டமாகவும் கல்யாணகுண பரிபூர்ணமாகவும் இருக்கின்றது என்பதை விவரிப்பதற்காகவும் இந்த நாலு ச்லோகங்களும் இவ்விடத்தில் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

𑌏𑌵𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌮𑍍—கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரங்களை யுடைய ஸ்ரீ விஷ்ணு

"கலா முஹூர்த்தாதிமயச்ச காலோ
ந யத்விபூதே: பரிணாமஹேது: ।" [4-6-84]
"க்ரீடதோ பாலகஸ்யேவ சேஷ்டாம் தஸ்ய நிசாமய" [1-2-18]
இத்யாதி ।

மநுநாऽபி—"ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாமணீயாம்ஸமணீயஸாம்" இத்யாதிநோக்தம் ।

கூடியது; அது ஸமஸ்த மல விரோதி நித்யமான வஸ்து, எல்லாவற்றையும் வ்யாபித்து நிற்கின்றது நாசமற்றது; எவ்வித ஹேயகுணமும் அதற்கு இல்லை,' என்றும் 'கலை முஹூர்த்தம் முதலிய பரிணாமங்களை யுடைய காலம் என்னும் வஸ்து, அந்தப் பரப்ரஹ்மத்தின் நித்ய விபூதியைப் பரிணமிப்பதற்கு ஹேதுவாக மாட்டாது' என்றும், 'பாலன் போல விளையாடும் அவனுடைய சேஷ்டைகளைப் பார்' என்றும் இத்யாதியாகச் சொல்லியிருக்கிறார் மநுவும் 'ஸகல வஸ்துக்களையும் நியமிப்பவன் அந்தப் பகவான்; அதிமாத்ரம் அணுவாக இருக்கும்வைகளை காட்டிலும் அவன் அணுதரன்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்

புராணத்தில், இந்த ச்லோகத்திற்குக் கீழ், முக்தாத்மாவைக் குறித்து சில ப்ரகாரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன அப்படிப்பட்ட ப்ரகாரங்களை பரமாத்மாவினிடத்தில் இந்த ச்லோகம் அதிதேசிக்கின்றது.

ஶுத்தே—ஹேய ப்ரதிபடனாகவும். ஸோபாதிக ஹேய விரோதி என்று சொன்னதாயிற்று. நித்யே—அப்படி (ஹேய ப்ரதிபட ப்ரகாரத்தால்) நித்யனாகவும். வ்யாபகே—ஸ்வரூபத்தால் வ்யாபகனாகவும் அக்ஷயே—ஜாயதே அஸ்தீத்யாதிவிகாரரஹிதே (எவ்வித விகாரமும் அற்றவனாகவும்) முக்தனுக்கு, மோக்ஷத்திற்கு முன் ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸ ரூபமான விகாரமும், நித்ய ஸூரிகளுக்கு அப்படி விகாரமற்றிருப்பது பரமாத்மாதீநமாகவும் இருக்கிறபடியால், அவர்களைக் காட்டிலும் பரமாத்மா விலக்ஷணன் என்னும் அர்த்தத்தை இந்தப் பதம் விளக்குகின்றது ஸமஸ்தஹேயரஹிதே—கீழ் 'ஶுத்தே' என்னும் சப்தத்தால் ஹேய விரோதித்வம் சொல்லப்பட்டது; இந்தப் பதத்தால் ஹேய ராஹித்யம் சொல்லப்படுகின்றது. விஷ்ண்வாக்யம் பரமம் பதம்—விஷ்ணு வென்று சொல்லப்படும் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் யாதொன்று உண்டோ, அது. 'ஶுத்தே' முதலான இந்த ஆறு பதங்களும் முக்தாத்மாவைக் காட்டிலும் பரமாத்மாவுக்கு அதிகமாயுள்ள குணங்களைச் சொல்லுகின்றன

கலா—'கலை முஹூர்த்தம் முதலிய பரிணாமங்களை யுடைய காலம் என்னும் வஸ்து, பகவானுடைய நித்ய விபூதியில் எவ்வித விகாரத்தையும் செய்வதற்கு அசக்தம்' என்னும் அர்த்தத்தை இந்த வாக்யம் சொல்லுகின்றது

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌽𑌪𑌿 — "𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾 𑌮𑌤𑌾 ।" 𑌇𑌤𑌿 ।

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑍇𑌨𑌾𑌽𑌪𑌿 — "𑌪𑍂𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌶𑌯𑌸𑍍𑌯" 𑌇𑌤𑌿 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌨𑍋 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌶𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑍂𑌃 𑌪𑍂𑌰𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌭𑍂𑌤𑌸𑌂𑌘𑌾𑌤𑌾𑌃 ।

𑌨𑌨𑍁 𑌚 𑌕𑌿𑌮𑌨𑍇𑌨𑌾𑌡𑌮𑍍𑌬𑌰𑍇𑌣? 𑌚𑍋𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌪𑌰𑌿𑌹𑍃𑌤𑌮𑍍 ।

யாஜஞவலகயரும 'ஈசவர ஜஞாநததால ஆதமாவுககு ஏறபடும பரிசுததியே சலாகய மான பரிசுததி' எனறு சொலலி யிருககிறா ஆபஸ்தமபரும, 'ஸகல பராணிகளும குஹையில படுததிருககு மவனுடைய சரீரமாக இருககினறன' எனறு சொலலி யிருககிறா [குஹையில் படுததிருபபவன பரமாதமா; பட்டணம எனபது சரீரம; பராணிக ளென்பதறகு ஜீவாதமக பூதக கூட்டஙகள எனபது பொருள்

𑌨𑌨𑍁 𑌚 . . . [illegible]— 'இது எனன ஆடமபரம? இதனல் எனன ப்ரயோஜநம? செயயபபடட ஆக்ஷேபததிற்கு ஸமாதாநம் சொல்லபபடவில் லையே!' எனனில, ஆக்ஷேபததிறகு ஸமாதாநமே சொல்லபபடுகினறது, நாஙகள இவ்விதங்களான கொளகைகளைக கொணடிருககிறோம, ஜீவாதமாககளுடைய ஜஞாந

𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾𑌰𑌮𑍍—பகவானுககுளள ஸாவ நியநதருத்வம் முதலிய குண யோகததைக் காணபிககிறததறகாக இநத வாக்யம கரஹிககப்பட்டிருககினறது.

𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯—இது யாஜஞவலகயருடைய வாகயம. அவர் இவ்விடததில், ஜீவாத்மாககளுககு, ஈசவரனைப் பறறிய ஸவிசேஷ ஜஞாநததால் பரமமான விசுத தியைச சொலலி யிருககிறாரே தவிர, நிாவிசேஷ ஜஞாநததால் அப்படிபபட்ட விசுததி ஸம்பவிககினறது எனறு சொலல விலலை

𑌪𑍂𑌃—பததநம; அதாவது, சரீரம். பரமாத்மாவுககு, ஜீவாதம பூத ஸஙகா தஙகளெல்லாம சரீரம எனறு சொனனதாயிற்று

𑌨𑌨𑍁—கீழில் '𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌾𑌮𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌕𑌿𑌂 𑌨 𑌸𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿?' (இப்படிப் பரபரஹ்மமாகிற பரமேய வஸதுவையும வேதமாகிற ப்ரமா ணததையும பரமாாததஙகளாக ஒததுககொள்ளும எஙகளுககு எதுதான் ஸிததிககாது?) எனறு தமது அபிபராயததை வெளியிட்ட ஸ்ரீ பாஷயகாரருடைய பரிஹாரததை அறி யாத அத்வைதி, 'ஸ்ரீ பாஷயகாரர் சொல்வதெல்லாம அஸஙகதம' எனனும எண ணததுடன பரிஹாஸம செயவதுபோல மறுபடியும ஆக்ஷேபிககிறா

उपपद्यते। एवं पारमार्थ्योपगतानां श्रुतिशतसमधिगतस्य नित्यस्य धर्मभूतज्ञानस्य स्वाभाविकस्यापि कर्मणा पारमार्थिकं सङ्कोचं विकासं चाभ्युपगच्छतां सर्वमिदं परिहृतम्। भवतस्तु प्रकाश एव स्वरूपमिति प्रकाशो न धर्मभूतः, तस्य सङ्कोचो विकासो वा नाभ्युपगम्यते। प्रकाशप्रसरनिवृत्तिरेव तिरोधानहेतोः कर्मादयः कल्प्यन्ते। अविद्या हि तिरोधानं तिरोधानहेतुभूतया तया स्वरूपभूतप्रकाशनाश इति पूर्वमेवोक्तः। अस्माकं

மானது அவைகளுக்கு ஸ்வாபாவிகமான தர்மமாக இருந்தபோதிலும், கர்ம வசத்தால் அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு ஒருவிதமான குறைவும் மலர்ச்சியும் உண்டாகின்றனவென்று நாங்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறோம், அப்படி நாங்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால் உங்களால் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபங்கள் எங்கள்மீது ஏறமாட்டா, உங்களுக்கு ப்ரகாசம் என்பது ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமே, ஆகையால் அது அதன் தர்மமாகமாட்டாது, அதற்கு ஸங்கோச விகாஸங்களும் உங்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. ப்ரகாசத்தை மறைக்கும் வஸ்து ஜ்ஞானாந்தர காமம் முதலியது, அது ப்ரகாசத்தின் பரவுதலை மாத்ரம் தடுக்கும் உங்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் அவித்தையோ வென்றால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையே மறைக்கிறபடியால் அது ஸ்வரூபமாயிருக்கும் ப்ரகாசத்தையே நசிப்பிக்குமன்றோ? இதை நாம் முன்னமே நிரூபித்திருக்கிறோம். எங்களுக்கு அவித்யை ஜ்ஞானாந்தர காமமே, அது நித்யமாயுள்ள தர்மி ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தை

ஏவம் உபகதானாம்—இப்படி ஒத்துக்கொள்ளும் எங்களுக்கு. அதாவது 'ப்ரமாணம் ப்ரமேயம் இரண்டையும் பரமார்த்தங்களென்று ஒத்துக்கொள்ளும் எங்களுக்கு' என்று சொன்னதாயிற்று. விசிஷ்டாத்வைதிகளுடைய மதத்திலும் திரோதானம் (மறைவு) என்பது ப்ரகாச நிவ்ருத்திதான். ஆனால், அப்படி நிவ்ருத்திக்கப்படும் ப்ரகாசம் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞானமன்று, அது தர்மமாகிற வேறொரு ஜ்ஞானமே. அந்தத் தர்மமாகிற ஜ்ஞானம் ஜ்ஞானாந்தர காம மடியாக ஸங்கோச விகாஸங்களை அடைகின்றதாகையால், தர்மி ஸ்வரூபமான ஜ்ஞானத்திற்கு நாச ப்ரஸக்தியில்லை; தர்மபூத ஜ்ஞானத்தின் ப்ரஸரமே (வெளியில் பரவுதலே) ப்ரகாசம், ஜ்ஞானாந்தர காமங்கள் அந்த ப்ரஸரத்தைத் தடுக்கும்பொழுது அதற்குத் திரோதானம் ஸம்பவிப்பதும் உபபந்நம். அத்வைதிகளுடைய மதத்திலோ வென்றால், தர்மஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் பிந்நமான தர்மபூத ஜ்ஞானமென்று ஒன்று இல்லையாகையால், திரோதானம் ஏற்படும்பொழுது ஸ்வரூப நாசமே ப்ரஸங்கிக்கும். ஸங்கோச விகாஸங்களை ஒத்துக்கொண்ட போதிலும், அவர்கள், அவைகளை அபரமார்த்தங்களென்று சொல்வாராகையால், அந்த ஸங்கோசவிகாஸரூபமான ப்ரமத்திற்கு

கர்மாத்மிகா ஸ்வாவித்யா காபி ஜ்ஞாநசக்தேஸ் ஸங்கோசம் மதிநிவ தமஸ் ஸம்பாதயந்தீ ஜீவாநாம் ஸங்கோசகர்த்ரீதி விசேஷ:। யதோக்தம்—

"அவித்யா கர்மஸம்ஜ்ஞாந்யா த்ருதீயா சக்திரிஷ்யதே ।
யயா க்ஷேத்ரஜ்ஞசக்திஸ் ஸா வேஷ்டிதா ந்ருப ஸர்வகா ॥
ஸம்ஸாரதாபாநகிலாந் அவாப்நோத்யதிஸந்ததாந் ।

மறைக்கவில்லை, ஆனால், அந்தத் தர்மி ஸ்வரூபமாகிற ஜீவாத்மாவினுடைய தர்மமாக இருக்கும் ஜ்ஞானத்தை ப்ரகாசிக்க வொட்டாமல் தடுக்கின்றது. அந்தக் காரணத்தால் தான் ஜீவாத்மாக்களுக்குத் 'நாம் தேவர்கள் மனுஷ்யர்கள்' என்பது முதலான அபிமானம் ஜநிக்கின்றது. இது தான் உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் உள்ள விசேஷம். இந்த அர்த்தம், ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில், 'ஜந்மாந்தர கர்மமாகிற அவித்யையானது மூன்றாவது சக்தியாக ஓதப்பட்டிருக்கின்றது. ஸர்வ தேஹங்களிலும் வ்யாபித்து நிற்கக் கூடிய ஜீவாத்மாக்கள், அதனால் ஆகராந்தங்களாய்க்கொண்டு, ஸம்ஸார தாபங்களை எல்லாவற்றையும் அடைகின்றனர். இப்படி விசித்ரமான கர்மத்தால் ஜீவாத்மாக

ஹேதுவாக மறுபடியும் வேறொரு திரோதானம் ஓதத்துக்கொள்ளப்படவேணும்; அப்படி ஓதத்துக்கொள்வது அநவஸ்தைக்கு இடம் கொடுக்குமன்றோ? ஆகையால், 'ஸ்வரூப நாசம் முதலிய யாதொரு தூஷணம் அத்வைதி மதத்தில் சொல்லப்பட்டதோ, அது விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்கும் துல்யம்' என்று சொல்வது அநுபபந்நம் ஜகத்தை மித்யை என்றும், ப்ரஹ்மமும் ஜீவனும் ஒன்றே என்றும், விசேஷம் என்பதே இல்லை என்றும் சொல்வதாலன்றோ இந்த தூஷணங்களுக்கு இடமுண்டாகின்றது?'

ஸ்வரூபதிரோதாநம்—'ஸ்வரூப ஜ்ஞானமன்று, தர்ம பூத ஜ்ஞானமே' என்பது இதனால் குறிக்கப்படுகின்றது.

ஜ்ஞாநஸ்ய நித்யஸ்யைவ ப்ரகாசஸ் ஸங்கோசித:— 'தர்மி ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞானம் நித்யம், அதன் தர்ம பூத ஜ்ஞானமாகிற ப்ரகாசத்திற்குத் தான் ஸங்கோசம் என்பது உண்டு' என்பது தாத்பர்யம்.

யதோக்தம்—தம்மால் இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்பட்டுள்ள தர்க்கமானது ப்ரமாணத்தையும் அநுஸரித்து நிற்கின்றது என்பதைக் காண்பிக்க ஸ்ரீ விஷ்ணு புராண வாக்யம் க்ரஹிக்கப்படுகின்றது.

த்யா திரோஹிதஸ்வாது ஶக்திः க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸம்ஜ்ஞிதா ॥
ஸர்வபூதேஷு பூபால தாரதம்யேந வர்த்ததே ॥ ”

[வி. பு. 6 7 61,62].

களின் ஜ்ஞாநம் மறைவை அடைகிறபடியால், அது எல்லா ப்ராணிகளிடத்திலும் தாரதம்யத்துடன் காணப்படுகின்றது’ என்று விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது, ‘ஜீவாத்மாக்களின் ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸங்களெல்லாம் அவைகளின் தர்ம பூத ஜ்ஞா

தாரதம்யேந வர்த்ததே—ஜ்ஞாநத்திற்குத் தாரதம்யம் சொல்லப்படுவதால் அதற்கு ஸங்கோச விகாஸங்களே சொல்லப்பட்டன. தர்மி ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநம் அணுமாத்ர மாகையால் அந்தத் தாரதம்யம் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியதன்று என்பதும், தர்ம பூத ஜ்ஞாநத்தின் வழியாகவே அந்தத்தாரதம்யம் ஸம்பவிக்கவேண்டு மென்பதும் விளங்குகின்றன. ‘ஸமாதாநம் ந பரிஹ்ருதம்’ (ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதாநம் சொல்லப்படவில்லை) என்று ஆக்ஷேபித்ததற்கு இது வரையிலுள்ள க்ரந்தத்தால் ஸமாதாநம் சொன்னார். திரோதாநாநுபபத்தி முற்றிற்று.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், தமது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில், ஏழுவித அநுபபத்திகளைச் சொல்லி அவித்யையைத் தூஷிக்கிறார். அவைகளுள் திரோதாநாநுபபத்தி என்பது ஒன்று. அந்த அநுபபத்திதான், இவ்விடத்தில் “ ஸவி அ திவிருஷெ ஜ்ஞாநைகாத்ம ” என்று ஆரம்பித்து “ விகாஸம் அ உபபத்யதே ” என்று முடியும் க்ரந்தத்தால் சொல்லப்பட்டது. ப்ரகாசைக ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மம் திரோஹிதமானால், ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வரூப நாசம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்பது தான் இந்தத் திரோதாநாநுபபத்தியின் முக்ய விஷயம். ‘க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுக்குத் தேஹாத்ம ப்ரமம் ஸம்பவிக்கின்றது என்பதை நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அந்த ப்ரமம் ஒருவித திரோதாநத்தாலேயே ஏற்படவேண்டும், அப்பொழுது அந்த க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுக்கு ஸ்வரூபநாசம் ப்ரஸங்கியாதோ ? ஆகையால் அந்த அநுபபத்தி உங்களுக்கும் துல்யம்’ என்று ஒரு சோத்யத்தைச் சங்கித்துக் கொண்டு, அதற்கு ஸமாதாநமும் இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறார். க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸ்வரூபத்திற்குத் திரோதாநத்தை நாம் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை, அதன் ஸ்புரணம் எப்பொழுதும் உண்டு. அது ஸ்புரித்துக்கொண்டிருந்தால் தேஹாத்ம ப்ரமம் ஏற்படாது என்பது இல்லை. க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுடைய நித்யத்வம் அணுத்வம் நிரவயவத்வம் முதலிய தர்மங்களின் ஜ்ஞாநம் ப்ரமத்தை விரோதிக்க

ஜதி கெஷ‌த்ரு ஜ்ஞாநம் ஸ்வயமெவஹமிதஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ய கஉவஸஂஜ்ஞயாடவிதஸ்யா ஸஂகொாசம் விகாஸம் ச ஸபஷயதி ।

ஈவி அாஜாதிகா ஈவிஷ்யா, ஸ்ரூதிஹிஷ்வ ஸெஸெஷ்யவசெஷ

நததைப் பற்றியவை, அவை அந்தந்த ஜீவாதமாக்களின் கர்மாநுகுணமாகவே ஸமபவிக்கின்றன' என்று சொன்னதாயிற்று.

ஈவிஅ.: ....பூஸஜெஷ்ச—தவிரவும, நீஙகள, ஸாக்ஷாத சருதி

குமே தவிர, ஸவரூப ஸ்புரணம ப்ரமததை விரோதிக்க மாட்டாது. தாம பூதமாயுள்ள அமமாதிரியான ஜ்ஞாநததிற்குத திரோதாநததை ஒததுக்கொளவதால் நிதயமாகிற ஜ்ஞாநததிறகு நாச பரஸகதியும இலலை. ஜ்ஞாநம எனபது தரவயம், அதன ஸவரூபததைக காட்டிலும் அதிரிகதமாக ஸஙகோச விகாஸஙகள என்று இரணடு அவஸதையை நாஙகள ஒததுக்கொளளுகிறோம். காமததால அநத ஜ்ஞாநததிறகு ஏற்படும ஸஙகோசமே அதன திரோதாநம, அநத ஸஙகோசததின நிவருததியே அதன் விகாஸம். இப்படி இநத இரணடு அவஸதைகளும ஆகமாபாயிகளானதால, ஜ்ஞாநம் எனனும தரவயம நித்யமாகவே இருததல வேணடும். எஙகளால ஒததுக்கொளளபபடும அவஸதைகளின ஸதாநததில, உஙகள பக்ஷததில ஸவரூபமாகிற ஸவ பரகாசம நிறகினறது; ஆகையால அதன் திரோதாநததை நீஙகள சொலலுமபொழுது, ஸவரூப நாசத்தையே சொலவதாக ஆகினறது' எனபதுதான இவவிடததிற சொலலப்பட்டுள்ள ஸமாதாநததின ஸஙக்ரஹம.

ஈவி அ—அவிதயை விஷயமாகத திரோதாநாநுபபததியை உபபாதித்து விட்டு, இபபொழுது ஸ்வரூபாநுபபததியை "ஈவி அ" எனபது முதல "ஈநி செஉாக்ஷ ஸாவ பூஸஜெஷ்ச" எனபது வரையிலான க்ரநததால உபபாதிககிறா. இதன் விஷயம எனனவெனறால்—'ஐகயோபதேசம முதலிய பலததைககொணடு, இநத ப்ரபஞசமமுழுவதும் அபரமாரததம எனபதை உபபாதிபபதற்காக நீஙகள அவிதயை எனனும ஒரு தோஷததை ஒததுக்கொள்ளுகிறீாகள. அநத அவிதயை பரமாா்ததமா? இலலாவிட்டால அபரமார்த்தமா? பரமாாததமென்னில் உஙகளுடைய அதவைத மததிற்கு ஹாநியும், அபரமாா்ததமெனனில் அநவஸதை எனனும தோஷமும ப்ரஸஙகிக்கும். ஆகையால் அவிதயையின ஸவரூபமே அநுபபநநமாகி விடுகினறது' எனபதுதான். அவிதயையைப் பரமாாததமெனறு சொன்னால, ப்ரஹ்மததைக காட்டிலும பிநநமான மற்றொரு பரமாாதத வஸது ஒததுககொளளப்பட்டதாகிற படியால ஐகயததை உபதேசிக்கும அதவைத மதததிறகு ஹாநி பரஸஙகிககின்றது எனபது வயகதம். அவிதயை அபர

ஸத்யத்வ, ப்ரஹ்மஸ்வரூபஸ்யைவ திரோதாயக ஹேது தோஷஸ்யைவா ச்ருதி

வாக்ய பலத்தைக்கொண்டும் ச்ருதியில் செய்யப்பட்டிருக்கும் ஐக்யோபதேச பலத்தைக் கொண்டும், மறைக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள அவித்யை ஒன்றை, ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வ

மார்த்தம் என்று சொன்னால், எப்படி அநவஸ்தை என்னும் தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கின்றது என்பது அவ்வளவு வ்யக்தமன்று, அதை விவரிப்போம். ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் அபரமார்த்தம் என்பதை உபபாதிப்பதற்காக நீங்கள் அவித்யை என்பதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அதாவது, ஒரு வஸ்துவின் அபரமார்த்தத் தன்மையை உபபாதிப்பதற்கு அவித்யை போன்ற ஒரு தோஷத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னதாயிற்று. அப்பொழுது, நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளும் அவித்யை அபரமார்த்தமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், அதன் அபரமார்த்தத் தன்மையை உபபாதிக்க மற்றொரு தோஷத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். பிறகு அந்தத் தோஷத்தின் அபரமார்த்தத் தன்மையை உபபாதிக்க மற்றுமொரு தோஷம் ஒத்துக்கொள்ளப் படவேண்டும். இதற்கு முடிவு எவ்விடத்தில் ஏற்படும்? ஒரு இடத்திலும் ஏற்படாதாகையால் அநவஸ்தை என்பது ப்ரஸங்கிக்கின்றது. இப்படி இரண்டு கோடியிலும் அநிஷ்டம் நேர்கின்றபடியால், அவித்யையின் ஸ்வரூபமே அநுபபந்நமாகி விடுகின்றது.

இப்படி ப்ரஸங்கிக்கும் அத்வைத ஹாநி அநவஸ்தை இந்த இரண்டு அநிஷ்டங்களையும் பரிஹரிக்கும் பொருட்டு, ஒருகால் அத்வைதிகள், ‘நாங்கள், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே அந்த அவித்யையாகிற தோஷம் என்று சொல்லுகிறோம்’ என்று சொல்வார்களோ என்று சங்கித்துக்கொண்டு, அதற்கும் இவ்விடத்தில் ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையே தோஷமாக ஒத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில், அத்வைத ஹாநி அநவஸ்தை இந்த இரண்டு அநிஷ்டங்களும் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா வென்பது உண்மையே. ஆனால், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் நித்யமானதால் அவித்யையும் நித்யமாக ப்ரஸங்கிக்கும். அதாவது, ஒருபொழுதும் அந்த அவித்யை நிவ்ருத்தமாகமாட்டாது என்று சொன்னதாயிற்று. அது, ‘தத்வ ஜ்ஞாநம் ஜநித்தால் பரமம் விலகுகின்றது’ என்று ஒத்துக்கொள்ளும் உங்களுக்குப் பாதகமன்றோ? ஆகையால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே அவித்யை என்று சொல்வதும் ஸாத்யமில்லை.

ச்ருதிஹிஸ்வ—ச்ருதி வாக்ய பலத்தாலும். “அந்ருதேந ஹி ப்ரத்யூடா:” என்பது முதலான ச்ருதி வாக்யங்கள் அவித்யை என்று ஒன்று உண்டு என்பதைப் போதிக்கின்றன என்பது அத்வைதிகளின் கொள்கை.

யதே । தஸ்யாஶ்ச அவித்யாரூபஸ்ய ப்ரபஞ்சவத் அபாரமார்த்யேந ஸிஷாதயிஷிதே தோஷாந்தரம் ஏஷ்டவ்யம் ; ந ஸா அபிஷாதயிஷிதம் ஸ்யாதிதி

ரூபத்தை மறைப்பதற்குக் காரணமாயிருக்கும் ஒரு தோஷமாக ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அந்த அவித்யையை நீங்கள் அபரமார்த்தமென்றே சொல்லுதல் வேண்டுமாகையால், அபரமார்த்தமான ப்ரபஞ்ச விஷயத்தில் போல, இந்த அவித்யை விஷயத்திலும், அதன் அபரமார்த்த த்வத்திற்கு மூலமாக மற்றொரு தோஷத்தை நீங்கள் ஒத்துக

ஸைக்யோபதேஶ பலாத் — ஐக்யோபதேச பலத்தாலும். " தத்வமஸி " என்னும் வாக்யத்தால் செய்யப்படும் உபதேசம் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் இதுவும் ச்ருதியில் தான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த ஐக்யோபதேசத்திலிருந்து அவித்யையைக் கல்பிக்க வேண்டும் ; ' அந்ருதேந ' இத்யாதியான வாக்யத்தில் ஸாக்ஷாத்தாக அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் தான், இவ்விடத்தில் 'ச்ருதிபிஃ' என்றும் 'ஸைக்யோபதேஶபலாத்' என்றும் வெவ்வேறாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

தஸ்யாஶ்ச அவித்யாரூபஸ்ய — அவித்யையை அபரமார்த்தமென்று சொல்லாமல், பரமார்த்தமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அத்வைத ஹாநி வரும் என்பது தாத்பர்யம்.

ப்ரபஞ்சவத் — ப்ரபஞ்சம் போல. ப்ரபஞ்சம் அபரமார்த்தம் என்பதை நிரூபிக்கும் பொருட்டு அவித்யை என்னும் ஒரு தோஷம் எப்படி அபேக்ஷிக்கப்படுகிறதோ, அம்மாதிரியே அந்த அவித்யை அபரமார்த்தம் என்பதை நிரூபிக்க வேறொரு தோஷம் அபேக்ஷிதமே.

தஸ்யாஶ்சாநாதித்வேऽபி — அந்த அவித்யை அநாதியாக இருந்த போதிலும். ஒருகால் அத்வைதிகள், 'அவித்யை என்பது அநாதி, ஆகையால் அதன் அபரமார்த்தத்தன்மையை உபபாதிக்க மற்றொரு தோஷம் அநபேக்ஷிதமே. ஆகையால் அநவஸ்தை என்பது ப்ரஸங்கிக்க மாட்டாது' என்று வாதிப்பார்களோ என்று சங்கித்துக்கொண்டு அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். அவித்யையை நீங்கள் அபரமார்த்தமான வஸ்துவென்றே சொல்லுகிறீர்கள். ஆகையால் அதற்கு அநாதித்வம் சொல்ல வேண்டு

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌉𑌪𑌾𑌦𑍇𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍। 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿, 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌉𑌪𑌾𑌦𑍇𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌉𑌪𑌾𑌦𑍇𑌯𑌂

கொள்ளுதல் வேணடும். அபபடி ஒததுக்கொளளப்படும் தோஷம் அபரமார்ததமாக இருக்கக கூடாததாகையால், 'ப்ரஹ்மமே அமமாதிரியான அபரமார்தத தர்சனததிறகு மூலம' என்று சொல்லும்படி ஸம்பவிககும். ஒருகால, நீஙகள 'இநத அவிதயை அநாதி' எனறு சொலலலாம. ஆனால், அது அபரமார்தத மாகையால, அதற்குச் சொலலப் படும அநாதித தனமையானது, 'அது பரஹ்மததைக் காட்டிலும பிநநமனறு, அது பரஹமமே' எனறு பாவிபபதால மாதரம அதறகு ஸமபவிககக் கூடும். அப்பொழுது

மானால, அதை பரஹ்மமாகவே பாாததுச் சொலலவேணடுமே. அப்படிப் பாாககும பக்ஷத தில், அதன் அபரமார்தத தாசநத்திற்கும அநத பரஹ்மமே மூலமாக வேணடும. அப்படியானால், ப்ரஹமம நிதயமாகையால, அநத அபரமாாத்த பேத தாசந மும் நித்யமாகும; அதாவது ஆநிாமோக்ஷம எனறு ஆயிறறு அநிாமோக்ஷம அநிஷட மாகையால, அவிதயை அநாதி எனனும காரணததைககொணடு அநவஸதா தோஷ பரிஹாரததைத தேட முயல்வது வீணேயாகும. இது தான இவவிடததில சொல்லப்படும ஸமாதாநம. 'அவிதயை அநாதி; ஆகையால தோஷாநதராபேக்ஷை இலலை' எனறு வாதிகள ப்ரயதநம செயயும இவாகளுககு ஒரு பரதிபநதியும சொலலக்கூடும. 'ஜீவ பேததறிற்கு ஸவரூபாநாதிதவததை நீஙகள சொல்லுகிறீர்கள், அது அபபடி அநாதியாக இருக்கையிலும, அதன் அபரமாாததத் தன மையை நிரூபிக்க தோஷததை நீஙகள ஆசரயிக்கிறீாகளே! அது என?' என்பது ப்ரதி பநதி. இதன் கருதது, அவிதயைக்கு ஸவரூப அநாதிதவம சொலவதே அநுபபநநம் என்பது தான

ஸுதிமோக்ஷ ஏவ வ்யஸ்ஜ்யேத—பரஹ்மம நிதயமான வஸதுவானதால அதை மூலமாக உடைய அபரமாாதத தாசநமும் நிதயமாயிருகக ப்ரஸங்கிககும் எனபது தாதபர்யம். அதாவது, அவிதயை அபரமாாதத மெனறும் அந்த அபரமாாத்த தாசநத் திற்கு பரஹமம் மூலமெனறும ஒததுக்கொளளும பக்ஷததில, ப்ரஹமம் இருககும் வரை யில அநத அபரமாாதத தாசநமும நிறகினறது எனறு சொலலவேணடும. அபரமாாதத தர்சநம போகவேணடுமானல் பரஹமமும் போகவேணடும். இரணடும அநிஷ்டமாகை யால் அவித்யையின அபரமாாதத தாசநத்திற்கு ப்ரஹ்மததை மூலமாக ஒததுக கொள்வது ஸாத்யமில்லை என்று சொன்னதாயிற்று. அப்படி ப்ரஹ்மத்தை மூலமாக

ஸத்வாத் । தஸ்ய ச நித்யத்வாத் அநிர்மோக்ஷ ஏவ ப்ரஸஜ்யேத ।

அத ஏவைததபி நிரஸ்தம், 'ஏகமேவ ஶரீரம் ஜீவவத், நிர்ஜீவாநீதராணி ஶரீராணி ஸ்வப்நத்ருஷ்டநாநாவித ஶரீராணாம் யதா நிர்ஜீவத்வம் । தத்ர ஸ்வப்நத்ருக் ஶரீரமேகமேவ ஜீவவத் ; தஸ்ய ஸ்வப்நவேலாயாம் த்ருஶ்யமாநாநாநாவிதாநந்த ஶரீராணாம் நிர்ஜீவத்வமேவ,

---

நீங்கள் இந்த அவித்யையின் அபரமார்த்த தர்சநத்திற்கு மூலமாக வேறு ஒரு பரமார்த்த தோஷத்தையும் ஒத்துக்கொள்ள வில்லையாகையால், ப்ரஹ்மத்தையே அந்த அபரமார்த்த தர்சநத்திற்கு மூலமாக ஒத்துக்கொள்ள ஸம்பவிக்கும். அப்படி ப்ரஹ்மத்தை அந்த அபரமார்த்த தர்சநத்திற்கு மூலமாக ஒத்துக்கொண்டால், அந்த ப்ரஹ்மம் நித்யமான வஸ்துவா யிருக்கிறபடியால், அநிர்மோக்ஷம் ப்ரஸங்கிக்கும்.

அத ஏவ............விசேஷ:—இந்தக் காரணத்தாலேயே மேல சொல்லப் போகிற ஏக ஜீவ வாதமும் கண்டிக்கப்பட்டதாகிறது. ஏக ஜீவ வாதமாவது—'ஒரே சரீரம் தான் ஜீவனுடன் கூடியது, மற்றைச் சரீரங்களெல்லாம், ஸ்வப்நத்தில காணப்படும் பலவித சரீரங்கள் போல, நிர்ஜீவங்களே. ஸ்வப்நத்தில, ஸ்வப்நம் காணகிறவனுடைய சரீரம் மாத்ரம் ஜீவனுடன் கூடியது, அவன ஸ்வப்நம காணும் காலத்தில் அவனால் பார்க்கப்படும் மற்றைச சரீரங்களெல்லாம் அவனாலேயே பரிகல்பிதங்களாகையால்,

---

ஒத்துக் கொள்ளாத பக்ஷத்தில, கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள 'அத்வைத ஹாநி' 'அநவஸ்தை' இவை இரண்டும் ப்ரஸங்கிக்கும். அதாவது, அவித்யையைப் பரமார்த்தமென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை, அபரமார்த்தமென்று சொல்வதும் ஸாத்யமில்லை என்று சொன்னதாயிற்று.

அத ஏவ—இவ்விடத்தில அத்வைதிகளால செய்யப்படும் ஏக ஜீவ வாதம் ப்ரஸக்தமாகிறபடியால், அதை உபபாதித்து நிரஸிக்கிறார். அத ஏவ—இந்தக் காரணத்தாலேயே 'ப்ரஹ்மம் ஒன்று நீங்கலாக மற்றவை யெல்லாம் பொய்' என்று நீங்கள் கொள்கையை அவலம்பித்திருக்கிறபடியால. 'இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் காணப்படும் சரீரங்களுள் ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன் கூடியது. மற்றவை யெல்லாம் நிர்ஜீவங்கள்' என்பது அவர்கள் செய்யும் வாதம். ஸ்வப்ந த்ருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு அவர்கள் இதை உபபாதிக்கிறார்கள். 'ஸ்வப்ந லோகத்தில், ஸ்வப்நம் காணகிறவன ஒருவன், அவனால காணப்படும் சரீரங்கள் கணக்கற்றவை ; ஆனால், ஸ்வப்நம காணகிறவனுடைய சரீரம் ஒன்றுக்கு மாத்ரம் ஜீவன உண்டு. மற்றவைகளுக்கு ஜீவன்கள் இல்லை. இந்த லோகமும் ஸ்வப்ந லோகம் போல அபரமார்த்தமானதால அந்த ஸ்வப்ந லோகத்தில் போல

𑌅𑌨𑍇𑌨𑍈𑌕𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌜𑍀𑌵𑌾 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌃 ’ 𑌇𑌤𑌿 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍀𑌵𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌸𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌜𑍀𑌵𑌭𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚

அவை நிர்ஜீவன்களே, அவைகளுள் இருப்பவை போலத் தென்படும் ஜீவன்களெல்லாம் பொய்.’ இதுதான் ஏக ஜீவ வாதம். இது எப்படி கண்டிக்கப் படுகிறதென்றால், ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் ஒன்று நீங்கலாக மற்றை ஸகல ஜீவன்களுடைய ஜீவத்தன்மை, ஸகல சரீரங்கள் இவையெல்லாம் ப்ரஹ்மத்தாலேயே பரிகல்பிதங்களா யிருக்கிறபடியால், ஒவ்வொரு சரீரத்திலும், சரீரம் போல அதில் ஜீவன் இருப்பதும் பொய்யே ஆகையால் ஸகல சரீரங்களும் பொய், அவைகளுள் ஜீவன் இருப்பதும் பொய்; ஆகையால், ஸ்வப்னத்தில் காணப்படும் சரீரத்தில் ஜீவன் இருப்பதற்கும் மற்றை சரீரத்தில் ஜீவன் இருப்பதற்கும் எவ்வித விசேஷமும் இல்லை. எங்கள் மதத்திலோ அப்படியன்று. ஸ்வப்னம் காண்கிறவனுடைய சரீரம், அதில் ஜீவன் இருப்பது, இவை யிரண்டும் ஸ்வப்

இவ்விடத்திலும் பார்க்கிறவனுடைய சரீரம் மாத்ரம் ஜீவனுடன் கூடியதாகவும் பார்க்கப்படும் சரீரங்களெல்லாம் நிர்ஜ்ஜீவன்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும் ’ என்பது அவர்களுடைய உபபாதனம். இந்த உபபாதனம் நிற்கமாட்டாது. ஏனென்றால், அத்வைதிகளுடைய கொள்கைப்படி, ப்ரஹ்மம் ஒன்று நீங்கலாக மற்றவை யெல்லாம் பொய்யாகையால், ஸ்வப்னத்தில் காணப்படும் சரீரமும் வேறு சரீரமும், ஸ்வப்னத்தில் காணப்படும் சரீரத்தில் ஜீவன் இருப்பதும் வேறு சரீரத்தில் ஜீவன் இருப்பதும், எல்லாம் பொய்யாக வேண்டும். அப்படி எல்லாம் பொய்யானால், ஒரு சரீரம் மாத்ரம் ஜீவனுடன் கூடியது என்று சொல்வது எப்படி ஸாத்யப்படும்? ‘பாரமார்த்திகமான ஜீவைகத்வத்தை நாங்கள் சொல்லவில்லை, பாரமார்த்திகம் போலத் தோன்றும் ஜீவைக்யத்தைப் பற்றியே நாங்கள் சொல்லுகிறோம்’ என்னில், அந்தத் தோற்றம் ‘ஜீவன் ஒன்று தான்’ என்றே தோன்றுகிறது’ என்று சொல்வது அநுபவ விருத்தமாகும். ஆகையால், இந்த ஏக ஜீவ வாதம் நிலை பெற மாட்டாது.

சங்கை — ப்ரபஞ்சத்தை ஸத்யமென்று ஒத்துக்கொள்ளும் எங்களுக்கோ வென்றால்.

உண்மையாகவே ஸ்வப்ன த்ருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு ப்ரபோத காலத்தில் ஜனிக்கும் ஜ்ஞானங்களுக்கு அபாமார்த்த தன்மையைச் சொல்வது யுக்தமாக மாட்

மித்யார்த்த ஏவ உத்திதஸ்ய ஶரீரஸ்ய தத்ர ஜீவஸ்ய ச ந கஶ்சித் விஶேஷ: । அஸ்மாகந்து, ஸ்வப்ந த்ருஷ்டு: ஸ்வஶரீரஸ்ய தததிஷ்டாத்ருஜீவஸ்ய ச ப்ரபோதவேளாயாமபாதிதத்வாத், அந்யேஷாம் ஶரீராணாம் தத்ஸ்தஜீவாநாம் ச பாதிதத்வாத் தே ஸ்வப்நே மித்யார்த்தா:, ஸ்வஶரீரைகம் தஸ்மிந் ஜீவஸ்ய பாரமார்த்யம் இதி விஶேஷ: ।

அபி ச, கேந வா அவித்யாநிவ்ருத்தி: ? ஸா ச கீத்ருஶீ ? இதி

நம் தெளிந்த பிறகும் அபாதிதங்களாக இருக்கிறபடியால், அவை பரமார்த்தங்களே, ஸ்வப்நத்தில் காணப்படும் மற்றைச் சரீரங்களும் அவைகளுள்ள ஜீவன்கள் இருப்பதும், ஸ்வப்நம் தெளிந்த பிறகு பாதிதங்களாகிவிடுகிற படியால், அவை பொய்யே. ஆகையால், எங்கள் மதத்தில் விசேஷம் இருக்கின்றது.

அபி ச ....விஜ்ஞேயத—தவிரவும் இந்த அவித்தையை எதனால் நிவ்ருத்த-

டாது. ஸ்வப்ந ஜ்ஞாநங்களெல்லாம் நித்திரை முதலான தோஷத்தால் துஷ்டங்களாயுள்ள கரணங்களால் ஏற்படுமவை, அவை, ப்ரபோதம் ஏற்பட்டவுடன் பாதிதங்களாகி விடுகின்றன. ப்ரபோத ஜ்ஞாநங்களோ அப்படிப்பட்டவையல்ல. ஆகையால் அந்த த்ருஷ்டாந்தம் யுக்தமன்று. இந்த அர்த்தம், "வைதர்ம்யாச்ச ந ஸ்வப்நாதிவத்" (2-2-28) என்னும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

அபி ச—இதுவரையில் அவித்தையின் ஸ்வரூப அநுபபத்தி நிரூபிக்கப்பட்டது, பரஸங்காத ஏக ஜீவ வாதமும் நிரஸிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது அவித்தையின் நிவ்ருத்தி அநுபபத்தியும் நிவர்த்தக அநுபபத்தியும் உபபாதிக்கப்படுகின்றன. 'எல்லாம் ப்ரஹ்மமே என்னும் ஜ்ஞாநத்தால் அவித்தையின் நிவ்ருத்தி ஏற்படுகின்றது' என்று அத்வைதிகளால் சொல்லப்படும் அவித்யா நிவ்ருத்தியானது எப்படிப்பட்டது என்பது, ந்யாயத்திற்கு ஒத்து நிரூபிக்கத் தகாதது என்பது தான் நிவ்ருத்தி அநுபபத்தி, அந்த அவித்தையை நிவ்ருத்திப்பிக்கிறதாகச் சொல்லப்படும் ஜ்ஞாநம் எப்படிப்பட்டது என்பதும் ந்யாயத்திற்கு ஒத்து நிரூபிக்கத் தகாதது என்பது தான் நிவர்த்தக அநுபபத்தி.

நிவ்ருத்திஶ்ச அநிர்வசநீய ப்ரத்யநீகாகாரா—அத்வைதிகள், அவித்தையை அநிர்வசநீயம் (இன்னதென்று சொல்லக்கூடாதது) என்றன்றோ சொல்லுகிறார்கள்? அவர்கள் அவித்தையின் நிவ்ருத்தியை 'இன்னதென்று சொல்லக்கூடாததாக இருப்பதற்கு எதிரிடையான இருப்பு' என்று சொல்வது, அவர்கள் அவித்தைக்குச் சொல்லும் விவரணத்தை அநுஸரித்ததே.

விவேசநீயம் । 'ஸர்வம் ப்ரஹ்மைவ இதி ஜ்ஞாநம் நிவர்த்தகம், நிவ்ருத்திஸ்து அநிர்வசநீய ப்ரத்யநீகாகாரா' இதி சேத், அநிர்வசநீயப்ரத்யநீகம் நிர்வசநீயம்; தச்ச ஸத்வா அஸத்வா த்விரூபம் வா; ககைதயம் ந விதயதே । ப்ரஹ்மத்வ

திககபபடுகினறது? அதன் நிவருததி எனபது எபபடிபபடடது? எனபதை விவேசித துப பாரக்கவேண்டும். 'எலலாம பரஹ்மமே என்னும ஜ்ஞாநம் அவிதயையைப் போககு கினறது, அநத அவிதயையின நிவருததியும, அநிரவசநீயமாக இருபபதறகு எதிரிடையா யிருககும ஆகாரததை உடைததாயிருப்பதே' எனனில, அது

அநிர்வசநீய ப்ரத்யநீகம் நிர்வசநீயம்—இதில் நிவ்ருததி அநுப பததி நிருபிககபபடுகினறது. அதவைதிகள், அவிதயை எனபதை ஸதஸதநிர்வசநீயம் (ஸத எனறாவது அஸத எனறாவது இரண்டுமே எனறாவது நிரவசநம் செயயக் கூடாதது) என்று சொலலுகிறாரகள். ஆகையால, அந்த அவிதயையின நிவருததியை ஸதஸதநிர்வசநீய ததிறகு எதிரிடையான ஆகாரததுடன கூடியதாகச் சொலலவேணடும். அதாவது அவித்யையின நிவருததி எனபது ஸத எனறாவது அஸத எனறாவது இரண்டுமே என்றாவது சொலலககூடியது என்று சொன்னதாயிற்று. 'ஸத்' எனபதற்கு பரமாரததம எனபது பொருள். அவிதயையின நிவருததியைப் பரமாரததம் என்று சொலலும பக்ஷததில அது ப்ரஹ்மததைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதா? இலலாவிட்டால ப்ரஹ்மமேயா? என்று கேட்ககூடும். 'பரஹ்மததைக் காட்டிலும் வேறு பட்டது' என்று சொலலில, அபபடிச் சொலவது, ப்ரஹமததைக காட்டிலும வேறுபட்ட ஒரு பரமாரதத வஸதுவை ஒததுககொளவது ஆகிறபடியால, அது அதவைத மதத் திறகு ஹாநியை விளைவிககும். 'பரஹமமே' என்று சொலலில, பரஹ்மம எப்பொழு தும இருககும வஸது வாகையால, இநத நிவருததியும் எபபொழுதும இருப்பதே என்று ஏறபடும், அதாவது வேதாநத ஜ்ஞாநம் உணடாவதற்கு முன்னும் நிவருததி ஏற்படக் கூடும என்று சொனனதாகினறது. அது, 'ஐகய ஜ்ஞாநம ஜநித்த பிறகே மோக்ஷம், அதற்கு முன ஸமஸாரமே' என்று அதவைதிகள் சொலலும மததிறகு விருததம். ஆகையால அவிதயையின நிவருததியை இநத இரணடு விதஙகளுள ஒரு விதமாகவும சொலல ஸாத்யப்பட மாட்டாது.

'அவிதயையின நிவருததி எனபது பரமாரததமன்று, அபரமாரததமே' எனனும் பக்ஷததிலும ஸஙகடம ஸமபவிக்கின்றது. முன போல, 'அது ப்ரஹமததைக காட்டி லும் வேறுபட்டதா? இலலாவிட்டால பரஹ்மமேயா?' என்று பரசநம செயயக் கூடும. இது அபரமாரதத பக்ஷமாகையால, இது ப்ரஹமமே என்று சொல் வது ஸாத்யமில்லை, பரஹ்மததைக் காட்டிலும வேறு பட்ட தெனறே சொலலவேணடும. அப்படிச் சொல்லும பக்ஷததில, இது அபரமார்தத மாகையால்

நிரோதகேநைதத்ஸூக்ஷ்மதமே வாஸநாவித்யா ந நிவ்ருத்தா ஸ்யாத் ; ப்ரஹ்மைவ தந்நிவ்ருத்தி:, தத்ப்ராகவஸ்திதமிதி வேதாந்தஜ்ஞாநாத்பூர்வமேவ ஸைவ நிவ்ருத்தி: ஸ்யாத் । 'ஐக்யஜ்ஞாநம் நிவர்த்தகம், தத்ஸ்வபாவாத் ஸம்ஸார:' இதி த்வதீயஸித்தாந்தம் விருத்யேத ।

கிஞ்ச, 'நிவர்த்தகஜ்ஞாநஸ்யாப்யவித்யாரூபத்வாத் தந்நிவர்த்தகம் கிம் ?' இதி வக்தவ்யம் । 'நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் ஸ்வேதரஸமஸ்தபேதம்

உபபந்நமன்று. அநிர்வசநீயமா யிருப்பதற்கு எதிரிடையாக இருப்பதாவது நிர்வசநீயமாக இருப்பதே. அப்படி அது நிர்வசநீயமாக இருந்தால், அது ஸத்தாகவாவது அஸத்தாகவாவது அல்லது ஸத் அஸத் இரண்டுமாகவாவது இருத்தல் வேண்டும். வேறு ஒரு விதமாகவும் அது இருப்பது ஸாத்யமில்லை. அதை ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதென்று ஒத்துக் கொள்ளும் பக்ஷத்தில், அவித்யை நிவ்ருத்தமாகாமலே நின்றுவிடும். அது ப்ரஹ்மமே என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அந்த ப்ரஹ்மம் அதற்கு முன் காலத்திலேயே அவிசிஷ்டமாக இருக்கிறபடியால், ஐக்ய ஜ்ஞாநம் ஜநிக்கும் முன்னதாகவே அவித்யா நிவ்ருத்தி ஏற்படுகின்றது என்று ஒத்துக் கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்கும். 'ஐக்ய ஜ்ஞாநமே அவித்யையை நிவ்ருத்திப்பிக்கின்றது. ஐக்ய ஜ்ஞாநம் இல்லாவிட்டால் ஸம்ஸாரம் நிலை நிற்கின்றது' என்னும் உங்களுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு அது அத்யந்தம் விருத்தமன்றோ ?

அதற்கு வேறொரு அவித்யை காரணமாக வேண்டும். அந்த அவித்யையின் நிவ்ருத்தியைப் பராமர்சிக்கும் காலத்தில், இதே மாதிரி அதுவும் அபரமார்த்தமென்று சொல்ல வேண்டி, அதற்கு மற்றுமொரு அவித்யையைக் காரணமாக ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். இம்மாதிரி விசாரத்திற்கு முடிவு இல்லையாதலால், அநவஸ்தை என்னும் தோஷம் ப்ரஸங்கித்தது 'அவித்யைக்கு நிவ்ருத்தி இல்லை' என்றே சொல்ல வேண்டி வரும். இப்படி அபரமார்த்த பக்ஷத்திலும் நிவ்ருத்திக்கு உபபத்தி ஏற்படமாட்டாது.

'இந்த நிவ்ருத்தி பரமார்த்தம் அபரமார்த்தம் இரண்டுமே' என்றும் ஒரு பக்ஷமுண்டு. அதில் பரமார்த்த அம்சம் இருக்கிறபடியால் பரமார்த்த பக்ஷத்தில் சொல்லப்பட்ட தூஷணங்களும், அபரமார்த்த அம்சமும் இருக்கிறபடியால் அந்தப் பக்ஷத்தில் சொல்லப்பட்ட தூஷணங்களும், அந்வயிக்குமாதலால், இந்தப் பக்ஷத்திலும் உபபத்தி ஏற்படமாட்டாது. இதுதான் நிவ்ருத்தி அநுபபத்தி

கிஞ்ச — இதில் நிவர்த்தக அநுபபத்தி நிரூபிக்கப் படுகின்றது. கீழ்ச் செய்யப்பட்ட நிவ்ருத்தி தூஷணங்களால் நிவர்த்தக தூஷணமும் செய்யப்பட்டதான போதிலும், வேறொரு ப்ரகாரமாகவும் இந்தத் தூஷணத்தைச் செய்யக்கூடும் என்னும் அபிப்ராயம் கொண்டு ப்ரக்ருத தூஷணத்தைச் செய்கிறார். அது என்னவென்பதைப் பராமர்சிப்போம். ஜ்ஞாநமென்பது ஸ்வரூப பூத ஜ்ஞாநமென்றும்-ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநமென்றும் இரண்டு வகைப்பட்டது. 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்கிறபடி ப்ரஹ்

நிவர்த்யம் க்ஷணிகத்வாச்சைவ ஸ்வயமேவ விநஶ்யதி, தாவாநலவிஷநாஶந விஷாந்தரவத்' இதி சேந்ந । நிவர்த்தகஜ்ஞாநஸ்ய ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்த க்ருத்ஸ்ந தத்ஸ்வநிவர்த்தகத்விநாஶாநாம் மித்யாரூபத்வாத் தத்விநாஶ

கிஞ்ச............ஸ்வஜந்யமேவ — தவிரவும், நிவர்த்தக ஜ்ஞாநமும் அவித்யையாக இருக்கிறபடியால், அது எதனால் நிவ்ருத்திக்கப் படுகின்றது என்பது விளக்கப் படவேண்டியதாக இருக்கின்றது. 'அந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞாநமானது தன்னைத் தவிர்த்த மற்றை ஸகல பேதங்களையும் நிவ்ருத்தி செய்து விட்டு, தான் க்ஷணிகமாகிறபடியால் தானாகவே அழிவும், காட்டுத் தீ, விஷத்தைப் போக்கடிக்கும் மற்றொரு விஷம் இவைகள் போல நசித்து விடுகின்றது' என்று சொல்வது உபபந்நமாகமாட்டாது. நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் என்பது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்-

---

மத்தின் ஸ்வரூபமே ஸ்வரூப பூத ஜ்ஞாநமென்று சொல்லப்படும். அது பரமார்த்தமானது எப்பொழுதும் இருப்பது, ப்ரமாணத்தால் உண்டாகக் கூடியதன்று. வேதாந்தம் முதலிய சாஸ்த்ரம் படித்து அதனால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநத்தை ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநமென்று சொல்வார்கள். அத்வைதிகளின் மதப்படி ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவை யெல்லாம் அவித்யையாகையால், இந்த ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநத்தை அவர்கள் அவித்யா ரூபமென்றே சொல்லவேண்டும். 'இந்த இரண்டுவித ஜ்ஞாநங்களுக்குள் எந்த ஜ்ஞாநத்திற்கு அவித்யையை நிவ்ருத்திப்பிக்கும் யோக்யதை உண்டு?' என்று ப்ரஸ்நம் செய்தால், ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநத்திற்கே அவித்யா நிவர்த்தகத்வம் ஏற்படுமே தவிர ஸ்வரூப பூத ஜ்ஞாநத்திற்கு அந்தத் தன்மை ஏற்படமாட்டாது. ஸ்வரூப பூத ஜ்ஞாநம் அவித்யா நிவர்த்தகமாகும் பக்ஷத்தில், அது எப்பொழுதும் இருக்கிறபடியால், அவித்யா நிவ்ருத்தியும் எப்பொழுதும் இருக்க ப்ரஸங்கிக்கும். அதாவது ஸம்ஸாரம் என்பதே இருக்கமாட்டாது. ஆகையால் அதற்கு அவித்யா நிவர்த்தகத்வம் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. அவித்யாரூபமான இந்த ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநமானது, ப்ரமாணத்தால் ஏற்பட்டு தன்னைத் தவிர்த்த மற்றை ஸகல பேத ஜ்ஞாநத்தையும் நசிப்பிக்கின்றதென்றும், அப்படி அவை யெல்லாவற்றையும் நசிப்பித்த பிறகு தானும் ஸ்வயமாகவே நசித்து விடுகிறதென்றும் அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநம் அவித்யா ரூபமாகையால், அது நாசத்தை அடையாமல் இருக்கும் பக்ஷத்தில், மற்றை பேத ஜ்ஞாநமெல்லாம் நாசத்தை அடைந்த போதிலும் அவித்யை ஆத்யந்திகமாக நாசமடைந்ததாகாதாகையால், அத்வைதிகள் இந்த ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வயமே நசித்து விடுவதாக ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுத் தீயையும் விஷ நிவ்ருத்திக்காகக் கொடுக்கப்படும் மற்றொரு விஷத்தையும் சொல்லுகிறார்கள். காட்டுத் தீ காடு முழுவதையும் எரித்துவிட்டு, பிறகு எரிக்கப் பதார்த்த மில்லாததால் ஸ்வயமே சாந்தமாவது போலவும், ஒரு விஷத்தை நிவ்ருத்திப்பிக்க ப்ரயோகிக்கப்படும் ஔஷத ரூபமான வேறொரு விஷம், முதல் விஷத்தை நசிப்பித்த பிறகு தானாகவே நசிக்கிறது போலவும், அவித்யா ரூபமான ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநம் மற்றை அவித்யையை

ஈ ஸ்வாசவிகூ்ா திஷ்தெ்யவெதி தஷிநாமஷமஹநஷ்யஂ நிவதஹகஂ ஜ்ஞாநஸ்யைவ । தஸ்யாப்யுக்தநீத்யா வஸ்வ-ராவஸ்ஸ்ராஷிரொயிவஸிணாஉவஸஂவஸா ஐவஜ-ரநீயெவ ।

டிலும் வேறுபட்டது; ஆகையால் அதன் ஸ்வரூபம் அதன் உத்பத்தி விநாசங்கள் எல்லாம் பொய், விநாசம் பொய்யானால், அந்த விநாச ரூபமான அவித்யை நிற்கின்றது என்று சொன்னதாகும். அப்பொழுது அந்த விநாச தாசநத்திற்கு நிவர்த்தகம் எது வென்று ஏற்படமாட்டாது. தவிரவும், காட்டுத் தீ முதலானவைகளின் விஷயத்தில் விநாசம் என்பது முந்தின அவஸ்தையை விரோதிக்கும் மற்றொரு அவஸ்தையின் ப்ராப்தியே. அவைகளுக்கு இந்த அவஸ்தையின் மாறுதலுடைய பரம்பரையானது ஒரு பொழுதும் விலக்கத் தகுந்ததன்று.

ஸவி அ.........உவஹாஸ்யூ—தவிரவும் 'நிமாத்ரமான ப்ரஹ்மத்தைத் தவிரத்து மற்றொன்றும் இல்லை' என்னும் ஜ்ஞாநம் யாருக்கு ஏற்படுகின்றது. அத்யாஸ ரூபனான ஆத்மாவுக்கு என்று சொல்வது உபபந்நமாக மாட்

யெல்லாவற்றையும் பூர்வம் நிவருத்திப்பித்து பிறகு தானும் க்ஷணிகமாகையால் நசித்து விடுகின்றது என்பது அவர்களுடைய கொள்கை.

இது உபபந்நமாகமாட்டாது என்பது விசிஷ்டாத்வைதிகளின் ஆக்ஷேபம். இந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகையால், அது மித்யை. அந்த மித்யா ஜ்ஞாநத்தை எது நிவருத்திப்பிக்கின்றது என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லாமல் இருக்கின்றது. காட்டுத் தீ முதலானவை போல அது ஸ்வயமாகவே நசித்து விடுகின்றது என்று சொல்லவும் ஸாத்யப்பட மாட்டாது. ஏனென்றால், அதுவும் அதன் விநாசமும் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவையாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், அதன் உத்பத்தி ஸ்திதிகள் போல அதன் ஸ்வரூப விநாசங்களும் ஸ்வப்நத்தில் தென்படும் பதார்த்தங்களின் விநாசம் போல கால்பநிகங்களாக இருக்க வேண்டுமாதலால், அவை ஸம்பந்தமான அவித்யையை எது நிவருத்திப்பிக்கின்றது என்று தேட வேண்டி வரும். 'அந்த விநாசம் ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று. அது ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், விநாசம் எப்பொழுதும் இருக்கவேண்டுமாதலால், அதன் உத்பத்தியின் ஸம்பவம் என்பதே ஸாத்யமில்லை. அதாவது நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தின் உத்பத்தியே இல்லாமல் போய்விடும். அது அநர்த்தமன்றோ? தவிரவும், அத்வைதிகளால் சொல்லப்படும் த்ருஷ்டாந்தங்கள் அவர்களுக்கே அநர்த்தாவஹங்கள். நாசம் என்பது முன்னிருந்த அவஸ்தைக்கு விருத்தமான புதிய வேறொரு அவஸ்தையின் ப்ராப்தியே. காட்டுத் தீ விஷயத்தில் போல அவித்யை விஷயத்திலும் அத்வைதிகள் அவஸ்தையின் பரிணாம பரம்பரையை ஒத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில், அவித்யைக்கு நிவருத்தியே ஸம்பவிக்க மாட்டாது என்பதை ஒத்துக் கொண்டதாகும். ஆகையால் ஒரு வழியிலும் நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் என்பதற்கு உபபத்தி ஏற்பட வில்லை. இது தான் நிவர்த்தக அநுபபத்தி.

அபி ச ஜ்ஞாத்ருரூபப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தக்ருத்ஸ்நநிஷேதவிஷயஜ்ஞாநஸ்ய கோऽயம் ஜ்ஞாதா? அத்யாஸ ஏவ இதி சேந், தஸ்ய நிஷேத்யதயா நிவர்த்தகஜ்ஞாநகர்த்ருத்வாநுபபத்தே: | ப்ரஹ்மஸ்வரூபமேவ

டாது. அத்யாஸம் என்பது நிவருத்திப்பிக்கப்பட வேண்டியது, ஆகையால், அது நிவருத்திக்கும் ஜ்ஞாநத்திற்குக் கர்மாவாகின்றது, அதற்குக் கர்த்ருத்வம் சொல்வது (அதுவே அத்யாஸத்தை நிவருத்திக்கின்றது என்று சொல்வது) ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததாக மாட்டாது. அந்த ஜ்ஞாதா அத்யாஸ ரூபனன்று, ப்ரஹ்ம ரூபமே என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், 'அந்த ப்ரஹ்மத்தின் நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தைக் குறித்து ஏற்படும் ஜ்ஞாத்ருத்வம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமா? இல்லாவிட்டால் அத்யஸ்தமா?' என்று ப்ரச்நம் செய்யக்கூடும். அத்யஸ்தமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அந்த அத்யாஸமும் அதற்கு மூலமாக இருக்கும் மற்றொரு அவித்யையும் நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாகாமல்

அபி ச — இப்படி நிவருத்தி நிவர்த்தக அநுபபத்திகளை நிரூபித்துவிட்டு, இப்பொழுது ஜ்ஞாதாவின் அநுபபத்தியை நிரூபிக்கிறார் ஸர்வமும் ப்ரஹ்மமே என்னும் ஜ்ஞாநம் ஏற்பட்டவுடன் அவித்யை நிவருத்தியாகின்றது என்றன்றோ அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்கள்? அந்த ஜ்ஞாநம் யாருக்கு ஏற்படுகின்றது என்னும் அம்சத்தை விசாரிக்கப் புகுந்தால், இன்னாருக்கு ஏற்படுகின்றது என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை என்கிறார். அதாவது, அந்த ஜ்ஞாநம் ஏற்படுகிறவனை (ஜ்ஞாதாவை) ப்ரஹ்மமே என்றும் சொல்ல முடியாது, ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனென்றும் சொல்ல முடியாது என்று சொன்னதாயிற்று. அத்வைதிகள் மதத்தில் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமார்த்த வஸ்து இல்லையாதலால் இந்த ஜ்ஞாதாவை ப்ரஹ்ம பிந்நன் என்று ஒத்துக் கொள்ளும் பக்ஷத்தில், அவன் அவித்யையால் ஏற்பட்ட அத்யஸ்த சேதநனென்றே சொல்ல வேண்டும். அவனுடைய ஜ்ஞாநத்தினாலேயே அவித்யை நிவருத்தியாகவேண்டுமாதலால், அவன் அம்மாதிரி அத்யஸ்த சேதநனாக இருப்பது ந்யாய விருத்தமாகும் ஒரே வஸ்து ஒரு க்ரியைக்கு கர்மாவாகவும் கர்த்தாவாகவும் இருப்பது ஸாத்யமில்லை ஆகையால் அவன் ப்ரஹ்மமே என்று சொல்லவேண்டி வருகின்றது. அதாவது, ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தால் ஜ்ஞாநமாக இருப்பதுடன் இந்த அவித்யா நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தையும் உடைத்தாயிருக்கிறான் என்று சொன்னதாயிற்று. இப்படி ப்ரஹ்மத்திற்குச் சொல்லப்படும் அவித்யா நிவர்த்தக ஜ்ஞாந ப்ரயுக்த ஜ்ஞாத்ருத்வம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமேயா? இல்லாவிட்டால் அத்யஸ்தமா? என்று ப்ரச்நம் செய்யக்கூடும். ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே என்னில், அது நம்முடைய ஸித்தாந்தமாகையால் அது நமக்கு இஷ்டமே 'ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம், ஜ்ஞாத்ருத்வமும் அதற்கு உண்டு' என்பது நமது ஸித்தாந்தம் அன்றோ? ஆனால் அது அத்வைதிகளுக்கு அபஸித்தாந்தமாகுமாதலால் அதை அவர்கள் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வம் அத்யஸ்தமென்று ஒத்துக் கொள்வதும் அவர்களுக்கு விருத்தமாகும். ஏனென்றால் அந்த அத்யாஸமும் அதற்கு மூலமாயுள்ள அவித்யையும் மற்றுமொரு நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தாலேயே நிவருத்திப்பிக்கப்பட வேண்டும் அந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞாநமும் ஒரு ஜ்ஞாதாவை ஆச்ரயித்தே இருக்கவேண்டுமாதலால், அந்த ஜ்ஞாதாவின்

ஸைவேதி சேத், ப்ரஹ்மணோ நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் வ்யதி ஜ்ஞாத்ருகம் கிம் ப்ரஹ்மைவ? உத ஸ்வயம்? ஸ்வயம் சேத், ஸ்வஸ்யாத்யாஸரூபாவித்யாஜ்ஞாநம் ச நிவர்த்தகஜ்ஞாநவிஷயதயா திஷ்டத்யேவ । தந்நிவர்த்தகாந்தராப்யுபகமே தஸ்யாபி த்ரிரூபத்வாதநவஸ்தைவ। ஸர்வஸ்ய ஹி ஜ்ஞாநஸ்ய த்ரிரூபத்வவிரஹே ஜ்ஞாநத்வமேவ ஹீயேத; கஸ்யசித்

நிற்கிறபடியால், அவைகள் நிவ்ருத்தி யாகாமலே நிற்கும்படி ப்ரஸங்கிக்கும். அதற்கு வேறொரு நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தை ஒத்துக்கொண்டால், அதுவும் மூன்று அம்சங்களை யுடையதாக இருக்க வேண்டுமாதலால், அநவஸ்தையே நேரும். (ப்ரமாண ஜந்ய) ஜ்ஞாந மெல்லாம், மூன்று அம்சங்களையும் உடைத்தா யிராமல், இருக்கும் பக்ஷத்தில் அவைகளுக்கு ஜ்ஞாநத் தன்மையே இராமல் போய் விடும். ஜ்ஞாநம் என்பது ஒருவனுக்கு ஒரு அர்த்த விசேஷத்தை ப்ரகாசிக்கின்றதன்றோ? அதற்கு மூன்று அம்சங்களில்லா விட்டால், உங்களுடைய ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை அவித்

ஜ்ஞாத்ருவத்தைப் பற்றி விசாரிக்கப் புகுகையில் இதேமாதிரி ஸங்கடம் ஸம்பவித்து அநவஸ்தா ரூபமான தோஷத்தை உண்டுபண்ணும். ஆகையால் ப்ரக்ருத ஜ்ஞாதா எப்படிப்பட்டவனென்று உபபாதிப்பது ஸாத்யமில்லாமல் இருக்கின்றது.

ஸ்வாத்யாஸரூப: — இதன் பொருளை பக்கத்தில் காண்க.

நிஷேத்யதயா — நிவர்த்யதயா। தந்நிவர்த்தகாந்தரே — அத்யாஸமானது நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தால் நிவ்ருத்திப்பிக்கப்பட வேண்டியது. அந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தையுடைய ஜ்ஞாதா அத்யாஸரூபன் என்று சொல்வது எப்படி ந்யாயத்திற்கு ஒக்கும்? 'வெளிச்சத்தால் இருள் நிவ்ருத்திக்கப் படுகின்றது' என்னும் வாக்யத்தில் நிவ்ருத்தி ரூபமான க்ரியைக்கு ப்ரகாசம் கர்த்தா, இருள் கர்மம். நிவ்ருத்திக்கின்ற ப்ரகாசம், நிவ்ருத்திக்கப்படும் இருளாக இருக்கக்கூடுமோ? கர்மத்வம் இருக்குமிடத்தில் கர்த்ருத்வம் அநுபபந்நம்.

தஸ்யாபி த்ரிரூபத்வாத் — நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் (அறிவு) ஜ்ஞாதா (அறிகிறவன்) ஜ்ஞேயம் (அறியப்படும் வஸ்து) ஆக அம்சங்கள் மூன்று. ஸகலமான ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநத்திற்கும் இந்த மூன்று அம்சங்களை அத்வைதிகளும் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப பூதமான ஜ்ஞாநத்திற்கு மாத்ரம் அவர்கள் ஒரே அம்சத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஸர்வஸ்ய ஹி ஜ்ஞாநஸ்ய — ப்ரமாண ஜந்யமான ஜ்ஞாநமெல்லாவற்றிற்கும் என்பது தாத்பர்யம். இந்த வாக்யம் ஆரம்பித்து "அநிவர்த்யம் ஸ்யாத்" என்னும் வரையில் ஜ்ஞாநத்தின் த்ரி ரூபத்வம் விவரிக்கப்படுகின்றது.

கம் அநாத்யவித்யாவிஶேஷம் ப்ரதி விஷயப்ரகாஶத்வாத் ஜ்ஞாநஸ்ய த்ர்யம்ஶத்வ விரஹே ஸம்பவதாம் ஸ்வரூபஸ்ய தஜ்ஜ்ஞாநஸ்ய நிவர்தகஜ்ஞாநஸ்யாபி ஸ்வநிவர்த்ய கம் ஸ்யாத். ப்ரஹ்மஸ்வரூபஸ்யைவ ஜ்ஞாத்ருத்வாப்யுபகமே ஸ்வகீய ஏவ பக்ஷ: பரித்யக்த: ஸ்யாத். நிவர்தகஜ்ஞாந ஸ்வரூப ஜ்ஞாத்ரு

யாநிவருததிக்கு யோகயதை யறறது என்று ஒததுக்கொணடிருபபது போல இநத ஜஞாநததையும நிவாததகமாக இருககு அநாஹம என்று சொலலவேணடி வரும். 'பரஹம ஸவருபததிறகே ஜஞாதருதவததை அஙகீகரிககிரோம' என்று சொலலும் பக்ஷததில, எஙகள பக்ஷததை நீஙகளும பரிகாஹிததததாகி விடும. 'நிவாததக ஜஞாநத்தைக் குறிதது ஏறபடும ஜஞாதருதவம, அநத நிவாததக ஜஞாநததால நிவருததிககப்

ஜ்ஞாநஸ்யைவ ஹி யேத—இநத மூன்று அமசஙகளை ஒததுக் கொளளாவிட்டால ஜஞாநததிறகு ஜஞாநததனமையே நஷடமாகிவிடும.

விஷயப்ரகாஶத்வாத்—ப்ரகாஶத்வாத். ஜஞானம் எனபது ப்ரகாச ரூபம. அதாவது, ஒருவனுக்கு ஒரு அாசந விசேஷததை பரகாசிப்பதே ஜ்ஞானம என்று சொனன தாயிறறு ஆகையால், மூன்று அமசஙகளும அதில இருக்கினறன.

த்ர்யம்ஶத்வவிரஹே—அநதத் மூன்று அம்சஙகள இலலாவிட்டால. ஸ்வ ரூப பூத ஜஞாநததிற்கு மூன்று அம்சஙகளிலலை யாதலால அதற்கு அவிதயையை நிவ ருததிபபிகக யோகயதை இலலை என்று நீஙகள சொலவது போல, ப்ரமாண ஜநய ஜஞா நததிறகும மூன்று அமசஙகள இலலை யென்று சொலலும பக்ஷததில அவிதயையை நிவ ருததிபபிககும யோகயதை அதறகும இராமல போகும்படி ஸமபவிககும. அது அநிஷ டம ஆகையால பரமாண ஜநய ஜஞாநம எலலாவறறிறகும தரி ரூபதவம உணடு என்று ஏறபடுகிறது.

ஸ்வகீய: பக்ஷ:—நமமுடைய பக்ஷம. பரஹம ஸவருபததிறகே ஜஞாத ருதவமும உணடு எனபது விசிஷடாதவைதிகளின மதம.

ஸ்வநிவர்த்யாந்தர்கதம்—தனனால நிவாததிப்பிககத் தகுநதவைகளுள இநத ஜஞாதருதவமும உளளடஙகியது அதாவது, அவிதயை முதலானவை அநத நிவாததக ஜஞாநததால நிவாததிககபபடுவது போல, நிவாததக ஜஞாநததைக குறிதது ஏற்படும ஜஞாதருதவமும அநத நிவாததக ஜஞாநததாலேயே நிவாததிககப்படுகினறது என்று சொன்னதாயிறறு.

[illegible]

[illegible]

படிம பதார்த்தங்களுள் அந்தாபூதம்' என்று சொல்வதானது, 'பூதலத்தைத் தவிர மற்றை ஸகல பதார்த்தங்களும் தேவதத்தனால் வெட்டப்பட்டது' என்று சொல்லும் பொழுது வெட்டும் வ்யாபாரமும் வெட்டுகிறவனுடைய வெட்டும் தன்மையும், வெட்டுதலுக்குத் தகுந்த மற்றை பதார்த்தங்கள் போல வெட்டும் வ்யாபாரத்தில் அடங்கியுள்ளன' என்று சொல்வது போல உபஹஸிக்கத் தகுந்ததே.

ஸவி அ......... வாக்யங்க—ஸகல பேதங்களையும் போக்கடிக்கக்கூடிய 'எல்லாம் ஒன்றே' என்னும் ஜ்ஞானம் எதனால் உண்டாகின்றது? என்பதை விசாரிக்க

[illegible]—'பூ ப்ரதேசம் நீங்கலாக மற்றை ஸகலமும் வெட்டுப்பட்டுப்போய் விட்டது' என்றும் சொல்லும்பொழுது, 'மற்றை ஸகலமும்' என்பதால் மற்றை ஸகலமான வெட்டப்படக்கூடிய பதார்த்தங்களன்றோ க்ரஹிக்கக் கூடியவை? அப்படி க்ரஹிக்காமல், 'ஸகலமும்' என்னும் சப்த பலத்தால் தேவதத்த வ்யதிரிக்தமான சேதருத்வம் (வெட்டுகிறவனுடைய வெட்டும் தன்மை) சேதந க்ரியை (வெட்டும் வ்யாபாரம்) இவைகளையும் க்ரஹிப்பது உபஹாஸ்யமாகாதோ? அம்மாதிரியே, நிவர்த்தக ஜ்ஞானத்தில் நிவர்த்தகத்வம் இருக்கின்றது என்னும் பலத்தை அவலம்பித்து, அந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞான ஸ்வரூப ஜ்ஞாத்ருத்வமும் அந்த ஜ்ஞானத்தால் நிவருத்திக்கப்படுகின்றது என்று சொல்வது உபஹாஸ்யமாகும் என்பது தாத்பர்யம்.

ஸவி அ—இதுவரையில் ஜ்ஞாத்ரநுபபத்தி நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது ஸாமக்ரீ அநுபபத்தி என்னும் அநுபபத்தியை நிரூபிக்கிறார். 'எல்லாம் ஒன்றே, நம்மால் காணப்படும் பேதமெல்லாம் பொய்' என்பதன்றோ அத்வைதிகளின் முக்ய கொள்கை. 'இந்த ஜ்ஞானம் எதனால் ஏற்படுகின்றது?' என்பதை விசாரிக்கப் புகுந்தால், 'இதனால் ஏற்படுகின்றது' என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை என்பது தான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் ஸாமக்ரீ அநுபபத்தி. இந்த ஜ்ஞானம் எதனால் உண்டாகின்றதோ, அது அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு ஸாமக்ரீ ஆகிறபடியால், இதை ஸாமக்ரீ அநுபபத்தி என்று வ்யவஹரிக்கிறார்கள். 'தத்த்வமஸி' போன்ற ச்ருதி வாக்யங்கள் இந்த ஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன, இந்த ஜ்ஞானம் பேத ஜ்ஞானத்தைப் போக்கடிக்கின்றது' என்பது அத்வைதிகளின் வாதம். 'அந்த ச்ருதி வாக்யங்கள் அவித்யா பரிகல்பிதங்களாகையால், அவைகளால் ஏற்படும் ஜ்ஞானம் ப்ரமாணமாக மாட்டாது, அதற்கு மற்றொரு தவறுதலான ஜ்ஞானத்தைப் போக்கடிக்க யோக்யதை இல்லை என்பது இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம்.

𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌚𑌨𑍀𑌯𑌮𑍍 । '𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌰𑍇𑌵' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌪𑌰𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌬𑌾𑌧𑌕𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑌥𑌾 𑌹𑌿, 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌕𑌾𑌰𑌣𑌜𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌜𑍍𑌜𑍁𑌸𑌰𑍍𑌪𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌨

வேண்டும். 'வேதத்தினாலேயே அந்த ஜ்ஞானம் உண்டாகின்றது' என்று சொல்வது பொருந்தமாட்டாது. வேதம் என்பது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்து; ஆகையால் அவித்யையினால் அது கல்பிதம், அந்தக் காரணத்தால் அது, 'ப்ரபஞ்சம் ஸத்யம்' என்னும் ப்ரமத்தை நிவ்ருத்திப்பிக்கத்தகுந்த ஒரு ஜ்ஞான விசேஷத்தை உண்டு பண்ணுவதற்கு அநர்ஹமே. அப்படியே த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் நிரூபிக்கலாம். ஏதோ

𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌯𑍋𑌃 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌃—'எல்லாம் ஒன்றே, எல்லாம் ப்ரஹ்மமே' என்னும் ஜ்ஞானம் ஏற்பட்டால், ப்ரபஞ்சத்தில் வெவ்வேறாகத் தென்படும் பதார்த்தங்களுடைய பேத ஜ்ஞானம் போய் விடும். ஆகையால், ஐக்ய ஜ்ஞானம் பேதத்தை (அதாவது—பேத ஜ்ஞானத்தை) நிவ்ருத்திப்பிக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது. நிவ்ருத்திப்பிக்குமது 'நிவர்த்தகம்' என்றும், நிவ்ருத்திப்பிக்கப்படுவது 'நிவர்த்யம்' என்றும் வ்யவஹரிக்கப்படும். இவைகளை 'பாதகம்' 'பாத்யம்' என்று வ்யவஹரிப்பதுமுண்டு.

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌪𑌰𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍—அத்வைதிகள் சொல்லுகிறபடி 'ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் உண்டு; ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவை போல் தோன்றுமவையெல்லாம் அவித்யையால் கல்பிதங்கள். ஆகையால் அவை அபரமார்த்தங்கள்' என்பது உண்மையானால், ச்ருதி, ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகையால், அது அபரமார்த்தமென்று ஆகும். அப்படி ஸ்வயமே அபரமார்த்தமாயிருப்பது, எப்படி மற்றொரு ப்ரமத்தை நிவ்ருத்திப்பிக்கும்? என்பதுதான் இவ்விடத்தில் கேட்கப்படும் கேள்வி.

𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌕𑌾𑌰𑌣𑌜𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯—தோஷத்தால் ஏற்படும் ஜ்ஞானத்தை துஷ்ட காரண ஜந்யமென்று சொல்வார்கள். காமாலையால் வஸ்துக்கள் மஞ்சள் வர்ணமுள்ளவை போலத் தோன்றும் பொழுது 'வஸ்துக்கள் மஞ்சள் வர்ணமுள்ளவை' என்று காமாலைக் காரனுக்குத் தோன்றும் ஜ்ஞானம் துஷ்ட காரண ஜந்யம். அவித்யையால் நமக்கு ப்ரபஞ்சத்தில் பேதம் தென்பட்டால் அந்தப் பேத ஜ்ஞானம் துஷ்டகாரண ஜந்யம். இம்மாதிரி துஷ்ட காரண ஜந்யமாயிருக்கும் ஜ்ஞானம் அப்படி துஷ்ட காரண ஜந்ய மல்லாத ஜ்ஞானத்தால் பாதிக்கப்படுமே தவிர, மற்றொரு துஷ்ட காரண ஜந்யமான ஜ்ஞானத்தால் பாதிக்கப்படமாட்டாதன்றோ?

துஷ்டகாரணஜந்யஸ்ய 'ரஜ்ஜுரியம், ந ஸர்ப:' இதி ஜ்ஞாநேந பாத்யத்வே, ரஜ்ஜுஸர்பஜ்ஞாநபயே வர்த்தமாநே கேநசித் ப்ராந்தேந புருஷேண 'ரஜ்ஜுரியம், ந ஸர்ப:' இத்யுக்தேபி 'அயம் ப்ராந்த:' இதி ஜ்ஞாதே ஸதி தத்வசநம் ரஜ்ஜுஸர்பஜ்ஞாநஸ்ய பாதகம் ந பவதி, பயம் ச ந நிவர்த்ததே; ப்ரயோஜகஜ்ஞாநவத: ஶ்ரவணவேலாயாமேவ ஹி ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய ஶ்ருதேரபி ப்ராந்திமூலத்வம் ஜ்ஞாதமிதி । நிவர்த்தகஜ்ஞாநஸ்ய ஜ்ஞாது: தத்ஸாதநஶாஸ்த்ரஸ்ய ச ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்ததயா யதி பாத்யத்வமுபபத்யதே, ஹந்த! தர்ஹி ப்ரபஞ்சநிவ்ருத்தேர் மித்யாத்வா

ஒரு தோஷதுஷ்ட காரணமடியாக ஒருவனுக்கு ஒரு கயிற்றில் 'இது பாம்பு' என்னும் ப்ரமம் ஏற்பட்டிருந்தால், அம்மாதிரியான தோஷ துஷ்ட காரணமடியாகவே 'இது பாம்பன்று, கயிறே' என்னும் ஒரு எண்ணம் பிறகு அவனுக்கு ஏற்பட்டபோதிலும், இந்த எண்ணத்தால் முதல் ப்ரமம் நிவ்ருத்தியாக மாட்டாதன்றோ? கயிற்றைப் பார்த்து பாம்பென்று ப்ரமித்து பயந்திருக்கும் ஒருவனுக்கு, 'இது பாம்பன்று, கயிறே' என்று மற்றொருவன் போதித்த போதிலும், 'அவனும் ப்ரமத்தால் அவ்விதம் போதிக்கின்றான்' என்னும் எண்ணம் அவனுக்கு இருக்கும் பக்ஷத்தில், அந்தப் போதநம் அவனுடைய ப்ரமத்தையும் நிவ்ருத்திப்பிக்கமாட்டாது, பயத்தையும் போக்கடிக்க மாட்டாது. அம்மாதிரியே ப்ரக்ருதத்திலும். வேதம் போதிப்பதை நாம் கேட்கும் காலத்திலேயே, 'வேதம் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. ஆகையால், அவித்யையால் கல்பிதம், பொய்யே' என்னும் ஜ்ஞாநம் இருக்கின்றதாகையால், வேதம் போதிப்பது நம்முடைய ப்ரமத்தை நிவ்ருத்திக்கமாட்டாது. ஒருகால், 'வேதம், அதனால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநம், அந்த ஜ்ஞாநத்தைப் பெறுகிறவன் இவையெல்லாம் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவை' என்னும் காரணத்தைக்கொண்டு, 'அவைகள் ப்ரமாணங்களல்ல, மற்றொன்றால் பாதிக

ப்ரயோஜகஜ்ஞாநவத:—'இந்த வஸ்து ப்ராஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது? ஆகையால் இது பொய்' என்னுமிடத்தில், 'இது பொய்' என்பதற்கு ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயிருக்கும் தன்மை ப்ரயோஜகமாகின்றது. அப்படி 'அதற்கு இது ப்ரயோஜகம்' என்னும் ஜ்ஞாநம் ஒருவனுக்கு இருந்தால், அவன், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயிருக்கும் ச்ருதி சொல்வதை நம்ப மாட்டான். அவன் விஷயத்தில் ச்ருதி போதிக்கும் ஐக்ய ஜ்ஞாநம் எப்படி 'ப்ரபஞ்சம் பின்னம்' என்னும் ஜ்ஞாநத்தைப் பாதிக்கும்?

ஶாஸ்த்ரஸ்ய யதி பாத்யத்வமுபபத்யதே—அத்வைதிகள் ப்ரபஞ்சத்தைப் பாத்யமென்றும் சாஸ்த்ரத்தைப் பாதகமென்றும் சொல்லி வந்தார்கள். அப்படிச் சாஸ்த்ரத்திற்குப் பாதகத்வம் சொல்வது அநுபபந்நம் என்பது இதுவரையில் நிரூபிக்க

வததீதி ப்ரபஞ்சஸ்ய ஸத்யதா ஸ்யாத் ; ஸ்வப்நத்ருஷ்டபுருஷவாக்யாவஸிதபித்ராதிமரணஸ்ய மித்யாத்வேந பித்ராதிஸத்யதாவத் । தத்த்வமஸ்யாதிவாக்யம் ந ப்ரபஞ்சஸ்ய பாதகம், ப்ராந்திமூலத்வாத், ப்ராந்தப்ரயுக்த ரஜ்ஜுஸர்ப்பபாதகவாக்யவத் ।

கத தகுந்தவைகளோ' என்று நீங்கள் சொல்லும் பக்ஷத்தில், அப்பொழுது ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தியே பொய்யாகி விடுமானதால் 'ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமே' என்று ஒத்துக் கொள்ளும்படி நேரும். ஸ்வப்நத்தில் தனது பிதா மரித்துவிட்டதாகக் கேட்ட ஒருவனுக்கு, பிறகு 'நான் கண்டது ஸ்வப்நம், ஆகையால் அது பொய்' என்னும் ஜ்ஞானம் ஸம்பவித்தால், அதனாலே அவனுக்கு 'பிதா ஸத்யமே' என்னும் உறுதி ஏற்படுகின்றதன்றோ? ஆகையால், தத்த்வமஸி (நீ அதுவே) என்பது முதலான ச்ருதி வாக்யங்கள், 'ப்ரபஞ்சம் ஸத்யம்' என்பதைப் பாதிக்கமாட்டா, ச்ருதி வாக்யங்கள் ப்ராந்தி மூலங்களல்லவோ? 'இது பாம்பன்று கயிறே' என்னும் ப்ராந்தனுடைய வார்த்தை இதற்கு நிதர்சநம்

பட்டது. இப்பொழுது, ஒருகால் சாஸ்த்ரத்திற்குப் பாத்யத்வத்தை அத்வைதிகள் சொல்வார்களோ என்று சங்கித்து, அப்படி அவர்கள் சொன்னால் அவர்களுக்குப் பெருத்த அநிஷ்டம் நேரும் என்று சொல்லுகிறார். 'ப்ரபஞ்சம் பொய்' என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறதாகையால், அந்தச் சாஸ்த்ரம் பாத்யமாகப் போய்விடும் பக்ஷத்தில், 'ப்ரபஞ்சம் பொய்' என்பது பொய்யாகிவிடும், அதாவது 'ப்ரபஞ்சம் ஸத்யம்' என்று சொன்னதாகி விடும். அது அத்வைதிகளுக்கு அநிஷ்டமே. பித்ரு மரணம், பிதா ஜீவித்திருப்பது இரண்டும் பரஸ்பரம் விருத்தம், பித்ரு மரணம் ஸ்வப்ந ஜ்ஞானமாக இருந்து அந்தக் காரணத்தால் பாத்யமாகி விட்டால், பிதா ஜீவித்திருக்கிறான் என்னும் ஜ்ஞானம் ஏற்படுகின்றதன்றோ? இது இவ்விடத்தில் த்ருஷ்டாந்தம்.

பித்ராதிஸத்யதாவத்—'பிதா மரித்துவிட்டார்' என்பது ஸ்வப்நத்தில் ஏற்பட்ட ஜ்ஞானமாகவிருந்தால் அது பாத்யமாகி விடுகின்றது. அப்படி அது பாத்யம் என்று அறிந்தவுடன், 'பிதா மரிக்கவில்லை, அதாவது இருக்கிறார்' என்னும் ஜ்ஞானம் ஸம்பவிக்குமே தவிர, 'பிதா ஸத்யம்' என்னும் ஜ்ஞானம் எப்படி ஏற்படும்? 'பிதா முதலியவர்களின் ஸத்யத்தன்மை போல' என்று எப்படி இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? இவ்வாறு இவ்விடத்தில் ஒரு சோத்யம் செய்யக்கூடும். 'பிதா இருக்கிறார்' என்னும் ஜ்ஞானம் மற்றொன்றால் பாதிக்கப்படாமலிருக்கும் வரையில், 'பிதா ஸத்யம்' என்று சொல்வதற்கு ஆக்ஷேபமென்ன? என்பது ஸமாதாநம்.

नन्वच स्वप्ने कस्मिंश्चिद् [illegible] स्वप्नदशायामेव 'अयं स्वप्नः' इति ज्ञाते सति पूर्वभयनिवृत्तिर्दृष्टा, तद्वदत्रापि संभवतीति । नैवम् । स्वप्नवेलायामेव 'सोऽपि स्वप्नः' इति ज्ञाते सति पूर्वभयानिवृत्तिरेव दृष्टेति न कश्चि

நநு ச ....உக்தம்—'ப்ராந்தி மூலமாயிருந்த போதிலும், சில ஜ்ஞானங்கள் பூர்வம் அனுபவித்திருந்த ப்ரமத்தைத் நிவ்ருத்திக்கின்றன. ஸ்வப்நத்தில் ஒருவன் ஏதாவதொரு பயஹேதுவைக் கண்டு பயந்திருக்கும் பொழுது, அந்த ஸ்வப்ந காலத்திலேயே 'இது ஸ்வப்நம்' என்னும் ஜ்ஞானம் அவனுக்கு ஜநிக்கும் பக்ஷத்தில், முன் ஏற்பட்டிருந்த பயம் நிவ்ருத்தியாவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோமே. அது போல ப்ராந்தி மூலமாயிருக்கும் சருதியினால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநமும், 'ப்ரபஞ்சம் அஸத்யம்' என்னும் ப்ரமத்தைப் போக்கடிக்கக்கூடும்' என்றால், அது யுக்திக்குப் பொருந்தமாட்டாது. அந்த ஸ்வப்ந காலத்திலேயே 'இதுவும் ஸ்வப்நம்' என்று பிறகு அறியப்படும் பக்ஷத்தில்' மறுபடியும் பயம் திரும்பி வருவதையும் நாம் பார்க்கிறோமன்றோ? ஆகையால், பாதிக்கும்

நநு—'ப்ராந்தி மூலமாக ஏற்படும் ஜ்ஞாநமும், சிலவிடங்களில் நிவர்த்தகமாவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோமே' என்று த்ருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு ஒரு ஆக்ஷேபம் இவ்விடத்தில் செய்யப்படுகின்றது. ஒருவன் ஸ்வப்நத்தில் ஒரு பயஹேதுவைக் காண்கிறான், அந்த ஸ்வப்நத்திற்குள்ளேயே 'தான் கண்டது ஸ்வப்நம்' என்று அவனுக்கு ஜ்ஞாநம் ஜநித்தால், அந்தப் பயம் நிவ்ருத்தியாகி விடுவதை நாம் அறிவோம். முதல் ஸ்வப்நத்திற்கு இரண்டாவது ஸ்வப்நம் பாதகமாகி விடுகின்றது. இப்படி இரண்டாவது ஸ்வப்நம் ஸ்வப்நமாக இருக்கையிலும், அதாவது ப்ராந்தி மூலமாக இருக்கையிலும், அதற்கு நிவர்த்தகத் தன்மை ஏற்படுவது போல, சருதி ப்ராந்தி மூலமாக இருந்தாலும், அதற்கு ப்ரபஞ்ச பேத நிவர்த்தகத்வம் உண்டாகக்கூடும் என்பதுதான் ஆக்ஷேபம். 'அதற்கு ஏற்படும் நிவர்த்தகத்வம் சரியான நிவர்த்தகத்வமன்று; ஏனென்றால், அதுவும் நிவர்த்யமாகி விடும்' என்பது அதற்குச் சொல்லப்படும் ஸமாதாநம். எப்படியென்றால், அதே ஸ்வப்நத்திற்குள், 'இது ஸ்வப்நம் என்று அவனால் காணப்பட்ட இரண்டாவது ஸ்வப்நமும் ஸ்வப்நமே' என்று ஜ்ஞாநம் ஏற்படும் பக்ஷத்தில், பூர்வம் நிவர்த்தகமாயிருந்த இரண்டாவது ஸ்வப்நம் இப்பொழுது நிவர்த்யமாயும், மூன்றாவது ஸ்வப்நம் அதற்கு நிவர்த்தகமாயும் ஆகிவிடுமன்றோ? ஆகையால், இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் நிவர்த்யம் நிவர்த்தகம் (அதாவது—பாத்யம் பாதகம்) இவை இரண்டுக்கும் ஒருவித வாசியுமில்லை. 'ந கஶ்சித் விஶேஷ:'

விஶேஷ꞉ । ஶ்ரவணவேலாயாமேவ 'ஸர்வமபி மித்யா' இதி ஜ்ஞாதமேவேத்யர்த꞉ ।

யதபி சோதிதம் 'ப்ராந்தி பரிகல்பிதத்வேந மித்யார்தமபி ஶாஸ்த்ரம் ஸதத்விதீயம் ப்ரஹ்மேதி போதயதி; தஸ்ய ஸதோ ப்ரஹ்மணோ விஷயஸ்ய பஶ்சாத்தநபாதாதர்ஶநாத் ப்ரஹ்ம ஸத்யமேவ' இதி ததயுக்தம் । 'ஶூந்யமேவ தத்த்வம்' இதி வாக்யேந தஸ்யாபி பாதிதத்வாத் । 'இதம் ப்ராந்திமூலவாக்யம்' இதி சேத் 'ஸதத்விதீயம் ப்ரஹ்ம' இதி வாக்யமபி ப்ராந்திமூலமிதி த்வயைவோக்தம் । பஶ்சாத்தநபாதாதர்ஶநம் ஸர்வஶூந்யவாக்யஸ்யைவேதி விஶேஷ꞉ । ஸர்வஶூந்யவாதிநோ

ஸ்வப்நத்திற்கும் பாதிக்கப்படும் ஸ்வப்நத்திற்கும் எவ்வித வாசியுமில்லை ப்ரக்ருதத்திலும், சுருதி வாக்யங்களைக் கேட்கும் காலத்திலேயே 'அவை ஸ்வப்நங்கள் போல ப்ராந்தி மூலங்கள்' என்பது அறியப்பட்டது என்றே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

யதபி...... ...ஶூந்யவாதிந இதி—'ச்ருதியாகிற சாஸ்த்ரமானது ப்ராந்தியினால் ஏற்பட்டு அந்தக் காரணத்தால் அது பொய்யென்று சொல்லத் தகுந்ததாக இருந்தபோதிலும், 'அது போதிக்கும் ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷ வஸ்து' என்னும் விஷயம் உறுதியே என்று சொல்லக்கூடும், ஏனென்றால், அப்படி அது போதிக்கும் விஷயம் பிறகு ஒன்றாலும் பாதிக்கப்படவில்லையன்றோ? ஆகையால் ப்ரஹ்மம் ஸத் என்றும் அது நிர்விசேஷமென்றும் சுருதி சொல்வது நம்பத் தகுந்ததே' என்று வாதிப்பதும் அயுக்தமேயாகும். 'தத்வம் சூந்யமே' என்னும் ஸர்வ சூந்யவாதிகளின் வாக்யம் அதைப் பாதிக்கின்றதன்றோ? 'அது ப்ராந்தி மூலமான வாக்யம்' என்னில், 'ப்ரஹ்மம் ஸத், அது நிர்விசேஷம்' என்னும் வாக்யமும் ப்ராந்தி மூலமென்று உன்னாலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பிறகு ஒன்றாலும் பாதிக்கப்படாமலிருப்பதானது ஸர்வம் சூந்யம் என்பதைச் சொல்லும் வாக்யத்துக்கு மாத்ரம் என்பதுதான் இரண்டு வாக்யங்களுக்குமுள்ள வாசி. ஸர்வம் சூந்யம் என்று வாதிப்பவர்களும் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துவெல்லாம் பொய்யென்று வாதிப்பவர்களும், இரண்டு வாதிகளும் 'தங்களுடைய வாதத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் ப்ரமாணம் பரமார்த்தமன்று,

---

ஶூந்யமேவ தத்த்வம்—'எல்லாம் சூந்யம்' என்று சொல்வார் பௌத்தர்கள்; 'ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவையெல்லாம் பொய்' என்று சொல்வார் அத்வைதிகள். 'ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான சுருதி பொய்' என்னும் அம்சத்தில் இரண்டு பேர்களுக்கும் விசேஷமில்லை,

ஸ்வஹ்ருதிஸித்தவஸ்து—ஸாதகாஸ்வாதிநஸ்ய ஸ்வபக்ஷஸாதகபூதாணவாத ஸாதநஸ்ய வசநை ரஷிதை வாதாதிகாரா ஸ்வ வ்யதிவாதிந: ।

" ஸ்வ ஸாத ஸதநாபாநாம் வாதாமந: வ்யவஸ்தித்தை ।
அதிகாரோசநாபாயாஸா ந வாதே ஸர்வவாதிந: ॥ "

இதி ।

அது பொய்யே' என்று ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி தங்களுடைய அபிமதார்த்தத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும் ப்ரமாணம் அப்ரமாணத்மென்று ஒத்துக்கொள்பவர்களாற் செய்யப்படும் வாதம் நிஷ்ப்ரயோஜநமே என்று பெரியோர்கள் அநுகரஹித்திருக்கிறார்கள். "ப்ரமாணத்தைப் ப்ரமாணத்தென்று ஒத்துக்கொள்பவர்களே வாதத்திற்கு அதிகாரிகள், ப்ரமாணத்தை அப்ரமாணத்மென்று சொல்பவர்களுக்கு ஒரு பொழுதும் வாதத்தில் அதிகாரமில்லை."

ஸ்வபக்ஷஸாதகபூதாணவாதஸாதநஸ்ய வசநை—இந்த இரண்டு பெயர்களும், தங்கள் தங்கள் பக்ஷத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கு, சருதியையே ப்ரமாணமாகக் கோருகிறார்கள், அந்த சருதியை ப்ரமாணமன்றென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அப்ரமாணமானதை ப்ரமாணமாகக் கொண்டு தங்கள் பக்ஷியை ஸ்தாபிக்க ப்ரயத்நப்படுமவர்களுடைய வாதம் நிஷ்ப்ரயோஜநமே.

அஹியுக்தை:—பூர்வாசார்யர்கள் இவ்விதம் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஸ்வஸாத—இந்தக் காரிகையின் அர்த்தமாவது:— ஸாதநாபாநாம்—ப்ரமாணமாயுள்ள ப்ரமாணத்தை உடையவர்களுக்கே, ஸ்வஸாத வாதாமந: வ்யவஸ்தித்தை—எப்பொழுதும் வாதத்தில் அதிகாரமுண்டு ஸர்வவாதிந:—'ஸர்வம் சூந்யம்' என்று சொல்பவருக்கோ வென்றால், அதநாபாயஸாக்—ப்ரமாணம் அப்ரமாணமாகிறபடியால், ந வாதே஽திகார:—வாதத்தில் அதிகாரமில்லை, அதாவது—அவர்களுடைய வாதம் நிஷ்ப்ரயோஜநமென்று சொன்னதாயிற்று இவ்விடத்தில் 'ஸர்வவாதிந:' என்று ஸர்வசூந்யவாதிகள் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், 'ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவை யெல்லாம் பொய்' என்று சொல்லும் அத்வைதிகளும் க்ரஹிக்கப்படுகிறார்கள், ந்யாயம் இரண்டு பெயருக்கும் துல்யமே.

அபி ச ப்ரத்யக்ஷத்ருஷ்டப்ரபஞ்சஸ்ய மித்யாத்வம் கேந ப்ரமாணேந ஸாத்யதே? 'ப்ரத்யக்ஷஸ்ய தோஷமூலத்வேநாந்யதாஸித்திஸம்பவாத் நிர்தோஷம் ஶாஸ்த்ரமநந்யதாஸித்தம் ப்ரத்யக்ஷஸ்ய பாதகம்' இதி சேத் 'கேந தோஷேண ஜாதம் ப்ரத்யக்ஷம் அநந்தபேதவிஷயம்?' இதி வக்தவ்யம். 'அநாதிபேதவாஸநாக்யதோஷஜாதம் ப்ரத்யக்ஷம்' இதி சேத், 'ஹந்த! தர்ஹ்யநேநைவ தோஷேண ஜாதம் ஶாஸ்த்ரமபி'

அபி ச..............உபபாத்யதே—தவிரவும், ப்ரத்யக்ஷமாக நம்மால் பார்க்கப்படும் ப்ரபஞ்சமானது பொய்யென்று சொல்வதற்கு ப்ரமாணம் என்ன? 'ப்ரத்யக்ஷம் என்பது தோஷத்தால் ஏற்படுகின்றது. அதற்கு வேறுவிதமாக ஸித்தி சொல்லக் கூடுமாகையால் எவ்வித தோஷ ஸம்பந்தமில்லாததும் வேறுவிதமாக ஸாதிக்கக் கூடாததுமான சாஸ்த்ரமானது அந்த ப்ரத்யக்ஷத்தைப் பாதிக்கும்' என்னில், 'அந்த தோஷமாவது என்ன? எந்த தோஷத்தால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டதாய் இந்த ப்ரத்யக்ஷம் இப்படி கணக்கற்ற பேதங்களைக் காட்டுகின்றது?' என்பதற்கு ஸமாதானம் சொல்லவேண்டும். 'அநாதிகாலமாக நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் பேத வாஸனையே தோஷம், அந்த தோஷத்தாலேயே ப்ரத்யக்ஷம் இம்மாதிரி தென்படுகின்றது' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அந்த

வஸ்தாத்ந பாத்யாநுபபத்தேஸ்ச ஸர்வஶூந்ய வாக்யமேவ— இவ்விடத்தில் 'வஸ்தாத்' என்பதற்குப் 'பிந்தி வரும்' என்பது பொருள் அன்று; 'பிந்தித் தோன்றும்' என்பதே அதன் கருத்து. ஒரு வஸ்துவை 'இது இன்னது' என்று முன்னதாகத் தெரிந்துகொண்டால்தான் 'அது இல்லை' என்று பின்னதாகச் சொல்லக் கூடும். ஆகையால், வஸ்து ஜ்ஞானம் முந்தியது; 'அது இல்லை' என்னும் ஜ்ஞானம் பிந்தியது. இதை 'அபாவ ஜ்ஞானத்தைக் குறித்து ப்ரதியோகி ஜ்ஞானம் காரணம்' என்று பெரியோர்கள் வ்யவஹரிப்பார்கள். இதனால், இல்லையென்று சொல்லும் நிஷேத வாக்யமே ப்ரபலம் என்று சொன்னதாயிற்று. இந்த ந்யாய ப்ரகாரம் 'ஒன்றும் இல்லை' என்னும் ஸர்வ ஶூந்ய வாதம் எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் பிந்தியது ('வஸ்தாத்') அதாவது ப்ரபலம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இப்படி எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் பிந்தியதாயும் ப்ரபலமாயுமுள்ள ஸர்வ ஶூந்ய வாதத்திற்கு, அதைக் காட்டிலும் பிந்தியதாகவும் ப்ரபலமாகவும் வேறொன்றுமில்லையாதலால், அதற்கு மற்றை ஒன்றாலும் பாதம் ஸம்பவிக்கமாட்டாதன்றோ? ஆகவே 'வஸ்தாத்ந பாத்யாநுபபத்தே:' என்பதற்கு இதுதான் தாத்பர்யம். இந்த தாத்பர்யத்தை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், 'ஸர்வஶூந்யவாதிநோ ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்த நிஷேதவாதிநஶ்ச தத்ரைவ வஸ்தாத்ந பாத்யாநுபபத்தே:' என்று ஆரம்பண அதிகரணத்தில் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்.

அபி ச—'அத்வைதிகள், ப்ரத்யக்ஷத்தைத் துர்பலமாகவும் சாஸ்த்ரத்தைப் பலீயஸ்ஸாகவும் சொல்லுகிறார்களே, அது ஏன்?' என்பதை விசாரித்து, 'அப்படி அவைகளுக்குத் தௌர்பல்ய ப்ராபல்யங்கள் இல்லை' என்பதை நிரூபிக்கிறார்.

ஏகதோஷமூலத்வாத் ப்ரத்யக்ஷஶாஸ்த்ரயோ: பாத்யபாதகபாவ ஸித்தி: | ஆகாஶவாய்வாதிபூத ததாரப்தஶப்தஸ்பர்ஶாதியுக்தமநுஷ்யத்வாதிஸம்ஸ்தாநஸம்ஸ்தித பதார்த்தக்ராஹி ப்ரத்யக்ஷம்; ஶாஸ்த்ரம் து ப்ரத்யக்ஷாத்யவிஷய ஸர்வாந்தராத்மத்வஸத்யத்வாத்யநந்தவிஶேஷண விஶிஷ்டப்ரஹ்மஸ்வரூப ததுபாஸநாத்யாராதந ப்ரகார தத்ப்ராப்தி பூர்வக தத்ப்ரஸாதலப்யபலவிஶேஷ தந்நிக்ரஹகாரண கர்மாநுஷ்டாந ஜநிதாநர்த்த விஶேஷவிஷயமிதி ஶாஸ்த்ரப்ரத்யக்ஷயோர் ந விரோத: | கதாசித்யதா

தோஷம் சாஸ்த்ரத்துக்கும் உண்டன்றோ? இப்படி ப்ரத்யக்ஷம் சாஸ்த்ரம் இரண்டும் ஒரே தோஷத்தால் கல்பிதங்களாக இருக்கிறபடியால், ஒன்றைப் பாதிக்கப்பட்ட தகுந்ததென்றும் (துர்ப்பலமென்றும்), மற்றொன்றைப் பாதிக்கத் தகுந்ததென்றும் (ப்ரபலமென்றும்) எப்படி நாம் சொல்லக்கூடும்? தவிரவும், ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விஷயம் வேறு, சாஸ்த்ரத்துக்கு விஷயம் வேறு. ப்ரத்யக்ஷமானது, ஆகாசம் வாயு முதலிய ஐந்துவித பூதங்களையும், அந்தப் பூதங்களுடைய சேர்க்கையால் உண்டானதாயும் சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலிய குணங்களுடன் கூடியதாயுமிருக்கும் மனுஷ்யத்தன்மை முதலிய அமைப்புகளுடன் காணப்படும் பதார்த்தங்களையுமே க்ரஹிக்கின்றது; சாஸ்த்ரமோவென்றால், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு எட்டாததாயும் ஸர்வாந்தராத்மத்வம் ஸத்யத்வம் முதலிய கணக்கற்ற விசேஷணங்களை யுடையதாயுமிருக்கும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையும், அந்த ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பது முதலான ஆராதிக்கும் ப்ரகாரங்களையும், அந்த ப்ரஹ்மத்தின் அநுக்ரஹத்தால் அடையக்கூடிய ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி முதலான பல விசேஷங்களையும், அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஆஜ்ஞையை அதிலங்கனம் செய்வதால் ஸம்பவிக்கும் கெடுதல்களையும் பற்றியே பேசுகின்றது. ஆகையால் சாஸ்த்ரத்திற்கும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் விரோதம் என்பதே ஸம்பவிக்கமாட்டாது. தவிரவும், சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ராபல்யம் சொல்லும் நீ, 'ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரமாணம்' என்று அவசியம் ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும். சாஸ்த்ரமானது ப்ரத்யக்ஷத்தையே ஆதாரமாக உடைத்தா யிருக்கின்றதன்றோ? ஆரம்பம்

ஆகாஶவாய்வாதி—இவ்விதம் ப்ரத்யக்ஷ சாஸ்த்ரங்களுக்குப் பரஸ்பரம் பாத்ய பாதக பாவமில்லை என்பதை நிரூபித்துவிட்டு, அவை யிரண்டுக்கும் விஷயங்கள் வெவ்வேறானதால் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் விரோதமே இல்லை என்று சொல்லுகிறார். விரோதம் இருந்தாலன்றோ அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் பாத்ய பாதக பாவம் ஸித்திக்கும் என்பது குறிப்பு.

விச்சிந்நபாடஸம்ப்ரதாயதாऽநேககுணவிஶிஷ்டஸ்ய ஶாகஸ்ய ஸர்வ
ஶாகம் ஸஹஸ்ர ப்ரத்யக்ஷவாக்யபரம்பராயுக்தஸ்யாநந்தஸ்ய வேதஸ்ய । இத்யநேந ஶ்ருதிப்ரதிபாதிதவிஶேஷவாதபலாஹதகுதர்க்கதூலராஶய: ஜாது
தம்ருதிரஸநைதத்யாவயதே ।

த்விதீயே து பக்ஷே உபாதிப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தவஸ்த்வநப்யுபகமாத் ப்ரஹ்மண்யேவோபாதிஸம்ஸர்கஸ்தத்ப்ரயுக்தாஶ்ச ஸர்வே தோஷா:

முடிவு ஒன்றுமில்லாமல அவிச்சிநமான பாட ஸம்ப்ரதாயம் முதலிய அநேக குணங்களை சாஸ்த்ரத்திறகு உணடென்று நீஙகளே ஒததுக் கொள்ளவில்லையா? குதருஷ்டிகள சொல்லும வேறு யுகதிகளும இம்மாதிரி தோஷ துஷடஙகளே அநேக வாக்ய பரமபரைகளை அடக்கியுள்ள அநேக சாகைகளை யுடைத்தாயிருக்கும கணக்கற்ற ச்ருதிகளாகிற ப்ரபலமான பெருங் காற்றின முன இம்மாதிரியான குதர்க்க ஜாலங்க ளெல்லாம் இலவம் பஞ்சாகப் பறக்கின்றன வென்று நாம இவ்வளவில் விரதராகிறோம்.

———— :0: ————

த்விதீயே........ஸர்வே தோஷா:—இரண்டாவது மததிலும், உபாதிப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு வஸ்து ஒததுககொள்ளபபடவில்லை யாதலால, உபாதியின ஸம்ஸர்க்கம் ப்ரஹ்மததிற்கு ஏறபடுகிற தென்று சொல்ல வேணடும்; அப்பொ

த்விதீயே பக்ஷே — இரணடாவதாகிற பாஸகர மததில. "வரம் ப்ரஹ்மைவாஜ்ஞம்" இதயாதியான ச்லோகத்தில், முதலில அத்வைதிகளின மததனதயும, பிறகு பாஸ்கர மதத்தையும் பற்றி ப்ரஸ்தாவித்திருககிறபடியால், இது வரையில அத்வைத மதத்தைக கண்டித்துவிட்டு, இப்பொழுது பாஸகர மதததை இரண்டாவது பக்ஷமென்று வயவஹரித்து அதைக கணடிகக உபகரமிக்கிறார்.

உபாதி ப்ரஹ்ம—உபாதியுடன ஸமபநதம் பெறறிருக்கும பரஹ்மம. ப்ரஹ்மமே, தேஹம் முதலிய உபாதிகளுடன் ஸம்பநதம் பெற்று ஜீவன முதலிய ரூபததை அடைகின்றது எனபது பாஸகர மதஸதர்களுடைய கொளகை. அத்வைதிகள மதததிற்போல 'பொய்' என்னும கொளகையால ஏற்படும் அநுபபததிகள பாஸகர மதததில ஏறபடாவிடினும், 'ஜீவனுககும ப்ரஹ்மததிறகும ஸவரூபம ஒன்றே' என்று சொலவதால ஏறபடும் தோஷஙகள இருககின்றன என்று நிரூபிக்கிறார்.

ஸ்வரூபேணைவ ஸர்வே யத: । தத்ஸ்வபாவஸ்வதயாபி நிமித்தபாதகா: ச்ருதய: ஸர்வா விஹந்யேரந் । யதா கடாகாசாதே: பரிச்சிந்நதயா

முது உபாதிஸம்பந்தங்களான ஸகல தோஷங்களும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஏற்படும். அப்படி ஏற்பட்டால், 'ப்ரஹ்மம் எவ்வித தோஷமுமற்றது, அது அபஹத பாபம்' என்று சொல்லும் ச்ருதிகளெல்லாம் பாதிதங்களாகிவிடும். 'அப்படி பாத ப்ரஸங்கம் வரமாட்டாது. எப்படியானால் கடத்தில் இருக்கும் ஆகாசம் முதலியவைகள், ஆகாரத்தில் அள

ஔபாதிகா: ஸர்வே தோஷா:—உபாதியால் ஏற்படும் தோஷங்களெல்லாம்.

யதா கடாகாசாதே:—பாஸ்கர மதஸ்தர்கள், ஆகாசமாகிற த்ருஷ்டாந்தத்தை அவலம்பித்துத் தமது கொள்கையைப் பின்வருமாறு நிரூபிக்கிறார்கள். ஆகாசம் என்னும் பதார்த்தம் ஒன்றே, அது ஸர்வ வ்யாபி. அப்படி இருக்கையிலும், அது, ஒரு குடம் முதலியவைகள் இருக்குமிடங்களில் அந்தக் குடம் முதலியவைகளின் அளவுடனும் ஆகாரத்துடனும் கூடினதாகவே தென்படுகின்றது, ஒன்றைக் குடத்தின் ஆகாசமென்றும், மற்றொன்றைக் கலசத்தின் ஆகாசமென்றும், இம்மாதிரி பரஸ்பர பின்னங்களாகவும் மஹாகாசத்தினின்று வேறுபட்டவைகளாகவுமே நாம் அவைகளை வ்யவஹரிக்கின்றோம். இவைகளில் நாம் பார்க்கும் ஆகாரச் சிறுமை பெருமை முதலிய குணதோஷங்கள் மஹாகாசத்தில் எவ்வித ஸம்பந்தப் படாதவைகளாகவே இருக்கின்றன. இந்த மஹாகாசம் போலவே ப்ரஹ்மமும். எப்படியானால் இந்த ஆகாசம், குடத்தின் ஸம்பந்தத்தைப் பெறுமிடத்தில் குடத்தின் ஆகாசமாகவும் கலசத்தின் ஸம்பந்தத்தைப் பெறுமிடத்தில் கலசத்தின் ஆகாசமாகவும் மாறுகையிலும் அந்தக் குட கலசங்களுடைய குண தோஷங்களால் ஸம்பந்தப்படாமல் இருக்கின்றதோ, அம்மாதிரியே ப்ரஹ்மமும், தேஹம் முதலிய உபாதிகளின் ஸம்பந்தத்தைப் பெறும்பொழுது—ஜீவன்களாக மாறின போதிலும் அந்த ஜீவன்களுடைய குண தோஷங்களால் ஸம்பந்தப்படாமலே இருக்கின்றது. இதுதான் அவர்கள் சொல்லும் த்ருஷ்டாந்தம். இந்த - த்ருஷ்டாந்தத்தில் அவர்களால் சொல்லப்படும் விஷயமே இல்லை என்பது இதற்குச் சொல்லப்படும் ஸமாதானம். ஆகாசம் என்னும் வஸ்து அவயவங்களுடன் கூடியதாகவும் பாகம் பாகமாகப் பிரிக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கும் பக்ஷத்தில், பாஸ்கரர் சொல்வதுபோல குடத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் பாகம் குடத்தின் குணதோஷங்களால் துஷ்டங்களாகின்றது என்றும், மஹாகாசம் அப்படி துஷ்டமாகாமலே இருக்கின்றது என்றும் ஒரு வ்யவஸ்தை சொல்லக்கூடும். அப்படி பாகம் பாகமாக ஆகாசம் பிரிக்கக்கூடாததாதலால், எவ்விடத்திலாவது தோஷ ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டபோதிலும் அந்த தோஷம் - எவ்வித - வ்யவஸ்தை

உஹாகாஶாதெஶ்சக்ஷுஂ வாஷ்பாஹெஃஷு உஜஸாஞெ, தஸூ மஹா வா தொஷா வா சுதவஸ்திஷு உஹாகாஶெ ந ஸஂபஷ்யூஞெ, ஸாவஉவாயி கூதஹெஃவ்யவஷ்டிதஜீவமதா தொஷா சுதவஹிதெ வரெ ப்ரஹ்மணி ந ஸஂபஷ்யூஞெ' உதி செதெநதஃவவஜூதெ। நிராவயவஷ்டா காஶஷ்டாநவஜெஃஷ்டு வடாஜிஹிஷ்ஹாஸஂஹவாதெநெவாகாஶெந வடாஃயஃ ஸஂயுக்தா உதி ப்ரஹ்மணாஉவ்யஜெஃஷ்கா உஷெஹ்மவொவாயி

வுக குடபட்டவைகளாக இருந்துகொணடு, மஹாகாசத்தைக காட்டிலும் விலக்ஷணஙகளாகவும் பரஸ்பரம வேறு'ட்டவைகளாகவும காணப்படுகின்றனவோ, அவைக ளில் தென்படும் குணங்களாவது தோஷஙகளாவது எவவித அளவுககும் உட்படாமல் இருககும மஹாகாசததில ஸம்பநதிக்கவுமல்லையோ, அம்மாதிரியே உபாதியால் ஏறபடும் பரஸ்பர பேதமடியாக வரும் குணதோஷ'வயவஸதையுடன் கூடிககொண்டிருக்கும் ஜீவன களுடைய தோஷஙகள் பரப்ரஹ்மத்தினிடததில் ஸம்பநதிககமாட்டா' என்னில், இது உபபந்நமாக மாட்டாது, ஆகாசமானது அவயவமற்றது. ஆகையால் சேதிக்கத்தகாதது; கடம முதலியவைகள் அதைச் சேதிககமாட்டாவாதலால், அவைகள அந்த ஆகா சததுடன் ஸம்பநதப்பட்டே இருக்கின்றன. அதுபோல, ப்ரஹ்மமும் சேதிககத் தகா தாதலால், உபாதிகள் ப்ரஹமததுடன் ஸம்பநதப்பட்டே இருக்கின்றனவென்று

யுமின்றிக்கே ஆகாசம் முழுவதிலும் பரவுகினறது என்றே சொல்ல வேணடு மன்றோ? ஆகையால், மஹாகாசம் ஒருபொழுதும் தோஷ துஷ்டமாகிறதில்லை என்று சொல்வது உபபந்ந மாகமாட்டாது. அநத மாதிரியே உபாதிப்ரஹ்மத்திற்குத் தோஷ ஸ்பாசம் ஏறபடுகையில் உபாதி ஸமபநதம் பெறாத பரப்ரஹ்மமும் தோஷ துஷ்டமாகின றது எனறே சொல்லவேணடும்.

உவாயிகூத ஹெஃவ்யவஷ்டிதஜீவமதா தொஷாஃ—உபாதி ஸம்பநதத தால் ஏற்படுமது ஜீவன்களுள் தென்படும் பாஸ்பர பேதம். அநதப் பேதததால் ஜீவன்களுக்குக குண தோஷஙகள் வயவஸ்திதஙகளாக இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட ஜீவன்களிடத்தில் இருக்கும் தோஷஙகள் என்பது இநதப் பதத்தின் அர்ததம்.

சுதவஹிதெ வரெ ப்ரஹ்மணி—உபாதி ஸம்பநதம பெறாத பர ப்ரஹ் மத்தினிடததில்.

संयुक्तं स्यात् । 'घटसंयुक्ताकाशप्रदेशादघटसंयुक्ताकाशप्रदेशोऽन्य एवेति' इति चेत्, आकाशस्यैकत्वेऽपि प्रदेश

சொல்லவேண்டும். 'குடத்திலுள்ள ஆகாச ப்ரதேசம் மற்றை ஆகாச ப்ரதேசங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதே' என்னில், அதிலும் எவ்வித நியமமும் இல்லை. ஆகாசம் என்பது ஒரே வஸ்து, அதற்கு ப்ரதேச பேதத்தால் குடம் முதலியவைகளுடன் சேர்க்கை நேர்கின்றது ஆகையால், ஒரு குடம், ஒரு இடம் விட்டு மற்றோரிடத்திற்கு நகருகையில் அந்த ப்ரதேசத்திற்கு எவ்வித வ்யவஸ்தையும் இல்லை. அம்மாதிரியே ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்திலும் ப்ரதேச பேதத்திற்கு அவ்யவஸ்தை ஸம்பவிக்கிறபடியால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாத்யின ஸம்ஸர்க்கம் நிச்சயம் ப்ரஸங்கிக்கும். தவிரவும், உபாதி ஓரிடம்விட்டு மற்றோரிடம் போகையில், உபாதி

घटसंयुक्ताकाशप्रदेशः—மறுபடியும் பாஸ்கர மதஸ்தர்கள், வேறொரு ஹேதுவை அவலம்பித்துக் குண தோஷங்களுடைய வ்யவஸ்தையைச் சொல்லுகிறார்கள் குடத்துடன் சேர்ந்திருக்கும் ஆகாச ப்ரதேசம் ஒன்று, அதனுடன் சேராமலிருக்கும் ப்ரதேசம் மற்றொன்று, இப்படி ப்ரதேசம் வேறுபடுகிறபடியால், ஒரு ப்ரதேசத்தில் ஒரு குடத்தின் ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் தோஷம் அந்த ப்ரதேசத்திலேயே வ்யவஸ்திதமாக நிற்கவேண்டுமே தவிர வேறு ப்ரதேசங்களுக்கும் அவ்யவஸ்திதமாக அது போகமாட்டாது. இதுதான் அவர்கள் சொல்லும் வ்யவஸ்தை. இந்த வ்யவஸ்தையும் நிலைபெற மாட்டாது. ஏனென்றால், உபாதிகள் ஒரே ப்ரதேசத்தில் நிலையாக நிற்கவில்லையன்றோ? குடம் என்பது ஒரு இடம் விட்டு மற்றொரு இடத்திற்குச் சலிக்கிறதில்லை என்று ஒரு நியமம் இருக்கும் பக்ஷத்தில், அவர்கள் சொல்லும் வ்யவஸ்தை ஸம்பவிக்கக்கூடும். அப்படி நியமம் இல்லை. ஒரு ப்ரதேசத்திலிருந்து வேறொரு ப்ரதேசத்திற்கு ஒரு குடம் கொண்டுபோகப்படும்பொழுது, அந்தக் குடத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்ட ப்ரதேசமும் மாறுகின்றது, அந்தக் காரணத்தாலேயே குடத்தின் ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் தோஷம் ஒரு வ்யவஸ்தை இல்லாமல் ஆகாசம் முழுவதற்குமே ஏற்படுகின்றதென்று சொல்லவேண்டும். தவிரவும், ஆகாசம் என்பது ஒரே வஸ்து; அநேக வ்யக்திகள் அடங்கியுள்ளது அன்று. ஆகையால், 'இதற்கு மாத்ரம் தோஷ ஸ்பர்சம் உண்டு, மற்றொன்றுக்கு இல்லை' என்று சொல்வதும் ஸாத்யமில்லை,

ஸஹைவ கடாதிஸம்யோகாத் கடாதௌ கச்சதி தஸ்ய ச ப்ரதேசஸ்யா நியம இதி, தத்வத் ப்ரஹ்மண்யேவ ப்ரதேசபேதாநியமே உபாதிஸம் ஸஞ்சரத்யுபாதௌ கச்சதி ஸம்யுக்த வியுக்த ப்ரஹ்ம ப்ரதேசபேதாத், ப்ரஹ்மண்யேவோபாதி ஸஞ்சாரம், க்ஷணே க்ஷணே பந்தமோக்ஷௌ ச ஸ்யாதாமிதி ஸந்த: பரிஹஸந்தி ।

'நிரவயவஸ்யைவாகாசஸ்ய ச்ரோத்ரேந்த்ரியத்வேபி ஜந்த்ரிய

யுடன் சேர்ந்திருந்த ப்ரஹ்ம ப்ரதேச மொன்று, பிரிந்திருக்கும்படியான ப்ரஹ்ம ப்ரதேசம் மற்றொன்று. ஆக இரண்டு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசங்களுக்கும் பரஸ்பர பேதம் ஏற்படுகிற படியால் ஒரு க்ஷணத்தில ப்ரஹ்மத்திற்குப் பந்தமும் மற்றொரு க்ஷணத்தில அதற்கு மோக்ஷமும் ஸம்பவிக்கின்றன என்று சொல்லவேண்டிவரும். அப்படிச் சொல்வதை அபிஜ்ஞர்கள் பரிஹஸிப்பார்களன்றோ ?

நிரவயவஸ்ய.........ந் பஹுஷ்வேகஸ்யைவ —' எப்படியானால நிரவயவமாயும் அந்தக் காரணத்தால பிந்ந பிந்ந பாகங்களாகப் பிரிக்கக்கூடாமலு மிருக்கும் ஆகா

தத்வத் ப்ரஹ்மண்யேவ — அம்மாதிரியே பரஹ்மத்தின் விஷயத்திலும். ப்ரஹ்மம் என்பது ஒன்றே, தேஹம் முதலிய உபாதிகள் ஒரே இடத்தில இருக்கின்றன என்னும் நியமமும் இலலை ஆகையால, உபாதிஸம்ஸர்க்கத்திற்கு வ்யவஸ்தை சொல்வது ஸாத்ய மிலலை. பரப்ரஹ்மத்திற்கே உபாதி ஸம்ஸர்க்கம் சொல்லப்பட வேண்டும்.

" ப்ரதேசபேதாநியமேநோபாதி ஸம்ஸர்காத் " என்னும் ஹேதுவுக்கு " ப்ரஹ்மண்யேவோபாதிஸம்ஸர்க: " என்பது ஸாத்யம், "உபாதௌ கச்சதி ஸம்யுக்த வியுக்த ப்ரஹ்ம ப்ரதேசபேதாத் " என்னும் ஹேதுவுக்கு " க்ஷணே க்ஷணே பந்தமோக்ஷௌ ஸ்யாதாம் " என்பது ஸாத்யம். அதாவது—ஒரு பொழுது ஒரு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு உபாதி ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டால், அப்பொழுது அது ஜீவனாக மாறி அதற்குப் பந்தம் ஸம்பவிக்கின்றது, அடுத்த க்ஷணத்தில் அந்த உபாதி சலித்து மற்றொரு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்தில அது ஸம்பந்தப்பட்டால், பூர்வம் பந்தம் ஏற்பட்ட ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு மோக்ஷமும் பூர்வம் பந்தமற்றிருந்த மற்றொரு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு பந்தமும் ப்ரஸங்கிக்கு மன்றோ ? இதை அபிஜ்ஞர்கள் ஒத்துக் கொள்வார்களா ?

நிரவயஸ்யைவ ஆகாசஸ்ய ச்ரோத்ரேந்த்ரியத்வேபி — மறுபடியும் வேறொரு த்ருஷ்டாந்தத்தை அவலம்பித்துப் பாஸ்கர மதஸ்தர்கள் இந்த தோஷஸம்பந்

வ்யவஸ்தாவகல்பநாநுபபத்தே வ்யவஸ்தா ஸங்கரஸ்ய உக்த த்வாத் । வாயு விசேஷ ஸம்ஸ்க்ருத கர்ண ப்ரதேச ஸம்ஸ்கார ஸ்ய சக்தி ஸம்ஸ்கார ப்ரதேச ஸ்ய ச ஸத்பாவ ப்ரதேசாநாம் ப்ரத்யக்ஷாநாம் தத் த்வ அ ப்ரதேசாந்தரே ஷ்வாபி

சமே காதாகிற இந்தரியமாக இருக்கையிலும, 'இது காதாகிற இந்தரியம் இது, அந்த இந்தரியமன்று' என்று ஒரு வயவஸ்தை ஏற்படுகின்றதோ, அம்மாதிரியே ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலும் வயவஸதை உபபந்நமாகக்கூடும்' என்னில், அப்படி உபபத்தி ஸம்பவிக்க மாட்டாது என்று நாம சொலவோம. கேவலம ஆகாசமே காது இந்த்ரியமன்று , ஒருவித

த்தத்திற்கு ஒரு வயவஸ்தையைச் செ லலுகிறாகள குடத்தின் ஆகாசம் என்னும் தருஷ்டாந்தம இருக்கட்டும். ச்ரோத்ரேந்தரியம எனபது ஆகாசமே. அந்த ஆகாசம தேஹத்தில மற்றைப் பாகங்களில ஸம்பந்தபபட்டபோதிலும, ஒருவித உபாதி ஸமபந்தத்தால் ச்ரோத்ரத்திற்கு மாத்ரம் ஒருவித இந்தரிய வயவஸ்தை ஏற்படவிலலையா? அதுபோல ஜீவத்தன்மை ஏன் வயவஸதிதமாக இருக்கக்கூடாது? எனபது தான் அவாகளுடைய கக்ஷி இதறகு ஸமாதானம் இந்தரிய வயவஸதை ஏற்பட்டபோதிலும், உபாதி ஸம்பந்திக்கும் பரதேசத்திறகு எவவித வயவஸதையும இலலை என பதுதான். ஒரு ப்ரதேசத்தில் உபாதி ஸமபந்தித்ததால, அந்த ஸமபந்தம் அவ்யவஸ்தித மாக ப்ரதேசாந்தரஙகளுக்கும ஏற்படுகின்றது என்பது அனறோ நமது ஆக்ஷேபம்? அந்த ஆக்ஷேபம நிவ்ருத்தமாகாமலே நிற்கின்றது. தருஷ்டாந்தத்தில், ஆகாசம எல்லாருடைய சரீரஙகளிலும் எவவித நியமமுமின்றிக்கே ஸாவ பரதேசஙகளிலும் ஸம்பந்திக்கின்றது என்பதை ஒத்துக் கொணடதாலேயே உபாதி ஸமயோகிக்கும் ப்ரதேசத்தின அநியமம் ஒத்துக்கொணடதாகிறது. அது போல ஒரு பரஹ்ம பரதேசத்திறகு உபாதி ஸமபந்தம வருமபொழுது பர ப்ரஹ்மம முழுவதும உபாதியால் ஸமபந்தப்பட்டதாகினறது என பதை ஒததுககொணடால, அப்பொழுது, உபாதியுடன் ஸமபந்திக்கும் ப்ரஹ்ம பரதேசத்திறகு அநியமம ஏறபடும,ப்ரஹ்மத்திறகுததோஷமறறிருக்கும தனமையைச சொலலும சருதி வாக்யஙகளும பாதிதஙகளாகி விடுமன்றோ? தருஷ்டாந்தத்தில் இந்தரிய வயவஸதை ஏற்படுகினறது எனபதை நாம ஒததுகசொள்ளுகிறோம. அதுவும ஸகல ஆகாசத்திறகும இல்லை, நாம ஒரு ப்ரயத்நம் செயது, அதனுல் ஒருவிதமான காறறு உணடாகி, அந்தக காற்றின ஸமயோகத்தால காதுககுள இருக்கும ஒரு பாகத்திற்கு ஒருவித ஸமஸ்காரம் ஏற்பட்டு, அப்படி ஸம்ஸ்க்ருதமான அந்தக காதின பாகத்துடன் ஆகாசம ஸம்பந்தப்பட்டால, அந்த ஆகாசத்திறகு மாத்ரம் இந்த்ரிய வயவஸ்தை ஏறபடும. இது உபாதி ஸம்யோக ப்ரதேசத்தின் வ்யவஸ்தையை அபேக்ஷிக்கவில்லை யாதலால் இது அகார்யகரம்.

யத்யபி இந்த்ரியவ்யவஸ்தாவசநாத் ; ஆகாஶஸ்ய து ஸர்வேஷாம் ஶரீரேஷு கர்ணச்சித்ரேஷு அநியமேந ஸர்வப்ரதேஶ ஸம்யோக இதி ப்ரஹ்மண்யபி உபாதிஸம்யோக ப்ரதேஶநியம: ஏவ । ஆகாஶஸ்ய ஸர்வ கர்ணேநைவ ஶ்ரோத்ரேந்த்ரியஸ்ய உபாதிபேதாத் இந்த்ரியவ்யவஸ்தா உக்தா ; ஸாத்விகாஹங்காரகார்யம் ஆகாஶோ ந ஶ்ரோத்ரேந்த்ரியம், வைகாரிகாஹங்கார

மான காற்றினுல ஸமஸகாரததை அடையும் காது ப்ரதேசததுடன் கூடிக்கொணடிருக் கும ஆகாசமே அநத இநதரியம். அநத ப்ரதேசததிறகும மற்றை ப்ரதேசஙகளுக்கும எவ வித பேத வயவஸதை இராமலிருநதபோதிலும இநதரிய வயவஸதை உபபநநமாகும. கேவல ஆகாசததிறகோவெனருல், அது, எல்லாருடைய சரீரஙகளும் ஓரிடம விட்டு மற் ருேரிடததிற்குப் போகுமபொழுது, எவவித நியமமுமினறிககே ஸகலமான ப்ரதேசதது டன ஸம்பநததைப் பெறுகின்றது. அமமாதிரியே, பரஹ்மததின விஷயததில் ப்ரதேச பேதததின் அநியமம இருககிறபடியால், உபாதியின் ஸமயோகம அநத ப்ரஹமததிற்கு நிச சயம் ஸமபவிகக வேணடும். தவிரவும், ஐநது வித பூதஙகளுள ஒன்ருகிய ஆகாசத்தையே காது எனனும் இநதரியமாக நீஙகள சொல்லுகிறீாகள. அது சாஸதர விருத்தம. நீங கள சொல்வதை ஒததுககொண்டே நாமும இதுவரையில ஸமாதாநம் சொன்னேம. இப்பொழுது அதன் உணமையைச சொல்லுகிருேம ஆகாசம் சரோத்ரேநதரியமாக

ஆகாஶஸ்ய ஸர்வேணைவ ஶ்ரோத்ரேந்த்ரிய உபாதிபேதாத் இந்த்ரிய வ்யவஸ்தோக்தா—இநதரியம எனபது கேவல ஆகாசம அனறு. அப்படி அதை ஆகாசமெனறு ஒததுககொணடே இப்பொழுது நாம ஸமாதாநம சொனனேம. உணமையை விசாரித்தால இநதரியம ஆகாசமனறு எனபது விளஙகும. அப்பொழுது பாஸ்கராகளால சொலலப்படும தருஷடாநதம ஸாவதா அநுபபநநமாகி விடும.

வைகாரிகாஹங்காரகார்யாணீந்த்ரியாணி—வைதிக பரக்ரியை பினவருமாறு நிறகும. பரக்ருதி மஹத முதலான ததவஙகளுள அஹங்காரம் எனனும் பெயருடைய தத்வம ஒன்று. அது, ஸாதவிகம ராஜஸம தாமஸம எனறு மூனறு வகைப் படும். ஸாதவிகாஹஙகாரததை வைகாரிகமெனறும், ராஜஸததைத தைஜஸமென றும, தாமஸததைப பூதாதியெனறும் சொல்வாாகள. ப்ருதிவீ அப்பு தேஜஸ வாயு ஆகா சம எனனும ஐநது வகைபட்ட பூதஙகளும தாமஸாஹஙகாரததிலிருநது உண்டாகின றன; ஜ்ஞாநேநதரியஙகள ஐநது, காமேநதரியஙகள் ஐநது, மநஸ ஒனறு, ஆகப பதினெரு இநதரியஙகளும் ஸதவிகாஹஙகாரததிலிருநது உணடாகின்றன. இது வைதிகாகளுடைய மதம் இது இப்படி இருநதால, ச்ரோதரேநதரியத்தை ஆகாசமென்று எவவிதம் சொல்லக் கூடும் ?

22

காராதேகாதஶேந்த்ரியாணி ஜாயந்த இதி ஹி வைதிகா:। யதோக்தம் பகவதா பராஶரேண,

"தைஜஸாநீந்த்ரியாண்யாஹு: தேவா வைகாரிகா தஶ।
ஏகாதஶம் மநஶ்சாத்ர தேவா வைகாரிகா: ஸ்ம்ருதா:॥"

இதி। அயமர்த்த:— "வைகாரிகஸ்தைஜஸஶ்ச பூதாதிரிதி த்ரிவிதோऽஹங்கார:। ஸ ச க்ரமாத் ஸாத்த்விகோ ராஜஸஸ்தாமஸஶ்ச। தத்ர தாமஸாத் பூதாதேராகாஶாதீநி பூதாநி ஜாயந்த இதி ஸ்ருஷ்டிக்ரமமுக்த்வா, தைஜஸாத் ராஜஸாதஹங்காராதேகாதஶேந்த்ரியாணி ஜாயந்த இதி பரமதமநுவதந்ஸ்வ, ஸாத்த்விகாஹங்காராத்வைகாரிகாதேகாதஶேந்த்ரியாணி ஜாயந்த இதி ஸ்வமதம் ஸமர்த்யதே "தேவா வைகாரிகா: ஸ்ம்ருதா:" இதி।

மாட்டாது. வேதம் அறிந்தவர்கள், பதினொரு இந்திரியங்களும் வைகாரிகமாகிற அஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகின்றனவென்று சொல்லுகிறார்கள். பகவான் பராசரர் பின்வருமாறு சொல்லியிருக்கிறார் —

"இந்திரியங்களைத் தைஜஸங்களென்று சிலர் சொல்வார்கள். ஆனால் நாம், அவைகளை வைகாரிகங்களென்றே சொல்வோம்".

இதன் அர்த்தம் என்னவென்றால்—'வைகாரிகமென்றும் தைஜஸமென்றும் பூதாதி என்றும் அஹங்கார தத்வம் மூன்று வகைப்படும் அவைகளுள் வைகாரிகமென்பது ஸாத்விக அஹங்காரம், தைஜஸமென்பது ராஜஸம், பூதாதி என்பது தாமஸம். இவைகளுள் மூன்றாவதாகிற தாமஸ பூதாதியிலிருந்து ஆகாசம் முதலிய ஐந்து பூதங்கள் உண்டாகின்றனவென்று முதலில் ஸ்ருஷ்டி க்ரமத்தைச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு, ராஜஸ தைஜஸத்திலிருந்து பதினொரு இந்திரியங்கள் உண்டாகின்றனவென்று சிலர் சொல்வதாகச் சிலருடைய மதத்தைச் சொல்லி, அதற்குப் பிறகு "தேவா வைகாரிகா:

தைஜஸாநீந்த்ரியாண்யாஹு:— இந்திரியங்களைத் தைஜஸங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். இது பராசர மஹர்ஷியின் வாக்யம். இந்திரியங்கள் தைஜஸங்களானால், அவை ராஜஸாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகிறவையாக இருக்க வேண்டும். அது தமது மதம் அன்று என்பதை ". ஆஹு:" (சொல்லுகிறார்கள்) என்பதால் ஸூசிப்பித்தார்.

"தேவா வைகாரிகா: ஸ்ம்ருதா:— இந்திரியங்களெல்லாம் வைகாரிகங்களென்று ஸ்மரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன இதனால், இப்படிச் சொல்வதுதான் தமது மதம் என்பது ஸூசிதமாகின்றது.

ஷைவாஃ—ஐந்த்ரியாணி । ஸாவஸீம் இந்த்ரியாணாமாஹங்காரிகத்வம் தத் ஹேதுத்வாவகாரணம் ஸ்ருதி ஆஹ்யதே । ஸாத்விகஷ்வேஷ்மிந்த்ரியாணா மாகாமுரான்று ஹேத விகாரகஷஷ்ஷவாகாமுரான் ஹேதவமிணா விமெஷாஃ

ஷ்ருதாஃ' என்பதால் ஸாத்விக வைகாரிகங்களிலிருந்தே இந்த்ரியங்கள் உண்டாகின்றன வென்று தமது மதத்தைப் பராசரர் ஸூசிப்பிக்கிறார். "ஷைவாஃ" என்பதற்கு "இந்த்ரியங்கள்" என்பது பொருள். இப்படி வைகாரிகங்களாயுள்ள இந்த்ரியங்களுக்கு ஆகாசம் முதலிய பூதங்களால் போஷணம் கிடைக்கின்றது என்று மகா பாரதத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது 'இந்த்ரியங்கள் பூதங்களுடைய பரிணாமங்கள்' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அப்பொழுதும் நாம் சொல்லும் அவயவஸ்தை ப்ரஸங்கிக்கின்றது. ஆகாசம் முதலிய பூதங்களின் பரிணாமங்களெல்லாம், ஆகாசம் முதலிய பூதங்களின் விகாரங்கள் என்னும் காரணத்தாலேயே, சரீரம்போல, ஒரு வயவஸ்தையுடன் கூடினவைகளாக இருந்து

"ஷைவாஃ—ஐந்த்ரியாணி"—"ஷைவாஃ" என்னும் பதத்திற்கு "இந்த்ரியங்கள்" என்பது பொருள். இந்த்ரியங்களை "ஷைவாஃ" என்று சொல்வது வேத ப்ரயோகத்தை ஒத்தது. "ந அக்ஷ்ஷா ம்ருஷ்யதே நாவி வாஆ நாநெஷு ஷைவெஃ" என்பது வேத ப்ரயோகம்.

ஸாவழ—முதலில், 'ஐந்து வித பூதங்களே இந்த்ரியங்கள்' என்று பாஸ்கரர்கள் சொல்வதை ஒத்துக்கொண்டு கண்டனம் செய்யப்பட்டது. பிறகு 'பூதங்கள் இந்த்ரியங்கள் அல்ல' என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது 'பூதங்களின் விகாரங்களோ இந்த்ரியங்கள்' என்னும் மதம் கண்டிக்கப்படுகிறது.

ஹேதெஷ்வாவஷ்யாயநழ—பூதங்களால் போஷணம். அதாவது, 'இந்த்ரியங்கள் பூதங்கள் அல்ல, ஆனால் இந்த ஐந்து பூதங்களால் அவைகளுக்கு ஒருவித போஷணம் ஏற்படுகின்றது' என்று சொன்னதாயிற்று. இதை இவ்விடத்திற் சொல்வானேன் என்றால்,சில க்ரந்தங்களில் இந்த்ரியங்களைப் பௌதிகங்களென்று க்ரந்த கர்த்தாக்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள் ; அப்படிச் சொல்லியிருக்கு மிடங்களெல்லாவற்றிலும் 'இந்த்ரியங்கள் பூதங்களால் போஷணம் செய்யப்படுகின்றன' என்று மாத்ரம் நாம் அர்த்தம் கொள்ள வேண்டுமே தவிர, 'இந்த்ரியங்கள் பூதங்களின் பரிணாமங்கள்' என்று நாம அர்த்தம் கொள்ளக்கூடாது என்பதை விளக்கும் பொருட்டே.

ஸாத்விகஷ்வேஷம் இந்த்ரியாணாழ—இந்த்ரியங்களைப் பூதங்களின் பரிணாமங்களென்று சொல்வது ஸாத்யமன்று, ஆகையால் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட அநியமம் நிற்கின

[illegible] ।

கொண்டு, ஜந்துக்களுக்கு இந்த்ரியங்களாக ஆகின்றன. ப்ரஹ்மமோ அவயவமற்றது, விகாரமற்றது, இந்தக் காரணங்களால் சேதிக்கத்தகாதது ஆகையால் ஜீவனை ப்ரஹ்மத்தின் பரிணாமமென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை. ஆகையால், 'இது உபாதியுடன் ஸம்பந்தம் பெற்ற ப்ரஹ்மம், இது அப்படி ஸம்பந்தப்படாதது' என்று ஒரு வ்யவஸ்தை அநுபபந்நமே. வ்யவஸ்தை அநுபபந்நமாகிறபடியால் உபாதியின் சேர்க்கையால் ஜீவனுக்கு ஸம்பவிக்கும் கணக்கற்ற தோஷங்களெல்லாம் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ப்ரஸங்கிக்கும். அந்த ப்ரஸங்கம் பரிஹரிக்கக்கூடாததே. ஆகையால் இந்தப் பக்ஷத்தை அவலம்பித்திருப்பவர்கள் கேவலம் உபதேசமாத்ரத்தால் த்ருப்தியடைகிறவர்களென்றே சொல்ல வேண்டும். அப்படி த்ருப்தியடைகிறவர்களைச் சாஸ்த்ரம் அறிந்தவர்கள் பஹுமதிக்க மாட்டார்கள்.

றதே தவிர விலக்கவில்லை. உபாதியின் சேர்க்கையால் பரப்ரஹ்மத்திற்கு எவ்வித தோஷமும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்பது பாஸ்கரர்களின் கக்ஷி, அதற்கு அவர்கள் சொல்லும் ஹேது, 'உபாதியுடன் சேரும் ப்ரஹ்மம் வ்யவஸ்திதமாக இருக்கின்றதாகையால் அதனுடன் சேராமலிருக்கும் சுத்த ப்ரஹ்மம் சுத்தமே' என்பதுதான். 'அப்படி வ்யவஸ்தை இருந்தால் நீங்கள் சொல்வது உபபந்நமாகும், அப்படிப்பட்ட நியமம் ஒன்றுமில்லையே' என்பதுதான் நம்முடைய ஆக்ஷேபம்.

ஶரீரவத் — 'சரீரம் போல'. சரீரமானது பூதங்களின் விகாரம். அந்தக் காரணத்தால் அதற்குச் சரீரத்தன்மை வ்யவஸ்திதம். ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தின் விகாரமன்று, ஆகையால் அதற்கு வ்யவஸ்தை இல்லை. ஜீவனை ப்ரஹ்மத்தின் பரிணாமம் என்று சொன்னால், 'ஜீவன் நித்யன், பிறப்பற்றவன்', 'ப்ரஹ்மம் நிர்விகாரம்' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யங்கள் விரோதிக்கும்.

[illegible] — உபதேச மாத்ரத்தால் த்ருப்தி அடைபவர்களின் கக்ஷி இது. ந்யாய விசாரம் செய்து ஒருவித நிர்ணயம் ஏற்படுத்தச் சக்தியுள்ளவர்கள் இம்மாதிரி கக்ஷியை அவலம்பிக்க மாட்டார்கள் என்பது குறிப்பு.

ஸ்வரூபபரிணாமாப்யுபகமாத் அவிகாரத்வஶ்ருதிர் பாத்யதே। 'நிர்விகாரஸ்ய து ப்ரஹ்மண: ஶக்திபரிணாம:' இதி சேத், கேயம் ஶக்திருச்யதே? கிம் ப்ரஹ்மபரிணாமரூபா? உத ப்ரஹ்மணோऽநந்யா காऽபி? உபயபக்ஷேऽபி ஸ்வரூபபரிணாமோऽவர்ஜநீய ஏவ।

த்ருதீயேऽபி பக்ஷே ஜீவப்ரஹ்மணோ: பேதவதபேதஸ்யாऽபி

ஸ்வரூப... ....அவர்ஜநீய ஏவ—தவிரவும், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே அசேதந வஸ்துக்களாகப் பரிணமிக்கின்றது என்று நீங்கள் சொல்வதும் அநுபபந்நம். அப்படி ஸ்வரூப பரிணாமத்தை ஒத்துக்கொண்டால் 'ப்ரஹ்மம் எவ்வித விகாரமும் அற்றது' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யம் விரோதிக்குமன்றோ? 'ஸ்வரூபம் பரிணமிக்கின்றது என்று நாங்கள் சொல்லவில்லை, ஆனால் ப்ரஹ்மத்தின் சக்தியே அவ்விதம் பரிணமிக்கின்றது என்று மாத்ரம் சொல்லுகின்றோம். ஆகையால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்திற்கு எவ்வித தோஷமும் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது' என்னில், சக்தி என்று உங்களால் சொல்லப்படுவது எது? அது ப்ரஹ்மத்தின் பரிணாமமா? இல்லாவிட்டால் அது ப்ரஹ்மமேயா? இரண்டு கோடியிலும் ப்ரஹ்மம் பரிணமிக்கின்றது என்பதை நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளவே வேண்டும். அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள வழியில்லை.

த்ருதீயேऽபி.............அப்யுபகமாத்—மூன்றாவது பக்ஷத்திலும், ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் ஒத்துக்கொள்ளப்படுவது போல் அபேதமும் ஒத்துக்கொள்

ஸ்வரூபபரிணாம:—இதுவரையில், 'ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே' என்று சொல்வது 'ப்ரஹ்மம் தோஷமற்றது' என்று சொல்லும் ச்ருதிவாக்யத்திற்கு விருத்தம் என்பது உபபாதிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது 'ப்ரஹ்மமே அசேதந வஸ்துக்களாகப் பரிணமிக்கின்றது' என்று சொல்வதின் அநுபபத்தியை எடுத்துச் சொல்லுகிறார்.

உபயபக்ஷேऽபி—இரண்டு கோடியிலும். 'சக்தி என்பது ப்ரஹ்மத்தின் பரிணாமம்' என்றால் ப்ரஹ்மம் பரிணமிக்கின்றது என்பது ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதாகிறது. 'சக்தி என்பது ப்ரஹ்மத்தின் பரிணாமமன்று. அது ப்ரஹ்மமே' என்றால், அப்பொழுதும் 'சக்தி பரிணமிக்கின்றது' என்று சொல்லுகிறபடியால் ப்ரஹ்மமே பரிணமிக்கின்றது என்று சொன்னதாகிறது.

த்ருதீயேऽபி பக்ஷே—இதுவரையில் பாஸ்கர மதம் கண்டிக்கப்பட்டது. இனி யாதவ ப்ரகாச மதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது. இவ்விடத்தில் இந்த இரண்டு மதஸ்தர்களுடைய கொள்கைகளைச் சற்றுப் பராமர்சிப்போம். இவர்கள் இருவரும் பர

ஹ்ரு-வமஶாக், தவஸ்ய அ தஹூாவாக், ஸௌஹரி ஹெஉவவு ஸூாவதாரஹெஉ வவு ஸவவஉவெஸ்யஸ்ஸூரஹெஉக்ஷாக், ஸவெஉ ஜீவமதா ஹொஷாஸூவெஸ்யவ

ளப்படுகிறபடியாலும், பரஹ்மத்திற்கே ஜீவத்தன்மை சொல்லப்படுகிறபடியாலும், ஸௌபரி மஹர்ஷி விஷயத்தில் இருந்த பேதம் போலவும், ஈச்வரனுடைய அவதார விஷயங்களில் இருக்கும் பேதம் போலவும், எல்லாவற்றிற்கும் ஈச்வரனுக்குமுள்ள பேதம் இருக

பஞ்சம் பரமார்த்தம் என்று ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சங்கர மதத்தில் ப்ரபஞ்சம் என்பது பொய், இவர்கள் மதத்தில் அப்படி இல்லை இவர்கள் அவ்விதம் ஒத்துக்கொள்வதற்குக் காரணமென்ன வென்றால், தங்களுக்கு அபிமதமான அர்த்தத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் சருதியாகிற ப்ரமாணம் விதிக்கவேண்டும் என்பதும், பந்தம் மோக்ஷம் இவைகளுக்கு வ்யவஸ்தை விதிக்கவேண்டும் என்பதுமே. இவர்களுள் பாஸ்கர மதஸ்தர்கள், மோக்ஷம் வந்தபிறகு ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே என்று சொல்லும் சருதி வாக்ய பலத்தைக்கொண்டு 'ஜீவனுக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் ஸ்வாபாவிக பேதமில்லை, ஆனால் உபாதி ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் ஔபாதிக பேதம் மாத்ரம் உண்டு' என்றும், 'அசித் வஸ்துவுக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் பேதமும் ஸ்வாபாவிகம், அபேதமும் ஸ்வாபாவிகம்' என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி அசித்துக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஸ்வாபாவிகங்கள் என்று சொல்வதற்குக் காரணம், ஸகல பதார்த்தங்களும் பரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன என்றும், பரஹ்மம் எவ்வித மலமும் அற்றது என்றும் சொல்லும் சருதி வாக்ய பலமே. யாதவ ப்ரகாச மதஸ்தர்கள், 'மோக்ஷம் வந்த பிறகும் ஜீவனும் பரஹ்மமும் வெவ்வேறு' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்ய பலத்தைக் கைப்பற்றி, 'ஜீவனுக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் உள்ள பேதம் அபேதம் இரண்டும், அசித்துக்கும் பரஹ்மத்திற்குமுள்ள பேதாபேதங்கள் போல ஸ்வாபாவிகங்கள்' என்று சொல்லுகிறார்கள் இதுதான் இவர்களுக்குள்ள வ்யத்யாஸம். இவைகளைப் பற்றிய மற்றை அம்சங்கள் அவ்வவ்விடங்களில் உபபாதிக்கப்படும்.

தவஸ்ய அ தஹூாவாக்—ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜீவத்தன்மை ஏற்படுகிறபடியால், முதல் 'தத்' சப்தம் பரஹ்மத்தையும், இரண்டாவது 'தத்' சப்தம் ஜீவனையும் குறிக்கின்றன.

ஸௌஹரிஹெஉவக்—ஸௌபரி என்பவர் ஏககாலத்தில் அநேக சரீரங்களை எடுத்துக்கொண்டதாகப் புராணகதை சொல்லுகின்றது. அப்படி சரீரபேதம் வந்தும் அந்தச் சரீரங்களுக்குள் இருந்த ஜீவன் ஒன்றாகவே இருந்தது என்பது இவ்விடத்தில் விஷயம்.

ஸூாவதாரஹெஉவக்—பகவான் பல அவதாரம் எடுக்கையிலும் எல்லா அவதாரங்களுக்கும் ஈச்வரத்வம் உண்டு என்பது விஷயம்.

ஸந்தீ: । ஸாதந்தம் பவதி—'ஸர்வம் ஸல்விதம் ப்ரஹ்மேத்யேவ ஸர்வப்ர
தியோகிஸ்வராதிஹேயதோஷாவஸ்தித இதி ஹி தத்ராத்மகத்வவர்ணநம் க்ரியதே ।
ததா ஸத்யேகத்வ ஜ்ஞாநஸ்வபாவப்ரஹ்மாதிமதாநி உபகாரஹாரணாதீநி
ஸர்வகார்யாணி யதா தஸ்யைவ பவந்தி, ததா ஸர்வஜீவகதாஸ்ச
தோஷா: ஸர்வஜீவஸம்ப்ராப்தேவ ஸ்யாத்' இதி । 'வ்யபதேசாதிஸம்ஸ்தா
நாநைகத்வ ப்ரத்யக்தத்வம் யதா கார்யாநுகாநந்த்வம், ததைவ ஸர்வ

கிறபடியாலும், ஜீவனிடத்தில தென்படும் தோஷங்களெல்லாம பரஹ்மத்திறகும பரஸங்கிக்கும எப்படியென்றால—'ஜகத் ஈச்வரனை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றது என்று அவர்கள் சொல்வது உண்மையேயாயினும், ஈச்வரன் தனது ஸ்வரூபத்தாலேயே தேவனாகவும மநுஷ்யனாகவும திர்யக்குககளாகவும ஸ்தாவரங்களாகவும பிந்ந பிந்நமாக நிற்கிறான் என்பதன்றோ அவர்கள் அப்படிச் சொல்வதன் கருத்து? அப்படி ஈச்வர ஸ்வரூபமே இவ்விதமாக நிற்கின்றது என்று சொல்லும பக்ஷத்தில், ஸகல ஜீவன்களாலும அநுபவிக்கப்படும ஸுக துக்கங்களெல்லாம ஈச்வரனாலேயே அநுபவிக்கப்படுகின்றது என்று ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும. குடம் மடக்கு முதலியவைகள் எந்த மண் உருண்டையின ஸ்வரூபாவஸ்திதியோ அந்த மண் உருண்டைக்கே, அந்தக் குடம் மடக்கு முதலியவைகளைக்கொண்டு செய்யப்படும ஜலாஹரணம முதலிய கார்யங்கள அந்வயிப்பதை நாம் பார்க்கிறோமன்றோ? அதுபோல ஜீவனைப் பற்றி நிற்கும தோஷங்களெல்லாம ப்ரஹ்மத்திறகே அந்வயிக்க வேண்டாவோ'? 'குடம் மடக்கு முதலியவைகளாகச் செய்யப்படாமலிருக்கும மண் உருண்டைக்குக் கார்யமொன்றும எப்படி

ஸர்வம் ஸல்விதம் ப்ரஹ்மேத்யேவ ஸர்வஸ்ய அவஸ்தித இதி தத்ராத்மகத்வ வர்ணநம்—யாதவப்ரகாச மதஸ்தர்கள், நம்மைப் போல ஜகத்திற்கு ப்ரஹ்மாத்மகத்தன்மையை ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் நாம், 'ப்ரபஞ்சம் சரீரம், ப்ரஹ்மம் அதற்கு ஆத்மா' என்று ப்ரபஞ்சத்திற்கு ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் சொல்லுகிறோம், அவர்கள், 'ப்ரஹ்மமே ப்ரபஞ்சமாக நிற்கிறது' என்று ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் சொல்லுகிறார்கள் இப்படி ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் சொல்வதைத்தான் 'ஸ்வல்விதம்' என்னும் சப்தம் குறிக்கின்றது

வ்யபதேசாதிஸம்ஸ்தாநாநைகத்வ ப்ரத்யக்தத்வம்—'ப்ரஹ்மத்தில் ஒரு அம்சமே ஜீவனாகிறது; அப்படி ஜீவனான அம்சத்திற்கு ஜீவன்களிடம் காணப்படும தோஷங்கள் ப்ரஸங்கித்தாலும், ஜீவனாகாமலிருக்கும் மற்றொரு அம்சத்துக்கு அவை ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா' என்னும ஸமாதாநத்தைத் தூஷிக்கிறார். அம்சங்கள இரண்டானாலும் அம்சி ஒன்று தானே என்பதுதான் தூஷணம

வஸ்யாபி தத்ஜாதி ஜீவஸ்யாநவத்யத்வஸ்ய: ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வாதி கல்யாணகுணாகர:' இதி சேத் ஸத்யம். 'ஸ ஏவேஶ்வர ஏகேநாம்ஶேந கல்யாணகுணாகர:, ஸ ஏவாந்யேநாம்ஶேந ஹேயகுணாகர:' இத்யுக்தம், அநயோரம்ஶயோரீஶ்வரத்வாவிஶேஷாத். 'அம்ஶௌ வ்யவஸ்திதௌ' இதி சேத், கோ(அ)த்ர லாப:? ஏகஸ்யைவைகேநாம்ஶேந நித்யது:கித்வாத் அம்ஶாந்தரேண ஸுகித்வேऽபி நேஶ்வரத்வாய கல்பதே. யதா தேவதத்தஸ்யைகஸ்மிந் ஹஸ்தே சந்தநபங்காநுலேப: கேயூரகடகாங்குலீயாலங்காரா:, தஸ்யைவாந்யஸ்மிந் ஹஸ்தே முத்கராபிகாத: காலாநலஜ்வாலாநுப்ரவேஶஶ்ச, தத்வதேவேஶ்வரஸ்ய ஸ்யா

அநவயிக்க வில்லேயோ, அப்படியே தேவனுகவும் மநுஷ்யனுகவும பசுவாகவும ஸதாவர மாகவும இல்லாமல இருககும் ஈசவராம்சத்திற்கு ஒரு தோஷமும் அநவயிககமாட்டாது; அநத ஈச்வராமசம், ஸர்வஜ்ஞதவம ஸத்ய ஸஙகலபதவம முதலிய கல்யாண குணங் களுக்கெல்லாம இருப்பிடமாகவும இருககககூடுமே' எனனில, அது உண்மையே. இபபடிச் சொலவதன் அாததமெனன வெனறல, 'ஒரே ஈச்வரன ஒரு அமசத் தில் கலயாண குணுகரன், மறறெரு அமசததில ஹேயகுணுகரன' என்பது தான். இரண்டு அம்சஙகளுககும ஈச்வரததனமை இருககினறதனறே? 'அப்படி இலலை; இரணடு அமசஙகளும் வெவவேறுக வயவஸ்திதங்களாக இருககினறன' என்னில, அபபடிபபட்ட வயவஸதையால லாபமெனன? எப்படிப்பட்ட வயவஸதை இருநதபோதிலும, ஒருவனுககே ஒரு பககததில் எபபொழுதும துக்காநுபவ மும் மற்றெரு பக்கத்தில எப்பொழுதும ஸுகாநுபவமும இருநதால, அவனை ஈசவர னென்று எப்படிச சொலலக்கூடும்? இது, ஒருவனுககு, ஒரு கையில் உததமமான சநதனப் பூச்சும் தோள்வளை கஙகணம மோதிரம முதலிய ஆபரணஙகளால அலஙகாரமும, மற் றெரு கையில் உலககையால அடியும பெருதத தீயின ஜவாலையில ப்ரவேசமும் செயவதற் குத் துலயமன்றே? 'பரஹ்மததிறகு அஜ்ஞாநம சேர்கின்றது' என்று சொல்லும

'சந்தநபங்காநுலேப:' என்பது ஐஹிக அலப ஸுகததிறகு தருஷ்டாநதம; 'கேயூராத்யலங்காரா:' எனபது மோக்ஷ ஸுகத்திற்கு தருஷ்டாநதம. இபபடியே 'முத்கராபிகாத:' என்பது ஐஹிக அலப துககத்தையும 'காலாநலஜ்வாலாநுப்ரவேஶ:' என்பது நரக ஸம்பநதமாயும அநந்தமாயுமுள்ள துக்கத்தையும குறிககினறது

ஷிதி: ப்³ரஹ்மாஜ்ஞானபக்ஷாத³பி பாபீயானயம் பே⁴தா³பே⁴த³பக்ஷ:, அபரிமித-து³:க²ஸ்ய பாரமார்தி²கஸ்ய ஸம்ஸாரிணாமனந்தத்வேன து³ஸ்தரத்வாத் । ‘ தஸ்மாத்³ விலக்ஷணோऽயம் ஜீவாம்ஶ: ’ இதி சேத். ஆக³தோऽஸி தர்ஹி மதீ³யம் பந்தா²னம் । ஸாக்ஷாத்³ ப்³ரஹ்மஸ்வரூபேண தாதா³த்ம்யவர்ணனே ஹ்யாத³யோ தோ³ஷா:, ப்ருத²க்ஶரீரதயா து தாதா³த்ம்ய ப்ரதிபாத³னே ந கஶ்சித்³ தோ³ஷ: । ப்ரத்யுத நிகி²லசேதன நியமனாதி³ மஹாகு³ண-க³ண: ப்ரதிபாதி³தோ ப⁴வதி । ஸாமானாதி⁴கரண்யம் ச முக்²யவ்ருத்தம் ।

க்ஷியைக் காட்டிலும் இப்படி பேதாபேதம் சொல்லும் க்ஷி மிக்க கொடியதே ஜீவனுக்கு ஸம்பவிக்கும் துக்கங்களோ அளவற்றவை, எல்லாம் பரமார்த்தங்கள்; அவை எல்லையற்றவை, ஆதலால் ஸம்ஸாரிகளால் சரமமின்றித் தாண்டக் கூடாதவை அப்படிப்பட்ட துக்கங்கள் ஈச்வரனுக்கு ஒரு அம்சத்தில் ப்ரஸங்கிக்கின்றன என்று சொல்வது பெருந்த பாபமே இது எங்களுடைய கருத்தன்று, ஜீவன் என்று சொல்லப்படும் ஈச்வராம்சம் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணம் என்பதே எங்களுடைய கருத்து’ என்னில். எங்களுடைய வழிக்கே நீங்கள் வந்தீர்கள் நாங்கள் உபபாதித்த தோஷங்களெல்லாம் ஈச்வரன் ஸ்வரூபத்தாலேயே சேதநாசேதந பதார்த்தங்களாக நிற்கிறான்’ என்னும் அபேத பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்குமே தவிர, ‘ஈச்வரன் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தராத்மா எல்லாம் அவனுடைய சரீரம்’ என்று வைலக்ஷண்யம் ஒத்துக்கொண்டு சரீரசரீரி பாவத்தால் ஐக்யம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்க மாட்டா தோஷங்கள் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா என்பது மாத்ரமில்லை; ஸகல சேதந வர்க்கத்தையும் நியமிப்பது முதலிய பெரிய குண கணங்களெல்லாம் இந்தப் பக்ஷத்தில் சொல்லப்பட்டவையாகின்றன ஈச்வரனுக்கும் மற்றை வஸ்துக்களுக்கும் சொல்லப்படும் ஸாமாநாதிகரண்யமும் உள்ளபடி முக்யமாகவே அந்வயிக்கும்

நிகி²லசேதன நியமனாதி³:— இவ்விடத்திலுள்ள ‘ஆதி³’ சப்தத்தால் தாரகத்வமும் சேஷித்வமும் ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகின்றன ஆதேயத்வம் நியாம்யத்வம் சேஷத்வம் இவை எவ்விடத்தில் நியதமாக இருக்கின்றனவோ அது சரீரம், தாரகத்வம் நியந்த்ருத்வம் சேஷித்வம் இவை எவ்விடத்தில் நியதமாக இருக்கின்றனவோ அது சரீரி என்பது நமது வ்யவஸ்தை

அபி ச, ஏகஸ்ய வஸ்துநோ ஹி பிந்நாபிந்நத்வம் விருத்தத்வாந் ஸம்பவதீத்யுக்தம். படஸ்ய படாத் பிந்நத்வே ஸதி தஸ்ய தத்பிந்நபாவ:, அபிந்நத்வே ஸதி தஸ்ய ச பாவ இதி। ஏகஸ்மிந் காலே ஏகஸ்மிந் தேசே ச ஏகஸ்ய ஹி பாவாபாவ: ப்ரஸக்தஸ்வபாவாஸம்பவாத் விருத்த:। 'ஜாத்யாத்மநா பாவோ வ்யக்த்யாத்மநா அபாவ:' இதி சேத். ஜாதே வ்யக்த்யா ஸம்பந்தே ஸதி பந்நே ப்ரபந்நஸ்ய ஸத்பாவ

அபி ச .... ஏவ—தவிரவும், வேறுபட்டும் வேறுபடாமலு மிருக்கும் தன்மைகள் பரஸ்பரம் விருத்தங்களானபடியால், அவை ஒரே வஸ்துவுக்கு ஸம்பவிக்கமாட்டா என்று கீழே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. குடம் வஸ்த்ரத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதானால் குடத்தில் வஸ்த்ரமில்லை யென்று சொன்னதாயிற்று; வேறுபட்டதன்று என்று சொன்னால், குடத்தில் வஸ்த்ரம் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. ஒரே காலத்தில் ஒரே தேசத்தில் ஒரே பதார்த்தத்திற்கு இருப்பும் இருப்பின்மையும் விருத்தமன்றோ? 'ஜாத்யாகாரத்தால் இருப்பும், வ்யக்த்யாகாரத்தால் இருப்

அபி ச—இதுவரையில் ஜீவனுக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் சொல்லப்படும் பேதாபேதங்கள், சுருதி பலத்தைக் கொண்டு தூஷிக்கப்பட்டன. இனி ஸாமாந்யமாக ஸகல வஸ்துவுக்கும் சொல்லப்படும் பேதாபேதங்கள் நிரஸிக்கப்படுகின்றன.

உக்தம்—கீழே நிர்விசேஷ வஸ்துவை நிரஸநம் செய்யும் காலத்தில், இந்தப் பேதாபேத மதம் ப்ரஸங்காநுப்ரஸங்கமாகக் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது [95-வது பக்கத்தைப் பார்க்க] ஆனால் அவ்விடத்தில், அப்படி ஒரே வஸ்து பிந்நமாகவும் அபிந்நமாகவும் இருப்பது ஸாத்யமில்லை என்பதை ஸித்தமாக வைத்துக்கொண்டு அஸம்பவம் சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் அது உபபாதிக்கப்படுகின்றது.

ஜாத்யாத்மநா—ஆகார பேதத்தால் அவிரோதத்தைச் சங்கிக்கிறார். ஜாதி என்றும் வ்யக்தி என்றும் இரண்டு உண்டு. குதிரை மாடு முதலியவைகளெல்லாம் மருகங்களாகையால் மருகத்வத்தை ஜாதியென்றும் அதை ப்ரகாரமாயுடைய குதிரை மாடு முதலியவைகளை வ்யக்திகளென்றும் சொல்வார்கள். குதிரை மாடு இரண்டையும் ம்ருகங்களாக மாத்ரம் கவனிக்கும் பொழுது அவைகளுக்கு அபேதம் தோற்றும் என்பதும், அவைகளை வ்யக்திகளாகக் கவனிக்கும் பொழுது பேதம் தோற்றும் என்பதும் இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் சங்கை.

ஜாதேர்வ்யக்த்யா—இந்தச் சங்கைக்கு ஸமாதாநத்தை மூன்று கோடிகளாகப் பிரித்துச் சொல்லுகிறார். ஜாதியும் வ்யக்தியும் ஒன்றா? வெவ்வேறா? இல்லாவிட்டால் ஒன்றாகவும் வெவ்வேறாகவும் இருக்கின்றனவா? என்பது பிரிவு.

𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃, 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌅𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌅𑌸𑌹𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌸𑌹𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌭𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍋 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰 𑌏𑌵 ।

𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌨𑌰𑍍𑌹𑌤𑍍𑌵𑌂. 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌨𑌰𑍍𑌹𑌤𑍍𑌵𑌂.

பின்மையும் ஸம்பவிக்கக்கூடும்' என்னில் ஜாதியும் வ்யக்தியும் அபிந்நங்கள் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் கண்டமாயிருக்கும் ஒரு வ்யக்தியும் முண்டமா யிருக்கும் ஒரு வ்யக்தியும் தங்களுடைய ஜாதியைக் காட்டிலும் நாம் அபிந்நங்களாகுமாகையால் கண்ட வ்யக்திக்கு முண்டத்தன்மை ப்ரஸங்கிக்குமன்றோ? 'ஜாதிக்கும் வ்யக்திக்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் உண்டு' என்று சொன்னால், அபேதம் சொல்லும் பொழுது அஸத்பாவமும் பேதம் சொல்லும் பொழுது ஸத்பாவமும் ப்ரஸங்கிக்கும். குதிரையில் எருமை மாட்டுத்தன்மை சொல்வது போல் இந்த விரோதம் பரிஹரிக்கக் கூடாததே.

𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌃 [illegible]—ஜாதி முதலானவை வஸ்துக்களுடைய அமைப்பு, ஆனபடியால், அவை வஸ்துக்களுக்கு ப்ரகாரங்க

ஜாதியும் வ்யக்தியும் ஒன்றே என்னும் முதல் பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்கும் தோஷமாவது — 'கண்ட பசு (கொம்பு ஒடிந்த மாடு) முண்ட பசு (கொம்பில்லாத மாடு) இவை இரண்டும் வ்யக்திகள், இவைகளின் ஜாதி கோத்வம் (மாட்டுத் தன்மை) இந்த ஜாதிக்கும் அந்த வ்யக்திகளுக்கும் பேதமில்லை யென்றால் அந்த இரண்டு வ்யக்திகளுக்கும் பரஸ்பரம் பேதமில்லை யென்று ஏற்படும். கொம்பு ஒடிந்த மாட்டுக்கும் கொம்பில்லாத மாட்டுக்கும் பேதமில்லை யென்று சொல்வது துஷ்டமன்றோ?'

ஜாதியும் வ்யக்தியும் வேறு என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்கும் தோஷமாவது — நீங்கள் இரண்டு வ்யக்திகளுக்குப் பரஸ்பரம் ஜாத்யாகாரத்தால் அபேதத்தையும் வ்யக்த்யாகாரத்தால் பேதத்தையும் ஒத்துக் கொள்ளுகிறபடியால், கண்ட பசுவுக்கு முண்ட பசுவைக் காட்டிலும் பேதத்தையும் அபேதத்தையும் ஒத்துக்கொள்ளும்படி நேரும். அப்படி ஒரே வஸ்துவுக்குப் பரஸ்பர விருத்தங்களான இரண்டு ஆகாரங்கள் ஏக காலத்தில் நேருகின்றன என்று சொல்வதும் தோஷ துஷ்டமே? (இந்த தூஷணம் மூலத்தில் சொல்லப்படவில்லை)

ஜாதியும் வ்யக்தியும் பிந்நாபிந்நங்கள் என்னும் மூன்றாவது பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்கும் தோஷமாவது — அவை பிந்நங்கள் என்று சொல்லுகிறபடியால் கண்ட பசுவுக்கு ஜாதி ரூபத்வமில்லை யென்றும், அவை அபிந்நங்களென்றும் சொல்லுகிறபடியால் அந்தக் கண்ட பசுவுக்கே ஜாதி ரூபத்வம் உண்டென்றும், இப்படி ஒரே காலத்தில் ஒரே வஸ்துவினிடத்தில் ஜாதியின் பாவம் அபாவம் இரண்டும் உண்டு என்று சொல்லும்படி நேரும். அப்படிச் சொல்வதும் துஷ்டமே.

ஜாத்யாதே:— இந்த வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் ஏற்கெனவே நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு நிர்விசேஷ விஷயத்வத்தைச் சங்கித்துக்கொண்டு

வ்யபதேஶஶ்ச. தஸ்ய ச ஸம்ஸ்தாநஸ்ய அநேகவஸ்துநிஷ்ட ப்ரகா-
ரதயாऽவஸ்திதிஸ்த்வாதி பிண்டேஷ்வேகாகாரம். 'ஸோऽயம்' இதி
புத்தி: ப்ரகாரைக்யாத் 'அயமபி முண்ட:' இதி புத்திவத். அயமேவ ச
ஜாத்யாதி: ப்ரகாரோ வஸ்துநோ பேத இத்யுச்யதே, தத்யோகாச்ச
வஸ்துநோ பிந்நமிதி வ்யவஹாரஹேதுரித்யர்த:. ஸ ச வஸ்துநோ
பேதவ்யவஹாரஹேது: ஸ்வயம் ச, ஸம்வேதநவத். யதா ஸம்வேதநம்

ளாகினறன அபபடி அவை பரகாரஙகளாகிறபடியால, பரகாரம பரகாரி இவை இரண டுமே வெவ்வேறு எனபதும பரகாரம பரகாரியை விட்டுத தனிதது நிறக அயோகயமென பதும, அது தனிதது கரஹிககககூடாதது எனபதும, அநத அமைபபு பல வஸதுககளி டததில பரகாரமாக நிறகினறது எனபதும, இவையெலலாம முனனமேயே விவரிககப பட்டிருககினறன இபபொழுது நான பாாககும வஸது முன எனனுல பாாககபபட்ட வஸதுவின ஜாதியைச சோநதது' என்று நமககு ஜஞாநம ஜநிபபதெலலாம அவை யிரணடுமே துலயமான பரகாரததை உடைததாயிருபபதாலேயே, முன ஒரு கொமபைக கையில கொணடிருபபவனைப பாாதது விட்டு பிறகு அமமாதிரி மறறொருவனைப பாா்ததால, 'இவனும தணடீ' (கொமபைக கையில கொணடவன) எனனும ஜஞாநம நமககு ஜநிபபதைப போனறதே இநத ஜஞாநமும இநத ஜாதி முதலான பரகாரமே வஸதுவின பேதமென்று சொல்லபபடுகினறது அதாவது, அது அநத வஸதுவைக காட்டிலும வேறுபடடது என்று வயவஹரிபபதறகு அநத வஸதுவுடன அது ஸமபந் தபபட்டிருபபதே காரணம என்று சொனனதாயிறறு அபபடி அது வ்யவஹார காரண மாக இருபபதும வேறு ஒரு காரணததாலும எறபடவிலலை எபபடியானுல ஒரு வஸ துவை அறிவதானது அநத வஸதுவின வயவஹாரததிறகுக காரணமாக இருநது

அதறகு ஸமாதாநம சொலலுமபொழுது விஸதாரமாக உபபாதிக்கபபட்டிருககினறன (95 98 ம பககஙகளைப பாாகக)

ப்ரகாரைக்யாத்—பரகாரம ஒனருக இருககிறபடியால, அதாவது—துலய மான பரகாரததை உடைததாயிருககிறபடியால் எனபது கருதது

ஸ ச ஸ்வயம்—வயகதிகளின விஷய பேத வ்யவஹாரததிறகு ஜாதியோகம அபேக்ஷிககபபடுவதுபோல, ஜாதியின விஷய பேத வ்யவஹாரததிறகு வேறு ஹேது

வஸ்துநோ வ்யவஹாரஹேதுः ஸ்வஸ்ய வ்யவஹாரஹேதுஸ்ச பவதி। அத ஏவ ச 'ஸந்மாத்ரக்ராஹி ப்ரத்யக்ஷம் ந பேதக்ராஹி' இத்யாதி வாதா நிரஸ்தா:, ஜாத்யாதிஸம்ஸ்தாநஸம்ஸ்திதஸ்யைவ வஸ்துந: ப்ரத்யக்ஷேண க்ருஹீதத்வாத் தஸ்யைவ ஸம்ஸ்தாநரூபஜாத்யாதே: ப்ரதியோக்யபேக்ஷயா பேதவ்யவஹாரஹேதுத்வாத் । ஸ்வரூபபரிணாமதோஷஸ்ச பூர்வமேவோக்த: ।

॥ இதி பரபக்ஷநிராஸ விஸ்தர: ॥

கொண்டு தன்னுடைய வ்யவஹாரத்திற்கும் காரணமாகின்றதோ, அப்படியே இந்த ஜாதி முதலிய ப்ரகாரமும் மற்றை வஸ்துக்களின் வ்யவஹாரத்திற்குக் காரணமாக இருந்துகொண்டு தன்னுடைய வ்யவஹாரத்திற்கும் காரணமாகின்றது இம்மாதிரி யான யுக்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டே நாம், 'ப்ரத்யக்ஷம் என்னும் ப்ரமாணம் எவ்வித பேதத்தையும் க்ரஹிப்பியாமலே கேவலம் வஸ்துவின் இருப்பை மாத்ரம் க்ரஹிப்பிக்கக் கூடும்' என்பதைப் போன்ற வாதங்களை நிரஸநம் செய்கிறோம் ப்ரத்யக்ஷம் என்னும் ப்ரமாணம் ஜாதி முதலிய அமைப்புடன் கூடிய வஸ்துவையே காட்டுகிறதன்றோ? அந்த அமைப்பு ரூபமாகிற ஜாதி முதலியதும் ப்ரதியோகியைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டு வஸ்துவின் பேத வ்யவஹாரத்திற்கும் ஹேதுவாகவும் ஆகிறதன்றோ?

ஸ்வரூப உக்த:—ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே அசேதந வஸ்துக்களாகப் பரிணமிக்கின்றது என்று சொல்வதும் தோஷ துஷ்டம் என்பதும் பாஸ்கர மதத்தை நிரஸநம் செய்யுமிடத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது

(பரபக்ஷநிராஸம் முற்றிற்று)

அபேக்ஷிதமோ? என்று ஒரு சங்கை செய்துகொண்டு 'அப்படி வேறு ஹேது அபேக்ஷிதமில்லை, ஏனென்றால், ஜாதி முதலியவை ஸமவேதநம் போல ஸ்வபர நிர்வாஹகங்கள்' என்று ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார்

ஸ்வரூபபரிணாமதோஷஸ்ச—இதுவரையில், 'ஜீவ ஸ்வரூபமும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமும் ஒன்றே' என்று சொல்வதால் ஸம்பவிக்கும் சருதி விரோதம் உபபாதிக்கப்பட்டது இப்பொழுது 'ஸ்வரூப' என்னும் வாக்யத்தால் 'அசேதந வஸ்து ஸ்வரூபமும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமும் ஒன்று' என்று சொல்வதால் ஏற்படும் தோஷம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றது

ஸ்ரீ:

॥ 𑌅𑌥 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌃 ॥

“ 𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌃 ” (𑌬𑍃𑌹𑌦𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌕𑌾𑌣𑍍𑌵𑌪𑌾𑌠𑌃)

“ 𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌃 ” (𑌬𑍃𑌹𑌦𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌕𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑌪𑌾𑌠𑌃)

ஸ்ரீ:

ஸ்வபக்ஷ ஸ்தாபநத்தின் விஸ்தாரம்.

𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇 — “எவன் ப்ருதிவியில் இருந்து கொண்டு அதன் உள் புகுந்தவனும் அதனால் அறியப்படாதவனும், அதைச் சரீரமாக உடையவனும் அதன் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி லக்ஷணமான நியமனங்களைச் செய்கிறானோ, அவன் உனக்கு அந்தர்யாமி, அவனை அந்த ப்ருதிவீ கதங்களான தோஷங்கள் ஸ்பர்சிக்கமாட்டா”

‘எவன் ஆத்மாவினிடத்தில் இருந்துகொண்டு, அதன் உள்புகுந்தவனும் அதனால் அறியப்படாதவனும் அதைச் சரீரமாக உடையவனும் அதன் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி லக்ஷணமான நியமனங்களைச் செய்கிறானோ அவன் உனக்கு அந்தர்யாமி, அவனை அந்த ஆத்ம கதங்களான தோஷங்கள் ஸ்பர்சிக்கமாட்டா”

க்ரந்தாரம்பத்தில் மங்கள ரூபமாகச் செய்யப்பட்டுள்ள ‘ 𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌂 ’ இத்யாதியான இரண்டாவது ச்லோகத்தில் தாம் ப்ரஸ்தாவித்திருந்த பரபக்ஷ நிராஸத்தை இது வரையில் விஸ்தரித்துச் சொன்னார். இனி ‘ 𑌅𑌶𑍇𑌷𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌤𑍍 ’ இத்யாதியான முதல் ச்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாவித்திருக்கும் ஸ்வபக்ஷ ஸ்தாபநத்தை விவரிக்க ஆரம்பிக்கிறார்.

𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 — முதலில் ‘ 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 ’ முதலான அபேத ச்ருதி வாக்யங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாமாநாதிகரண்யத்திற்கு. பேத ச்ருதி வாக்ய

"யஃ ப்ருதிவீமந்தரே ஸஞ்சரந் யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம் யம் ப்ருதிவீ ந வேத" இத்யாதி "யோऽக்ஷரமந்தரே ஸஞ்சரந் யஸ்யாக்ஷரம் ஶரீரம் யமக்ஷரம் ந வேத" "யோ ம்ருத்யுமந்தரே ஸஞ்சரந் யஸ்ய ம்ருத்யு: ஶரீரம் யம் ம்ருத்யுர் ந வேத. ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:" (ஸுபாலோபநிஷத்)

'எவன பருதிவியின உளளில ஸஞசரிததுககொணடு அதைச சரீரமாக உடையவனும அதனல அறியபபடாதவனும" எனபது முதலானவும,

"எவன அக்ஷரமெனறு சொல்லபபடும ஆதமாவின உளளில ஸஞசரிததுக கொணடு அதைச சரீரமாக உடையவனும அதனல அறியபபடாதவனும," "எவன மருதயுவின உளளில ஸஞசரிததுககொணடு அதைச சரீரமாக உடையவனும அதனல அறியபபடாதவனும இருககிறனே, அவன ஸாவ பூதஙகளுககும அந்தராதமா; அவனை அவவவைகளின தோஷஙகள ஸபாிசிகக மாட்டா, அவன அதவிதீயனன பகவானுகிற நாராயணனே"

களுககும அபேத சருதி வாகயஙகளுககும விரோதம வாாமல் ஆததம சொலலக கோலி, அபபடி ஆததம சொலவதறகு உபயோகமாக இருககும கடக சருதி வாகயஙகளிற சிலவறறையும பேத சருதி வாகயஙகளிற சிலவறறையும இவவிடத்தில உதாஹரிககிறா பரஹமமும சேதநாசேதந வஸதுககளும ஒனறே எனறு சொல்லும வாகயஙகளை அபேத சருதிகளெனறும, அவை யிரணடும வெவவேறு எனறு சொல்லும வாகயஙகளைப பேத சருதிகளெனறும, பரஹமம ஜீவனுககும அசேதந வஸதுககளுக கும ஆதமாவாக இருககினறது எனறு சொல்லும வாகயஙகளைக கடக சருதிகளென றும வயவஹரிபபது வழககம இவவிடததில உதாஹரிககபபட்டுளள வாகயஙகளுள "யஃ ப்ருதிவ்யாம்" எனபது முதல "அநேந ஜீவேநாத்மநா" எனபது வரையி லுளள வாகயஙகள கடக சருதி வாகயஙகள அதறகுப பிறகு வரும வாகயஙகளெல லாம பேத சருதி வாகயஙகள

"யஃ ப்ருதிவ்யாம்" எனபதால பரஹமம அசேதநததிறகு அநதாயாமியாக இருககினறது எனபதும 'ய ஆத்மநி' எனபதால் பரஹமம சேதநததிறகு அநதா யாமியாக இருககினறது எனபதும சொலலபபடுகினறன 'யஃ ப்ருதிவீம்' இதயாதி யால அபபடி அநதாயாமியாக இருககும பரஹமம நாராயணன எனறு சொல்லபபடும தேவதையே எனபது விளககபபடுகினறது

"த்3வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகா2யா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே। தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்3வத்தி அநஶ்நந்நந்யோ அபி4சாகஶீதி" (முண்ட3கோபநிஷத்)

"அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" "தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததே3வாநுப்ராவிஶத். தத3நுப்ரவிஶ்ய ஸச்ச த்யச்சாப4வத்" இத்யாதி3. "ஸத்யம் சாந்ருதம் ச ஸத்யமப4வத்" (தைத்திரீயோபநிஷத்)

"ஸமானங்களான குணங்களுடன் கூடினவைகளாகவும், பரஸ்பரம் ஸமானங்களாகவும் இருக்கும் இரண்டு பக்ஷிகள் ஒரே வ்ருக்ஷத்தை அடைந்திருக்கின்றன; அவைகளுள் ஒன்று பக்வமான பலங்களைப் புஜிக்கின்றது, மற்றொன்று அந்தப் பலங்களைப் புஜிக்காமலே ப்ரகாசிக்கின்றது"

"ஸகல ஜனங்களின் உள்ளிலும் அவன் ப்ரவேசித்திருக்கிறான்; அவன் அவர்களை நியமிக்கிறான்; அவன் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு எல்லாருக்கும் ஆத்மாவாகிறான்."

'அதை ஸ்ருஷ்டித்தான், அதன் உள்ளில் அநுப்ரவேசித்தான். அதை அநுப்ரவேசித்து, அவனே நிர்விகாரனையும் எப்பொழுதும் ஒரே ரூபத்துடன் கூடியவனையும் இருக்கும் சேதநனாகவும், விகாராஸ்பதமான அசேதநமாகவும் ஆனான்" என்பது முதலானவும்

"அந்த:" "ஸர்வாத்மா" என்னும் சப்தங்கள், அந்த ப்ரஹ்மம் அப்படி அந்தர்யாமியாக இருக்கையிலும் அந்தந்த வஸ்துக்களின் ஹேய குணங்களால் எவ்வித மாறுதலையும் அடையாமல் அது நிர்மலமாகவே இருக்கின்றது என்பதைக் குறிக்கின்றன

"த்3வா ஸுபர்ணா" இத்யாதியான வாக்யம் பேத ச்ருதியாக இருக்கையிலும், இவ்விடத்தில் இது அந்த அர்த்தத்தை விளக்குவதற்காக உதாஹரிக்கப்படவில்லை, ஏனென்றால் பேத ச்ருதிகள் பின்னாடி உதாஹரிக்கப்படுகின்றன ஆனால் 'அந்த ப்ரஹ்மம் அந்தர்யாமியாக இருக்கையிலும் அது நிர்விகாரமாக இருக்கின்றது' என்பதை விளக்குவதற்காகவே அது உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அறிய வேண்டும் இந்த வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள இரண்டு பக்ஷிகளும் ஜீவாத்மாவையும் பரமாத்மாவையும் மரமானது சரீரத்தையும், பழமானது காம பலத்தையும் குறிக்கின்றன பழத்தின் போஜனம் என்பதால் காம பலாநுபவம் சொல்லப்படுகின்றது 'பரமாத்மா அந்தப் பழங்களைப் புஜியாமல் ப்ரகாசிக்கின்றது' என்பதன் பொருள், 'அந்தச் சரீரத்திலேயே தானும் இருக்கையிலும் தான் காம பல போக்தாவன்று' என்பதுதான்

“𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌵𑌾𑌣𑌿” (𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯)

“𑌪𑍃𑌥𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌚 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑌾𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌿” “𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌚 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍” (𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌰𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍)

“𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌕𑍋 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍” [𑌕𑌠𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍)

“𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑍇𑌶𑌃”

“இப்படி நிர்விகாரனான சேதநனாகவும் விகாராஸ்பதமான அசேதநமாகவும் அவன் ஆகையிலும், அவன் தனக்கு இயற்கையாயுள்ள நிர்விகாரத்வ லக்ஷணத்தை விடாமலே இருந்தான்”

“இந்த ஜீவனுக்குள் ஆத்மாவாக அநுப்ரவேசித்து தேவாதி விசித்ர ஸ்ருஷ்டியையும் அவைகளுக்குப் பெயர்களையும் செய்வேன்” “ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்தில் தன்னைச் சுற்றுகிறவன் பரமாத்மா வென்றும், அப்படிச் சுழற்றப்படுகிறவன் அவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவ னென்றும் உணர்ந்து, அந்த உணர்ச்சியால் ப்ரீதனான பரமாத்மாவுக்கு ப்ரீதி பாத்ரனாய், ஜீவன், முக்தியை அடைகிறான்”

“அநுபவிக்கிறவன் அநுபவிக்கப்படுவது ஏவுகிறவன் இவர்களை உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு” “இந்த மூன்று வகைப்பட்ட வஸ்துக்களெல்லாம் என்னால் உனக்குச் சொல்லப்பட்டன”.

“அநேக நித்யர்களான சேதநர்களுடைய இஷ்டங்களை, ஏகந்த நித்ய சேதநன் பூர்த்திசெய்து வைக்கிறானே”,

---

“𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌚” என்னும் வாக்யம் பரஹ்மம் அநுப்ரவேசித்திருக்கையிலும் ஏது தோஷங்களால் அஸ்பருஷ்டமாகவே இருக்கின்றது என்பதை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகின்றது.

“𑌤𑌤𑌃 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌿” ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் வெவ்வேறு என்பதை அறிவதால் ப்ரமம் நீங்கி மோக்ஷம் கிடைக்கின்றது என்பதை இந்த வாக்யம் சொல்லுகின்றது.

‘𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾’ எனனும் சப்தம் ‘𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂’ என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை அர்த்தமுள்ளது

"ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஶநீஶௌ" (ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்)
இத்யாதி ஶ்ருதிஶதை:, தத³நுவ்யாக்யாநைஶ்ச

"ஜகத் ஸர்வம் ஶரீரம் தே ஸ்தைர்யம் தே வஸுதாதலம்।"

"யத்கிஞ்சித் ஸ்ருஜ்யதே யேந ஸத்த்வஜாதேந வை த்விஜ। தஸ்ய ஸ்ருஜ்யஸ்ய ஸம்பூதௌ தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:॥" (விஷ்ணுபுராணம்)

"பரக்ருதி தத்வத்திற்கும் ஜீவதத்வத்திற்கும் பதியாகவும் குணங்களுக்கு ஈச னாகவுமிருக்கும்",

"இரண்டு ஆத்மாக்களும் பிறப்பற்றவர்கள், ஆனால் ஒருவன் அஸங்குசிதமான ஜ்ஞான முடையவன், மற்றொருவனுடைய ஜ்ஞானம் ஸங்குசிதம், ஒருவன் நியமிக்கிறவன், மற்றொருவன் நியமிக்கப்படுகிறவன்."

இவை முதலிய கணக்கற்ற சுருதிவாக்யங்களாலும், இவைகளுக்கு உபப்ருஹ்மணங்களாயுள்ள

"ஜகத் முழுவதும் உன்னுடைய சரீரம், பூமியின் ஸ்திரத்தன்மை உன் அதீனம்".

"எந்த எந்த வஸ்து ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றதோ, அந்தந்த வஸ்துவுக் கெல்லாம் பகவானே காரணம், அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துவெல்லாம் பகவானுடைய சரீரம்,"

'நித்யோ நித்யாநாம்' இந்த சுருதி ஆத்ம வஸ்துக்கள் நித்யங்கள் என்பதையும், அவை கணக்கற்றவை யென்பதையும் சொல்லுகின்றது

ஈஶநீஶௌ—ஈசன் அநீசன், அதாவது நியமிக்கிறவன், நியமிக்கப்படுகிறவன். இவ்விடத்தில் 'ஈஶாநீஶௌ' என்று இருக்கவேண்டிய சப்தம் 'ஈஶநீஶௌ' என்று இருப்பது சாந்தஸம்

வஸுதாதலஞ்ச தே ஸ்தைர்யம்—பூதலமானது உன்னுடைய ஸ்தைர்யமே. அதாவது, 'பூமியின் ஸ்திர ஸ்வபாவமானது உன் ஸங்கல்பாதீனம்' என்று சொன்னதாயிற்று. இது ஒரு நிதர்சநமாகச் சொல்லப்பட்டது 'ஸகல ப்ரபஞ்சத்தின் உத்பத்தி ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் பகவததீனம்' என்பது இதன் கருத்து.

அஹமாத்மா ஸ்வஸ்தித:—ஆத்மதயா ஸ்வஸ்தித: இத்யர்த:. 'ஆத்மா எப்படி சரீரத்துக்கு நியமேநாதாரமாயும் நியந்தாவாயும் சேஷியாயும் இருக்கிறதோ, அப்படியே நானும் ஸர்வ பூதங்களுக்குள்ளும் இருந்து கொண்டு ஆதாரமாயும் சேஷியாயும் இருப்பதுடன் ப்ரவர்த்தந ரூபமான நியமநத்தையும் செய்கிறேன்' என்பது குறிப்பு.

"ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராணி ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷத்" "ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநம் ச" (ஸ்ரீபகவத் கீதா)

இத்யாதிவேதவிதக்ரேஸர வால்மீகி பராசர த்வைபாயநவசோபி: ச

'ஹே அர்ஜுந! நான் எல்லா பூதங்களுக்கும் ஆத்மா, எல்லா பூதங்களுடைய ஹ்ருதயத்திலும் நான் இருக்கிறேன்,"

"எல்லாருடைய ஹ்ருதயத்திலும் நான் ஆத்மாவாக இருக்கிறேன், என்னிடத்திலிருந்தே எல்லா ஜீவன்களுக்கும் ஜ்ஞாநம் முதலானவை ஏற்படுகின்றன," இவை முதலான, வேதத்தின் அர்த்தமறிந்தவர்களுள் அக்ரேஸரர்களாக இருக்கும் வால்மீகி பராசர

ஸர்வஸ்ய சாஹம்—இந்த வாக்யத்துக்கும் கீழ்ச் சொல்லிய கருத்துதான். 'ஸந்நிவிஷ்ட:' என்பதற்கு 'ஆத்மதயா ஸந்நிவிஷ்ட:' என்பது பொருள் அதாவது 'கேவலம் ஆகாசம் போல ப்ரவேசித்திருக்கவில்லை, ஆனால், ஆத்மாவாக ப்ரவேசித்து என்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலேயே எல்லாவற்றையும் நியமனம் செய்துகொண்டு வருகிறேன்' என்று சொன்னதாயிற்று 'ஸ்ம்ருதி' என்பதற்கு 'நினைவு' என்பது அர்த்தம். முன் அநுபவிக்கப்பட்ட விஷய ஸம்பந்தமாக பின் அதன் ஜ்ஞாநம் ப்ரத்யக்ஷமின்றிக்கே கேவலம் அநுபவ ஸம்ஸ்காரத்தால் மாத்ரம் உண்டாகும் பக்ஷத்தில், அந்த ஜ்ஞாநத்தை 'ஸ்ம்ருதி' என்று சொல்வார்கள். 'ஜ்ஞாநம்' என்றால் 'அறிவு', இவ்விடத்தில் இந்த்ரியம் முதலானவைகளால் ஏற்படும் வஸ்து நிச்சயரூபமான ஜ்ஞாநமே சொல்லப்படுகின்றது. 'அபோஹநம்' என்பதற்கு 'நிவ்ருத்தி' என்பது பொருள். இவ்விடத்தில் அது ஜ்ஞாந நிவ்ருத்தியைக் குறிக்கின்றது. இந்தப் பதத்திற்கு, தர்க்கம் செய்து அதனால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநத்தையும் பொருளாகக் கொள்ளலாம். ஸர்வமும் பகவானுடைய நியமநத்தாலேயே ஏற்படுகின்றது என்பது கருத்து.

வசோபி:—வார்த்தைகளாலும். கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ச்ருதிகளாலும் இந்த மஹர்ஷி வாக்யங்களாலும், 'ப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மா' 'எல்லாம் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரம்' என்பது அறியப்படுகின்றது. 'இத்யாதி ச்ருதிசதை: இத்யாதிவசோபி: ச அவகமாத்' என்பது அந்வயம். இது 'ப்ரஹ்மைவேத்யபிதீயதே' என்பதற்கு ஹேது. ச்ருதிகளும் மஹர்ஷி வாக்யங்களும் இப்படிச் சொல்லுகிறபடியால், 'ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லப்படும் இடங்களெல்லாவற்றிலும் ஸமஸ்த சேதநாசேதநங்களையும் ப்ரகாரமாகவுடைய ப்ரஹ்மமே சொல்லப்படுகின்றது' என்பது வ்யக்தமாகின்றது.

ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஸர்வாத்மகத்வாத், சிதசிதாத்மகஸ்ய வஸ்துந: தச்சரீரத்வாத், சரீரஸ்ய சரீரிணம் ப்ரதி ப்ரகாரதயைவ தத்த்வஸ்திதத்வாத் சரீரசரீரிணோஸ்ச லக்ஷணபேதேऽபி தயோரஸம்

வ்யாஸர் இவர்களுடைய ஸூக்திகளாலும், ‘பரப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மா, ஸகல சேதநாசேதந ரூபங்களான வஸ்துக்களும் பரப்ரஹ்மத்தின் சரீரம்’ என்று நாம் அறிகிறோம். சரீரம் ஆத்மாவை விட்டுத் தனித்து நிற்காததால் அது ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாரமே என்பதும், அந்தக் காரணத்தால் அந்தச் சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் அதற்குள் இருக்கும் ஆத்மாவைக் குறிக்கின்றன வென்பதும் வ்யக்தம். சரீரத்திற்கும் அதற்குள் இருக்கும் ஆத்மாவுக்கும் தர்மபேதம் இருக்கையிலும், ஒன்றின் லக்ஷணம் மற்றொன்றுக்கு நேராமல் அவை அஸங்கீர்ணங்களாகவும் இருக்கின்றன. இப்படி யெல்லாம் வஸ்து ஸ்திதி இருக்கிறபடியால், ‘ப்ரஹ்மம் ஸகலத்தையும் சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கின்றது’ என்று ப்ரஹ்மத்தின் பெருமையைச் சொல்லும் முக்ய வருத்தங்களாக இருக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யங்க

‘இந்த வாக்யங்களெல்லாம் ப்ரஹ்மத்திற்கும் மற்றவைகளுக்கு முள்ள ஆத்ம சரீர பாவத்தை மாத்ரமே சொல்லுகின்றன. அதனால் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லக் கூடுமோ? சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தத்தால் ஆத்மாவைக் குறிக்கக் கூடுமோ?’ என்னும் சங்கையை ‘சரீரஸ்ய சரீரிணம் ப்ரதி’ இத்யாதியான வாக்யத்தால் பரிஹரிக்கிறார். ப்ரகாரமாகிற சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் ப்ரகாரியாகிற ஆத்மாவைக் குறிக்கக்கூடுமாதலால் ஸாமாநாதிகரண்யம் உபபந்நம் என்பது ஸமாதாநம்.

வைபவம் ப்ரதிபாதயத:—இப்படி ப்ரஹ்மமும் மற்றை வஸ்துக்களும் ஆத்மாவாகவும் சரீரமாகவும் கலந்து நிற்கையிலும், மற்றை வஸ்துக்களின் லக்ஷணம் ப்ரஹ்மத்திற்கு நேரவில்லை என்பதே ப்ரஹ்மத்தின் பெருமை. அந்தப் பெருமையை விளக்குகின்றது இந்த ஸாமாநாதிகரண்யம்.

லக்ஷணபேதேऽபி — ப்ரஹ்மத்திற்கும் மற்றை வஸ்துக்களுக்கும் வெவ்வேறு தர்மங்கள் இருக்கையிலும், அவை இரண்டும் அஸங்கீர்ணங்களாகவே நிற்கின்றன. ‘லோகத்தில் வெவ்வேறு தர்மங்களை உடைய பொருள்களுக்கே பரஸ்பர ஸம்பந்தத்தால் ஸாங்கர்யம் உண்டாவதை நாம் பார்க்கிறோம். ஒரு கட்டையை உப்பளத்தில் ஸ்வல்ப காலம் ஸம்பந்தப்படும்படி வைத்தால், அந்தக் கட்டை உப்புப் பூத்து விடுகின்றது. அது போல வெவ்வேறு தர்மங்களையுடைய ப்ரஹ்மத்திற்கும் மற்றை வஸ்துக்களுக்கும் பரஸ்பர ஸம்பந்தத்தால் ஏன் லக்ஷண ஸாங்கர்யம் நேரவில்லை?’ என்று கேட்டால், அப்படி தர்ம பேதம் இருக்கையிலும் அது நேரவில்லை என்பதே ப்ரஹ்மத்தின் பெருமை என்பது இதன் தாத்பர்யம்.

காரகம் ஸர்வஶரீரம் ப்ரஹ்மேதி ப்ரஹ்மணோ வைபவம் ப்ரதிபாதயத்பி: ஸாமாநாதிகரண்யாதிபி: ஏபிர்வ்யபதேஶை: ஸர்வசேதநாசேதநப்ரகாரம் ப்ரஹ்மைவாபிதீயதே ।

ஸாமாநாதிகரண்யம் ஹி த்வயோ: பதயோ: ப்ரகாரத்வயமுகேந ஏகார்த்தநிஷ்டத்வம் । தச்சைதஸ்மிந் பக்ஷே முக்யவ்ருத்தம் । ததா ஹி, 'தத் த்வம்' இதி ஸாமாநாதிகரண்யே, 'தத்' இத்யநேந ஜகத்காரணம் ஸர்வகல்யாணகுணாகரம் நிரவத்யம் ப்ரஹ்மாபிதீயதே; 'த்வம்' இதி ச தத்ஸாமாநாதிகரண்யவ்ருத்தேந பதேந ஜீவாந்தர்யாமிரூபி தச்சரீரம் ததாத்மதயாவஸ்திதம் தத்ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மாபிதீயதே । இதரேஷு பக்ஷேஷு ஸாமாநாதிகரண்யஹாநி: ப்ரஹ்மண: ஸதோஷதா ச ஸ்யாத் ।

ளெல்லாம் ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துக்களையும் ப்ரகாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தையே சொல்லுகின்றன.

இரண்டு பதங்கள் இரண்டு ப்ரகாரங்களின் வழியாக ஒரே அர்த்தத்தைக் குறிப்பதன்றோ ஸாமாநாதிகரண்யமென்று சொல்லப்படுகின்றது? அப்படிப்பட்ட ஸாமாநாதிகரண்யம் நமது ஸித்தாந்தத்தில் மாத்ரம் முக்யமாக இருக்கும். இதை 'தத் த்வம்' (நீ அதுவாக இருக்கிறாய்) என்னும் வாக்யமே விளக்கும். இந்த வாக்யத்தில் 'தத்' (அது) என்னும் பதம், ஜகத்திற்கெல்லாம் காரணமாகவும் ஸகல கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும் எவ்வித தோஷமும் மற்றதாகவும் இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கின்றது, அந்த 'தத்' என்னும் சப்தத்துடன் ஸமாநாதிகரணமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள 'த்வம்' (நீ) என்னும் பதம், ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாகவும் அந்த ஜீவனைச் சரீரமாக உடையதாகவும் அந்த ஜீவனென்கிற சரீரத்திற்கு ஆத்மாவாகவும் அந்தச் சரீரத்தை ப்ரகாரமாக உடையதாகவும் இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கின்றது. மற்றை ஸித்தாந்தமொன்றிலும் இப்படிப்பட்ட ஸாமாநாதிகரண்யம் கிடைக்கமாட்டாது, ப்ரஹ்மத்திற்குத் தோஷத்துடன் கூடியிருக்கும் தன்மையும் ப்ரஸங்கிக்கும்.

ஸாமாநாதிகரண்யம் ஹி—இப்படி ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லக்கூடுமானாலும், அதற்கு முக்ய வ்ருத்தத்வம் எப்படி ஸம்பவிக்கும் என்பதை விசாரிக்கிறார். இவ்விடத்தில், ஏற்கெனவே ஸாமாநாதிகரண்யத்திற்கு "பிந்நப்ரவ்ருத்திநிமித்தாநாம் ஶப்தாநாமேகஸ்மிந்நர்த்தே வ்ருத்தி: ஸாமாநாதிகரண்யமிதி ஹி தத்வித:" [81-வது பக்கம் பார்க்க] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கும் லக்ஷணம் அநுஸந்தேயம்.

ததா ஹி—ஸாமாநாதிகரண்யத்தின் முக்ய வருத்தத்வம் உபபாதிக்கப்படுகின்றது. இந்த உபபாதநம் 58-வது பக்கத்தில் விஸ்தாரமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால் இவ்விடத்தில் அதன் ஸங்க்ரஹமே செய்யப்படுகின்றது.

இதரேஷு பக்ஷேஷு—மற்றை சாங்கர யாதவ பாஸ்கர பக்ஷங்களில். அந்தப் பக்ஷங்களில் எப்படி ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷண ஹாநியும் ப்ரஹ்மத்திற்குத்

ஸா தத்ரூபக்தம் ஹவதி । 'ப்ரஹ்மைவ ஸாவஸ்தம்' இத்யத்ர 'ஸாவம்' பரஸ்பரவ்யாவ்ருத்த ப்ரகாரதயைவ ஸித்தம் சேதநாசேதநாத்மக ப்ரபஞ்சம்

ஸா தத்ரூபக்தம் ஹவதி—ஸுவஷ்ரிதஇதி. இதன தாதபாயமாவது.—ச்ருதிக ளிலும புராணங்களிலும் 'பரஹமம இவவிதமாக இருககினறது' எனறு சொலலப பட்டிருககிறது. இதில 'இவவிதம' எனறு எநத பரகாரம நிாதேசிககப படுகினறதோ அநத பரகாரததுடன கூடியதாகவே ஸகல அவஸதைகளிலும அநத பரஹமம இருககிற படியால், அநத அவஸதைகளெலலாவறறிலும சேதநாசேதநஙக ளடஙகியுளள ப்ரபஞ சம ஸதூலமாகவும ஸூக்ஷமமாகவும இருககினறது எனபது ஸிததம ஆப்படி இருந

தோஷமும ஏறபடுகினறன எனபதை அநதநதப பக்ஷததைக் கண்டிககும ஆவஸரததில செயயபபட்டுள்ள உபபாதநததில கணடுகொளக

ஸா தத்ரூபக்தம் ஹவதி—'இநதச சரீர சரீரி பாவமெலலாம ஸருஷ்டிககுப் பிறகே உபபநநமாகும் ஸருஷ்டிககுமுன பரஹ்ம மொனறே இருநதபடியால அபபொழுது ஜகததிறகும ப்ரஹ்மததிறகும சரீர சரீரி பாவம சொலவது ஸாத்யம்?' எனறு செய யக்கூடிய சஙகைககு ஸமாதாநம சொலலுகிறாா. 'ஸருஷ்டிககுப பிறகு இந்தச் சேதநா சேதநாதமகமான பரபஞசம ஸதூலாவஸதையில இருககினறது, ஸருஷ்டிககு முன அது ஸூக்ஷமாவஸதையிலிருநதது, இதுதான விசேஷம். ஸருஷ்டிககு முன சேதநா சேதந வஸ்துககளே இலலை எனறு சொல்வது பிசகு' எனபது தான ஸமாதாநம். ஆகை யால எப்பொழுதும சரீர சரீரி பாவம் சொலலக்கூடும எனபது தாதபாயம.

'ப்ரஹ்மைவ ஸாவஸ்தம்' [பரஹ்மம இவவிதம இருககினறது] என்று சருதி ஸமருதிகள் சொல்லுகினறன. 'ஸவஞ்சம் வஸ்ஹாம் ப்ரஹ்ம' 'ஜக்ர தீர்ஷ்டி விஷ்ணு:' இவை முதலிய வாகயஙகள விவக்ஷிதஙகள இநத வாகயஙகளில ப்ரஹமம எவவிதம இருககினறது எனறு சொலலப்படுகினறதோ, அநதநத விதஙகளைக குறிககும விசேஷணஙகளை உடையதாகவே பரஹ்மம எலலா அவஸதைகளிலும இருக கினறதெனறு நாம அறிகிறோம். ஆகையால ஸருஷ்டிககு முனனும ஸருஷ்டிககுப பிறகும் இரணடு அவஸதைகளிலும, பரஹமததின விசேஷணமாக இருககும இநதச சேதநாசேதநாதமகமான பரபஞசம இருததல வேணடும். ஆகையால ஸாவாவஸதை களிலும் சரீர சரீரிபாவம சொலவதில எவவித அநுபபததியும இலலை.

அஸ்ய ஸூக்ஷ்மஸ்ய ஸர்வஸ்ய அ ஸத்பாவ: । ததா அ "பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" இத்யாதயோ: ஸம்பவேரா ஹவதி । ததேஸ்யேவ ப்ரஸ்ய காயதயா காரணதயா அ நாநாஸம்ஸ்தாநஸம்ஸ்திதஸ்ய ஸம்ஸ்தாநதயா சித்அசித்வஸ்துஜாதஸ்யவஸ்திதிரிதி ।

நந ஸம்ஸ்தாநாதிவேண ப்ரகாரதயா 'ஸாவஷ' ஸர்வாயத்வம் ஜாதிகுணயோரேவ த்ருஷ்டம் ந த்ரவ்யஸ்ய; ஸ்வதந்த்ரஸித்தியோக்யஸ்ய

தாலதான், 'பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய' [நான பஹுவாக ஆவேன்] என்னும் பஹுபவநமும் உபபந்நமாகும். ஆகையால சேதந சேதந வஸதுககளெலலாம், காரய வஸ்துவாகவும காரண வஸதுவாகவும் இமமாதிரி பறபல ஆமைப்புககளுடன இருக்கும பரஹ்மததுடனேயே எபபொழுதும சோநது அநத பரஹமததிற்கு விசேஷணஙகளாக இருககின்றன எனபது ஏறபடுகின்றது.

நந அ............ப்ரவம்சிதஃ —'அப்படி, ஒரு பதாாததததுடன எப் பொழுதும சோந்தே அதற்கு விசேஷணமாக இருககும தன்மையானது ஜாதி குணம் இவைகளின விஷயததில மாதரம காணபபடுகின்றதே தவிர, தரவ்யததின் விஷயததில

"பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" இத்யாதயோ: ஸம்பவேரா ஹவதி — இப்படி ஸருஷ்டிககுப பூாவ காலததிலும சேதநாசேதந வஸதுக்கள இருநதால மாதரம், 'நான பஹுவாக ஆககடவேண' என்று பரஹமம் ஸஙகலபிகக உபபததி உணடு. அப படி அவைகள இல்லாமலே பரஹமம் பஹுவாக ஆவதறகு ஸஙகலபிததால, பரஹ்மமே மாறுதல் அடையவேணடி வரும. அபபடி அது மாறுதல அடைகின்றது எனறு சொல வது, 'ப்ரஹமம் விகாரமறறது' எனறு சொலலும சருதி வாகயததிற்கு விருததம். தவிரவும, ப்ரஹமம சேதநாசேதந வஸதுககளைப் புதிதாக ஸருஷடித்து அமமாதிரி அது பஹுவாக ஆகினறது எனறு சொலலும பக்ஷததில, அது, 'சேதநனுகிற ஜீவனும அசேதநமாகிற ப்ரகருதியும இரணடும உதபததியறறவை' எனறு சொலலும சருதி வாக் யததிறகு விருததம். ஸருஷடிககு முனனும இவை இருநதன வென்று சொலலும பக்ஷததில இமமாதிரியான விரோதஙகள வரமாட்டா எனபது தாத பர்யம.

ஸம்ஸ்தாநதயா சுவஸ்திதஃ — அபருதக ஸிதத தாரமாக இருககின்றது. அதாவது, பரஹமததை விட்டுத தனிதது ஸவதந்தரமாக நிறகக கூடாததாக இருக கின்றது எனபது தாதபாயம.

'ஜாதி குணயோரேவ த்ருஷ்டஃ'—'பசு' என்பது வயக்தி, 'பசுததன்மை' (கோதவம) எனபது ஜாதி 'வெணமை' என்பது குணம்; 'வெணமையை உடைய பொருள' எனபது குணி. இவைகளுககன்றே தனிதது நிற்கக கூடாமை லோகததில

பதார்த்தஸ்ய 'ஸத்வ' ஸ்வபாவதயா ஸம்ஸ்தாநஸ்ய ப்ரகாரமாத்ரத்வ மயுக்தம் | உச்யதே | த்ரவ்யஸ்யாபி தண்டகுண்டலாதே: த்ரவ்யாந்தர ப்ரகாரத்வம் த்ருஷ்டமேவ | நநு ச, தண்டாதே: ஸ்வதந்த்ரஸ்ய த்ரவ்யாந்தர ப்ரகாரத்வே மத்வர்தீயப்ரத்யயோ த்ருஷ்ட:, யதா தண்டீ குண்டலீதி; அதோ கோத்வாதிதுல்யதயா சேதநாசேதநஸ்ய த்ரவ்யஜாதஸ்ய [illegible] ஸம்ஸ்தாநப்ரகாரதயா ஸாமாநாதிகரண்யேந ப்ரதிபாதநம் ந யுஜ்யதே | அத்ரோச்யதே | கௌ:, அச்வ:, மநுஷ்ய:, தேவ இத்யாதி பூதஸங்காதரூபாணாம் த்ரவ்யாணாமேவ, 'தேவதத்தோ மநுஷ்யோ ஜாத: புண்யவிசேஷேண' 'யஜ்ஞதத்தோ கௌர் ஜாத: பாபேந கர்மணா' 'அந்யச்ச புண்யாதிரேகேண தேவோ ஜாத:' இத்யாதி

காணப்படவில்லை. மற்றொரு த்ரவ்யத்துடன் சேர்ந்தே இருக்கவேண்டும் என்னும் நியமமின்றிக்கே தனித்து இருப்பதற்கு யோக்யமாயுள்ள த்ரவ்யத்திற்கு, அந்த மற்றொரு த்ரவ்யத்துடன் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லும்படி ப்ரகாரத்தன்மையை ப்ரதிபாதிப்பது யுக்தமாகுமோ?' என்று ஒரு ப்ரச்நம் கேட்கலாம். 'யுக்தமாகும்' என்பதே நம்முடைய ப்ரத்யுத்தரம். தண்டம் குண்டலம் முதலிய த்ரவ்யங்களுக்கு அம்மாதிரியான ப்ரகாரத் தன்மையை நாம் காண்கிறோமல்லவா? ஆனால், 'தண்டம் முதலிய ஸ்வதந்த்ர த்ரவ்யங்கள் மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்கு ப்ரகாரங்களாக இருக்கும் பொழுதெல்லாம், 'தண்டம் முதலியவைகளுடன் கூடியிருக்கின்றது அந்த மற்றொரு த்ரவ்யம்', என்று நாம் வ்யவஹரிக்கிறோமே தவிர, அந்த த்ரவ்யம் தண்டமே என்று ஸாமாநாதிகரண்யம் நாம் சொல்லவில்லை. ஆகையால், த்ரவ்யமாயிருக்கும் சேதநாசேதந வஸ்துக்களை, த்ரவ்யமின்றிக்கு ஜாதியாக இருக்கும் பசுத்தன்மைக்குத் துல்யமாக பாவித்து, அவைகளுக்கு ஈச்வரனுடன் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லுமளவு ப்ரகாரத் தன்மையை ப்ரதிபாதிப்பது யுக்தமாகமாட்டாது' என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்யலாம். இதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறோம். ஸ்ம்ருதியிலும் வேதத்திலும் நாம் இம்மாதிரியான ஸாமாநாதிகரண்ய ப்ரதிபாதநத்தைப் பார்க்கிறோம். 'தேவதத்தன் ஒரு புண்ய விசேஷத்தால் மநுஷ்யனானான்' என்றும், 'யஜ்ஞதத்தன் ஒரு பாப விசேஷத்தால் மாடானான்' என்றும், 'மற்றொருவன்

காணப்படுகின்றது. ஒரு த்ரவ்யத்திற்கும் மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்கும் அடிபடிப்பட்ட ஸங்கதி காணப்படவில்லையே. இது இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம்.

மத்வர்தீயப்ரத்யயோ த்ருஷ்ட:—'தண்டீ' (தண்டத்தை உடையவன்) என்னும் சப்தத்தில் 'தண்டம்' என்பது ப்ரக்ருதி, அதற்கு மேல் இருக்கும் ப்ரத்யயம் விக்ருதி. இதை 'மத்வர்தீயப்ரத்யய:' என்று சொல்வார்கள். அந்த விக்ருதி 'அதை உடையது' என்பதைக் குறிக்கும். தண்டம் போன்ற ஒரு த்ரவ்யம் அதை உடைய புருஷனை

𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌵𑍇𑌦𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍 । 𑌅𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥𑌃—𑌜𑌾𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌗𑍁𑌣𑍋 𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌰𑌃; 𑌕𑌿𑌂𑌤𑍁 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌃, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌂 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍; 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌰𑍍𑌥𑍀𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 । 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌜𑌂𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇

ஒரு புண்ய ஆதிக்யத்தால் தேவனானான்' என்றும் ப்ரயோகங்கள் இல்லையா? 'மநுஷ்யன்' 'மாடு' 'தேவன்' என்னும் பதங்கள் அசேதந த்ரவ்யங்களாக இருக்கும் அந்தந்த சரீரங்களைக் குறிக்கின்றன, 'தேவதத்தன்' 'யஜ்ஞதத்தன்' 'மற்றொருவன்' என்னும் பதங்கள் சேதந த்ரவ்யங்களாக இருக்கும் ஜீவன்களைக் குறிக்கின்றன. இப்படி, கேவலம் பஞ்ச பூத ஸங்காதங்களாக இருக்கும் த்ரவ்யங்களுக்கு வேறு த்ரவ்யங்களாக இருக்கும் சேதநன்களுடன் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லுகிறோமன்றோ? உண்மை என்னவென்றால், ஸாமாநாதிகரண்யம் ப்ரதிபாதிக்கும் பொருட்டு ஒன்று த்ரவ்யமாகவும் மற்றொன்று அதன் ஜாதி குணங்களுள் ஒன்றாகவும் இருக்கவேண்டுமென்னும் நியமம் இல்லை, ஒரு த்ரவ்யத்தைக் குறித்து, மற்றொன்று ஜாதி குண த்ரவ்யங்களுள் எதுவாக இருந்தபோதிலும், அது தனித்து நிற்கக் கூடாததாயிருக்குமளவு விசேஷணமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், அதற்கு, அப்படித் தனித்து நிற்கக் கூடாமல் இருக்கும் தன்மையையே ஆதாரமாகக் கொண்டு அந்த த்ரவ்யத்துடன் ஸாமாநாதிகரண்யத்தை நாம் சொல்லக் கூடும். மற்றொன்றுக்கு விசேஷணமாக இல்லாமலே ஸ்வதந்த்ரமாக நிற்கக் கூடிய

போன்ற மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்கு விசேஷணமாக வந்தால், அப்பொழுது இம்மாதிரி ப்ரத்யயம் வரவேண்டுமே தவிர, ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லக்கூடாது என்பது ஆக்ஷேபம்

𑌲𑍋𑌕𑌵𑍇𑌦𑌯𑍋𑌃—இவ்விடத்தில் '𑌲𑍋𑌕𑌃' என்னும் பதத்திற்கு 'ஸ்ம்ருதி' என்று அர்த்தம் கொள்வது உசிதம். ஸாமாநாதிகரண்ய ப்ரதிபாதநத்திற்கு ப்ரமாணம் சொல்லும் இடத்தில் லௌகிக வாக்யத்தை ப்ரமாணமாகச் சொல்வதைக் காட்டிலும் ஸ்ம்ருதி வாக்யத்தை ப்ரமாணமாகச் சொல்வது உபபந்நமன்றோ? தவிரவும் அது வேதத்துடன் கூடப்படிக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

" 𑌅𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌵𑍇𑌦𑍇 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 "

என்னும் பகவத் கீதா வாக்யத்தின் பாஷ்யத்தில் "𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌲𑍋𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇" [வேதார்த்தத்தை விளக்குகிறபடியால் ஸ்ம்ருதியை 'லோகம்' என்று சொல்லக்கூடும்] என்னும் வாக்யத்தைக் காணலாம். '𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃' என்பது அதற்கு வ்யுத்பத்தி.

ஸ்தாவ இதி தத்தச்சரீரஸம்ஸ்பர்ஶவஶாத் தத்தச்சப்தாபிதேயத்வ இதி தத்ஸா மாநாதிகரண்யேந வ்யுத்பாதநம் யுக்தம்। ததேதத் ஸர்வம் ஸர்வமேவ நாமரூபவ்யாகரணஶ்ருதிவிவரணே ப்ரபஞ்சிதம்।

அத: ப்ரக்ருதிபுருஷமஹதஹங்காரதந்மாத்ரபூதேந்த்ரிய ததாரப்தசதுர்தஶபுவநாத்மக ப்ரஹ்மாண்டதந்தர்வர்திதேவதிர்யங்மநுஷ்ய ஸ்தாவராதிஸர்வப்ரகாரஸம்ஸ்தாநஸம்ஸ்திதம் கார்யமபி ஸர்வம்

ஒரு த்ரவ்யம், எப்பொழுதாவது எவ்விடத்திலாவது மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்கு ப்ரகார மாக இருக்கும்படி நேர்ந்தால், அப்பொழுது அதற்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லக் கூடாது, அப்பொழுது தான் 'அந்த த்ரவ்யத்துடன் கூடிக்கொண்டிருக்கிறது அந்த மற்றொரு த்ரவ்யம்' என்று நாம் வ்யவஹரிக்க வேண்டும். இது தான் உண்மை. ப்ரக்ருதத்தில், ஸ்தாவரங்களாகவும் ஜங்கமங்களாகவும் வஸ்துக்களெல்லாம் எப்பொழு தும் ஈச்வரனுக்குச் சரீரமாகவே இருக்கின்றன, அவை ஒரு பொழுதும் ஸ்வதந்த்ரங்களாக நிற்கக்கூடியவையல்ல, அவைகளுக்கு ஸ்வரூபம் நிலைப்பது முழுவதும் ஈச்வரனுக்கு அவை ப்ரகாரங்களாக இருப்பதனாலேயே. ஆகையால் அவைகளுக்கு அந்த ஈச்வர னுடன் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்வது யுக்தமே. அதாவது, அவைகளைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாவற்றாலும் ஈச்வரனே சொல்லப்படுகிறான் என்று சொன்னதாயிற்று. இந்த விஷயம் முழுவதும் முன்னமேயே நாம ரூப வ்யாகரண ச்ருதி வாக்யங்களை விவ ரிக்கும் ப்ரகரணத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆகையால், சேதந தத்வமாகிற ஜீவன், அசேதநங்களாகிற ப்ரக்ருதி மஹத் அஹங் காரம், தந்மாத்ரங்கள், பூதங்கள், இந்த்ரியங்கள், இவைகளுடைய பரஸ்பர சேர்க்கையால் உண்டாகும் பதினாலு லோகங்களடங்கிய ப்ரஹ்மாண்டம், அந்த ப்ரஹ்மாண்டத்தினுள் இருக்கும் (தனது) அப்ருதக் ஸித்த விசேஷணமான ஸுர நர திர்யக் ஸ்தாவராத்மக

நாமரூபவ்யாகரணஶ்ருதிவிவரணே—ஸத் வித்யா விவரணத்தை உப ஸம்ஹரிக்கும் இடத்தில் இதைக் காண்க.

ப்ரக்ருதி—தத்வங்கள் இருபத்தைந்து அவையாவன.—ஜீவன் ஒன்று, ப்ர க்ருதி மஹத் அஹங்காரம் இவை மூன்று, தந்மாத்ரங்கள் ஐந்து, பூதங்கள் ஐந்து, இந்த் ரியங்கள் பதினொன்று, இந்த இருபத்தைந்து தத்வங்களிலிருந்தே ப்ரபஞ்சத்தின் உத் பத்தி ஏற்படுகிறது என்பது நமது கொள்கை.

ப்ரஹ்மைவேதி காரணபூத ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாநேநைவ ஸர்வம் விஜ்ஞாதம் பவதீத்யேக விஜ்ஞாநேந ஸர்வ விஜ்ஞாநமுபபந்நதரம் । ததேவம் கார்யகாரண பாவாதிமுகேந க்ருத்ஸ்நஸ்ய சிதசித்வஸ்துந: பரப்ரஹ்ம ப்ரகாரதயா ததாத்மகத்வமுக்தம் ।

நநு ச பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஸ்வரூபேண பரிணாமாஸ்பதத்வம்

ப்ரபஞ்சம், இவை யெல்லாவற்றுடனும் விசிஷ்டமாயிருக்கும் கார்ய வஸ்து முழுதிலும் ப்ரஹ்மமே, ஆகையால் காரண பூதமான ப்ரஹ்மத்தை அறிவதால் ஸகலமும் அறியப் பட்டதாகிவிடும், ஆகையால் 'ஒன்றை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகிவிடும்' என்னும் ப்ரதிஜ்ஞையும் நன்றாக உபபந்நமாகின்றது இப்படி ப்ரஹ்மமே கார்ய வஸ்துவாகவும் காரண வஸ்துவாகவும் இருப்பதனால், பர ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரகாரமாயுள்ள ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் பகவானை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வென்று சொல்லப்படுகின்றது

நநு ச.........ஸத்யஸங்கல்ப ஸர்வ—'பர ப்ரஹ்மம் விகாரமற்றதென்றும் தோஷமற்றதென்றும் ச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன வென்னும் காரணத்தைக் கொண்டு நீங்கள் பர ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வரூப மாறுதல் இல்லை யென்று சொல்லுகிறீர

கார்யகாரணபாவாதிமுகேந—'ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹ்மமே' என்று நாம் சொல்லும் பொழுதெல்லாம் நாம் அவை இரண்டுக்கும் சரீர சரீரித் தன்மையால் ஏற்படும் ஒற்றுமையைச் சொல்லுகிறோமே தவிர, 'அவை இரண்டும் ஒன்றே' என்னும் ஸ்வரூபைக்யத்தைச் சொல்லவில்லை. அந்த ஒற்றுமையும் இரண்டு விதமாக ஏற்படலாம். ஒன்று கார்யம், மற்றொன்று காரணம் என்பதால் ஏற்படுவது ஒரு விதம்; ஒன்று ப்ரகாரம் மற்றொன்று ப்ரகாரி [அதாவது விசேஷணம் விசேஷ்யம்] என்பதால் ஏற்படுவது மற்றொரு விதம். இவைகளுள் கார்ய காரணத் தன்மையைச் சொன்னால், 'ப்ரகார ப்ரகாரித் தன்மை ஸித்தமாகி விடுகின்றது ஆகையால் தான், இவ்விடத்தில் கார்யகாரணபாவாதிமுகேந சிதசித்வஸ்துந: பரப்ரஹ்ம ப்ரகாரதயா ததாத்மகத்வமுக்தம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நநு ச—கீழ்ல் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸாமாநாதிகரண்யம், ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதாந காரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பதைச் சார்ந்து நிற்கிறது, அப்படி அது உபாதாந காரணமாக இருக்கின்றது என்பதை ஒத்துக்கொண்டால், அது 'ப்ரஹ்மம் எவ்வித விகாரமுமற்றது' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யத்திற்கு விரோதிக்குமாகையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதாந காரணத்வம் எப்படிச் சொல்லக்கூடும்?

நிர்விகாரத்வம் நிரவத்யத்வம் ச்ருதிவ்யாகோப ப்ரஸங்கேந நிவாரிதம் ।
"ப்ரக்ருதிஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்" [ப்ர. ஸூ. I–4–23]
இத்யேகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநப்ரதிஜ்ஞாம்ருத்தத்கார்யத்ருஷ்டாந்தாப்யாம்
ஸசேதநாசேதநஸ்ய ஜகதுபாதாந காரணத்வம் ச ப்ரதிபாதிதம் । உபா
தாநகாரணத்வம் ச பரிணாமித்வமேவ । கதமிதமவதார்யதே ?

கள். 'ப்ரக்ருதிஶ்ச' என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத்தை வ்யாக்யானம் செய்யுமிடத்தில் அந்த ஸூத்ரம், ஒன்றை அறிந்த மாத்ரத்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகி விடுமென்னும் ப்ரதிஜ்ஞா பலத்தாலும் மண் அதன் கார்யமாகிற குடம் இவை முதலியவைகளின் த்ருஷ்டாந்த பலத்தாலும் பரப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமென்பதை ப்ரதிபாதிக்கின்றதென்றும் சொல்லுகிறீர்கள். எது எது உபாதான காரணமோ அதெல்லாம் மாறுதலுக்குப் பாத்ரமாக வேண்டுமே. ஆகையால் நீங்கள் சொல்வது எவ்விதம் உபபன்னமாகும்?" என்னில், அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம். ஜீவனுடன்கூடிய ப்ரபஞ்ச முழு

என்பதுதான் இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம். [உபாதான காரணம் என்பதன் பொருளை 43-ம் பக்கத்தில் காண்க]

"ப்ரக்ருதிஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞா த்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்"—இது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம். இதன் பொருளாவது:—ப்ரக்ருதிஶ்ச—ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமும் ப்ரஹ்மமே. ['ப்ரக்ருதி' என்னும் சப்தத்திற்கு இவ்விடத்தில் 'உபாதான காரணம்' என்பது பொருள்] ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்—அப்படி ஒத்துக் கொண்டால் மாத்ரம் ப்ரதிஜ்ஞையும் த்ருஷ்டாந்தமும் உபரோதிக்கப்பட மாட்டா. சாந்தோக்யத்தில் ஸத் வித்தையில், முதலில் 'எதை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகிவிடுமோ' என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. நடுவில், 'எப்படி மண் பிண்டத்தை அறிந்த மாத்ரத்தால் அந்த மண்ணால் செய்யப்பட்டுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும் அறியப்பட்டனவாகி விடுமோ' என்று த்ருஷ்டாந்தம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதான காரணத்வம் ஒத்துக்கொண்டால் மாத்ரம் இவை இரண்டும் உபபன்னங்களாகும். [கீழ்ல ஸத் வித்யா ப்ரகரணத்தைப் பார்க்க]

ஸர்வவிஜ்ஞாநப்ரதிஜ்ஞாம்ருத்தத்கார்யத்ருஷ்டாந்தாப்யாம்— ஸர்வ விஜ்ஞான ப்ரதிஜ்ஞையாலும், மண் அதன் கார்யமாகிற குடம் முதலானவை இவைகளின் த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் ப்ரதிஜ்ஞா ச த்ருஷ்டாந்தஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தௌ, தாப்யாம் என்று பிரித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

ஸத்யாபயதே । ஸஜீவஸ்ய ப்ரபஞ்சஸ்யாவிசேஷேண காரணத்வ முக்தம் । தத்ர ஸம்ஸாரஸ்ய ஜீவஸ்யைவ பரிணாமாத்யுக்தமுபபந்நம்

"நாத்மா ச்ருதே: நித்யத்வாச்ச தாப்ய:" [ப்ர. ஸூ. II–3–18]

இதி விருத்யதே । வைஷம்ய நைர்க்ருண்ய பரிஹாரச்ச

"வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத்" [ப்ர. ஸூ II–1–34.]

வதற்கும் பர ப்ரஹ்மம் காரணமென்றன்றோ ச்ருதி சொல்லுகின்றது? அதில் ஜீவனுக்கு அது எப்படி காரணமாகின்றது என்பதை உபபாதிக்குமிடத்தில், நீங்கள், 'பர ப்ரஹ்மமே ஜீவனாகப் பரிணமிக்கின்றது; ஆகையால் அது அதற்குக் காரணமாகின்றது' என்று சொல்லுகிறீர்கள். அப்படிச் சொல்வது 'நாத்மா' என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத்திற்கு விருத்தமன்றோ? 'வைஷம்ய நைர்க்ருண்ய' என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத

ஸத்யாபயதே—உபாதான காரணத்வமானது சேதனாசேதனங்களை விசேஷணமாகக் கொண்டிருக்கும் ஈச்வரனைப் பற்றியதென்றும், விகாரமற்றிருப்பதானது விசேஷ்யமாக மான பரமாத்மாவை மாத்ரம் பற்றியதென்றும், ஆகையால் சங்கிக்கப்படும் விரோதம் இல்லையென்றும் ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது. இந்த ஸமாதானத்தைப் பிறகு சொல்லப்போகிறவராய், முதலில், 'ஸம்ஸாரஸ்ய ஜீவஸ்யைவ........இத்யாதிகா' என்னும் க்ரந்தத்தால் 'ஈச்வரனே ஜீவரூபமாகவும் அசேதன ரூபமாகவும் பரிணமிக்கிறான்; ஆகையால் அவன் உபாதான காரணமாகிறான்' என்று சொல்வதில் ஸம்பவிக்கும் தூஷணங்களைச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு 'ஸர்வம் ஸ... ...ஸத்ய ஸங்கல்ப ஸர்வ' என்பதால் தமது ஸமாதானத்தைச் சொல்லுகிறார்.

'நாத்மா ச்ருதேர் நித்யத்வாச்ச தாப்ய:'—இதுவும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம். இதன் பொருள் —ஆத்மா ந—ஆத்மாவானது உத்பத்தி செய்யப் படுகிறதில்லை; ச்ருதே:—ச்ருதியில் அதன் உத்பத்தி நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், தாப்யோ நித்யத்வாச்ச—அந்த ச்ருதிகளிலிருந்தே அதன் நித்யத்வம் அறியப்படுகிறபடியாலும்.

வைஷம்ய நைர்க்ருண்ய பரிஹார:—ஒருவன் ஸுகியாகவும் மற்றொருவன் துக்கியாகவும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து, இப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஈச்வரன் பக்ஷபாத முள்ளவனாகவும் தயையற்றவனாகவும் இருக்கவேண்டும் என்று சங்கிப்பவர்களுக்கு ஸமாதானம் சொல்லுமிடத்தில், 'ஜீவன்கள் அநாதி, அவைகளுக்குத் தேஹம் முதலியவற்றைக் கொடுத்து அவைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கும்பொழுது, ஈச்வரன் அவ்வவைகளின் பூர்வ கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடியே ஸ்ருஷ்டிக்கிறான்' என்று ஜீவனை அநாதி

இதி ஜீவாநாமநாதிஸ்வாஹ்ய-வமக்ஷ தத்கர்ம நிமித்ததயா வ்ருதிவாஹிதம் ।

“ந கர்மாவிபாகாத் இதி செந், ந அநாதித்வாத், உபபத்யதே அப்யுபலப்யதே ச” [ஸ்ரீ. ஸூ II-1-35]

இதி ஸ்ருஷ்டிப்ராகலஸ்க்ருதவிஷமஸ்ருஷ்டிப்ரஸக்தி ஸமாதானம் ॥

திலும், ஜீவன் அநாதி என்பதை ஒத்துக்கொண்டே, பூர்வ கர்மத்திற்குத் தக்கபடி ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டி செய்கிறபடியால் அவனிடம் பக்ஷபாதத்தையாவது தயவற்ற தன்மையையாவது சொல்வது உபபந்நமாக மாட்டாது என்று நிராகரணம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. “ந கர்ம” என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத்தி லும், ஜீவன் நித்யனன்று என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அவன், தான் செய் யும் கார்யங்களின் பலத்தை அநுபவிக்காமல் போகும்படிக்கும் தன்னால் செய்யப்

யென்று ஒத்துக்கொண்டே ஸமாதானம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பது இவ்விடத்தில் விஷயம். “வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந, ஸாபேக்ஷத்வாத்” என்பதும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம். இதன் பொருள் —வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந—பக்ஷபாதமும் தயை யற்ற தன்மையும் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா, ஸாபேக்ஷத்வாத்—பலஹீநமாக இருக்கும் இந்த ஸ்ருஷ்டியானது அந்தந்த ஜீவன்களுடைய கர்மத்தைப் பொருத்திருக்கிறபடியால்.

“ந கர்மாவிபாகாத் இதி செந், ந அநாதித்வாத், உபபத்யதே அப்யுபலப்யதே ச”—இதுவும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் ‘ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ஜீவன் கள் இருந்தாலன்றோ, அவைகளுக்குப் பூர்வ கர்மம் ஏற்படும்?’ என்னும் சங்கையைச் செய்துகொண்டு அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுமிடத்தில், ‘ஜீவன்கள் அநாதி, அவைக ளின் கர்ம ப்ரவாஹமும் அநாதி’ என்பதை ஒத்துக்கொண்டே ஸமாதானம் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஸூத்ரத்தின் பொருள்.—அவிபாகாத்—(‘முதலில் ஈச்வரன் ஒரு வனே இருந்தான்’ என்று சுருதி வாக்யங்கள் ஒருமையையே வற்புறுத்துவதால் தெரிய வரும்) அவிபாகத்திலிருந்து (விபாகத்தின் இன்மையிலிருந்து), கர்ம ந—பூர்வ கர்மம் என்பதே இல்லை என்று ஏற்படுகிறது; இதி செந்—என்று ஆக்ஷேபிக்கும் பக்ஷத்தில், ந—(அந்த ஆக்ஷேபம்) நிற்கமாட்டாது, அநாதித்வாத்—(ஜீவன்களும் அவைகளின் கர்ம ப்ரவாஹமும்)அநாதியானவையாதலால், உபபத்யதே ச—(அப்படி அவை அநா தியாக இருக்கையிலும் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள ஒருமை) உபபந்நமாகும், உபலப்யதே ச—(அவைகளின் அநாதித்வமும் சுருதிகளில்) சொல்லப்பட்டுமிருக்கின்றது.

ஸ்ருஷ்டிப்ராகலஸ்க்ருதவிஷமஸ்ருஷ்டிப்ரஸக்தி—‘அக்ருதாப்யாகமம்’ என்பதற்கு, ‘செய்யப்படாததன் வரவு’ என்பது பொருள். அதாவது ‘ஹேதுவில்லா

தயா வ்யாக்ருதெளஷி அநாதிதா ச்ருதிபிஹ் வ்யுதிவாதிதா ।

"அஜாமேகாம் லோஹிதசுக்லக்ருஷ்ணாம்
பஹ்வீஃ ப்ரஜாஃ ஸ்ருஜமாநாம் ஸரூபாஃ ।

படாத காரியங்களின் பலத்தை அநுபவிக்கும்படிக்கும் பரஸங்கிக்கு மாகையால், அவனை நித்யனென்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டு மென்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவை யெல்லாம், ப்ரஹ்மமே ஜீவனுக்ப பரிணமிக்கின்றது என்று நீங்கள் சொல்வதற்கு எவ்விதம் ஒத்து வரும்? தவிரவும், நீங்கள், பர ப்ரஹ்மமே ப்ரக்ருதியாகப் பரிணமிக்கின்றது என்றும், ஆகையால் அது அதற்குக் காரணமாகின்றது என்றும் சொல்லுகிறீர்கள் அதுவும் சருதி ஸம்ருதிகளுக்கு விருத்தமே சருதி ஸ்ம்ருதிக ளெல்லாம், ப்ரக்ருதி அநாதி என்று சொல்லுகின்றன. 'அஜா மேகாம்' இத்யாதியான ச்ருதி,

---

மலே பலத்தின ப்ராப்தி' என்று சொன்னதாயிற்று 'க்ருதவிப்ரணாசம்' என்பதற்கு, 'செய்யப்பட்டதன் நாசம்' என்பது பொருள் அதாவது 'செய்யப்பட்ட காமங்கள் பல மற்றுப் போவது' என்று சொன்ன தாயிற்று. ஜந்மாந்தர காமத்தை ஒத்துக் கொள்ளாமற் போனால், இந்த இரண்டு தோஷங்களும் பரஸங்கிக்கும் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

ஈச்வரனிடத்தில வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்கள் 'இல்லை யென்றும், 'நமக்குக் கிடைக்கும் பலங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஹேதுக்கள் உண்டு, நம்மால் செய்யப்படும் காம மொன்றும் நிஷ்பலமாக மாட்டாது' என்றும் சொல்வதற்கு, 'ஜீவன்கள் அநாதி, அவைகளின் காம ப்ரவாஹமும் அநாதியே' என்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவச்யம் அப்படி ஜீவன்களை அநாதி யென்று ஒத்துக் கொண்டால், ஈசவரனே ஜீவனுகப் பரிணமிக்கிறுன் என்று சொல்வது ஸாத்ய மில்லை. இது தான் விஷயம்

தயா வ்யாக்ருதெளஷி—ஈச்வரன் அசேதநமாகப் பரிணமிக்கிறுன் என்று சொல்வதில ஸம்பவிக்கும் தோஷத்தைச் சொல்லுகிறுர்

'அஜாமேகாம்.........இந்த சருதி வாக்யமானது சித்சித் விவேகத்தைச் சொல்லுகின்றது அசேதந வஸ்துவும், சேதந வஸ்து போல, அநாதியே என்பது ப்ரக்ருத விஷயம். வாக்யத்தின் பொருள்:—லோஹித சுக்லக்ருஷ்ணாம்—சிவப்பாயும் வெளுப்பாயும் கறுப்பாயு மிருக்கும் [தேஜஸ ஜலம் ப்ருதிவீ இவைகளின் ரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கும்,] ஸரூபா பஹ்வீஃ ப்ரஜாஃ ஸ்ருஜமாநாம்—தனக்கு ஸமாநமான ரூபத்தை உடைய அநேக வித பௌதிக வஸ்துக்களை உண்டுபண்ணிக் கொண்டு மிருக்கும், அஜாமேகாம்—உற்பத்தியற்ற ஒன்றை, ஹ்யேகஃ அஜஃ—உற்பத்தியற்

அஜோ ஹ்யேகோ ஜுஷமாணோ(அ)நுசேதே
ஜஹாத்யேநாம் புக்தபோகாமஜோ(அ)ந்ய: ॥" [ச்வே]

இதி ப்ரக்ருதிபுருஷயோரஜத்வம் ப்ரதிபாத்ய

"அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விச்வமேதத்
தஸ்மிம்ச்சாந்யோ மாயயா ஸந்நிருத்த: ।
மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாந்மாயிநம் து மஹேச்வரம்" [ச்வே]

இதி ப்ரக்ருதிரேவ ஸ்வரூபேண விகாராஸ்பதமிதி ச ப்ரதிபாதயதி ।

"கௌரநாத்யந்தவதீ ஸா ஜநித்ரீ பூதபாவிநீ" [மந்த்ரிக.]

இதி ச । ஸ்ம்ருதிச்ச பவதி;

ப்ரக்ருதி ஜீவன் இவை இரண்டுமே உத்பத்தியற்றவை என்பதைச் சொல்லுகின்றது. 'அஸ்மாத்' இத்யாதியான ச்ருதியும 'மாயாம்' இத்யாதியான ச்ருதியும் ப்ரக்ருதி மாத்ரமே ஸ்வரூப மாற்றம் அடையக்கூடியது என்பதை விளக்குகின்றது 'கௌ:' இத்யாதி

றிருக்கும் ஒரு அறியாதவன், ஜுஷமாண:—அதுவே நான் என்னும் புத்தியுடன் அநுபவித்துக்கொண்டு, அநுசேதே—அதை அநுஸரித்து நிற்கிறான். அந்ய: அஜ:—உற்பத்தியற்றிருக்கும் மற்றொரு அறிந்தவன், புக்தபோகாம் ஏநாம் ஜஹாதி—ஸ்வல்ப காலம் அநுபவித்து விட்டு, பிறகு வைராக்யம் கொண்டவனாய் அதை த்யஜிக்கிறான்.

'அஸ்மாந்மாயீ.........'—ப்ரக்ருதிதான் மாறுதலுக்கு உட்பட்டது என்பதைக் காண்பிக்கின்றது இந்த வாக்யம். மாயீ—ப்ரக்ருதியை ப்ரேரிப்பிக்கும் பரமாத்மா, அஸ்மாத் ஏதத் விச்வம் ஸ்ருஜதே—அந்த ப்ரக்ருதியை ஸாதநமாகக் கொண்டு ப்ரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். அந்ய:—அந்த ஈச்வரனைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவன், தஸ்மிந் மாயயா ஸந்நிருத்த:—அந்த ப்ரக்ருதியினாலேயே கட்டப்பட்டு நிற்கிறான் [அதனால் மோஹமடைந்தவனாயிருக்கிறான்]

"மாயாம்........."—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள வாக்யத்தில் இருக்கும் 'மாயா' என்னும் சப்தத்தால் எது சொல்லப்படுகிறது? அதை ப்ரேரிப்பவன் யாவன்? என்பதை விளக்குகிறது இந்த வாக்யம் ப்ரக்ருதிம்—ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களை உடைய ப்ரக்ருதி தத்வத்தை, மாயாம் வித்யாத்—விசித்ரமான ஸ்ருஷ்டிக்கு ஹேதுவாகிறபடியால 'மாயை' என்று அறி; மாயிநம்—அந்த ப்ரக்ருதியை ப்ரேரிக்குமவனை, மஹேச்வரம் வித்யாத்—பரமாத்மா என்று அறி.

'கௌ:..........'—அநாத்யந்தவதீ—ஆதியும் அந்தமும் மற்றிருக்கும் (நித்யமாக இருக்கும்), கௌ:—ப்ரக்ருதியானது, ஜநித்ரீ—முதலில் தேஜஸ் ஜலம் ப்ரு

" 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌨𑌾𑌦𑍀 𑌉𑌭𑌾𑌵𑌪𑌿 ।
𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍॥" [𑌭. 𑌗𑍀. 13-19]
" 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌰𑌾𑌪𑍋𑌽𑌨𑌲𑍋 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌖𑌂 𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌚 ।
𑌅𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰 𑌇𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌮𑍇 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑌷𑍍𑌟𑌧𑌾 ॥
𑌅𑌪𑌰𑍇𑌯𑌮𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌮𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌮𑍍 ।
𑌜𑍀𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌯𑌯𑍇𑌦𑌂 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌜𑌗𑌤𑍍॥" [𑌭. 𑌗𑍀. 7-4-5]

யான ச்ருதியும் அப்படியே. '𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌮𑍍' என்றும் '𑌭𑍂𑌮𑌿' என்றும் '𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌮𑍍' என்றும் '𑌯𑌯𑌾' என்றும் ஆரம்பிக்கும் பகவத் கீதா வாக்யங்க

திவீ ரூபமான ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் செய்து, 𑌭𑍂𑌤𑌭𑌾𑌵𑌿𑌨𑍀—ப்ரபஞ்ச ரூபமான வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஹேதுவாகின்றது. இந்த வாக்யத்திலும் ப்ரக்ருதியே பரிணமிக்கின்றது என்பது சொல்லப்படுகிறது.

'𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂.........'—'ப்ரக்ருதியும் ஆத்மாவும் அநாதிகாலமாகவே சேர்ந்திருக்கின்றன' என்பதைச் சொல்லுகிறது இந்த வாக்யம். 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂𑌚 𑌉𑌭𑌾𑌵𑌪𑌿—ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கும் ப்ரக்ருதி புருஷர்களிருவரையும், 𑌅𑌨𑌾𑌦𑍀 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿—அநாதியென்று அறி. 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍—ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணமாகும் இச்சை த்வேஷம் முதலிய விகாரங்களும், 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚—மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகும் அமாநித்வம் முதலிய குணங்களும், 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿—ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டாகுமவையென்று அறி.

" 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌃......பூமி ஜலம் அக்நி வாயு ஆகாசம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களாகவும் மனஸ் முதலான இந்த்ரியமாகவும் மஹத்தாகவும் அஹங்காரமாகவும் ஆக எட்டு விதமாகப் பிரிந்திருக்கும் ப்ரக்ருதியானது என்னைச் சேர்ந்தது என்று அறி. இதனால் 'அசேதந வஸ்துவாகிற ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் பரமாத்மா' என்று சொல்லப்படுகிறது.

" 𑌅𑌪𑌰𑍇𑌯𑌮𑍍............"—𑌇𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌪𑌰𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃—கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதியானது என்னுடைய அப்ரதாநமான அம்சம்; 𑌇𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍—இதைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாயும், 𑌜𑍀𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌮𑍍—ஜீவரூபமாயும், 𑌪𑌰𑌾𑌮𑍍—ப்ரதாநமாயுமிருக்கும், 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌮𑍍—ப்ரக்ருதியையும், 𑌮𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿—என்னுடையதென்றே அறி. 𑌯𑌯𑌾—இந்த ஜீவனாலேதான், 𑌇𑌦𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍—இந்த அசேதந ப்ரக்ருதி முழுவதும், 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇—தரிக்கப்படுகிறது.

['𑌜𑍀𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌮𑍍' என்று ஜீவனையும் 'ப்ரக்ருதி' என்று வ்யவஹரிப்பது உசிதமாகுமோ? என்று சங்கிக்கலாம். இவ்விடத்தில் 'ப்ரக்ருதி' என்பதற்கு

"ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமவஷ்டப்ய விஸ்ருஜாமி புந: புந:" [ப. கீ. 9-8]

"மயாத்யக்ஷேண ப்ரக்ருதி: ஸூயதே ஸசராசரம்" [ப கீ 9-10]

இத்யாதிகா। ஏவம் ச ப்ரக்ருதேரபி ப்ரஹ்மஶரீரத்வாத் ப்ரக்ருதிஶப்த: ஸ்வாத்மபூதஸ்ய தத்ப்ரகாரஸம்ஸ்திதஸ்ய வாசக:, புருஷஶப்தோ'பி ததாத்மபூதஸ்ய தத்ப்ரகாரஸம்ஸ்திதஸ்ய வாசக:। அதஸ்தத்விகாராணாமபி ததைவ வாச்யத்வம் ஶ்ருதௌ; ததாஹ

ளும் அதையே வற்புறுத்துகின்றன. [நாங்கள் சொல்வதில் இம்மாதிரியான அநுபபத்தி ஒன்றுமில்லை] ஏனென்றால், ஈச்வரனுக்கு ப்ரக்ருதியும் சரீரம், ஜீவனும் சரீரமாகையால் ப்ரக்ருதி சப்தம் ஜீவசப்தம் இவை இரண்டுமே, அந்த ப்ரக்ருதி ஜீவன் இவை யிரண்டையும் ப்ரகாரமாக உடைத்தாயும் அவ்வவற்றிற்கு ஆத்மாவாகவு மிருக்கும் ஈச்வரனையே சொல்லும். ஆகையால் 'வஸ்தூ' இத்யாதியான புராண

'விபூதி' என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். ப்ரக்ருதி புருஷன் இவர்களின் சேர்க்கையால் ஏற்படும் ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் பகவானுடைய விபூதிகளே.]

"ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம்........"—ஸ்வாம் -என்னுடையதான, ப்ரக்ருதிம்— விசித்ரமான மாறுதல் அடையக்கூடிய ப்ரக்ருதியை, அவஷ்டப்ய—எட்டுவிதமாகப் பரிணமிப்பித்து, புந: புந: விஸ்ருஜாமி-அநந்தமான காலங்களில் ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன்.

"மயா........"—அத்யக்ஷேண—ஸத்ய ஸங்கல்பனாக இருக்கும் என்னால் ஸங்கல்பிக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு, ப்ரக்ருதி:—இந்த ப்ரக்ருதியானது, ஸசராசரம் ஸூயதே—சராசர மடங்கியுள்ள இந்த ஜகத்தை உண்டுபண்ணுகிறது.

இந்த ச்லோகங்களுள் முதல் ச்லோகமானது ப்ரக்ருதி புருஷர்களின் அநாதித் தன்மையையும், மற்றை ச்லோகங்கள் ப்ரக்ருதியின் பரிணமிக்கும் தன்மையையும் குறிக்கின்றனவென்று அறியவேண்டும்.

ஏவம் ச—இவ்வாறு ப்ரஹ்மமே ஜீவனாகவும் ப்ரக்ருதியாகவும் பரிணமிக்கின்றது' என்னும் பக்ஷத்தின் மீது தூஷணங்களைச் சொல்லிவிட்டு, இனி தனது ஸமாதானத்தைச் சொல்லுகிறார். 'ப்ரக்ருதி' 'ஜீவன்' இந்தச் சப்தங்களால் அவைகளுக்கு ஆத்மாவாக இருக்கும் பரமாத்மாவே சொல்லப்படுகிறபடியால், ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் ஜகத்தாக ஆகிறார்கள் என்று சொல்லுகையில் ஈச்வரனுக்கே உபாதான காரணத்வம் சொல்லப்பட்டதாகின்றது என்பது தாத்பர்யம்.

"व्यक्तं विष्णुस्तथाऽव्यक्तं स पुमान् काल एव च।
स एव क्षोभको ब्रह्मन् क्षोभ्यश्च परमेश्वरः॥" [वि. पु.]

इति। अतः प्रकृतिप्रकारसंस्थिते परमात्मनि प्रकारभूतप्रकृत्यंशे विकारः, प्रकार्यंशे अविकारः। एवमेव जीवप्रकारसंस्थिते परमात्मनि प्रकारभूतजीवांशे सर्वे च अपुरुषार्थाः, प्रकार्यंशो नियन्ता निरवद्यः सकलकल्याणगुणाकरः सत्यसंकल्प एव।

तथा च सति, 'कारणावस्थः परमात्मा एव, तद्विकारात्मकञ्च

வாக்யங்கள் சொல்வது போல், அந்த ப்ரக்ருதியும் ஜீவனும் சேர்ந்து ஏற்படும் ப்ரபஞ்சத்திற்கும் அந்த ஈச்வரனே ஆத்மா. ஆகையால், ப்ரக்ருதியை ப்ரகாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ரகாரமாய் நிற்கும் ப்ரக்ருதி மாத்ரம் மாறுதல் அடைகின்றது, ப்ரகாரியாய் நிற்கும் பரமாத்மா எவ்வித மாறுதலையும் அடையவில்லை. அம்மாதிரியே ஜீவனை ப்ரகாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ரகாரமாய் நிற்கும் ஜீவனுக்கு மாத்ரம் அபுருஷார்த்த ஸம்பந்தம் ஏற்படுகின்றது, ப்ரகாரியாய் நிற்கும் பரமாத்மா ஸகல வஸ்துக்களையும் நியமனம் செய்துகொண்டு ஸ்வயம் எவ்வித தோஷமுமற்றதாய் ஸகல கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாய் ஸத்ய ஸங்கல்பமாகவே இருக்கின்றது.

तथा च सति .... इत्युक्तं भवति—இப்படி, ப்ரக்ருதியையும் ஜீவனையும் ப்ரகாரமாக உடைய ஈச்வரன் ஜகத்துக்குக் காரணமாயும், அந்த ஈச்வரனே அவை

तद्विकाराणामपि—'ப்ரக்ருதி புருஷன் இந்த இருவர்களுக்கு மாத்ரம் ஈச்வரன் ஆத்மா வென்பது இல்லை, இவர்களின் விகாரமாகிய ஜகத் முழுவதற்குமே அவன் ஆத்மா, ஆகையால் கார்யமாகிற ஜகத் அவனே என்பது குறிக்கப்படுகின்றது.

'व्यक्तं ....'—காரண தத்வமும் பரமாத்மா, கார்யம் முழுவதும் பரமாத்மாதான் என்பதை இந்த வாக்யம் விளக்குகின்றது.

अतः—இப்படிச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் ஒருவித விரோதமுமில்லை என்பதைச் சொல்லுகிறார். 'ப்ரஹ்மம் தோஷமற்றது, அது விகாரமற்றது, அதுவே ஜகத்திற்கு உபாதாந காரணம்' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாம் ஒன்றோடொன்று விரோதியாமல் ஸமன்விதங்களாகின்றன என்பது குறிப்பு.

कारणावस्थः परमात्मा, कार्यावस्थोऽपि स एव—'சித்சித் விசிஷ்டனான ஈச்வரன் காரணம், அப்படி விசிஷ்டனாக இருக்கும் ஈச்வரனே கார்யம்' என்றால், கார்யம் காரணம் இரண்டும் வெவ்வேறல்ல என்று சொன்னதாகுமன்றோ? அதுதான் இங்கு விவக்ஷிதம்.

ஸ்தாய-காரணாவஸ்தாவிஶிஷ்டஸ்ய ஸ ஏவ இதி கார்யகாரணயோரநந்யத்வே, ஸர்வ-ஶ்ருத்யவிரோதஶ்ச பவதி। ததேவம் நாமரூபவிபாகாநர்ஹஸூக்ஷ்மதஶாபந்நப்ரக்ருதிபுருஷஶரீரம் ப்ரஹ்ம காரணாவஸ்தம், ஜகதஸ்ததாபத்திரேவ ச ஸ்ருஷ்டி:; நாமரூபவிபாகவிபக்தஸ்தூலசிதசித்வஸ்து-

---

களைப் பிரகாரமாகக்கொண்டு ஜகத்தாயிருக்கும் கார்யமாயுமிருக்கிறான் என்று ஓதுகொண்டால் மாத்ரம் காரணமும் கார்யமும் ஒன்றே என்று சொல்வது உபபந்நமாகும், ச்ருதி விரோதங்களும் ஏற்படமாட்டா. [ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களும் உபபந்நங்களாகும்.] 'ப்ரக்ருதி ஜீவன் இவை இரண்டுக்கும், இதுபெயர் இது ரூபம் என்று விவேசித்துச் சொல்லக்கூடாமலிருக்கும் ஒரு ஸூக்ஷ்மதசையும், இதுதான் பெயர் இதுதான் ரூபம் என்று விவேசித்துச் சொல்லக்கூடிய ஒரு ஸ்தூல தசையும் ஆக இரண்டு தசைகள் உண்டு. அவைகள் முதல் தசையில் இருந்துகொண்டு ஈச்வரனுக்குச் சரீரமாகும் பொழுது ஈச்வரனைக் காரணாவஸ்தையில் இருக்கும் ப்ரஹ்மமென்றும், இரண்டாவது தசையில் இருந்து

ஸர்வச்ருத்யவிரோத:—ஈச்வரன் ஜகத்துக்கு உபாதாந காரணம் என்பதை ஓதுக்கொண்டால், 'ஈச்வரன் நிர்விகாரன்' என்று சொல்லும் சருதி விரோதிக்கும் போல் தோன்றும். 'ஈச்வரன் நிர்விகாரன்' என்னும் சருதியை ஓதுக்கொண்டால், 'அவன் உபாதாந காரணம்' என்று சொல்லும் சருதி விரோதிக்கும் போல் தோன்றும். இப்பொழுது, 'உபாதாநத்வ சருதி விசிஷ்ட ப்ரஹ்ம விஷயம் நிர்விகாரத்வ சருதி விசேஷ்யமாத்ர விஷயம்' என்று கீழ் விவரித்திருப்பது போல் நாம் ஓதுக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் ஒருவித விரோதமும் வரமாட்டாது என்பது ஸ்பஷ்டம்.

ததேவம்—இவ்விடத்தில் வேறொரு சங்கை நிவ்ருத்தி செய்யப்படுகிறது. அது என்னவென்றால், 'சிதசித் விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மம் நித்யமாகையால் அதற்கு ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்கள் எப்படி ஸம்பவிக்கும்?' என்பதுதான். த்ரவ்யம் நித்யமாக இருந்தாலும் அவஸ்தா பேதத்தால் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்கள் உபபந்நங்களாகும் என்பது ஸமாதாநம்.

ஸூக்ஷ்மதசாபந்ந—சேதந வஸ்துக்கள் அசேதந வஸ்துக்கள் ஆகிய இவை இரண்டும் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் நாம ரூபங்கள் மறைந்தவைகளாய் இருக்கும். அப்பொழுது சேதந வஸ்துக்களெல்லாம் அசேதந வஸ்து ப்ராயங்களாகவே சொல்லப்படும். அப்படி இருக்கும் அவஸ்தையை ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை என்று சொல்வார்கள்.

ததாபத்தி:—தஸ்யா ஆபத்தி:. அதாவது, அந்த ஸூக்ஷ்ம தசையின் ஆபத்தி என்று சொன்னதாயிற்று

ஶரீரம் ஸ்தூலம் கார்யாவஸ்தம், ஸூக்ஷ்மமனபிவ்யக்தநாமரூபாவஸ்தம் தயோ ஜன்மதஃ ப்ரஸித்திரித்யுச்யதே । யதோக்தம் பகவதா பராஶரேண

“ ப்ரதானபும்ஸோரஜயோஃ காரணம் கார்யபூதயோஃ ”

இதி । தஸ்மாத் ஸர்வப்ரகாரகார்யபூதஸர்வாவஸ்தப்ரக்ருதி புருஷ ஶப்தாஃ தத்ப்ரகாரவிஶிஷ்டதயாவஸ்திதே பரமாத்மனி முக்யதயா வர்தந்தே, ஜீவாத்மவாசிதேவமனுஷ்யாதிஶப்தவத்; யதா தேவமனுஷ்யாதிஶப்தா தேவமனுஷ்யாதிப்ரக்ருதிபரிணாமவிஶேஷாணாம் ஜீவாத்ம

கொண்டு சரீரமாகும்பொழுது ஈச்வரனைக் காரியாவஸ்தையில் இருக்கும் ப்ரஹ்மமென்றும் நாம் சொல்லுகிறோம். அவைகள் ஸூக்ஷ்ம தசையை அடைவதுதான் ஜகத்தின் ப்ரளயம், அவைகள் ஸ்தூல தசையை அடைவதுதான் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி என்பதே உபபத்தி. பகவான் பராசர மஹர்ஷியும் இம்மாதிரியே சொல்லியிருக்கிறார். [ப்ரதான புருஷன் இரண்டும் பிறப்பற்றவை அவைகளே காரியாவஸ்தையிலிருக்கும் ப்ரதான புருஷர்களுக்குக் காரணங்கள்] ஆகையால், ப்ரக்ருதி புருஷர்களைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம், அந்த ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் எந்த அவஸ்தையில் இருந்தபோதிலும், பரமாத்மாவையே முக்யமாகக் குறிக்கின்றன, ப்ரகாரமாயிருக்கும் வஸ்துக்களைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் அந்த ப்ரகாரத்துடன் இருக்கும் ப்ரகாரியையே முக்யமாகக் குறிக்கவேண்டுமன்றோ? இந்த நியமத்தை நாம் ஜீவாத்ம விஷயத்தில் பார்க்கலாம். ஜீவாத்மாக்களைக் குறித்து, அவைகளுடைய சரீரங்களாகிற தேவரூப மனுஷ்யரூப ப்ரக்ருதி பரிணாமங்களெல்லாம் ப்ரகாரங்கள், ஜீவாத்மா ப்ரகாரி இந்தக் காரணத்தால், ப்ரகாரமாக இருக்கும் தேவ மனுஷ்ய ரூபங்களைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் ப்ரகாரியாயிருக்கும் ஜீவாத்மாவையே முக்யமாகக் குறிக்கின்றன.

ப்ரதாந பும்ஸோ:—இந்த ச்லோகம், வஸ்து ஸ்வரூபம் நித்யமாக இருந்த போதிலும், அவஸ்தா பேதத்தால் அவைகளுக்குக் காரணத்வமும் கார்யத்வமும் உபபந்நமாகும் என்பதற்கு ப்ரமாணமாக இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது 'அஜயோ:' (பிறப்பற்றவை) என்பதால் அவைகளின் நித்யத்வம் விளங்குகின்றது, 'கார்யபூதயோ:' என்பதால் அவஸ்தா பேதமுண்டு என்பது சொல்லப்படுகின்றது.

தஸ்மாத்—இப்படி, காரணம் கார்யம் இரண்டும் வெவ்வேறல்ல என்பது ஏற்பட்டால், அப்பொழுது கார்யத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் அந்தக் கார்யத்தின் வழியாகக் காரணத்தையே முக்யமாகக் குறிக்க வேண்டுமன்றோ? ஒரு சப்தமானது எந்த அர்த்தத்தில் முடிந்து நிற்கின்றதோ அதை முக்யார்த்தமென்று சொல்வார்கள். எல்லா சப்தங்களும் பரமாத்மாவினிடத்திலேயே முடிந்து நிற்கிறபடியால் அவனே அவைகளுக்கு முக்யார்த்தமாகிறான்.

ப்ரகாரதயைவ பதார்த்தத்வாத் ப்ரகாரிணி ஜீவாத்மநி பர்யவஸ்யந்தி வ்ருத்தய:। தத்வத் ஸர்வஸ்ய சிதசித்வஸ்துந: பரமாத்மஶரீரதயா தத்ப்ரகாரத்வாத் பரமாத்மநி பர்யவஸ்யந்தி வ்ருத்தய: ஸர்வே தத்வாசகா: ஶப்தா:। அயமேவ ஆத்மஶரீரபாவ:—ப்ருதக்ஸித்த்யநர்ஹாதாராதேயபாவோ நியந்த்ருநியாம்யபாவ: ஶேஷஶேஷிபாவஶ்ச। ஸர்வாத்மநா ஆதாரதயா

அது போலவே ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாயிருந்து கொண்டு ப்ரகாரங்களாகிறபடியால், அந்தச் சேதநாசேதந வஸ்துக்களைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் பரமாத்மாவி னிடத்திலேயே முக்யமாக வர்த்திக்கின்றன. ஆத்ம சரீர பாவம் என்பது இதுவே; ஒரு த்ரவ்யம் மற்றொரு த்ரவ்யத்தால் எப்பொழுதும் தரிக்கப்படுவதாயும் எப்பொழுதும் நியமிக்கப்படுவதாயும் எப்பொழுதும் அந்த மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்குச் சேஷமாயும் இருந்தால், அந்த த்ரவ்யத்தைச் சரீரமென்றும் மற

ஆத்மசரீரபாவ:—'ஈச்வரனே ஆத்மா, அவனைத் தவிர்த்த சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் அவனுக்குச் சரீரம்' என்பது நமது அஸாதாரணமான கொள்கை. 'லோகத்தில் சரீரம் என்று சொல்லப்படும் பொருளானது இந்த்ரியங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும் சலநம் முதலான சேஷ்டைகளுக்கு ஆச்ரயமாகவும் காணப்படுகின்றது. அப்படி இந்தச் சேதநாசேதநங்கள் ஈச்வரனுக்கு இந்த்ரியாச்ரயமாகவும் சேஷ்டாச்ரய மாகவும் இருந்தாலன்றோ நாம் அவைகளை ஈச்வரனுடைய சரீரமென்று சொல்லக்கூடும்? அவை அப்படி இல்லையாகையால் அவைகளைச் சரீர மென்று எவ்விதத்தில் சொல்லலாம்?" என்று ஒரு ஆக்ஷேபத்தைச் சங்கித்துக் கொண்டு அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். 'சேஷ்டை இந்த்ரியங்கள் இவைகளுக்கு ஆச்ரயமாயிருப்பது சரீரம்' என்று சரீரத்திற்கு லக்ஷணம் சொல்வது தோஷ துஷ்டம் 'எந்த த்ரவ்யமானது தனது ஸத்தையுள்ள காலமெல்லாம் மற்றொன்றால் தரிக்கப்படுவதாயும் நியமிக்கப்படுவதாயும் சேஷமாயும் இருக்கின்றதோ அந்த த்ரவ்யமே சரீரம், மற்றொன்று அதற்கு ஆத்மா' என்னும் லக்ஷணமே நிர்துஷ்டம் என்று நமது ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்திருக்கிறார்கள். தவிரவும், இவ்விதமான லக்ஷணத்தை அங்கீகரியாவிடில், "யஸ்யாத்மா ஶரீரம்" "யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்" இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யங்களில் காணப்படும் சரீர சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தத்தைப் பரித்யஜித்து லக்ஷணை கல்பிக்கும்படி ப்ரஸங்கிக்கும். அது ஸ்வரஸ மன்று.

ப்ருதக்ஸித்த்யநர்ஹ—ஆத்மா சரீரத்தைத் தரிப்பது நியமிப்பது முதலானவை அந்தச் சரீரம் உள்ள காலமெல்லாம் இருக்கின்றன என்பதை இந்தப் பதம் காண்பிக்கின்றது ஆகையால் ஸங்கல்பகாலம் மாத்ரம் ஆதேயமாயும் நியாம்யமாயும் சேஷமாயும் இருக்கும் கருஹ க்ஷேத்ரம் முதலானவை யஜமாநனுக்குச் சரீரமாகமாட்டா. ஆத்மா

நியந்த்ருதயா சேஷிதயா ச ஸ்வேநாதீதி 'ஸ்தூல', ஸவர்தா ஸ்வேயதயா நியாம்யதயா சேஷதயா ச ஸர்வரூபேண ஸர்வ ப்ரகாரகமாக 'ஸ்காரா:' 'ஷரீரமிதி'।

ஒன்றை ஆத்மாவென்றும் சொல்வார்கள் ஆத்ம சப்தத்தின் அவயவார்த்தமும் இதையே குறிக்கின்றது. அடைகிறான் (ஸ்வேநாதி) ஆகையால் ஆத்மா. அதாவது அந்த த்ரவ்யம் இருக்கும் வரையில் அதை இது ஆதாரமாகவும் நியந்தாவாகவும் சேஷியாகவும் அடைகிறபடியால் இது ஆத்மாவாகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. அம் மாதிரியே அந்த த்ரவ்யமும் தான் உள்ளவரையில் மற்றொன்றால் தரிக்கப்படுவதாயும் நியமிக்கப்படுவதாயும் அந்த மற்றொன்றுக்கு சேஷமாயும் இருந்துகொண்டு, அந்த மற்றொரு த்ரவ்யத்தை விட்டுத் தனித்து நிற்க அநர்ஹமான ப்ரகாரமாய் இருக்கிறபடியால்,

---

சரீரத்தைத் தரிக்கின்றது என்னுமிடத்தில் சொல்லப்படும் தாரணமும், தொன்னை நெய்யைத் தரிப்பது போலன்று, ஒரு வ்யாப்ய வஸ்துவினுள் ஒரு வ்யாபக வஸ்து ப்ரவேசித்து அப்படிப்பட்ட வ்யாப்தியால் ஏற்படும் தாரணத்தையே சொல்லுகின்றது.

சேஷசேஷிபாவ:—எந்த வஸ்துவின் ஸத்தை ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் மற்றொரு வஸ்துவின் அதிசயத்தின் பொருட்டே ஆகின்றதோ, அந்த வஸ்துவைச் சேஷமென்றும் மற்றொரு வஸ்துவைச் சேஷியென்றும் சொல்வார்கள். வஸ்த்ர பூஷணம் முதலியவை நமது தேஹத்திற்குச் சேஷ பூதங்கள்; தோச்சீலை தேருக்குச் சேஷ பூதம். இம்மாதிரியே சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் ஈச்வரனுக்குச் சேஷ பூதங்கள் என்பது இவ்விடத்திற் சொல்லப்படுகிறது. அசேதநங்கள் மாத்ரம் இம்மாதிரி சேஷங்களாக இருக்கத் தகுந்தவை என்னும் நியமமில்லை. அசேதநங்கள் போலவே சேதந வஸ்துக்களும் பரார்த்தங்களே என்பது கருத்து. நாம் இருப்பதும் அநுபவிப்பதும் நம்முடைய அதிசயத்தின் பொருட்டு ஆகவில்லையோ? என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கலாம் 'இல்லை, நமது அதிசயம் அதற்கு முடிவன்று. ஈச்வரனுடைய த்ருப்தியே எல்லாவற்றிற்கும் பர்யவஸாநம்' என்பது ஸமாதானம். இதைப்பற்றி மேலே விவரணம் செய்யப்படப் போகின்றது.

ஸர்வாத்மநா—இதற்கு 'அந்த த்ரவ்யம் இருக்கும் காலமெல்லாம்' என்பது பொருள்

ஸ்வேநாதீதி ஸ்தூலா—இந்த அவயவார்த்தம் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள சரீர சரீரி லக்ஷணத்தைக் காண்பிக்கின்றது.

ஸ்காரா: ஷரீரமிதி ச—கோ (பசு) வுக்குக் கோத்வமாகிற ஜாதியும் ஜலத்திற்குச் சைத்யமாகிற குணமும் அப்ருதக்ஸித்த ப்ரகாரங்களானதால் 'ஆகாரங்கள்'

யதைவ ஹி ஜீவாத்மந: ஸ்வசரீரஸம்பந்த: ததைவ பரமாத்மந: ஸர்வசரீரத்வேந ஸர்வசப்தவாச்யத்வம்। ததாஹ ச்ருதிகண:

"ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி
ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி"

இதி। ததேதத் ஸர்வஸ்ய வாச்யஸ்யைகார்த்தவாசிநோ பவந்தீத்யர்த்த:।

அது ஆகாரமென்றும் சரீரமென்றும் சொல்லப்படுகிறது ஜீவாத்மாவுக்கும் தனது சரீரத்துக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் இப்படிப்பட்டதே. ஸர்வ வஸ்துக்களையும் சரீரமாயுடைய பரமாத்மாவுக்கும், ஸமஸ்த சப்தங்களாலும் முக்யமாய்க் குறிக்கப்படும் தன்மை இவ்வி தமே ஸம்பவிக்கின்றது இதையே அநேக ச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன. முதலில் "ஸர்வே வேதா:" இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யம் இதற்கு ப்ரமாணம். இந்த வாக்யத்திலுள்ள "ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி" என்பதன் அர்த்தம் என்னவென்றால்; சொல்லத் தகுந்த வஸ்து ஒன்றாகவே இருக்கிறபடியால் எல்லா வேதங்களும் ஒரே

என்று சொல்லப்படும், அதே மாதிரி சரீரத்தையும் சரீரிக்கு ஆகாரமென்று சொல்லலாம். ஆனால், இந்தச் சரீரம் அப்ருதக் ஸித்த ப்ரகாரமாயிருப்பதுடன் ஜாதி குணமின்றிக்கே த்ரவ்யமாக இருக்கிறபடியால் இதற்குச் சரீரமென்றும வ்யவஹாரம் ஏற்படுகின்றது. அதாவது, எது அப்ருதக்ஸித்த ப்ரகாரமாயிருப்பதுடன் த்ரவ்யமாகவும் இருக்கின்றதோ அது சரீரம் என்று சொன்னதாயிற்று.

யதைவ ஹி—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள சரீர லக்ஷணத்திற்கு இந்த வாக்யத்தினால் வ்யாப்தி காண்பிக்கப்படுகிறது

ததைவ—இப்படி ஜகத்துக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் சரீர சரீரி பாவம் இருக்கிறபடியால், ஜகத்திலுள்ள வஸ்துக்களைச் சொல்லும் ஸகல சப்தங்களும் பரஹ்ம பர்யந்தம் முக்யமான அர்த்தமுள்ளவையாக இருக்கின்றன என்பது ஏற்படுகின்றது. இவ்வளவால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸர்வ சப்த வாச்யத்வம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இனி இதற்கு ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணங்களைச் சொல்லுகிறார்.

"ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி"—எல்லா வேதங்களும் எந்த ப்ராப்ய வஸ்துவை ப்ரதிபாதிக்கின்றனவோ 'பத்யத இதி பதம்' என்னும் வ்யுத்பத்தியால 'ப்ராப்யம்' (அதாவது, நம்மால் அடையத் தகுந்த வஸ்து) என்னும் அர்த்தம் கிடைக்கின்றது. "ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி" எல்லா வேதங்களாலும்

"ஸகொ தெவொ பஹுதா ஸந்நிவிஷ்ட:"

"ஸஹைவ ஸந்தம் ந விஜாநந்தி தெவா:"

இத்யாதி । தெவா:—இந்த்ரியாணி । தெவஶப்தஶ்ரோத்ராதீந்த்ரியபரத்வத்யா ஶ்ருதிவிஷயம் நிர்விஶேஷ ஸஹைவ ஸந்தம் தேஷாமிந்த்ரியாணி ஊர்த்வமபி ந விஜாநந்தீத்யர்த: । ததா ச ஸர்வாணி காநி வசாம்ஸி,

"நதா: ஸ்ம: ஸர்வவசஸாம் ப்ரதிஷ்டா யத்ர ஶாஶ்வதீ"

வாச்யோ ஹி வசஸ: ப்ரதிஷ்டா ।

அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன' என்பது தான். "ஸகொ தெவ:" இத்யாதியான ச்ருதியும், 'ஸர்வ சப்தங்களாலும் ஈச்வரன் ஒருவனே சொல்லப்படுகிறான்' என்பதற்கு ஹேதுவை ப்ரதிபாதிக்கின்றது. இதில 'தெவா:' என்னும் பதத்திற்கு 'இந்த்ரியங்கள்' என்பது பொருள் 'ஸர்வத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு ஸர்வத்தையும் ப்ரகாரமாக உடைத்தாயத் தங்களுடன் கூடவே இருக்கும் ஈச்வரனை, அந்த ஸர்வ வஸ்துக்களுடைய இந்த்ரியங்களொன்றும் மனஸ் உள்பட அறிகின்றன வில்லை' என்பது இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தம் புராண வசனங்களும் இப்படியே சொல்லுகின்றன. "நதா: ஸ்ம" இத்யாதியான வாக்யம் அவைகளுள் ஒன்று ['ஸகல வார்த்தைகளுக்கும் எதில் ப்ரதிஷ்டையோ' என்பதற்கு 'ஸகல வார்த்தைகளாலும் எது சொல்லப்படுகின்றதோ' என்பது அர்த்தம்] வார்த்தைகளெல்லாம் வாச்யமான அர்த்தத்தையே ப்ரதிஷ்டையாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வன்றோ? இம்மாதிரியே "காரணார்த்த"

ப்ரஹ்மமொன்றே ப்ரதானமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறபடியால் எல்லா வேதங்களும் ஒரே வாக்யமாகின்றன வென்று சொல்லக்கூடும் [அதாவது ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றனவென்று சொல்லக்கூடும்]

"ஸகொ தெவ:... ....." இந்த ச்ருதி வாக்யம், 'ப்ரஹ்மம் ஸர்வ சப்த வாச்யம்' என்பதற்கு வேண்டுவதான ஹேதுவை ப்ரதிபாதிக்கின்றது இதன் அர்த்தம் 'ஒரே ஈச்வரன் அநேக விதமான தேவ மநுஷ்யாதிகளுக்கு அந்தர்யாமியாக இருந்து கொண்டு அவைகளுக்கெல்லாம் ஆத்மாவாக இருக்கிறான் அப்படி இருக்கிறவனை அந்தத் தேவ மநுஷ்யாதிகளின் இந்த்ரியங்கள் அறிகின்றன வில்லை.' என்பது

"நதா: ஸ்ம........." 'எந்த வஸ்துவினிடத்தில் ஸகல சப்தங்களும் சாச்வதமான ப்ரதிஷ்டையை அடைகின்றனவோ அந்த வஸ்துவுக்கு ப்ரணாமத்தைச் செய்கிறோம்.' 'ப்ரதிஷ்டை' என்பதற்குப் 'பர்யவஸானம்' ('முடிவு') என்பது பொருள். 'எவன் ஸர்வ சப்த வாச்யனோ அவனை நமஸ்கரிக்கிறோம்' என்பது தாத்பர்யம்.

"கார்யாணாம் காரணம் பூர்வம் வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்"

"வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:"

இத்யாதீநி ஸர்வாணி ஹி வசாம்ஸி ஸஶரீராத்மவிஶிஷ்டம் அந்தர்யாமிணமேவாசக்ஷதே; "ஹந்தாஹம் திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" இதி ஹி ஶ்ருதி:। ததா ச மாநவம் வச:,

"ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாமணீயாம்ஸமணீயஸாம்।

இத்யாதியான வாக்யமும் "வேதைஶ்ச" இத்யாதியான வாக்யமும் இன்னும் இவை போன்ற மற்றை வாக்யங்களும், சரீரங்களுடன் கூடிய ஆத்மாக்களை ப்ரகாரமாக உடைய அந்தர்யாமியையே சொல்லுகின்றன. 'ஹந்தாஹம்' இத்யாதியான ச்ருதி, ப்ரஹ்மம் ஜீவ சரீரகமாகவே அநுப்ரவேசித்துத் தேவாதி விசித்ர ஸ்ருஷ்டியையும் அவைகளின் நாமதேயங்களையும் செய்கிறது என்று சொல்லுகிறதன்றோ?

மநு ஸ்ம்ருதியும் "ப்ரஶாஸிதாரம்" இத்யாதியான ச்லோகத்தால் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தை ஸாதிக்கும் ஹேதுவையே சொல்லுகிறது. 'ப்ரஶா

"கார்யாணாம்........."—'ஜகத்தில் தென்படும் ஸகல கார்யங்களான வஸ்துக்களுக்கும் முதல் காரணமாய் இருந்துகொண்டு எது ஸர்வ சப்தங்களுக்கும் ப்ரதானமான வாச்யமாகின்றதோ' கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருப்பதானது, ஸர்வ சப்தங்களுக்கும் வாச்யமாவதற்கு ஹேது.

"வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:"—'எல்லா வேதங்களாலும் அறியத் தகுந்தவன் நானே' எல்லா வேதங்களும் ஈச்வரனையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்பது தாத்பர்யம்.

இந்த ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாம், ஈச்வரன், சரீரங்களுடன் கூடியிருக்கும் ஆத்மாக்களைத் தனது சரீரமாக வைத்துக்கொண்டு அவையெல்லாவற்றுக்கும் அந்தர்யாமியாக இருக்கிறான் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன. அப்படி ஜீவ சரீரகனாகவே ஈச்வரன் ஸகலத்தினுள்ளும் அந்தர்யாமியாக அநுப்ரவேசிக்கிறான் என்பதற்கு ப்ரமாணம் 'ஹந்தாஹம்' இத்யாதியான ச்ருதி.

'அநேந ஜீவேநாத்மநா' என்பதற்கு 'ஜீவனைச் சரீரமாக உடைய என்னாலே' என்பது பொருள்.

"ப்ரஶாஸிதாரம்........." இவ்விடத்தில் 'ப்ரஶாஸிதா' என்னும் பதத்திற்கு 'ஸகலத்தினுள்ளும் அந்தர்யாமியாக ப்ரவேசித்து நியமனம் செய்து வருகிற

ருக்மாபம் ஸ்வப்நதீகம்யம் வித்யாத்தம் புருஷம் பரம் ”

ப்ரஶாஸிதாரம்—அந்த: ப்ரவிஶ்ய அந்தர்யாமிதயா ஸர்வேஷாம் நியந்தாரம் । அணீயாம்ஸ:—ஸூக்ஷ்மா:, க்ருத்ஸ்நஸ்யாசேதநஸ்ய வ்யாபகதயா ஸூக்ஷ்மாத்மாந: ; தேஷாமபி வ்யாபகத்வாத் தேப்யோ(அ)பி

ஸிதாரம்' என்பதற்கு 'உள் ப்ரவேசித்து அந்தர்யாமியாக இருந்து கொண்டு ஸகலத்தையும் நியமிக்கிறவனை' என்பது பொருள். 'அணீயஸாம்' என்பதிலுள்ள அணீயஸ் சப்தத்தால் ஆத்மாக்கள் குறிக்கப்படுகின்றன. ஆத்மாக்கள் ஸகல அசேதந வஸ்துக்களையும் வ்யாபித்து நிற்கிறபடியால், அவை அசேதந வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் மிக ஸூக்ஷ்மங்கள், ஆகையால் அவைகள் 'அணீயாம்ஸ:' என்று சொல்லப்படுகின்றன. 'அணீயஸாமணீயாம்ஸம்' என்பதற்கு, 'அப்படி ஸூக்ஷ்மங்களாயிருக்கும் ஆத்மாக்களையும் வ்யாபிக்கிறபடியால் அவைகளைக் காட்டிலும் இன்னும் அதிக ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும்' என்பது தாத்பர்யம். 'ருக்மாபம்' என்பதற்கு 'ஸூர்யனுடைய வர்ணத்தைப்

என்பது அர்த்தம். இந்த அர்த்தம் எப்படிக் கிடைக்கின்றதென்னில் வேறொரு ச்ருதியில் 'அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம்' என்று ஈச்வரனுடைய ப்ரசாஸநம் முழுவதும் உள்ளில் ப்ரவேசித்துச் செய்யப்படுகிறதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? 'அணீயஸாமணீயாம்ஸம்' 'ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும் ஆத்மாக்களைக் காட்டிலும் ஈச்வரன் அதிக ஸூக்ஷ்மன்'. இது அவன் உட்ப்ரவேசித்து ப்ரசாஸநம் செய்வதற்கு ஹேது. இந்த ச்லோகத்தாலும் ஈச்வரனுடைய ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தின் ஹேது சொல்லப்பட்டது.

இந்த ச்லோகத்தில் தென்படும் 'ருக்மாபம்' என்பதற்கு 'ஸூர்யனுக்கு ஸமானமான வர்ணத்தை உடைய' என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இது "யதா பஶ்ய: பஶ்யதே ருக்மவர்ணம் கர்த்தாரமீஶம் புருஷம்" என்னும் ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ளதை அநுஸரித்திருக்கின்றது. "ய ஏஷோ(அ)ந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருஶ்யதே" என்னும் ச்ருதியில், 'ஸூர்யனுக்குள் ஸ்வர்ணமயமாக ஈச்வரன் தென்படுகிறான்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த இரண்டு ச்ருதிகளையும் பார்த்தால், ஈச்வரன் அஸாதாரணமான ஔஜ்ஜ்வல்யத்துடன் இருக்கையில் ஸ்வர்ணம் போல அதி போக்யமான வர்ணத்துடன் கூடியிருக்கிறான் என்பது ஏற்படுகிறது. ஆனால் 'ஈச்வரனுக்கு நீலமான நீருண்ட மேகத்தின் ஸாம்யம் சொல்லப்படுகின்றதே அது எப்படி?' என்று கேட்கலாம். 'அந்த நீலமேக வர்ணத்திற்கே ஒரு ஹேது விசேஷத்தால் ஸ்வர்ண வர்ணத் தன்மையானது உபபந்நமாகக் கூடும்' என்பது பெரியோர்களின் நிர்வாஹம். அப்படி இருப்பதால்தான், பகவானுடைய விக்ரஹம் இளம் வெய்யிலால் பூசப்பட்டுள்ள மரகத மலை போல இருக்கின்றது என்று அதை அறிந்தவர்கள் வர்ணித்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீமத் ராமாயணத்

ஸம்யக்த்வேந இத்யர்த²: | ருக்மாப⁴: — ருசிரவர்ண: | ஸ்வப்நதீ⁴க³ம்ய: — ஸ்வப்நகல்பபு³த்³தி⁴ப்ராப்ய:; விஶுத்³த⁴ப்ரத்யக்ஷதாபந்நாநுத்⁴யாநைகலப்⁴ய இத்யர்த²: |

" ஏதமேகே வத³ந்த்யக்³நிம் மநுமந்யே ப்ரஜாபதிம் |
இந்த்³ரமேகே பரே ப்ராணமபரே ப்³ரஹ்ம ஶாஶ்வதம் || "

இதி | ஏகே — ஏகே வேதா³ இத்யர்த²: | உக்தரீத்யா ஸர்வஸ்ய ப்³ரஹ்மண: ஸர்வஶரீரகத்வேந ஸர்வஶப்³த³வாச்யதயா ப்ரஸித்³த⁴த்வாத் அக்³ந்யாத³ய: ஶப்³தா³ அபி ஶாஶ்வதப்³ரஹ்மஶப்³த³வத் தஸ்யைவ வாசகா ப⁴வந்தீத்யர்த²: | ததா² ச ஸ்ம்ருத்யந்தரே

போன்ற வாணமுள்ளவர்' என்பது பொருள். 'ஸ்வப்நதீ⁴க³ம்ய:' என்பதற்கு 'ஸ்வப்நம் போன்ற புத்தியால் அறியத்தகுந்த' என்பது அர்த்தம். அதாவது, 'தெளிந்த பாத்யக்ஷத்தை அடைந்திருக்கும் அநுத்யானம் ஒன்றாலேயே அறியத் தகுந்த' என்று சொன்னதாயிற்று.

"ஏதமேகே" இத்யாதியான ச்லோகமும் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள பரஹ்மத்தின் ஸர்வ சப்த வாச்யத் தன்மையையே வெளிப்படுத்துகின்றது. 'ஏகே' என்பதற்கு, 'சில வேதங்கள்' என்பது பொருள். முன் ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பரகாரம், பரஹ்மம் எல்லா வஸ்துக்களினுள்ளும் அநுப்ரவேசித்து அவைகளை நியமித்துக்கொண்டு அந்தக் காரணத்தால் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாக இருக்கிறபடியால் இந்த ச்லோகத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள அக்நி முதலிய சப்தங்களும் 'சாச்வத பரஹ்ம' சப்தம் போல ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கின்றன என்பது தான் இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து.

திலும், " க்ஷிஷ் தப்தஜாம்பூநதவர்ணம் தஸ்யாநநம் " என்று நீலமேக ச்யாமளருடைய ஸ்ரீராமனுடைய திருமேனி ஸ்வர்ண ஸமான வர்ணமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

"ஏதமேகே......" 'சில வேதங்கள் ஈச்வரனைச் சாச்வதமான பரஹ்மமென்று சொல்வதுபோல், வேறு சில வேதங்கள் இவனை அக்நி என்றும், வேறு சில மருத்துக்கள் என்றும், வேறு சில ப்ரஹ்மாவென்றும், இன்னும் சில இந்த்ரனென்றும், இன்னும் சில ப்ராணனென்றும் சொல்லுகின்றன' ஈச்வரன் ஸர்வ சப்த வாச்யனாகிறபடியால், அக்நி முதலிய சப்தங்களும், சாச்வத ப்ரஹ்ம சப்தம் போல அந்த ஈச்வரனையே குறிக்கின்றன என்பது இந்த ச்லோகத்தின் குறிப்பு. ஆகையால் இந்த ச்லோகமும் ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தையே விவரிக்கின்றது. இதில் உள்ள 'ஏகே' என்பதற்கு 'சில வேதங்கள்' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

“யே யஜந்தி பித்ரூந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாஸநாந் ।
ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே ॥”

இதி । பித்ருதேவப்ராஹ்மணஹுதாஸநாதிஸப்தாஸ்தேஷ்வவஸ்திதஸ்ய ஸர்வபூதாந்தராத்மபூதஸ்ய விஷ்ணோரேவ வாசகா இத்யுக்தம் பவதி ।

அநேந ஸர்வஸப்தஸ்ய பரமாத்மபர்யந்தத்வம் ... ஜீவாத்மந ஸ்வரூபம் ...

மற்றுமொரு ஸ்ம்ருதியும “யே யஜந்தி” இத்யாதியான ச்லோகத்தால இந்த அர்த்தத்தையே விவரிக்கின்றது இந்த ச்லோகத்திலுள்ள ‘பித்ரு’ ‘தேவ’ ‘ப்ராஹ்மண’ ‘ஹுதாஸந’ முதலான சப்தங்களெல்லாம், அந்தப் பித்ருக்கள் தேவதைகள் ப்ராஹ்மணர்கள் அக்நி இவர்கள் வழியாக அவை யெல்லாவற்றிற்கும் அந்தராத்மாவாக இருக்கும் விஷ்ணுவையே குறிக்கின்றன

அநேந... இதுவிஷயமான ஸகல சுருதி ஸ்ம்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம் என்ன வென்றால்—‘ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் கேவலம் ஜ்ஞானத்தையே ஸ்வரூபமாக உடையவை;

“யே யஜந்தி ... .”—இது தக்ஷ வசநம் இதுவும் ஸர்வ சப்த வாச்ய பரமான ச்லோகம். கீழ் ச்லோகத்தில், அக்நி முதலிய சப்தங்கள் போல இந்த ச்லோகத்தில பித்ரு தேவ சப்தங்களும் ஈச்வரனையே சொல்லுகின்றன. சப்தங்களுட சில, ப்ரஹ்மம முதலிய சப்தம் போல நிரதிசய பெருந்தன்மை முதலிய குணங்களை உடைய ஈச்வரனை அதவாரகமாகவே சொல்லுகின்றன; அக்நி பித்ருக்கள் போன்ற மற்றும் சில சப்தங்கள் அந்த ப்ரஹ்மத்தையே ஸத்வாரகமாகச் சொல்லுகின்றன. இந்தக்காரணத்தால தான ஸகல சப்தங்களும ஈச்வரனையே சொல்லுகின்றன என்று வேதாந்திகள் நிர்வஹிக்கிறார்கள்.

பூர்வம ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வ பக்ஷத்தை இப்பொழுது விஸ்தரித்துச் சொல்ல ஆரம்பித்து, இது வரையில் பேத சுருதி அபேத சுருதி கடக சுருதி இவைகளின அர்த்தத்தை உபபாதித்தார். இனி, பகவானை அடைவதற்கு வேண்டுவதான உபாயத்தைப பற்றிப் பேசும சுருதி வாக்யங்கள் முதலானவைகளை நிரூபிக்கப்போகிறவராய், முதலில், அந்த உபாயபர வாக்யங்களின தாத்பர்யத்தை விளக்குகிறார் இவ்விடத்தில மித்யா வாதிகள் ஒரு ஆக்ஷேபம செய்கிறார்கள் அது என்னவென்றால, ‘ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்’ [ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன மோக்ஷத்தை அடைகிறான] என்பது முதலான வாக்யங்களில ஜ்ஞானமே மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு உபாயம என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது , ஜ்ஞானம என்பது அஜ்ஞானத்தால ஏற்படும ப்ரமத்தை மாத்ரம நிவ்ருத்திக்கக்கூடியது; ஆகையால் அஜ்ஞானத்தால் ஏற்படும ப்ரமத்தின் நிவ்ருத்தியே

ஊஜ்ஞாநஸ்வபாவ: ஸங்கோசாபாவ:, ஸர்வகத: ...

அந்த ஜ்ஞானம் ஸ்வபாவத்தாலேயே எவ்வித ஸங்கோசமும் மற்றது, ஸகல தேசங்களிலும் ஸகல காலங்களிலும் வ்யாபிக்கக்கூடியது, ராகம் த்வேஷம் முதலிய தோஷங்களில்லாதது; ஆனால், அந்த ஜீவாத்மாக்கள் ஜன்மாந்தர கர்மமாகிற அவித்யையால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவை

மோக்ஷமாக வேண்டும். அதாவது, ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றைப் பதார்த்தங்களும் ஸத்யங்கள் என்னும் ப்ரமம் நிவ்ருத்தியானதே மோக்ஷமென்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால், பரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றை பதார்த்தங்களெல்லாம் பொய் என்பதே அம்மாதிரியான சருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம்' என்பது தான். இதற்கு, இம்மாதிரி சருதிகளில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'வெகுநே' முதலிய சப்தங்களுக்குக் கேவலம் ஜ்ஞானம் என்பது பொருள் அன்று, ஆனால் 'உபாஸநம்' என்பதே பொருள் என்பது தான் ஸமாதானம். இந்த ஸமாதானத்தைச் சொல்லப்போகிறவராய், முதலில் சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரதிபாதிக்கும் ஆத்மா யாது என்பதை ஒருவித ஆத்ம க்ரமத்தை அநுஸரித்து விவரிக்கிறார்.

ஸர்வசாஸ்த்ர ஹ்ருதயம்- ஸகல ச்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்யங்களின் அந்தரங்கமான அபிப்ராயம். அதாவது பேதத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் பேதத்தை நிஷேதிக்கும் வாக்யங்கள் உபாயத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் நிவ்ருத்திக்கப்பட வேண்டியது யாது என்பதைச் சொல்லும் நிவர்த்ய பர வாக்யங்கள் இவை எல்லாவற்றையும் பர்யாலோசித்துப் பார்க்குமளவில் நாம் சொல்லும் ஆத்மாவே ஏற்படுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. சிற்சில வாக்யங்களை மாத்ரம் ஆதாரமாகக்கொண்டு இம்மாதிரி விஷயங்களில் தாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷிப்பது சலாக்யமாக மாட்டாது என்பது குறிப்பு.

'ஸ்வபாவஸங்கோசித' என்பதற்கு 'ஸ்வபாவத்தால் எவ்வித குறைவுமற்றது' என்பது பொருள், 'அபரிச்சிந்ந' என்பதற்கு 'எவ்வித அளவுக்கும் உட்படாதது' என்பது பொருள். அதாவது, ஈச்வரனுக்கு இந்த ஜ்ஞானம் விபுவாக இருப்பது போல ஜீவனுக்கும் ஸ்வபாவத்தால் இது விபுவே என்று சொன்னதாயிற்று. ஆனால், இது ஈச்வரனுக்கும் நித்யர்களுக்கும் எப்பொழுதும் விபுவாக இருக்கும்; மற்றுள்ளாருக்கு ஸம்ஸாராவஸ்தையில் கர்மாநுரூபமாகப் பலவித ஸங்கோச விகாஸங்களை உடைத்தாய், முக்தாவஸ்தையில் ஏக ஸ்வரூப விகாஸத்தால் பின்பு யாவத் காலம் விபுவாக இருக்கும். இம்மாதிரியான தாரதம்யத்திற்குக் கர்மமே நிபந்தநம்

'நிர்மல'—மலமற்றது. ஜ்ஞானத்திற்கு மலமாவது ராகம் த்வேஷம் முதலியவைகள், ஆகையால் அவையற்றது என்பது பொருள். ஸகல வஸ்துக்களின் உள்ளி

ஜெஷு— வுவிஷூாஷுத்ஜெஹொஅிதஜுலுஜ்ஞாநவுஸாஷுத்ஜெஷாதாஷி

களாய, அந்தந்தக் காமங்களின் தாரதம்யத்திற்கு அநுரூபமாகத் தமது ஜ்ஞாநத்தில் ஒருவித ஸங்கோசத்தை அடைகின்றன, அவை, சதுர்முக ப்ரஹ்மா முதலாக அநிமாத

லும் பகவான் ஆத்மாவாக இருக்கிறான் என்பது யதார்த்த ஜ்ஞாநம். அந்த ஜ்ஞாநம் இருக்கும்பொழுது ராகத்வேஷங்கள் ஏற்படமாட்டா. அப்படி யதார்த்தமல்லாத க்ரஹ ணம் இருக்கும்பொழுது மாத்ரம் இவை ஏற்படுமாகையால் இவை ஜ்ஞாநத்திற்கு மல மாகச் சொல்லப்படுகின்றன. காம ஸம்பந்தமற்றிருக்கும் ஜீவன் விஷயத்தில் இந்த ஜ்ஞாநம் நிர்மலமே

'ஜ்ஞாநஸ்வரூபா:'—ஜ்ஞாநத்தைத் தர்மமாக உடைத்தானவை. 'ஸ்வரூபம்' என்பதற்கு இவ்விடத்தில் 'தர்மம்' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஜீவன்க ளுடைய ஸ்வரூபமானது, ஜட பதார்த்தங்களான தேஹம் முதலியவைகளின் ஸ்வரூபம் போலன்றிக்கே தனக்குத் தானே ப்ரகாசித்துக்கொள்ளும் யோக்யதை உடையது. இதைத் தான் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநமென்று சொல்லுவார்கள் இந்த ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞா நத்திற்கு ஒரு பொழுதும் ஸங்கோசம் என்பதே இல்லை ஈச்வரன் விஷயத்தில் இந்த ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் விபு, ஜீவன் விஷயத்தில் இது அணு இந்த ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு வேறொரு ஜ்ஞாநம் ஜீவன்களை ஆச்ரயித்து நிற்கின்றது. ஸ்வ ரூபமாகிற ஜ்ஞாநத்தைக் காட்டிலும் இப்படி ஆச்ரயித்து நிற்கும் ஜ்ஞாநத்தைப் பிரித்துப் பேசும் பொருட்டு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைத் தர்மி ஜ்ஞாந மென்றும் மற்றொன்றைத் தர்ம பூத ஜ்ஞாந மென்றும் வ்யவஹரிப்பார்கள். இந்தத் தர்ம பூத ஜ்ஞாநம் ஸர்வபர்வத் தால் விபு, ஆனால் காம பரவசமாய் ஸம்ஸரிக்கும் பொழுது இதற்கு ஸங்கோசம் ஏற்படு கின்றது இந்தத் தர்மபூத ஜ்ஞாநமே இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

கமஹுவாவிஷூாவெஷிதா:—காமமாகிற அவித்யையால் சூழப்பட்டவை களாய காமத்தால் 'தேஹமே ஆத்மா' என்பது முதலான ப்ரமம் ஜீவன்களுக்கு உண் டாகின்றது, இந்த ப்ரமம் அவித்யை என்று சொல்லப்படும் இந்த ப்ரமத்தால் ஒரு வாஸனையும், அந்த வாஸனையால் ஒரு ருசியும், அந்த ருசியால் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமும், அந்த ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் மறுபடியும் காமமும், இம்மாதிரி அநாதி சித்த பரம் பரையை உடைத்தாயிருக்கின்றது ஸம்ஸார மென்னும் சக்ரம். அதில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை 'கமஹுவாவிஷூாவெஷிதா:' என்னும் பதம் குறிக்கின்றது,

தத்துஹுாந—வஜ்ஞாநஸம்கொசஉாவஹா:—ஜ்ஞாநமானது ஸங்கோ சத்தை அடைவதற்குக் காமமே காரணம் என்பதை இது விளக்குகின்றது. அந்த ஸங் கோசமும் அந்தந்தக் காமங்களின் தாரதம்யத்தைச் சார்ந்திருக்கிறபடியால், காமமு பலவகு

சாரிணஸ்ததுசிதகர்மாணி குர்வாணாஸ்ததநுகுணஸுகது:கோப போகரூபஸம்ஸாரப்ரவாஹம் ப்ரதிபத்யந்தே; தேஷாம் ஸம்ஸா ரமோசநம் பகவத்ப்ரபத்திமந்தரேண நோபபத்யத இதி ததர்த்தம் ப்ரதம

ரம் அல்பமாயுள்ள ஸ்தம்ப பர்யந்தமான பலவித விசித்ர தேஹங்களுள் புகுந்தவைக ளாய், அந்தந்த தேஹத்திற்குத் தகுந்தபடி ஸ்வல்பம் ஸ்வல்பமான ஜ்ஞாந விளக்கத்தைப் பெற்றும், அந்தந்த தேஹமே ஆத்மாவென்னும் அபிமானத்தைச் செய்துகொண்டும், அதற்கு யோக்யங்களான வ்யாபாரங்களில் ப்ரவ்ருத்தித்தும், அந்தந்த வ்யாபாரங்களால் ஏற்படும் ஸுக துக்கங்களை அநுபவித்துக்கொண்டும், இம்மாதிரி தொடர்ந்து வரும் ஸம்ஸாரமாகிற ப்ரவாஹத்தில் அகப்பட்டு நிற்கின்றன; இவைகளுக்கு இந்த ஸம்ஸார ப்ரவாஹத்திலிருந்து விமோசநம், பகவானிடத்தில் செய்யப்படும் ப்ரபத்தி ஒன்றாலேயே நேரக்கூடியதாதலால், சாஸ்த்ரங்களெல்லாம், முதலில் தேவ மநுஷ்யாதி ரூபங்களான

தாக இருக்குமிடங்களில் அதிக ஸங்கோசமும் அவ்வளவு பலமில்லாமல் இருக்குமிடங் களில் கொஞ்சம் குறைந்த ஸங்கோசமும் இப்படி நிரவதிகமான ஸங்கோச தாரதம்யம் இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படுகின்றது.

ப்ரஹ்மாதிஸ்தம்பபர்யந்தவிவிதவிசித்ரதேஹவிசேஷா:—சதுர்முக ப்ரஹ் மாவும் காம பந்தத்திற்கு உட்பட்டவரே 'ஸ்தம்ப' என்னும் பதம் அத்யல்பமான ஸ்தாவர விசேஷத்தைக் குறிக்கும். 'விவித' என்பது தேவன் மநுஷ்யன் திர்யக் ஸ்தாவரம் முதலிய பேதங்களைக் குறிக்கின்றது; 'விசித்ர' என்பது ஒவ்வொன்றிலும் அவாந்தர பேதங்களைக் குறிக்கின்றது தத்தத்தேஹோசிதஜ்ஞாந ப்ரஸரா:—அந்தந்த தேஹத்திற்குத் தகுந்தபடி ஜ்ஞானத்தின் ப்ரஸரத்தைப் பெற்ற வர்களாய். ப்ராணிகளல்லாமல் இருக்கும் ஸ்தாவரங்களில் இந்த ஜ்ஞான ப்ரஸரம் அதி மாத்ரம் ஸ்வல்பம் என்று அறியவேண்டும்

ஸுகது:கோபபோகரூபஸம்ஸாரப்ரவாஹம்—ஸுகத்திற் கும் துக்கத்திற்கும் தேஹாத்மாபிமானமே ஹேது. எது ஆத்மாபிமானத்திற்கு அநு கூலமோ அது ஸுகம், எது அதற்கு ப்ரதிகூலமோ அது துக்கம்.

தேஷாம்—இதனால் ஸம்ஸார மோசநத்திற்கு உபாயம் சொல்லப்படுகின் றது. ப்ரபத்தி ஒன்றே அதற்கு உபாயம் நம்முடைய வேறு கதியற்றிருக்கும் தன்மை யையும் வேறு புகலற்றிருப்பதையும் உணர்ந்து பகவானிடத்தில் பூர்ண விச்வாஸத்து டன் நாம் நம்மையும் நமது ரக்ஷணத்தின் பாரத்தையும் அவனிடத்தில் ஒப்புவிப்பதை ப்ர

ஶேஷம் தேவாதிபேதரஹிதஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸர்வேஷாம் ஸாம்யம் ப்ரதிபாத்ய, தஸ்யாபி ஸ்வரூபஸ்ய ஸர்வதா பகவச்சேஷைகரஸதயா ஸர்வ

பேதமின்றும் தேஹத்தைப் பற்றியவை யென்றும், அந்த தேஹங்களிலிருக்கும் ஆத்மாக்கள் ஜ்ஞானமொன்றையே ஆகாரமாக உடையவை யாகையால் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் ஒருவித பேதமும் இல்லை என்றும் அந்த ஆத்மாக்கள் ஸர்வ தேச ஸர்வ காலங்களிலும் பகவானுக்கே சேஷமாயிருக்கிறபடியால் அவை எப்பொழுதும் பகவானையே ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வென்றும் ப்ரதிபாதித்து விட்டு, பிறகு பகவானுடைய

பத்தி என்று சொல்வார்கள். இப்படி ப்ரபத்தி செய்து நாம் பக்தி யோகத்தின் நிஷ்பத்தியைத் தேடிக்கொண்டு அது வழியாக மோக்ஷத்தை அடையலாம். இதை ஸத்வாரக ப்ரபத்தி என்று சொல்லுவார்கள் இந்த மார்க்கத்தில் செல்பவர்கள் பக்தியோக நிஷ்டராவர். ப்ரபத்தியானது ஸாக்ஷாத்தாகவும் மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கு மென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. அப்படி மோக்ஷத்தைத் தேடுபவர்கள் அத்வாரக ப்ரபத்தி நிஷ்டராவார்கள். இந்த இரண்டு மார்க்கங்களிலும் ப்ரபத்தி அவசியம் அபேக்ஷித மாகையால் 'ப்ரபத்தியின்றிக்கு ஸம்ஸார விமோசனம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது' என்று இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

ஸ்வயம்ஜ்ஞம்—தேஹத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டது என்னும் ஜ்ஞானம் ஏற்பட்டவர்களே மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் உபாயத்தைத் தேடுவார்கள், அந்த ஜ்ஞானம் ஏற்படாமலிருக்கும் பக்ஷத்தில் மோக்ஷோபாயத்தின் அபேக்ஷை ஜனிக்க மாட்டாதன்றோ ? ஆகையால் 'ஆத்ம ஸ்வரூபம் தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது; அது கேவலம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபமே, அந்தக் காரணத்தால் ஸகல ஆத்மாக்களும் ஸமம்' என்பது முதலில் விளக்கப்படவேண்டும். இம்மாதிரியே, 'பகவானுக்கே நாம் எப்பொழுதும் சேஷபூதர்கள்' என்னும் ரஸம் ஸித்தித்த பிறகு தான் மோக்ஷத்தை அடைவதில் இச்சை பிறக்கு மாகையால், ஆத்மாவுக்கு இயற்கையாயுள்ள சேஷத்தன்மையும் முதலில் விளக்கப்படவேண்டும். இந்த அர்த்த க்ரமத்தை அநுஸரித்தே, இவ்விடத்தில் சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரதிபாதிக்கும் விஷயங்களை ஒன்றின் பின் ஒன்றாகச் சொல்லுகிறார்.

ஶேஷம்—முதலில், ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றது சரீரங்களில் காணப்படும் வேறுபாடு ஆத்மாக்களுக்கு இல்லை, எல்லா ஆத்மாக்களும் ஜ்ஞான ஸ்வரூபம், ஆகையால் எல்லாம் ஸமம், எல்லாம் பகவானுக்குச் சேஷ பூதங்கள், ஆகையால் எல்லாம் பகவானையே ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன. இதுதான் இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயம்

ஜ்ஞாத்ரேகாகாரதாம் ப்ரதிபாத்ய, த்விதீயேந ச ஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதாநதயா ஸ்வேதரவிஸஜாதீயம் அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணாச்ரயம் ஸ்வஸங்கல்பப்ரவ்ருத்தஸமஸ்தசிதசித்வஸ்துஜாததயா ஸர்வஸ்யாத்மபூதம் ப்ரதிபாத்ய, உபாஸநம் ஸாங்கம் தத்ப்ராபகம் ப்ரதிபாதயந்தி ப்ரமாணாநீதி । யதோக்தம்

ஸ்வரூபத்தை விளக்க ஆரம்பித்து, அது எவ்விதஹேய ஸம்பந்தமுமற்ற சுத்த ஆநந்த ரூபமென்றும், அந்தக் காரணத்தாலேயே அது மற்றை வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் வேறுபட்டதென்றும், அது அளவற்றதும் மேன்மையானதும் கணக்கில்லாததுமான கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமென்றும், தனது ஸங்கல்ப மாத்ரத்தால் சேதநாசேதந ரூபங்களான ஸகல வஸ்துக்களையும் ப்ரவ்ருத்திப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால் ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் அது ஆத்மாவாக இருக்கின்றதென்றும் சொல்லிவிட்டு, பிறகு ஸகல அங்கங்களுடனும் அந்தப் பகவானிடத்தில் பக்தி செய்வதே

த்விதீயேந—இரண்டாவது, பகவானுடைய ஸ்வரூபம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றது. அது, எவ்வித ஹேய ஸம்பந்தமுமில்லாத கேவல ஆநந்த ஸ்வரூபம்; ஆகையால் மற்ற எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் அத்யந்த விலக்ஷணம், கணக்கற்ற கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம், ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் அது தனது ஸங்கல்பத்தால் நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறது, ஆகையால் எல்லாவற்றுக்கும் அது ஆத்மாவாகின்றது.

உபாஸநம்—இப்படி ஜீவாத்ம பரமாத்ம ஸ்வரூபங்கள் இரண்டையும் ப்ரஸ்தாவித்துவிட்டு, இப்பொழுது ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்ம ப்ராப்தி எப்படிக் கிடைக்கும் என்பதை ப்ரஸ்தாவிக்கிறார். பகவானை உபாஸிப்பதே அதற்கு உபாயம். கீழ் ‘பகவத் ப்ரபத்தி ஒன்றாலேயே ஸம்ஸார மோக்ஷம் ஸாதிக்கத் தகுந்தது’ என்று சொல்லிவிட்டு, இவ்விடத்தில் பகவதுபாஸதியை உபாயமாகச் சொல்வதன் கருத்து, ‘பரமாத்ம ப்ராப்திக்கு பகவதுபாஸநம் உபாயம், அந்த உபாஸநத்திற்கு ப்ரபத்தி அங்கம்’ என்பதுதான். ‘ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்’ என்னும் வாக்யத்திலுள்ள ‘வேதந’ சப்தத்திற்கு ‘ஜ்ஞாநம்’ என்று பொருள் கொண்டு மித்யாவாதிகள் செய்த சங்கைக்கு, ‘வேதநம்’ என்பதற்கு ‘உபாஸநம்’ என்பது பொருளே தவிர ‘கேவல ஜ்ஞாநம்’ பொருள் ஆகமாட்டாது என்பது தான் ஸமாதாநம். அதுவே இவ்விடத்தில் ஸூசிக்கப்படுகின்றது

யதோக்தம்—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களுக்கெல்லாம் க்ரமப்படி ப்ரமாணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. முதலில், “நிர்வாணமய ஏவாயம்” இத்யாதி

“நிர்வாணமய ஏவாயமாத்மா ஜ்ஞானமயோऽமல: ।
து:காஜ்ஞானமலா தர்மா: ப்ரக்ருதேஸ்தே ந சாத்மந: ॥”

இதி । ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்ககர்மமூலத்வாந்நாத்மஸ்வரூபப்ரயுக்தா ஏதே

அவனை அடைவதற்கு உபாய மென்று ப்ரதிபாதிக்கின்றன'. “நிர்வாணமய:” என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யம், ஆத்மா வென்னும் வஸ்து கேவலம் ஆநந்தமயம் ஜ்ஞான மயம் நிர்மல மென்றும், துக்கம் அஜ்ஞானம் மலம் இவை யெல்லாம் ப்ரக்ருதியின் தர்மங் களே தவிர ஆத்மாவின் தர்மங்களல்ல வென்றும் சொல்லுகின்றது அதாவது: துக்கம் முதலியவை, ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் கர்மங்களைக் காரணமாக உடையவை யாதலால் அவை ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு உரியவையல்ல என்று சொன்னதாயிற்று.

வாக்யம் ‘ஆத்ம வஸ்துக்களெல்லாம் ஜ்ஞான மொன்றையே ஆகாரமாக உடையவை' என்பதற்கு ப்ரமாணம் ‘வித்யாவிநயஸம்பந்நே' இத்யாதியானது, ‘சரீரத்தில் பேதம் இருந்தபோதிலும் உபாதி வியுக்தங்களான ஆத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் எவ்வித பேத மும் இல்லை' என்பதற்கு ப்ரமாணம். “இஹைவ தைர் ஜித: ஸர்க்க:” என்பது, இந்த அர்த்தத்தையே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகின்றது. “தைவீ ஹ்யேஷா” என்பது, ‘ப்ரபத்தியின்றிக்கு மோக்ஷம் ஸித்திக்க மாட்டாது' என்பதற்கு ப்ரமாணம். ‘மயா ததம்' என்பது ‘ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் பகவானாலேயே நியமிக்கப்பட்டு வருகின் றது' என்பதைச் சொல்லுகின்றது; ‘ந ச மத்ஸ்தானி பூதானி' என்னும் வாக்யத்தால் ‘பகவானுடைய ஸர்வாத்மகத்வம் மித்யை' என்று சொல்லப்படுகின்றதோ என்று உதிக் கும் சங்கையும் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் பரிஹரிக்கப் படுகின்றது.

‘நிர்வாணமய: ....'—இதன் பொருள் ‘ஆத்ம வஸ்துவானது கேவலம் ஆநந்த ஸ்வரூபம், கேவலம் ஜ்ஞானமே ஆகையால் அதற்கு எவ்வித மலமும் இல்லை; துக் கம் அஜ்ஞானம் இவையாகிற மலங்களை உடைய தர்மங்கள் ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களே தவிர ஆத்மாவைச் சேர்ந்தவையல்ல' என்பது தான் இந்த ச்லோகத்தில் ‘மலம்'என்னும் சப்தம் ‘ராகம்' ‘த்வேஷம்' இவைகளைக் குறிக்கின்றன. இவைகளைத்தான் ‘துக்கம்' ‘அஜ்ஞா னம்' என்று இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறார். ‘இந்தத் துக்காஜ்ஞானங்கள் எப்படி அசேதன மான ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களாகும்? சேதன வஸ்துவுக்கன்றோ அவைகள் உண்டாவன கள?' என்று ஒரு சங்கை ஜனிக்கலாம். இந்தச் சங்கையை “ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்க” இத்யாதியான வாக்யத்தால் பரிஹரிக்கிறார் ‘ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் எப்பொழுது ஆத் மாவுக்கு இருக்கின்றதோ அப்பொழுது மாத்ரம் இந்தத் துக்கம் முதலானவை ஆத்மா வுக்கு ஏற்படுகின்றன, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் விலகினால் அவைகளும் விலகி விடுகின்றன' என்பதுதான் பரிஹாரம். அதாவது: துக்கம் முதலானவை ஆத்மாவுக்கே நேரக்கூடியவை

ஜந்தயஃ। ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகேந ப்ரக்ருதேரேவ யோக்யா ஜந்த்வர்த்தஃ।

"வித்யாவிநயஸம்பந்நே ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்திநி।
ஶுநி சைவ ஶ்வபாகே ச பண்டிதாஃ ஸமதர்ஶிநஃ॥"

[கீ. 5–18]

ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டால் து:க்கம் முதலியவை ஏற்படும், அது இராவிட்டால் இவையுமில்லை யாகையால் இவைகள் ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

"வித்யாவிநயஸம்பந்நே" இத்யாதி ப்ராமாண வாக்யம், 'உபாதியின் ஸம்பந்தமற்றிருக்கும் ஆத்மாவின் சுத்த ஸ்வரூபம் என்பது ஸகல ஆத்ம வஸ்துக்களுக்கும் ஸமம்' என்பதைச் சொல்லுகின்றது. தேவ ரூபமாகவும் திர்யக் ரூபமாகவும் மநுஷ்ய ரூபமாகவும் ஸ்தாவர ரூபமாகவும் இருக்கும் ப்ரக்ருதியுடன் கலந்து நிற்கும் ஆத்மாவின் சுத்த ஸ்வரூபத்தை விவேசித்து அறியக்கூடிய புத்தியை உடையவர்களே இவ்விடத்தில் 'பண்டிதர்கள்' என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். அப்படி அந்தந்த ப்ரக்ருதி விசேஷத்தைக்

என்பது உண்மையானாலும், அவை ஆத்ம ஸ்வரூப ப்ரயுக்தங்களல்லவென்று சொன்னதாயிற்று. துக்காதிகள் ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களாக இருந்தால் என்ன பலம் உண்டாகுமோ, அதுவே அவை ப்ரக்ருதி தர்மங்களாக இராமலிருக்கையிலும் உண்டாகிறபடியால் 'அவைகள் ப்ரக்ருதி தர்மங்கள்' என்று சொல்லப்படுகின்றன என்பது அபிப்ராயம். ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகேந—'ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் இருந்தால் துக்காதிகள் ப்ராப்தங்களாகின்றன; அது இராவிட்டால் இவை அப்ராப்தங்களே' என்னும் விவேகத்தால்

'வித்யாவிநய...... ...' இதன் பொருள். 'ஜ்ஞானம் சம தமாதிகள் இவைகளுடன் கூடிய ப்ராஹ்மணன், கேவலம் ஜந்மத்தால் மாத்ரம் ப்ராஹ்மணயத்தை உடைய ப்ராஹ்மணன், இவர்கள் இருவரிடத்திலும் ஜ்ஞான ப்ரயுக்தமான வைஷம்யம் இருக்கையிலும், அந்த வைஷம்யம் கேவலம் உபாதியால் ஏற்படுகின்றதே தவிர அது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸ்பர்சிக்கவில்லை என்பதை ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் உண்மையை அறிந்தவர்கள் அறிவார்கள்; அதே மாதிரி பசுவுக்கும் யானைக்குமுள்ள ஆகார ப்ரயுக்த வைஷம்யமும், நாய்க்கும் நாய் மாம்ஸத்தைப் புஜிக்கும் சவபாகர்களுக்குமுள்ள வ்ருத்தி ப்ரயுக்த வைஷம்யமும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படுகின்றன என்பது அவர்களுக்கு விளங்கும்' இதனால் உபாதி வியுக்த ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஸமமே என்பது சொல்லப்பட்டது. சிலர், இந்த ச்லோகத்தால் சரீர கதமான வைஷம்யமே நிஷேதிக்கப்படுகின்

இதி । தேவதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவரரூபப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்யாத்மந: ஸ்வரூபவிவேசநீ புத்திர் யேஷாம் தே 'பண்டிதா:' । தத்தத்ப்ரக்ருதிவிசேஷவியுக்தாத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநவந்த: தத்ர தத்ர அத்யந்தவிஷமாகாரே வர்தமாநாநாம் ஆத்மநாம் ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸாம்யம் பச்யந்தீதி 'ஸமதர்சிந:' இத்யுக்தம் । ததிதமாஹ

"இஹைவ தைர்ஜித: ஸர்கோ யேஷாம் ஸாம்யே ஸ்திதம் மந: ।

காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்தவர்கள், 'ஆத்ம வஸ்துக்கள் அதிமாத்ரம் விஷமமான ஆகாரத்தையுடைய ப்ரக்ருதி விசேஷத்துடன் கலந்து இருந்தபோதிலும், அவைகளெல்லாம் ஒரே விதமான ஆகாரத்தை உடையவைகளே' என்பதை நன்றாக அறிவார்களன்றோ? இந்த அர்த்தத்தைத் தான் இவ்விடத்திலுள்ள 'ஸமதர்சிந:' என்னும் பதம் சொல்லுகின்றது. "இஹைவ தைர்ஜித:" இத்யாதியான வாக்யம் இதை ஸ்பஷ்டமாக விளக்குகின்றது. 'நிர்தோஷம்' என்ப

றது என்று அபிப்ராயப்படுவார்கள். அது ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விருத்தம். சரீர கதமான வைஷம்யமே இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது, ஆனால் அந்த வைஷம்யம் உபாதியால் ஏற்படுகின்றது என்பதும் அது உபாதி வியுக்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸ்பர்சிக்கவில்லை என்பதுமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். இது இவ்விடத்தில் செய்யப்பட்டுள்ள 'பண்டித' 'ஸமதர்சி' சப்தங்களுடைய வ்யாக்யானத்திலிருந்து விளங்கும்.

" இஹைவ.........''—கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள ''வித்யாவிநய'' இத்யாதியான ச்லோகத்திற்கு அடுத்து வரும் ச்லோகம் இது 'ஸமதர்சிந:' என்பதால் சொல்லப்படும் ஸாம்யமானது உபாதியால் விடப்பட்ட ஆத்ம ஸ்வரூப விஷயமே என்னும் அர்த்தத்தை இது ஸ்பஷ்டமாக விளக்குகின்றது. இதன் பொருள் —'எந்த முமுக்ஷுக்கள், நிருபாதிக ஆத்ம ஸ்வரூபமானது ஜ்ஞாநைகாகாரமாயிருக்கிறபடியால் எவ்வித வைஷம்யமுமற்றது என்பதை நன்கு உணர்கிறார்களோ, அவர்கள் இன்னும் மோக்ஷத்தை அடையா விட்டாலும் முக்த ப்ராயர்களென்றே சொல்லப்படவேண்டும். ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்கமாகிற தோஷத்தால் விடப்பட்டுள்ள ஆத்ம வஸ்து எவ்வித வைஷம்யமுமற்றதாதலால் அது ப்ரஹ்மமென்றே சொல்லப்படக்கூடும், அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்திலன்றோ அவர்கள் இருக்கிறார்கள்? ஆகையால் அவர்கள் முக்த ப்ராயர்களே என்பதுதான். 'ப்ரக்ருதி விகாரமாகிற தேஹாதிகளுடன் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதானது தோஷம்; அந்தத் தோஷமில்லாமல் இருக்கும் ஆத்மாக்களெல்லாம் ஸமமானவைகளே' என்னும் அர்த்தம் 'நிர்தோஷம் ஹி ஸமம்' என்பதால் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறபடியால்,

நிர்தோஷம் ஹி ஸமம் ப்ரஹ்ம தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணி தே ஸ்திதா: ॥ ”

[கீ 5-19]

இதி । 'நிர்தோஷம்' — தேவாதிப்ரக்ருதிவிஶேஷஸம்ஸர்கரூபதோஷரஹிதம்; ஸ்வரூபேணாவஸ்திதம் ஸர்வமாத்மவஸ்து நிர்வாணரூபஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸமமித்யர்த: । ததேஷாம் ஸர்வேஷாமாத்மநாம் பகவச்சேஷைகரஸதா தந்நியாம்யதா ததேகாதாரதா ச தத்தச்சப்தை: ஸாமாநாதிகரண்யேந ச ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணேஷு வ்யவஹ்ருதா இதி ஸர்வமேவோபபந்நம் ।

தற்குத் 'தேவ'ரூபம் முதலான ப்ரக்ருதி விசேஷத்துடன் சேர்ந்திருப்பதாகிற தோஷமற்றிருக்கும் என்பது பொருள். 'சுத்த ஸ்வரூபத்துடன் இருக்கும் ஆத்ம வஸ்துக்களெல்லாம் (அதாவது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றிருக்கும் ஆத்ம வஸ்துக்களெல்லாம்) ஆனந்த ரூபமான ஒரே ஆகாரத்தை உடையவை, ஆகையால் அவையெல்லாம் ஸமமே' என்பது குறிப்பு. தவிரவும், ச்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களெல்லாம் பகவானுக்கும் அவனுடைய சரீரமாயுள்ள மற்றைப் பதார்த்தங்களுக்குமுள்ள ஸாமாநாதிகரண்யத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு அவனை அந்தப் பதார்த்தங்களைச் சொல்லும் சப்தங்களாலேயே வ்யவஹரிக்கின்றனவென்றும், அப்படி அவை வ்யவஹரிப்பதே 'அந்த ஆத்ம வஸ்துக்களெல்லாம் பகவானுக்குச் சேஷமாயிருப்பதையே ரஸமாக உடைத்தாயிருக்கின்றன, பகவானாலேயே நியமிக்கப்படுகின்றன; அவனையே ஆதாரமாக உடைத்தாயிருக்கின்றன' என்பதை நன்கு

இது ப்ரக்ருத விஷயத்திற்கு ஸ்பஷ்டமான ப்ரமாணமாக இவ்விடத்தில் கூறப்படுகின்றது. மோக்ஷமடையாமல் முமுக்ஷுதசையிலேயே இருக்கும் ஒருவனை, எவ்விதத்தில் ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்துவிட்டான் (ஸர்கோ ஜித:) என்று சொல்லக்கூடும்? என்றால், அப்படிச் சொல்வதன் தாத்பர்யம் 'அவன் முக்தப்ராயன்' என்பது தான், 'அவன் முக்தனே' என்பதன்று என்று ஸமாதானம் சொல்ல வேண்டும். முன் ச்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஸமதர்சிகளின் ப்ரசம்ஸையே இந்த ச்லோகத்தின் தாத்பர்யம்.

ததேஷாம் ஸர்வேஷாம் — இது வரையில் ஆத்மா ஜ்ஞாநைகாகாரம் என்பதற்கும், அதன் உபாதி வியுக்த ஸ்வரூபம் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஸமம் என்பதற்கும் ப்ரமாணங்கள் சொல்லப்பட்டன. இப்பொழுது, க்ரமப்படி, 'ஆத்மாக்களெல்லாம் பகவானை அந்தராத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன' என்பதற்கு ப்ரமாணம் உபபாதிக்கப்படவேண்டும். இந்த உபபாதநம் ஏற்கனவே செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால், இங்கு அது சொல்லப்படவில்லை [ஸத் வித்யையின் ஸவிசேஷ பரத்வத்தைச் சொல்லி முடிக்கையில் எல்லாம் ப்ரஹ்மாத்மகம் என்பது விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 53-65-ம் பக்கங்களைப் பார்க்க]

“𑌦𑍈𑌵𑍀 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑍀 𑌮𑌮 𑌮𑌾𑌯𑌾 𑌦𑍁𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾 ।
𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌮𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 ॥”

[𑌭 𑌗𑍀. 7-14.]

𑌇𑌤𑌿 । 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌨𑍋𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿,

---

விளக்குகின்றதென்றும் முன்பே சொல்லியிருக்கிறோம். “𑌦𑍈𑌵𑍀 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑍀” இத்யாதியான பகவத் கீதா வாக்யமும், “𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌃” இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யங்களும், கர்மத்தால் ஏற்படும் விசித்ரமான குணமய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஆத்மாக்கள் மோக்ஷம் பெறுவது, அந்தப் பகவானை ப்ரபத்தி செய்வதைத் தவிர்த்து வேறொன்றாலும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்பதைச் சொல்லு

“𑌦𑍈𑌵𑍀 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾.........”—இதன் பொருள் ‘ஸத்வ ரஜஸ் தமோ மயமாயிருக்கிற இந்த ப்ரக்ருதியானது ஸ்ருஷ்டி முதலான லீலையில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் என்னாலேயே நிர்மிதமாயிருக்கிறபடியால் அது அநீச்வரர்களாக இருக்கும் ஒருவராலும் தாண்டக் கூடாதது. என்னைச் சரணமடைபவர்கள் மாத்ரம் அதைத் தாண்டச் சக்தராவார்கள்’, ப்ரக்ருதி என்பது அசேதந வஸ்து, அது நித்யமானது ஜீவன்களுடைய கர்மாநுகுணமாக இந்த ப்ரக்ருதி விசித்ரமான தேஹாதிகளாகப் பரிணமிக்கப்பட்டு, அவைகளின் ஸம்பந்தம் அந்த ஜீவன்களுக்கு ஸம்பவிக்கும்படி செய்யப்படுகின்றது இதுதான் ‘பகவான் ப்ரக்ருதியை நிர்மாணம் செய்கிறான்’ என்பதன் தாத்பர்யம் அப்படித் தேஹாதிகளாக நிர்மிக்கப்பட்டிருக்கும் ப்ரக்ருதியானது, பகவத் ஸ்வரூபத்தை அந்த ஜீவன்களுக்குத் தெரியவொட்டாமல் தடுப்பதையும் தனது ஸ்வரூபத்தில் போக்யதா புத்தியை உண்டுபண்ணுவதையும் தனது கார்யமாக உடைத்தாயிருக்கிறது இப்படி ப்ரக்ருதியால் மோஹிக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு ஜகத் முழுவதும் அளவற்ற அதிசயித ஆநந்த ஸ்வரூபமாயிருக்கும் பகவானை அறிகின்றதில்லை. இந்த மோஹம் நிவ்ருத்தமாக வேண்டுமானால் பகவானையே சரணமடையவேண்டும் இந்த ச்லோகத்திலுள்ள ‘மாயை’ என்னும் சப்தத்திற்கு ‘ப்ரக்ருதி’ என்பது பொருள் ப்ரக்ருதி, ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணமயமானதால் அது ‘𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑍀’ என்று சொல்லப்படுகின்றது. ‘𑌮𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿’ [மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்] என்பதற்கு, ‘ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் மோஹத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டவர்களாய்ப் பகவானை உபாஸிக்கிறார்கள்’ என்பது தாத்பர்யம் பகவத் கீதையில் இந்த ச்லோகம் வரும் ஸ்தலம் உபாஸநா ப்ரகரணமானதால் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ப்ரபத்தி, உபாஸநத்திற்கு அங்கமாயுள்ள ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகின்றதென்று அறிய வேண்டும்.

“ 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾 𑌅𑌯𑌨𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ”

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌭𑍍𑌯𑌃 ।

“ 𑌮𑌯𑌾 𑌤𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌗𑌦𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌾 ।
𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌨 𑌚𑌾𑌹𑌂 𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ॥
𑌨 𑌚 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌮𑍇 𑌯𑍋𑌗𑌮𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 ॥ ”

[𑌭. 𑌗𑍀 9-4, 5]

𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌤𑌦𑌾𑌹

கின்றன. “𑌮𑌯𑌾 𑌤𑌤𑌮𑌿𑌦𑌮𑍍’ இத்யாதியான வாக்யங்கள், பகவான் ஸர்வ சக்தனாயிருக்கிறபடியால் அதிமாத்ரம் ஆச்சர்யகரமான ஐச்வர்யத் தன்மையை உடைத்தாயிருக்க

“ 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾.........”—‘பகவத் ப்ராப்திக்கு வேறு மார்க்கம் இல்லை’ இதற்கு முன் வாக்யம் ‘𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌮𑍃𑌤 𑌇𑌹 𑌭𑌵𑌤𑌿’ [அவனை அறிகிறவனே மோக்ஷத்தை அடைகிறான்] என்று இருக்கிற படியால், இவ்விடத்தில் ‘வேறு மார்க்கம்’ என்பது ‘அவனை அறிவதைத் தவிர்த்து வேறு மார்க்கம்’ என்பதைக் குறிக்கின்றது. இந்த ச்ருதி வாக்யங்களில் சொல்லப்படும் ‘𑌵𑍇𑌦𑌨𑌮𑍍’ [அறிவது] என்பது உபாஸநத்தைக் குறிக்கின்றது, அந்த உபாஸநத்தின் நிஷ்பத்தி, ப்ரபத்தியை அபேக்ஷித்திருப்பதால், ‘ப்ரபத்தியின்றிக்கு மோக்ஷம் ஸித்திக்கமாட்டாது’ என்பதற்கு இந்த வாக்யம் ப்ரமாணமாகக் கூடும்.

‘𑌮𑌯𑌾 𑌤𑌤𑌮𑌿𑌦𑌮𑍍 ....’—ஜகத் முழுவதும் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் பகவானால் தரிக்கப்பட்டும் நியமிக்கப்பட்டும் இருக்கின்றது என்பதற்கு இந்த வாக்யம் ப்ரமாணம். இதற்கு ப்ரமாணம் ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் இவ்விடத்தில் அதை உபபாதிக்கப்போகிறோமில்லை என்று சொல்லிவிட்டு, இப்பொழுது அதை உபபாதிக்க ப்ரயத்தனப்படுவதன் காரணம், இந்த ச்லோகத்தால் ப்ரக்ருத அர்த்தம் உபபாதிக்கப்படுகின்றது என்பதுடன் இது ஸம்பந்தமாக அத்வைதிகளால் செய்யப்படும் ஒரு சங்கையும் பரிஹ்ருதமாகின்றது என்பதுதான். ச்லோகத்தின் பொருள் — நான் என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை வெளிப்படுத்தாமலே ஜகத் முழுவதிலும் அந்தர்யாமியாக இருந்து கொண்டு அதைத் தரிக்கும் பொருட்டும் நியமிக்கும் பொருட்டும் சேஷியாக வ்யாபித்திருக்கிறேன். ஆகையால் எல்லா பூதங்களுடைய ஸத்தியும் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் என்னைச் சார்ந்தே இருக்கின்றது, என்னுடைய ஸத்தி ஒருசிறிதேனும் அவைகளைச் சார்ந்து நிற்கவில்லை. அவைகள் என்னிடத்தில் சார்ந்திருப்பதும் குடம் ஜலத்தைத் தாங்குவது போல ஸம்யோகத்தாலன்று, ஆனால் கேவலம் என்னுடைய ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலேயே அவைகள் தரிக்கப்படுகின்றன. நான் இச்சித்து அவைகளைத் தரிக்கிறேனே தவிர, பரதந்த்ரனாகத் தரிக்கவில்லை. இதுதான் என்னுடைய அஸாதாரண ஸ்வபாவம்’ இதனால் ‘பகவான் ஸர்வ சக்தன்; அவனுடைய ஐச்வர்யத் தன்மையும் அஸாதா

'விஷ்டப்யாஹமிதம் க்ருத்ஸ்நமேகாம்சேந ஸ்திதோ ஜகத்"
இதி। அநந்தவிசித்ரமஹாஸ்வப்ரபாவம் ஜகந்நிர்மாதாம்சாம்சேநாத்மநா

கிறான் என்பதை விளக்குகின்றன "விஷ்டப்யாஹம்" இத்யாதியான வாக்யம் இந்த
ஆத்தத்தையே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகின்றது இந்த வாக்யத்தின் பொருள் —' கணக்
கற்ற வைசித்ர்யத்தை உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் மிகவும் ஆச்சர்யகரமான இந்த

ரணமே' என்பது விவரிக்கப்பட்டதாகின்றது ஸ்ரீ சங்கராசார்யர் செய்யும் அர்த்தம்
வேறு 'பகவான் மூர்த்தமான வஸ்து அன்று அவனுக்கு மூர்த்தங்களான வஸ்துக்களு
டன் ஸம்ஸர்க்கம் சொல்வது உபபந்நமாகமாட்டாது ஆகையால் இவ்விடத்தில்
'மத்ஸ்தாநி ஸர்வபூதாநி' [ஸர்வ பூதங்களும் என்னுல் தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன]
என்று தேஹாதி ஸங்காதம் விபஜித்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பதை, லோக புத்தியை
அநுஸரித்து வ்யபதேசம் செய்ததாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் ந ச மத்ஸ்தாநி
பூதாநி [பூதங்கள் என்னிடத்தில் இல்லை] என்னும் வாக்யத்தால் அந்த வ்யபதேசம்
நிஷேதிக்கப் படுகின்றதன்றோ?" என்பதுதான் அவர் சொல்லும் அர்த்தம் இப்படி
முதலில் ஒன்றைச் சொல்லிவிட்டு உடனே அதை நிஷேதிக்கிறார் என்று சொல்வது
யுக்தியுக்தமாக மாட்டாதாகையால் 'ந ச மத்ஸ்தாநி பூதாநி' என்பது, ஜகத்திற்
கும் பகவானுக்குமுள்ள தார்ய தாரக பாவம், லோகத்தில் மூர்த்தங்களான வஸ்துக்
களில் தென்படும் தார்ய தாரக பாவம் போன்றதன்று' என்னும் அர்த்தத்தையே
சொல்லுகின்றது என்று விவரிப்பதே ஸங்கதமாகும் என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய
திருவுள்ளம் இப்படி அர்த்தம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் பின் வரும் "பச்ய மே யோக
மைச்வரம்" [என்னுடைய அஸாதாரணமான ஈச்வரத்தன்மையைப் பார்] என்று
சொல்வதும் பொருந்தும் எவ்வித ஆயாஸமுமில்லாமல் கேவலம் ஸங்கல்ப மாத்ரத்தா
லன்றோ பகவான் ப்ரபஞ்சத்தைத் தரிக்கிறான்? இது அவனுக்கே அஸாதாரணம்
இந்த அர்த்தத்திற்கு மற்றுமொரு ஸ்பஷ்டமான ப்ரமாணம் சொல்லுகின்றார்

"விஷ்டப்யாஹம்" இதன் பொருள் — இந்த ஜகத் முழுவதும்
என்னுடைய ஸங்கல்பத்தை அதிக்ரமித்து வாத்திக்காமலிருக்கும்படி நான் என்னு
டைய மஹிமையின் ஒரு லேசத்தால் அதை வசீகரித்துக்கொண்டு அதிஷ்டாநம் செய்து
வருகிறேன்' 'ஏகாம்சேந' என்பதற்கு 'ஒரு அம்சத்தால்' என்பது பொருளன்று
பகவான் எவ்விடத்திலும் பரிபூர்ணன் ஆகையால் 'அவனுடைய நியமந ஸாமர்த்யத்
தின் ஒரு லேசத்தால்' என்பதே பொருள் இப்படி. 'ந ச மத்ஸ்தாநி பூதாநி'
என்னும் வாக்யம் மாயாவாத பக்ஷத்திற்கு ஒரு கால் அநுகுணமாகுமோ என்னும்
சங்கை பரிஹரிக்கப்பட்டது

ஒுவிஶ்ய ஸவ-ிம் உத்ஸங்கூஷ்ந விஷ்ஷ்யாநெந ரூபெணாநநஜஹா விஹ-ூதிரவரிஜெதாஜாரமணஸாமெரா நிரதிஶயாஶ்சய-ிஷூத ஃ ஷுதாஸஹஜித்யுயூ ஃ।

தஜிஹஜாஹ

" ஸாகொக ஸதி நாநாகும் நாநாகெ ஸதி லைகதா ।

பரபஞசம முழுவதிலும நான எனனுடைய மஹிமையின லேசததால ஆதமாவாக உட்புகுநது ஸகலததையும எனனுடைய ஸஙகலப மாதரததால தாஙகிககொணடு, அநத பரபஞசததின ரூபமான கணககறற உதகருஷட விபூதிகளை உடையவனுயும், அளவறற உதாரகுண விசேஷஙகளுடனும, எலலாருககும எலலையிலலாத ஆசசாயகரமான வஸதுவாகவும நிறகிறேன ' எனபதுதான

தஜிஹஜாஹ ' இபபடி ஸாவ சகதி யோகததால தனது ஸஙகலப எகதேசததாலேயே பரபஞசம முழுவதையும தரிககக கூடிய ஆசசாயகரமான ஈசவரத தனமையை உடையவன பகவான ' எனனும ஆததததையே " ஸாகொக ஸதி "

ஜீவாதம ஸவரூபம, பகவத ஸவரூபம பகவத பராபதிககு ஸாதநமாயுளள பகதி ஆக இமமூனறு விஷயஙகளையும பரஸதாவிததது. பிறகு அவைகளுககெலலாம கரமபபடி சாஸதர பரமாணஙகள இது வரை கூறபபடடன கடைசியாகக கூறபபடட பரமாண வாகயததில " நவஜிஶாநி ஹூதாநி வஶ்ய ஜெபொமஜெஶ்வரஃ " எனனும வாகயததை விவரிககுமபொழுது, 'பகவான ஸாவ சகதிகளுடனும கூடியவ ஞனதால பரபஞசம முழுவதையும தனது ஸஙகலப லேசததால மாதரம நிலைநிறுததுவதறகு அவன சகதன' எனனும விஷயம பரஸதுதமாயிறறு ' அபபடி இவன ஆசசாய பூதன ' எனபதறகு இவ்விடததில வேறு பரமாணஙகளைக கூறுகிருா

" ஸாகொக " இதன பொருள —'பகவான ஒனருக இருககையிலும பஹுவாக இருககிருன, பஹுவாக இருககையிலும ஒனருகவே இருககிருன அவனுடைய ரூபம சிநதிககத தகாதது, அதை உளளபடி அறிவதறகு யாா சகதராவாா ?' ஒனருகவும பஹுவாகவும இருபபது விருததமான தாமஙகள ஆகையால அநத உட்கருதது வெளியில தோனறும ஆததமாக மாடடாது " ப்ரஶாஸிதாரெகந ஸாக ஸாவ ஸநு " எனனும கரநத வாகயம, " ஸாகொக ஸதி " எனனும மூல வாகயததையும, " விவிதெ ஹஜெதெ " எனபது " நாநாகஃ " எனபதை யும, " ஸாவம் ஷுஷாஷாம்ஶெந கஸ்ஷுதாzஷி ஸநு " எனபது " நாநாகெஸதி " எனபதையும, " கநயிக கஷ்திஷ்ஜெத " எனபது

விலக்ஷணம் ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ஜ்ஞேயமேவ ததாஹ்ருதி ॥ ”
இதி। ப்ரஸாஸித்ருத்வமேகமேவ வஸ்து விசித்ரவிவிதஸ்வபாவஞானாத்

இத்யாதியான வாக்யமும் சொல்லுகின்றது ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் பகவானாலேயே நியமிக்கப்பட்டு வருகிறபடியால், அப்படி நியமிக்கும் சக்தியை உடைய

“ஸகதா” என்பதையும், “ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய ந யதோக்தத்வயோஹ:” என்பது “ஸுவிதந்த்ரம் ஸஹதே” என்பதையும் விளக்குகின்றன இவற்றின் தாத்பர்யம் என்ன வென்றால்—ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஈச்வரன் நியமேந தாரகன், நியாமகன் சேஷி ஆகையால் அவனே ஆத்மாவென்றும் சேதநாசேதநங்களை அவனுடைய சரீரமென்றும் சொல்லுவார்கள் இப்படி ஈச்வரன் ப்ரகாரியாகவும் ப்ரபஞ்சம் ப்ரகாரமாகவும் இருக்கிறபடியால் ‘ஈச்வரன் ஒருவனே’ என்று சொல்லும்பொழுது ‘ப்ரகாரி ஒன்றே’ என்பது சொல்லப்படுகிறது என்றும், ‘அவன் பஹு’ என்று சொல்லும்பொழுது ‘ப்ரகாரங்கள் பல’ என்பது சொல்லப்படுகிறது என்றும் நாம் அர்த்தம் கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் இதனால் ‘ஸகமேவ ஸதி நாநாகவ:’ [ஒன்றாக இருக்கையிலும் பஹுவாக இருக்கிறான்] என்பது வ்யக்தம் ‘நாநாசேவ ஸதி ஏகதா’ [பஹுவாக இருக்கையிலும் ஒன்றாகவே இருக்கிறான்] என்பதற்கும் அதே கருத்தைச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், இந்த இரண்டாவது வாக்யத்திற்கு ப்ரயோஜனம் இராமற் போய் விடுமாதலால் வேறு கருத்து சொல்லவேண்டும் அது என்ன வென்றால் ‘முதலில் லீலா விபூதியில் தென்படும் வைசித்ர்யத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவித்து ப்ரகாரங்களின் நாநாத்வம் சொல்லப்பட்டது; இந்த இரண்டாவது வாக்யத்தில், லீலா விபூதியில் ப்ரகார பேதங்களால் அவன் பஹுவாகத் தோன்றுகையிலும், அத்யாச்சர்யமான நித்ய விபூதியின் யோகம் அவனுக்கு இருப்பதால் அவன் ஒப்பு உயர்வு அற்றவனென்றும் ஆகையால் அவன் ஒருவனே என்றும் பொருள் சொல்லப்படுகின்றது என்பது தான் இந்த நித்ய விபூதி யோகத்தைக் குறிக்கும் பொருட்டே “ஸநவயி ஸாதிஸய ஸ்ரூதிவிஷய:” என்னும் விசேஷணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன

“விலக்ஷணம் ப்ரஹ்மணோ ரூபம்”—பரஹ்மம் மற்றை வஸ்துக்களைப் போன்றதன்று, அது விஸஜாதீயமானது ஆகையால் இதர வஸ்துக்களுக்கு இருக்கும் தாமங்களைக் காட்டிலும் விஜாதீயங்களாகவே அதன் தாமங்கள் இருத்தல் வேண்டும் ஆகையால் ஸகல சக்திகளும் ஸகல ஸ்வபாவங்களும் ஸகல ரூபங்களும் பரஹ்மத்தினிடம் இருக்கக்கூடும் ‘பரஸ்பரம் விருத்தங்களாயுள்ள தாமங்கள் எவ்விதம் ஒரே வஸ்துவினிடத்தில் இருக்கக்கூடும்” என்று நாம் பரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் சிந்திப்பது யுக்தமாகமாட்டாது இது தான் ‘விலக்ஷணம்’ என்பதன் கருத்து

தயா ப்ரசாஸித்ருத்வேந தத்தச்சரீரதயா விசித்ரப்ரகாரோ விசித்ரம் கல்ப் காரயந் நாநாரூபேண ஸ்திதோ வர்த்ததே । ஸர்வா ஸ்வஸ்வாவஸ்தாஸு ஸர்வஶப்தாபிதேயதயா ஸர்வ நாநாரூபம் ஜகத்தத்தயா ப்ரசாஸ்ய விஷ்ணு நாநாநேக நாதஸ்ஸ்வேதரஸ்ய அநந்யாதிகாதிஶயாஸங்க்யேய கல்யாண குண கண: ஸர்வேஶ்வரேஶ்வர: பரப்ரஹ்மபூத: புருஷோத்தமோ நாராயணோ

ப்ரகாரி ஒருவனே. அப்படி அவன் ஒருவனுக்கு இருக்கையிலும், விசித்ரங்களாயுள்ள சேதநாசேதநங்களெல்லாவற்றினுள்ளும் அவன் அந்தராத்மாவாகப் ப்ரவேசித்து, அந்தச் சேதநாசேதநங்களைப் பற்பல விதமான காரியங்களில் நியமித்துக்கொண்டு, அவையெல்லாவற்றையும் தனது சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் அவன் கணக்கற்ற ப்ரகாரங்களுடன் கூடினவனாகிறான், ஆகையால் அவன் பல ரூபங்களை அடைகிறான் என்றும் சொல்லக்கூடும். இப்படி தனது ஸங்கல்ப லேசத்தால், ஸாவகாசமாயும் அதி விசித்ரமாயுமிருக்கும் இந்த லீலா விபூதி முழுவதிலும் அந்தராத்மாவாகப் ப்ரவேசித்து, அந்தக் காரணத்தால் அநேக ப்ரகாரங்களுடன் கூடினவனாக

ப்ரசாஸித்ருத்வேந:—சேதநாசேதந வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் பகவான் நியாமகன், அவையெல்லாம் பகவானுக்கு நியாமயங்கள், ஆகையால் அவை அவனுக்குச் சரீரம், அவைகளுக்கு அவன் சரீரி, அதாவது அவன் ப்ரகாரி, மற்றவையெல்லாம் அவனுக்கு ப்ரகாரங்கள் என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால் அந்த ப்ரகாரி ஒருவனே.

தத்தச்சரீரதயா விசித்ர ப்ரகார:—அவ்வவைகளைச் சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் அவன் விசித்ரங்களான ப்ரகாரங்களை உடையவனாகிறான். 'விசித்ரம் கல்ப் காரயந்' என்பதால் அவன் நியந்தா என்று சொல்லப்படுகிறது. அவனால் நியமிக்கப்படுகிறபடியால் அவையெல்லாம் அவனுக்குச் சரீரம் என்பது உபபாதிக்கப்பட்டதாகின்றது. நாநாரூபேண ஸ்திதோ—விசித்ரங்களான ப்ரகாரங்களை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மையே இவ்விடத்தில் 'அவன் பஹுவாக இருக்கிறான்' என்பதால் சொல்லப்படுகிறது.

"அநந்யாதிகாதிஶய நிரதிஶயாஸங்க்யேய:"—இது 'அவன் நித்ய விபூதி நாதனாகிறபடியால் அவனுக்கு ஸமனாகவாவது அவனைக் காட்டிலும் அதிகனாகவாவது ஒருவரும் இல்லை' என்பதைக் குறிக்கின்றது. 'நீலதோயத' இத்யாதியான வாக்யம், 'அவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைப் பார்த்தாலும் அவன் ஒப்பு உயர்வு அற்றவன்' என்பதைச் சொல்லுகின்றது.

நிரதிஶயாஶ்சர்யரூபதோ நீலதோயதஸங்காஶ: புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண: ஸஹஸ்ராம்ஶுஸஹஸ்ரகிரண: பரமே வ்யோம்நி “யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந்” “ததக்ஷரே பரமே வ்யோமந்” இத்யாதிஶ்ருதிஸித்த ஏக ஏவாவதிஷ்டதே। ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய கஸ்யசிதபி வஸ்துந நைகஸ்வபாவஸ்யைககார்யஶக்தியுக்தஸ்யைகரூபஸ்ய ரூபாந்தரயோக: ஸ்வபாவாந்தரயோக: ஶக்த்யந்தரயோகஶ்ச ந கடதே, தஸ்யைவ தஸ்ய பரப்ரஹ்மண: ஸர்வவஸ்துவிஜாதீய

இருக்கையிலும், அவன் பரமமான நித்ய விபூதிக்கெல்லாம் நாதனாகவும் அத்யாச்சர்யகரமான விக்ரஹ விசிஷ்டனாகவும் அந்தக் காரணத்தால் ஒப்பு உயர்வு அற்றவனாகவும் இருக்கிறபடியால் அவன் ஒருவனாகவே இருக்கிறான். ‘யோ வேத நிஹிதம்’, ‘ததக்ஷரே’ இத்யாதியான சுருதி வாக்யங்களெல்லாம், அவனை அப்படியே ப்ரதிபாதிக்கின்றன. அவன், அளவற்ற மேன்மையுடனும் கணக்கற்ற கல்யாண குணகணங்களுடனும் கூடினவனென்றும் ஸகல ஈச்வரர்களுக்கும் ஈச்வரனென்றும், பரப்ரஹ்மமென்றும், புருஷோத்தமனான நாராயணனென்றும், ஆகையால் அளவற்ற ஆச்சர்ய பூதனென்றும் நீருண்ட மேகம் போன்றதும் தாமரைப் புஷ்ப தளம் போல் நிர்மலமாயும் நீண்டுமிருக்கும் கண்களை உடையதும் கோடி ஸூர்யன் போல் கணக்கற்ற கிரணங்களை உடையதுமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை உடையவனென்றும் பரம ஆகாசமென்று சொல்லப்படும் நித்ய விபூதியில் வஸிப்பவனென்றும் சுருதிகள் ப்ரதிபாதிக்கின்றன வல்லவா? ‘விசித்ரமாகவும் பரஸ்பர விருத்தங்கள் போலத் தோன்றும் ஸ்வபாவம் சக்தி ரூபம் இவைகளுடன் கூடினதாகவும் ஒரு வஸ்து இருக்கக் கூடுமோ?’’ என்று விரோத சிந்தை செய்வது பகவான் விஷயத்தில் யுக்தமாகமாட்டாது பகவானைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களுக்கன்றோ தமக்கு இயற்கையாயுள்ள ஸ்வபாவத்தையும் சக்தியையும் ரூபத்தையும் காட்டிலும் வேறு ஸ்வபாவ சக்தி ரூபங்கள் அமைய மாட்டா வென்று ஒரு நியமம்

பரமே வ்யோம்நி—நித்ய விபூதியோகமே ‘அவன் ஒப்பு உயர்வு அற்றவன்’ என்பதற்கு ஹேது. சுருதி வாக்யங்களில் தென்படும் “பரமே வ்யோமந்” என்பது, “பரமே வ்யோமநி” என்னும் ஏழாம் வேற்றுமையைச் சொல்லுகின்றது.

ஸர்வவஸ்துவிஜாதீயதயா—‘லோகத்தில் தென்படும் வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் பகவான் விஜாதீயன், ஆகையால் அவனிடம் காணப்படும் தர்மங்களும் லோக வஸ்துக்களின் தர்மங்களைக் காட்டிலும் விஜாதீயங்களாக இருக்கக்கூடும்’ என்பது கருத்து. விஜாதீய தர்மிக்கு விஜாதீய தர்மங்களின் யோகம் உபபந்நமன்றோ?

தயா ஸ்வாபாவிகம் ஸ்வாபாவிக ஶக்தியோகமேவ ஏகஸ்யைவ விசித்ர நானாப்ரகாரவத்தா ச நானாத்வம் நாநாவிதாஸ்ரயயோகேந நானாப்ரகாரவத்தா ச ந விருத்யதே இதி வஸ்துஜாதவைருத்யவிரோதம் ந பரிஹர்தவ்யம்।

யதோக்தம்

" ஶக்தய: ஸர்வபாவாநாமசிந்த்யஜ்ஞானகோசரா: ।

சொல்லக்கூடும்? ஸமஸ்த வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனாயுள்ள பகவான் விஷயத்தில ஸகல ஸ்வபாவங்களும் ஸகல சக்திகளும் சேர்ந்திருப்பது உபபந்ந மாகையால, அவனுக்கு, ஆச்சர்யகரங்களும் கணக்கற்றவையுமான பல ப்ரகாரங்களை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மையும் அப்படியே கணக்கற்றதாயும் அளவற்ற ஆச்சர்யத்துக் கெல்லாம் இருப்பிடமாயுள்ள திவ்யாயுத பூஷணாதி யோகத்தால் ஒப்பு உயர்வு அற்று ப்ரகாரியாக இருக்கும் தன்மையும் அவனிடத்தில் விருத்தங்களாக மாட்டா கேவலம் 'அவனும் வஸ்து' என்னும் காரணத்தால் மாத்ரம் அவனிடத்தில மற்றை வஸ்துக்களிடத்தில தென்படும் விரோத சிந்தையைச் செய்வது யுக்தமாக மாட்டாது இது தான " ஸர்வகேஷ்வஸதி " இத்யாதியான ச்லோகத்தின் ஆசயம்

யதோக்தம் "ஶக்தய: ஸர்வபாவாநாம்" இத்யாதியான ச்லோகம் இதற்கு ப்ரமாணம் இந்த ச்லோகத்தின் பொருள் — அக்னி ஜலம் முதலான பதார்த்தங்களுள் ஒன்றில் தென்படும் சக்தியே அதைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான மற்றொரு

'அநந்தாஸ்ரிதாஸ்ரயயோகேந' என்பதற்கு 'அநந்தாஸ்ரிதாஸ்ரயாஸ்ரிதவஸ்துயோகேந' என்று ஆசயம் கொள்ளவேண்டும் பகவானுடைய திவ்ய பூஷணங்களும் அநந்தங்கள், அளவற்ற ஆச்சர்யத்திற்கு இருப்பிடங்கள், அவைகளின் யோகமே 'அவன் ஒப்பு உயர்வு அற்றவன்' என்பதைக் காட்டுகின்றது என்பது குறிப்பு 'அப்படி ஒப்பு உயர்வு அற்று இருப்பதால அவனுக்கு ஏக ரூபதை உண்டு, கீழ்ச் சொல்லியிருக்கிறபடி அவனுடைய ப்ரகாரங்கள் பலவானதால அவனுக்கு நானா ரூபதையும் உண்டு இவை அவனிடத்தில விரோதிக்க மாட்டா' என்பது விஷயம். 'இதுவும் வஸ்து, மற்றவைகளும் வஸ்து, ஆகையால மற்ற வஸ்துக்கள் விஷயத்தில எவை விருத்த தர்மங்களோ அவை இவன் விஷயத்திலும் விருத்தங்களாகவே இருக்கவேண்டும்' என்று சொல்வது அயுக்தம் என்பது 'வஸ்துஜாதவைருத்யவிரோதம் ந பரிஹர்தா' என்பதன் தாத்பர்யம்

யதோக்தம்— விஸஜாதீய தர்மிக்கு விஸஜாதீய தர்மங்கள் உபபந்நமாகும் என்பதற்கு ப்ரமாணம் சொல்லுகிறார் ச்லோகத்தின் ஆதரம் —யத: ஸர்வ

யதோऽதோ ப்ரஹ்மணஸ்தாஸ்து ஸர்காத்யா பாவஶக்தய: ।
பவந்தி தபதாம் ஶ்ரேஷ்ட பாவகஸ்ய யதோஷ்ணதா ॥ ”

ஸ சார்த்தோ பவதி — ‘ஸர்வேஷாம் பிந்நஜாதீநாம் பாவாநாமேகஸ்மிந் பாவே த்ருஷ்டைவ ஶக்திஸ்தத்விஜாதீயபாவாந்தரேऽபீதி ந நியந்தும் ஶக்யா, ஜலாதாவத்ருஷ்டாऽபி தத்விஜாதீயபாவகே பாஸ்வரோஷ்ணதாதிஶக்திர்த்ருஶ்யதே, ஏவமேவ ஸர்வவஸ்துவிஜாதீயே ப்ரஹ்மணி ஸர்வஸாத்ருஶ்யம் நாநுமாதும் ஶக்யம்’ இதி। அதோ விசித்ராநந்தஶக்தியுக்தம் ப்ரஹ்மைவேத்யர்த்த:। ததாஹ

பதார்த்தத்தில் தென்படவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது யுக்தமன்று. ஜலத்தில் காணப்படாமல் இருக்கும் ப்ரகாசம் உஷ்ணம் முதலிய சக்திகள், ஜலத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான அக்நியில் காணப்படுகின்றனவல்லவா? இம்மாதிரியே மற்றைப் பதார்த்தங்கள் எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்ஷணமான பகவானிடத்தில் மற்றெந்தப் பதார்த்தத்திலும் காணப்படாமலிருக்கும் சக்தி விசேஷம் காணப்படக் கூடும். அந்தப் பகவான் மற்றை வஸ்துக்கள் போலவே இருக்கவேண்டும் என்று சொல்வது யுக்தமான அநுமானமாக மாட்டாது’ ஆகையால் ப்ரஹ்மமானது விசித்ரமான அநந்த சக்தியுடன் கூடியதே என்பது ஸித்தம். இந்த அர்த்தத்தையே “அதோ ப்ரஹ்மண:” இத்யாதியான ச்லோகமும் சொல்லுகின்றது.

பாவாநாம் ஶக்தய: அசிந்த்யஜ்ஞாநகோசரா:—அக்நி ஜலம் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களுடைய சக்திகளும் எந்தக் காரணத்தால் அத்யாச்சர்ய கரங்களாக இருக்கின்றனவோ [ஒன்றுக்கு இருக்கும் சக்தி மற்றொன்றுக்கும் இருக்கவேண்டும் என்று சிந்திப்பது எப்படி யுக்தமாகமாட்டாதோ அதாவது ஒன்றுக்கு இருப்பதைக் காட்டிலும் மற்றொன்றுக்கு வேறு விஜாதீய சக்திகள் எப்படி ஸம்பவிக்கின்றனவோ என்றபடி] அதோ ப்ரஹ்மணஸ்தா: ஸர்காத்யா பாவஶக்தய: பவந்தி—அந்தக் காரணத்தாலேயே ப்ரஹ்மத்திற்கு விலக்ஷணங்களான ஸ்ருஷ்டி முதலிய விசித்ர சக்திகள் ஸம்பவிக்கக் கூடும். ஹே தபதாம் ஶ்ரேஷ்ட—ஹே தபஸ்வி ச்ரேஷ்டரே, பாவகஸ்ய உஷ்ணதா யதா—நெருப்புக்கு உஷ்ணத் தன்மைபோல. ஜலத்தில் தென்படாத உஷ்ணத் தன்மை நெருப்பில் தென்படுவதுபோல, ஸாமாந்ய வஸ்துக்களில் தென்படாத ஆச்சர்ய சக்திகள் விஜாதீயனான பகவானிடத்தில் ஸம்பவிக்கக்கூடும் என்பது தாத்பர்யம்.

“ ஜக³தே³தந்மஹாஶ்சர்யம் ரூபம் யஸ்ய மஹாத்மந: ।
தேநாஶ்சர்யவரேணாஹம் ப⁴வதா க்ருஷ்ண ஸங்க³த: ॥ ”

இதி ।

தத்ர தத்ர நாநாவிதா நந்தஶ்ருதிநிகரஸ்ய பரிக்³ருஹீத தத்³வ்யா
க்²யாநபரிஶோதி⁴தவ்யாஸித: । யதா²ஹி ஸர்வஶாகா²ப்ரத்யய ந்யாயவிஷ்டா

தத்ர தத்ர இந்த விஷயங்களெல்லாம் பற்பல அர்த்தத்தை உடையதும் எல்லையற்றதுமான சுருதி கணங்களையும் பெரியோர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள அந்த சுருதி வ்யாக்யானங்களையும் நன்கு அர்த்த விசார புரஸ்ஸரமாக அத்யயனம் செய்து அறியப்பட்டன முதலில் ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய விஷயமாக ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்கள் இவை யிரண்டும் தத்வங்களின் பரிணாமங்களால் ஏற்படுகின்றன, தத்வங்கள் அநேகங்கள், அவைகளின் பரிணாமங்களும் கணக்கற்றவை இவை யெல்லாவற்

ததா²ஹ—ப்ரஹ்மம், விசித்ரமாயும் அநந்தமாயுமுள்ள சக்தியுடன் கூடியது என்பதற்கு ப்ரமாணம் சொல்லுகிறார் அக்ரூரர் பகவானைப் பார்த்துச் சொல்லும் வாக்யம் இது க்ருஷ்ண—ஹே க்ருஷ்ணனே! ஏதந்மஹாஶ்சர்யம் ஜக³த் யஸ்ய மஹாத்மந: ரூபம்—இந்த ஆச்சர்யமான ஜகத்தானது எந்த மஹாத்மாவின் ரூபமோ, தேநாஶ்சர்யவரேண ப⁴வதா ஸஹ அஹம் ஸங்க³த:—அப்படிப்பட்ட ஆச்சர்யகரமாயிருக்கும் உன்னுடன் நான் சேர்ந்தேன்

தத்ர தத்ர—‘இது வரை அநேக விஷயங்கள் விவரிக்கப்பட்டன, அநேக அர்த்தங்கள் நிஷ்கர்ஷம் செய்யப்பட்டன இவை யெல்லாம் சுருதி வாக்யங்களையே ஆதாரமாக உடையவை சில சுருதிகளை மாத்ரம் பார்த்து இந்த நிஷ்கர்ஷங்கள் செய்யப் படவில்லை, சுருதிகளில் ஆபாதத் தோன்றும் அர்த்தத்தை மாத்ரம் பார்த்தும் இவை செய்யப்படவில்லை ஆனால், ஸகல சுருதிகளையும் தீர்க்கமாக விசாரித்து, நன்றாகப் பர்யாலோசனை செய்து இந்த நிர்ணயங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன’ என்பதை இவ்விடத்தில் ஸங்க்ஷேபிக்கிறார் பேத சுருதிகளை மாத்ரம் அவலம்பித்து அபேத சுருதிகளை அநாதரித்தாவது அபேத சுருதிகளை மாத்ரம் அவலம்பித்து பேத சுருதிகளை அநாதரித்தாவது இந்த நிர்ணயங்கள் செய்யப்படவில்லை, ஆனால் ஸகல சுருதி வாக்யங்களையும் ஆதரித்து ஏற்கெனவே சிஷ்டர்கள் கண்பித்திருக்கும் வழியே போய், எல்லாவற்றுக்கும் ஸமஞ்ஜஸமான அர்த்தமே இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பது தாத்பர்யம் அதை வெளியிடும் பொருட்டு, இப்பொழுது, சுருதி வாக்யங்கள் ப்ரக்ருத விஷயமாக எப்படிப் பேதிக்கின்றனவென்பதைச் சொல்லுகிறார் முதலில், ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய விஷயமான சுருதிகள் எப்படிப் பேதிக்கின்றன வென்பது ஸங்க்ஷேபிக்கப்படுகின்றது

பரிக்ஷதபரிணாமா:॥ அநேகத்வா நியதக்ரம விசிஷ்ட ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய ப்ரதிபாதநாத் அநேகவிதா: ச்ருதயோ வதந்தி॥ “நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம் விஜ்ஞாந

றையும் சுருதி ப்ரமாணத்தைத் தவிர்த்து வேறு ப்ரமாணமொன்றாலும் அறிவது ஸாத்யமில்லை அந்தத் தத்வங்களின் பரிணாம க்ரமமும் அந்த சுருதி ப்ரமாணத்தாலேயே அறி

ப்ரமாணாந்தராபரித்ருஷ்ட — தத்வங்கள் எவ்வளவு என்பதும் அவைகளின் பரிணாம க்ரமமும் சுருதிகளிலிருந்தே அறியக்கூடியவை அதீந்த்ரியமான விஷயங்களில் சாஸ்த்ர மொன்றே ப்ரமாணமாகக் கூடுமன்றோ?

அநேகவிதா: ச்ருதய: — சில சுருதிகள், தேஜஸ் அப் அந்நம் இவைகளைப் பற்றி மாத்ரம் பேசுகின்றன; மற்றும் சில ஐந்து விதங்களான பூதங்களைப் பற்றிப் பேசுகின்றன; வேறு சில மஹத் முதலானவைகளின் ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றியும் பேசுகின்றன இவ்வாறு சுருதிகள் பிந்நங்களாயிருக்கின்றன வென்பதைக் கணிசித்து இவ்விடத்தில் ‘சுருதிகள் அநேக விதங்கள்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

கபரிக்ஷதபரிணாம — கணக்கற்ற மாறுதல்களை உடைய தத்வங்கள் மூன்று என்பது நமது கொள்கை அவை, சேதநம் அசேதநம் ஈச்வரன் இவைகளுள் சேதந தத்வமாகிற ஜீவனுக்கு ஸ்வரூப மாறுதல் இல்லை, ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸ ரூபமான மாறுதல் மாத்ரம் உண்டு. ஈச்வர தத்வத்திற்கு எவ்வித மாறுதலுமில்லை. அசேதந தத்வம் என்பது மூல ப்ரக்ருதியும் அதன் விகாரங்களுமே அந்த ப்ரக்ருதி விக்ருதத்து ‘மஹத்’ என்னும் தத்வமாக மாறுகிறதென்றும், அந்த மஹத்திலிருந்து ‘அஹங்கார’மும், பஞ்சபூதங்கள், மநஸ், ஐந்து ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்கள் ஆகிய இவை உண்டாகின்றனவென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன இவைகள் தாம் இவ்விடத்தில் ‘கணக்கற்ற மாறுதல்கள்’ என்பதால் குறிக்கப்படுகின்றன

அநியதக்ரம — ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப்பற்றி சுருதிகள் பல விடங்களில் பேசுகின்றன. சில விடங்களில் தேஜஸ் (அக்நி), அப் (ஜலம்), அந்நம் (ப்ருதிவீ) இவைகளின் ஸ்ருஷ்டி மாத்ரமும், மற்றும் சில விடங்களில் பஞ்ச பூதங்களின் ஸ்ருஷ்டி மாத்ரமும், இன்னும் சில விடங்களில் மஹத் முதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டியும், இம்மாதிரி அநியதமாகவே சுருதிகளில் க்ரமம் காணப்படுகின்றபடியால், இவ்விடத்தில் ‘க்ரமங்கள் அநியதங்கள்’ என்று சொல்லப்படுகின்றது நமது ஸித்தாந்தம், இந்த ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய நிஷ்கர்ஷத்தைச் செய்யும்பொழுது ஓரொரு சுருதி வாக்யத்தை மாத்ரம் அவலம்பித்து

ஜ்ஞானம் நிர்விகாரம் நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் சாந்தம் நிர்குணம்" இத்யாதிகா:, நிர்குணம் ஜ்ஞானஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மேதி கேசன ச்ருதய: அபிதததி। "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந। ம்ருத்யோ: ஸ ம்ருத்யுமாப்நோதி ய இஹ நாநேவ பச்யதி" [கட 4-10, ப்ரு [6-4-14], "யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வமாத்மைவா பூத் தத்கேந கம் பச்யேத் தத்கேந கம் விஜாநீயாத்?"[ப்ரு 4-4-14] இத்யாதிகா நாநாத்வநிஷேதவாதிந்ய: காச்சந ச்ருதய:। "ய: ஸர்வஜ்ஞ:

யக் கூடியதாயிருக்கின்றது அப்படிப்பட்ட ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களை சுருதிகள் பலவிதமாக விவரிக்கின்றன இரண்டாவது, ப்ரஹ்மத்தை விவரிக்கும் இடங்களில், சில சுருதிகள், 'அது நிரவத்யம், நிரஞ்ஜனம், விஜ்ஞானம், ஆநந்தம், நிர்விகாரம், நிஷ்களம், நிஷ்க்ரியம், சாந்தம், நிர்குணம்' என்று ப்ரஹ்மத்தைக் கேவலம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபமாகவும் குணமற்றதாகவும் சொல்லுகின்றன மற்றும் சில "நேஹ நாநாஸ்தி", "யத்ர த்வஸ்ய" இத்யாதியான சுருதிகள், ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படும் பேதங்களை நிஷேதிக்குமவைகளாகக் காணப்படுகின்றன வேறு சில "ய: ஸர்வஜ்ஞ:", "ஸர்வாணி ரூபாணி", "ஸர்வே நிமேஷா:",

---

அதனுடன் தருப்தியடையாமல், ஸகல வாக்யங்களையும் பர்யாலோசித்தே நிஷ்கர்ஷம் செய்கின்றது என்பது குறிப்பு

நிரவத்யம்—ப்ரஹ்மம் எவ்வித தோஷமும் அற்றது, எவ்வித குணமும் அற்றது என்று சொல்லும் நிர்குண சுருதிகள் இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன

நேஹ நாநாஸ்தி—இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் காணப்படும் பொருள்களெல்லாம் பல வகைப்பட்டனவாக நமக்குத் தோன்றின போதிலும், 'இந்தப் பேதங்களெல்லாம் அபரமார்த்தங்களே' என்று பேதத்தை நிஷேதிக்கும் போல் காணப்படும் வாக்யங்கள் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன. வாக்யங்களின் ஆபாதத் தோன்றும் அர்த்தம் —இஹ— இந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில், நாநா—பேதமானது, கிஞ்சந நாஸ்தி—ஸ்வல்பமேனும் இல்லை ய இஹ நாநேவ பச்யதி—எவன் இந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில் பேதத்தைப் பார்க்கிறானோ, ஸ ம்ருத்யோ: ம்ருத்யுமாப்நோதி—அவன் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஸம்ஸாரத்தையே அடைகிறான் யத்ர த்வஸ்ய—எல்லாம் பரமாத்மாவாக இருக்கிறபடியால் பார்க்கிறவன் ஒருவன், பார்க்கப்படுகிறவன் மற்றொருவனென்றும், அறிகிறவன் ஒருவன், அறியப்படுவது மற்றொன்று என்றும் எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்?

ஸர்வவித், யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப: " [முண்ட 1-1-10], "ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீரோ நாமாநி க்ருத்வா அபிவதந் யதாஸ்தே " [தைத்தி ஆ ஸ], " ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி " [தைத்தி நா] " அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விசோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: " [சாந்தோ 8-1-5] இதி ஸர்வஸ்மிந் ஜகதி ஹேயதயாவகதம் ஸர்வகுணம் ப்ரதிஷித்ய, நிரதிசயகல்யாணகுணாநந்த்யம் ஸர்வஜ்ஞதாம் ஸர்வசக்தியோகம் ஸர்வநாமரூபவ்யாகரணம் ஸர்வஸ்யாதாரதாம் ச காச்சந ச்ருதயோ ப்ருவந்தி। " ஸர்வம்

"அபஹதபாப்மா" இத்யாதியான சுருதிகள் ஜகத்தில் ஹேயங்களாகக் காணப்படும் குணமொன்றும் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லையென்றும், 'ப்ரஹ்மம் என்பது கணக்கற்ற சிறந்த கல்யாண குணங்களுடன் கூடியது; அது முழுவதும் கேவலம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம்; அது, ஸகல சக்திகளும் பொருந்தியுள்ளது; அது ஸகல பதார்த்தங்களுடைய உள்ளிலும் ப்ரவேசித்து அவைகளுக்கு நாம ரூபங்களைக் கொடுக்கின்றது, அது ஸகலத்திற்கும் ஆதாரம்' என்றும் சொல்லுகின்றன இன்னும் சில " ஸர்வம் கலு ",

---

ய: ஸர்வஜ்ஞ:—இந்த வாக்யங்களெல்லாம், 'ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணங்கள் உண்டு' என்று சொல்லுமவை ஸர்வஜ்ஞ:—ஸகல விஷய ஸம்பந்தமான ஜ்ஞாநத்தையும் உடையவன்; ஸர்வவித்—ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் ஸகல ப்ரகாரமான ஜ்ஞாநத்தையும் உடையவன் 'ஸர்வஜ்ஞ:' என்பதற்கு 'முழுமையும் ஜ்ஞாநமாக இருக்கும் ஸ்வரூபத்தை உடையவன்' என்று பொருள் சொல்வது முண்டு யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:—பகவானுக்கு, ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுக்தமான கர்மங்களெல்லாம் கேவலம் தனது ஸங்கல்ப ரூபமான ஜ்ஞாநமே அதாவது 'ஸங்கல்பத்தைத்தவிர்த்து ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு உபயுக்தமாக ஒரு கர்மமும் அவனுக்கு வேண்டுவதில்லை' என்று சொன்னதாயிற்று

ஸர்வாணி ரூபாணி ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் நாம ரூபங்களைப் பகவானே கொடுக்கிறான் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் தன் தனக்கு உரிய நாம ரூபங்களைப் பெறுவது முழுவதும் பகவத் ஸங்கல்பத்தாலேயே என்பது தாத்பர்யம் வித்யுத: புருஷாத்—இது பகவானைக் குறிக்கின்றது. அபஹதபாப்மா—இந்த வாக்யங்கள், 'பகவான் ஹேய குணமற்றவன், கல்யாணகுண ஸம்பூர்ணன்' என்பதைச் சொல்லுகின்றன

ஸர்வம் கல்விதம்—'ப்ரஹ்மம் ஒன்றே பரமார்த்தமான வஸ்து' என்பதைச் சொல்லுகின்ற சுருதிகள் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன இவைகளுள் 'ஸர்வம் கலு' இத்யாதியான வாக்யம் ப்ரதானம் இதன் அர்த்தம் — தஜ்ஜலாநிதி—ப்ரஹ்மத்தி

விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி" [சா.3-14-1], "ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்" [சா. 6-8-7] இத்யாதிகா ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டம் ஜகந்நாநாகாரம் ப்ரதிபாத்ய தத்ஐக்யம் ச ப்ரதிபாதயந்தி காஶ்சந ஶ்ருதய:। "ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா" [ஶ்வே. 1], "போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா" [ஶ்வே. 1] "ப்ரஜாபதிரகாமயத ப்ரஜா: ஸ்ருஜேயேதி" "பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம் ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம்" [தை. நா], "தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம் தம் தேவதாநாம் பரமம் ச தைவதம்" [ஶ்வே. 6], "ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாந:" [ப்ரு. 6-4-22] இத்யாதிகா: ப்ரஹ்மண: ஸர்வஸ்மாதந்யத்வம், ஸர்வஸ்யேஶிதவ்யத்வம்,

---

"ஐததாத்ம்யம்" இத்யாதியான ச்ருதிகள், 'ப்ரஹ்மத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ள ஜகத் முழுவதும் பலவகைப்பட்டதாக இருக்கையிலும், எல்லாம் ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லுகின்றன. மற்றும் சில "ப்ருதகாத்மாநம்", "போக்தா" "ப்ரஜாபதி:" "பதிம் விஶ்வஸ்ய" "தமீஶ்வராணாம்" ஸர்வஸ்ய வஶீ" இத்யாதிகளான ச்ருதிகள், 'ப்ரஹ்மம் என்பது மற்றைப் பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்ஷ

ணிடமிருந்து ஜநிக்கிறபடியாலும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலேயே லயிக்கிறபடியாலும் ப்ரஹ்மத்தினாலேயே அநுப்ரவேசிக்கப்பட்டு ஜீவித்திருப்பதைப் பெறுகிறபடியாலும், இதம் ஸர்வம்—இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதும். ப்ரஹ்ம கலு—ப்ரஹ்மமே யன்றோ? ஜாயதே இதி ஜம் [ஜநிக்கிறபடியால் 'ஜம்' என்று சொல்லப்படுகிறது]; லீயதே இதி லம் [லயிக்கிறபடியால் 'லம்']; அநிதீதி அந் [ஜீவித்திருக்கிறபடியால், 'அந்'] தஸ்ய ஜலாந் தஜ்ஜலாந் என்பது விக்ரஹம்

ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்'—இந்த வாக்யமும் கீழ் வாக்யங்கள் போல 'ப்ரஹ்மம் ஒன்றே உண்டு' என்பதையே சொல்லுகின்றது

ப்ருதகாத்மாநம்—இவையெல்லாம் 'ப்ரஹ்மம் வேறு ப்ரபஞ்சம் வேறு என்பதை விளக்கும் வாக்யங்கள் 'ஜீவாத்மாவையும் அதற்கு நியந்தாவாயுள்ள ஈச்வரனையும் வெவ்வேறென்று அறிகிறவனே பகவத் ப்ரீதி பாத்ரமாகிறான்' என்பது. முதல் இரண்டு வாக்யங்களின் பொருள் 'ப்ரஜாபதிரகாமயத' இத்யாதியான வாக்யமும், பகவானிடமிருந்து ப்ரஜைகளின் ஸ்ருஷ்டியைப் போதிக்கிறபடியால், அவை இரண்டும் வெவ்வேறு என்பதைச் சொல்லுகின்றது. 'விஶ்வஸ்ய பதிம்'—விச்வத்திற்கு நாதன் என்பதும் பேதத்தை ஸூசிப்பிக்கின்றது இம்மாதிரியே 'தமீஶ்வராணாம்' இத்யாதி வாக்யங்களும்

ஶாஸகத்வம் ச ப்ரஹ்மண꞉, ஸர்வஸ்ய ஶேஷதாம், பதித்வம் சேஶ்வரஸ்ய கண்டத ஏவ வ்யபதிஶதி। "அந்த꞉ ப்ரவிஷ்ட꞉ ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" [யஜுராரண்ய 3-20], "ஏஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத꞉" [ப்ரு 5-7], "யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம், யஸ்யாப꞉ ஶரீரம், யஸ்ய தேஜ꞉ ஶரீரம், யஸ்யாவ்யக்தம் ஶரீரம், யஸ்யாக்ஷரம் ஶரீரம், யஸ்ய ம்ருத்யு꞉ ஶரீரம், யஸ்யாத்மா ஶரீரம்" [ப்ரு. 5-7] இதி ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய ஸர்வஸ்ய வஸ்துநோ ப்ரஹ்மணஶ்ஶரீரத்வம் ச தர்ஶயதி கண்டத꞉।

இதி நாநாரூபாணாம் வாக்யாநாமவிரோதோ முக்யார்த்த பரித்யாகஶ்ச யதா ஸம்பவதி ததைவ வர்ணநீயா, வர்ணிதம் ச। கவி

ணம்; மற்றைப் பதார்த்தங்களெல்லாம் அதற்கு அடங்கினவை; அது எல்லாவற்றுக்கும் ப்ரபு, மற்றவை அதற்குச் சேஷ பூதங்கள், அது எல்லாவற்றுக்கும் சேஷி' என்பதை விளக்குகின்றன. இன்னும் சில "அந்த꞉ ப்ரவிஷ்ட꞉", "ஏஷ ஆத்மா", "யஸ்ய ப்ருதிவீ" இத்யாதிகளான ச்ருதிகள் 'ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்களெல்லாம் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரம்; ப்ரஹ்மம் அவைகளுக்கெல்லாம் ஆத்மா' என்று அவை இரண்டுக்குமுள்ள சரீராத்ம ஸம்பந்தத்தைப் போதிக்கின்றன.

இதி நாநாரூபாணாம் . . . இவ்வாறு பலவிதமாக இருக்கும் ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாவற்றுக்கும் எப்படிப் பரஸ்பரம் விரோதம் வாமாட்டாதோ, எப்படி எல்லாவற்றுக்கும் முக்யமான பொருள் ஒத்து வருமோ, அப்படியே ஸமன்வயம் செய்யப்பட வேண்டும்; அப்படியே ஸமன்வயம் செய்யப்பட்டும் இருக்கின்றது. 'ப்ரஹ்மம் எவ்வித மாறுதலு மற்றது' என்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், 'ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வ

"அந்த꞉ ப்ரவிஷ்ட꞉" இத்யாதியான வாக்யங்கள், ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்துக்குமுள்ள சரீராத்ம பாவத்தை விளக்குகின்றன. "யஸ்ய ப்ருதிவீ"—இந்த வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை 182, 183 வது பக்கங்களில் காண்க.

இதி நாநாரூபாணாம்—இம்மாதிரி ச்ருதி வாக்யங்கள் பலவகைப்பட்டிருக்கின்றன. கேவலம் அபேதத்தை அவலம்பிக்கும் சாங்கர பக்ஷத்திலும் பேதாபேதத்தை அவலம்பிக்கும் இதர பக்ஷங்களிலும் இந்த ச்ருதிகள் பரஸ்பரம் விரோதிக்கின்றன என்பது ஸ்பஷ்டம்; 'தத் த்வமஸி' இத்யாதியான வாக்யங்களைத் தமது பக்ஷத்திற்கு ஒத்தவையாக அர்த்தம் செய்யும்பொழுது முக்யார்த்தத்தை த்யஜித்து லக்ஷணையை அவலம்பித்து அர்த்தம் சொல்லும்படிக்கும் நேர்கின்றது. விசிஷ்டாத்வைத பக்ஷத்திலோ வென்றால் விரோதமும் இல்லை; முக்யார்த்த பரித்யாகமும் இல்லை. அது எப்படி என்பதை 'அவிகாரஶ்ருதய꞉' இத்யாதியான வாக்யங்களால் விளக்குகிறா

𑌕𑌾𑌰𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑌾𑌦𑍇𑌵𑍋𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌾𑌃। 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌵𑌾𑌦𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌹𑍇𑌯𑌗𑍁𑌣𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌪𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃। 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌵𑌾𑌦𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌚𑍇𑌤𑌨𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂

ரூபத்திற்கு மாறுதல் இல்லை' என்பதை விவரிக்கின்றன என்று நாம் சொல்லுகிறபடியால் அவைகளுக்கு முக்ய அர்த்தமே சொல்லப்பட்டதாகின்றது. 'ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணம் இல்லை' என்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், 'இந்த ப்ராக்ருத லோகத்தில் காணப்படும் ஹேய குணங்களொன்றும் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை' என்று பொருள் கொள்ளப்படுகிறபடியால், அவைகளுக்கு எவ்வித குறைவும் ஸம்பவிக்கவில்லை. 'ப்ரபஞ்சம் பல வகைப்பட்டது' என்பதை நிஷேதிக்கும் வாக்யங்களெல்லாம், 'ப்ரஹ்மம் என்பது ஒன்று தான்; சேதநாசேதநங்களான மற்றை வஸ்துக்களெல்லாம் அந்த ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரமாக இருந்து கொண்டு அதற்கு ப்ரகாரங்களாக இருக்கின்றன; இப்படி எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவாகவும் ஆகையால் ப்ரகாரியாகவும் ப்ரஹ்மம் இருக்கிறபடியால், அது ஒன்றே இருக்கின்றது' என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன என்று நாம் ஒத்துக் கொள்ளுகிறபடியால் அவைகளுக்கும் ஹாநி இல்லை. 'ப்ரஹ்மம் மற்றவை

𑌅𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌯𑌃—'ப்ரஹ்மம் எவ்வித மாறுதலும் அற்றது' என்று சொல்லும் சுருதிகள் ப்ரஹ்மத்தின் தர்மி ஸ்வரூபத்திற்கு ஒருபொழுதும் எவ்வித மாறுதலும் இல்லை என்பதே நமது கொள்கை ஆகையால் '𑌅𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰' என்பதற்கு நாம் முக்ய அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறோம்.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌹𑍇𑌯𑌗𑍁𑌣𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌪𑌰𑌤𑌯𑌾—இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படும் பொருள்களெல்லாம் 'ப்ரக்ருதி' என்னும் அசேதந வஸ்துவின் விகாரங்கள். அவைகளில் காணப்படும் குணங்களெல்லாம் ஹேயங்கள். அம்மாதிரி குணமொன்றும் பகவானிடத்தில் இல்லை என்பதே நமது கொள்கை. '𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌃' என்பதற்கு 'இம்மாதிரியான ஹேய குணங்கள் அற்றது' என்றே அர்த்தம் சொல்லுகிறபடியால் முக்யார்த்த பரித்யாகம் நமது ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது.

𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌵𑌾𑌦𑌾𑌃—'ப்ரஹ்மம் என்பது ஆத்மா, சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் என்பவை அதன் சரீரம்' என்பதன்றோ நமது கொள்கை? சரீரமாக இருக்கும் வஸ்துக்கள் பல வகைப்பட்டவையானாலும், சரீரியாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நாநாத்வத்தை நாம் ஒத்துக்கொள்ளவில்லையாதலால், நாநாத்வத்தை நிஷேதிக்கும் வாக்யங்கள் நம்முடைய பக்ஷத்தில் முக்யார்த்தத்தை உடையவைகளே.

ப்ரஹ்மைவாவஸ்திதமிதி ஸார்த்தகா:। ஸர்வவிலக்ஷணத்வஸர்வேச்வரத்வஸர்வகல்யாணகுணாகரத்வஸத்யகாமத்வஸத்யஸங்கல்பத்வாதிவாக்யம் ததுபபாதநதயைவ ஸார்த்தகம்। ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபத்வாதி ச, ஸர்வ

களைககாட்டிலும விலக்ஷணம் ; மறறவைகளுககெல்லாம சேஷி ; மறறவைகளுக் கெலலாம நியந்தா; ஸகல கலயாண குணஙகளுககும இருப்பிடம ; அதன ஸங கலபம காமம எல்லாம ஸத்யமே' எனபதைச சொலலும வாகயஙகளெல்லாம, அந்தக குணங்கள் யாவும நமமால் உளளபடி ஒததுககொளளப படுகிறபடியால் அப்படி யே நிலைபெறுகினறன 'பரஹ்மம கேவலம ஜ்ஞாநமே. கேவலம ஆநந்தமே' என்பதைச சொல்லும வாகயஙகளும முகயாரததததை உடையனவே; எபபடியெனறல், பரஹமத

ஸர்வவிலக்ஷணத்வ— இது 'பரஹ்மம வேறு. மறறவை வேறு' எனறு பேதததைச சொலலும வாகயம நமமுடைய பக்ஷம 'அவை வேறு' எனபதே; ஆத லால், இதறகு முகயாரததவம வ்பகதம

ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபத்வாதி—'ப்ரஹ்மம கேவலம ஜ்ஞாநமே' என்று சில சுருதி கள் சொலலுகினறன இதைப் பாரதது 'அதற்கு தாம பூதமாக வேறு ஜ்ஞாந மொனறும இல்லை' எனறு நிர்விசேஷ வாதிகள் வாதிககிறாகள 'பரஹ் மம ஸாவஜ்ஞம' எனறு சொலலும சுருதி வாக்யஙகளை அவாகள ஆதரிககிறாக ளிலலை நாம 'பரஹ்மததின ஸ்வரூபம கேவலம் ஜ்ஞாநம' எனபதை முதல் வாகயங கள சொலலுகினறன வெனறும், 'ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாயுளள ப்ரஹ்மததிறகு ஜ்ஞாந மெனனும ஒரு தர்மமும உணடு' என்பதை இரணடாவது வாக்யங்கள் சொலலு கினறன வெனறும பொருள கொள்ளுகிறபடியால், இரணடு வித வாக்ய ஙகளும நமது பக்ஷததில் ஆதரிககபபட்டவையாகினறன ஆனால், 'எவ்விடததிலாவது ஜ்ஞாநததிறகு ஜ்ஞாநம் தாமமாக இருப்பதை நாம பாாத்திருககிறோமா ? ஆகையால் நீஙகள சொலவது யுகதிககு விருத்தம' எனறு அவாகள் ஆக்ஷேபிககககூடும சுருதியில் சொலலப்பட்டுளள விஷயஙகளில நாம யுகதி விசாரம செயயககூடாது எனபது நமது முதல ஸமாதாநம இரணடாவது, 'யுகதி விரோதம இலலை' என்றும நிரூபிபபோம லோகததில் ஜ்ஞாநததை ஜ்ஞாநம தர்மமாக ஆச்ரயிககவில்லை எனபது உண்மையே அதாவது, 'மற்றொனறுககு தாமமாக நிறகும தாம பூத ஜ்ஞாநததிறகு வேறொரு ஜ்ஞாநம தாமமாக நிறகமாட்டாது' எனறு சொன்னதாயிறறு அது யுகதமே பரகருததில மறறொனறுககு தாமமாக நிற்கும ஜ்ஞாநததிறகு ஜ்ஞாநாச்ரயம சொலலப் படவில்லை பரஹ்மததின ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநம மறறொனறுககும தாம பூதமனறு ஆகையால அதை ஜ்ஞாநமாகிற ஒரு தாமம ஆச்ரயிதது நிறகினறது எனறு சொல்வதில் எவ்வித அநுபபததியும பரஸஙகிகக மாட்டாது தவிரவும், லோகத்தில் காணபபடும் வ்யாபதி பலம போதுமான பலமாக மாட்டாது 'லோகததில ஜ்ஞாநம எனபது ஒரு

[illegible] ஸர்வகல்யாணகு³ணாஶ்ரயஸ்ய ஸர்வேஶ்வரஸ்ய ஸர்வஶேஷிண: ஸர்வாதா⁴ரஸ்ய ஸர்வோத்பத்திஸ்தி²திப்ரலயஹேதுபூ⁴தஸ்ய நிரவத்³யஸ்ய நிர்விகாரஸ்ய ஸர்வாத்மபூ⁴தஸ்ய பரஸ்ய ப்³ரஹ்மண: ஸ்வரூபநிரூபகத⁴ர்மோ மலப்ரத்யநீகாநந்த³ரூபஜ்ஞாநமேவேதி ஸ்வரூபநிரூபகதயா ஸ்வரூபமபி ஜ்ஞாநமேவேதி ச ஶ்ருதிவாதா³நாமர்த²: ।

தின ஸ்வரூபத்தை விளக்கும் தர்மமானது தோஷமற்ற ஆநந்த ரூபமான ஜ்ஞானமென்பதே நம்முடைய கொள்கை; அந்தத் தர்மத்தை யுடைய தர்மியும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக இருக்கிறபடியால் அந்த தர்மி ஸ்வரூபமும் கேவலம் ஜ்ஞானமென்றன்றோ ப்ரதிபாதனம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது? தவிரவும், அந்த பரப்ரஹ்மம், ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக இருக்கிறபடியால், அது வேறு வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்ஷணம், எல்லாவற்றுக்கும் நியந்தா, சேஷி, ஆதாரம்; எல்லாவற்றினுடைய உத்பத்தி ஸ்திதி ப்ரளயங்களுக்குக் காரணம், தோஷமற்றது; விகாரமற்றது; எல்லா வற்றுக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கின்றது' என்று சுருதி சொல்லுகின்றதன்றோ?

வஸ்துவின் தர்மமாகவே காணப்படுகிறபடியால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞானமும் வேறொரு வஸ்துவுக்குத் தர்மமாக ப்ரஸங்கிக்குமே' என்று லோக வ்யாப்தியை அவலம்பித்துச் செய்யப்படும் சோத்யத்திற்கு அவர்களும், 'சுருதி பலத்தால் அந்த ப்ரஸக்தி தடைபடும்' என்றே ஸமாதானம் சொல்ல வேண்டு மாகையால், சுருதி பலத்தை லௌகிக வ்யாப்தி பாதிக்கமாட்டாது என்றே ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்படிப்பட்ட சுருதி பலமே ப்ரக்ருதத்தில் நமக்கு அவலம்பம் என்பதைக் காண்பிப்பதற்காகவே, இவ்விடத்தில் 'ஸ்தா²[illegible]' இத்யாதியான அநேக விசேஷணங்கள் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ரஹ்மத்தின் ஸர்வ வைலக்ஷண்யம் முதலியவைகளை நாம் எப்படி சுருதி பலத்தால் அங்கீகரிக் கிறோமோ, அப்படியே ஸ்வரூபமாயுள்ள ஜ்ஞானத்திற்கு, ஒரு தர்ம பூத ஜ்ஞானத்தின் ஆச்ரயத்தை நாம் அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

பரஸ்ய ப்³ரஹ்மண: ஸ்வரூபநிரூபகத⁴ர்ம: ஶுத்³தா⁴நந்த³ரூபஜ்ஞாநமேவ ஸ்வரூபநிரூபகத⁴ர்ம:— நிர்மலமான ஆநந்தரூபமான ஜ்ஞானமே ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மம் எந்தத் தர்மத்தைக் கொண்டு நாம் ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை அறிகிறோமோ, அந்தத் தர்மம் அந்த வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூப நிரூபக தர்மமாகும்.

ஶாஸ்த்ரவாக்யாநாம்—'எல்லாம் ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லும் வாக்யங்கள் நாம, சரீராத்ம பாவத்தை அவலம்பித்து ஸாமாநாதிகரண்ய முக்யார்த்தம் சொல்லுகிற படியால் இந்தவாக்யங்களெல்லாம் நம்மால் முக்யார்த்தம் சொல்லப்பட்டவையாகின்றன

ஐக்யவாக்யாநாம் ஶரீராத்மபா⁴வஸாமாநாதி⁴கரண்யேந முக்²யார்த²தோ-பபாத³நாதே³வ ஸமர்தி²தா:।

ஏவம் ச ஸதி, கோ பே⁴தோ³ வா அபே⁴தோ³ வா த்³வ்யாத்மகதா வா வேதா³ந்தவேத்³ய: கோ(அ)யமர்த²: ஸமர்தி²தோ ப⁴வதி? ஸர்வஸ்ய வேத³வேத்³யத்வாத் ஸர்வம் ஸமர்தி²தம்। ஸர்வஶரீரதயா ஸர்வப்ரகாரம் ப்³ரஹ்மைவாவஸ்தி²தமித்யபே⁴த³: ஸமர்தி²த:। ஏகமேவ ப்³ரஹ்ம நாநாபூ⁴தசித³சித்ப்ரகாரம் நாநாத்வேநாவஸ்தி²தமிதி பே⁴தா³பே⁴தௌ³ ஸமர்தி²தௌ। அசித்³வஸ்துநஶ்சித்³வஸ்துநஶ்சேஶ்வரஸ்ய ச ஸ்வரூபஸ்வபா⁴வவைலக்ஷண்யாத³ஸங்கராச்ச பே⁴த³: ஸமர்தி²த:।

பரஹ்மமே என்று சொல்லும் வாக்யங்களும், சரீராத்ம ஸம்பந்தத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு முக்யார்த்த முள்ளவை யென்று உபபாதநம் செய்யப்படுகிறபடியால் ஸமர்த்திதங்களாகின்றன

ஏவம் ச ஸதி — 'இப்படிச் சொல்வதால், பேதம் அபேதம் பேதாபேதம் ஆக இம்மூன்று ஸித்தாந்தங்களுள் எது வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தால் போதிக்கப்படுவதாக ஸமர்த்திகப் பட்டதாகின்றது?' என்று கேட்கும் பக்ஷத்தில், 'மூன்றும் வேதத்தால் போதிக்கப்படுகிறபடியால் மூன்றும் ஸமர்த்திக்கப்படுகின்றன' என்று உத்தரம் சொல்வோம் 'ஸகல வஸ்துக்களையும் சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிற படியால் ஸகலத்தையும் ப்ரகாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே' என்பது எங்கள் மதமாதலால், அபேதம் ஸமர்த்திதமாகின்றது; ஒரே ப்ரஹ்மம் பலவகைப்பட்ட சேதநாசேதந வஸ்துக்களை ப்ரகாரமாக உடைத்தா யிருந்துகொண்டு பலவாக நிற்கின்றது' என்று நாங்கள் சொல்லுகிறபடியால் பேதாபேதம் ஸமர்த்தித மாகின்றது; 'அசித் வஸ்துக்களும் சித் வஸ்துக்களும், ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம் அந்த இரண்டு அம்சங்களிலும் ஈச்வரனைக் காட்டிலும் விலக்ஷணங்கள், அவைகளுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஸாங்கர்யம் இல்லை' என்றும் நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகிற படியால், பேதம் ஸமர்த்திதமாகின்றது

சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் சரீரி பர்யந்தம் முக்யார்த்தமுள்ளவை என்பது நமது ஸித்தாந்தம்

ஏவம் ச ஸதி—'இப்படி எல்லா ச்ருதிகளையும் நீங்கள் ஆதரிக்கும் பக்ஷத்தில் நீங்கள் பேதவாதிகளா? இல்லாவிட்டால், அபேத வாதிகளா? இல்லாவிட்டால் பேதாபேதவாதிகளா?' என்று ஒரு சோத்யம் செய்யப்படுகின்றது ஸர்வஸ்ய வேதவேத்யத்வாத்—'மூன்றும் வேதங்களால் அறியப்பட வேண்டியவை யாதலால் மூன்றையும் நாங்கள் ஸமர்த்திக்கிறோம்' என்பது ஸமாதாநம் எப்படி மூன்றும் ஸமர்த்திக்கப்படுகின்றன என்பதை 'ஸர்வசரீரதயா' இத்யாதியால் உபபாதிக்கிறா

நநு ச, 'தத்த்வமஸி ச்வேதகேதோ' 'தஸ்ய தாவதேவ சிரம்' [஛ா 6-8-7] இதி ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மாத்மகத்வஜ்ஞாநமேவ பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷஸாதநமிதி கம்யதே । நைதேவம் । "ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா ஜுஷ்டஸ்ததஸ்தேநாம்ருதத்வமேதி" [ச்வே 1] இதி ஆத்மாநம்

நநு ச 'தத்த்வமஸி' இத்யாதியான வாக்யத்தைப் பார்க்கும் பொழுது பரம புருஷார்த்தமாகிற மோக்ஷத்திற்கு ஐக்ய ஜ்ஞாநமே (எல்லாம் ஒன்றே என்னும் ஜ்ஞாநமே) ஸாதநம் என்று சொல்வது போலன்றோ தோன்றுகின்றது?" என்று ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும், அது அவ்விதமன்று. ப்ருதக் ஜ்ஞாநமே (வஸ்துக்களெல்லாம் வெவ்வேறு என்னும் ஜ்ஞாநமே) மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநம் என்று 'ப்ருதகாத்மாநம்' என்னும் ச்ருதி போதிக்கின்றதன்றோ? ஜீவாத்மாவையும் அதை ஏவுகிறவனுமிருக்கும் அந்தர்யாமியையும் வெவ்வே

நநு ச— இப்படி மூன்றும் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வது அயுக்தம். ஐக்ய ஜ்ஞாநமொன்றே மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமென்றன்றோ ச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன?" என்னும் ஒரு சோத்யத்தைச் சங்கித்துக் கொண்டு அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். அந்த ஸமாதாநத்தின் ரீதி பின் வருமாறு நிற்கின்றது. 'சில வாக்யங்கள் ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்வது என்பதை ஒத்துக் கொண்ட போதிலும், மற்றும் சில வாக்யங்கள் பேத ஜ்ஞாநத்தையே மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லுகின்றனவே! அவைகளின் கதி என்ன? ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தைப் போதிக்கும் வாக்யங்களுக்கு அவை விருத்தங்களாய் இருக்கிறபடியால், அவை அநாதரிக்கத் தக்கவை என்று சொல்வது ஸமஞ்ஜஸமாக மாட்டாது. 'இவைகள் தாம் அநாதரணீயங்களாகட்டுமே' என்று ஒருவன் ஆக்ஷேபித்தால் அதற்கு ப்ரத்யுத்தரம் சொல்வது ஸாத்யமில்லை. ஆகையால் இம்மாதிரி பரஸ்பர விருத்தங்கள் போலக் காணப்படும் ச்ருதி வாக்யங்களுள் ஒன்றுக்கும் எவ்வித விரோதமும் வராமல் விஷய விபாகம் செய்யவேண்டும்' இது தான் ஸமாதாநம். எப்படி விரோதம் வராமல் விஷய விபாகம் செய்யக்கூடும் என்பதைக் காண்பித்து விட்டு இவ்வித விபாகம் செய்வது தாமாகச் செய்யும் கார்யமன்று என்றும் பூர்வாசார்யர்கள் அம்மாதிரி செய்திருக்கிறார்கள் என்றும் நிரூபிக்கிறார்.

கம்யதே—'ஐக்ய ஜ்ஞாநம் மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்' என்று தெளிவாகச் சொல்லப்படவில்லை என்பதை இந்த 'கம்யதே' [ஊஹிக்கப்படுகின்றது] என்னும் பதம் ஸூசிப்பிக்கின்றது. இதற்கு எதிர்த்தட்டாக 'ஸாக்ஷாதம்ருதத்வப்ராப்தி ஸாதநம்' என்று பின்னால் சொல்லப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது. உண்மையாகவே 'தத்த்வமஸி' இத்யாதியான ஐக்ய ச்ருதி வாக்யங்களில் 'மோக்ஷம் ஸாதிக்கப்படும்' என்பது கண்டோக்தமாகச் சொல்லப்படவில்லை, 'ப்ருதகாத்மாநம்' இத்யாதியான பேத ச்ருதி வாக்யங்களில் 'அம்ருதத்வமேதி' (மோக்ஷத்தை அடைகிறான்) என்பது தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ப்ரேரிதாரம் சாந்தர்யாமிணம் ப்ருதங்மத்வா, 'தத:'—ப்ருதக்ஜ்ஞாநாத்தே-
தோ:, 'தேந'—பரமாத்மநா, ஜுஷ்டோ(அ)ம்ருதத்வமேதீதி ஸாக்ஷாதம்ருத-
த்வப்ராப்த்யுபாயதயா ஆத்மநோ நியந்துஶ்ச ப்ருதக்பாவஜ்ஞாநமேவாபிதீய-
தே। 'ஐக்யவாக்யவிரோதாத் ததபரார்த்தஸகுணப்ரஹ்மப்ராப்திவி-
ஷயமித்யவகந்தவ்யம்' இதி சேத், ப்ருதக்ஜ்ஞாநஸ்யைவ ஸாக்ஷா-
தம்ருதத்வப்ராப்த்யுபாயத்வஶ்ரவணாதிதி விபரீதம் கஸ்மாந்ந பவதி? நைதத்யுக்தம்
பவதி, உபயோஸ்துல்யயோர்விரோதே ஸதி அவிரோதேந தயோர்விஷ-
யோ விவேசநீய இதி। கதமவிரோத இதி சேத், அந்தர்யாமிரூபே-
ணாவஸ்திதஸ்ய பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஶரீரதயா ப்ரகாரத்வாஜ்ஜீவாத்ம-
ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மைவ த்வமிதி ஶப்தேநாபிதீயதே, ததேவ ஜ்ஞாதவ்யமிதி

றென்று அறிந்து அந்த அறிவு காரணமாக அந்தப் பரமாத்மாவினால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டவன் அது வழியாக அம்ருதத்வம் என்று சொல்லப்படும் மோக்ஷத்தை அடைகிறான் என்பது அதன் அர்த்தமாகையால் ஜீவாத்மாவினுடையவும் அவனை நியந்தாவாகிற பரமாத்மாவினுடையவுமான ப்ருதக் ஜ்ஞாநத்தையே மோக்ஷ ஸாதநமாக அது சொல்லுகின்றதே; அதற்குக் கதி என்ன?" என்று நாங்கள் திருப்பக்கேட்க மாட்டோமோ? 'ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லும் வாக்யத்திற்கு இது விரோதிக்கிறபடியால் இந்த வாக்யம் அபரமாத்தமான ஸகுண ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கும் உபாயத்தைச் சொல்லுகின்றது என்றே நாம் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்னில், 'ப்ருதக் ஜ்ஞாநத்தையே ஸாக்ஷாத் அம்ருதத்வத்தின் (மோக்ஷத்தின்) ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாக இந்த ச்ருதி சொல்லுகிறபடியால் இதற்கு அநுகுணமாகவே ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தை ஸாதநமாகச் சொல்லும் ச்ருதியை நாம் நயிப்பிக்கவேண்டும்' என்று நாம் ஏன் பதில் கேட்கக்கூடாது? இவையெல்லாம் யுக்தங்களான வாதங்கள் ஆகமாட்டா. யுக்தமானது எதுவென்றால் ஸமாந பலத்தை உடைய இரண்டு ச்ருதிவாக்யங்கள் பரஸ்பரம் விரோதிக்கும் பொழுது, ஒன்றுக்கும் விரோதம் வராமல் நாம் தாத்பர்யம் சொல்லுவதே யுக்தமாகும். 'பரஸ்பரத்தில் விரோதம் வராமல் எவ்விதம் அர்த்தம் சொல்லக்கூடும்?' என்று கேட்டால் பின்வருமாறு அர்த்தம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் விரோதம் வரமாட்டாது என்று நாம் பதில் சொல்வோம். பர ப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றினுள்ளிலும் அந்தர்யாமியாக இருக்கின்றது. ஆகையால் எல்லா வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரம், ஆகையால் அவை அதற்கு ப்ரகாரமாகின்றன, அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மமே, "தத்த்வமஸி" என்னும் வாக்யத்திலுள்ள "த்வம்" (நீ) என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றது;

அந்தர்யாமிரூபேணாவஸ்திதஸ்ய— ஐக்ய ஜ்ஞாநம் மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும் என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யத்தின் விஷயம் இந்த வாக்யத்தாலும் 'ப்ருதக்த்வ ஜ்ஞாநம் மோக்ஷ ஸாதநம்' என்று சொல்லும் ச்ருதியின் விஷயம் '[illegible]' இத்யாதியாலும் விவரிக்கப்படுகின்றன. இந்த விவரணங்கள் பூர்வமே பல

தஸ்ய வாக்யஸ்ய விஷய: । ஸர்வாஸ்வபி தஶாஸு ஜீவாத்மந: தச்சரீரதயா அவஸ்திதஸ்ய பரமாத்மநோ நிகிலதோஷரஹிததயா ஸத்யஸங்கல்பத்வாத்யநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணாகரத்வேந ய: ப்ருதக்பாவ: ஸோऽநுஸந்தேய இத்யஸ்ய வாக்யஸ்ய விஷய இத்யயமர்த: பூர்வமேவாஸக்ருதுக்த: ।

“போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா” இதி । போக்ய

அப்படியே அநுஸந்திக்க வேண்டும்’ என்பது தான் ஐக்ய ஜ்ஞானத்தை மோக்ஷஸாதநமாகச் சொல்லும் சுருதியின் தாத்பர்யம். ப்ருதக் ஜ்ஞானத்தை ஸாதநமாகச் சொல்லும் சுருதியின் தாத்பர்யமும், ‘ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரமாக இருக்கும் ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு ஆத்மாவாக இருக்கும் ப்ரஹ்மம் வேறு, அந்த ப்ரஹ்மம் எவ்வித தோஷமும் மற்றது, ஸத்ய ஸங்கல்பம் முதலிய கணக்கற்ற சிறந்த கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம், இப்படி இருப்பதே அந்த வேறுபாட்டுக்குக் காரணம், இதுதான் அநுஸந்திக்க வேண்டிய விஷயம்’ என்பதே. இந்த வாக்யங்களுக்கு இதுவே அர்த்தமென்று ஏற்கெனவே பல தடவை நாம் சொல்லியிருக்கிறோம்.

“போக்தா போக்ய ... ”—போக்தா இத்யாதியான வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள போக்யமான வஸ்துவுக்கு அறிவின்மை பரார்த்தத்வம் எப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டிருப்பது இவை முதலானவைகளே ஸ்வபாவங்கள். போக்தாவான

தடவைகளில் இந்த க்ரந்தத்திலேயே செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால் இவ்விடத்தில் ஸங்க்ரஹமாக ஸூசிக்கப்படுகின்றன.

போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வேதி—ப்ரக்ருத சுருதி வாக்யங்களுக்கு ‘அபேத ஜ்ஞானம் மோக்ஷ ஸாதநம்’ என்பதில் தாத்பர்யமில்லை என்பது இது வரை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது அந்த வாக்யங்களுக்கு ‘பேதாபேத ஜ்ஞானம் மோக்ஷ ஸாதநம்’ என்பதிலும் தாத்பர்யமில்லை என்பது நிரூபிக்கப்படுகின்றது. ப்ரஹ்மம் அசேதந பதார்த்தங்களுக்கு அந்தர்யாமியாகவும், சேதநங்களுக்கு அந்தர்யாமியாகவும், கேவலம் தனது ஸ்வரூபத்துடனும் ஆக மூன்று விதங்களான அவஸ்தாநங்களுடன் நிற்கின்றது’ என்பதே இந்த சுருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம் என்று சொல்லப் போகிறவராய் முதலில் அசேதந பதார்த்தங்களின் ஸ்வபாவங்களையும் பிறகு சேதநங்களுடைய ஸ்வபாவங்களையும் சொல்லுகிறார். இந்த அவஸ்தாநங்களை ஸத்வாரக அவஸ்தாநங்களென்றும் அத்வாரகாவஸ்தாநமென்றும் சொல்வது உண்டு. சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பது ஸத்வாரகம். கேவலம் ஸ்வரூபத்துடன் இருப்பது அத்வாரகம்.

ரூபஸ்ய வக்ஷ்யமாணே அசேதநத்வம் பாரார்த்யம் ஸததம் விகாராஸ்பதத்வமித்யாதய: ஸ்வபாவா:, போக்து: ஜீவாத்மந: அமலாபரிச்சிந்நஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபஸ்யைவ அநாதிகர்மரூபாவித்யாக்ருத நாநாவிதஜ்ஞாநஸங்கோசவிகாஸா: போக்யபூதாசித்வஸ்துஸம்ஸர்கஸ்ச பரமாத்மோபாஸநாந்மோக்ஷஸ்சேத்யாதய: ஸ்வபாவா:, ஏவம்பூதபோக்த்ருபோக்யயோரந்த

ஜீவாத்மாவுக்கு மலமற்றதாயும் அளவுக்கு உட்படாததாயுமுள்ள ஜ்ஞாநம் ஆநந்தம் இவைகளே ஸ்வரூபம், அநாதி கர்மமாகிற அவித்யையினாலே ஸம்பவிக்கும் ஜ்ஞாநக் குறைவும் ஜ்ஞாந ஏற்றமும் போக்யங்களாயுள்ள அசேதந வஸ்துவின் சேர்க்கையும், பரமாத்மாவினிடத்தில் செய்யப்படும் பக்தியால் மோக்ஷம் பெறுவதும் இன்னும் இவை போன்ற மற்றும் சில அம்சங்கள் அதன் ஸ்வபாவங்கள் இப்படிப்பட்ட போக்தாவாகிற ஜீவனுக்குள் அந்தர்யாமியாக இருப்பு போக்யமாகிற அசேதநங்களுக்குள் அந்தர்யாமியாக இருப்பு அளவற்ற குணங்களுக்கெல்லாம் ஆச்ரயமாகக் கேவலம் தனது ஸ்வரூபத்துட

அசேதநத்வம், பாரார்த்யம் ஸததம் விகாராஸ்பதத்வம்—இவை போக்ய வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவங்கள் போக்ய வஸ்துக்களெல்லாம் அசேதநங்கள் [அதாவது அவைகளுக்கு அறிவு என்பது இல்லை], அவை பரார்த்தங்கள் [அதாவது, பிறருடைய ப்ரயோஜநத்திற்காகவே இருப்பவை], அவை எப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டே இருக்கும் [அதாவது, அவைகளின் ஸ்வரூபம் ஸ்ருஷ்டி தசையிலும் ப்ரளய தசையிலும் மாற்றத்தை அடைந்து கொண்டே இருக்கும்] இந்த அர்த்தத்தை

“ அசேதநா பரார்த்தா ச நித்யா ஸததவிக்ரியா ”

என்னும் ச்லோகம் சொல்லுகின்றது

நாநாவிதஜ்ஞாநஸங்கோசவிகாஸா: அசித்வஸ்துஸம்ஸர்க:, உபாஸநாந்மோக்ஷ:—இவை போக்தாவாகிற ஜீவனுடைய ஸ்வபாவங்கள் ஜீவனுக்கு ஸ்வரூப மாறுதல் இல்லாவிடினும் தர்மபூத ஜ்ஞாநத்தின் மாறுதல் உண்டு என்பது நமது கொள்கை இந்த மாறுதல் ஜந்மாந்தர கர்மத்தின் கார்யம் அந்தக் கர்மத்தின் பலமாகவே ஜீவனுக்கு அசேதநமாகிற தேஹத்தின் சேர்க்கையும் ஏற்படுகின்றது பகவதுபாஸநத்தியால் அந்தக் கர்ம பந்தம் விலகி ஜீவனுக்கு மோக்ஷம் ஸித்திக்கின்றது இவை ஜீவனுடைய ஸ்வபாவங்கள் இப்படி அத்யந்தம் பிந்நங்களாயுள்ள போக்ய போக்தாக்களாகிற வஸ்துக்களுக்கு அபேதம் எவ்விதம் சொல்லக்கூடும் என்பது குறிப்பு

போக்த்ருபோக்யயோரந்தராத்மத்வம்— இதை போக்தாவுக்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பது போக்யத்திற்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பது’ என்று

ஸ்தூ²லரூபேணாவஸ்தா²நம் ஸூக்ஷ்மரூபேண வாவஸ்தி²திஸ்தது³பாஸ்யஸ்ய சேதநாவஸ்தா²நமிதி வாஸ்ய ப்³ரஹ்மணஸ்த்ரிவிதா⁴வஸ்தா²நம் ஜ்ஞாதவ்யமித்யர்த²:

“தத் த்வமஸி” இதி வாக்யம். ஸத்³வித்³யாயாமுபாஸ்யம் ப்³ரஹ்ம ஸகு³ணம், ஸகு³ணப்³ரஹ்மப்ராப்திஶ்ச ப²லமிதி த்³ருஶ்யதே பூர்வாசார்யைர்வ்யாக்²யாதம். யதோ²க்தம் வாக்யகாரேண “யுக்தம், தத்³கு³ண

னேயே இருப்பு, ஆக இம்மூன்றும் ப்ரஹ்மத்தின் அவஸ்தாநங்கள் இதுதான் அறியப்பட வேண்டிய விஷயம்' என்பதே இந்த ச்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம்

“தத் த்வமஸி” — தவிரவும் “தத் த்வமஸி” இத்யாதியான ச்ருதி ஸத்வித்யையினால் உபாஸிக்கப்பட வேண்டிய ப்ரஹ்மமானது குணங்களுடன் கூடினது என்பதையும், அப்படிச் செய்யப்படும் உபாஸதியின் பலமும் ஸகுணமான ப்ரஹ்மத்தை அடைவதே என்பதையும் சொல்லுகின்றது என்றே பெரியோர்களான பூர்வாசார்யர்கள் வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்கள் வாக்யகாரர் “யுக்தம், தத்குணகோபாஸநாத்”

இரண்டாகப் பகுத்துக்கொள்ள வேண்டும் மேல் ‘த்ரிவிதாவஸ்தாநம்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? ‘இப்படி ப்ரஹ்மம் மூன்று வித அவஸ்தாநங்களை உடையது’ என்னும் ஜ்ஞானமே மோக்ஷ ஸாதநம் என்பது தான் இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தம் என்று விவரிக்கப்பட்டது

தத் த்வமஸீதி — இந்த ஸத்வித்யா வாக்யம் பூர்வாசார்யர்களால் ஸகுண பரமாகவே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதைச் சொல்லுகிறார் [ப்ருதக்த்வ ஜ்ஞானத்தை மோக்ஷோபாயமாகச் சொல்லும் “போக்தா போக்யம்” இத்யாதியான ச்ருதி, “தத் த்வமஸி” என்னும் ச்ருதிக்கு விருத்தமன்று என்பதும், ஆகையால் அதற்கு அபரமார்த்த விஷயத்வம் சொல்லவேண்டுவதில்லை என்பதும் குறிப்பு]

“யுக்தம் தத்குணகோபாஸநாத்” — இது வாக்யகாரருடைய வாக்யம் ‘ஸகுணமான ப்ரஹ்மத்தை உபாஸநம் செய்வதால் ஸகுணமான ப்ரஹ்மமே ப்ராப்யமாகின்றது என்பது யுக்தம்’ என்பது அர்த்தம் ஸத்வித்யை சொல்லுகிறபடி ப்ரஹ்மத்தை உபாஸதி செய்கிறவன் கல்யாண குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே அடைகிறான் என்பது எல்லோராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும் ஆகையால், அவனுக்கு அந்தக் குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மமே ப்ராப்யமாக வேண்டும் என்பது யுக்தமே

இந்த வாக்யத்திற்கு த்ரமிடாசார்யர் பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார் ‘யத்யபி … ப்ராப்யதே’ என்பதால்

கோபாஸநாத்" இதி। வ்யாக்யாதம் ச ச்ருதிவாக்யேந வித்யாவிகல்பம் வததா "யத்யபி ஸச்சித்தோ ந நிர்புக்ந தைவதம் குணகணம் மநஸாऽநுதாவேத் ததாऽப்யந்தர்குணாமேவ தேவதாம் பஜத இதி தத்ராபி ஸகுணைவ தேவதா ப்ராப்யதே" இதி। ஸச்சித்த:—ஸச்சி

என்று சொல்லியிருக்கிறார். இது தஹர வித்யைக்கும் ஸத் வித்யைக்கும் உள்ள விகல்பத்தைச் சொல்லும் அவஸரத்தில் த்ரமிடாசார்யரால் "யத்யபி ... ப்ராப்யதே இதி" என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த வ்யாக்யானத்தின் அர்த்தமென்னவென்றால் ஸச்சித்த:—ஸத்வித்யை ப்ரகாரம் பகவதுபாஸ்தி செய்

வித்யாவிகல்பம் வததா—உபநிஷத்துக்களில் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவனுக்குப் பல வழிகள் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த வழிகளுக்கு 'ப்ரஹ்ம வித்யை' என்று பெயர். ஒவ்வொரு வித்யையிலும் அந்தந்த உபாஸகனுடைய சக்தி முதலியவைகளுக்கு அநுகுணமாக ப்ரஹ்மத்தின் சிற்சில குணங்களே அநுஸந்திக்கத்தக்கவை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படி அநுஸந்திக்கப்படும் குணங்கள் அந்த வித்யைக்கு அஸாதாரண குணங்களாகும். இவ்விதம் சிற்சில குணங்களே ஒவ்வொரு உபாஸகனாலும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட போதிலும் கடைசியாக எல்லா உபாஸகர்களாலும் அடையப்படும் வஸ்து பரிபூர்ணமான ப்ரஹ்மமே. உபாஸந காலத்தில் சிற்சில குணங்களுடன் கூடியதாகவே ப்ரஹ்மம் உபாஸிக்கப்படுகின்றது என்பது உண்மைதான்; ஆனால் உபாஸிக்கப்படும் ப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடியதாகவே இருக்கிறபடியால் அப்படிப்பட்ட ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமே எல்லா உபாஸகர்களாலும் கடைசியில் அடையப்படுகின்றது என்பதில் எவ்வித அநுபபத்தியும் இல்லை. ஸத் வித்யை என்னும் வித்யைக்கு நிகில ஜகத் காரணத்வம் முதலியவை அஸாதாரண குணங்கள். அவைகளுடன் கூடியதாக ஸத் வித்யா நிஷ்டன் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கிறான். அந்த உபாஸதியால் அவன் அடையும் ப்ரஹ்மம் ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மமே. தஹர வித்யா நிஷ்டன் உபாஸந காலத்தில் வேறு சில குணங்களை ஸ்மரித்துக்கொண்டு அந்தக் குணங்களுடன் விசிஷ்டமாக ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்தபோதிலும், அவனால் அடையப்படும் ப்ரஹ்மமும் ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மமே. இந்த இரண்டு வித்யைகளுள் எதை அவலம்பித்தாலும் ப்ராப்யத்தில் வாசியில்லையாதலால் இவை விகல்பங்கள். இந்த விகல்பத்தன்மையை த்ரமிடாசார்யர் இந்த அவஸரத்தில் நிரூபிக்கிறார்.

ஸச்சித்த:—ஸத்தை (அதாவது, ப்ரஹ்மத்தை) த்யானிப்பவன்; ஸத் வித்யா நிஷ்டன் என்பது தாத்பர்யம். நிர்புக்ந தைவதம்—தைவதத்திலிருந்து விடப்பட்டிருக்கும் (அதாவது, கேவல குணங்களை)

ப்ரேரித்ருத்வேநாவஸ்தாநம் ஸ்வரூபேண சாவஸ்திதி தத்குணாஶ்ரய சேதநாவஸ்தாநமிதி ஏவம்பூதஸ்ய ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிவிதாவஸ்தாநம் ஜ்ஞாதவ்யமித்யர்த²:

“ தத்த்வமஸி ” இதி வாக்யம், ஸத்³வித்³யாயாம் உபாஸ்யம் ப்³ரஹ்ம ஸகு³ணம், ஸகு³ணப்³ரஹ்மப்ராப்திஶ்ச ப²லமிதி வ்ருத்திக்ருத்³பி⁴: பூர்வாசார்யைர்வ்யாக்²யாதம் । யதோ²க்தம் வாக்யகாரேண “ யுக்தம், தத்³கு³ண

ணேயே இருப்பு, ஆக இம்மூன்றும் ப்ரஹ்மத்தின் அவஸ்தாநங்கள் இதுதான் அறியப்பட வேண்டிய விஷயம்' என்பதே இந்த ச்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம்

“ தத்த்வமஸி ”—தவிரவும் “தத்த்வமஸி” இத்யாதியான ச்ருதி ஸத்வித்யையினால் உபாஸிக்கப்பட வேண்டிய ப்ரஹ்மமானது குணங்களுடன் கூடினது என்பதையும், அப்படிச் செய்யப்படும் உபாஸநத்தின் பலமும் ஸகுணமான ப்ரஹ்மத்தை அடைவதே என்பதையும் சொல்லுகின்றது என்றே பெரியோர்களான பூர்வாசார்யர்கள் வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்கள் வாக்யகாரர் “ யுக்தம், தத்குணகோபாஸநாத் ”

இரண்டாகப் பகுத்துக்கொள்ள வேண்டும் மேல் 'த்ரிவிதாவஸ்தாநம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? 'இப்படி ப்ரஹ்மம் மூன்று வித அவஸ்தாநங்களை உடையது' என்னும் ஜ்ஞாநமே மோக்ஷ ஸாதநம் என்பது தான் இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் ஆசயம் என்று விவரிக்கப்பட்டது

தத்த்வமஸீதி—இந்த ஸத்வித்யா வாக்யம் பூர்வாசார்யர்களால் ஸகுண பரமாகவே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதைச் சொல்லுகிறார் [ப்ருதக்த்வ ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷோபாயமாகச் சொல்லும் “ ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வான் ” இத்யாதியான ச்ருதி, “ தத்த்வமஸி ” என்னும் ச்ருதிக்கு விருத்தமன்று என்பதும், ஆகையால் அதற்கு அபரமார்த்த விஷயத்வம் சொல்லவேண்டுவதில்லை என்பதும் குறிப்பு]

“ யுக்தம் தத்குணகோபாஸநாத் ”—இது வாக்யகாரருடைய வாக்யம் 'ஸகுணமான ப்ரஹ்மத்தை உபாஸநம் செய்தால் ஸகுணமான ப்ரஹ்மமே ப்ராப்யமாகின்றது என்பது யுக்தம்' என்பது ஆசயம் ஸத்வித்யை சொல்லுகிறபடி ப்ரஹ்மத்தை உபாஸ்தி செய்கிறவன் கல்யாண குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே த்யானிக்கிறான் என்பது எல்லாராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும் ஆகையால், அவனுக்கு அந்தக் குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மமே ப்ராப்யமாக வேண்டும் என்பது யுக்தமே

இந்த வாக்யத்திற்கு த்ரமிடாசார்யர் பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார் 'யத்³யபி .. .. ப்ராப்யதே' என்பதால்

கோபாஸநக:" இதி। வ்யாக்யாதம் ச த்ரமிடாசார்யேண வித்யாவிகல்பம் வததா "யத்யபி ஸச்சித்தோ ந நிர்புக்நதைவதம் குணகணம் மநஸாநுதாவேத் ததாப்யந்தர்குணாமேவ தேவதாம் பஜத இதி தத்ராபி ஸகுணைவ தேவதா ப்ராப்யதே" இதி। ஸச்சித்த:—ஸத்வி

என்று சொல்லியிருக்கிறார். இது தஹர வித்யைக்கும் ஸத் வித்யைக்கும் உள்ள விகல்பத்தைச் சொல்லும் அவஸரத்தில் த்ரமிடாசார்யரால் "யத்யபி ... ப்ராப்யத இதி" என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த வ்யாக்யானத்தின் அர்த்தமென்னவென்றால் ஸச்சித்த:—ஸத்வித்யை ப்ரகாரம் பகவதுபாஸ்தி செய்

வித்யாவிகல்பம் வததா—உபநிஷத்துக்களில், ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவனுக்குப் பல வழிகள் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த வழிகளுக்கு 'ப்ரஹ்ம வித்யை' என்று பெயர். ஒவ்வொரு வித்யையிலும் அந்தந்த உபாஸகனுடைய சக்தி முதலியவைகளுக்கு அநுகுணமாக ப்ரஹ்மத்தின் சிற்சில குணங்களே அநுஸந்திக்கத்தக்கவை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படி அநுஸந்திக்கப்படும் குணங்கள் அந்த வித்யைக்கு அஸாதாரண குணங்களாகும். இவ்விதம் சிற்சில குணங்களே ஒவ்வொரு உபாஸகனாலும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட போதிலும், கடைசியாக எல்லா உபாஸகர்களாலும் அடையப்படும் வஸ்து பரிபூர்ணமான ப்ரஹ்மமே. உபாஸந காலத்தில் சிற்சில குணங்களுடன் கூடியதாகவே ப்ரஹ்மம் உபாஸிக்கப்படுகின்றது என்பது உண்மைதான்; ஆனால் உபாஸிக்கப்படும் ப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடியதாகவே இருக்கிறபடியால் அப்படிப்பட்ட ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமே எல்லா உபாஸகர்களாலும் கடைசியில் அடையப்படுகின்றது என்பதில் எவ்வித அநுபபத்தியும் இல்லை. ஸத் வித்யை என்னும் வித்யைக்கு நிகில ஜகத் காரணத்வம் முதலியவை அஸாதாரண குணங்கள். அவைகளுடன் கூடியதாக ஸத் வித்யா நிஷ்டன் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கிறான். அந்த உபாஸதியால் அவன் அடையும் ப்ரஹ்மம் ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மமே. தஹர வித்யா நிஷ்டன் உபாஸந காலத்தில் வேறு சில குணங்களை ஸ்மரித்துக் கொண்டு அந்தக் குணங்களுடன் விசிஷ்டமாக ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்தபோதிலும், அவனால் அடையப்படும் ப்ரஹ்மமும் ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மமே. இந்த இரண்டு வித்யைகளுள் எதை அவலம்பித்தாலும் ப்ராப்யத்தில் வாசியில்லையாதலால் இவை விகல்பங்கள். இந்த விகல்பத்தன்மையை த்ரமிடாசார்யர் இந்த அவஸரத்தில் நிரூபிக்கிறார்.

ஸச்சித்த:—ஸத்தை (அதாவது, ப்ரஹ்மத்தை) த்யானிப்பவன், ஸத் வித்யா நிஷ்டன் என்பது தாத்பர்யம். நிர்புக்நதைவதம்—தைவதத்திலிருந்து விடப்பட்டிருக்கும் (அதாவது, கேவல குணங்களை)

ஜ்ஞாநிஷ்ட₂:, யத்₃யபி ந நிர்ஹ்ருத்ய தை₃வதம் கு₃ணக₃ணம் அநுஸந்தா₄ய வேத₃ தஹரவித்₃யாநிஷ்ட₂வத் அபஹதபாப்மத்வாதி₃கல்யாணகு₃ணக₃ணம் தை₃வதாதோ விவிச்ய யத்₃யபி ஸத்₃வித்₃யாநிஷ்ட₂ ஏவ ந ஸ்மரேத், ததா₂ப்யநுஷங்கே₃ணைவ தை₃வதாம் ப₄ஜதே — தை₃வதாஸ்வரூபாநுப₃ந்தி₄த்வாத் ஸகலகல்யாணகு₃ணக₃ணஸ்ய கேநசித் பரதை₃வதாஸாதா₄ரணேந நிகி₂லஜக₃த்காரணத்வாதி₃நா கு₃ணேநோபாஸ்யமாநாபி தை₃வதா ஸ்வஸ்வரூபாநுப₃ந்தி₄ஸகலகல்யாணகு₃ணவிஶிஷ்டைவோபாஸ்யதே, அத: ஸகு₃ணமேவ ப்₃ரஹ்ம தத்ராபி ப்ராப்யமிதி ஸத்₃வித்₃யாத₃ஹரவித்₃யயோர்விகல்ப இத்யர்த₂:।

இறைவன், யத்₃யபி ந நிர்ஹ்ருத்ய தை₃வதம் கு₃ணக₃ணம் அநுஸந்தா₄ய வேத₃—தேவதையினிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டுள்ள அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய கல்யாண குண கணங்களைத் தஹர வித்யாநிஷ்டனைப் போல் அநுஸந்தாநம் செய்யாவிட்டாலும், ததா₂ப்யநுஷங்கே₃ணைவ தை₃வதாம் ப₄ஜதே—ஸகல கல்யாண குணகணங்களும் தேவதா ஸ்வரூபத்தை அநுபந்தித்தே நிற்கிறபடியால், உபாஸந காலத்தில் ஜகத் காரணத்வம் முதலான குணங்களுள் ஏதாவது ஒரு குணத்துடன் விசிஷ்டமாக மாத்ரம் தேவதை உபாஸிக்கப்பட்ட போதிலும், உண்மையாக அந்த தேவதை தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு இயற்கையாயுள்ள ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடினதாகவே உபாஸிக்கப்பட்டதாகின்றது; இதி தத்ராபி ஸகு₃ணைவ தை₃வதா ப்ராப்யேதி—ஆகையால் ஸகுணமான ப்ரஹ்மமே இதற்கு ப்ராப்யமான வஸ்து ஆகையால் தான் ஸத்வித்யைக்கும் தஹரவித்யைக்கும் விகல்பம்' என்பது தான

தை₃வதாஸ்வரூபாநுப₃ந்தி₄த்வாத் ஸகலகல்யாணகு₃ணக₃ணஸ்ய—உபாஸகனால் த்யாநிக்கப்படுமவை சிற்சில குணங்களேயாயினும், உபாஸிக்கப்படும் தைவதம் எப்பொழுதும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடியதே

இதி ஸத்₃வித்₃யாத₃ஹரவித்₃யயோர்விகல்ப:—இப்படி இரண்டு வித்யைகளுக்கும் ப்ராப்யமான வஸ்து ஸகுண ப்ரஹ்மமே யாதலால், அவை இரண்டும் விகல்பங்கள் என்பது ஏற்படுகின்றது. இந்த த்ரமிட பாஷ்ய வாக்யத்திலிருந்து ஸத்வித்யா நிஷ்டனும் ஸகுண ப்ரஹ்மத்தையே அடைகிறான் என்பது விளங்கின்றது ஆகையால் 'தத்த்வமஸி' என்னும் வாக்யம் ஸகுண ப்ரஹ்ம பரமே ஆகவேண்டும்; ஆகையால் இது ஐக்யத்தைச் சொல்லமாட்டாது; ஆகையால் "ஸோऽகாமயத ப₃ஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" என்னும் வாக்யம் இதற்கு விருத்தமன்று, ஆகையால் அதற்கு அபார்மார்த்த விஷயத்வம் கல்பிக்கப்படவேண்டாம், இது தான் குறிப்பு

நநு ச ஸர்வஸ்ய ஜந்தோ: பரமாத்மா அந்தர்யாமீ, தந்நியாம்யம் ச ஸர்வமிதி உக்தம் । ஏவம் ச ஸதி விதிநிஷேதசாஸ்த்ராணாமதிகாரீ ந த்ருச்யதே । ய: ஸ்வபுத்த்யைவ ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திசக்த:, ஸ ஏவ 'ஏவம் குர்யாத் ந குர்யாத்' இதி விதிநிஷேதயோக்ய: । ந சைஷ த்ருச்யதே । ஸர்வஸ்மிந் ப்ரவ்ருத்திஜாதே ஸர்வஸ்ய ப்ரேரக: பரமாத்மா காரயிதேதி

நநு ச ......" இவ்விடத்தில மற்றுமொரு ஆக்ஷேபம வரககூடும. 'ஸகல ஜநதுககளுககும பரமாத்மா அநதர்யாமியாக இருககிறுனென்றும, அவனுலேயே ஸகலமும நியமிககபபட்டு வருகினறதெனறும சொல்லபபட்டிருககிறதன்றே ? இது வஸ்து ஸ்திதியாக இருககும பக்ஷத்தில், 'இதைச செய இதைச செயயவேண்டாம' என்று சொலலும சாஸ்தரஙகளுககு அதிகாரியே இராமறபோயவிட ப்ரஸஙகிககும எவன தன புத்தியைக கொண்டே ஒரு காரயத்தில ப்ரவ்ருத்திககவோ ஒன்றிலிருநது நிவ்ருத்திக கவோ சகதனுக இருககிறுனே, அவன ஒருவனே ' இதைச செய இதைச செயயவேண டாம ' எனனும விதி நிஷேதஙகளுககு யோகயனுவான அம்மாதிரி ஸ்வாதநதர்யத துடன் கூடினவனுக ஒருவன கூட இல்லையே ! தவிரவும, எல்லாருககும ப்ரேரகனுக இருககும் பரமாத்மாவே ஸர்வ ப்ரவ்ருத்திகளிலும காரயஙகளைச் செயவிககிறவனுகிறுன

நநு ச—இவ்விதம், 'தாம சொன்ன அர்த்தம பூர்வாசார்யர்களால் சொல் லபபட்டதே' எனபதை நிரூபிதது விட்டு, இபபொழுது மற்றுமொரு சஙகையைச் செயதுகொண்டு அதறகு ஸமாதானத்தைச் சொலலுகிறூர 'பரமாத்மா ஸர்வ நியநதா வென்பதும், ஜீவ வர்ககம முழுவதும அவனுல நியமிக்கபபட்டுக காரயஙகளில் ப்ரவருத திககினற தெனபதும உண்மையானுல, சாஸ்தரஙகளில் சொல்லபபட்டுள்ள விதி நிஷேதஙகளெல்லாம் அர்த்த மற்றவையாக வன்றே ப்ரஸஙகிககும?' எனபது சஙகை இது மாத்ரமனறு 'ஸர்வ நியநதாவாகிற பரமாத்மா, ஒருவனை ஸத் கார்யத்திலும மற ருெருவனை அஸத காரயத்திலும ப்ரவ்ருத்திப்பிககிறுன் என்று சொலலும பக்ஷத்தில் அததப பரமாத்மாவுக்கு வைஷமயம (பக்ஷபாதம) நைர்கருணயம (தயையற்றிருககும் தனமை) முதலிய கெட்ட குணஙகள ப்ரஸஙகிககுமே' எனபதும இவ்விடத்தில் சஙகிக கப படுகினறது

ஸர்வஸ்மிந் ப்ரவ்ருத்திஜாதே ஸர்வஸ்ய ப்ரேரக: பரமாத்மா காரயிதா ச—'லோகத்தில் அரசன நியமிககிறவனுகவும ப்ரஜைகள நியமிககப படுகிற வர்களாகவும இருககையிலும், 'இதைச செய்' 'இதைச செயயாதே' எனறு ராஜாஜ்ஞை ஸார்த்தகமாக விலலையா? அம்மாதிரி ஏன சாஸ்தர விதி நிஷேதஙகள ஸார்த்தகஙகளாகக் கூடாது?' எனறு ஸநதேஹம ஜநிககலாம அரசனுககும ப்ரஜைகளுககு முள்ள நியநதரு

தஸ்ய ஸ்வ-ருநியம்ந்ம் வ்ரதிவாதிதம்। தயா அ ஶ்ரூயதே—"ஏஷ ஹ்யேவ ஸாது கர்ம காரயதி தம், யமேப்யோ லோகேப்ய உந்நிநீஷதி, ஏஷ ஏவாஸாது கர்ம காரயதி தம், யமதோ நிநீஷதி" [கௌஷீ, 3-9] இதி। ஸாத்வஸாது-கர்ம-காரயித்ருத்வேந வைஷம்யம் அ ப்ரஸஜ்யதே।

என்று பரமாதமாவுககுமஎலலாரையும நியமிககும சகதிபரதிபாதிககபபடடிருககின்றது "ஏஷஹ்யேவ" இதயாதியான சருதியும அமமாதிரி சொலலுகின்றது இபபடிச சிலரை நலல காரியங்களைச செயவிககிறபடியாலும மறறும சிலரைக கெடட காரியங்களைச செயவிககிறபடியாலும, பரமாதமா தயையறறவன பக்ஷபாதி என்று சொலலும படியும நேருகின்ற தனறோ?

நியாமய பாவம போன்றதன்று பரமாதமாவுககும ஜீவனகளுககு முளள பாவம பரஜை கள் ஸ்வாதீநமாகவே பரவருததியைச செயகிறாரகள, அபராதததைச செயதால, அதன் பலமாகிற துககததை அநுபவிபபதில மாதரம ராஜ நியாமயதவம அவாகளுககு ஏறபடு கின்றது ஜீவனகள விஷயததிலோ வென்றால் ஸாதநததை அநுஷ்டிககும காலததிலும அவாகள பரமாதமாவுககுப பராதீநாகளாக இருககிறாரகள இபபடி அதயநதம அஸ்வா தீநமாக இருபபவாகளுககு விதி நிஷேத யோகயதை எபபடி ஏறபடும? இது 'ஸ்வதுஷிநு ப்ரவ்ருத்திஜாதே' இதயாதியால சொலலபபடும கருதது

ஏஷ ஹ்யேவ "**யம்**—எநத ஜீவனை, **ஏப்யோ லோகேப்ய:**—இநத லோகஙகளிலிருநது, **உந்நிநீஷதி**—உயரத தூககுவதறகு இசசிககிறானோ, **தம்**—அவனை, **ஏஷ ஏவ**—இநதப பரமாதமாவே, **ஸாது கர்ம**—நலல காமஙகளை, **காரயதி**—செயவிககிறான **யமதோ நிநீஷதி**—எவனைக கீழே தள்ளுவதறகு இசசிககிறானோ, **தம்**—அவனை, **ஏஷ ஏவ**—இநதப பரமாதமாவே, **அஸாது கர்ம காரயதி**—கெடட காரியஙகளைச செயவிககிறான இநத சருதி வாகயஙகள பரமாத மாவுககு வைஷம்ய நைர்க்ருண்யஙகளைச சொல்வனபோலவே காணபபடுகின்றன

அசோத்யதே—இநதச சஙகைககு ஸமாதாநம சொலலுகிறா ஜீவனகளதமது சைதநய சகதியையும பரவருததி நிவருததிகளுககு அபேக்ஷிதமாயுளள சகதியையும கரணகளேபரம முதலியவறறையும பரமாதமாவினிட மிருநதே பெறுகிறபடியால, அவாகள எபபொழுதும பரமாதமாதீநமான பரவருததியை உடைததாயிருககிறாரகள என்பது உணமையே ஆனால், அநதச சைதநயம முதலியவறறைககொணடு அநத ஜீவனகள ஒரு பரவருததியை ஆரமபிககும பொழுது அவாகள ஸவதநதராகளாகவே

அத்ரோச்யதே । ஸர்வேஷாமேவ சேதநாநாம் சிச்சக்தியோக: ப்ரவ்ருத்திசக்தியோக இத்யாதி ஸர்வம் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திபரிகரம் ஸாமாந்யேந

அத்ரோச்யதே ... இந்தச் சங்கைக்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறது பரமாத்மாவாகிற பகவான், ஸகல ஜீவன்களுக்கும், சைதந்யம் என்னும் சக்தியையும் கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் சக்தியையும் இம்மாதிரி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு

ஆரம்பிக்கிறார்கள். அந்த ப்ரவ்ருத்தியின் ஆரம்பத்திற்குப் பரமாத்மாவின் அபேக்ஷையே இல்லை, அப்பொழுது அவன் கேவலம் உபேக்ஷகனாகவே இருக்கிறான். அப்படிப் பரமாத்மாவின் அபேக்ஷை இராமல் ஜீவன்கள் ப்ரவ்ருத்திக்கச் சக்தர்களாக இருக்கையிலும், அவர்கள் எப்பொழுதும் நியமிக்கப்படும் ஆஹனை உள்ளவரானபடியாலும், பரமாத்மா எப்பொழுதும் நியமிக்க ஆஹனா யிருக்கிறபடியாலும், 'பரமாத்மா எப்பொழுதும் நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறான்' என்று நாம் வ்யவஹரிக்கிறோம். தவிரவும், ஒவ்வொரு ப்ரவ்ருத்தியிலும் ஸாதக ரூபங்களான பலன்களைக் கொடுப்பவன் பரமாத்மாவே. எந்தத் தேஹாதிகளைக்கொண்டு நாம் ப்ரவ்ருத்திக்கிறோமோ அவைகளும் அப்படி ஸ்வதந்த்ரமாகப் ப்ரவர்த்திக்கும் சக்தியும் அவனால் கொடுக்கப்பட்டவைகளே, அவனாலேயே அவை தரிக்கப்பட்டும் வருகின்றன, அவன் சேஷி, நாம் சேஷ பூதர்கள் ஆகையால் பகவானுடைய நியந்த்ருத்வத்திற்கு ஒரு விதமான குறைவுமில்லை. ப்ரதம ப்ரவ்ருத்தியில் இம்மாதிரி உபேக்ஷகனாக இருந்து விட்டுப் பிறகு பரமாத்மா, 'அந்த ப்ரவ்ருத்திக்கு அநுமதி கொடுக்கிறான்' என்றும் நாம் சொல்லுகிறோம். ஆனால், 'அநுமதி கொடுக்கிறான்' என்பதற்கு 'ப்ரவ்ருத்திக்காமல் இருக்கும் ஒருவனைப் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்கிறான்' என்பது அர்த்தமன்று. ஆரம்பிக்கப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தி பலவத்தாகப் பரிணமிக்க மாத்ரம் அந்த அநுமதி ஹேதுவாகின்றது. இப்படி ஜீவன்கள், தமது ஜ்ஞானம், ஒரு கார்யத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்னும் இச்சை, அதற்காகச் செய்யப்படும் ப்ரயத்னம் இந்த அம்சங்களெல்லாவற்றிலும் ஸ்வதந்த்ரர்களாகவே இருக்கிறபடியால், அவர்கள், 'இதைச் செய், இதைச் செய்யக்கூடாது' என்பவை முதலிய விதி நிஷேதங்களுக்கு யோக்யர்களாகிறார்கள் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை.

'அகார்யத்தைச் செய்யப்போகும் ஒரு ஜீவனைப் பரமாத்மா உபேக்ஷகனாகப் பார்த்துக்கொண்டு அதற்கு அவன் அநுமதியையும் கொடுக்கிறான் என்றால் அது பரமாத்மாவுக்குத் தோஷமாகமாட்டாதோ?' என்று ஒரு சங்கை உதிக்கலாம். இந்தச் சங்கைக்கும் அவகாசமில்லை. பரமாத்மா அப்படி அத்யந்தம் உபேக்ஷித்து நிற்கவில்லை; சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தனம் முதலியவைகளால், அவன், முதலிலேயே நம்மை அஹிதங்களான கார்யங்களிலிருந்து தடுத்திருக்கிறானன்றோ? அந்தத் தடையைக் கடந்து அஹிதங்களில் நாம் ப்ரவர்த்திக்க ஆரம்பித்தால், அப்பொழுது அவன் உபேக்ஷித்திருக்கிறான் என்பது எப்படி தோஷமாகும்?

च सामर्थ्याय, तन्निर्वहणाय तदाधारो भूत्वा, अन्तः प्रविश्य अनुमन्तृतया च नियमनं कुर्वन् शेषित्वेनावस्थितः परमात्मा। जीवश्च तदाहितशक्तिस्सन् प्रवृत्तिनिवृत्त्यादि स्वयमेव कुरुते। एवं कुर्वाणमीक्षमाणः परमात्मा उदासीन आस्ते। अतः सर्वमुपपन्नम्। साध्वसाधुकर्मकारयितृत्वं च व्यवस्थितविषयम्, न सर्वसाधा

வேண்டுமவையான கரண களேபரங்களையும், அந்தந்த ஜீவன்களுக்கு ஸ்வதந்த்ரங்களாக இருக்கும்படி பொதுவாக முதலில் கொடுக்கிறான். அப்படிக் கொடுக்கப்பட்டவைகளின் நிர்வஹணத்திற்காக, அவைகளுக்குத் தானே ஆதாரமாகவும் இருக்கிறான். அந்தக் கரண களேபரங்களைக் கொண்டு அந்த ஜீவன்களால் செய்யப்படும் வ்யாபாரங்கள் சிதிலமாகாமல் பலத்துடன் கூடினவைகளாக ஆகும்பொருட்டு, அந்தந்த ஜீவன்களுக்குள் தானே அநுப்ரவேசித்து, அந்த வ்யாபாரங்களுக்குத் தனது அநுமதியைக் கொடுத்து அவர்களை நியமித்தும் வருகிறான். இப்படியெல்லாம் இருக்கையில், அவனுக்கும் ஜீவன்களுக்குமுள்ள ஆத்ம சரீரபாவமும் தொடர்ந்தே வருகிறபடியால், அவனுடைய சேஷித்வமும் குறையாமலே நிற்கின்றது. ஜீவன், இவ்விதம் பகவானால் கொடுக்கப்பட்ட சக்தியை உடையவனாய், ஒரு காரியத்தைச் செய்வது மற்றொன்றை விடுவது முதலான வ்யாபாரங்களை ஸ்வயமே ஸ்வதந்த்ரமாகச் செய்கிறான். அப்பொழுது பரமாத்மா கேவலம் உபேக்ஷகனாகவே இருக்கிறபடியால், ஜீவன்களுக்குச் சொல்லப்பட்டுள்ள விதி நிஷேத யோக்யத்வமெல்லாம் உபபந்நமே. நல்ல காரியங்களையும் கெட்ட கா

அநுமந்த்ருதயா:—'சைதந்யம்' என்னும் சக்தியைப் பகவானே நமக்குக் கொடுக்கிறான். ஆனால் அது அவனுடைய நித்யேச்சையால் கொடுபட்டிருக்கிறபடியால் அது நமக்கு நித்யமாக இருக்கின்றது. ஆகையால்தான் ஜீவன்களை நித்யர்களென்றும் ஸ்வதந்த்ரர்களென்றும் நாம் சொல்லுகிறோம்.

ஸாத்வஸாத்வகர்மகாரயித்ருத்வஞ்ச—பரமாத்மா, சிலரை நல்ல காரியங்களைச் செய்விக்கிறானென்றும், மற்றும் சிலரைக் கெட்ட காரியங்களைச் செய்விக்கிறானென்றும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் சொல்வது உண்மையே. ஸகல ஜீவன்களையும் அவன் அம்மாதிரி ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கும் பக்ஷத்தில், அவனுக்குப் பக்ஷபாதம் நிர்தயத்வம் முதலிய தோஷங்கள் ப்ரஸங்கிக்கும். அப்படி எல்லாருடைய விஷயத்திலும் அவன் ப்ரவ்ருத்திக்கவில்லை. எவன் அதிமாத்ரம் பரம புருஷாநுகூல்யத்தில் உறுதியுடன் ஏற்கெனவே ஸ்வயமாக ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கிறானோ, அவனை ப்ரீதியுடன் ப்ரமாத்மா அநுக்ரஹித்து, தன்னை அடையும் உபாயங்களில் அவனை ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கிறான்; ப்ராதிகூல்யத்தில் அதிமாத்ரம் ப்ரவ்ருத்தித்திருப்பவனை நிக்ரஹித்து மேன்மேல் துஷ்கர்மங்களிலேயே அவனை ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கிறான். இந்தச் சிஷ்டாநுக்ரஹ துஷ்டநிக்ரஹ ரூபமான பரிபாலனம் எப்படி தோஷமாகும்?

𑌰𑌣𑌮𑍍 । 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌿𑌤𑌾𑌨𑍁𑌕𑍂𑌲𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌃, 𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌤𑌿 । 𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌕𑍂𑌲𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌾𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌦𑌦𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍: 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾—

“𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌤𑌤𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌜𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌮𑍍 ।
𑌦𑌦𑌾𑌮𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌤𑌂 𑌯𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌮𑍁𑌪𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 ॥

மங்களையும் பரமாத்மாவே செய்விக்கிறான் என்பது சில வ்யவஸ்தித இடங்களில் மாத்ரமே ஒழிய, ஸகல ஜந்துக்கள் விஷயத்திலும் என்பது இல்லை. எவன் ஏற்கெனவே ஸ்வயமாக அதிமாத்ரம் பகவத் ப்ரியங்களான கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தியைச் செய்து வருகிறானோ, அவனுக்கு இன்னும் அதிகமான நல்ல புத்தியைக் கொடுத்து, அம்மாதிரி ஸத் காமங்களிலேயே மேன்மேல் ப்ரவ்ருத்தியைப் பகவான் மிகுந்த ப்ரீதியுடன் செய்

“𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌤𑌤𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂”—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயம் ஸ்ரீ பகவத் கீதையில் தெளிவாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்தக் கீதா வாக்யங்களை இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கிறார். பத்தாவது அத்யாயத்தில், பகவானுடைய குணங்களுடையவும் அவனுடைய விபூதிகளுடையவுமான ஜ்ஞானம் பக்தியின் உத்பத்திக்கும் வ்ருத்திக்கும் காரணங்களாகின்றதென்பதைச் சொல்லிவிட்டு, பகவான், அப்படித் தோன்றின பக்தியை உடையவனுக்கு, தான் செய்யும் அநுக்ரஹ விசேஷத்தை இந்த ச்லோகத்தால் சொல்லுகிறான். 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌤𑌤𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌜𑌤𑌾𑌮𑍍—கீழ்ச் சொல்லியபடி பக்தி விவ்ருத்தமாகி அதனால் எப்பொழுதும் என்னுடன் சேர்க்கையைக் கோருகிறவர்களுக்கு, 𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌮𑌿—என்னுடைய ப்ராப்திக்கு அவச்யம் அபேக்ஷிதமாயும் அதற்குப் பூர்வ பாவியுமான ஸாக்ஷாத்கார ரூப புத்தி யோகத்தை நானே ப்ரீதி பூர்வகமாகக் கொடுக்கிறேன். 𑌯𑍇𑌨 𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌮𑍁𑌪𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿—அந்த விசததமமான ஸாக்ஷாத்கார ரூப புத்தி யோகத்தாலேயே அவர்கள் என்னை அடைகிறார்கள். இதனால், முதலில் பகவத் குண ஜ்ஞானத்தால் பக்தி உண்டாகிறதென்றும், அவனுடைய விபூதி ஜ்ஞானத்தால் அது வ்ருத்தி அடைகின்றதென்றும், அதற்குப் பிறகு பகவத் ப்ராப்திக்கு அபேக்ஷிதமான விசததம ஸாக்ஷாத்கார ரூப அவஸ்தா விசேஷமானது நம்மால் ஸாதித்துக் கொள்ளக் கூடியதன்றாதலால் அதை அந்தப் பகவானே நமது ப்ரயத்நத்தால் ப்ரீதனாகி நமக்குக் கொடுக்கிறானென்றும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. இந்தக் கொடையைத்தான், ச்ருதி, ‘நல்ல கர்மாவைச் செய்விக்கிறான்’ என்று சொல்லுகிறது.

தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தமஹமஜ்ஞாநஜம் தம: ।
நாசயாம்யாத்மபாவஸ்தோ ஜ்ஞாநதீபேந பாஸ்வதா ॥ ”

[ஸ. கீ. 10—10, 11.]

விக்கிறான், எவன் அதிமாத்ரம் துஷ்காமங்களில் ஏற்கெனவே ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கிறானோ, அவனுக்கு இன்னும் அதிகமான பாப புத்தியைக் கொடுத்து, அம்மாதிரி துஷ்காமங்களிலேயே மேன்மேல் ப்ரவ்ருத்தியைச் செய்விக்கிறான் இந்த அர்த்தத்தை, ஸ்ரீ பகவானே, “**தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்**”, ‘‘**தாநஹம் த்விஷத:**” இத்யாதியான தனது வாக்யங்களாலேயே தெளிவித்திருக்கிறான்

“**தேஷாமேவ** ... .”—நம்முடைய ஜன்மாந்தர பாபங்கள் ஏராளமாக இருக்கிறபடியால், அவை, பகவத் ப்ராப்திக்குப் பூர்வ பாவியான அந்தப் புத்தி யோகத்தை ஜநிக்கவொட்டாமல் தடுக்கின்றன. அந்தப் பாபங்களெல்லாம் பகவானுடைய ப்ரஸாதத்தாலேயே நாசமடையக் கூடியவையாதலால் இந்த அம்சத்தில் அவனுடைய அநுக்ரஹம் அவச்யம் அபேக்ஷிதமாகின்றது இந்த ச்லோகம், ‘பகவானே அத்த ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாவற்றையும் நசிப்பிக்கிறான்’ என்பதைச் சொல்லுகிறது **தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தம்**—அப்படிப்பட்ட பக்தர்களுடைய அநுக்ரஹத்திற்காகவே, **அஹமாத்மபாவஸ்த: ஸந்**—நான் அவர்களுடைய மனோவ்ருத்தியில் என்னுடைய குண கணங்களை ஆவிஷ்கரித்து நின்று கொண்டு, **பாஸ்வதா ஜ்ஞாநதீபேந**—என் விஷய ஜ்ஞானமாகிற ஜ்வலிக்கும் தீபத்தினுலே, **அஜ்ஞாநஜம் தம: நாசயாமி**—அந்தப் புத்தி யோகத்திற்கு விரோதிகளான காமங்களெல்லாவற்றையும் நசிப்பிக்கிறேன்

தாநஹம் த்விஷத: . . . ’—எவர்களைப் பகவான் ஸத்காம ப்ரவ்ருத்தியால் அநுக்ரஹிக்கிறான் என்பது கீழ்ல் நிரூபிக்கப்பட்டது, இந்த ச்லோகத்தால், துஷ்காம ப்ரவ்ருத்தியால் எவர்களை அவன் நிக்ரஹிக்கிறான் என்பது சொல்லப்படுகிறது. பதினாறாவது அத்யாயத்தில், சாஸ்த்ரத்தை அதிலங்கனம் செய்யும் ஆஸுர ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லி வரு மிடத்தில், தன்னை த்வேஷிக்கும் துஷ்கருதிகளைத் தானே நிக்ரஹிப்பதாகப் பகவானால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது **த்விஷதஸ்தாந் க்ரூராந் நராதமாநஹம்**—சாஸ்த்ரத்தை அதிலங்கனம் செய்து துஷ்காமங்களிலேயே ப்ரவ்ருத்திக்கும் பாபிகளை, **அஜஸ்ரம் ஸம்ஸாரேஷு, (தத்ராபி) ஆஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு க்ஷிபாமி**—இறப்புப் பிறப்பு ரூபமாகச் சுழன்று வரும் ஸம்ஸாரங்களிலும், அதிலும் என்னுடைய ஆநுகூல்யத்திற்கு விரோதிகளாக இருக்கும் ஜன்மங்களிலேயே போடுகிறேன் இப்படிப்பட்டவர்களுக்குப் பாப புத்தியைக்கொடுப்பது பகவத் க்ருபா கார்யமே தவிர நைர்க்ருண்யமாக மாட்டாது இம்மாதிரி பாப காமங்களால் அவர்கள் சீக்ரத்திலேயே சாஸ்த்ர விதி நிஷேதங்களுக்கு அநர்ஹமான ஜன்மங்களைப் பெற்று

"தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் |
க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ||" இதி [ஸ்ரீ.கீ.]

ஸோऽயம் பரப்ரஹ்மபூத: புருஷோத்தமோ நிரதிஶய புண்ய ஸம்சயக்ஷீணாஶேஷஜந்மோபசிதபாபராஶே: பரமபுருஷசரணாரவிந்தஶரணாகதிஜநிததபிமுக்யஸ்ய ஸதாசார்யோபதேஶோபப்ரும்ஹிதஶாஸ்த்ராதிகததத்த்வயாதாத்ம்யாவபோதபூர்வகாஹரஹருப

ஸோऽயம் பரப்ரஹ்மபூத: . . —எவன் அளவற்ற புண்ய விசேஷத்தால் நாசத்தை அடைந்திருக்கிற ஸகல ஜந்மாந்தர பாபங்களை உடைத்தாயும், பரம புருஷனுடைய பாதாரவிந்தங்களையே தஞ்சமாகக் கைப்பற்றி அதனால் அந்தப் பகவானுடைய ஆபிமுக்யத்தை ஸம்பாதித்துக்கொண்டும், சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள தத்வங்களின் உண்மையை ஸதாசார்யர்களுடைய உபதேசத்தினால் தெளியப்பெற்று அந்தத் தெளிவினால் பக்தி தினமும் மேன்மேல் வளர்ந்துவரும்

பிறகு உஜ்ஜீவநத்தைத் தேடக்கூடிய தசையை அதிக விளம்பமில்லாமல் அடைவதற்கு ஆஹராகிறார்கள், பாப புத்தியைக்கொடா விட்டால், அவர்கள், சாஸ்த்ர விதி நிஷேதங்களுக்கு ஆஹமான ஜந்மங்களையே பஹு காலம் அடைந்தவர்களாய், அந்த ஜந்மங்களிலும் அதிகமான பாபத்தை ஸம்பாதித்துக்கொண்டே உஜ்ஜீவநோபாயத்திற்கு அதிமாத்ரம் விப்ரக்ருஷ்டராவார்களன்றோ ?

ஸோऽயம் பரப்ரஹ்மபூத: . . . . —ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் பரமாத்மாவின் நியமநத்திற்கு உட்பட்டவைகள் என்று சொல்வதால் ப்ரஸங்கிக்கும் சங்கைகள் இதுவரை பரிஹரிக்கப்பட்டன இந்தப் பரிஹாரத்தில் பரமாத்ம ப்ராப்திக்கு உபாயமான பக்தி ப்ரஸக்தமானதால், இப்பொழுது அந்த உபாயத்தைத் தெளிய விசாரிக்கப் ப்ரவர்த்திக்கிறார் ஏற்கெனவே "**அத்ரேதம் ஸர்வஶாஸ்த்ரஹ்ருதயம்**" [213-வது பக்கத்தைப் பார்க்க] என்று ஆரம்பித்து இந்த உபாயம் ஸங்க்ரஹமாக விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது இவ்விடத்தில் அதை ஸ்புடமாகச் சொல்லுகிறார்

பரமபுருஷசரணாரவிந்தஶரணாகதி—இது, "**மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே**" என்று சொல்லப்படும் அங்க ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது

உபப்ரும்ஹித—புஷ்கலமாகச் செய்யப்பட்ட ஸதாசார்யர்களின் உபதேச முகமாக அடையப்பட்ட ஜ்ஞாநமே தெளிந்த ஜ்ஞாநமாகு மென்பது குறிப்பு.

ஶமதமதப:ஶௌசக்ஷமார்ஜவபயாபயஸ்தாநவிவேகதயாஹிம்ஸா த்யாத்மகுணோபேதஸ்ய வர்ணாஶ்ரமோசிதபரமபுருஷாராதநவேஷ நித்யநைமித்திககர்மோபஸம்ஹ்ருதிநிஷித்தபரிஹாரநிஷ்டஸ்ய பரம புருஷசரணாரவிந்தயுகளந்யஸ்தாத்மாத்மீயஸ்ய தத்பக்திகாரிதாநவரதஸ்துதி

சமம் தமம் தபஸ் சௌசம் க்ஷமை ஆர்ஜவம் பகவதபசாராதிகளிலிருந்து பயம் பகவான் ரக்ஷிப்பன் என்னும் விச்வாஸத்தால் ஜநிக்கும் தைர்யம் தயை அஹிம்ஸை இவை முதலிய ஆத்ம குணங்களை உடையவனும், தனது வர்ணத்திற்கும் ஆச்ரமத்திற்கும் உசிதமான நித்ய நைமித்திக கர்மங்களைப் பரம புருஷாராதந ரூபமாக விடாமற் செய்வதிலும் நிஷித்த கர்மங்களைப் பரிஹரிப்பதிலும் நிஷ்டையை உடையவனும், தான் தன்னைச் சேர்ந்தவை இவையெல்லாவற்றையும் பரம புருஷனுடைய பாதாரவிந்தங்களில் ஸமர்ப்பித்துவிட்டு அவனிடத்திலுள்ள பக்தியை உள்ளடக்கக் கூடாமல் எப்பொழுதும் அவனுடைய ஸ்தோத்ரம் ஸ்மரணம் நமஸ்காரம் வந்தநம் கைங்கர்யங்களில் ப்ரயத்நம் நாம ஸங்கீர்த்தநம் குண ச்ரவணம் குணவசநம் த்யாநம் அர்ச்சநம் ப்ரணாமம் இவை முதலானவைகளைச் செய்துகொண்டு அவைகளால் ப்ரீ

தத்யாதாத்ம்ய—'**தத்**' என்பது ஸ்வாமியையும் '**யாதாத்ம்யம்**' என்பது அதன் ப்ரகாரத்தையும் குறிக்கின்றன.

ஶம:—அந்த:கரணத்தின் ஜயம், **தம:**—பாஹ்யேந்த்ரியங்களின் ஜயம்; **தப:**—க்ருச்ராதிகளால் ஏற்படும் பரிசுத்தி; **க்ஷமா**—துக்கத்தைப் பொறுக்கும் தன்மை; **பயஸ்தாநவிவேக:**—பகவத் பாகவதாபசாராதிகளிலிருந்து பயப்படும் தன்மை, **அபயஸ்தாநவிவேக:**—பகவானே ரக்ஷகன் என்னும் த்ருட நிச்சயத்தால் ஏற்படும் தைர்யம்; **தயா**—பிறர்களின் துக்கத்தை ஸஹியாமலிருக்கும் தன்மை, **அஹிம்ஸா**—பிறர்களுடைய துக்கத்திற்குக் காரணமாகாமல் இருப்பது.

பரமபுருஷாராதநவேஷ—நாம் நித்ய நைமித்திக ரூபங்களான கர்மங்களைச் செய்யும்பொழுதெல்லாம் அவைகளைப் பகவதாராதந ரூபமாகவே செய்ய வேண்டும். **உபஸம்ஹ்ருதி**—அநுஷ்டாநம்; **நிஷித்தபரிஹார**—சாஸ்த்ரங்களில் விஹிதங்களான கர்மங்களைச் செய்வதுபோல் சாஸ்த்ரத்தில் நிஷித்தங்களாக இருக்குமெல்லாவற்றையும் ஸாவதாநமாகப் பரிஹரிக்க வேண்டுவதும் அவசியம்.

ந்யஸ்தாத்மாத்மீயஸ்ய—இது பரஸமர்ப்பணத்தைக் குறிக்கிறது. **பக்திகாரித**—பகவானை ஸ்தோத்ரம் செய்வது முதலியவையெல்லாம், உள்ளிருக்கும் பக்தியின் பரீவாஹமாக இருத்தல்வேண்டும். **ஸ்துதி:**—குணங்களைச் சொல்லுவது, **யதநம்**—பகவத் த்யாநம் முதலியவைகளைச் செய்வது; **கீர்த்தநம்**—நாமோச்சாரணம்; **வசநம்**—மற்றவர்களுக்குப் பகவத் குணங்களைச் சொல்லுவது, **த்யாநம்**

[illegible]

தன்ன பரம காருணிகனுயிருக்கும் பரம புருஷனுடைய அநுக்ரஹத்தைப் பெற்று அதனால் த்வம்ஸம் அடைந்திருக்கும் அந்த கரண அந்தகாரங்களையும் உடைத்தாயுமிருக்கிறதே, அவனுடைய அநந்ய ப்ரயோஜநமும் எப்பொழுதும்

இது அங்கியாகிற அவிச்சின்ன ஸ்ம்ருதி ஸந்ததி ரூபமான அநுத்யானத்தைக் குறிக்கவில்லை, கேவலம் ஆரம்பண ஸம்சீலநத்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றது. [illegible]—சில இடங்களில் ஆச்சரணாதிகள் அங்கியாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும், அவைகள் அங்கங்களாகவும் சொல்லப்படக்கூடும். த்ருவாணுஸ்ம்ருதி விதிக்கும் வரையில் செய்யப்படும் ஆச்சராதிகள் அங்கம், பிறகு அநுஷ்டிக்கப்படுமவை அங்கி என்பது விபாகம். [illegible]—பாபங்களை மூலமாக உடைய ரஜஸ் தமோ குணங்கள், இவைகள் பரம புருஷனுடைய அநுக்ரஹத்தாலேயே விலகவேண்டும். [illegible]—அநந்ய ப்ரயோஜனமாயும் நிரதிசய ப்ரியமாயும் மிகத் தெளிவான ப்ரத்யக்ஷத் தன்மையை அடைந்து மிருக்கும் அவிச்சின்ன ஸ்ம்ருதி ஸந்ததி ரூபமான அநுத்யானமே பக்தி என்று இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இது தான் பகவதநுபவ அபிநிவேசமாகிற பரம பக்தி. இதற்குப் பூர்வ பாவியானது பகவத் ஸாக்ஷாத்காரத்தால் ஏற்படும் பர ஜ்ஞானம். அதற்குப் பூர்வ பாவியான ஸாக்ஷாத்கார அபிநிவேசத்தைப் பர பக்தியென்று சொல்லுவார்கள். "தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்" என்கிறபடி இவையெல்லாம் பகவானாலேயே ப்ரீதி பூர்வகமாகக் கொடுக்கப்படுமவை அதற்குப் பாத்ரமாக நாம் நம்மைச் செய்துகொள்ளவேண்டும்

இந்த ப்ரகரணத்திலுள்ள வாக்யங்களை நன்றாக அறிவதற்கு, இது விஷயமான நமது ஸித்தாந்தம் யாது என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், உபேயமாகிற ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை விவரித்த பிறகு, அந்த ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கும் உபாயத்தின் ஸ்வரூபத்தை "ஸோऽயம் பரப்ரஹ்மபூத:......" இத்யாதியான வாக்யங்களால் விஸ்தாரமாக விசாரிக்க ஆரம்பிக்கிறார். லோகத்தில் நாம் ஒரு பலத்தைப் பெறுவதற்காகச் சில ஸாதநங்களைச் செய்கிறோம். அந்தப் பலம் உபேயமென்றும் அதை அடைவதற்காகச் செய்யப்படும் ஸாதநங்கள் உபாயமென்றும் வ்யவஹரிக்கப்படும். அவை இரண்டும் வெவ்வேறே. அம்மாதிரியே பகவத் ப்ராப்தியை உத்தேசித்து ஒருவன் பக்தி முதலிய சில ஸாதநங்களைச் செய்யும் பொழுது பகவானை உபேயமென்றும் அந்த ஸாதநங்களை உபாயமென்றும் சொல்லக்கூடும். ஆனால் பகவானை அடைவதற்காகச் செய்யப்படும் வ்யாபாரங்களெல்லாம் அந்தப்

***ஸ்தி ஸந்தத்யநவதிகாதிசயப்ரியவிசததமப்ரத்யக்ஷதாப
ந்நாநுத்யாநரூபபக்த்யேகலப்ய: ।***

தொடர்ந்து நிற்பதும் அளவற்ற ப்ரீதியுடன் கூடியதும் மிகத் தெளிந்ததும் ஆகையால் ஸாக்ஷாத்காரத் தன்மையை அடைந்ததுமான அநுத்யானம் என்று சொல்லப்படும் பக்தி ஒன்றுக்கே அந்தப் பரமாத்மா வசப்படுகிறான்.

பகவததீனங்களாகவே இருக்கிறபடியால், பகவானை அடைய ப்ரயத்நப்படுபவர்கள விஷயத்தில் அந்தப் பகவானே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் ஆகிறான் என்று பெரியோர்கள் நிர்வஹிக்கிறார்கள். நம்மால் செய்யப்படும் பக்தி முதலியவையெல்லாம், பகவானை அடையவொட்டாமல் தடுத்துக்கொண்டு நிற்கும் பகவந் நிக்ரஹ ரூபமான காலுஷ்யத்தை நிவ்ருத்திப்பதில் மாத்ரம் உபாயங்களாகின்றனவே தவிர, பகவத் ப்ராப்திக்கு பகவானே அவ்யவஹித உபாயம் ஆகிறான். வ்யவஹித உபாயங்களாக இருக்கும் பக்தி முதலியவைகளே இவ்விடத்தில் 'உபாயம்' என்னும் சப்தத்தால் குறிக்கப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட உபாயங்கள பக்தி ப்ரபத்தி என்று இருவகைப்பட்டவை என்பது நமது ஸித்தாந்தம். இவ்விடத்தில் பக்தி என்னும் உபாயமே ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றது.

இந்தப் பக்தியின் வரலாறு பின்வருமாறு ஸ்ரீ பகவத் கீதை முதலிய க்ரந்தங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது முமுக்ஷுவானவன், முதலில், சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு, ஜீவன் பரமாத்மா இவை முதலியவைகளின் உண்மையான ஜ்ஞானத்தை ஸம்பாதித்து, பிறகு அந்த ஜ்ஞானத்துடன், பலம் முதலியவைகளில் பற்றில்லாமலும் சிற்சில நியமங்களுடனும் சில, கர்ம விசேஷங்களை இடைவிடாமல் செய்து வரவேண்டும். அப்படிச் செய்து வந்தால், அவனுக்கு அந்த:கரண ஜயம் பிறக்கின்றது, சாஸ்த்ரத்தால் ஏற்பட்ட ஜ்ஞானமும் த்ருடப்படுகின்றது. இந்தக் கர்ம விசேஷங்களின் அநுஷ்டானத்தைக் கர்மயோகம் என்று சொல்வார்கள். பிறகு, அந்த அந்த:கரண ஜயத்துடன் தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை, ப்ரக்ருதி முதலியவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும் ஈச்வரனைப் பற்ற சரீரத்தன்மையினால பரகாரமாவும் நிரந்தரம் சிந்தனம் செய்துகொண்டு வந்தால், அந்தச் சிந்தனம் அஷ்டாங்க யோகத்தின் வழியாக ஆத்மாவலோகநத்தைப் பிறப்பிக்கும். இப்படி ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை நிரந்தரம் சிந்திப்பதை ஜ்ஞாநயோகம் என்று சொல்வார்கள் இந்த ஜ்ஞான யோகமின்றிக்கே கர்ம யோகமே ஸாக்ஷாத்தாக ஆத்மாவலோகநத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் என்றும் ஒரு பக்ஷமுண்டு. இந்த வ்யாபாரங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பகவானிடத்தில் ஒரு ப்ரீதி விசேஷம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம். அவனுடைய கடாக்ஷமின்றிக்குச் சாஸ்த்ரங்களால் ஏற்படும் ஜ்ஞானம் கூட சரியானபடி ஏற்படமாட்டாது. இந்த ப்ரீதி விசேஷத்தை ஸாமாந்யமாகப் பக்தி என்று சொல்வார்கள். இது ஸாத்விக ஸம்ஸர்க்கத்தாலும் ஸாத்விக பரிசீலநம் முதலியவைகளாலும் ஏற்படவேண்டும். இப்படி ஆத்மாவலோகநம் கிடைத்த பிறகு அந்த

ததேதத் பகவத்யாமுநாசார்யபாதை:—“உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய ஐகாந்திகாத்யந்திக பக்தியோகலப்ய:” இதி ।

பகவத் யாமுநாசாரியர், “உபய பரிகர்மித” இத்யாதி வாக்யத்தால் இந்த அர்த்தத்தை அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். இந்த வாக்யத்திலுள்ள “உபய பரி

ஆத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் முதலியவைகளை அளவற்ற ப்ரீதியை முன்னிட்டு த்யாநம் செய்து வந்தால், அது பகவானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்குத் துல்யமான ஒரு தெளிவை உண்டாக்கும். இப்படிப் பகவானை த்யாநம் செய்து வருவதைப் பக்தி யோகம் என்று சொல்வார்கள். இந்த த்யாநத்தை அநுஷ்டிக்க அநுஷ்டிக்க, அதனால் ஏற்படும் தெளிவும் அதிகமாகி வரும். இந்த ஜ்ஞாந விகாஸத்திற்கு ஸத்வ குணத்தின் வ்ருத்தி முக்ய ஹேது வாதலால், அந்த ஸத்வ வ்ருத்திக்கு ப்ரதிபந்தகங்களாக இருக்கும் பாபங்களை நசிப்பிக்கக் கூடியவையான வர்ணாச்ரம தர்மங்களை நாம் தவறாது அநுஷ்டித்து வருவது அவசியமாகின்றது. இவ்விதம் ஸத்வம் வ்ருத்தியாகி ஜ்ஞாநம் விகாஸத்தை அடைந்து, ஸாக்ஷாத்காரத்துக்குத் துல்யமான வைசத்யம் ஏற்பட்டால், அப்பொழுது, பகவானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதில் ஒரு தீவ்ரமான அபிநிவேசம் உண்டாகும். அந்த அபிநிவேசத்தைப் பிறப்பிக்கும் ஜ்ஞாந விகாஸத்திற்குப் பர பக்தி என்று பெயர். இந்த அபிநிவேசம் உத்கடமாகி, அது கேவலம் ப்ரீதி காரணமாய் அந்தப் பகவானுடைய ஸ்துதி நமஸ்கார கீர்த்தநம் முதலியவைகளில் ப்ரவஹித்தால், அப்பொழுது பகவான் அந்தப் பக்தனை அநுக்ரஹித்து, அந்தக் காலத்தில் மாத்ரம் இருக்கக்கூடிய ஒரு பரிபூர்ண ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பிறப்பிக்கிறான். அந்த ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குப் பர ஜ்ஞாநம் என்று பெயர். இப்படிப் பகவத் ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவாறே, பகவானிடத்தில் இருக்கும் ப்ரீதி வளர்ந்து, அது பரம பக்தி என்னும் தசையை அடைகின்றது. அப்பொழுது, எவ்வித குறைவுமின்றி இருக்கும் பகவானை அநுபவித்தாலல்லது ஆத்ம தாரணம் ஸாத்யமில்லாமல் இருக்கும். அந்தத் தசையில் ஸர்வேச்வரனுக்கு த்வரை உண்டாகி சாச்வதமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவம் என்னும் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறான். இந்தப் பரம பக்தியானது சாஸ்த்ர ஜந்ய தத்வஜ்ஞாநம் முதலான பரம்பரையாலேயே ஜநிக்கக்கூடியது. இது தான் இவ்விடத்தில் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகச் சொல்லப்படுகிறது; இதைத் தவிர்த்து பகவானை அடைவதற்கு வேறு உபாயமில்லை.

“உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய........” இது ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய திவ்ய ஸூக்தி. ‘கர்ம யோகம் ஜ்ஞாநயோகம் ஆகிய இவைகளால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டுள்ள அந்த:கரணத்தை உடையவனே, தனது ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பக்தியால் பகவானை அடைகிறான்’ என்பது அதன் பொருள். இதனால், உபாயமாகிற பக்திக்கு கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகங்கள் அங்கங்கள் என்பது விவரிக்கப்பட்டது. ‘கர்மயோகம்

உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய — ஜ்ஞாநயோககர்மயோகஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணஸ்யேத்யர்த்த: । ததா ச ஶ்ருதி: —

“ வித்யாம் சாவித்யாம் ச யஸ்தத்வேதோபயம் ஸஹ ।
அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருதமஶ்நுதே ॥ ”

இதி । அத்ராவித்யாஶப்தேந வித்யேதரவர்ணாஶ்ரமாசாரவிஹிதம் கர்மோச்யதே । வித்யாஶப்தேந ச த்யாநரூபம் ஜ்ஞாநமுச்யதே । யதோக்தம் —

கர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய ” என்பதற்கு ‘ஜ்ஞாந யோகத்தாலும் கர்மயோகத்தாலும் ஸம்ஸ்காரத்தை அடைந்திருக்கும் அந்த:கரணத்தை உடையவனுக்கு’ என்பது பொருள். “வித்யாம் ச” இத்யாதியான வேதவாக்யமும் அப்படியே சொல்லுகின்றது. இவ்விடத்தில் ‘அவித்யா’ என்னும் சப்தம், வித்யையைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதான வர்ணாச்ரமாசாரம் முதலிய கர்மத்தைக் குறிக்கின்றது. ‘வித்யா’ என்பது, ‘பக்தி’ என்னும் தன்மையை அடைந்திருக்கும் த்யாநத்தைக் குறிக்கின்றது.

ஜ்ஞாந யோகம் இவைகள் பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயங்கள்’ என்று சில இடங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்கு ‘பக்தியின் வழியாக இவை உபாயங்களாகின்றன’ என்று பொருள் சொல்ல வேண்டும். ‘ஐகாந்திகம்’ என்பதற்கு ‘ஸர்வேச்வரன் ஒருவனைத் தவிர்த்து மற்றொன்றிலும் செல்லாமல் இருக்கும்’ என்பது பொருள். ‘ஆத்யந்திகம்’ என்பதற்கு ‘எப்பொழுதும் இருக்கக்கூடிய’ என்பது பொருள்.

“ வித்யாம் ச . . ” ‘பக்திக்குக் கர்மாநுஷ்டானம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம்’ என்பதற்கு ப்ரமாணமாக, இது இவ்விடத்தில் கூறப்படுகிறது. ‘எவன் வித்யை அவித்யை இரண்டையும் தெரிந்து கொள்ளுகிறானோ அவன், அவித்யையால் ம்ருத்யுவாகிற பாபத்தைக் கடந்து வித்யையால் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்’ என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். இவ்விடத்தில் ‘வித்யை’ என்னும் சப்தம் பக்தி ரூபத்தை அடைந்திருக்கும் த்யாநத்தைச் சொல்லுகின்றது. அதனுடன் கூடச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ‘அவித்யை’ என்னும் சப்தம், ‘அந்த வித்யையைக் காட்டிலும் வேறான’ அதாவது ‘வர்ணாச்ரமங்களுக்குரிய கர்மங்கள்’ என்பதைக் குறிக்கின்றது. இம்மாதிரி சப்த ப்ரயோகம் செய்வது ஸாதாரணமே. “ மஹாத்மாநு மஹாத்மாநம்ஸ்ம்ரு ” என்னும் பகவத் கீதா வாக்யத்தில், ‘மஹாத்மா’ என்பதற்கு ‘தேஹம்’ என்னும் அர்த்தம் கிடைக்கவே, ‘அமஹாத்மா’ என்பதற்கு, ‘தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மா’ என்னும் அர்த்தம் க்ரஹிக்கப்படுகின்றது. இம்மாதிரி இன்னும் அநேக இடங்களைக் காணலாம்.

" இயாஜ ஸோऽபி ஸுபஹூந் யஜ்ஞாந் ஜ்ஞாநவ்யபாஶ்ரய: ।
ப்ரஹ்மவித்யாமதிஷ்டாய தர்த்தும் ம்ருத்யுமவித்யயா ।"

இதி ।

" தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி ।
நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே । "
" ய ஏநம் விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி "
" ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம் "
" ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி "

"'இயாஜ' என்னும் ச்லோகத்தில், இம்மாதிரியே 'அவித்யா' என்னும் சப்தம் கர்மத்தைக் குறிப்பதாக ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. "தமேவம் வித்வாந்....", 'நாந்ய: பந்தா:......', 'ய ஏநம் விது:... ..', 'ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி.........' 'ப்ரஹ்மவேத... ...' இத்யாதிகளான வாக்யங்களில் காணப்படும் 'வேதந' என்னும் சப்தத்தால் த்யானமே குறிக்கப்படுகின்றது, 'நிதித்யாஸிதவ்ய:' இத்யாதியான சப்தங்களுக்கும் இதற்கும் ஒரே அர்த்தமன்றோ? 'நாயமாத்மா ....' இத்யாதி

"இயாஜஸோऽபி. . . " அவித்யா' என்னும் சப்தம் 'காமம்' என்னும் அர்த்தத்தில் ஸாக்ஷாத்தாக ப்ரயோகிக்கப்படுவது உண்டு என்பதற்கு இந்த வாக்யம் ப்ரமாணமாகக் கூறப்படுகின்றது. ப்ரஹ்மவித்யாமதிஷ்டாய—விவேகத்தால் உண்டாகும் ஜ்ஞானத்தை உடையவனாய், அவித்யயா ம்ருத்யும் தர்த்தும்—காமங்களால் ப்ரதிபந்தங்களை விலக்கிக்கொள்வதற்காக, ஸ ஸுபஹூந் யஜ்ஞாந் இயாஜ—அவர் அநேக யாகங்களைச் செய்தார். 'அவித்யையால் பாபங்களைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக யாகங்களைச் செய்தார்' என்று சொன்னதால், 'அவித்யை' என்னும் சப்தம் யாகாநுஷ்டானம் முதலிய காமங்களைக் குறிக்கின்றது என்பது வ்யக்தம்.

'தமேவம் ....'பக்தி என்பது கீழ்ச் சொன்ன ப்ரகாரம் கர்மாநுக்ருஹீதமாக இருக்க வேண்டும் என்பதை உபபாதித்து விட்டு, இப்பொழுது 'அப்படிப்பட்ட பக்தி பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயம்' என்பதைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார். முதலில் பக்தியை உபாயமாக விதிக்கும் ச்ருதி வாக்யங்களை எடுத்துக்கொண்டு, அவைகள் எல்லாவற்றுக்கும் ஒற்றுமையாயிருக்கும் அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் அந்த வாக்யங்களின் அர்த்தமாவது: 'அவனை இவ்விதம்

உத்யாதிவாக்யேஷு வேதநசப்தேந த்யாநமேவாபிஹிதம்; 'நிதித்யாஸிதவ்ய:' இத்யாதிபிரைகார்த்யாத் । தஸ்யைவ த்யாநஸ்ய ஸ்வரூபமபி விசிநஷ்டி—

"நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந । யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" [கட 1-2-23.]

இதி । ப்ரியதமஸ்யைவ ஹி வரணீயத்வம்; யஸ்யாயம் நிரதிசயப்ரியஸ்ஸ ஏவாஸ்ய ப்ரியதமோ பவதி । யதாயம் ப்ரியதம ஆத்மாநம் ப்ராப்நோதி ததா ஸ்வயமேவ பகவாந் ப்ரயததே இதி பகவதைவோக்தம் — ...

வதா—

யான வாசயம், அந்த த்யாநம் எப்படிப்பட்டது என்பதைத் தெளிய விளக்குகின்றது. 'பக்தி ரூபத்தை அடைந்திருக்கும் அநுத்யாநத்தால மாத்ரம் (அவன்) அடையப்படுகிறான்; கேவலம் வேதநத்தால (அதாவது த்யாநத்தால்) அவன் அடையப்படுகிறானில்லை' என்பது இந்த வாக்யத்தின் கருத்து, 'ந மேதயா' என்று கேவலமான மேதை (அதாவது தயாநம்) நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? இவ்வளவு சொன்னதன் தாத்பர்யமாவது, 'எவன் மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ளவனாய் வேதாந்த சாஸ்த்ரத்திற் சொல்லப்பட்

த்யாநம் செய்கிறவன மோக்ஷத்தை அடைகிறான; மோக்ஷத்திற்கு வேறு மார்க்கம இல்லை'. 'இவ்விதம எவர்கள த்யாநிக்கிறார்களோ, அவர்கள மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள்', 'ப்ரஹ்மத்தை தயாநிக்கிறவன் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்'. இந்த வாக்யங்கள் எல்லாவற்றிலும் 'வேதநம்' எனனும் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த சப்தத்தால த்யாநமே குறிக்கப்படுகின்றது எனபது ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம். ஏனென்றால், மற்றொரு ச்ருதியில் ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு உபாயத்தைச் சொல்லுமிடத்தில், 'நிதித்யாஸிதவ்ய:' என்று தயாநத்தைச் சொலலும் சப்தமே ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எல்லா ச்ருதிகளுக்கும் ஐககண்ட்யம் சொலலவேண்டியது அவச்யமாதலால் இவ்விடத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கும 'வேதந' சப்தமும் அந்த அர்த்தத்தையே சொல்லவேண்டும் என்பதுதான் காரணம்.

'நாயமாத்மா.........' 'இப்படி வேதந சப்தத்திற்கு த்யாநமே பொருள் என்பதை ஒத்துக்கொண்டாலும, உபாயமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது தயாநமே

" புருஷ: ஸ பர: பார்த்த பக்த்யா லப்யஸ்த்வநந்யயா | "

[ஸ. கீ. 8-22.]

" பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: அஹமேவம்விதோऽர்ஜுந |
ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப || "

[ஸ. கீ. 11-54]

" பக்த்யா மாமபிஜாநாதி யாவாந் யச்சாஸ்மி தத்த்வத: |
ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விசதே ததநந்தரம் || "

[ஸ. கீ. 18-55.]

ளள வேதநம் என்னும் த்யாநம் முதலியவைகளுடன் கூடினவனாக இருக்கிறானோ, அவனுக்கு அந்த த்யாநம் அளவற்ற ப்ரீதியுடன் செய்யப்பட்டதாக ஆகும்பொழுதே பரம புருஷனை லப்யனாகிறான்' என்பதுதான். ஸ்ரீ பகவானும், 'புருஷ: ஸ பர:' 'பக்த்யா த்வநந்யயா.........', 'பக்த்யா மாமபிஜாநாதி.........' இத்யாதி வாக்யங்களால் அப்படியே சொல்லுகிறான். 'ததநந்தரம் மாம் தத ஏவ விசதே' என்பதற்கு, 'அதற்குப் பிறகு அந்தப் பக்தி என்னும் உபாயத்தாலேயே என்னை உள்ளபடி அநுபவிக்கிறான்' என்பது அர்த்தம் இவ்விடத்தில், அளவற்ற ப்ரீதியுடன்

தவிர, பக்தி யன்றே' என்னும் சங்கையை, 'நாயமாத்மா.......' என்னும் வாக்யத்தைச் சொல்லிப் பரிஹரிக்கிறார். 'நாயமாத்மா.........' என்னும் வாக்யத்தின் அர்த்தத்தைப் பார்த்தால் 'பக்தியே உபாயம்' என்பது ஸித்திக்கும். இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம்:— அயமாத்மா—இந்தப் பரமாத்மாவானது, ப்ரவசநேந ந லப்ய:—மநநத்தால் மாத்ரம் அடையத்தகுந்ததன்று; மேதயா ந (லப்ய:)--த்யாநத்தால் மாத்ரம் அடையத் தகுந்ததன்று; பஹுநா ச்ருதேந ந (லப்ய:)—ச்ரவணத்தால் மாத்ரம் அடையத் தகுந்ததன்று. யமேவைஷ வ்ருணுதே—எவனை அந்தப் பரமாத்மாவே வரிக்கிறதோ, தேந லப்ய:—அவனாலேயே அது அடையத்தகுந்தது. ஏஷ ஆத்மா ஸ்வாம் தநூம் தஸ்ய விவ்ருணுதே—அவனுக்கே அந்தப் பரமாத்மா தனது ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றது. இதில் பக்தி ஒன்றே உபாயம் என்பது எப்படி ஏற்படுகின்றது என்பது பின்வருமாறு உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பகவானால், வரிக்கப்படுகிறவன் பகவானுக்கு ப்ரியதமனாக இருத்தல் வேண்டும்; அப்படிப் புத

இதி । ததநந்தரம் மாம் தத ஏவ பக்த்யா விஶத இத்யர்த: । பக்திரபி நிரதிஶயப்ரியாநந்யப்ரயோஜநஸகலேதரவைத்ருஷ்ண்யாவஹ ஜ்ஞாநவிஶேஷ ஏவ । தத்யுக்த ஏவ தேந வரணீயோ பவதீதி தேந லப்ய இதி ஶ்ருத்யர்த: ।

கூடியதும் மற்றை எவ்வித ப்ரயோஜநமுமற்றதும் மற்றை ஸகல வஸ்துக்களிலும் வைராக்யத்தை ஜநிப்பிக்கக் கூடியதுமான ஜ்ஞாந விசேஷமே பக்தி என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட பக்தியுடன் கூடியவனே பரமாத்மாவால் வரிக்கத் தகுந்தவனானதால், 'தேந லப்ய:' [அந்த உபாஸகனால் பகவாந் அடையப்படுகிறான்] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதுதான் ச்ருதியின் அர்த்தம்.

வானுக்கு ப்ரியதமனாக இருக்கும் தன்மை பகவானிடத்தில் ப்ரீதி உள்ளவனுக்கே ஏற்படுமாகையால், அப்படி ப்ரீதி உள்ளவனே பகவானால் வரிக்கப்படுகிறான் என்பது ஸித்திக்கின்றது

ஏததுக்தம் பவதி.........இதி ஶ்ருத்யர்த:—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள உபபாதநமே இதனால் செய்யப்படுகின்றது

'புருஷ: ஸ பர:.........' இந்தக் கீதா வாக்யங்களெல்லாம், கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தத்திற்கு ப்ரமாணங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. இந்த வாக்யங்களின் அர்த்தம்: 'ஸ பர: புருஷ:—அந்த பரம புருஷன், அநந்யயா பக்த்யா லப்ய:—ஐகாந்திகமான பக்தியினாலேயே அடையப்படுகிறான்; மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ப்ரவேஷ்டும் ச—சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு என்னை உள்ளபடி அறிவதும், என்னை உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரிப்பதும், என்னை உள்ளபடி அநுபவிப்பதும், அநந்யயா பக்த்யா ஶக்ய:—அநந்ய ப்ரயோஜநமான பக்தி ஒன்றாலேயே ஸாத்யம்.' யாவாந் யஶ்சாஸ்மி—'என்னுடைய குண விபூதிகள் எவை என்பதையும் என்னுடைய ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டது என்பதையும், பக்த்யா அபிஜாநாதி—பரபக்தியைக்கொண்டே அறிகிறான், மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா—என்னை அவ்விதம் உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு, ததநந்தரம் தத ஏவ விஶதே—அதற்குப் பிறகு அந்தப் பரபக்தியினாலேயே என்னை அநுபவிக்கிறான்.'

ஸாவம்வியவார ஹக்ஷிர ஷேவஜ்ஞாநவிஶேஷஸெஷ்தாக: வர
ஷெப்ராத்தாஹரஹர-வவிபவாஜ்ஞாநவாஷெவஷகப்ராந-ஸ்ரஹீதஹக்ஷியொக
ஸாவ | யபெளாக்தம் ஹறவதா வாரமரெண,

ஸாவம்விய ... ... வஷஶா:—இபபடிபபட்ட பரம பகதியாகிற ஜ்ஞான
விசேஷததிறகு, கீழச சொலலபபட்டிருககும் பரகாரம செயயபபடும் பகதி யோகமே
காரணம அதாவது. ஆதம யாதாதமய ஜ்ஞானததுடன கூட வாணுசரம தர்மங்களை

ஹக்ஷிரவி .... ஜ்ஞாந விஶேஷ ஸாவ—'பரிபூரண ஸாக்ஷாதகாரமாகிற பர
ஜ்ஞானம வநத பிறகு பிறகும் பரீதயதிசயமாகிற பகதியினாலே எனனை அநுபவிக
கிறான (தஜோ ஊம் விஶதெ)' எனறு சொலலும வாகயததிலுளள 'பகதி' என்னும
பதத்தின அாததததை இவவிடததில விவரிககிறார அநதப பகதியானது 'பரம பகதி'
எனறு சொலலபபடும பரீதயதிசயமே நிரதிசய ப்ரியமாக இருககிறபடியால இது
அநனய பரயோஜநமாகினறது அபபடி நிரதிசய ப்ரியமாக இருககிறபடியால பகவத
ப்ராபதியில கூட அபேக்ஷை ஜநிககமாட்டாது எனபதை 'வரகமெருதாரவெதூ
ஷ்ணாவஸஷ்' எனனும பதம குறிககினறது இபபடியெலலாம விசேஷிததிருககிற
படியால பரம பகதியே இஙகுச சொலலபபடுகிறது என்று சொலலவேணடும தவிரவும்,
'விஶதெ' எனனும பதம், பாகருதி பநதததிலிருநது விடுபபட்டவனுடைய அநுப
வததைக குறிககும் அபபடிபபட்ட வீடு பெறப்பணணும பகதி பரம பகதியே ஆகு
மனறோ ?

தஷ்ஷக்த ஸாவ தெந வரணீயொ ஹவதி—அபபடிபபட்ட பகதன விஷ
யததிலதான் ஸாவேசவரனுககு தவாதிசயம உணடாகின்றது, அநதப பகதனுககுத
தான அவன கடுக மோக்ஷபராபதியைக கொடுககிறான

ஸாவம்வியவார ஹக்ஷிர ஷேவஜ்ஞாநவிஶேஷஸ்ய—இவவிடததில இந்தப
பகதி 'பாபகதி' எனறு சொலலபபட்டிருந்த போதிலும், அநதப 'பரபகதி' எனனும
பதம பரம பகதியையே குறிககினறது.

வர ஹக்ஷெர ஷ்தாவகொ ஹக்ஷியொக ஸாவ—'பகதியோகம்' இந்தப் பரம
பகதியை உதபததி செயகினறது எனபதறகு, பாதிதிநம பகதியோகம அப்யவிககப்
பட்டு வநதால அதுவே பரம பகதி தசையை அடைகினறது' எனபது அர்த்தம.

இவவிடததில உபபாதிககப்படும விஷயம உபாய ஸவரூபம். அது 'காம
யோகம் ஜ்ஞானயோகம எனனும இரண்டினாலும ஏறபடும பகதியோகமே' என்று
கீழச சொலலபபட்டது அதை இவவிடததில 'கூஜ்ஞாந-ஸ்ரஹீதஹக்ஷியொக:'
என்பதால வறபுறுததுகிறார.

“வர்ணாச்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந் |
விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்யஸ்தத்தோஷகாரக: ||”

இதி | நிகிலஜகதுத்தாரணாயாவநிதலேவதீர்ண: பரப்ரஹ்மபூத: புருஷோத்தம: ஸ்வயமேவைததுக்தவாந்—

ஸ்வகர்மநிரத: ஸித்திம் யதா விந்ததி தச்ச்ருணு ||
யத: ப்ரவ்ருத்திர்பூதாநாம் யேந ஸர்வமிதம் ததம் |
ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மாநவ: ||”

[ப. கீ. 18—46.

யெல்லாம சரிவர அநுஷடிபபதனுல மேன்மேல வளாநது வரும் பகதியோகமே இந்தப பரம பகதியின உதபததிககுக காரணமாகினறது. “வர்ணாச்ரமாசாரவதா” இத்யாதியான சலோகததால் பகவாந பராசரா இநத அாததததை விளககி இருககின ருர். ஜகத் முழுவதையும் காபபாறற வேணடுமெனறு இநதப பூலோகததில அவதாரம் செயத பர பரஹ்மமாகிற புருஷோததமனும, “ஸ்வகர்மநிரத: ஸித்திம் .. ,.. ” இதயாதியான வாகயங்களால் இதே அாததததை வெளியிடடிருககினருா. இநத வாக் யததிலுள்ள “ஸ்வகர்மணா ஸித்திம் விந்ததி” எனபதறகு, ‘சாஸதரஙகளில சொலலி

வர்ணாச்ரமாசாரவதா—இநத சலோகம, ‘அநதப பகதி காமாநுகரு ஹீதமாக இருததல் வேணடும’ எனபதறகு பரமாணமாகக கூறபபடுகினறது இதன அாத்தம —தமதம வாணஙகளுககும ஆச்ரமஙகளுககும விஹிதஙகளாயுளள காமங்களைச் சரிவரச் செயவதே ஸாவேசவரனுயிருக்கும விஷ்ணுவை ஆராதிககும் மாாககம, வேறு ஒரு மாாக்கமும அவனுடைய பரீதிககு ஹேதுவாகமாட்டாது’, அதாவது. பகவத பரீதிககு ஹேதுவாயுளள ஜஞாநததுககு வாணசரம தாமாநுஷடாநங்கள அஙகஙகள எனறு சொனனதாயிறறு

நிகிலஜகதுத்தாரண . .. இந்த விஷயததுககு பரமாணமாக பகவத் வசநத்தையும் சொல்லப போகிறவராய, அநத வசநததின மேனமையை ப்ரஸ தாவிககிருர்

ஸ்வகர்மநிரத: ஸித்திம் .. இதன பொருள் — ‘தம தம காமங்களில நிரதனுக இருககுமவன எவவிதம பரமபததததை அடைவான் எனபதைச சொல்லு கிறேன்; கேள். எனனுல் ஸருஷ்டிககபபடடவாகளாகவும என்னுடைய சரீரமாகவும் இருககும் ‘இந்தரன’ முதலானவாகளைச சொலலும் சபதஙகளால, ஸாவகாரண பூத னும் ஸர்வாநதாயாமியாகவும இருககும நானன்றே குறிககபபடுகிறேன? ஆகையால்

இதி | யதோதிதக்ரமபரிணதபக்த்யேகலப்ய ஏவ வேதாந்தவேத்ய: | ஸர்வஸ்யாயமநந்தரோக்தோபாயஸ்வரூபப்ரகார: ஸகலசிஷ்டபரிக்ருஹீதபுராதனவேதவேதாந்தவ்யாக்யானஸுவ்யக்தார்த்தச்ருதிநிகரநிதர்சிதோ(அ)யம் பந்தா: |

யிருக்கிறபடி கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதால் ஸித்தித்தும் அதனாலேயே யதாகாமம் வளர்ந்தும் வரும் பக்தியினாலேயே ஸித்தியைப் பெறுகிறான்' என்பது ஆப்தரும் பகவத் போதாயனர், டங்கர், த்ரமிடர், குஹதேவர், கபர்த்தி, பாருசி முதலான மிகவும் புகழத்தகுந்த சிஷ்டர்களெல்லாராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டும், புராதனமான வேத வேதாந்த வ்யாக்யானங்களால் தெளிய உரைக்கப்பட்டுமுள்ள அர்த்தத்தை யுடைய கணக்கற்ற வேத வாக்யங்களே இந்தவழியைக் காண்பித்திருக்கின்றன.

வர்ணாச்ரம தர்மங்களால் அவர்களை ஆராதிப்பதானது என்னை ஆராதிப்பதேயாகும். ஆகையால் வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டானங்கள் பரமபதத்திற்கு ஸாதநங்களே'

யதோதித... ... 'ஸ்வகர்மணா ஸித்திம் விந்ததி' [தம்தம்மால் அநுஷ்டிக்கப் படவேண்டிய கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதால், எல்லாரும் பரம பதத்தை அடைகிறார்கள்] என்று சொல்லி இருப்பதைப் பார்த்தால், கர்மமன்றோ பரமபத ப்ராப்திக்கு உபாய மென்று ஏற்படுகின்றது? இதனால் பக்தி உபாயமென்று எப்படிச் சொல்லப்பட்ட தாகும்?' என்று உதிக்கும் சங்கைக்கு இந்த வாக்யத்தால் ஸமாதானத்தைச் சொல்லுகிறார். 'கர்மங்களைச் சரிவர அநுஷ்டிப்பதால் ஸித்தித்தும் அதனாலேயே வளர்ந்தும் வரும் பக்தி ஒன்றினாலேயே அவன் அடையத் தகுந்தவன்' என்பதே 'ஸ்வகர்மணா ஸித்திம் விந்ததி' என்பதன் பொருள். ஆகையால் அந்தச் சங்கைக்கு அவகாசமில்லை.

ஸர்வஸ்யாயம்....... 'இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்பட்டுள்ள உபாய ஸ்வ ரூபத்தின் ப்ரகாரமானது, பெரியோர்களால் ஸாது வென்று அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கும் வேத வேதாந்த வ்யாக்யானங்களை மூலமாக உடையது' என்று சொல்லுகிறார். இதற்கு முன், உபேய ஸ்வரூபத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கு மிடத்தில், 'நான உபபாதித்திருக்கும் ப்ரகார மெல்லாம் சிஷ்டர்களால் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் வேத வேதாந்த வ்யாக்யா நத்தை மூலமாக உடையது' ["தச்சைதத்ஸர்வம் ... சிஷ்டபரிக்ருஹீதபுராதனவேதவேதாந்தவ்யாக்யாநஸுவ்யக்தார்த்தம்" 232-வது பக்கத்தைப் பார்க்கவும்] என்று சொல்லியிருப்பது போல, இவ்விடத்திலும் சொல்லப்படுகிறது. 'அத்வைதி முதலானவர்களும் தம் தம்மால் உபபாதிக்கப்படும் விஷயங்களுக்கு வேத வேதாந் தங்களையே ப்ரமாணமாகச் சொல்லுகிறார்கள் என்பது உண்மையே. ஆனால் அவர்

அதேந ஆர்வாசீந பாஹ்யாகுத்ருஷ்டிமதாநி தாநி ஸர்வாணி

நிரஸ்தாநி – ஸத்த்வரஜஸ்தமோமயமூலப்ரக்ருதிகார்யாணீத்யர்த்தமத:

அதேந . . . உக்தாநி——சார்வாக மதம், சாக்ய மதம், ஔலூக்ய மதம், அக்ஷ பாத மதம், க்ஷபணக மதம், கபில மதம், பதஞ்ஜலி மதம் ஆகிய இந்த மதங்களை அநுஸரிக்கும் வேத பாஹ்யர்களும், வேதத்தை அவலம்பித்து நிற்கும் குத்ருஷ்டிகளும், இதனாலேயே

கள் சொல்லும் அர்த்தம் சிஷ்டர்களால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. பாஷ்யகாரரால் சொல்லப்படும் அர்த்தமோ வென்றால், பகவத் போதாயநர் முதலான மஹான்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது' என்பது தாத்பர்யம். இம் மஹான்கள் வ்யாக்யானம் செய்திருக்கும் மாதிரி, அர்த்தம் செய்யும் பொழுதே, அந்த வேத வேதாந்த வாக்யங்களின் பொருள் ஸங்கதமாகின்றது என்பதைக் குறிக்கின்றது இவ்விடத்தி லுள்ள 'ஸம்வக்த்' சப்தம். டங்க:——இது ப்ரஹ்மாநந்தி என்பவரின் மற்றொரு பெயர்.

இது வரையில் உபேயத்தின் ஸ்வரூபமும் உபாயத்தின் ஸ்வரூபமும் விளக்கப் பட்டன. 'இவைகளை விளக்குவதில் கேவலம் தர்க்கம் மாத்ரம் ப்ரமாணமாகக் கொள் ளப்படவில்லை, ஆனால் தர்க்கானுக்ருஹீதமான வேதமே ப்ரமாணமாகக் கொள்ளப் பட்டது' என்பதும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. இனி, கீழ் உபபாதிக்கப்பட்டிருப்பதற்கு விருத்தமாக உபாயோபேய ஸ்வரூபங்களை வர்ணிக்கும் மதங்களெல்லாம், தர்க்கானு க்ருஹீதமான வேதத்தை விரோதிக்கின்றன என்னும் காரணத்தாலேயே அப்ரமாணங் களாகின்றன' என்பதைச் சொல்லுகிறார்

அதேந——இதனாலேயே. அதாவது 'தர்க்கானுக்ருஹீத வேதத்தை விரோதிக் கிற படியினாலேயே'.

ஆர்வாசீக. . . வேதத்தின் ப்ராமாண்யத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமல் கேவலம் தர்க்கத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டு மதஸ்தாபநம் செய்பவர்கள் சிலர். அவர்களை வேத பாஹ்யர்களென்று சொல்லுவார்கள். இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள சார்வாகர் முதலானவரெல்லாரும் வேத பாஹ்யர்களே. சிலர், வேதத்தின் ப்ராமாண் யத்தை ஒத்துக் கொள்கையிலும், வேதத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை அறியாதவர் களாய் வேதத்தின் தாத்பர்யத்துக்கு விருத்தமாக விஷய க்ரஹணம் செய்வார்கள். அவர்களைக் குத்ருஷ்டிகள் என்று சொல்வதுண்டு. நிர்விசேஷ அத்வைத வாதம் செய் பவர்கள் இம்மாதிரியான குத்ருஷ்டிகளுள் ஒரு வகுப்பினர். 'பாஹ்யர்களுடைய மதம் அப்ரமாணமாக இருந்தபோதிலும், வேதத்தை அவலம்பித்தவர்களின் மதம் அப்ரமாண மாகக் கூடுமோ? வேதத்தில் அவர்களுக்கு ருசி இருக்கின்றது என்பதே அவர்களிடம் ஸத்வ குணம் தலையெடுத்து நிற்கின்றது என்பதை ஸூசிப்பிக்கவில்லையா? அப்படி அவர்களிடம் ஸத்வ குணத்தின் உத்ரேகம் இருக்கும் பக்ஷத்தில் அவர்களுடைய மதம் அப்ரமாணமாவது ஏன்?' என்று ஒரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு அதற்கு ஸமா

𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 । 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑌿𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍄𑌣𑌾𑌂 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌨𑍈𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 —

“𑌯𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌯𑍋 𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍁𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌯𑌃 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌫𑌲𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌮𑍋𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌹𑌿 𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃”

கண்டிக்கப்பட்டவர்களாகிறார்கள். 'வேதத்தை அவலம்பித்து நிற்கும் குத்ருஷ்டிகளும், வேதத்தினுடைய அர்த்தத்தின் யாதார்த்யத்தை அறிய அசக்தர்களாய் விபரீதமாக வஸ்து க்ரஹணம் செய்கிறபடியால், அவர்களும் வேத பாஹ்யர்களைப் போன்றவர்களே' என்று **“𑌯𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌃... ...”** இத்யாதியான வாக்யத்தால் மநுவே விளக்கியிருக்க

தானம் சொல்லுகிறார். 'கேவலம் ஸத்வ குணம் இருப்பது ப்ராமாண்யத்துக்கு ஹேது ஆகமாட்டாது. ரஜஸ், தமஸ் ஸம்பந்தமற்றதும் எப்பொழுதும் இருக்கக்கூடியதுமான ஸத்வ குணத்தின் இருப்பே ப்ராமாண்யத்துக்கு ஹேது. அதுதான் வேதத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை ஜ்ஞாபிக்கும். குத்ருஷ்டிகளிடம் அப்படிப்பட்ட சுத்த ஸத்வம் இல்லையாதலால் அவர்களின் மதம் அப்ராமாண்யமாகின்றது' என்பது இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ஸமாதானம்.

𑌔𑌲𑍂𑌕𑍍𑌯𑌾𑌃—கணாத மதத்தை அநுஸரிப்பவர்கள். அக்ஷபாத பதஞ்ஜலி முதலிய சிலருடைய மதம், வேதத்தின் ப்ராமாண்யத்தை ஒருவாறு ஒத்துக்கொள்கையிலும், குதர்க்க மூலமான சில வேத விருத்தங்களான அர்த்தங்களை அவர்கள் ஒத்துக் கொள்ளுகிறபடியாலும், வேதம் என்பது ஒரு புருஷனால் செய்யப்பட்ட சாஸ்த்ரமென்று வேதத்துக்குப் பௌருஷேயத் தன்மையைச் சொல்லுகிறபடியாலும், அவர்களும் இவ்விடத்தில் பாஹ்ய கோடியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

“𑌯𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌃 ..” இது மநுவின் வாக்யம். குத்ருஷ்டிகளின் மதம் அப்ராமாணம் என்பதை இது சொல்லுகின்றது. இதன் பொருள்,—'எந்த எந்த ஸ்ம்ருதிகள் வேத பாஹ்யங்களோ, எவை எவை குத்ருஷ்டிகளோ, அவ்வவையெல்லாம் தமோகுண ஸம்பந்தம் பெற்றவை. ஆகையால் அவை அத்ருஷ்ட பலத்திற்கு ஸாதகங்களாகமாட்டா. த்ருஷ்ட பலத்துக்கு அவை ஸாதகங்களாகக் கூடும். ஆகையால் அவைகளை நிஷ்பலங்கள் என்று சொல்லாமல் '𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌫𑌲𑌾𑌃' (தேஹம் போன பிறகு அவைகளுக்குப் பலமில்லை) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. '𑌤𑌮𑍋𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃'—

இதி । ரஜஸ்தமோப்யாமஸ்ப்ருஷ்டம் ஸத்த்வமேவ யேஷாம் ஸ்வாபாவிகோ குணஸ்தேஷாமேவ வைதிகீ ருசி: வேதார்த்தயாதாத்ம்யாவபோதஶ்ச பவதீத்யர்த்த: । யதோக்தம் ஶாஸ்த்ரே

'ஸங்கீர்ணா: ஸாத்த்விகாஶ்சைவ ராஜஸாஸ்தாமஸாஸ்ததா''

கிரு. 'எவர்களுக்கு, ரஜோ குணம் தமோ குணம் இவைகளுடன் ஸம்பந்தப்படாமல் இருக்கும் உத்தமமான ஸத்வ குணமே ஸ்வபாவத்தால் ஏற்பட்டிருக்கின்றதோ, அவர்களுக்கு மாத்ரம் வேதத்தில் ருசியும் வேதார்த்தத்தின் உண்மையான ஜ்ஞானமும் உண்டு' என்பது இந்த வாக்யத்தின் தாத்பர்யம் மாத்ஸ்ய புராண வசனமாகிற ''ஸங்கீர்ணா:

இவ்விடத்தில் 'தமஸ்' என்பது ரஜோ குணத்தையும் குறிக்கின்றது என்பதை 'ரஜஸ்தமோப்யாம்' என்னும் பதம் விளக்குகின்றது.

ஸ்வாபாவிகோ குண:—ஸ்வபாவத்தால் ஏற்பட்ட குணம். அதாவது எப்பொழுதும் ஸ்தாயியாய் இருப்பது. இம்மாதிரி ஸ்தாயியாக இருக்கும் ஸத்வ குணத்தை யுடையவர்களிடம் ஒருபொழுதும் தவறுதல் நேரமாட்டாது என்பதை இந்த 'ஸ்வாபாவிக' என்னும் பதம் காண்பிக்கின்றது.

'இப்படிப்பட்ட சுத்த ஸத்வம் எந்த காந்தத்தில் இல்லையோ அது ப்ரமாணமாக மாட்டாது' என்பதைக் காண்பிக்க, ''ஸங்கீர்ணா:'' இத்யாதியான மாத்ஸ்ய புராண வசனம் கூறப்படுகின்றது. இந்த வாக்யத்திலுள்ள 'ஸங்கீர்ணா:' என்பது முதலான சப்தங்கள், கல்பங்களை நோக்கிச் சொல்லப் படுகின்றன. ஏனென்றால், அடுத்து வரும் ச்லோகத்தில் ''யஸ்மிந் கல்பே'' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? 'இந்த வாக்யம், கல்பங்களை ஸங்கீர்ணங்களென்றும் ஸாத்விகங்களென்றும் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் விபாகம் செய்கின்றதே தவிர, இவை ப்ரமாணம், இவை அப்ரமாணம் என்று சொல்லவில்லையே' என்று ஆக்ஷேபிக்கக் கூடும். ப்ரமாண அப்ரமாண விபாகம் சொல்லப்படாமல் இருக்கையிலும், ஸாத்விகாதி விபாகம் சொன்னதற்கு வேறு ஒரு ப்ரயோஜனம் இல்லையாதலால், ப்ராமாண்ய அப்ராமாண்யங்களின் நிர்ணயம் செய்வதே அந்த விபாகத்தின் தாத்பர்யம் என்று நாம் அறிய வேண்டும். இவ்விடத்தில் கல்பங்களுக்குச் சொல்லப்படும் குணப்ராசுர்ய மெல்லாம் அந்தந்தக் கல்பத்தில் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஏற்படும் குண ப்ராசுர்யத்தாலேயே ஸம்பவிக்கின்றது. 'ஸங்கீர்ணா:' என்பதற்கு 'மூன்று குணங்களும் கலந்து நிற்கும் கல்பங்கள்' என்பது பொருள்.

இதி । 'கேசித் கல்பா: ஸங்கீர்ணா:, கேசித் ஸாத்த்விகா:, கேசித் ராஜஸா:, கேசித் தாமஸா:' இதி கல்பவிபாகம் உக்த்வா, 'ஸத்த்வரஜஸ்தமோமயானாம் தத்த்வானாம் மாஹாத்ம்யவர்ணனம் ச தேஷு தேஷு கல்பேஷு புராணேஷு தத்தாதிகுணமயேன ப்ரஹ்மணா க்ரியதே' இதி சோக்த்வா

யஸ்மின் கல்பே து யத் ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா ।

தஸ்ய தஸ்ய து மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே ॥"

இதி । விசேஷதச்சோக்த்வா

ஸாத்த்விகா:" என்பதும், இந்த அர்த்தத்தையே சொல்லுகின்றது. 'சில ப்ரஹ்ம கல்பங்கள் ஸங்கீர்ணங்கள், சில ஸத்வம் நிறைந்தவை, சில ரஜஸ் நிறைந்தவை, சில தமஸ் நிறைந்தவை' என்று இந்த வாக்யத்தால் கல்பங்களைப் பிரித்துவிட்டு, பிறகு "யஸ்மின் கல்பே து . ." என்னும் ச்லோகத்தால், 'ஒவ்வொரு கல்பத்தில் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஒவ்வொரு குணம் தலையெடுத்து நிற்கின்றது, எந்தக் கல்பத்தில் எந்தக் குணம் தலையெடுத்து நிற்கின்றதோ, அந்தக் கல்பத்தில் அந்தக் குணம் நிறைந்துள்ள தேவதையின் மஹிமையே அந்தக் கல்பத்தின் ஸ்வரூப ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மாவால் வர்ணிக்கப்படுகின்றது' என்று அந்த மாத்ஸ்ய புராணமே விளக்குகின்றது அதே

ஸத்த்வரஜஸ்தமோமயானாம் தத்த்வானாம்— இவ்விடத்தில் '**தத்த்வ**' என்னும் சப்தத்திற்கு 'தேவதை' என்பது பொருள்

"**யஸ்மின் கல்பே** .... " இதன் அர்த்தம் **யஸ்மின் கல்பே**—எந்தக் கல்பத்தில், **யத் புராணம்**—எந்தப் புராணமானது, **ப்ரஹ்மணா ப்ரோக்தம்**— ப்ரஹ்மாவினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ, (**தஸ்மின் கல்பே தஸ்மின் புராணே**—அந்தக் கல்பத்தில் அந்தப் புராணத்தில்), **தஸ்ய தஸ்ய**—அந்தந்தக் குணத்தால் நிறைந்துள்ள தேவதையினுடைய, **மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே**—பெருமையானது அந்தந்தக் கல்ப ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்தபடி வர்ணிக்கப்படுகிறது 'ஸாத்விக கல்பத்தில் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஸத்வ குணமே நிறைந்து நிற்கிறபடியால், அப்பொழுது சொல்லப்படும் புராணம் ஸாத்விக தேவதையின் மஹிமையையே வர்ணிக்கின்றது, மற்றைக் கல்பங்களிலும் இம்மாதிரியே என்பது இதன் கருத்து

விசேஷதச்சோக்த்வா எந்தத் தேவதை எந்தக் குணத்துடன் கூடியது என்று விசேஷித்தும் சொல்லப்படுகின்றது.

"அக்நே: ஶிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்யதே
ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யமதிகம் ப்ரஹ்மணோ விது: ॥
ஸாத்விகேஷு ச கல்பேஷு மாஹாத்ம்யமதிகம் ஹரே: ।
தேஷ்வேவ யோகஸம்ஸித்தா கமிஷ்யந்தி பராம் கதிம் ।
ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸ்வத்யா: பித்ருணாம் ச நிகத்யதே ॥"

இத்யாதி । ஸாத்த்விகம் ஹவதி, ஶ்ருதிகேஷ்வப்ரஹ்மகல்பேஷ்வப்ரஹ்மணஸ்த்வஸ்யாவி கேஷுசித்ஸத்த்வம் ஸகஸ்தம், கேஷுசித் ரஜ:, கேஷுசித்தம: ; யதோக்தம் ஹகவதா

"ந தத்ஸ்தி ப்ருதிவ்யாம் வா திவி தேவேஷு வா புந: ।
ஸத்த்வம் ப்ரக்ருதிஜைர்முக்தம் யதேபி: ஸ்யாத்த்ரிபிர்குணை: ॥"

இதி ।

புராணத்தில், தாமஸ கல்பங்களில் அக்நி சிவன் இவர்களுடைய மாஹாத்ம்யமும், ராஜஸ கல்பங்களில் ப்ரஹ்மாவின் மாஹாத்மயமும், ஸாத்விக கல்பங்களில் விஷ்ணு வின் மாஹாத்மயமும் சொல்லப்படுகின்றன வென்றும், அந்த ஸாத்விக கல்பங்களில் அந்த ஸாத்விக புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கும் யோகத் தை உடையவர்களே உத்தம கதியை அடைகிறார்களென்றும், ஸங்கீர்ண கல்பங்களில் ஸரஸ்வதி பித்ருக்கள் இவர்களுடைய மஹிமை சொல்லப்படுகின்றதென்றும் "அக்நே: ஶிவஸ்ய" இத்யாதியான வாக்யங்களால் விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸாத்த்விகம் ஹவதி ... இதி—இதனால் ஏற்பட்டது என்னவென்றால்—'ப்ரஹ்மா முதல் முதலில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜீவன் ஆகையால், அவர் விஷ யத்திலும் சில காலங்களில் ஸத்வ குணம் மேலிட்டும் சில காலங்களில் ரஜஸ் மேலிட்டும் சில காலங்களில் தமஸ மேலிட்டும் நிற்பது உண்டு பகவானே, 'பூமியில் இருக்கும் மநுஷ்யர்கள், தேவ லோகத்தில் இருக்கும் தேவர்கள், இவர்களுள், ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ இவைகளுடன் ஸம்பந்தப்படாத ப்ராணி ஒன்று கூட இல்லை' என்று சொல்லியிருக்க

தேஷ்வேவ யோகஸம்ஸித்தா:—'அந்த ஸாத்விக கல்பங்களில், அந்தக் கல்பத் திய ஸாத்விக புராணங்களைக் கொண்டு பரதேவதா பாரமார்த்ய நிச்சயத்தைச் செய்து, மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய அநந்ய யோகமாகிற பரமைகாந்தித்வத்தை ஸாதித்துக் கொண்டவர்களே' என்பது தாத்பர்யம்

ஸாத்த்விகஸ்து ஹவதி—இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் உபபாதநமாவது.—'ப ஹ்மா ஒரு ஜீவன் ஆகையால் அவர் குணவசரா, சில கல்பங்களில் ஸத்வ குணமும் சில கல்பங்களில் ரஜோ குணமும் சில கல்பங்களில் தமோ குணமும் மற்றும் சில கல்பங் களில் மூன்று குணங்கள் கலந்தும் அவரிடம் நிற்கும் ஸகல புராணங்களுக்கும் அவரே கர்த்தா. ஸத்வ குணம் நிறைந்திருக்கும்பொழுது சொல்லப்பட்டிருக்கும் புராணங்கள் தாம் ப்ராமாணிகங்கள் அவை விஷ்ணுவின் மஹிமையையே கூறுகின்றன ஆகையால் விஷ்ணுவின் பெருமையைச் சொல்லும் புராணங்களையே நாம் ப்ரமாணங் களாக அங்கீகரிக்கவேண்டும்' என்பது தான்.

"𑌯𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌿𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈"

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑌾𑌰𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌚 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 । 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇 𑌸𑌤𑌿

கிறா வேதம், 'பகவான் முதலில் பரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்தான், அவனுக்கு வேதங்களையும் கொடுத்தான்' என்று பரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறாரென்றும் அவர் சாஸ்த்ர வசயரென்றும் சொல்லுகிறபடியால், அவர் ஒரு க்ஷேத்ரஜ்ஞர் என்பது ஏற்படுகிறது ஸாத்விக காலங்களில் செய்யப்பட்டுள்ள புராணங்களும் ராஜஸ தாமஸ காலங்களில் செய்யப்பட்டுள்ள புராணங்களும் பரஸ்பரம் விரோதிக்கும்பொழுது, 'ஸாத்விக காலத்தில் செய்யப்பட்டவைகளே யதார்த்த

'𑌨 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿 ..", இது கீதா வாக்யம் [18—40] இதன் பொருள் — பூமியில் மநுஷ்யர்களுக்குள்ளும் தேவலோகத்தில் தேவர்களுக்குள்ளும், பரஹ்மா முதலான ஸ்தாவர பர்யந்தங்களான ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்ருஷ்ட ஸம்ஸாரிகளுள்ளும், குண த்ரயத்திற்கு உட்படாத ப்ராணி ஒன்று கூட இல்லை. அதாவது ஸகல ஸம்ஸாரிகளும் குணத்ரய வசயர்கள் என்று சொன்னதாயிற்று 'பரஹ்மாவும் ஸம்ஸாரிகளுள் ஒருவராதலால், அவரும் மற்றை ஸம்ஸாரிகளைப் போல குணவசயரே' என்பதற்கு இது ப்ரமாணம்.

"𑌯𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂 ...'—இந்த ச்ருதி வாக்யம், பரஹ்மாவும் ஸம்ஸாரி கோடியைச் சேர்ந்தவர் என்பதற்கு ப்ரமாணம் "𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿" என்பதால் பரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ப்ராணிகளுள் ஒருவர் என்பதும், "𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌿𑌣𑍋𑌤𑌿" என்பதால் அந்த பரஹ்மா சாஸ்த்ரத்துக்குக் கட்டுப்படவேண்டியவர்களுள் ஒருவர் என்பதும் விளங்குகின்றன. சாஸ்த்ரத்துக்குக் கட்டுப்படவேண்டியவர்களுக்கே சாஸ்த்ரம் கொடுக்கப்படுமென்றோ ?

𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌾𑌯𑍈𑌵—'புராணங்களெல்லாம் ஒரே தேவதையின் மாஹாத்மயத்தைப் பற்றி பேசவில்லையே! சில புராணங்கள் விஷ்ணுவையும் மற்றும் சில வேறு தேவதைகளையும் புகழ்கின்றனவே! இவைகளுள் எவை அங்கீகரிக்கத்தக்கவை? எவை த்யஜிக்கத்தக்கவை? என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கும் பொழுது, அந்தச் சங்கையின் பரிஹாரத்தை 'எந்த தேவதையை

ஸாத்விகாஸ்த்வேவ புராணம் யதார்த்தம் தத்வயாதாத்ம்யப்ர-
போதயதீதி புராணநிர்ணயாயைவேதம் ஸத்வநிஷ்டேந ப்ரஹ்மணோக்தமி-
தீதி விஜ்ஞாயத இதி ।

ஸத்வாதீநாம் கார்யம் ச பகவதைவோக்தம்—

"ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம் ரஜஸோ லோப ஏவ ச ।
ப்ரமாதமோஹௌ தமஸோ பவதோऽஜ்ஞாநமேவ ச ॥"

ஸ. கீ [14-1]

தும், அதற்கு விரோதிகளும் மற்றவையெல்லாம் அயதார்த்தம்' என்று புராணங்களின் நிர்ணயத்தைச் செய்யும் பொருட்டே 'இது ஸத்வநிஷ்டரான பரஹ்மாவினால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது' என்று கூறப்படுகிறது.

ஸத்வாதீநாம் .... இதி—ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் இந்த மூன்று குணங்களின் செய்கையை ஸ்ரீ பகவானே ஸ்ரீ பகவத் கீதையில் "**ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ..** "

பஹுவான புராணங்கள் புகழ்கின்றனவோ அதைப்பற்றி பேசும் புராணங்களே அங்கீகரிக்கத்தக்கவை, மற்றவை த்யாஜ்யங்கள்' [**ஹூயஸாம் ஸ்யாத் ப்ரமாணதா**] என்னும் ந்யாயத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு நாம் செய்யலாமோவென்று ஒரு எண்ணம் தோன்றக்கூடும். அது சரியன்று, 'எவை ஸத்வநிஷ்டரான பரஹ்மாவால் சொல்லப்பட்டவையோ அவைகளே பரிக்ராஹ்யங்கள், மற்றவை த்யாஜ்யங்கள்' என்று வக்தாவின் குணத்திற்குத் தக்கபடி ப்ராமாண்ய அப்ராமாண்ய விபாகம் செய்யப்படவேண்டும் என்பது தான் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் விஷயம்.

ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே.... இதன் பொருள் — ஸத்வகுணம் வ்ருத்தி அடைந்தால், அதிலிருந்து ஆத்ம யாதாத்ம்ய அபரோக்ஷ ரூபமான ஜ்ஞானம் ஜனிக்கின்றது, ரஜஸ் வ்ருத்தி அடைந்தால், அதிலிருந்து ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலங்களில் லோபம் ஜனிக்கின்றது, தமஸ் வ்ருத்தி அடைந்தால், அதிலிருந்து அனவதான நிமித்தமான அஸத் காமங்களில் ப்ரவ்ருத்தியும், அந்த ப்ரவ்ருத்தியினால் விபரீத ஜ்ஞானமும், அந்த விபரீத ஜ்ஞானத்தால் அதிகதரமான தமஸ்ஸும், அந்தத் தமஸ்ஸால் ஜ்ஞானாபாவமும் ஜனிக்கின்றன. இந்த வாக்யத்திலிருந்து ஸாத்விக மொன்றே அங்கீகரிக்கத்தக்கது என்பது வ்யக்தமாகின்றது.

ப்ரவ்ருத்திம் ச...... ஸம்ஸாரிகளுடைய ப்ரவ்ருத்தி, குணங்களுக்குத் தக்கபடி மாறுகின்றது என்பதை இந்த ச்லோகங்கள் விளக்குகின்றன. இந்த ச்லோகங்

‘ ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச கார்யாகார்யே பயாபயே ।
பந்தம் மோக்ஷம் ச யா வேத்தி புத்திஸ் ஸா பார்த்த ஸாத்த்விகீ ।
யயா தர்மமதர்மம் ச கார்யம் சாகார்யமேவ ச ।
அயதாவத் ப்ரஜாநாதி புத்திஸ் ஸா பார்த்த ராஜஸீ ॥
அதர்மம் தர்மமிதி யா மந்யதே தமஸாவ்ருதா ।
ஸர்வார்த்தாந் விபரீதாம்ஶ்ச புத்திஸ் ஸா பார்த்த தாமஸீ ॥ ”

ஸ.கீ. 18-30,31,32.]

இதி । ஸர்வாஸு புராணாஸு ப்ரஹ்மண: ஸகாஶாதுபலப்தவேதார்த்தஸ்யைவ ஸர்வாணி புராணாநி புராணகாராஶ்சக்ரு: । யதோக்தம்

இதயாதியான ச்லோகததாலும, “ப்ரவ்ருத்திம்ச....” இதயாதியான சலோகங களாலும வெளியிட்டி நக்கிறா ஸகல புராணகாராகளும ஸகல புராணாதகங களையும பரஹமாவினிடமிருநது அறிநது கொணடே ஸகல புராணஙகளையும்

களின பொருள —‘இவை மோக்ஷ ரூபமான சரேயஸ்ஸை ஸாதிததுக கொடுககும தாமஙகள , இவை அதைக காட்டிலும வேறுபட்ட ஐஹிக மேனமையை ஸாதிததுக கொடுபபவை’ எனறு உளளபடி அவைகளை அறிவிககும புததி, ஸாதவிக புததி; அமமாதிரியே அநத புததி, தேச கால அவஸதா விசேஷஙகளில் ‘இவை செயயத தககவை’ இவை செயயத தகாதவை’ எனபதையும அறிவிககும; சாஸ்தரததைக கடபபது பயஹேது வெனபதையும சாஸ்தரததை அநுஸரிதது நடபபது அபய ஹேது வெனபதையும, அம்மாதிரியே ஸமஸாரததின உணமையையும மோக்ஷததின உணமையையும அது அறிவிககும கீழச சொலலபபடடுளள இரணடு வித தாமஙகளை யும காரயாகாரயஙகளையும எநத புததி உளளபடி அறிவிககவிலலையோ அது ராஜஸம எநத புததியானது தமஸ்ஸால மூடபபடடதாயக கொணடு, தாமததை அதாமமெனறும அதாமததைத தாமமென்றும, இமமாதிரி ஸகல விஷயஙகளையும விபரீதமாகத தோறறு விககினறதோ அது தாமஸம.

ஸர்வாஸு புராணாஸு ..‘ஸகல புராணஙக்ளுக்கும் பரஹ்மாவையே காததாவாகச சொலலககூடுமோ? பராசரா முதலான மஹாஷிகளைப புராண காததாக களாகப பெரியோாகள செலலியிருககிறாகளே ’ எனனும சஙகைககுப பரிஹாரமாக வஸ்து ஸ்திதியை விவரிககிறா. பரஹமாவினிடமிருநதே புராண விஷயங

"கஶ்யாதி யஶாவலேவ-ஓஂ ஓக்ஷாஜெஷீ ஐ-ஒநிஸாதஜெஃ।
வரஷு஁ வெ்ாவா௶ ஹமவா௶ஜ்யொ௶ஃ விதாஐஹஃ॥"
ஐதி।

ஸவள௱-ஷெயெஷு- வெஓவாகெஷீஷு- வா௱ஹா௱வி௱-ஐெஷு- கஶ்ஸிதி

செய்திருக்கிறார்கள் என்பதும் "கஶ்யாதி ....." இத்யாதியான ச்லோகத்தால் வ்யக்தம்

ஸவள௱-ஷெயெஷு- திஷ்யதெ—அபௌருஷேயங்களாயுள்ள வேதவாக்யங்கள் பரஸ்பரம் விரோதித்தால், அந்த விரோதத்துக்கு எவ்விதம் நிர்வாஹம்

களை அறிந்து கொண்டு மஹர்ஷிகளெல்லாரும் தம்தம் புராணங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பது தான் வஸ்து ஸ்திதி

ஸவள௱-ஷெயெஷு-. இது வரையில் சொல்லிவந்தது என்னவென்றால் —'தத்வ நிர்ணய விஷயத்தில் சார்வாகன் முதலான வேத பாஹ்யர்களின் வாக்யம் ப்ரமாணமாக மாட்டாது; வேதத்தை அவலம்பிக்குமவர்களுக்குள்ளும் சிலர், வேதத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை அறியுமளவு சுத்த ஸத்வ நிஷ்டர்களன்றிக்கே கேவலம் வேதத்தில் ஒருவித ருசியைப் பெறுவிக்கும் ஸ்வல்ப ஸத்வ குணம் மாத்ரம் பொருந்தினவர்களாக இருக்கிறபடியால் அவர்களுடைய வாக்யமும் ப்ரமாணமாகமாட்டாது, எவர் வேதத்தை ப்ரமாணமாக அவலம்பிப்பதுடன் சுத்த ஸத்வ நிஷ்டர்களாகவும் இருக்கிறார்களோ அவர்களுடைய வாக்யமே ப்ரமாணமாகமாட்டும்' என்று முதலில் நிரூபித்து விட்டு, பிறகு 'வேதத்தையே அவலம்பித்து அதன் அர்த்தத்தை வெளியிடும் பொருட்டு அதற்கு உபப்ருஹ்மணங்களாகிற புராணங்களைச் செய்துள்ள புராண கர்த்தாக்களுள் எவர்கள் சுத்த ஸத்வ நிஷ்டர்கள்? எவர்களுடைய புராணங்களை நாம் ப்ரமாணங்களாக அங்கீகரிக்கக்கூடும்?' என்பதை விளக்கப் புகுந்தவராய், 'ஸகல புராணங்களுக்கும் ப்ரஹ்மா ஒருவரே வக்தாவாக இருக்கச் செய்தேயும், அவர் குண த்ரய வச்யரானபடியால், அவருக்கு ரஜஸ்தமோ குணங்கள் மேலிட்டிருக்கும் பொழுது அவரிடமிருந்து வெளிவந்த புராணங்களை த்யஜித்து விட்டு ஸத்வ குணம் மேலிட்டிருக்கும் பொழுது அவர் சொன்னவற்றை ஸ்வீகரித்தல் வேண்டும்' என்று நிதர்சனம் செய்தார். 'அது தான் எப்படி விளங்கும்?' என்பதை, 'எவையெவை விஷ்ணுவின் மாஹாத்ம்யத்தைக் கொண்டாடுகின்றன

அத² தாத்பர்யநிஶ்சயாயாவிரோத⁴: ஸ ஏவ பூர்வோக்த: । யதா²விரோத⁴ வக்தவ்யமிதி

“ப்ராணம் மநஸி ஸஹ கரணைர் நாதா³ந்தே பரமாத்மநி ஸம்ப்ரதிஷ்டா²ப்ய த்⁴யாயீதேஶாநம்”,

---

செய்யத்தக்கூடும்? என்னில், பூர்வாபர பர்யாலோசனம் செய்து அதனால் தாத்பர்யத்தை நிச்சயிக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த விரோதத்துக்கு நிர்வாஹம் ஏற்படுமென்று கீழே சொல்லி இருக்கிறோம் ‘ப்ராணம் மநஸி” “ப்³ரஹ்ம விஷ்ணு

வோ அவையவை ஸத்வ குணம் மேலிட்ட காலத்திற் சொல்லப்பட்டவை’ என்னும் ப்ரமாண வாக்யத்தால் தெளிவித்தார் இது தான் இதுவரையில் சொன்ன விஷயம் இனி, ‘பௌருஷேயங்களாயுள்ள புராணங்களின் ப்ராமாண்யத்தையும் அப்ராமாண்யத்தையும் அந்தப் புராணங்களின் வக்தாவினுடைய குணதோஷங்களைக் கொண்டு நிர்த்தாரணம் செய்வது உபபந்நமேயாயினும், அபௌருஷேயமாயுள்ள வேத வாக்யங்கள் பரஸ்பரம் விரோதித்தால் அவ்விடத்தில் எவ்விதம் நிர்வாஹம் செய்யக்கூடும்?’ என்னும் விஷயத்தை விசாரிக்கிறார்

தாத்பர்யநிஶ்சயாயாவிரோத⁴: ஸ ஏவ பூர்வோக்த:—‘கீழ்ல, அபேத ச்ருதிகளெல்லாவற்றுக்கும் பூர்வாபர பர்யாலோசனை முதலியவைகளைச் செய்து அது வழியாக அவைகளின் தாத்பர்யத்தை நிச்சயித்து எம்மாதிரி நிர்வாஹத்தைச் செய்தோமோ, அம்மாதிரியே இவ்விடத்திலும் அவிரோத நிர்வாஹம் செய்யக் கூடும் என்று சொல்லுகிறார் இவ்விடத்தில் சங்கிக்கப்படும் விஷயம் என்னவென்றால்—‘ சில ச்ருதி வாக்யங்கள் சிவனை ஜகத் காரண வஸ்துவாகவும் ஆகையால் அவனே த்யாநிக்கப்பட வேண்டியவனென்றும் கூறுகின்றன; மற்றும் சில வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மாவையும் இந்த்ரனையும் வேறு மற்றை தேவதைகளையும் த்யேய வஸ்துவாகப் புகழ்கின்றன. மற்றும் சில ச்ருதிகள் விஷ்ணுவை ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுகின்றன வேறு சில ச்ருதிகள், ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இவர்களெல்லாரும் உண்டுபண்ணப்படுகிறார்களென்றும், இவர்களைக் காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டமான வேறொன்றே ஜகத்காரணமென்றும் சொல்லுகின்றன இவ்விதம் இருக்கையில் ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரப்ரஹ்மமென்றும் அவனே த்யாநம் செய்யத்தகுந்தவனென்றும் சில ச்ருதி வாக்யங்களை மாத்ரம் அவலம்பித்து நாம் நிர்த்தாரணம் செய்யக்கூடுமோ?’ என்பதே

“ப்ராணம் மநஸி . . . . .” இதன் பொருள்:—ஸகல இந்த்ரியங்களையும்

"ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ்தே ஸர்வே ஸம்ப்ரஸூயந்தே ந காரணம்; காரணம் து த்யேய: ஸர்வைஶ்வர்யஸம்பந்ந: ஸர்வேஶ்வர: ஶம்புராகாஶமத்யே த்யேய:" [அதர்வஶிகா],

'யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித் யஸ்மாந்நாணீயோ ந ஜ்யாயோऽஸ்தி கஶ்சித் । வ்ருக்ஷ இவ ஸ்தப்தோ திவி திஷ்டத்யேகஸ்தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம் ॥" [ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்]

"ததோ யதுத்தரதரம் ததரூபமநாமயம், ய ஏதத்விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி, அதேதரே து:கமேவாபி யந்தி, ஸர்வாநநஶிரோக்ரீவ: ஸர்வபூதகுஹாஶய: । ஸர்வவ்யாபீ ஸ பகவாந் தஸ்மாத் ஸர்வகத: ஶிவ:",

---

ருத்ரேந்த்ரா:", 'யஸ்மாத் பரம்", "ததோ யதுத்தரதரம்", 'யதத:," ததக்ஷரம்" இத்யாதியான வாக்யங்களுக்கும், கீழே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள

பாஹ்ய விஷயங்களிலிருந்து நிரோதம் செய்து கொண்டு அவைகளைப் பரமாத்மாவினிடத்தில் நிலை நிறுத்தி ஈசானனை த்யானம் செய்யவேண்டும்

"ப்ரஹ்மவிஷ்ணு . " இதன் பொருள் —ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இந்த்ரன் இவர்களெல்லாரும் உண்டு பண்ணப்படுகிறார்கள் ஜகத் காரணமொன்றே உண்டுபண்ணப் படுகிறதில்லை அது தான் த்யானம் செய்யப்படத் தகுந்தது. ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்நனாகவும் ஸர்வேச்வரனாகவுமுள்ள சம்புவே ஆகாசத்தின் நடுவில் த்யானிக்கத் தகுந்தவன்

யஸ்மாத் :—இதற்கு ஆபாதத் தோன்றும் அர்த்தமாவது 'எவனைக் காட்டிலும் பரமான வஸ்துவும் அபரமான வஸ்துவும் இல்லையோ, எவன் வ்ருக்ஷம் போல ஆகாசத்தில் ஒருவனாக நிற்கிறானோ, அவனாலே இந்த விச்வம் முழுவதும் பூர்ணமாய் இருக்கின்றது அதற்கு மேற்பட்டது யாதொன்று உண்டோ அது ரூபமற்றது, தோஷமற்றது எவர்கள் அதை அறிகிறார்களோ அவர்களே மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள், மற்றவர்களெல்லோரும் து:க்கத்தையே அடைகிறார்கள் அந்த வஸ்துவுக்கு எவ்விடத்திலும் முகம் சிரஸ் கழுத்து அது ஸர்வ ப்ராணிகளின் ஹ்ருதய குஹையிலும் வஸிக்கின்றது; அது ஸர்வவ்யாபி, அது சிவனெனப்படும் பகவானே.'

"யதா தமஸ்தந்ந திவா ந ராத்ரிர் ந ஸந்ந சாஸச் சிவ ஏவ கேவல:"
[ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்]

நாராயணனே பர பரஹ்மம' எனபதறகும எபபடி தாதபாய நிசசயததால அவிரோதம சொலலககூடும? எனனில இது மிகவும அலபமான விஷய

"யதா தம: ....இதன பொருள —இநத ஜகத முழுவதும தமஸ்ஸாகிற அவஸதையில இருநத பொழுது, பகல எனறும இரவு என்றும எவவித கால விபாக முமஇலலை; ஸத எனபதும இலலை, அஸத எனபதும இலலை, கேவலம சிவன் மாதரம இருநதான

இதயாதி—இவை போனற மறறை வாகயஙகள "ஹிரணயகரப: ஸம வர்ததாகரே" இதயாதியான வாகயஙகள சிவனை ஜகத காரணமாகச சொலவது போல பரஹமாவையும மறற தேவதைகளையும ஜகத காரணமாகச சில வாகயஙகள் சொல்லுகினறன அவை இவவிடததில விவக்ஷிதஙகள இநத வாகயஙளெலலாம இருககையில எவவிதம நாம 'நாராயணனே ஜகத காரணம்' எனறு நிரதாரணம செயயககூடும? என்பதுதான இவவிடததில செயயபபடும சஙகை

உததரமேதத்—இநதச சஙகை மிகவும அலபமானது இதைப பரிஹரிகக ஆரமபிககிறவராய, முதலில தமது பக்ஷததைச சொல்கிறார வேதவித்" இதயாதியான சலோகததால, இவவிடததில விவரிககபபடும ஸ்வ பக்ஷம எவ்விதம சிறநதது எனறால —சருதி வாகயஙகளுள ஜகத ஸருஷ்டி பரளய பரகரணஙகளில காணபபடும வாகயஙகள பலவுணடு அவைகளுள முகயமானவை —(1) "ஸதேவ ஸோமயேதம் அக்ர ஆஸீத்" (2) 'ப்ரஹ்ம வா இதமேக மேவாக்ர ஆஸீத், (3) 'ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத், (4) ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத். இவை யெலலாம ஜகத காரணம எது வெனனும ஆகாஙகையை வெளியிடுகின்றன இவை களின பொருள—(1) ஸத எனபபடும வஸது வொனறே முதலில் இருநதது, (2) பரஹ்மம எனபபடும வஸ்து வொன்றே முதலில் இருநதது, (3) ஆதமா வெனனப படும வஸது வொனறே முதலில இருந்தது, (4) நாராயணன ஒருவனே முதலில் இருநதான இவவிடததில் 'ஸத' 'பரஹ்மம' 'ஆதமா' 'நாராயணன' என்னும

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿; ‘𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮’ 𑌇𑌤𑌿 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌥𑌂 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃? । 𑌅𑌤𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ।

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍀𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌪𑌬𑍃𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃 𑌸𑌾𑌂𑌗𑌾 𑌹𑌰𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌜𑌗𑌜𑍍𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑍍 ॥

என்றே நாம் பதில் சொல்வோம். ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸம் புராணம் மீமாம்ஸா ந்யாயங்கள் இவைகளால் உபப்ருஹ்மணம் செய்யப்படும் வேதங்கள், தமது ஸகல அங்கங்களுடனும், விஷ்ணுவையே ஜகத்தின் ஜநம ஸ்திதி ப்ரளயங்களுக்

சப்தங்கள் வெவ்வேறு வஸ்துக்களைக் குறிக்கின்றனவென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அப்பொழுது இந்த வாக்யங்களெல்லாம் பரஸ்பரம் விருத்தங்களாகப் பரஸங்கிக்கும் அது அநிஷ்டம் பரஸ்பரம் விருத்தம் போலத்தோன்றும் வாக்யங்களுக்கு ஐக கண்டயம் சொல்வது ந்யாயத்துக்கு ஒத்திருந்தால் அப்படிச் சொல்வதே உத்தமமன்றோ? இவ்விடத்தில் மீமாம்ஸா ந்யாயங்களை அவலம்பித்து ‘ஸத்,’ ‘ப்ரஹ்ம’ ‘ஆத்மா’ என்னும் சப்தங்களெல்லாம் நாராயணனிடத்திலேயே பர்யவஸிக்கின்றன வென்று நிரூபிப்பது ஸாத்யம். எப்படியெனில்—‘ஸத்’ என்னும் சப்தம் ஸத்தையுடன் கூடிய வஸ்து வெல்லாவற்றையும் குறிக்கின்றது, அதாவது ப்ருஹத்தாக (பெரியவையாக) இருப்பவை அப்ருஹத (அளவுக்கு உட்பட்டவையாக) இருப்பவை இவை யெல்லாவற்றுக்கும் அது வாசகம் என்றதாயிற்று, ‘ப்ரஹ்ம’ என்னும் சப்தம் ப்ருஹத்தாக இருக்கும் மவைகளை மாத்ரம் குறிக்கின்றது ஆகையால் ‘ஸத்’ என்பது ஸாமாந்ய வாசகமாகவும் ‘ப்ரஹ்ம, என்பது விசேஷ வாசகமாகவும் ஆகின்றது இம்மாதிரியே ‘ப்ரஹ்ம என்னும் சப்தம் ஜீவனகளாகிற சேதந வஸ்துவையும் ப்ரதாநமாகிற அசேதந வஸ்துவையும் குறிக்கின்றது; ஆத்மா என்னும் சப்தம் சேதந வஸ்துக்களை மாத்ரம் குறிக்கின்றது. ஆகையால் ‘ப்ரஹ்ம’ என்பது ஸாமாந்ய வாசகம், ‘ஆத்மா’ என்பது விசேஷ வாசகம் அம்மாதிரியே ‘ஆத்மா’ என்னும் சப்தம் ஸர்வ சேதநர்களையும் குறிக்கின்றது, ‘நாராயண’ என்பது பரமாத்மா ஒரு சேதநனை மாத்ரம் குறிக்கின்றது. ஆகையால், ‘ஆத்மா’ என்பது ஸாமாந்யமாகவும் ‘நாராயண’ என்பது விசேஷமாகவும் ஆகின்றன. இப்படி பூர்வம் ஸாமாந்ய சப்தமாகவும் உத்தரோத்தரம் விசேஷ சப்தமாகவும் ஒரு இடத்தில் ப்ரயோகம் காணப்பட்டால், அவ்விடத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள ஸாமாந்ய சப்தங்களெல்லாம் அவைகளுக்கு விசேஷமாயிருக்கும் சப்தங்களால் குறிக்கப்படும் வஸ்துவிலேயே பர்யவஸிக்கின

"ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" "யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே, யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி, யத் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி, தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ, தத் ப்ரஹ்ம" இதி

க்கு காரணமாகச் சொல்லுகின்றன. எப்படியெனில் — "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" என்னும் ஸூத்ரம் சொல்லுகிறபடி, "யதோ வா" இத்யாதியான வாக்யத்திலிருந்து, ஜகத்தின் ஜந்மம் முதலியவைகளுக்குக் காரணமாயிருக்கும் வஸ்து

றன் என்பது ஒரு மீமாம்ஸா ந்யாயம். அந்த ந்யாய ப்ரகாரம் இவ்விடத்தில், 'ஸத்' என்னும் ஸாமாந்ய சப்தம், 'ப்ரஹ்மம்' என்பதால் குறிக்கப்படும் விசேஷத்தில் பர்யவஸிக்கின்றதென்றும், 'ப்ரஹ்மம்' என்னும் ஸாமாந்ய சப்தம் 'ஆத்மா' என்பதால் குறிக்கப்படும் விசேஷத்தில் பர்யவஸிக்கின்றதென்றும், 'ஆத்மா' என்னும் ஸாமாந்ய சப்தம் 'நாராயண' என்பதால் குறிக்கப்படும் விசேஷத்தில் பர்யவஸிக்கின்றது என்றும் விதிக்கிறபடியால், இந்த வாக்யங்களெல்லாம் நாராயணனையே ஜகத்காரணமென்று சொல்லுகின்றனவென்று நிச்சயிக்கக்கூடும். இந்த அர்த்தத்தை நமது பூர்வாசார்யர்களின் திவ்யஸூக்திகளில் பஹுவாகக் காணலாம். பின்வரும் ச்லோகம் ஸ்ரீ கூரேசனுடைய ஸூக்தி.

"யந்மூலகாரணபதாந்வித ஸ்ருஷ்டிவாக்யை
ப்ரஹ்மேதி வா ஸதிதி வாத்மதயைவ தத் |
நாராயணஸ்ஸ இதி உபோபநிஷத்ப்ரஸித்தி
ஸர்வாதிகீ வ்ருஷகிரீசதயோபவந்தம் ஜநஜந்மதேநாத் ||"

"ஜந்மாத்யஸ்ய யத" — இது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களில் இரண்டாவது ஸூத்ரம். காரண வாக்யங்களை உதாஹரிக்கப்புகும்பொழுது ஸூத்ரத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு லக்ஷண வாக்யத்தைச் சொல்லுகிறார். இந்த ஸூத்ரத்தின் பொருள் —அஸ்ய-விவித விசித்ர போகத்ரு போக்ய பூர்ணமான இந்த ஜகத்துக்கு, யத —எதனிடமிருந்து, ஜந்மாதி - உத்பத்தி முதலியவை உண்டாகின்றனவோ, தத் — அது, ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மம். "யதோ வா இமாநி" இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யம், ஜகஜ் ஜந்மாதி காரணரூபமான லக்ஷணத்தைக்கொண்டு ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்க சக்தமா இல்லையா வென்று ஸம்சயம் வர, அப்படி ப்ரதிபாதிக்க அது சக்தமென்று இந்த ஸூத்ரம் சொல்லுகின்றது. அப்படி அந்த ச்ருதிவாக்யம் சக்தம் என்பதைக் குறிப்பதற்காகவே இவ்விடத்தில் இந்த ஸூத்ரம் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

"யதோ வா ... ." — இது ப்ருகு வல்லீ வாக்யம். இதன் பொருள் :— எதனிடமிருந்து இந்த பூதங்களெல்லாம் உண்டாகின்றனவோ, எதை ஆதாரமாகக்கொண்டு அவை ஜீவிக்கின்றனவோ, எதில் அவையெல்லாம் லயத்தை அடைகின்றனவோ அதை ப்ரஹ்மமென்று அறி.

ஜந்மாதி³காரணம் ப்³ரஹ்மேத்யவக³ம்யதே। தச்ச ஜக³த்ஸ்ருஷ்டிப்ரலயப்ரகரணேஷ்வேவாவக³ந்தவ்யம் ஜக³து³பாதா³நதா நிமித்ததா அந்தர்யாமித்வாதி³ரூபேண பரமகாரணம், "ஸதே³வ ஸோம்யேத³மக்³ர ஆஸீத்" இதி ஸச்ச²ப்³தா³பி⁴ஹிதமேவேத்யவக³ம்யதே। ஶாகா²ந்தரே: "ப்³ரஹ்ம வா இத³மேக ஏவாக்³ர ஆஸீத்" இதி பராகாங்க்ஷே ப்³ரஹ்மஶப்³தே³ந வ்யபதி³ஷ்ட:, ததா²,

---

ப்ரஹ்மமென்றே அறியப்படுகின்றது. அப்படி ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் அந்தர்யாமியாகவும் இருக்கிறவும், சுருதி வாக்யங்களுள் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய ப்ரகரணங்களில் காணப்படும் வாக்யங்களிலிருந்தே அறியப்பட வேண்டியதுமான அந்த ஜகத்காரண வஸ்து, "ஸதே³வ" இத்யாதி வாக்யத்தில் 'ஸத்' என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் வஸ்துவே என்று அந்த "ஸதே³வ" இத்யாதியான வாக்யத்திலிருந்து அறியப்படுகின்றது. வேறொரு சாகையில் காணப்படும் "ப்³ரஹ்ம" இத்யாதியான வாக்யமும் ஜகத்துக்குக் காரணம் யாது என்னும் ஆகாங்க்ஷையையே விவரிக்கிறபடியால், 'ஸத்' என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் அந்தக் காரண வஸ்து

தத்³ - 'ஜகத்காரணம் எதுவோ அது ப்ரஹ்மமாக இருக்கட்டும். அந்த ஜகத்காரண வஸ்து எதுவென்பது தெரியவில்லையே' என்று உண்டாகக் கூடிய சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் அதை அறிவதற்கு ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய ப்ரகரணங்களில் இருக்கும் வாக்யங்களையே பார்க்கவேண்டு மென்று அந்த வாக்யங்களை உதாஹரிக்கிறார் "ஸதே³வ ஸோம்ய ..". இது சாந்தோக்யம் 6-வது அத்யாயத்தில் காணப்படுகின்றது இதன் பொருளை 51, 52-வது பக்கங்களில் காண்க

ஜக³து³பாதா³நதா. ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமும் நிமித்த காரணமும் எல்லாம், 'ஸத்' என்று சொல்லப்படும் வஸ்துவே. அது, ஜகத்துக்கு அந்தர்யாமியாகவும் இருந்துகொண்டு பரம காரணமுமாகின்றது என்பது இந்த சுருதிவாக்யத்தின் தாத்பர்யம். [உபாதாந காரணம் நிமித்த காரணம் இவைகளின் அர்த்தம் கீழே விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது]

இவ்விடத்தில் வேறு சில சங்கைகளும் செய்யக்கூடும் "நஸந் நாஸந் ஶிவ ஏவ கேவல:" (முதலில் ஸத்தும் இல்லை அஸத்துமில்லை, சிவன் ஒருவனே இருந்தான்) என்னும் வாக்யம் சிவனுக்கு ஜகத் காரணத்வத்தைச் சொல்லுகின்றதே, இதை அநாதரிக்கக் கூடுமோ? என்பது ஒரு சங்கை. இதற்குப் பரிஹாரம் —'இவ்விடத்தில் 'சிவன்' என்னும் சப்தம் அந்தப

ஸச்சப்தேந ப்ரஹ்மஶப்தாபிஹிதைகத்வமவகம்யதே। அயமேவார்த்த: ஶாகாந்தரே ‘ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்’’ இத்யாத்மஶப்தேநாபிஹித:, ததா ச ஸத்ப்ரஹ்மஶப்தாபிஹிதஸ்யாத்மஶப்தேநாபிஹிதைகத்வமவகம்யதே। ஶாகாந்தரே அயமேவார்த்த: “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீந்ந ப்ரஹ்மா நேஶாநோ நேமே த்யாவாப்ருதிவீ ந நக்ஷத்ராணி’’ இதி நாராயணஶப்தேநாபிஹித:, ததா ச ஸத்ப்ரஹ்மாத்மாதிபர்யாயகாரணவாசிபி: ஶப்தை: நாராயண ஏவாபிஹித இதி நிஶ்சீயதே।

இந்த வாகயததில ‘பரஹமம்’ எனனும சபததால் சொலலப்படும வஸதுவே என்று அறியபபடுகினறது. மறறும ஒரு சாகையில காணபபடும “ஆத்மா வா” இதயாதியான வாகயமும அந்த ஜகதகாரண அர்த்ததசைதயே விவரிக்கிறபடியால, ‘ஸத்’ ‘பரஹமம்’ எனனும சபதஙகளால சொலலபபடும் அந்தக் காரண வஸது, இந்த வாகயததில ‘ஆதமா’ எனனும சபததால் சொல்லப்படும வஸதுவே எனறு அறியபபடுகின்றது. இன்னும வேறொரு சாகையில் காணபபடும “ஏகோ ஹ வை நாராயண:” இதயாதியான வாகயமும கீழக கூறபபட்டுளள அரததததைதயே விவரிககிறபடியால, ‘ஸத்’ ‘பரஹம ‘ஆதமா’ எனனும சபதஙகளால சொலலபபடும அந்தக காரண வஸது, இந்த வாகயததில ‘நாராயண’ எனனும சபததால குறிககபபடும வஸதுவே என்று நிச்சயிககபபடுகின்றது

பெயருளள தேவதையைக குறிககவிலலை, ஆனால அதறகு ‘ஸுகததைதக கொடுபபவன’ எனபது பொருள, ஆகையால அது ஸுகபரதனுகிற நாராயணன பககலிலே சென்று சேரும’ எனபதுதான. ‘சிவ’ எனனும சபததைத நாராயண சபத வாசயனுககு விசேஷணமாககி யோஜிப்பது போல, நாராயண சபததைத சிவ சபதவாசயனுககு விசேஷணமாககி வாகய யோஜனை செயயக கூடாதோ? எனனில, நாராயண சபதம யோகரூடி (காரணவிடுகிறிப பெயர), ஆகையாலே அமமாதிரி சோககவொணணாது எனறு ஸமாதானம சொலவாரகள. ‘ரூடிர் யோகமபஹரதி’ எனபது நயாயம ‘சிவ’ எனனும சபதம யோகரூடி யனறோ வென றால், அது ஸாதாரண யோகரூடி எனறும நாராயண சபதம அஸாதாரண யோகரூடி யெனறும சொலவாரகள. இனனும இதுபோனற மறறை பல சஙகைகளுணடு அவையெலலாம பராபத காலஙகளில விசாரிககபபடும

“ப்ரஹ்ம வா இதம்.. .’’ “ஆத்மா வா ....’’ “ஏகோ ஹ வை நாராயண.. .’’. இவை ஸ்பஷ்டம.

"யமந்த: ஸமுத்ரே கவயோ வயந்தி" இத்யாரப்ய "நைநமூர்த்வம் ந திர்யஞ்சம் ந மத்யே பரிஜக்ரபத் ந தஸ்யேஶே கஶ்சந தஸ்ய நாம

"யமந்த:.... த்யோதயதி" —தவிரவும, நாராயணோபநிஷததில "யமந்த: ஸமுத்ரே கவயோ வயந்தி" என்று ஆரமபிககும வாகயம,

---

"யமந்த " கீழில ஜகத காரணததைக குறிககும 'ஸத்' 'பரஹம' 'ஆதமா' இவை முதலிய சபதஙகளெல்லாம நாராயணனையே சொலலுகின்றன வென்று நயாயததை முனனிடடு உபபாதிககப்படடது இபபொழுது அநத உபபாதநததுககு மறறுமொரு பரமாணம கூறபபடு கின்றது. "யமந்த ஸமுத்ரே" இதயாதியான வாகயம, தைததிரீய உப நிஷததில காணப படுகின்றது. இது, இவவிடததில பரதிபாதிககபபடும வஸது மறற ஸகல வஸதுககளைக காடடிலும பரமென்றும, இதைககாடடி லும பரமான வஸது ஒன்றும இலலையென்றும முகயமாகச சொலலுகின றது. அநத வஸது எது வென்று அறிவதறகு வேணடுவனவான அடை யாளஙகளும இநத வாகயஙகளில தெனபடுகின்றன. முதலில "யமந்த ஸமுத்ரே" (ஸமுதரததினுள இருககும) என்னும ஸமுதர சாயிதவமான லிங்கம, 'அநத வஸது நாராயணனே' எனபதை ஸூசிபபிககின றது. இரணடாவது "வித்யுத: புருஷாததி" (மினனல வாண முளள புருஷன) எனபதும, "ஆதித்யவர்ணம் தமஸஸ்து பாரே" என்னும வாக யம போல அநத நாராயணனையே குறிககின்றது எனபது வயகதம. இநத வாகயததிற்கு நாராயண பரதவம சொலவதறகு இவையெலலாம லிஙகஙகள

தவிரவும, இநத "யமந்த" இதயாதியான வாகயம, இதறகுப பின வரும "அத்ப்ய: ஸம்பூத." இதயாதியான வாகயததுடன ஒரே வாகய மாகிறபடியால, அதறகுக குறிபபாக நிறகும நாராயணனே இதறகும குறிப பாக இருததல வேணடும என்பதும இவவிடததில சொலலபபடும ஹேதுக களுள ஒன்று! இவை இரணடுமே ஒரே வாகயம எனபது இவவிடததிற் சொலலபபடும கரமததால விளஙகும அநத கரமமாவது—"யமந்த ஸமுத்ரே கவயோ வயந்தி" என்று ஆரமபிதது, "யேநேதம் விஶ்வபூதாஸ்து பவந்தி" என்று முடிநதவுடன, "அத்ப்ய: ஸம்பூதோ ஹிரண்யகர்ப இத்யஷ்டௌ" என்னும வாகயம கூறபபடடிருககின்றது இதன பொருள்—'ஹிரண்ய கர்ப: என்று ஆரமபிககும எடடு ருககளும இவவிடததில "யமந்த:" இதயாதியுடன சேரததுப படிககபபட வேணடும' எனபது தான ஆகையால ஒரே வாகயமாகின்றன எனபது ஸபஷடம அபபடி இவை

ஶம்ப⁴வ:। ந ஸந்த்³ருஶே திஷ்ட²தி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம்। ஹ்ருதா³ மநீஷா மநஸா(அ)பி⁴க்ல்ருப்தோ ய ஏநம் விது³ரம்ருதாஸ்தே

‘ நைநமூர்த்⁴வம்” இத்யாதியான வாக்யங்களால், உபாஸ்ய வஸ்துவானது மற்றை எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் பரமென்பதை விளக்கி,

---

ஒரே வாக்யமாகிறபடியால் இவைகளால் நிர்த்தேசிக்கப்படும் வஸ்துவும் ஒன்றாகவே இருத்தல் வேண்டும் ஹிரண்யக³ர்ப⁴: இத்யாதியான அநுவாகம் நாராயண பரம் என்பதற்கு அதில் தென்படும் “ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ” என்பது ஸூசகமானதால் “யஜ்ஞ:” இத்யாதியும் நாராயண பரமென்று சொல்வதற்கு ஸந்தேஹமில்லை

இப்படி “யஜ்ஞ:” இத்யாதியான வாக்யம், ஸம்புதர சாயித்வம் வித்யுத் வர்ண புருஷத்வம் ஆகிய இவ்விரண்டு லிங்கங்களாலும், லக்ஷ்மீ பதித்வத்தை லிங்கமாக உடைய உத்தர அநுவாகத்துடன் ஏக வாக்யமாகிறபடியாலும் நாராயணனையே ஜகத் காரணமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றது என்பது ஸித்தம் “ஹிரண்யக³ர்ப⁴:” என்னும் பதம், “ஹிரண்யக³ர்போ⁴ ஹேமக³ர்ப⁴:” என்கிறபடி நாராயணனையும் குறிக்குமாகையால் அதற்கு ‘ப்ரஹ்மா’ என்று பொருள் கொள்ளவேண்டிய நிர்ப்பந்தமில்லை

கஶ்ச யோ(அ)ஸௌ நாராயணாநுவாகே வ்யவஸ்தித —இவ்விடத்தில் ‘நாராயண அநுவாகம்’ என்பதால் “ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் தே³வம்” இத்யாதியான அநுவாகம் சொல்லப்படுகின்றது “அம்ப⁴ஸ்யபாரே” என்று ஆரம்பிக்கும் ப்ரச்நம் முழுவதற்குமே நாராயண உபநிஷத் என்று பெயர் இதில் முன் இருப்பதை பூர்வ நாராயண உபநிஷத்தென்றும் பின் இருப்பதை உத்தர நாராயண உபநிஷத்தென்றும் சொல்வார்கள் இந்த உத்தர நாராயண உபநிஷத் இந்த ப்ரச்நத்தில் 11-வது அநுவாகம். 10-வது அநுவாகத்தின் முடிவில்

“த³ஹ்ரம் விபாபம் பரவேஶ்மபூ⁴தம் யத்புண்ட³ரீகம் புரமத்⁴யஸம்ஸ்த²ம் । தத்ராபி த³ஹ்ரம் க³க³நம் விஶோகஸ்தஸ்மிந் யத³ந்தஸ்தது³பாஸிதவ்யம் ॥ யோ வேதா³தௌ³ ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேதா³ந்தே ச ப்ரதிஷ்டி²த:। தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய: பரஸ்ஸ மஹேஶ்வர: ॥ ”

ஹவந்தி'' இதீதம் ஸர்வஸ்மாத் பரஸ்ய தத்வஸ்ய ப்ரதிவாத்ய, தஸ்மாத் பரம் கிஞ்சித் ந வித்யத இதி ச ப்ரதிஷித்ய, ''ஸுத்ரூ: ஸம்ஹதோ ஹிரண்மயஹ

''ந தஸ்யேஶே'' இதயாதியால அதைககாடடிலும பரமான வஸது ஒனறுமிலலை எனறும பரதிஷேதிககினறது அதறகுப பிறகு வரும ''ஸுத்ரூ: ஸம்ஹதோ ஹிரண்மயஹ இதயுக்தா'' எனனும வாகயம, இதனுடன

எனனும வாகயஙகள காணபபடுகினறன இதறகுப பிறகு 11-வது அநுவாகம 'ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் தேவம்'' இதயாதியாக ஆரமபிககினறது இவவிடததில ஸஙகதி எனனவெனருல்—'10-வது அநுவாகததில, ''தஹர விதயை'' எனனும ஒரு பரஹம விதயையைக குறிபபிடடு, அதனல உபா ஸிககபபடும தேவதை நாராயணனே எனறு சொனனபிறகு, 11-வது அநு வாகததில, ஸாமாநயமாகப பரவிதயா பரகரணஙக ளெலலாவறறிலும பரவஸதுவை நிாதேசிபபதாகக காணப்படும 'பரபரஹமம' 'பரஞ ஜயோதிஸ' 'பரததவம' பரமாதமா' இதயாதியான சபதஙகளெலலாம நாராயணனையே நிாதேசிககினறனவெனறு சொலலப படுகினறது' என பதுதான

இதைச சறறு கவனிததுப பாாபோம உபநிஷததுககளில அநேக பர ஹமவிதயைகள உபதேசிககபபடுகினறன. அவைகளுள சிலவறறில, உபாஸிக க்கபபடும வஸ்து 'ஸத' எனறும, மறறும சிலவறறில 'பரபரஹமம' என றும, மறறும சிலவற்றில 'பரமாத்மா' எனறும் இமமாதிரி, உபாஸிக்கப படும வஸது பலவிதமாக வயவஹரிககபபட டிருககினறது. இபபடிப பல விதயைகளில் பல பெயாகளால நிாதேசிககபபடும வஸது நாராயணன ஒருவனே எனபது நமது ஸிததாநதம இவவிதம ஸிததாநதம செயவதற குப பல பரமாணஙகள உணடு அவைகளுள இநத உததர நாராயண அநு வாகததை நாம ஒரு பெரிய பரமாணமாக கரஹிததிருககிருேம அதாவது, ஸகல பரவிதயைகளிலும உபாஸயமாக நிாதேசிககப படடுளள வஸது வின நிாததாரணததைச செயவதறகு இநத அநுவாகததில அநேக லிஙகங கள காணபபடுகினறன எனபதே அபபடி கரஹிபபதறகு முக்ய காரணம இதில, 'பரபரஹமமும நாராயணனே, பரததவமும நாராயணனே, பர ஜயோதிஸஸும நாராயணனே, பரமாதமாவும நாராயணனே' எனறு, இமமாதிரி பரவிதயைகளில சருதஙகளாயுளள சப்தஙகளை அநுவதித்து, அந தச சபதஙகளெலலாவறறுலும நிாதேசிககபபடும வஸது நாராயணனே எனறு தனிததுத தனிததுச சொலலபபட டிருககின்றது ப்ரஹம ஸூதர காரரான பகவாந பாதராயணரும இமமாதிரியே அபிபராயப படடிருககிரு ரெனறு, அவருடைய பரஹம ஸூதரம 3-வது அதயாயம 3-வது பாதம 43-வது ஸூதரமாகிற ''லிங்கபூயஸ்த்வாத் தத்தி பலீயஸ்ததபி'' என்னும ஸூதரததிறகு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா பாஷ்யம அநுகரஹிததிருககிரூா அநத அர்த்தமே இவவிடததிலும சொல்லபபடுகினறது.

உதர்யஷ்டீ" இத்யேவ்ய தெமைகவாக்யதாம் மசயதி। தத்ர உஹாஉபாஸ்ய
ப்ரகரணம் "ஹரீ ஸ்ரு தே லக்ஷ்மீஸ்ரு பத்நீ" இதி நாராயண வெவேத்யவெதி

அந்த வாக்யம் ஒரே வாக்யமாக இருப்பதை அறிவிக்கின்றது. அந்த
ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் இத்யாதியான மஹா புருஷனைப்பற்றிப் பேசும்
ருக்குக்கள் நாராயணனையே ப்ரதி பாதிக்கின்றன என்பது அவ

இந்த அநுவாகத்திற்கு இவ்விதம் ஸகல வித்யோபாஸ்ய நிச்சாயகத்
வத்தை ஒத்துக்கொள்வதில் சிற்சில ஆக்ஷேபங்களை சிற்சிலர் செய்வதுண்டு.
(1) இந்த அநுவாகத்துக்கு முன், பத்தாவது அநுவாகத்தின் முடிவில் தஹர
வித்யை ப்ரஸ்துதமாக இருக்கின்றபடியால், இதுவும் அந்த வித்யையை ஸம
பந்தப்பட்டதென்பதும், ஆகையால் அந்த வித்யை ஸம்பந்தப்பட்ட வரை
யில் மாத்ரம் இந்த அநுவாகம் உபாஸ்ய நிச்சயம் செய்யக்கூடும் என்று நாம்
க்ரஹிக்கவேண்டும் என்பதும் முதல் ஆக்ஷேபம். இந்த அநுவாகத்தில்
காணப்படும் "பத்மகோச ப்ரதீகாசம்" [தாமரைப் புஷ்பம் போன்ற] என்
னும் வாக்யம், 'தஹர வித்யையில் காணப்படும் "யத் புண்டரீகம்" இத்யாதி
யான வாக்யத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞைப் படுத்துகிறது என்பதும் இந்த ஆக்ஷேபத்
திற்கு பலம் கொடுக்கின்றது. இதற்கு ஸமாதாநம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பின்
வருமாறு அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். தஹரவித்யா ப்ரகரணத்தில் இந்த அநு
வாகம் காணப்பட்ட போதிலும், ஆகையால் அந்தத் தஹரவித்யையுடன்
இது ஏக வாக்யமாவது யுக்தமானாலும், ஸகல பரவித்யைகளிலும் சருதங்க
ளான சப்தங்கள் இதில் அநுவதிக்கப்பட்டு "'அவைகளால் நிர்தேசிக்கப்
பட்டுள்ள வஸ்து நாராயணனே' என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிற படியால்,
இதை ஸகல வித்யைகளுக்குமே ஸாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்வதுதான்
உசிதமாகும். இது தஹரவித்யை ஒன்றுக்கே ஸமாப்யகமாக இருக்கும்
பக்ஷத்தில், 'பரப்ரஹ்மமும் நாராயணனே, பரத்தவமும் நாராயணனே'
இத்யாதியாக பரப்ரஹ்ம பரத்தவம் முதலான சப்தங்களின் ப்ரயோகமும்,
நாராயண பதத்தின் ஆவ்ருத்தியும் செய்யப்பட்டிருக்கக் கூடா. வாக்யங்
களின் தாத்பர்யத்தை நிர்ணயிப்பதில் இம்மாதிரியான லிங்கங்கள், ப்ரகர
ணத்தைக் காட்டிலும் பலீயஸ்ஸுக்கள் என்று மீமாம்ஸகர் எல்லாரும்
ஒத்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். 'பத்மகோசப்ரதீகாசம்' இத்யாதியான
தஹர வித்யா ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமான சப்தங்கள் காணப்பட்ட போதிலும்,
அது, 'இந்த அநுவாகத்திற்கு ஸகல வித்யோபாஸ்ய நிச்சாயகத்தவமில்லை'
என்பதை ஸூசிப்பிக்கவேண்டும் என்னும் நிர்பந்தமில்லை. முதலில்
ஸாமாந்யமாக நிர்த்தேசிக்கப்பட்ட விஷயம் பிறகு தஹர வித்யை
யாகிற விசேஷத்தில் உபஸம்ஹாரம் செய்யப்படுகின்றது என்று தாத்பர்யம்
சொல்லக்கூடும். "ஸோதசாத்யீதிம் ஸவாம்" என்பதை "தத் உலி" என்
பதில் உபஸம்ஹரிப்பதுபோல. இதைப்போன்ற மற்றை ஆக்ஷேபங்களை
வேறு ப்ரகரணங்களில் கண்டு கொள்ளலாம்.

ஜோதயதி। ஸ்வயமேவ நாராயணாநுவாகே வ்யவஸ்தித:। ஸஹஸ்ர சீர்ஷம் தேவம் விச்வாக்ஷம் விச்வசம்புவம் - விச்வம் நாராயணம் - விச்வமேவேதம் புருஷஸ்தத் விச்வமுபஜீவதி - நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண: பர:-

---

விடத்தில் தென்படும் “ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ” என்னும் வாக்யத்தால் தயோதிப்பிக்கப் படுகின்றது இந்த அர்த்தத்தையே நாராயண அநுவாகமும் ஸ்பஷ்டமாக விளக்குகின்றது “ஸஹஸ்ர சீர்ஷம்

“வ்யவஸ்தித:” வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. “யஜ்ஞ: ஸஹஸ்ர” இத்யாதியான வாக்யத்திற் போல, கேவலம் ஸமுதர சாயித்வம் முதலிய லிங்கங்களால் கண்டுகொள்ள வேண்டியதில்லை, கண்டோக்தமாகக் காணப்படுகின்றது என்பது தாத்பர்யம். ‘ஸஹஸ்ர சீர்ஷம்’—இதுபோன்ற இரண்டாவது வேற்றுமையை உடைய சப்தங்களுக்கு, இவ்விடத்தில், முதல் வேற்றுமை அர்த்தமே செய்துகொள்ளப் படவேண்டும். “விச்வமேவேதம் புருஷ:” என்று, மேலும், முதல் வேற்றுமையே காணப்படுகின்றது. இம்மாதிரி ப்ரயோகம் வேதத்தில் உண்டு. “யேநாவ்ருதம் ஸம் ச திவம் ச மஹீம் ச” என்னும் இடம் இதற்கு ஒரு நிதர்சநம். தவிரவும், இரண்டாவது வேற்றுமையின் அர்த்தத்தை எடுத்துக் கொண்டால் ‘அந்த தேவனை [உபாஸித்தல் வேண்டும்]’ என்று ஒரு க்ரியா பதம் அத்யாஹாரம் செய்து கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்கும் அது கௌரவமாகுமாதலால், அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளாமல் அந்வயிப்பதே யுக்தமாகும்.

‘விச்வாக்ஷம்’ ‘ஸகல விஷயங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் தன்மையை உடையவன்’ என்பது பொருள் ‘விச்வசம்புவம்” - ஸகல ஜகத்துக்கும் க்ஷேமத்தைச் செய்யக்கூடிய.

‘விச்வம் நாராயணம்’—ஸகல ஜகத்துக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கிறபடியால் நாராயணன் விச்வமென்று சொல்லப்படுகிறான் ஸ்வரூபத்தாலேயே விச்வம் நாராயணன் என்பது அர்த்தமன்று. இந்த அர்த்தம், பின்வரும், ‘விச்வமேவேதம் புருஷஸ்தத் விச்வமுபஜீவதி’ என்னும் வாக்யத்தால் விவரிக்கப் படுகின்றது.

நாராயணபரம்ப்ரஹ்ம’—இதை ‘நாராயண: பரம்ப்ரஹ்ம’ என்று எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். ‘பரம ப்ரஹ்மம் நாராயணனே’ என்பது பொருள். ஸமஸ்த பதமாக எடுத்துக்கொண்டு ‘நாராயணாத் பரம்ப்ரஹ்ம [நாராயணனைக் காட்டிலும் பரமான ப்ரஹ்மம்] என்று அர்த்தம் செய்வது பூர்வாபர விருத்தம்.

𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌪𑌰𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌪𑌰𑌃 - 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌕𑌵𑌿𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑍇𑌽𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌶𑌮𑍍𑌭𑍁𑌵𑌮𑍍 - 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌕𑍋𑌶𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑌾𑌶𑌂" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯 "𑌸 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌸 𑌶𑌿𑌵𑌃 𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌰𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾𑌟𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌨, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌾𑌖𑌾𑌸𑍁 𑌪𑌰𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌪𑌰𑌾𑌣𑌿 "𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰, 𑌶𑌿𑌵, 𑌶𑌮𑍍𑌭𑍁, 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮, 𑌪𑌰𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿, 𑌪𑌰𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵, 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣, 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌗𑍁𑌣𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣 𑌏𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌧𑌾𑌰𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍇𑌷𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑌾𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌿𑌵𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌇𑌦𑌂 𑌚

𑌶𑌿𑌵𑌮𑍍" என்று ஆரம்பித்து "𑌸𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌰𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾𑌟𑍍" என்னும் வரையில் காணப்படும் வாக்யங்களில், ஸகல சாகைகளிலும் பரதத்வத்தை நிர்தேசிப்பனவாகக் காணப்படும் "அக்ஷர, சிவ, சம்பு, பரப்ரஹ்ம, பரஜ்யோதிஸ், பரதத்வ, பராயண, பரமாத்மா' முதலான சப்தங்கள் எல்லாம் தம் தம் பக்கல் குறிக்கப்படும் குணங்களின் வழியாக நாராயணனைக் குறித்தே ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவைகளால் நிர்தேசிக்கப்படும் வஸ்து அந்த நாராயணனே என்றும், அவனைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களெல்லாம் அவன் அதீநங்களாயும், அவனுக்கு வ்யாப்யங்களாயும், அவனை ஆதாரமாக உடைத்தா யிருப்பனவாயும், அவனுக்கு நியாம்யங்களாயும், அவனுக்கு சேஷங்களாயும், அவனை ஆத்மாவாக உடைத்தா யிருப்பனவாயும் நிற்கின்றனவென்றும், ப்ரஹ்மா சிவன் இவர்களும் இந்த்ரனைப் போலவே அவனுடைய விபூதிகளுள் அகப்பட்டவர்கள் என்றும் ப்ரதி பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது

'𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑍇𑌽𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍'-𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌯 (ஸமுத்ரத்தை ஸ்தாநமாக உடைய) என்பது அர்த்தம் '𑌅𑌨𑍍𑌤' என்பதற்கு 'ஸ்தாநம்' என்ற பொருள் உண்டு. '𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌚' என்பது நிகண்டு

'𑌸 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌸 𑌶𑌿𑌵𑌸𑍍𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌰𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾𑌟𑍍' அந்த நாராயணனே சதுர்முக ப்ரஹ்மா, அவனே சிவன், அவனே இந்த்ரன், அவனே முக்தஜீவன்,' இப்படிச் சொல்லப்படும் ஸாமாநாதிகரண்யம் 'நாராயணனுக்கு, மற்ற சேதந அசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் விபூதிகள்' என்பதை ஆதாரமாகக் கொண்டது. இந்த்ரனைப்போல, ப்ரஹ்மாவும் சிவனும் அவனுடைய விபூதிகளுக்கு உட்பட்டவர்கள் என்பது தாத்பர்யம் இவ்விதம் ச்ருதி சொல்லுகையில், ப்ரஹ்மா சிவன் முதலானவர்களை ஜகத் காரணமென்றும், எல்லாரையும் காட்டிலும் பரமென்றும் எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? என்பது குறிப்பு.

'𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌃'—என்பது முக்தனைக் குறிக்கின்றது '𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾𑌟𑍍' என்பதற்கு 'காமபந்தத்திற்கு உட்படாமல் இருப்பவன்' என்பது பொருள்

வாக்யம் கேவலபரதத்வப்ரதிபாதநைகபரம், அந்யத் கிஞ்சிதபி வக்த்ரு ந விதீயதே । அஸ்மிந்நநுவாகே ப்ரதிபாதிதஸ்ய ஸர்வாத்மத்வேநாவஸ்திதஸ்ய ப்ரஹ்மண: உபாஸநாதிகம், “ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்” இத்யாதிஷு வாக்யாந்தரேஷு விதீயதே ।

இந்த அநுவாகத்தில் காணப்படும் வாக்யம் பரதத்வத்தை நிர்ணயிப்பதற்காகவே ஏற்பட்டது; ஆகையால் அதைத் தவிர்த்த வேறு உபாஸநம் முதலியதொன்றும் விதிக்கப்படவில்லை. இவ்விதம், மற்றை எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் பரமென்று இந்த வாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் ப்ரஹ்மத்தின் உபாஸநம் முதலியவை, “ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்” என்னும் வாக்யாந்தரங்களில் விதிக்கப்படுகின்றன.

ஸஹஸ்ர வாக்யம்—இந்த “ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம்” இத்யாதியான வாக்யத்தின் குறிப்பை விளக்குகின்றார்: “இந்த வாக்யத்திற்கு ஏன் ப்ரஹ்மா சிவன் முதலான தேவதைகள் பரமாக அர்த்தம் செய்யக்கூடாது?” என்று ஒரு சங்கையைச் செய்து கொண்டு, ‘இந்த வாக்யத்தில் தேவதைகளின் உபாஸநத்தைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை, எந்த வஸ்து ஸர்வகாரணம் என்பது மாத்ரம் சொல்லப்படுகின்றது’ என்று பரிஹாரம் சொல்லுகிறார். ‘புருஷஸூக்தத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட புருஷ தத்வமே ஸர்வ காரணம்’ என்பதுதான் இந்த வாக்யத்தின் குறிப்பு.

அஸ்மிந்நநுவாகே—இந்த வாக்யத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பரமகாரண வஸ்துவின் உபாஸநம், “ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்” இது முதலான வாக்யங்களால் விதிக்கப்படுகின்றது.

இதுவரையில், தமது பக்ஷத்திற்கு ஸாதகங்களான ப்ரமாணத்தை சொல்ல உபக்ரமித்து, முதலில் காரண வாக்யங்கள், பிறகு ஸ்ரீ புருஷ ஸூக்தம், பிறகு நாராயண அநுவாக வாக்யம் என்னும் க்ரமத்தில் ப்ரமாணங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும்,

“நாவேக்ஷஸே யதி ததோ புவநாந்யமூநி
நாலம் ப்ரபோ பவிதுமேவ குத: ப்ரவ்ருத்தி:”

என்பதால் காரண வாக்யங்களையும், பிறகு

“ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயேசித்ருத்வம்
நாராயண! த்வயி ந ம்ருஷ்யதி வைதிக: க: ?”

என்பதால் ஸ்ரீ புருஷ ஸூக்தத்தையும், பிறகு

“ப்ரஹ்மா சிவ: சதமக: பரம: ஸ்வராடிதி”

என்பதால் நாராயண அநுவாகத்தையும் விவக்ஷித்து ஸ்வபக்ஷத்தை ஸ்தாபித்திருக்கிறார்.

அத, ''ப்ராணம் மநஸி ஸஹ காரணை'' இத்யாதி வாக்யம், ஸர்வகாரணே பரமாத்மநி காரணப்ராணாதி ஸர்வம் விகாரஜாதம் ஸர்வஸம்ஹர்த்ரி தஸ்மிந் பரமாத்மநாம் ஸர்வஸ்யேசாநம் த்யாயீத இதி பரப்ரஹ்மபூதநாராயணஸ்யைவ த்யாநம் விதயாதி ''பதிம் விச்வஸ்ய'' இதி,

---

''அத''—இவ்விதம நாராயணனே பரமகாரணமென்று பரதிபாநமாயிருக்கிறபடியால, ''ப்ராணம் மநஸி'' இதயாதியான வாக்யம பரப்ரஹ்மமாயிருக்கும் நாராயணனுடைய த்யாநத்தையே விதிக்கின்றது என்று சொலலவேண்டும். ஏனென்றால, அநத வாக்யம, 'இந்தரியங்கள பராணன இவை முதலிய விகார வஸ்துக்களை விகாரவஸது அன்றிக்கும ஸாவ காரணமாயும இருக்கும பரமாத்மாவினிடத்தில உப ஸம்ஹாரம செய்யப்பட்டவையாக அநுஸந்தாநம செய்துகொண்டு, ஸாவத்துக்கும ஈசாநனை (பரபுவாக) இருக்கும அந்தப பரமாத்மாவையே த்யாநம செய்யவேண்டும' என்றன்றோ சொல்லுகின்றது ? ஸாவ காரணமான வஸது நாராயணனே என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால, இந்தவாக்யத்துக்கு நாராயணனிடத்திலேயே நோக்கு

அத.—இவ்விதம ஸ்வபக்ஷத்தை விவரித்துவிட்டு, கீழ் பூர்வ பக்ஷியால உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள சருதி வாக்யங்களின அர்த்தத்தை விவரிக்கப் புகுகிறார் 277-279 பக்கங்களைப பார்க்க.

அத:=ஆகையால. காரண வாக்யங்களாலும ஸ்ரீ புருஷ ஸூக்தத்திலும் நாராயண அநுவாகாதிகளாலும 'நாராயணனே பரமகாரண வஸது' என்பது ஸித்திக்கிற படியால் இது மாத்ரமன்று, 'பரஹ்மா சிவன முதலான வேறு தேவதைகள் நாராயணனால ஸருஷ்டிக்கப்பட்டு அவனால ஸம்ஹரிக்கப்பட்டும வருகிறார்கள என்பது ஸித்திக்கிறபடியாலும' என்றும ஸூசிக்கப்படுகின்றது 'நாராயணனே பரம காரணம; மற்றை பரஹ்மா முதலானவர்கள் அவனுடைய விபூதியுள அடங்கினவர்கள்' என்பது ஸித்தித்து விட்டால, பூர்வபக்ஷியால் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள சருதிவாக்யங்களுக்கு அர்த்தம சொல்வது அதிஸுகரம என்பது குறிப்பு.

''ப்ராணம் மநஸி ..'' இது, பூர்வபக்ஷியால உதாஹரிக்கப்பட்டவைகளுள் முதலான வாக்யம இது ''சம்பும் த்யாயீத'' என்று முடிகின்றது இவ்விடத்தில் 'சம்பு' என்னும சப்தம சிவனைக் குறிக்கின்றதன்றோ என்பது சங்கை. இதற்கு ஸமாதாநம —'இந்த வாக்யம த்யாநத்தை 'விதிக்கின்றது, த்யாநிக்கப்படவேண்டிய வஸதுவோ ஸாவகாரணமாயுள்ள வஸதுவே, அந்த வஸ்து புருஷ ஸூக்தாதிகளில் பரதிபாதிக்கப்படும நாராயணனுகிற புருஷ தத்வமே; ஆகையால் இந்த வாக்யத்தில 'சம்பு' சப்தத்தால் குறிக்கப்படும வஸது நாராயணனாகவே இருக்கவேண்டும' என்பதுதான. தவிரவும 'சம்பு' என்னும சப்தம நாராயணனையே முக்யமாகக குறிக்கின்றது என்பதும பரிஹாரம, இதற்கு ப்ரமாணம

"ந தஸ்யேஶே கஶ்சந" இதி ச தஸ்யைவ ஸர்வேஶ்வரத்வாத் ப்ரதிபாதிதா ।

அத ஏவ, "ஸர்வைஶ்வர்யஸம்பந்ந: ஸர்வேஶ்வர: ஶம்புராகாஶமத்யே த்யேய:" இதி, நாராயணஸ்யைவ பரமகாரணஸ்ய ஶம்பு-ஶப்தவாச்யஸ்ய த்யாநம் விதீயதே । "கஶ்ச த்யேய:?" இத்யாரப்ய, "காரணம் து த்யேய:" இதி கார்யஸ்யாத்யேயதாப்ரதிஷேதேந காரணைகத்யேயதாபரத்வாதஸ்ய வாக்யஸ்ய, தஸ்யைவ நாராயணஸ்ய பரமகாரணதா ஶம்புஶப்தவாச்யதா ச பரமகாரணப்ரதிபாதநைகபரே

என்பது வ்யக்தம் ஸர்வத்துக்கும் ஈசானனும் நாராயணனே என்பது, "பதிம் விஶ்வஸ்ய" "ந தஸ்யேஶே கஶ்சந" இத்யாதியான சுருதி வாக்யங்களால் விளங்கும்

"அத ஏவ"—இந்தக் காரணத்தினாலேயே, "ஸர்வைஶ்வர்யஸம்பந்ந:" இத்யாதி வாக்யமும் நாராயணனுடைய த்யானத்தையே விதிக்கின்றது என்பது விளங்குகின்றது. நாராயணனே பரம காரணமன்றோ? 'ஶம்பு' என்னும் சப்தத்தாலும் அவனே சொல்லப்படுகிறானன்றோ? "கஶ்ச த்யேய:? காரணம் து த்யேய:" இத்யாதியான ப்ரச்ந ப்ரதிவசநங்களால், 'காரணவஸ்துவே த்யானம் செய்யத் தகுந்தது, கார்யவஸ்து த்யானத்திற்கு அநர்ஹம்' என்பது ஏற்படுகின்றபடியாலும் 'அப்படிப்பட்ட பரமமான காரணவஸ்துவும் நாராயணனே, ஶம்பு என்னும் சப்தத்திற்கு வாச்யனும் அவனே' என்பது பரமகாரணத்தையே ப்ரதிபாதிக்கும் நாராயண அநுவாகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியாலும், அவைகளுக்கு விருத்தமாக இந்த

"பதிம் விஶ்வஸ்ய" "ந தஸ்யேஶே கஶ்சந" என்னும் வாக்யங்கள் இந்த வாக்யங்கள் நாராயணனையே ஜகத்துக்கெல்லாம் பதியென்றும், அவனுக்கு மேற்பட்டு ஒருவனும் இல்லையென்றும் சொல்லுகின்றன

அத ஏவ—"ஸர்வைஶ்வர்யஸம்பந்ந: ஸர்வேஶ்வர: ஶம்புராகாஶமத்யே த்யேய:" என்பது இரண்டாவது வாக்யம் கீழ்க்கூறப்பட்டுள்ள காரணத்தாலேயே இந்த வாக்யமும் நாராயணனுடைய த்யானத்தையே விதிக்கின்றது என்று அறியவேண்டும். 'ஶம்பு' என்பது சிவனுடைய பெயரன்றோ?' என்னும் சங்கைக்கு, "விஶ்வாக்ஷம் விஶ்வஶம்புவம்" என்று நாராயணனைக் குறிப்பதாக ஶம்பு சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பது ஒரு ஸமாதானம். தவிரவும், ப்ரகரணமும் 'இந்த வாக்யம் நாராயணபரம்' என்பதை விளக்குகின்றது. "கஶ்ச த்யேய:?" [யார் த்யானிக்கத் தகுந்தவன்?] என்னும் கேள்விக்கு, 'காரணம் து த்யேய:' [ஸர்வகாரணமே த்யானிக்கத் தகுந்தது] என்று ப்ரதிவசநம் சொல்லியிருக்கிறபடியால் பிறகுவரும் ப்ரக்ருத த்யான விதி வாக்யங்கள் ஸர்வ காரணத்தைப் பற்றியே இருத்தல் வேண்டுமன்றோ? 'ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்நன்' என்றும் 'ஸர்வேச்வரன்' என்றும் ஸர

நாராயணாத் அன்யாக வாவ வ்ருத்திவஞேதி தயிரொாயந்யமூஞ்ஞவ-
ரிகவுநம் காரணஸ்யைவ யெயந்யஸெவந விதிவாக்யஸ்ய ந யுஜ்யதே ।

யதவி " ததோ யது-த்ராதாம் " இதயத்ர வ்யாஷாதந்ஸ்ய வரு-
தாக்ஷம் வ்ருதீயத இதயாஷாயாயி, தநவஸ்தெநந வ்ரதர்ந்தம் । தயாஹி—
"யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்யஸ்மாந்நாணீயோ நஜ்யாயோடஸ்தி கஶ்சித்"
இதயத்ர "யஸ்மாத்பரம் கிஞ்சிதவி வரம் நாஸ்தி" இதயஸ்ய 'யஸ்மாதந்ய-
ஸ்ய கேநாவி ப்ரகாரேண வ்யாவ்ருத்தஸ்ய பரத்வம் நாஸ்தி'
இதயர்த: । அணீயஸ்த்வம்—ஸூக்ஷ்மத்வம், ஜ்யாயஸ்த்வம் ஈஶ்வரத்வம், ஈஶ

வாக்யத்திற்கு வேறு அர்த்தம் கல்பிப்பது, காரணவஸ்துவின த்யேயத்வத்தையே விதிக்கும் இந்த வாக்யத்திற்கு யுக்தமாகமாட்டாது

யதவி "—"ததோ யது-த்ராதரம்" இதயாதியான வாக்யத்தில் 'நாராயணனைக்காட்டிலும் பரதரமான வஸ்து ஒன்று உண்டு' என்பது தோன்றுகின்றதே என்னும் சங்கையும் இதனாலேயே பரிஹரிக்கப்பட்டதாகி விடுகின்றது. எப்படியெனில் —நாராயணனைக் காட்டிலும் பரதரமான வஸ்து ஒன்று உண்டு என்று சொல்வது, "யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்" இதயாதியான வாக்யத்திற்கு அத்யந்த விருத்தமாகும். "யஸ்மாத்பரம்" இதயாதியான வாக்யத்தின் அர்த்தம் என்னவென்றால், 'எவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு வஸ்துவும், பரமான வஸ்துவன்றே' என்பதுதான் அதாவது இந்தப் புருஷனைக்காட்டிலும் எந்த ப்ரகாரத்தாலும் வேறுபட்டதான ஒரு வஸ்துவுக்கும், பரத்வம் என்பது இல்லை' என்று சொன்னதாயிற்று. 'அணீய:' என்பதற்கு 'ஸூக்ஷ்மம்' என்பதும், ஜ்யாய ' என்பதற்கு 'ஸர்வேச்வரன்'

வகாரணத்தைக் குறிக்கும் அநுவாதமும் இந்த வாக்யத்தில் காணப்படுகிறபடியால், எது ஸர்வகாரண வஸ்துவென்று பூர்வம் நிர்த்தாரிக்கப் பட்டிருக்கின்றதோ அதுவே இவ்விடத்தில் த்யாநிக்கப்பட வேண்டுவதாகச் சொல்லப்படவேண்டும் என்பதும் வ்யக்தம் அதற்கு விருத்தமாக வேறு அர்த்தம் சொல்வது யுக்தமாகமாட்டாது

யதவி "ததோ யது-த்ராதரம்—" இது மூன்றாவது வாக்யம் இந்த வாக்யத்தில் தோன்றும் சங்கை என்னவென்றால்—இந்த வாக்யத்திற்கு ஶ்ருவாத்த பின் வருமாறு ஒரு அர்த்தம் தோன்றும் —தத—அதைக்காட்டிலும், யது-த்ராதரம்-யாதொரு பரதரமான வஸ்து உண்டோ, அதுதான் அரூபம், அதுதான் அநாமயம். இந்த அர்த்தத்தைப் பார்த்தால், புருஷஸூக்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள புருஷ தத்வத்தைக் காட்டிலும் பரதரமாக ஒரு வஸ்து உண்டென்று சுருதி சொல்வது போலத் தோன்றும். இந்தத் தோற்றம் தவறுதல் என்பதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லி, இந்த வாக்யத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தையும் விளக்குகிறார்

முதலில், ஶ்ருவாத்த: தோன்றும் அர்த்தம் அஸம்பத்தமாகும் என்பது பின்வருவதால் விளங்கும். "யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்" [எதைக்காட்டிலும் வேறு

வ்யாபித்வாத் ஸர்வேப்ய: பரேப்ய: | அத ஏவ தத்வ்யதிரிக்தஸ்ய கஸ்யாபி வஸ்துநோऽணீயஸ்த்வம் ஜ்யாயஸ்த்வம் ச நாஸ்தீத்யர்த்த: | "யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்" இதி பராவரப்ரஹாணேந கஸ்யாபி ஜ்யாயஸ்த்வம் நிஷித்தமிதி, தஸ்மாத் பரத்வம் ந யுஜ்யதே |

கஸ்தர்ஹி அஸ்ய வாக்யஸ்யார்த்த: இதி சேதுச்யதே | அஸ்ய ப்ரகரண வேதாஹமேதம், 'தமேவ விதித்வாதிம்ருத்யுமேதி நாந்ய: பந்தா வித்யதேऽயநாய" இதி புருஷவேதநஸ்யாம்ருதத்வஸ்ய ஹேதுதாம் ததவ்யதிரிக்த-

என்பதும் பொருள். இந்தப் புருஷன் ஸர்வத்தையும் வ்யாபித்து நிற்கிறவனாகவும், ஸர்வத்திற்கும் ஈச்வரனாகவும் இருக்கிறபடியால், இவனைத் தவிர்த்த மற்ற ஒரு வஸ்துவுக்கும் அணீயஸ்ஸாக இருக்கும் தன்மையும் ஜ்யாயஸ்ஸாக இருக்கும் தன்மையும் இல்லை என்பது வ்யக்தம். இப்படி மற்றை எல்லா வஸ்துவுக்கும் அணீயஸ்த்வமும் ஜ்யாயஸ்த்வமும் நிஷேதிக்கப்படுகிறபடியால், எவ்விதம் இவனைக்காட்டிலும் மற்றொன்றுக்கு பரத்வம் சொல்வது யுக்தமாகும்?

'அப்படியானால் ப்ரக்ருத வாக்யத்தின் அர்த்தம் என்ன?' என்று கேட்கக் கூடும். வாக்யத்தின் அர்த்தமாவது—இந்த ப்ரகரணத்தின் ஆரம்பத்தில், "**தமேவ விதித்வாதிம்ருத்யுமேதி**" இத்யாதியால் 'அந்தப் புருஷனை வேதநம் செய்வதே அம்ருதத்வத்திற்கு ஹேது, மற்ற எதுவும் அந்த அம்ருதத்வத்திற்கு வழியாகமாட்டாது' என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்துவிட்டு, பிறகு "**யஸ்மாத் பரம்**" இத்யாதியான வாக்யத்தால் 'அந்தப் புருஷனே எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் பரதரமான வஸ்து' என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்குப் பிறகு "**ததோ யதுத்தரதரம்**" என்னும் ப்ரக்ருத வாக்யம் '**தத:**'=இப்படி புருஷத்தவமே பரதரமென்று கீழ்ப் ப்ரதி

ஒன்றும் பரமான வஸ்து அன்றோ] என்று புருஷத்தவத்தைக் காட்டிலும் பரதரமான தத்வமொன்றுமில்லை என்று நிஷேதித்துவிட்டு, அடுத்த வாக்யத்தில் '**ததோ யதுத்தரதரம்**' [அந்தப் புருஷத்தவத்தைக் காட்டிலும் யாதொரு பரதரமான வஸ்து உண்டோ] என்று சொல்வது முன்னுக்குப் பின் விருத்தமன்றோ? இந்த விஷயத்தை ஈட்டில் பின்வருமாறு விவரித்திருப்பது அதிமாத்ர ரஞ்ஜகம் "**யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்**" என்று ஓதிவைத்து, 'அதுக்கு மேலே ஒன்று உண்டு காண்' என்னும் போது, அஜ்ஞனாய்ச் சொல்லுமத்தனை; முதலிலே ஓதாதவன் வார்த்தை யாமத்தனை." [ஈடு 4-ம் பத்து, 10-ம் திருவாய்மொழி.]

கஸ்தர்ஹி அஸ்ய வாக்யஸ்யார்த்த::—வாக்யத்தின் உண்மையான அர்த்தம் என்னவென்றால்—**தத:** =கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஹேதுவினால், **உத்தரதரம்** =ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான, **யத்** =பூர்வோக்தமான யாதொரு புருஷத்தவமுண்டோ, **தத்** = அந்த ஸர்வஸ்மாத் பரமான புருஷத்தவம், **அரூபம்** =கர்மக்ருதமான ப்ராக்ருத ரூப

ஸ்ரவணதாம் அ ப்ரதிஜ்ஞாய, "யேஸ்ராத்ரம் நாவாரஉஷிதிஸ்ம்ஜஸ்" உதேசர்த்து ஷ்தை வாராஷ்ர்ர் ெவடூரத்ராகம் ப்ரதிவாதிதம் | யத வாஷத-கூவெபொத்ரதரம், ததொ, 'யதஉத்ரதரம் வாராஷதகம் தெவாரூ-வநாமயம் , ய ஊதவிடெஷ்டஜீதா ஹவந்தி, அமெதரெ ஊ வெவாவி

பாதிககப படடிருககிறபடியால, 'யதஉத்ரதரம்'= அபபடி உததரதரமெனறு பரதி பாதிககபபடடுள்ள யாதொரு புருஷததவமுணடோ, 'தெவாரூவம்'= அதுவே ரூபமறறது, 'தெவாநாமயம்'= அதுவே ஆமயமறறது, 'ய ஊதவிடு '= இதை எவாகள அறிகிறாகளோ அவாகளே அமருததவததை அடைகிறாகள , 'அமெ

மறறது ; அநாமயம்= காமததால ஏறபடும ஸாக துககாதிகளறறது யஊதவிதுராஜ தாஹெ ஹவந்தி-எவா இநதப புருஷ ததவததை உததரதரமெனறு அறிகிறா களோ, அவாகளே அமருததவததை அடைகிறாகள அமெதரெ ஊ:வெவாவியந்தி அபபடி யறியாதவாகள ஸமஸாரததையே அடைகிறாகள 'ஸவஂநநபிரொதீவ" இதயாதி வாகயமும, "ஸஹஸ்ரஶீஷா வாராஷ" இதயாதி வாகயததுடன் ஒரே அாததததை உடையதாதலால, பரமபுருஷனுகிற நாராயண விஷயமே. இநத வாகயததிறகு இப்படி அாததம சொலவதறகும் ஶ்ருவாதத தோனறும் அாத ததததிறகும் பேதம, வாகயததின முதலில உளள 'தத' எனனும சபதததின அாத ததததைக சாாநது நிறகினறது 'தத' எனபது பூாவோகத புருஷததவததைப பராமாசிககினறது எனபதும, 'உத்ரதரம்' எனபது ருதரபரமெனபதும பூாவபக்ஷம ; 'தத' எனபது ஹேது பரமென்பதும 'உத்ரதரம்' எனபது ஸாவஸமாத பரனுன புருஷ பரமெனபதும ஸிததாநதம.

அநயதா உவக்ரமதப்ரதிஜ்ஞாஹாநம் விரோதத—இபபடி ஸித்தாநதம செயவதறகு ஹேதுவென ? என்றால், 'இவவிதம அாததம கொளளாவிடடால உபக்ரமததில் செயயபபடடுள்ள பரதிஜஞைகளுககு விரோதம ஏறபடும ' எனகிறா இநத பரகரணம் எபபடி இருககினறது எனறால் — முதலில.

"தெவ விதிதாதிஊஜதூெதி, நாநூ· வந்தா அயநாய விஷதெ"

பிறகு ""யஸ்ராத்ரம் நாவாரஉஷிதிஸ்ம்ஜஸ்...தெநெதம் வூண-ம் வாராஷெண ஸவஂம்",

முடிவில "ததொ யதஉத்ரதரம் . "

இது வாகயஙகளின கரமம். இவைகளுள முதல வாகயததில புருஷதத்வத்தை வேதநம செயவது அமருததவததிறகு ஹேது' எனறும, 'அதைத தவிாத்த மறறை எதுவும் அமருததவததிறகு வழி ஆமமாட்டாது' என்றும் இரணடு ப்ரதிஜஞைகள் செயயபபடுகினறன நடுவில வரும் வாகயததில், 'அநதப புருஷதத வமே ஸாவஸமாத பரம' எனறு சொல்லபபடுகினறது முடிவில் காணபபடும் வாகயததில் 'ததொ யதஉத்ரதரம் எனபது அருபம அநாமயம், இதை இவவிதம

யுக்தி' இதி வ்யாஸேஷவேத³நஸ்யைவாம்ருதத்வஹேதுத்வம் தத்³தாத்ஸ்யம் ஆவய . க்வம் ப்ரதிஜ்ஞாதம் ஸஹேதுகஸ்வஸம்ஹாரதஃ । ஸ்ருத்யோவக்ரமப்ரதிஜ்ஞா

தஸ்ய ......' = மற்ற எல்லாரும் துக்கத்தையே அடைகிருர்கள் இதுதான் வாக்யத்தின் அர்த்தம் இவ்விதம் அர்த்தம் சொன்னுல் மாத்திரம், கீழ் ப்ரதிஜ்ஞாதமாயுள்ள

அறிகிறவர்களே அம்ருதத்வத்தை அடைகிருர்கள், மற்றவர்கள் அம்ருதத்வத்தை அடையார்' என்று சொல்லப்படுகின்றது இதைப் பார்த்தால் உபக்ரமத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஹேதுவே முடிவில் ஹேது பரஸ்பரமாக உபஸம்ஹரிக்கப்படுகின்றது என்பது வ்யக்தமாகவில்லையா? முதலில் சொல்லப்பட்டுள்ள அம்ருதத்வ ஹேது, புருஷத்வ வேதநம்; ஆகையால் முடிவில் சொல்லப்படும் அம்ருதத்வ ஹேதுவும் அந்தப் புருஷத்தவ வேதநமாகவே இருக்கவேண்டும் ஆகையால் "ததோயது³த்தர தரம்" என்பதற்கு விதத்தாந்திகள் சொல்லும் மாதிரி அர்த்தம் சொல்வதுதான் ஸங்கதமாகும். முதலில் புருஷத்தவ வேதநத்தை அம்ருதத்வ ஹேதுவென்று சொல்லிவிட்டு, முடிவில் 'அந்தப் புருஷத்தவத்தைக் காட்டிலும் பரமான வஸ்து ஒன்று உண்டு; அதை அறிவதுதான் அம்ருதத்வ ஹேது' என்று சொல்வது பூர்வாபர விருத்தமே ஆகும் இதுதான் இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் உபபாதநம்

"யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்" என்னும் சுருதி வாக்யத்திற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் செய்துள்ள அந்வயம் கவனிக்கத்தக்கது. "யஸ்மாத³பரம் கிஞ்சித³பி பரம் நாஸ்தி" என்பது அவர் செய்துள்ள அந்வயம். உள்ளபடி "யஸ்மாத் பரம் கிஞ்சித³பி அபரம் நாஸ்தி" என்று அந்வயம் செய்யும் பக்ஷத்தில் 'எதைக்காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டதரமாக வேறு ஒரு வஸ்துவும் இல்லையோ' என்று மாத்ரம் அர்த்தம் கிடைக்கும். அப்படி அர்த்தம் கொண்டால், 'உத்க்ருஷ்டதரமானது ஒன்றுமில்லை' என்று அப்யதிக நிஷேதம் மாத்ரம் செய்ததாகும்; 'அவனுக்கு ஸமமானது ஒன்றுமில்லை' என்று ஸம நிஷேதம் செய்யப்பட்டதாக மாட்டாது. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் செய்துள்ள அந்வயத்திலோ வென்றால், அவனைக்காட்டிலும் உயர்ந்த வஸ்துவுமில்லை, அவனுக்கு ஸமமும் இல்லை, என்று ஸம அப்யதிக உபய நிஷேதம் செய்யப்பட்டதாகின்றது. பகவான் நிஸ்ஸமாப்யதிகனானதால், உபய நிஷேதத்தைக் காண்பிக்கும் அர்த்தம் கொள்வதே சலாக்யம்.

'அணீய:' - இதற்கு 'ஸூக்ஷ்மமாக இருக்கும் தன்மை' என்பது பொருள். அதாவது, 'எல்லாவற்றினுள்ளிலும் வ்யாபிக்கும் தன்மை' என்று சொன்னதாயிற்று. ஸகல அசேதந தத்வத்தையும் வ்யாபித்து நிற்கின்றது ஜீவாத்மா; அந்த ஜீவாத்மாவையும் இந்தப் புருஷத்தவம் வ்யாபித்து நிற்கிறபடியால், இது ஸூக்ஷ்மமே 'ஜ்யாய:' - இதற்கு 'ஸர்வத்துக்கும் ஈச்வரனுக இருக்கும் தன்மை' என்பது பொருள். இதில் அணீய:, ஜ்யாய: இரண்டு சப்தங்களும் நபும்ஸக லிங்க சப்தங்கள்; கஸ்மிந் என்பது புல்லிங்க சப்தம் இப்படி ப்ரயோகம் செய்வது வேதத்தில் உண்டு

ஹ்யாம் விராயெத்த । வாக்யஷெஷெவ ஸாமிநாராயணயோமெந ஶிவஶ-ப்தாஹியெயகவம் "ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம்" இத்யாதிநா ஜ்ஞாதமெவ । வாக்யஷ ஸஷ ஶிவஶப்தாஹியெய உத்யநந்தரமெவ வதி "ஈஹாநு ஸ்ஹாவெத்யு வாக்யஷ ஸகலொஷ்ஷ ஸ்வதக்க" இதி ॥

உகெதெநெவ நாயெந "ந ஸஹ ஆஸீவ ஸாவ கெவல."

புருஷ வேதநத்தின அமருதத்வ ஹேதுத்வமும மறறை ஒன்றும அமருதத்வததுககு மாாககமாகாமல இருபபதும காரண புரஸஸரமாக உபஸமஹாரம செயயபபட்டதாகும வேறு விதமாக ஆததம சொலலும பக்ஷத்தில, ஆரமபத்தில செயயபபட்டுள்ள இரணடு பரதிஜ்ஞைகளும விரோதிககபபடும இநதப புருஷத்தவம எபபொழுதும எவவித அசுத்தமுமறறு பரிசுததமாகவே இருககிற தத்வமானதால, இது 'ஶிவ' எனனும சபதததால வயவஹரிககத தகுநதது "ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம்" எனபதில இநத வயவஹாரததைக காணலாம, தவிரவும, அடுததுவரும வாகயமாகிற "ஈஹாநு ஸ்ஹாவெத்யு வாக்யஷ: ஸகலொஷ்ஷ ஸ்வதக்க:" என்பதில் இநதப புருஷனே 'ஶிவ' சபதததால சொலலபபடுகிறான எனபது வயக்தமாகத தெரிகினறது

உகெதெநெவ நாயெந—'நஸஹஆஸீவ ஸாவ கெவல:' இதயாதி

வாக்யஷெஷெவ—"ஸஷ்ரநநஶிரொக்ரீவ" இதயாதியான வாகயததில "தஸ்மாத்ஸர்வகத ஶிவ" எனறு 'ஶிவ' சபதம பரயோகமாகி இருககினறதே எனறால, அநத 'ஶிவ' சபதம் ஸம்ஹா வையே குறிககவேணடுமெனனும நிரபநதமிலலை எனகிறார 'ஶிவ' எனனும சபதததிறகு அசுததியறற 'சுததமான' எனனும பொருள உணடு "ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம்" எனனும வாகயததில அமமாதிரி பரயோகம காணபபடுகினறது "ஸவ ஶவ ஶிவ. ஸ்தாணு." எனறு ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸரநாமததிலும இநத பரயோகததைக காணலாம ஆகையால உபகரமததில காணபபடும பரதிஜ்ஞைககு ஒறறு செயயபபடும ஆததததிறகு இநத 'ஶிவ' சபத பரயோகம பாதகமாகமாடடாது

வாக்யஷ ஸாவ—தவிரவும, அடுதது வரும் வாகயததில, 'இநத ஶிவ சபதம பரகருத புருஷ தத்வததையே குறிககினறது' எனறு வயகதமாகச சொலலபபடுகினறது "ஸாஷ ஸக்ஸ்ய ஸ்வதக்க" எனபதிலுள்ள 'ஸாஷ' [இவன] எனனும சபதம், கீழில பரயோகம செயயபபடடுள்ள 'ஶிவ' சபதததால சொலலபபடுமவனையே பரதயபிஜ்ஞாபிககினறதனறோ?

உகெதெநெவ நாயெந—"நஸஹஆஸீவ ஸாவகெவல" என்பது பூர்வபக்ஷியால கூறபபடடுள்ள வாகயஙகளுள நாலாவது வாகயம். இநத வாகயததிலும 'ஶிவ' சபதம காணபபடுகினறதே எனறால, 'கீழில விளககபபடடுள்ள நயாயபபடி இநத வாகயமும நாராயணபரமே' எனறு ஸமாதானம சொலலபபடுகினறது கீழில விவரிககபபட்டுள்ள நயாயஙகளான—(1) காரண வாகயஙகளெலலாம் நாராயணனுககே பரமகாரணத்வததை பரதிபாதிககினறன, (2) அநய பரஙகளான நாராயண

இத்யாதி ஸர்வம் நேயம் ॥

கிஞ்ச, "ஸம்ஹர்த்ரு வாரோ" இத்யநுவாகே "ந தஸ்யேசே கச்சந" இதி நிரஸ்தஸமாப்யதிகஸம்பாவநஸ்ய வாக்யஸ்ய, 'அணோரணீயாந்'

வாக்யங்களும் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ந்யாயப்படி நாராயண பரங்களென்றே அர்த்தம் செய்யப்படவேண்டும்.

கிஞ்ச தவிரவும், மற்றும் ஒரு அம்சம் இவ்விடத்தில் அவதேயம் அது என்னவென்றால் — "ஸம்ஹர்த்ரு வாரோ" என்னும் அநுவாகத்தில் "ந தஸ்யேசே கச்சந" [அவனுக்கு ஈச்வரன் ஒருவனும் இல்லை] என்னும் வாக்யமும், அதற்குப் பிறகு 'அணோரணீயாந்" என்னும் அநுவாகத்தில் "ருதம் ஸத்யம் பரம் ப்ரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்கலம் ஊர்த்வரேதம் விரூபாக்ஷம் விச்வரூபாய வை நமோ நம:" எனும் வாக்யங்களும் காணப்படுகின்றன. இவைகளுள் முதல் வாக்யத்தால் சொல்லப்படும், எவ்வித ஒப்பு உயர்வுமற்றிருக்கும் புருஷனே "ருதம் ஸத்யம்" இத்யாதியான வாக்யத்தால் மஹேச்வர

அநுவாகாதிகளால் அந்த நாராயணனுக்கே ஸர்வத்தையும் காட்டிலும் பரத்வம் நிச்சயிக்கப் படுகின்றது, (3) ப்ரஹ்மா ருத்ரன் முதலானவர்கள் அந்த நாராயணனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப் படுகிறார்களென்றும் ஸம்ஹரிக்கப்படுகிறார்களென்றும் ச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன; (4) 'சிவ' 'ஈசான' முதலிய சப்தங்கள் ருத்ரனைக் குறிக்காமல் வேறு அர்த்தத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால், அவைகளை இவ்விடத்தில் ஸாதாரண சப்தங்களாகவே எடுத்துக் கொள்ளக்கூடும் என்பதுமே இம்மாதிரியான ந்யாயங்களைக் கொண்டு, 'சிவ' முதலிய சப்தங்களெல்லாம், 'ஸத்' 'ப்ரஹ்ம' முதலிய சப்தங்கள் போல நாராயணனிடத்திலேயே பர்யவஸிக்கின்றன என்பதை நிர்ணயிக்கக்கூடும்.

கிஞ்ச "ருதம் ஸத்யம் பரம் ப்ரஹ்ம" என்னும் வாக்யம் நாராயணனைப் பற்றி பேசுகிறதே தவிர, அவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்து ஒன்றையும் பற்றிப் பேசவில்லை என்பது, இந்த வாக்யத்திற்கு முன்னும் பின்னும் காணப்படும் வாக்யங்களைப் பார்த்தாலேயே விளங்கும் என்னும் விஷயத்தை இப்பொழுது உபபாதிக்கிறார் சில விடங்களில் சில வாக்யங்களுக்கு நாராயண பரத்வம் வேறு ப்ரகரணங்களில் காணப்படும் வாக்யங்களைக்கொண்டே நிர்ணயிப்பதுண்டு, இந்த வாக்யத்திற்கு நாராயண பரத்வத்தை நிர்ணயிக்கும் பொருட்டு வேறு ப்ரகரணங்களில் காணப்படும் வாக்யங்களை நாம் தேடிப் போகவேண்டுவதில்லை என்பதே ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம். முதல் அநுவாகத்தில் காணப்படும் "ந தஸ்யேசே கச்சந" என்னும் வாக்யத்தை இவ்விடத்தில் எடுப்பதன் தாத்பர்யம், கீழ் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள புருஷனைக் காட்டிலும் வேறு ஒரு வஸ்துவுக்கு மேன்மை சொல்வது "ந தஸ்யேசே கச்சந" [அவனுக்கு வேறு ஒரு ஈச்வரனும் இல்லை] என்று செய்யப்பட்டுள்ள நிஷேதத்திற்கு விருத்தம் என்பதைக் காண்பிக்கும் பொருட்டே

ஸ தஸ்மிந்நந்தராகே வேதாதிஸ்வரதயா வேதபீஜபூதப்ரணவஸ்ய ப்ரக்ருதிபூதாகாரவாச்யதயா மஹேஶ்வரத்வம் ப்ரதிபாத்ய, தஹரபுண்டரீகமத்யஸ்தாகாஶாந்தர்வர்திதயா உபாஸ்யத்வமுக்தம் । அயமர்த்த:— ஸர்வஸ்ய வேதஜாதஸ்ய ப்ரக்ருதி: ப்ரணவ உக்த:, ப்ரணவஸ்ய ச ப்ரக்ருதிரகார:; ப்ரணவவிகாரோ வேத: ஸ்வப்ரக்ருதிபூதே ப்ரணவே லீந:, அகாரவிகாரபூத: ப்ரணவோऽபி ஸ்வப்ரக்ருதாவகாரே லீந:; தஸ்ய ப்ரணவ

னென்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டு, "தஹ்ரம் விபாப்மம்" என்னும் வாக்யத்தால் தஹர புண்டரீகத்தின் மத்யத்தில் இருக்கும் ஆகாசத்தினுள்ளில் இருப்பவனாக உபாஸிக்கத் தகுந்தவனென்று சொல்லப்படுகிறான் "யோ வேதாதௌ" என்னும் வாக்யத்தில், மஹேசவரத் தன்மையை ப்ரதிபாதிக்குமிடத்தில், 'வேதங்களெல்லாவற்றுக்கும் ஆதியும் அந்தமுமாக இருந்து கொண்டு அந்தக்காரணத்தால் அவைகளுக்கு விதைபோன்றிருக்கும் ப்ரணவம் என்பது யாதொன்று உண்டோ, அந்த ப்ரணவத்துக்கு விதையாக இருக்கும் 'அ' என்னும் எழுத்தால் சொல்லப்படுமவனே மஹேசவரன்' என்றன்றோ சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது? இதன் கருத்து என்னவென்றால் — 'எல்லா வேதங்களுக்கும் ப்ரக்ருதியாக இருக்கின்றது ப்ரணவம், அந்த ப்ரணவத

வேதாதிஸ்வரதயா—இவ்விடத்தில் "யோ வேதாதௌ" இத்யாதியான வாக்யத்தின் அர்த்தம் சொல்லப்படுகின்றது இந்த வாக்யத்தில் ஸ்வர:' என்பதற்கு ப்ரணவம்' என்பது பொருள் வேதத்திற்கு ப்ரணவம் உத்பாதகமாகையாலும் லய ஸ்தாநமாகையாலும் அது வேதத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் ப்ரதிஷ்டிதமாக இருக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது "ப்ரஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யாதாதாவந்தே ச ஸர்வதா" என்பது மநு வாக்யம் ஆகையால், ப்ரணவம் வேதத்திற்கு பீஜம் அந்த ப்ரணவத்திற்கு 'அ' என்னும் எழுத்து பீஜம் 'அ' என்பது ஸமஸ்த சப்தங்களுக்கும் மூலமன்றோ? 'லீந:' என்பதற்கு 'அந்த ரூபத்தை அடைந்திருக்கிற' என்பது பொருள் அந்த 'அ' என்பதற்கு **ய: பர:**—அந்த 'அ' என்னும் எழுத்தால் எவன் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறானோ "**பர:**" என்பதற்கு 'ப்ரதிபாதிக்கப்படும்' என்பது பொருள் இதற்கு 'உத்க்ருஷ்டன்' என்னும் பொருளும் உண்டு அது இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமன்று 'அ' என்பதால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் விஷ்ணுவே என்பது "**அகாரேணோச்யதே விஷ்ணு: ஸர்வலோகேஶ்வரோ ஹரி:**" "**அகாரோ விஷ்ணுவாசக:**" என்னும் சருதி ஸ்மருதிகளால் விளங்கும்.

தஹர புண்டரீக "**தஹ்ரம் விபாப்மம்**" இத்யாதியான வாக்யம் முதலில்; அதற்குப் பிறகு "யோ வேதாதௌ" இத்யாதியான வாக்யம் தஹர புண்டரீகத்தின் மத்யத்திலுள்ள ஆகாசத்தில் இருப்பதாக உபாஸிக்கப்படவேண்டும் என்று முதல் வாக்யத்தில் சொல்லப்படுகின்றது யார் அப்படி உபாஸிக்கப்படத்தகுந்தவன் என்றால், அவன் நாராயணனுகிற மஹேசவரனே என்று இரண்டாவது வாக்யம் சொல்லுகின்றது

ப்ரக்ருதிபூதஸ்யாகாரஸ்ய ய: பர: வாச்ய: ஸ மஹேஶ்வர இதி । ஸர்வவாசகஜாதப்ரக்ருதிபூதாகாரவாச்ய: ஸர்வவாச்யஜாதப்ரக்ருதிபூதநாராயணோ ய: ஸ மஹேஶ்வர இத்யர்த்த: । யதோக்தம் பகவதா ।

"அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரளயஸ்ததா ।
மத்த: பரதரம் நாந்யத்கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய" ॥ [ப கீ 7—6,7]
"அக்ஷராணாமகாரோ஽ஸ்மி" [ப கீ 10—33]

இதி । 'அ இதி ப்ரஹ்ம' இதி ஶ்ருதே: நாராயணஸ்ய அகார வாச்யத்வம், "அகாரோ வை ஸர்வா வாக்" இதி வாசகஜாதஸ்ய அகார ப்ரக்ருதித்வம்

திறகு பரகருதியாக இருபபது 'அ' எனனும எழுதது இபபடி பரணவததின விகருதியாச இருககும வேதம, தனது பரகருதியாயுளள பரணவ ரூபததை அடைநதிருககினறது, 'அ' எனனும எழுததின விகருதியாக இருககும பரணவம, தனது பரகருதியாயுளள 'அ' எனனும எழுததின ரூபததை அடைநதிருககினறது, அபபடிபபடட பரணவ பரகருதியாயுளள 'அ' எனபதால சொலலபபடத தகுநதவனே மஹேசவரன' எனபதுதான 'அ' என்னும எழுதது, ஸகல சொலகளுககும் மூலம, நாராயணன, சொலகளால் குறிககபபடும வஸதுகக ளெலலாவறறுககும

ஸர்வவாசக "**யஶ்சேஶ்வர:**" எனனும வாகயததில காணபபடும வசநவயகதியின் அபிபராயம வெளியிடபபடுகினறது 'அ' எனபதறகு எவன வாசயனோ அவன மஹேசவரன எனறு சொன்னால போதுமாக இருககையில, '**தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய: பர:**' [பரணவததின பரகருதியாகிற அவஸதையை அடைநதிருககும 'அ' எனபதறகு எவன வாசயனோ] எனறு கூறிச சொலவானேன எனறால, 'நாராயணன, சொலகளால் பரதிபாதிககபபடும வஸதுககளெலலாவறறுககும மூலம, 'அ' எனபது சொல்களெலலாவறறுககும மூலம, சொலகளால் குறிககபபடும வஸதுககளெலலாவறறுககும மூலமாயிருககுமவன, சொலக ளெலலாவறறுககும மூலமாயிருபபதால பரதிபாதிககபபடததகுநதவன என்பதை ஜ்ஞாபிககும பொருடடே' என்று விளககுகிறார

அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய நாராயணன, சொலகளால குறிககபபடும வஸதுகக ளெலலாவறறுககும மூல பூதன எனபதையும, 'அ' எனபது சொலக ளெலலாவறறுக்கும பீஜமெனபதையும இநத வாகயம விளககுகினறது "**அக்ஷராணாமகாரோ஽ஸ்மி**" எனபது, இநத வாசயம வாசகம இரணடுககுமுளள ஸமபநதததை விளக்குகின்றது இவைகளுககு சருதி வாகயஙகளும பரமாணஙகளாகச சொல்லப் படுகினறன.

தஸ்யைவ "**யஶ்சேஶ்வர:**" எனனும வாகயததில காணபபடும 'மஹேசவரன' என்னும சபதம ஸாமானய சபதமாக இருநத போதிலும், பரகரணததைப பாாககும பொழுது அது நாராயண பரமே எனறு விளககபபட்டது இபபொழுது, இதறகு அடுதது வரும அநுவாகததில், இநத நாராயண பரதவம தெளிவாகச சொலலப்பட் டிருககினறது எனபதை விளககுகிறார

 Southern Railway

அ ஜ்ஞாயதே, வாச்யஜாதஸ்ய ப்ரஹ்மவ்யக்திகத்வம் அ ஸர்வேஷு அதோ ப்ரஹ்மண: அகாரவாச்யதாப்ரதிபாதநாத் அகாரவாச்யோ நாராயண ஏவ ஈஸ்வர இதி ஸித்தம் । தஸ்மாத் "ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம்" இதி கேவலபரதத்த்வவிசேஷப்ரதிபாதநபரேண நாராயணாநுவாகேந ஸர்வாதாரத்வம் ப்ரபஞ்சிதம் । அநேநாநந்யபரேணாநுவாகேந ப்ரதி-

---

மூலம் அந்த நாராயணனே மஹேசவரன்' இதுவன்றோ இந்த வாக்யத்தின் கருத்து? ஸ்ரீபகவானும் இந்த அர்த்தத்தை "**அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய**" "**அக்ஷராணாம்**" இத்யாதியான ச்லோகங்களால் வெளியிட்டிருக்கிறான் வேதத்திலும், "**அ இதி ப்ரஹ்ம**" என்னும் வாக்யத்திலிருந்து, 'நாராயணன் அ' என்னும் சொல்லால் சொல்லப்படுகிறான்' என்பதும், "**அகாரோ வை ஸர்வா வாக்**" என்னும் வாக்யத்திலிருந்து 'சொற்களெல்லாவற்றுக்கும் 'அ' என்னும் எழுத்தே மூலம்' என்பதும் விளங்குகின்றன சொற்களால் சொல்லப்படும் வஸ்துக்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரஹ்மமே மூலம் என்பது ஸ்பஷ்டமே இப்படி 'அ' என்னும் சொல்லுக்கு ப்ரஹ்மமே குறிப்பு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த 'அ' என்னும் சொல்லால் சொல்லப்படும் நாராயணனே மஹேசவரன் என்பது ஸித்தமாகின்றது எது பரதத்வம் என்பதை ப்ரதிபாதிப்பதையே நோக்காக உடைய "**ஸஹஸ்ரசீ-**

கேவலபரதத்த்வவிசேஷப்ரதிபாதநபரேண—இந்த நாராயணாநுவாகம், 'பரதத்வம் சில விடங்களில் ஆத்மா வென்றும், சில விடங்களில் ஜ்யோதிஸ் என்றும் இம்மாதிரி பல விடங்களில் பல விதமாகச் சொல்லப்படுகின்றதே! இவைகளுள் எது பரதத்வம்?' என்பதை நிர்ணயிப்பதற்காகவே ப்ரவ்ருத்தம். ஆத்மா' 'ஜ்யோதிஸ்' இத்யாதியான சப்தங்களால் சொல்லப்படுமவன் நாராயணனே என்னும் விஷயம் [**நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம, நாராயண பரோ ஜ்யோதி:**] என்பது முதலான வாக்யங்களால் விளங்குகிறதன்றோ? இது தான் இந்த அநுவாகத்தின் பெருமை

அநேந "**விச்வாதிகோ ருத்ரோ மஹர்ஷி:**" [ருத்ரன் மஹர்ஷி, அவன் விச்வமெல்லாவற்றுக்கும் உத்க்ருஷ்டன்] என்றும், "**ப்ரஜாபதி: ப்ரஜா அஸ்ருஜத**" [சதுர்முக ப்ரஹ்மா ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டித்தான்] என்றும் இவ்வாறு அநேக காரண வாக்யங்கள், சிவன் முதலானவர்களுக்குக் காரணத்வத்தைச் சொல்பன வாகக் காணப்படுகின்றனவே! என்று சங்கித்து, அந்தச் சங்கைக்கு ஸமாதானத்தை அநுக்ரஹிக்கிறார் வாக்யங்களுள் சில அந்ய பரங்கள், சில அநந்ய பரங்கள், நாராயணாநுவாகத்திற்கு நாராயணனைத் தவிர்த்து வேறு ஒன்றையும் ப்ரதிபாத்யமாகச் சொல்வது ஸாத்யமில்லை "**நாராயணம் மஹாஜ்ஞேயம் விச்வாத்மாநம் பராயணம்**" "**நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயண: பர:**" "**அந்தர்பஹிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:**" இத்யாதியாக 'நாராயணனே பரதேவதை' என்று கண்டோக்தமாக இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், இது அநந்ய பரமே. இப்படி அநந்ய பரங்களாயுள்ள வாக்யங்களுக்கும் வேறு அந்ய பரங்களாயுள்ள வாக்யங்களுக்கும் பரஸ்பரம் விரோதம் வரும்பொழுது, அநந்யபர வாக்யங்களுக்கு அநுகுணமாகவே அந்ய பரவாக்யங்களை நயிப்பிக்க வேண்டும் என்பது ஒரு ந்யாயம். அந்த ந்யாயத்தை அநுஸரித்து இவ்விடத்தில் ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது.

𑌵𑌾𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌪𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌕𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 “𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍂𑌪𑌦𑍇𑌶𑍋 𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵𑌵𑌤𑍍” [𑌬𑍍𑌰 𑌸𑍂 1-1—31] 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑍀𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌿𑌵𑌾𑌦𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌿𑌵𑌯𑍋𑌃 𑌨 𑌵𑌾𑌚𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌤𑌃, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌨𑌿 𑌸𑌨𑍍

𑌷𑍁𑌂” இத்யாதியான நாராயணாநுவாகமும், அந்த நாராயணனே எல்லாருக்கும் பரன் என்பதை நன்றாக விளக்குகின்றது. ஜகத்தின் காரணம் யாது என்பதை ப்ரதிபாதிக்கும் சிற்சில வேத வாக்யங்களில் வேறு வேறு பெயர்கள் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருந்த போதிலும், அந்தந்த வாக்யங்களெல்லாம் அந்ய பரங்களாகையால், அநந்ய பரமான இந்த நாராயணாநுவாகத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமதுவே பரதத்வமாக இருத்தல் வேண்டும் என்னும் விஷயம் “𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍁” இத்யாதியான ஸூத்ரத்தில் ஸூத்ரகாரரால் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ‘ப்ரஹ்மா’ ‘சிவன்’ போன்ற வேறு பெயர்களின் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டு, அவைகளால் பரப்ரஹ்மம் சில ச்ருதி வாக்யங்களில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதால் மாத்ரம், ‘அந்த ப்ரஹ்மா முதலானவர்களே பரப்ரஹ்மம் என்பதுதான் ச்ருதியின் தாத்பர்யம்’ என்று நிர்ணயிக்கப்

𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 கௌஷீதகீ ப்ராஹ்மணம் என்னும் உபநிஷத்தில், ப்ரதர்த்தநன் என்னும் ஒருவன் ஒரு காலத்தில் இந்த்ரனுடைய ஸ்தாநத்துக்குப்போய், ‘மநுஷ்யர்களுக்கு எது அத்யந்தம் ஹிதமோ, அதை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்’ என்று கேட்டதாகவும், அப்பொழுது ‘என்னையே நீ உபாஸநம் செய்’ என்று இந்த்ரன் அவனுக்கு உபதேசித்ததாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் அர்த்தத்தை ஸூத்ரகாரர் விசாரித்து, இவ்விடத்தில் இந்த்ரன், தன்னையே உபாஸிப்பதுதான் ஹிததமம் என்று சொல்லும்பொழுது, ‘தான்’ என்னும் சப்தத்தால் தனது அந்தர்யாமியாயுள்ள பரமாத்மாவையே நிர்தேசித்தான் என்றும், அப்படி நிர்தேசித்துப் பேசுவது சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களுக்கு வழக்கமென்றும் நிர்ணயித்திருக்கிறார். அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் இந்த ஸூத்ரம் காணப்படுகின்றது. ஸூத்ரத்தின் அர்த்தம்—𑌉𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃—இந்த்ரன் செய்த உபதேசமானது, 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾—“𑌏𑌷 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌅𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵 𑌏𑌕𑍋 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃” என்னும் சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டே செய்யப்பட்டது. 𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵𑌵𑌤𑍍—வாமதேவர் என்னும் மஹர்ஷி உபதேசம் செய்ததுபோல. வாமதேவர் அம்மாதிரி உபதேசம் செய்திருப்பதாக ப்ருஹதாரண்யோபநிஷத்தில் காணப்படுகின்றது. பரமாத்மா ஜீவாத்மாவைச் சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால், ஜீவாத்மாவைக் குறிக்கும் ‘நீ’ ‘நான்’ என்னும் சப்தங்கள் பரமாத்மாவினிடத்தில் பர்யவஸாநம் அடையும் என்பது சாஸ்த்ரம். இந்தச் சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு, ‘ப்ரஹ்மா’ ‘சிவன்’ முதலானவர்கள் சில காரணவாக்யங்களில் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தால், அவ்விடங்களில், ‘ப்ரஹ்மா’ ‘சிவன்’ இத்யாதியான சப்தங்கள், அவர்களுள் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் நாராயணனிடத்திலேயே முடிவடைகின்றன என்று நாம் கொள்ளவேண்டும் என்பது கருத்து.

வாகெ தயொ ரிஶ ப்ராதீ த-ஸ்ய தயா தஷிஹெதிக வ்ருதிவாடிநாக, சூதிடர்
காஶப்ராணாதிஶப்ெைத: வரம் ப்ருஹ்மாபிஹிதமிதி ஹெதாகாஶப்ராணாதீ
நாம் யரா ந வரக்வு.

யத்-நரிடிசாஶங்கிதம்—“ ஸய யதிடிசஷ்நீ ப்ரஹவ-ரெ டஹாரம் வ-ஷாஷீகம் வெடிஸ்ம, டஹரொஸ்மிஞனாகாஶ:, தஸ்மிந்யதனஸ்தஸ்தெஷ்டவ்யம், தஷாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யு” [சா. 8—1] இத்யத்ர சூகாஶஶப்ெைத ஜதட-வாடிநகாரணம் வ்ருதிவாடிதம் தடனவ-த்தீ-ந: கஸ்யசித் தக்வவிஶெஷஸ்ய க்வெஷவ்யதா ப்ருதிவாடிதத்வெத, கஸ்யாகாஶஸ்ய நாமரூபயொநிவ-ஹக்வஶ்ருவணாக் வ-ர-ஷஸ்யெக்தெ வ-ர-ஷஸ்ய

படமாட்டாது, ஏனென்றால், அந்நியபரமான இந்த நாராயணானுவாகத்தில், ‘அந்த பரஹமா முதலான எல்லாரும் இந்திரன் போல பரஹமத்தின் விபூதிகளுள் அகப் பட்டவர்களே’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற தன்றே? சிற்சில சுருதி வாக்யங்களில் ‘ஆகாசம்’ ‘ப்ராணன்’ இவை முதலிய சப்தங்களால பர ப்ரஹ்மம் வ்யவ ஹரிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் அந்தக் காரணத்தால் ‘பஞ்ச பூதங்கள் ஸம்பந்தங் களான ஆகாசம் ப்ராணன் முதலியவைகளையே பரதத்வமென்று சுருதி சொல்லு கின்றது’ என்று சொல்லக்கூடுமோ?

யத்-நரிடிவு மற்றும் சிலர் பின் வருமாறு ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்கிறார்கள். “ஸய யதிடிசஷ்நீ” இதயாதியான சாந்தோக்ய வாக்யத்தில், ‘ஆகாசம்’ என் னும் சப்தத்தால் ஜகத்தின் உபாதாந காரணத்தை ப்ரதிபாதித்து, அந்த ஆகாசத்துக்குள் இருக்கும் ஒரு தத்வ விசேஷமே நம்மால் தேடப்பட வேண்டிய வஸ்து என்றும் சொல் லப்பட்டிருக்கின்றது இந்த ஆகாசமே ஜகத்திலுள்ள பொருள்க ளெல்லாவற்றுக்கும் பெயர் ரூபம் இவைகளை நிர்வஹிக்கின்றது என்றும் இந்த வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டி

தயொ ரிஶ ப்ராதீ த-ஸ்ய தயா—பரஹ்மா சிவன் முதலானவர்கள் இந்திரனு டன்கூட ஒரே பங்க்தியில் பரமாத்மாவின் விபூதிகளுள் ளகப்பட்டவர்களாகப் படிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள் “ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஶிவ: ஸெந்த்ர: ஸொக்ஷர: வரம: ஸ்வராட்” என்பது இந்த அநுவாக வாக்யம்

சூகாஶ ப்ராணாதிஶப்ெைத—சாந்தோக்யத்தில் ஓரிடத்தில் “ஸர்வாணி ஹவா இமாநி ஹெதாநி சூகாஶாதெவ ஸமுத்வத்யந்தெ சூகாஶ: வராயணம்” [ஆகாசத்திலிருந்தே இந்த பூதங்களெல்லாம் உத்பத்தியை அடைகின்றன . . ஆகாசமதான் மற்றை எல்லாவற்றுக்கும் உத்கருஷ்டம், பராயணம்] என்று சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது இம்மாதிரியே மற்றோரிடத்தில் “ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி ஹெதாநி ப்ராணமெவாபிஸம்விஶந்தி” [ப்ராணனே ஜகத்காரணமான வஸ்து] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது இந்த வாக்யங்களுக்கெல்லாம் வேதாந்திகளெல்லா ரும், ‘ஆகாசம் ப்ராணன் முதலான சப்தங்களால் பரமாத்மாவே சொல்லப்படுகின்றன’ என்றும், ‘பூதாகாசம் முதலானவைகள் சொல்லப்படமாட்டா’ என்றும் அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள் அந்த ந்யாயத்தை அவலம்பித்து, ப்ரக்ருதத்தில், ‘ப்ரஹ்மா’ ‘சிவன்’ முதலான சப்தங்களுக்கும் பரமாத்மாவே பொருள் என்று கொள்ளவேண்டும் என்பது தாத்பர்யம்

யத்-நரிடிவு—இவ்விடத்தில் ‘வ்யோமாதீத வாதம்’ என்று வ்யவஹரிக்கப

நாமரூபயோ: கர்த்ருத்வேந ஆகாஶவ்யபதேஶாத் தத்புருஷ-ஷாக்ய ஸூக்தஸ்தஸ்ய அந்வேஷ்டவ்யதயா உபாஸ்யத்வம் ப்ரதீயதே' இதி தச்சைதத் அநதீதவேதாநாம் அக்ஷராவிதாம் சோத்யம் | யதஸ்தத்ர ஶ்ருதிரேவாஸ்ய பரிஹாரமாஹ, வாக்யகாரஶ்ச | "தஹரோ(அ)ஸ்மிந்நந்தர ஆகாஶ: கிம் தத்ர வித்யதே யதந்வேஷ்டவ்யம் யத்வாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம்" இதி சோதிதே, "யாவாந்வா அயமாகாஶஸ்தாவாநேஷோ(அ)ந்தர்ஹ்ருதய ஆகாஶ:" இத்யாதிநா அஸ்ய ஆகாஶஸ்யோபமாநத்வம் பரமபுருஷஸ்யாநவதிகமஹத்த்வம் ஸகலஜக-

---

ருககிறபடியால, ஆகாச சபதததால, ஜகததிலுள்ள பொருளகளுடைய பெயா ரூபம முதலியவைகளுககுக காததாவாகப புருஷஸூகததத்தில சொலலபபடும புருஷனே குறிககபபடவேணடுமனறே ? அநத ஆகாசததுககுள இருககும ஒரு ததவ விசேஷமே, தேடபபடவேணடிய வஸது எனறு இநத சருதி சொலலுமபக்ஷததில், அது 'அநதப புருஷனைக காட்டிலும வேறுபட்ட ததவ விசேஷமொனறு உணடு, அதுவே தேடபபடவேணடிய வஸ்து' எனபதைக குறிககவிலலையா ? இதுதான இவாகள செயயும ஆக்ஷேபம இது, அநதச சாநதோகய சருதியில பூாவ அபர வாகயஙகளை ஸமகரமாகப படியாமலும வாகயகாரருடைய கரநதததைப பாராமலும இருககுமவாகளால செயயபபடும ஆக்ஷேபம ஏனெனறால, அநத சருதியிலேயே இநத ஆக்ஷேபததிறகு ஸமாதாநம சொல்லபபட்டிருககினறது ; வாகயகாரரும இதறகு ஸமாதாநம சொலலியிருககிறா இநதச சாநதோகயததில பரகருத வாகயததிறகுப பிறபாடு, "தஹரோ(அ)ஸ்மிந்நந்தர ஆகாஶ: கிம் தத்ர வித்யதே யதந்வேஷ்டவ்யம் யத்விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம்'

படும வாதமொனறு அநுவதிககபபட்டு நிராகரிககபபடுகினறது வயோமாதீத வாதிகள், சாநதோகயததில் காணபபடும ஒரு வாகயத்தை ஆதாரமாககொணடு, புருஷஸூகதாதிகளால பரதிபாதிககபபடும நாராயணன் எனனும புருஷனைககாட்டிலும வேறு உதகருஷ்டதரமான வஸ்துவொனறு இருககின்றதெனறும், அதுதான பரமபுருஷாததததை அடையவேணடுமென்று இசசிபபவரெல்லாராலும உபாஸிககத தகுநதது எனறும் வாதிக்கிறாகள் அநதச சாநதோகய வாகயததில நாராயணன 'ஆகாச' சபததால வ்யவஹரிககபபடுகிறபடிபால், இநத வாதிகளுககு 'வயோமாதீத வாதிகள' என்று பெயா 'வ்யோம' என்பதறகு 'ஆகாசம' எனபது பொருள '**அதீத**' என்பதறகு 'தாணடின' எனபது பொருள அதாவது—'ஆகாசம' எனறு வயவஹரிககபபடும நாராயணனைககாட்டிலும உயாநதுள்ள வேறு ஒரு வஸ்துவை பரபரஹமமாக வாதிபபவாகள எனபது அாததம அநதச சாநதோகய வாகயம, அபபடிபபட்ட பொருள் ஒன்றை பரதிபாதிககினறதா எனபது இவவிடததில விசாரிககபபடுகினறது அந்த வாகயததின் அாததமாவது—**அஸ்மிந்** ப்ரஹ்மபுரே—பரப்ரஹ்மததின ஸ்தாநமாயுள்ள இநத உபாஸகனுடைய சரீரத்தில, **யதிதம் தஹரம் புண்டரீகம் வேஶ்ம**—அலபமாகவும தாமரைபபுஷ்பம போன்றதுமான யாதொரு ஹருதயமாகிற ஸ்தாநம இருக்கினறதோ, **அஸ்மிந் தஹர ஆகாஶ:**—அநத ஹருதயததினுள யாதொரு அதயல்பமான ஆகாசமொனறு உணடோ, **தஸ்மிந் யத் தத் அந்வேஷ்டவ்யம் தத்**

தா⁴ரணதயா ஸங்குசஜமஹாயாகாசம் அவ்யாதிவாச்யு, "அஸ்மிந்காமாஸ்ஸமாஹிதா:, ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யு: ... ஸத்யஸங்கல்ப:" | இதி அபஹதபாப்மத்வாதிஸத்யஸங்கல்பத்வபர்யந்தம் குணாஷ்டகம் தஸ்மிந்

[பிராணிகளுடைய ஹ்ருதயமோ சிறியது ; அதைககாட்டிலும் சிறியது அதனுள் இருக கும ஆகாசம , அநத ஆகாசததினுள நமமால தேடப்படவேணடிய வஸ்து வொன்று இருககவும கூடுமோ ? அது யாது ?] எனறு ஒரு ஆக்ஷேபம செயதுகொணடு, அதன் ஸமாதாநமாக ' யாவாந்வா அயமாகாசஸ்தாவாநேஷோऽந்தர்ஹ்ருதய ஆகாச: " [ஹ்ருதயததினுள இருககும ஆகாசம எனனும சபதததால் சொல்லபபடும வஸ்து இநத லோகததில காணபபடும பூதாகாசமபோல மிகப பெரியதே] எனறு படிககபபட டிருககின்றது இநத ஸமாதாநததின கருதது என்னவெனறால, 'ஹ்ருதயததினுள் இருபபதாகச சொல்லபபடும 'ஆகாசம' எனனும வஸ்து பரம புருஷனே , பூதாகாசம் போல அதுவும மிகப பெரியது எனறு சொலவதன தாதபாயம, அது அளவற்ற பெருமையை உடையது எனபதே அது ஸகல ஜகததிறகும காரணம, ஆதாரம்' எனபதுதான இவவிதம பரதிபாதிததுவிட்டு, இநத சருதியே, பிறகு " அஸ்மிந் காமாஸ்ஸமாஹிதா: " [இநத ஆகாசததில ஸகல கல்யாணகுணகணஙகளும சாசவத மாக இருககின்றன] எனறும், " ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா " [இநத ஆதமா எவ்வித காமததாலும ஒருபொழுதும ஸபாசிககபபடாத வஸது] என்றும சொல் லுகினறது. இபபடிச சொல்வதானது, 'ஹ்ருதயததினுள் இருககும் பரம புருஷன்

ஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய — அநத ஆகாசததினுளளிருக்கும் வஸ்து விசேஷமே தேடததகுந் தது, உபாஸிக்கததகுநதது இநத வாகயததில் இருககும 'ஆகாச' சபதம் நாராயணனைக் குறிககிறபடியால், அதறகுளளிருபபதாகச சொல்லபபடும வஸ்து நாராயணனைககாட்டி லும வேறுபட்டதாகவே இருததலவேணடும்' எனபது வயோமாதீத வாதிகளின வாதம. அது வேறுபடடது எனபதில் ஆக்ஷேபமிலலை , அபபடிபபட்ட வேறுபட்டுள்ள வஸ்து எது எனபதில் மாதரம விவாதம. வ்யோமாதீத வாதிகள் அதை ' வேறு ஒரு உயாந்த பரஹ்மம் ' என்று சொலலுகிறாகள். 'அது அதீத பரஹ்மமன்று , அது அந்த நாரா யணனிடததிலுளள ஜகதஸ்ரஷ்ட்ருதவம முதலிய சகதியும அபஹதபாபமதவம் முதலிய குணஙகளுமே' என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய அபிபராயம் இப் படி அபிபராயபபடுவதறகு மூனறு காரணஙகள —(1) நாராயணனைக் காட்டிலும் வேறு உயாநத வஸ்துவில்லை [ந தத்ஸமஸ்சாப்⁴யதி⁴கஸ்ச த்³ருஸ்யதே] என்று கீழ்ச சொல்லபபட் டுள்ள நிஷேதததுககு அநத நாராயணனைக காட்டிலும உயாநதுள்ள வேறொரு பரஹ் மததை ஒத்துககொளவது விரோதிககும ; (2) இநத சருதியிலேயே மேல்வரும் வாக் யஙகளைப் பாாததால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் சொல்லும ஆத்தமே சருதியின் கருதது என்பது விளஙகுகின்றது ; (3) வாகயகாரரும இமமாதிரியே விவரித்திருககிறார். இவை களின விஸதாரததை மூல கரநததிலேயே காணக.

நிஹிதமிதி, பரப்ரஹ்மவத் பரப்ரஹ்மகு³ணாஷ்டகஸ்யாபி ப்ர-யத்நஜிஜ்ஞாஸிதவ்யத்வப்ரதிபாத³நபரா "தஸ்மிந்யத³ந்தஸ்தத³ந்வேஷ்டவ்யம்" இத்யுக்திரிதி ஶ்ருத்யைவ ஸம்ஶய: பரிஹ்ருத:। வ்யக்தம் ப⁴வதி— "கிம் தத³த்ர வித்³யதே யத³ந்வேஷ்டவ்யம்?" இதி ப்ரஶ்நஸ்ய அஸ்மிந் ஸர்வ-ஸ்ய ஜக³த: ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதா⁴ரத்வம் நியந்த்ருத்வம் ஶேஷித்வம் அபஹத-பாப்மத்வாத³யோ கு³ணாஶ்ச வித்³யந்த இதி பரிஹார இதி। ததா² ச வாக்யகாரவசநம்—"தஸ்மிந்யத³ந்தரிதி காமவ்யபதே³ஶ:" இதி। காம்யந்த இதி காமா:, அபஹதபாப்மத்வாத³யோ கு³ணா இத்யர்த²:। வ்யக்தம் ப⁴வதி—யதே³தத்³த³ஹராகாஶவத்³வாக்யம் நிர்விஶமாநத்வய-

எப்படி தேடப்படவேண்டியவனோ, அறியப்பட வேண்டியவனோ, அப்படியே அவனுக்குள்ளிருக்கும் அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய எட்டு குணங்களும் தேடப்படவேண்டியவை, அறியப்படவேண்டியவை' என்னும் கருத்தாலன்றோ? 'தஸ்மிந்யத³ந்தஸ்தத³ந்வேஷ்டவ்யம்" என்பதற்கு இதுதான் தாத்பர்யம் "கிம் தத³த்ர வித்³யதே [இந்த ஆகாசத்தினுள் தேடப்படவேண்டிய வஸ்து என்ன இருக்கின்றது?] என்னும் கேள்விக்கு, 'இந்த ஆகாசத்தினிடத்தில், ஸகல ஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறவனாகவும் அதற்கு ஆதாரமாகவும் நியந்தாவாகவும் சேஷியாகவும் இருக்கும் யோக்யதையும், அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய கல்யாண குணகணங்களும் இருக்கின்றன' என்பது ஸமாதானம் இப்படியே வாக்யகாரரும் "தஸ்மிந்யத³ந்தரிதி காமவ்யபதே³ஶ:" என்று சொல்லியிருக்கிறார் "காமா:" என்னும் சப்தத்திற்கு "காம்யந்த இதி காமா:" [எவை எல்லாராலும் பரம புருஷார்த்தமாக இச்சிக்கப்படுகின்றனவோ அவை காமங்கள்] என்பது வ்யுத்பத்தி அவையாவன—அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்கள் இவ்வளவால் சொல்லப்பட்டதென்னவென்றால்—'ஸகல ஜகத்தின

பரப்ரஹ்மகு³ணாஷ்டகஸ்யாபி விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யத்வம்—ஆனால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஆசயத்திற்கு இரண்டு ஆக்ஷேபங்கள் செய்யக்கூடும் —(1) குணங்கள் உபாஸிக்கத் தகுந்தவை யல்லவே என்பது ஒன்று, (2) குணங்களை மாத்ரம் உபாஸிக்கத் தகுந்தவையாகச் சொல்வது உபபந்நமாகுமோ? நாராயணனையும் உபாஸிக்க வேண்டுமென்றன்றோ சொல்லப்படவேண்டும்? என்பது இரண்டாவது முதல் ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம், பகவத் குணங்களையும் பகவானைப்போல நாம் தேடவேண்டும், அறியவேண்டும், த்யானம் செய்யவேண்டும் என்றே ச்ருதிபோதிக்கின்றது என்பதுதான் இரண்டாவது ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் வாக்யத்தின் ஆசயம் எதிராளிகள் சொல்வது போன்றதன்று என்பதே 'ஹ்ருதயத்தினுள் யாதொரு ஆகாசம் இருக்கின்றதோ அதுவும், அந்த ஆகாசத்தினுள் இருக்கும் கல்யாணகுணங்களும் இவை இரண்டுமே தேடத்தகுந்தவை' என்பதுதான் அதன் ஆசயம் 'அஸ்மிந் வேஶ்மநி யோ த³ஹர ஆகாஶ:, தஸ்மிந் யத³ந்த: ச, தது³ப⁴யமபி அந்வேஷ்டவ்யம்' என்பது அந்வயம் இப்படி 'ச' என்னும் ஒரு சப்தத்தை அத்யாஹாரம் செய்து கொள்வது க்லிஷ்டமன்றோ? என்னில், இந்த ப்ரகரணத்தின் உபஸம்ஹாரத்தில்

விஹவநுயஙீஂ வாஂ ப்ஹு, தவிருதூஹஜூநி-ஷிதம் சுநவயிகாதிபயம் சுவஹதவாவ்தூரதிம-ணாஷூகம் தஷூ-ஹயஜவதூெஷவதூ விஜிஜாவிதஂவ்யதி, யதா—"ஸுய ய உஹ்ஜாநஜந-விதூ வஜநி ஊதாஂஸு ஸதூாநு காசாநு, தெஷாம் ஸவெஷு-ஷெூகெஷு காசாரோ ஹவதி" இதி ।

யஃ வாநஃ காரணத்வெஷூவ யெூயதாவருதிவாநவரே வாக்யே,

ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் இவையெல்லாவற்றையும் லீலையாக உடைய பரப்ரஹ் மமே, இந்தச் சாந்தோக்யத்தில் காணப்படும் 'தஹர ஆகாசம்' என்னும் சப்தத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் வஸ்து, அந்த வஸ்துவும், அதனுள் நிஹிதங்களாயிருக்கும் அள வற்ற மஹிமையை உடைய அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய எட்டு குணங்களும் இவ் இரண்டுமே எல்லாராலும் தேடப்படவேண்டியவை, அறியப்பட வேண்டியவை. இவை இரண்டும் தேடப்படவேண்டியவை என்பது, இந்தச் சாந்தோக்யத்தின் முடி வில் காணப்படும் "ஸுய ய உஹாத்ாந உநவிதூ . . ." இத்யாதியான வாக்யத் தால் விளங்குகின்றது

யஃ வாநஃ—'ஜகத் காரணம் எதுவோ அது ஒன்றே த்யானம் செய்யத் தகுந்

'ய உஹாத்ாந செதாஂஸு ஸதூாநு காசாநநவிதூ வஜநி, தெஷாம் ஸவெஷு-ஷெூகெஷு காசாரோ ஹவதி" [எவர்கள் இந்த ஆத்மாவை அறிந்து, ஆத்மாவை அறிவதுடன் அதன் கல்யாண குணங்களையும் அறிந்து பரலோகம் போகிறார்களோ, அவர்கள் ஸ்வதந்த்ரர்களாகிறார்கள்] என்று காணப்படுகிறபடியால் உபக்ரம வாக்யத்திலும் அதுவே விவக்ஷிதமென்று சொல்லவேண்டும்; அதனால் அத்யாஹார க்லேசமும் ஸம்சயமே என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை

தஷூ-ஹயஜவதூெஷவதூ—இது கீழ்ச் சொன்னதை விளக்குகின்றது. "ஸுய ய உஹாத்ாந உநவிதூ " இத்யாதியான வாக்யத்தை இவ்விடத்தில் உதாஹரிப்பதும் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள அபிப்ராயத்தை விளக்கும் பொருட்டே

காசாஃ—இதற்கு 'கல்யாணகுணங்கள்' என்பது பொருள் என்பதைக் கவ னிக்கவேண்டும் "ஸொஸுதெ ஸவாநாசாநு, ஸஹ ப்ஹுணா விவஸ்தா" என்னும் தைத்திரீய உபநிஷத் வாக்யத்திலும் இந்த அர்த்தத்தைக் காணலாம்.

இந்தத் தஹரவித்யை தைத்திரீய உபநிஷத்திலும் "உஹாஂ விவாவ்ஂ" இத்யாதியான வாக்யத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றது அவ்விடத்திலும் இம்மாதிரியே ஆத்தம்

யஃ வாநஃ—எவ்விடத்தில் விஷ்ணு, கார்ய வஸ்துக்களுள் ஒன்றாகப் படிக்கப் பட்டிருக்கின்றாரோ? என்றால், 'ஸுய ப்ஹவிஷ்ணுாநெஂச்ராஷெஸவெஷு ஸஂவ

அநந்தரவாக்யப்ரதிபாதிதபரதத்த்வபூதஸ்ய விஷ்ணோ: கார்யமத்யே நிர்தேச:, ஸ ஸ்வகார்யபூததத்த்வஸங்க்யாபூரணம் குர்வதோ ஸ்ரீய: பதேர் ஜகதுபகாராய ஸ்வேச்சாவதார உபேந்த்ரத்வமநுப்ரவிஷ்ட:; யதா ஸ்ரீய: பதே: தேவஸங்க்யாபூரணம் குர்வத உபேந்த்ரத்வம் பரமேஷ்டிந ஏவ, யதா ச ஸூர்யவம்ஶப்ரபவராஜஸங்க்யாபூரணம் குர்வத: பரமேஷ்டிந ப்ரஹ்மணோ தாஶரதிரூபேண ஸ்வேச்சாவதார:, யதா ச ஸோமவம்ஶ ஸங்க்யாபூரணம் குர்வதோ பகவதோ பூபாராவதரணாய

தது' என்னும் விஷயத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் இடத்தில், கார்யங்களாக இருக்கும் வஸ்துக்களைச் சொல்லி வருவதன் நடுவே விஷ்ணுவும் படிக்கப் பட்டிருக்கின்றாரே! அநந்தரமான நாராயணானுவாகத்தில் 'விஷ்ணுவே பரத்தவம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? கார்யங்களான வஸ்துக்களுள் ஒன்றாக இருக்கும் வஸ்து, எப்படி பரத்தவமாகும்? என்றால் அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது பரமாத்மா ஜகத்தின் உபகாரத்தை உத்தேசித்து தன்னுடைய இச்சா மாத்ரத்தாலே லீலையாக அவதரிக்கிறான் அப்படிப்பட்ட அவதாரங்களுள் ஒன்று இந்த விஷ்ணு அவதாரமும் என்று அறிய வேண்டும் தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு தன்னுடைய கார்யங்களாயுள்ள வஸ்துக்களின் நடுவில் தானும் அவதரித்து, அவைகளின் எண்ணிக்கையைப் பூர்த்தி செய்வது, அப்படி அவதரிக்கும் பரப்ரஹ்மத்தின் கார்யம் உபேந்த்ரனாக அவதரித்து தேவர்களின் எண்ணிக்கையை லீலையாகப் பூர்த்தி செய்தாரன்றோ? இப்படி அவதரிப்பது, தசரதனுடைய புத்ரனாக ஸ்வேச்சையாலேயே அவதரித்து ஸூர்ய வம்சத்தின் அரசர்களின் ஸங்க்யையையும், வஸுதேவ க்ருஹத்தில் பூ பார நிவ்ருத்தியை உத்தேசித்து ஸ்வேச்சையாலேயே அவதரித்து சந்த்ர வம்சத்தின் அரசர்களின் ஸங்க்யையையும் பூர்த்தி செய்தது போலவே. ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயம் இவை

ஸூயந்தே' [ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இந்த்ரன் முதலிய எல்லாரும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறார்கள்] என்னும் உபநிஷத் வாக்யத்தில் இந்த வாக்யம், "**கோ த்யேய:?**" [யார் த்யானிக்கப்படத் தகுந்தவர்?] என்றும், "**காரணம் து த்யேய:**" [காரணமே த்யானிக்கத்தகுந்தது] என்றும் வ்யவஹரிக்கப்படும் ப்ரகரணத்தில் காணப்படுகின்றது காரணமே த்யானிக்கத் தகுந்ததென்றும், விஷ்ணு கார்யவஸ்துக்களுள் ஒன்றென்றும் சேர்த்து ஒரே இடத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்தால், அது, விஷ்ணு த்யானிக்கத் தகுந்தவரன்று என்று சொன்னதாகாதோ? என்பதுதான் ஆக்ஷேபம்

ஸங்க்யாபூரணம்—எண்ணிக்கையின் பூர்த்தி தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ள ஜந்துக்களின் நடுவில் தானும் அவதரித்து, அப்படித் தன்னுடன் கூடவே அவர்களையும் ஸமமாகச் சேர்த்துப் படிக்கும் படியான ஏற்றத்தை அவர்களுக்குக் கொடுப்பதே 'அவர்களின் எண்ணிக்கையின் பூர்த்தி செய்வது' என்பதன் தாத்பர்யம்

ஸெவ்யாபார வஸ் ஷெவமரஹெவதாரா: । ஸரஷ்டிஹ்யெய வ்கரணெஷ நாராயண ஏவ வாரகாரணதயா ப்ரதிபாதிதம் இதி வரஹ்வெ-வொகதம் ।

யத்ரநாரயவசுபிரஸி ருத்ரேண ஸ்வஸ்யவெஷ்யம் ப்ரவமதி-தம், தக் ''ஸொஹமாஸம் ப்ராவிஸக்'' இதி வாரனாதவ்வெஸாக்-

---

முதலிய வ்யாபாரஙகளே பரஸதாவிககும பரகரணஙகள எலலாவறறிலும, நாராயணன ஒருவனே பரம காரணம எனறு பரதிபாதிககபபடடிருக்கின்றது என்று எறகெனவே சொலலி இருககிறோம்

யத்ர:—அதாவ சிரஸ எனனும உபநிஷததில், ருதரன, 'நானே ஸகலத துககும ஈசவரன' எனறு ஸபஷடமாகச சொலலி இருககிறானே எனறால், அது 'அபபடி எனககு ஐசவாயம வநதது முழுவதும பரமாதமா எனனுள பரவேசிததிருக கிறபடியாலேயே' எனறு அநத சருதியிலேயே விளககபபடடிருககின்றது. இதனுலஅநத

ஸரஷ்டிஹ்யெயவ்கரணெஷ—'கீழ்ச் செயயபபடடிருபபது போல நிர வாஹம செயவது யுகதி யுகதமாகுமோ ?' எனனும சஙகையைச சஙகிததுக கொணடு, 'வேறு பரபலமான பரமாணஙகளால நாராயணனே பரன என்பது நிணயிககப பட்டிருககிறபடியால இபபடி நிரவாஹம செயவது தான் யுகதியுகதமாகும' என்று சொல்லுகிறார

யத்ர:—அதாவ சிரஸ்ஸில் காணபபடுமெ வாகயமாவது— "**தேவா ஹ வை ஸ்வர்கம் லோகமாயம்ஸ்தே தேவா ருத்ரமப்ருச்சந் 'கோ பவாந்' இதி । ஸோऽப்ரவீத் 'அஹமேக: ப்ரதமமாஸம், வர்தாமி ச, பவிஷ்யாமி ச; நாந்ய: கஶ்சிந்மத்தோ வ்யதிரிக்த இதி; ஸோऽந்தராதந்தரம் ப்ராவிஶத்; திஶஶ்சாந்தரம் ப்ராவிஶத்; ஸோऽஹம் ப்ரஹ்ம' இதி**" [தேவர் கள ஒரு காலததில ஸவாகக லோகம போனார்கள் அவாகள் அவ்விடததில் ருதரனைப் பாாதது 'நீர யாா ?' என்று கேட்டாாகள் அதற்கு ருத்ரன, 'நான் ஒருவனே முன் காலததில இருநதேன், இப்பொழுது இருககிறேன், இனியும இருக்கப போகிறேன் ; என்னைத தவிாதது வேறு ஒருவரும இல்லை ; பரமாத்மா ஸகலததின் உள்ளிலும எல்லா திககுககளின் உள்ளிலும பரவேசிததிருககிறபடியால், நானே பரபரஹ்மம] இதில், 'ருதரன் தனககு இருபபதாகச சொலலிக கொள்ளப படும ஐசவர்யமானது பரமாதமாவின அநத: ப்ரவேசததால் எறபட்டதே' என்பது வ்யகதமாகின்றது.

இநத சருதி வாகயததை அாததம செயவதில், "**ஸோऽந்தராதந்தரம் ப்ராவிஶத்; திஶஶ்சாந்தரம் ப்ராவிஶத்**" எனபது ருதரனுடைய வாக்யமாக எடுத துக கொளளப்பட்டிருககிறது இதற்கு முன்னும "**அஹம்**" [நான்] சபதம், பின்னும "**அஹம்**" [நான்] சப்தம ப்ரயோகம செய்யப்பட்டிருககிறபடியால அவ்விதம் எடுத துக கொளவதே யுகதமாகும. இதறகு முன இருக்கும "**இதி**" என்னும

क्तिरिति श्रुत्यैकार्थ्यं वक्तव्यम् । “शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशो वामदेव-वत्” इति सूत्रकारेणैवायमर्थः प्रतिपादितः । यथो-क्तं प्रह्लादेनापि—

“सर्वगत्वादनन्तस्य स एवाहमवस्थितः ।
मत्तः सर्वमहं सर्वं मयि सर्वं सनातने ॥”

इत्यादि । अत्र “सर्वगत्वादनन्तस्य” इति हेतुरुक्तः । ‘स्वश-रीरभूतस्य सर्वस्य चिदचिद्वस्तुन आत्मत्वेन सर्वगतः परा-

---

ஆக்ஷேபம் ஸமாதானம் சொல்லப்பட்டதாகின்றது தவிரவும், ஸூத்ரகாரரும், “शास्त्रदृष्ट्या” [ப்ர. ஸூ. I 1. 31] என்னும் ஸூத்ரத்தில் இவ்வாறுள்ள ருத்ரன் முதலிய சப்தங்களால் பரமாத்மாவையே க்ரஹிக்கக் கூடுமென்று ப்ரதிபாதித்திருக்கிறார். ப்ரஹ்லாதனும், “सर्वगत्वात्” இத்யாதியான ச்லோகத்தில் இப்படியே விவரித்திருக்கிறார். இவ்விடத்தில் “सर्वगत्वादनन्तस्य” [பரமாத்மா எல்லா விடங்களிலும் இருக்கிறபடியால்] என்பது ஹேதுவைக் காண்பிக்கின்றது பரமாத்மா, தனக்குச் சரீரமாயுள்ள ஸகல சித் அசித் வஸ்துக்களுடையவும் உள்ளில் ஆத்மாவாக இருந்துகொண்டு எவ்விடத்திலும்

சப்தம், ருத்ரனுடைய வாக்யம் அதனுடன் முடிந்து விட்டது என்பதைக் காண்பிக்க வில்லையோ வென்றால், “इति” என்னும் சப்தம் இவ்விடத்தில் ஹேதுவைக் குறிக்கின்றது என்பது அதற்கு ஸமாதானம் அப்படி எடுத்துக் கொள்ளாமல், “इति” என்பதுடன் ருத்ரனுடைய வாக்யம் முடிந்து விட்டதென்றும், “सोऽज्ञानात्” இத்யாதியானது அவனுடைய வாக்யத்துக்கு வெளிப்பட்ட வாக்யமென்றும் எடுத்துக் கொண்டபோதிலும், கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட அர்த்தமே கிடைக்கும்; தனக்குள்ள ஐச்வர்யத்தின் ஹேதுவை ருத்ரனே விவரியாமல், ச்ருதி விவரித்ததாக மாத்ரம் ஏற்படும் அதனால் எவ்வித பாதகமும் இல்லை ஆனால், ‘அந்த ஹேதுவை ருத்ரனே விவரித்தான்’ என்பதே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய அபிப்ராயம் என்பது “रुद्रेण व्यञ्जितम्” [ருத்ரனாலே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது] என்னும் மூல க்ரந்த வாக்யத்தால் ஏற்படுகின்றது

शास्त्रदृष्ट्या—302 வது பக்கத்தில் இதன் அர்த்தத்தைக் காண்க.

सर्वगत्वात्—இந்த ச்லோகத்தின் பொருளாவது—‘பரமாத்மா எவ்விடத்திலும் வ்யாபித்திருக்கிறபடியால், நான் அவனே, என்னிடத்திலிருந்தே எல்லாம் உண்டாகின்றது; நானே ஸகல வஸ்து; ஸநாதநனாக இருக்கும் என்னிடத்திலேயே ஸகல வஸ்துவும் இருக்கின்றது’ என்பதுதான் இதன் தாத்பர்யம் மூல க்ரந்தத்திலேயே தெளிவாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

த்தா ' இதி ஸர்வே ஶப்தா: ஸர்வஶரீரம் பரமாத்மாநமேவாபிதததீதி அவகம்யதே । அத: "அஹம்" இதி ஶப்த: ப்ரத்யகாத்மப்ரகாரிணம் பரமாத்மாநமேவாசஷ்டே । அத: இஹாபி "ஸுத்தமேதேவ தாம் ப்ராஹ்மணார்த்தம் தந்நிஷ்ட்யெதெதர்த்தமநாதா" இதி வாக்யகாரேண । கார்யாவஸ்த: காரணாவஸ்தஶ்ச ஸ்தூலஸூக்ஷ்மசிதசித்வஸ்துஶரீர: பரமாத்மைவேதி "ஸர்வஸ்ய தந்நிஷ்டத்வாத்" இத்யுக்தம் । "ஸூத்ரேதி தத்வமுக்தாநி ஶாஸ்த்ராணி ச" [ப்ர. ஸூ. 4-1-3] இதி ஸூத்ரகாரேண ச । மஹாபாரதே ச ப்ரஹ்மாண்டபுராணே ப்ரஹ்ம ஶப்தம் ப்ரதர்ஹம் ।

வயாபிததிருககிறபடியால, ஸகல சபதஙகளும் ஸாவததையும சரீரமாக உடைததா யிருககும பரமாதமாவையே குறிககினறன என்று இநத சலோகததால சொலலபபடு கினறது ஆகையால, இநத சலோகததில காணபபடும "அஹம்" [நான] என்னும சபதம, நான எனபதால் நிாததேசிககபபடும ஆதமாவை பரகாரமாயுடைய பரகாரியா யிருககும பரமாதமாவையே சொலலுகின்றது ஆகையினுல, வாகயகாரரும, "ஸுத்தேதேவ தாம் ப்ராஹ்மணார்த்தம்" இதயாதியால 'பரஹமம சேதநாசேதநஙகள் எலலாவறறி னுடையவுமான உதபததிககுக காரணமாகிறபடியால, அதை எலலாவறறுககும ஆதமாவென்று கரஹிதது உபாஸிகக வேணடியது எனபதுதான இதன கருதது" எனறு சொலலி இருககிறுா பரமாதமா காாயாவஸதையில் ஸதூல சேதநா சேதநஙகளை யும காரணுவஸதையில் ஸூக்ஷ்ம சேதநா சேதநஙகளையும சரீரமாக உடைததாயிருககிற படியால, 'ஸாவததினுடைய உதபததிககும அவா காரணம' எனறு சொலலபபடுகின றது. ஸூதரகாரருடைய "ஸூத்ரேதி த..." இதயாதியான ஸூதரமும இதறகு ப்ர

ஸர்வே ஶப்தா:—எலலா சபதஙகளும் பரமாதமாவையே குறிககினறன [208-213 வது பககஙகளைப பாாகக]

கார்யாவஸ்த:—'சேதந வஸதுககளெலலாம நிதயஙகளாகையால் அவை களின நிஷபததி எபபடி உபபநநமாகும? ஆகையால "ஸர்வஸ்ய தந்நிஷ்டத்வாத்" எனறு சொலவது அநுபபநநம' எனறு சஙகிததுக கொணடு ஸமாதாநம சொல்லு கிறுா 'சேதநாசேதநஙகளின ஸவரூபம நிதயமே யாளுலும அவஸதையின பேதத தால நிஷ்பததி உபபநநமாகும' எனபதே ஸமாதாநம இதுதான, 'காாயாவஸதை' எனறும 'காரணுவஸதை' எனறும இரணடு அவஸதைகள இவவிடத்தில் பரஸதா விககபபடுவதன தாதபாயம

ஸூத்ரேதி தத்வமுக்தாநி ஶாஸ்த்ராணி ச இநத ஸூதரததின பொருள்:— ஸூத்ரேதி [அநுஸந்தாநம் கார்யம்]—பகவானைத தனககு ஆதமாவெனறே அநு ஸநதாநம செயயவேணடும, [ததைவ பூர்வே உபாஸிதார:] உபமுக்தாநி— அபபடியே பூாவாகளான உபாஸகாகள உபாஸிததிருககிருாகள, [ததைவ ஶாஸ்த்ராணி ச] ஶாஸ்த்ராணி—அபபடியே சாஸதரஙகளும உபதேசிககினறன

மஹாபாரதே—எலலா ஜீவனகளும பரமாதமாவைத தமது அநதராதமாவாக

"தவாங்கஜாதௌ ஐஐ ச யெ சாநெ்ய தெஹிஸம்ஜ்ஞிதா: ।

இதி ப்ரஹ்மருத்ரயோ: தெஹிநாம் ச பரமேச்வரோ நாராயணோऽந்தராத்மதயாऽவஸ்தித இதி । ததா தத்ரைவ

"விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ: ।"

இதி । தத்ரைவ ।

"ஏதௌ த்வௌ விபுதச்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாதக்ரோதஜௌ ஸ்ம்ருதௌ ।
ததாதர்சிதபந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ ।"

இதி । அந்தராத்மதயாऽவஸ்திதநாராயணப்ரதர்சிதபதௌ ப்ரஹ்மருத்ரௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரயகாவித்யர்த்த: ।

நாராயணகாரணத்வவாதநம் ஸமாப்தம் ।

மாணம். மஹாபாரதத்திலும், பரஹ்மாவும ருதரனும பேசிக்கொள்ளுமிடததில், பரஹ்மா ருதரனைபபாாதது "தவாங்கஜாதௌ ஐஐ ச" இத்யாதியான சலோகததால், 'நீ நான் மறறை தேஹிகள நம எலலாருககும பரமேசவரனுயிருககும் நாரா யணனே அநதராதமாவாக இருககிறாா' என்று சொல்லி யிருககிறாா. அவவிடத திலே காணப்படும "விஷ்ணுராத்மா", "ஏதௌ த்வௌ" இதயாதியான சலோகங் களும், 'பரஹ்மா ருதரன இவாகள் இருவரும, தமககுள அநதராதமாவாக இருககும நாராயணனால் காணபிக்கபபட்டுள்ள வழியின் பரகாரமே ஜகததின ஸருஷ்டியையும ஸமஹாரததையும செயது வருகிறாாகள' எனறு சொல்லுகினறன.

நாராயணனே ஜகதகாரணம எனபதன்
உபபாதநம முறறிறறு.

உடைததாயிருககினறன என்பது வீததமேயானாலும, பரஹ்மா ருதரன இவா களும் அபபடிப்பட்டவர்களே எனபதை விசேஷிததுக காணபிக்கும பொருட்டு இநத மஹா பாரத சலோகம இவ்விடததில் எடுககபபட்டிருககின்றது.

பரமேச்வர:—நாராயணனுடைய உள்ளிலும அவனை நியமிததுக்கொணடு மற்றொரு ஆதமா ஒன்றுமிலலை எனபதை ஸூசிபபிப்பதறகாக இவவிடத்தில் 'பரமேசவரன' என்னும சபதம் பரயோகிககப படடிருககினறது. **விஷ்ணுராத்மா** அளவறற தேஜஸஸை உடைய ருதரனுககும நாராயணனே அநதராத்மா.

நாராயணப்ரதர்சிதபதௌ— ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணததில் "**ததாதர்சிதபந்தாநௌ**" என்றிருப்பது ஆர்ஷ பரயோகம "**ததாதர்சிதபதௌ**" என்றிருப்பதே வ்யாகரண சாஸ்தரததிறகு ஒததது ஆகையால தான் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா "**தர்சிதபதௌ**" எனறு பரயோகிததிருககிறாா.

ஸ்ரீ:

நிமித்தோபாதாநயோர்பேதஸ்யாஸமர்தநம் ।

நிமித்தோபாதாநயோஸ்து பேதம் வதந்தோ வேதபாஹ்யா: ஸ்யு:; "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" [ப்ர. ஸூ 1-1-2], "ப்ரக்ருதிஸ்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டா

ஸ்ரீ:

நிமித்தோபாதாநயோஸ்து ஜகத்தின் நிமித்த காரணமும் உபாதாந காரணமும் வேறுபட்டவை என்று வாதிப்பவர்கள் வேதத்திற்கு விருத்தமான விஷயத்தைச் சொல்லுகிறபடியால் வேத பாஹ்யர்களே ஆவார்கள் என்னென்றால், அப்படிச் சொல்வது, வேதத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை அறிந்திருக்கும் ஸ்ரீவ்யாஸரால் செய்யப்பட்டுள்ள 'ஜந்மாத்யஸ்ய' 'ப்ரக்ருதிஸ்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்த' இத்யாதியான

ஸ்ரீ

இவ்வளவால், உபநிஷத் வாக்யங்களைக் கொண்டு 'நாராயணனே ஜகத்காரண வஸ்து' என்று உபபாதிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது, 'நாராயணன் ஜகத்துக்குக் காரணமென்று உபநிஷத்துக்கள் சொன்னபோதிலும், அவன் ஜகத்துக்கு உபாதாந காரணம் மாத்ரமே ஆகக்கூடும், ஜகத்தின் நிமித்தகாரணம் ருத்ரனாகவே இருத்தல் வேண்டும்' என்று வாதிக்கும் சில அவைதிகர்களின் மதத்தை நிராகரிக்கிறார் ஜந்மாத்யஸ்ய யத:—இது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களுள், முதல் அத்யாயம் முதல் பாதம் இரண்டாவது ஸூத்ரம் [281-வது பக்கத்தில் இதன் பொருளைக் காண்க] 'இந்த ஜகத்தின் உத்பத்தி எதனிடமிருந்தோ' என்னுமிடத்தில், 'எதனிடமிருந்தோ' என்பதன் தாத்பர்யம் 'எதை நிமித்தகாரணமாகவும் உபாதாநகாரணமாகவும் உடையதோ' என்பதுதான் என்னென்றால், 'ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம்' என்னும் ப்ரவிஷ்டத்வத்தையை இது நிர்த்தேசிக்கின்றதன்றோ? அதில் காணப்படும் ப்ரவிஷ்டியும், உபாதாநம் நிமித்தம் இரண்டையும் விஷயமாக உடையது, ஸதேவ ஏகமேவ' என்பதால் உபாதாநத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டு, 'அத்விதீயம்' என்பதால் வேறொரு அதிஷ்டாதா நிவாரணம் செய்யப்படுகிறபடியால் நிமித்தத்வமும் விளக்கப்படுகின்றதன்றோ? ஆகையால், இந்த ஸூத்ரம், 'இரண்டு காரணங்களும் வெவ்வேறு' என்று சொல்வதற்கு விரோதிக்கும்

ப்ரக்ருதிஸ்ச. இதுவும் ப்ரஹ்மஸூத்ரம் [இதன் பொருளை 196-வது பக்கத்தில் காண்க] இந்த ஸூத்ரத்தில், 'ஜகத்தின் உபாதாந காரணமும் ப்ரஹ்மமே' என்று 'ப்ரக்ருதிஸ்ச' என்பதால் சொல்லப்படுகிறபடியால், இதுவும் நிமித்தோபாதாந பேத வாதத்திற்கு விரோதிக்கும்

காரணத்வவிரோதாத்" [ப்ர.ஸூ.1-4-23] இத்யாதிவேதவித்வ்யாஸஸூத்ர விரோதாச்ச; "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்", "ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி", "ப்ரஹ்மவநம் ப்ரஹ்ம ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத் யதோ த்யாவாப்ருதிவீ நிஷ்டதக்ஷு:", "ப்ரஹ்மாத்யதிஷ்டத்புவநாநி தாரயன்", 'ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி", "ந தஸ்யேசே கச்சந தஸ்ய நாம மஹத்யச:," "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந," 'ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்யேசாந:'' "புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம் யத்பூதம் யச்ச பவ்யம், உதாம்ருதத்வஸ்யேசாந:", "நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே" இத்யாதி ஸர்வச்ருதி விரோதாச்ச । இதிஹாஸபுராணயோ: ஸ்ருஷ்டிப்ரளயப்ரகரணயோ: நாராயணஸ்யைவ பரதத்த்வமுச்யதே। யதா ஸாத்த்விகே மஹாபாரதே,

"குத: ஸ்ருஷ்டமிதம் ஸர்வம் ஜகத்ஸ்தாவரஜங்கமம் ।
ப்ரளயே ச கமப்யேதி தந்நோ ப்ரூஹி பிதாமஹ ॥ "

ஸூத்ரங்களுக்கும். 'ஸதேவ ஸோம்ய...' இத்யாதியான ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களுக்கும் விரோதிக்குமன்றோ? இதிஹாஸ புராணங்களிலும் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயம் இவைகளைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவிக்கும் இடங்களில் நாராயணன் ஒருவனே பரதத்வமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மஹாபாரதத்தில் 'ஹே பிதாமஹ! ஸகல ஸ்தாவர ஜங்கமங்களையும் அடக்கியுள்ள இந்த ஜகத் முழுவதும் யாரால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்

ஸதேவ ..இந்த வாக்யத்தில், ஜகத்தின் உபாதானகாரணம் நிமித்தகாரணம் இரண்டுமே ப்ரஹ்மமே என்று சொல்லப்படுகின்றது என்பது கீழ் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ததைக்ஷத .'பஹுவாக ஆகக்கடவேன்' என்று ஸங்கல்பிக்கிறபடியால், நிமித்த காரணத்வம் விளங்குகின்றது "ப்ரஹ்மவநம் ப்ரஹ்ம ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத்" என்பதால் உபாதானத்வம், "ப்ரஹ்மாத்யதிஷ்டத்" என்பதால் நிமித்தத்வம்; **ஸர்வே நிமேஷா**' என்பதால் கால விசிஷ்டமா யிருப்பதற்கு நிமேஷம் முதலியவைகளைக் குறித்து உபாதானத்வம், "ந தஸ்யேசே" என்பதால் நிமித்தத்வம், "நேஹ நாநாஸ்தி" என்பதால் உபாதானத்வம், "ஸர்வஸ்ய வசீ" என்பது 'எல்லாம் ப்ரஹ்மத்தின் கார்யமென்பதைச் சொல்லி, அதனால் ப்ரஹ்மாத்மகமல்லாத பொருள் ஒன்றுமில்லை என்று நிஷேதிக்கிறபடியால் அது நிமித்தத்வத்தைக் காட்டுகின்றது "புருஷ ஏவேதம்" என்பது நிமித்தத்வம் உபாதானத்வம் இரண்டையும் குறிக்கின்றது "அம்ருதத்வஸ்யேசாந:" என்பது 'அவன் முக்தியைக் கொடுக்கிறவன்' என்பதையும், "நாந்ய: பந்தா:" என்பது 'அவனைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு உபாயமும் இல்லை' என்பதையும் குறிக்கின்றன.

ஸாத்த்விகே—ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களின் ஸம்பந்தமின்றிக்கே கேவலம் ஸாத்விகமான இதிஹாஸம் மஹாபாரதம்; கேவலம் ஸாத்விகமான புராணம் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம். ஆகையால் இவை இரண்டிலுமிருந்து இவ்விடத்தில் வசனங்கள் காண்பிக்

"நாராயணோ ஜமத்ஸர்வம் ப்ராதுராஸீத் ஸநாதந:"
"சேஷா: விதஸ்ச ஸ்ருஷ்டா மஹாத்மாநோ யாதவ: ।
ஜங்கமாஜங்கமம் ஸர்வம் ஜகந்நாராயணோத்பவம் ॥"

இதி । ப்ராக்ப்ரதீச்யுதக்ஷிணாத்யவாஸ்ஸர்வஸம்பிஷ்டா: ஸம்பு யுக்தஸம்புதக்த்யவஸ்தாய: உக்தஸ்ய விஷ்ணுபுராணஸ்ய ச ஸர்வம் அபராணம், 'ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணம் ப்ரஹ்மத்வம் தேத் தஜ்ஜமஜ்ஜந்தாதிகாரணம் கிம்' இதி ப்ரஸ்நஸம்பகம் 'விஷ்ணோ: ஸகாமாத்தத்தம்' இத்யாதிநா ப்ரஹ்மஸ்வரூபவிசேஷப்ரதிபாதநைகபரதயா ப்ரவ்ருத்தித் ஸம்பஸம்மதம் । தயா ப்ரம்மஸம்பம் ஹாரே ஆ

பட்டது? இவையெல்லாம் ப்ரளயம் அடையும் காலத்தில் யாரிடம் போய் அடைகின்றன? இதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்னும் ப்ரசநமும், 'நாராயணன் ஒருவனே ஜகத் முழுவதையும் சரீரமாக உடையவன், எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் அவனே ஆத்மா, அவன் எப்பொழுதும் இருக்கிறவன் மஹாஷிகள், பித்ருக்கள், தேவாகள், மஹாபூதங்கள், தாதுக்கள், மற்றுமுள்ள ஜங்கம ஸ்தாவர ரூபங்களான வஸ்துக்கள், இவைமுதலான ஜகத் முழுவதும் நாராயணனிடமிருந்தே உண்டானது' என்னும் ஸமாதாநமும் காணப்படுகின்றன தவிரவும், கிழக்கு வடக்கு தெற்கு மேற்கு இந்த திக்குகளிலுள்ள ஸகல சிஷ்டாகளாலும், 'தாமாநுஷ்டாநங்கள் தத்வங்கள் இவை அனைவற்றையும் உள்ளபடி உணாத்துவதில் இந்தப் புராணமொன்றே போதுமான ப்ரமாணம்' என்று எவ்வித ஆக்ஷேபமுமின்றிக்கே பரிக்ரஹிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணமும், ஆரம்பத்தில், 'ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி முதலியவைகளுக்கு ப்ரஹ்மமே காரணமென்று தெரிகின்றது, அந்தக் காரண வஸ்து யாது?' என்று ஒரு ப்ரச்நத்தைச் செய்து கொண்டு, அதற்கு ஸமாதாநமாக, ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தினுடைய விசேஷத்தையே விளக்குவதற்கு ப்ரவ்ருத்தித்து, 'விஷ்ணுவினிடமிருந்து இவையெல்லாம் உண்டானவை' என்று சொல்லுகின்றது; அப்படி ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப விசேஷத்தை விளக்குவதே அதன் நோக்கமென்று எல்லாரும் அங்கீகரித்திருக்கிறாகள் முடி

கப்படுகின்றன

ப்ராச்ய ..இப்படி எல்லாராலும் பரிக்ருஹீதமாயிருக்கிறபடியால், இந்தப் புராணம் அதிமாத்ரம் ஆப்தமென்று த்யோதிப்பிக்கப்படுகின்றது 'ஸம்யுக்த ஸம்புதக்த வ்யவஸ்தாயாம்'—அனுஷ்டாநம் தத்வஸித்தி இரண்டிலும் இந்தப் புராணம் ப்ரமாணம்

ஜந்மாதிகாரணம் கிம்—ஜகத்தின் ஜநமம் ஸ்திதி லயம் இவைகளுக்குக் காரணம் எது? இந்தக் கேள்வியை முன்னிட்டுக்கொண்டு இந்தப் புராணம் ப்ரவ்ருத்திக்கிறபடியால், இந்தப் புராணத்தின் விஷயம் இதுவே என்பது ஏற்படுகின்றது. ஆகையால் இது அந்ய பரமன்று மற்றைப் புராணங்கள் ஆரம்பிக்கும் ப்ரகாரத்தைப் பாாத்தால் அவை இது போல அந்நய பரங்களாகமாட்டா என்பது விளங்கும் இதைக் காண்பிக்கிறதற்காகவே 'ப்ரஸ்நபூர்வகம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

"ப்ரக்ருதிர்யா மயாக்யாதா வ்யக்தாவ்யக்தஸ்வரூபிணீ ।
புருஷச்சாப்யுபாவேதௌ லீயேதே பரமாத்மநி ।
பரமாத்மா ச ஸர்வேஷாமாதார: பரமேச்வர: ।

விஷ்ணுநாமா ஸ வேதேஷு வேதாந்தேஷு ச கீயதே ।"

இதி । ஸர்வவேதாந்தேஷு ஸர்வை: சப்தை: பரமகாரணதயா அயமேவ கீயத இத்யர்த்த: । யதா ஸர்வாஸு ச்ருதிஷு கேவலபரப்ரஹ்மஸ்வரூபவிசேஷவ்யக்திபரோ நாராயணாநுவாக:, ததேதம் வைஷ்ணவம் புராணம்

"ஸோऽஹமிச்சாமி யச்ச்ரோதும் கதிதோ யதா த்விஜ ।
பஹுஸ்ய ஹ்யயம் யதா ப்ரஹாஸ்யாமி ப்ரவக்ஷ்யதி ।

விஷ்ணு, அந்த புராணம், 'ப்ரக்ருதிர்யா மயாக்யாதா' இத்யாதியான ச்லோகத்தால 'ப்ரக்ருதி புருஷன இவை அடங்கிய ப்ரபஞ்சத்திற்கு பரமாத்மாவே பரம காரணம்' என்று சொல்லி, 'பரமாத்மா .' இத்யாதியால 'அந்த பரமாத்மா நாராயணனே' என்பதை விளக்குகின்றது இந்த ச்லோகங்களின் கருத்து என்னவென்றால — ஸகல வேதங்களிலும் ஸகல வேதாந்தங்களிலும் காணப்படும் ஸகல சப்தங்களாலும் இந்த நாராயணனே ஜகத்தின் பரம காரணமென்று கூறப்படுகின்றான் என்பது தான் ஸகல ச்ருதிகளுக்குள்ளும் நாராயண அநுவாகமானது பர ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப விசேஷம் எப்படிப்பட்டது' என்பதையே விளக்குவதற்கு ப்ரவ்ருத்தித்திருப்பது போல, புராணங்களுக்குள் இந்த வைஷ்ணவ புராணம் கேவல பரதத்வ ப்ரதிபாதநத்தையே நோக்கமாக உள்ளது. இந்த க்ரந்தம், முதலில்,

---

ப்ரக்ருதி ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில ஸ்தூலாவஸ்தையிலும் ப்ரளயகாலத்தில ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலும் இருக்கும் ப்ரக்ருதியும் ஜீவாத்மாவும் இரண்டும் பரமாத்மாவினிடத்திலேயே லயிக்கின்றன இப்படிச் சொல்லுவதால ப்ரபஞ்சத்திற்கு பரம காரணம் பரமாத்மாவே' என்று சொன்னதாயிற்று

பரமாத்மா ச பரமாத்மா ஸர்வத்திற்கும் ஆதாரம் அதாவது—அவன் ஸர்வத்துக்கும் ஆத்மா, ஸர்வமும் அவனுக்கு சரீரம் பரமேச்வர:—அவனுக்கு மேற்பட்டு வேறு ஒரு ஈச்வரனில்லை அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவானவன் விஷ்ணுவே.

ஸர்வை: சப்தை:—சிற்சில வேதாந்த வாக்யங்களில ஆகாசம் முதலிய சப்தங்கள் ப்ரயுக்தங்களாக இருந்தாலும் அந்தச் சப்தங்களெல்லாம் விஷ்ணுவையே குறிக்கின்றன

ஸோऽஹமிச்சாமி—இதுவரையில ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயத்தை இப்பொழுது விஸ்தாரமாக விவரிக்கிறார் இந்தப் புராணம் அந்யபரமன்று, கேவலம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூப விசேஷத்தை நிர்ணயிக்கும் பொருட்டே ப்ரவ்ருத்தமானது என்பதே இந்த விஸ்தாரத்தின் நோக்கம்

யந்மயம் ச ஜகத் ப்ரஹ்மந் யதஶ்சைதச்சராசரம் ।
லீநமாஸீத் யதா யத்ர லயமேஷ்யதி யத்ர ச ॥

இதி 'பரம் ப்ரஹ்ம கிம்?' இதி ப்ருஷ்ட்வா,

"விஷ்ணோ: ஸகாஶாதுத்பூதம் ஜகத்தத்ரைவ ச ஸ்திதம் ।
ஸ்திதிஸம்யமகர்தாஸௌ ஜகதோऽஸ்ய ஜகச்ச ஸ: ॥
பர: பராணாம் பரம: பரமாத்மாத்மஸம்ஸ்தித: ।
ரூபவர்ணாதிநிர்தேஶவிஶேஷணவிவர்ஜித: ॥
அபக்ஷயவிநாஶாப்யாம் பரிணாமர்த்திஜந்மபி: ।
வர்ஜித: ஶக்யதே வக்தும் ய: ஸதாஸ்தீதி கேவலம் ॥
ஸர்வத்ராஸௌ ஸமஸ்தம் ச வஸத்யத்ரேதி வை யத: ।
தத: ஸ வாஸுதேவேதி வித்வத்பி: பரிபட்யதே ॥

'ஸோऽஹமிச்சாமி' இத்யாதி ச்லோகங்களினால், 'சராசரங்களடங்கிய இந்த ஜகத் எதனிடமிருந்து உத்பந்நமானது? எப்படி உத்பந்நமானது? எதனிடமிருந்து உத்பத்தியை அடையப்போகின்றது? அதன் ப்ரகார மென்ன? இதன் ஆந்தர ஸ்திதிக்குக் காரணம் எது? பாஹ்ய ஸ்திதிக்குக் காரணம் எது? இதற்கு முன் இதன்

ஸோऽஹமிச்சாமி ..இதன் அந்வயம் — தர்மஜ்ஞ அஹம் ஜகத் யதோ பபூவ யதா பபூவ, யதோ பவிஷ்யதி யதா பவிஷ்யதி, யத்ர லீநமாஸீத் யதா லீநமாஸீத், யத்ர லயமேஷ்யதி யதா லயமேஷ்யதி, யந்மயம் ச இதீதம் ஸர்வமபி ஶ்ரோதுமிச்சாமி । யந்மயம் — எதனுடைய நிறைந்த ஸக்தியைப் பெற்றிருக்கின்றது 'எதன் விகாரம்' என்பது அர்த்தமன்று, என்னென்றால், 'யத:' என்பதனாலேயே அந்த ப்ரச்நம் கேட்கப்பட்டதாய் விட்டதன்றோ? 'யந்மயம்' — இது ஆந்தர ஸ்திதியின் காரணத்தைப்பற்றிய ப்ரச்நம் 'ச' என்பதால் பாஹ்ய ஸ்திதியின் காரணமும் கேட்கப்பட்டதாகின்றது

விஷ்ணோ: ஸகாஶாத் — ஸங்கல்ப ரூபமான ஜ்ஞானத்துடன் கூடியிருக்கும் விஷ்ணுவினிடமிருந்து காஶ — ப்ரகாசம், ஜ்ஞானம்; அதாவது ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானம் அதனுடன் கூடியவன் 'ஸகாஶ' விஷ்ணு. — இது ரூடியாகவே தேவதா விசேஷத்தைக் குறிக்கின்றது, வ்யாபித்து நிற்குமவன் என்னும் அவயவ சக்தியால், 'யதோ பபூவ' 'யதா பவிஷ்யதி' என்று கேட்கப்பட்டுள்ள ப்ரகார விஷயமான ப்ரச்நங்களுக்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது **ஸ்திதி ஸம்யமகர்தா** — ஸ்திதி நியமநம் இவைகளின் காரணம் இது பாஹ்ய காரண ப்ரச்நத்தின் உத்தரம், '**ஜகச்ச ஸ:**' ஜகத்தும் அவனே; அதாவது — அவனே ஜகத்திற்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கிறான் இது ஆந்தர காரண ப்ரச்நத்தின் உத்தரம்

பர: பராணாம் — ப்ரஹ்மா முதலானவர்களுக்கும் உயர்ந்தவன், **பரமாத்மா** — எவ்விடத்திலும் வ்யாபித்து நிற்கிறான், **ஆத்மஸம்ஸ்தித:** — தான் ஸ்வநிஷ்டன் மற்றவை எல்லாமும் இவனிடத்திலேயே நிஷ்டையைப் பெற்றிருக்கின்றது இந்த

தத் ப்³ரஹ்ம பரம் நித்யமஜமக்ஷயமவ்யயம் ।
ஏகஸ்வரூபம் ச ஸதா³ ஹேயாபா⁴வாச்ச நிர்மலம் ॥
ததே³வ ஸர்வமேவைதத் வ்யக்தாவ்யக்தஸ்வரூபவத் ।
ததா² புருஷரூபேண காலரூபேண ச ஸ்தி²தம் ॥

ஸ ஸர்வபூ⁴த ப்ரக்ருதிம் விகாராந் கு³ணாதி³தோ³ஷாம்ஶ்ச முநே வ்யதீத: । அதீதஸர்வாவரணோ(அ)கி²லாத்மா தேநாஸ்த்ருதம் யத்³பு⁴வநாந்தராளே ॥

ஸமஸ்தகல்யாணகு³ணாத்மகோ(அ)ஸௌ ஸ்வஶக்திலேஶாத்³த்⁴ருதபூ⁴தஸர்க³: । இச்சா²க்³ருஹீதாபி⁴மதோருதே³ஹ: ஸம்ஸாதி⁴தாஶேஷஜக³த்³தி⁴தோ(அ)ஸௌ ॥

தேஜோப³லைஶ்வர்யமஹாவபோ³த⁴ஸுவீர்யஶக்த்யாதி³கு³ணைக

லயத்திற்குக் கர்த்தா யார்? இனி இதன் லயத்திற்குக் கர்த்தா யார்?' என்று பரப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி ஸாமாந்யமான ப்ரச்நங்கள் சிலவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டு, பிறகு 'விஷ்ணோ: ஸகாசாத்' இத்யாதியான வாக்யங்களால், அந்தக் கேள்விகளுக்கு ஸமாதாநமாக பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூப விசேஷத்தை நிர்ணயிப்பதற்காகவே ப்ரவருத்தித்திருக்கின்றதன்றோ? இப்படி இந்த க்ரந்தம் அந்யபரமாக இதை நிர்ணயிப்பதற

மூன்று விசேஷணங்களால், இந்தப் பரமாத்மா காலம் தேசம் வஸ்து இவைகளால் அபரிச்சிந்நன் என்பது சொல்லப்பட்டதாகின்றது 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்³ரஹ்ம' என்பதிலுள்ள 'அநந்த' சப்தத்தின் அர்த்தமே இது

ரூபவ . 'ரூபவத்' - ஜாதி, 'வர்ண:' - குணம். இவை முதலியவை யற்றவன், கால பரிச்சிந்நங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் 'அவ்யய..' ஆறுவித விகாரமுமற்றவன் குறைவது, நசிப்பது, மாறுவது, வளர்வது, உத்பந்நமாவது, காதாசித்கமாக இருப்பது—இவை யாறும் விகாரங்கள் 'ஜந்ம' என்பது கடைசி இரண்டு விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் ஸதா(அ)ஸ்தீதி கேவலம் வக்தும் ஶக்யதே—எப்பொழுதும் இருக்கிறான் என்று மாத்ரம் வ்யவஹரிக்கக்கூடியவன் இதுவரையில் காலாபரிச்சேதம் விவரிக்கப்பட்டது

ஸர்வத்ர எவ்விடத்திலும் இவன் வஸிக்கிறான், எல்லாம் இவனிடத்தில் வஸிக்கின்றது; ஆகையால் அவனை வித்வான்கள் வாஸுதேவனென்று வ்யவஹரிக்கிறார்கள் இது தேசாபரிச்சேதத்தைக் காண்பிக்கின்றது.

அஜம், அக்ஷயம், அவ்யயம்—எவ்வித விகாரமுமற்றவன் 'இவ்விதம் எவ்வித விகாரமுமற்றவனாயிருக்கிறபடியால் அவன் நித்யன்' என்று அந்வயித்துக்கொள்ளவேண்டும் ஏகஸ்வரூபம்—ஒரே ஸ்வரூபத்தை உடையவன்; ஆகையால் இவனுக்கு ஸமனாவது அதிகனாவது வேறு ஒருவனுமில்லை என்பது கருத்து ஸதா நிர்மலம்—முக்த ஜீவன்கள் போலன்றிக்கே எப்பொழுதும் நிர்மலன் ஹேயாபாவாச்ச நிர்மலம்—பத்த ஜீவன்கள் போலன்றிக்கே காமஸ்பர்சமற்றவன்

ராஶி । பர꞉ பராணாம் ஸகலா ந யத்ர க்லேஶாதய꞉ ஸந்தி பராவரேஶே ॥

ஸ ஈஶ்வரோ வ்யஷ்டிஸமஷ்டிரூபோऽவ்யக்தஸ்வரூப꞉ ப்ரகடஸ்வரூப꞉ । ஸர்வேஶ்வர꞉ ஸர்வத்ருக் ஸர்வவேத்தா ஸமஸ்தஶக்தி꞉ பரமேஶ்வராக்ய꞉ ॥

ஸம்ஜ்ஞாயதே யேந ததஸ்ததோஷம் ஶுத்தம் பரம் நிர்மலமேகரூபம்

காகவே பரவருததிருககிறபடியால, அநய பரஙகளான மறறை புராணஙகளெலலா வறறையும இதறகு அநுகுணமாகவே வயாகயாநம செயயவேணடும மறறை புரா

தச்சைவ— இதன அனவயம —**வ்யக்தாவ்யக்த**ஸ்வரூபவச்ச பராவரேஶேன **காரணபூதேன** ச ஶ்ரிதம் **ஸர்வேஶ்வரேண** விஜ்ஞாநேன **தச்சைவ.** இதனல் வஸது பரிசசேதம இலலை எனறு சொலலபபடடது ஸாவ வஸதுககளுடனும ஸமாநாதிகரணமா யிருபபதறகு அபேக்ஷிதமான யோகயதையைததான **வஸது** அபரிசசேதமெனறு சொலலுகிருாகள ஸகல ஜகததும அநத பரஹமமே எனறு ஸாவ ஸாமாநாதிகரணயததை இது சொலலுகிறதனறே?

ஸ ஸர்வபூதப்ரக்ருதிம் இவை பரபநததின உபஸமஹாரததில காணபபடும வாசஙகள **ஸர்வபூதப்ரக்ருதி꞉**— ஸாவபூதஙகளுககும பரகருதி (அதாவது மூலபூதமான ததவம) எனபது 'பரதாநம' எனனும அசேதந ததவததைக குறிககினறது, **விகாரான்**—அநத பரதாநததின் விகாரஙகளாகிற 'மஹத' முதலியவை **குணாம்**-ஸதவம ரஜஸ தமஸ் எனனும குணஙகள **அதீத ஸர்வாவரண꞉**— எவ்வித ஜஞாந ஸஙகோசமு மறறவன் **.அகிலாத்மா** -அவனல ஸமஸத வஸ்துககளும வ்யாபதஙகளா யிருககிறபடியால அவன ஸகலததுககும ஆதமா இதுவரையில ஹேய குணஙகளறறிருககும தனமை இனி கலயாண குணதவம ஸமஸ்த **கல்யாணகம்** **குணாத்மகோ ஸமஸ்த கல்யாணகுணா꞉** | ஸ்வஶக்தி அநத திவயாதம ஸ்வரூபம ஸகலததையும எவவித ஆயாஸமு மினறிககே தரிககினறது **உதார** .ஸஙகலப மாதரததாலே விலக்ஷணஙகளான **விகரஹஙகளை** எடுததுககொளபவன **ஸம்ஸாரிதே** அபபடி அவதரிபபது ஜகததினுடைய ஹிததததின பொருடடே **தேஜோ** . ஷாடகுணய பரிபூரணன **ஸகலா** தோஷஙகளறறவன. ஆகையால **பராணாம் பர꞉.** வயஷ்டி ஸமஷ்டி சபதஙகள காரய காரணவஸதைகளில இருககும ஜீவனகளையும, வ்யகத அவயகத சபதஙகள அவவவஸதைகளில் இருககும அசேதநததையும குறிககினறன. **ஈஶ்வர꞉**-இவன தான ஈசவரன ; பரஹ்மம எனபது இவனைக காடடிலும வேறு அனறு **ஸர்வேஶ்வர꞉**-எலலாரையும நியமிககிறவன **ஸர்வத்ருக்**-ஸாவ பதாாததஙகளின் ஸ்வரூபததை அறிபவன் **ஸர்வவேத்தா**-அவைகளின பரகாரஙகளை அறிபவன்

அஸ்ததோஷம்—பரகருதியைப போலனறிககே விகார ரூபமான தோஷமறறும, **ஶுத்தம்**-பததஜீவாகள போலனறிககே காமததுககு உடபடடிருககும தோஷமறறும, **நிர்மலம்**-முகதாகள் போலனறிககே காம ஸமபநததிறகு ஆஹ

பம் । ஸந்த்ருஶ்யதே வாப்யதிகம்யதே வா தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யது-க்தம் ।"

இதி பரப்ரஹ்மண ஏவ விஶேஷணாந்யேவ ப்ரவ்ருத்தம் । அந்யாநி ஸர்வாணி புராணாந்யப்யேதத³விரோதேந நேயாநி । தேஷாம் ஸத்த்வரக்ஷம் ச தத்த்வாரம்ஸஹ ப்ருகாரணேப யம்யதே । ஸர்வாத்மநா விரோ-தாம்ஶஸ்த்வாஜஸத்வாதநாதரணீய: ।

ததா வைஷ்ணவே

"ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகரணீம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மிகாம் ।
ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாநேக ஏவ ஜநார்தந: ॥"

இதி த்ரிமூர்த்திஸாம்யம் ப்ரதீயத இதி சேந்நைவம் । ஏக

ணங்கள் அவ்விதம் அநயபரங்கள் என்பது, அவையவைகளின் ஆரம்ப மாதிரிகளிலிருந்து விளங்கும் இந்தப் புராணங்களில் எதெது 'அதயந்தம் விருத்தயாகக் காணப் படுகின்றதோ அதெல்லாம் ரஜஸ்தமோ மூலமென்று அநாதரிக்கத் தகுந்ததே

ததா வைஷ்ணவே—இந்த விஷ்ணு புராணத்திலேயே, 'ஜநார்த்தநன் என்னும் பகவானே, ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாகிற ப்ரஹ்மா என்னும் பெயரையும், ஸ்திதி கர்த்தாவாகிற விஷ்ணு என்னும் பெயரையும், ஸம்ஹார கர்த்தாவாகிற ருத்ரன் என்னும் பெயரையும் அடைகின்றான்' என்று மும்மூர்த்தி ஸாம்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே! ஆகையால்

மாயிருக்கும் தன்மையாகிற தோஷமற்றும், **ஶுத்தம்**-சித்யாகள் போலன்றிக்கே ஒப்புயர்வற்றும் இருக்கும் பரப்ரஹ்மமானது, **யேந ஸம்ஜ்ஞாயதே**-யாதொரு சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநத்தால் அறியப்படுகின்றதோ, **யேந ஸம்த்ருஶ்யதே** யாதொரு ஸாக்ஷாத்காரரூப ஜ்ஞாநத்தால் பார்க்கப்படுகிறதோ, **யேந அதிகம்யதே** யாதொரு பரபக்தி ரூப தசையை அடைந்திருக்கும் ஜ்ஞாநத்தால் அநுபவிக்கப்படுகிறதோ, **ததேவ ஜ்ஞாநம்**-அதுதான் உத்க்ருஷ்டமான ஜ்ஞாநம்; **அதோऽந்யத் அஜ்ஞாநமேவ** மற்றதெல்லாம் ஜ்ஞாநமாகமாட்டாது

பரப்ரஹ்ம-பொதுவாகக் கேட்கப்பட்ட ப்ரசநத்தை முன்னிட்டு இவ்வாறு விசேஷ விஷயமாக ஸமாதாநம் ப்ரவருத்தித்திருக்கிறபடியால் இந்தப் புராணம் பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தினுடைய விசேஷத்தை நிர்ணயிக்கும் பொருட்டே ப்ரவருத்தம் என்பது நன்றாக விளங்குகின்றது

ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகரணீம் — ஜநார்த்தநன் ஒருவனே ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் என்னும் ஸமஜ்ஞையை அடைகிறான்' என்பதன் தாத்பர்யம் 'அந்த மூன்று மூர்த்தியும் ஸமம்' என்பதாகமாட்டாது, அந்த மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் ஜநார்த்தநனே அந்தராத்மா' என்பது தான் தாத்பர்யமாகும் **ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் அந்தராத்ம்யம்-தாதாத்ம்யம்'** என்பதற்கு 'அவனை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை' என

ஸர்வ ஜநார்த்தந இதி ஜநார்த்தநஸ்யைவ ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாதிக்ருத்ஸ்ந ப்ரபஞ்சதாதாத்ம்யம் ஸ்வஶப்தேந ப்ரகாரேண விதீயதே । ஜகச்ச ஸ இதி பூர்வம் ஸம்க்ஷேபேணோக்தம் விவ்ருணோதி ।

"ஸ்ரஷ்டா ஸ்ருஜதி சாத்மாநம் விஷ்ணு: பால்யம் ச பாதி ச ।
உபஸம்ஹ்ரியதே சாந்தே ஸம்ஹர்த்தா ச ஸ்வயம் ப்ரபு: ॥"

விஷ்ணுவுக்கே எவ்விதம் பரத்வம் சொல்லக்கூடும்? என்னும் ஆக்ஷேபம் நிலை பெறமாட்டாது. ஏனென்றால், இந்த ச்லோகத்தில், ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இவர்கள் முதலான ஸகல ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ஜநார்த்தநன் ஒருவனுடைய தாதாத்ம்யமே சொல்லப்படுகின்றது ஸகல ப்ரபஞ்சமும் ஜநார்த்தநன் ஒருவனையே ஆத்மாவாக உடையது என்பதே கருத்து அப்படி தாதாத்ம்யம் சொல்லவேண்டுவது இந்த ப்ரகரணத்தில் அபேக்ஷிதமே, ஏனென்றால் 'ஜகச்ச ஸ:" [ஜகத் முழுவதும் அவனே] என்று பூர்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? பூர்வம் ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லப்பட்டதை "ஸ்ரஷ்டா" இத்யாதியான ச்லோகத்தால் விவரிக்கிறார் இந்த ச்லோகத்தில் ஸ்ருஷ்டியைச் செய்யும் ப்ரஹ்மாவையும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துக்களையும், ஸம

பது பொருள். ஆகையால், 'ப்ரபஞ்சம் முழுவதற்கும் அவன் ஆத்மாவாக இருப்பது' என்பது இதன் அர்த்தம் ஆனால், விஷ்ணுவுக்கும் ஜநார்த்தநன் என்பவன் அந்தராத்மாவோ? அவ்விருவர்களும் வெவ்வேறு வ்யக்திகளோ?' என்றால், 'அப்படி இல்லை, ஜநார்த்தநன் என்பவனே விஷ்ணு, இரண்டும் பர்யாய சப்தங்களாகையால' என்பது அதற்கு ஸமாதாநம் இது பின்வரும் 'ஸ்ரஷ்டா' இத்யாதி ச்லோகத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'விஷ்ணு:' என்னும் சப்தத்தால் விளங்கும் முன் ச்லோகத்தில் 'ஜநார்த்தநன் இம்மாதிரி பெயர்களை அடைகிறான்' என்றும், பின் ச்லோகத்தில் 'விஷ்ணுவே ப்ரஹ்மாவாக இருந்துகொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கிறான், ருத்ரனாக இருந்து கொண்டு ஸம்ஹரிக்கிறான்' என்றும் சொல்வது இவ்விரண்டு சப்தங்களின் பர்யாயத் தன்மையை விளக்கின்றதன்றோ?

ஸ்ரஷ்டா-இந்த ச்லோகத்தின் அந்வயம் — விஷ்ணு: ஸ்ரஷ்டா ஸந் ஆத்மாநம் [ஸ்ரஜ்யம்] ஸ்ருஜதி; விஷ்ணு: [பாலக: ஸந்] ஆத்மாநம் பால்யம் பாதி; விஷ்ணு: ஸம்ஹர்த்தா ஸந் [ஆத்மாநம்] ஸம்ஹார்யம் ஸம்ஹரதி । இது தான் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் என்பது, பின் கூறப்படும் 'ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்ய: ஸ ச ஸர்கக்ர்த்தா' இத்யாதியான ச்லோகத்தால் விளங்கும் 'ஸ்ருஷ்டிக்கும் ப்ரஹ்மா, ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்து, ஸம்ஹரிக்கும் ருத்ரன், ஸம்ஹரிக்கப்படும் வஸ்து, இவையெல்லாம் விஷ்ணுவே' என்று ஒரே வாக்யத்தில் சொல்லப்படுகிறபடியால், விஷ்ணுவாக இருக்கும் அம்சத்தில் [அதாவது-விஷ்ணுவை அந்தராத்மாவாக உடையவைகளாகவும் ஆகையால் அவனுடைய விபூதிகளாகவும் இருக்கும் அம்சத்தில்] இவர்களுள் எவ்வித விசேஷமும் இல்லை; ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துக்களைப்போல ஸ்ருஷ்டிக்கும் ப்ரஹ்மாவும் விஷ்ணுவின் விபூதிகளுள் அகப்பட்டவனே என்பது ஸ்பஷ்டம் 'விஷ்ணு

இதி ஸ்ருஷ்ட்ருத்வேநாவஸ்திதம் ப்ரஹ்மாணம் ருத்ரம் ச, ஸம்ஹர்த்தாரம் ஸம்ஹார்யம் ச யந்மதவஸ்திதம் ஸர்வஸ்ய விஷ்ணுதாதாத்ம்யோபதேசாத்। ஸ்ருஜ்யஸம்ஹார்யயோர்விபூதித்வவத் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹர்த்ரோ: ஜநார்த்தநவிபூதித்வே ந விசேஷோ த்ருச்யதே। ஜநார்த்தநவிஷ்ணுசப்தயோ: பர்யாயத்வேந 'ப்ரஹ்மவிஷ்ணுசிவாத்மிகாம்' இதி விஷ்ணோரபி ஸ்வலீலயா ஸ்வேச்சயா விபூத்யந்தர்பாவ உச்யதே। ததேதத் ஸர்வமேவோச்யதே।

“ப்ருதிவ்யாபஸ்ததா தேஜோ வாயுராகாசமேவ ச।
ஸர்வேந்த்ரியாந்த:கரணம் புருஷாக்யம் ஹி யஜ்ஜகத்॥
ஸ ஏவ ஸர்வபூதாத்மா விச்வரூபோ யதோ(அ)வ்யய:।
ஸர்காதிகம் ததோ(அ)ஸ்யைவ பூதஸ்தமுபகாரகம்॥

ஹாரத்தைச் செய்யும் ருத்ரனையும் ஸம்ஹரிக்கப்படும் வஸ்துக்களையும் சேர்ந்தாற்போல படித்து அவை எல்லாவற்றுக்கும் விஷ்ணு தாதாத்ம்யம் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், 'ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ஸம்ஹரிக்கப்படும் வரும் வஸ்துக்கள் எப்படி விஷ்ணுவின் விபூதிகளோ அப்படியே ஸ்ருஷ்டியைச் செய்யும் ப்ரஹ்மாவும் ஸம்ஹாரத்தைச் செய்யும் ருத்ரனும் விஷ்ணுவின் விபூதிகளே' என்பது வ்யக்தமாகின்றது; விஷ்ணுவின் விபூதியாயிருக்கும் தன்மையில் இவை இரண்டுக்கும் வாசியில்லை என்பது ஆத்தம். இவ்விதம் ஸகல ப்ரபஞ்சத்தையும் தனது விபூதியாக உடைய விஷ்ணுவே தனது ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே லீலையின் பொருட்டு விஷ்ணுவாகவும் அவதரிக்கிறபடியால், 'ப்ரஹ்மவிஷ்ணுசிவாத்மிகாம்' [ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன்] என்று விஷ்ணுவுக்கும் தனது விபூதிகளுள் அந்தர்ப்பாவம் சொல்லப்படுகின்றது; ஜநார்த்தன விஷ்ணு இவை இரண்டும் பர்யாய சப்தங்களல்லவோ? இவ்விதம் எல்லாம் பர ப்ரஹ்மத்தின் விபூதி என்பது அடுத்து வரும் “ப்ருதிவ்யாப:” இத்யா

வும், ப்ரஹ்மா ருத்ரர்கள் மாதிரி விபூதிகளுள் ஒருவனோ?' என்னும் சங்கை ஏற்கெனவே பரிஹ்ருதம்.

ப்ருதிவ்யாப:—பஞ்ச பூதங்கள் ஸகல இந்த்ரியங்கள் ஜீவாத்மா இவையெல்லாம் அடங்கிய இந்த ஜகத், அந்த விஷ்ணுவே. ஏனென்றால் அவன், அவ்யயனாக இருந்தாலும், ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஆத்மா, விச்வரூபன். இவ்விடத்தில் **விச்வரூப:'** என்பதில் **'ரூப'** என்பதற்கு 'சரீரம்' என்பது பொருள் **'ஹரேர்வபு:'** என்பது இதற்கு ப்ரமாணமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ஸர்காதிகம் — தத:—இவ்விதம் அவன் விச்வரூபனாக இருக்கிறபடியால், **பூதஸ்தம் ஸர்காதிகம்**—ஸர்வ ப்ராணிகளிடத்திலும் காணப்படும் ஸ்ருஷ்டி முதலிய வ்யாபாரம், **அஸ்யைவ உபகாரகம்**-பரமாத்மாவினுடைய லீலாரஸத்துக்கு நிஷ்பாதகமாகிறபடியால் அவனுக்கு சேஷபூதமே.

ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்ய:—ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துவும் அவனே, ஸ்ருஷ்டிக்கிறவனும் அவனே, ரக்ஷிக்கப்படும் வஸ்துவும் அவனே, ரக்ஷிக்கிறவனும் அவனே

ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்ய: ஸ ச ஸர்க3கர்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச | ப்3ரஹ்மாத்3யவஸ்தா2பி4ரஶேஷமூர்த்திர் விஷ்ணுர்வரிஷ்டோ2 வரதோ3 வரேண்ய: |”

இதி | அத்ர ஸாமாநாதி4கரண்யநிர்தி3ஷ்டம் ஹேயப்ரபஞ்சதாதா3த்ம்யம் நிரவத்3யஸ்ய நிர்விகாரஸ்ய ஸகலகல்யாணகு3ணாத்மகஸ்ய ப்3ரஹ்மண: கத2முபபத்3யத இத்யாஶங்க்ய ‘ஸ ஏவ ஸர்வபூ4தாத்மா விஶ்வரூபோ யதோ(அ)வ்யய:’ இதி ஸ்வயமேவோபபாத3யதி | ஸ ஏவ ஸர்வேஶ்வரேஶ்வர: பரப்3ரஹ்மபூ4தோ விஷ்ணுரேவ ஸர்வம் ஜக3தி3தி ப்ரதிஜ்ஞாய ‘ஸர்வபூ4தாத்மா விஶ்வரூபோ யதோ(அ)வ்யய:’ இதி ஹேதுருக்த:, யதோ(அ)வ்யயோ(அ)வி ஸர்வபூ4தாநாமாத்மா விஶ்வரூபஶ்ச இத்யர்த2: | வக்ஷ்யதி ச ‘தத்ஸர்வம்

தியான ச்லோகங்களால் சொல்லப்படுகின்றது. இந்த ச்லோகங்களில், ‘ப்ரஹ்மமோ நிர்துஷ்டமானது, விகாரமற்றது, ஸகல கல்யாண குணாத்மகமானது, ப்ரபஞ்சமோ ஹேய குணங்கள் கலந்தது, இவை இரண்டுக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் நிர்தேசிக்கப்படும் தாதாத்மயம் எப்படி உபபந்நமாகும்?” என்னும் ஒரு சங்கையைச் செய்து கொண்டு, புராண கர்த்தாவே ‘ஸ ஏவ ஸர்வபூ4தாத்மா விஶ்வரூபோ யதோ(அ)வ்யய:’ என்று உபபாதிக்கிறார். முதல் ச்லோகத்தில், ‘ஸர்வேச்வரேச்வரனுமாகவும் பரப்ரஹ்மமாகவும் இருக்கும் விஷ்ணுவே ஸகலமான ஜகத்’ என்று செய்யப்பட்டுள்ள ப்ரதிஜ்ஞைக்கு இதில் ஹேது சொல்லப்படுகின்றது. ‘அவன் விகாரமற்றவனாக இருக்கையிலும், ஸர்வ பூதங்களுக்கும் அவன் ஆத்மாவன்றே? ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் அவன் சரீரமன்றே?” என்பது இந்த வாக்யத்தின் பொருள். ‘‘தத்ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:’’ [அவையெல்லாம் விஷ்ணுவின் சரீரம்] என்று மேலும் சொல்லப்போகிறார். இவ்வளவு சொன்னதன் கருத்து என்னவென்றால்—பர ப்ரஹ்மமா

[ஸம்ஹரிக்கப்படும் வஸ்துவும் அவனே], ஸம்ஹரிக்கிறவனும் அவனே, இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாமாநாதிகரண்யம், ப்ரபஞ்சத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்குமுள்ள சரீர சரீரிபாவத்தை நிபந்தநமாக உடையது.

ப்3ரஹ்மாத்3யவஸ்தா2பி4:— ப்3ரஹ்மத்வாத்3யவஸ்தா2பி4: ப்ரஹ்மத்வம் ருத்ரத்வம் என்பவை விஷ்ணுவின் அவஸ்தா பேதங்களே. இந்த அவஸ்தையின் யோகம், தனது சரீரமாயுள்ள சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் வழியாக ஏற்படுகின்றது என்பது ‘அஶேஷமூர்த்தி:’ என்பதால் விளங்குகின்றது. வரத3:—இஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறவன், ஆகையால் அவனே உபாயம். வரேண்ய:—உபாஸிக்கத் தகுந்தவன்; ஆகையால் உபேயன்; வரிஷ்ட2:—எல்லாரையும் காட்டிலும் உயர்ந்தவன்; ஆகையால் உபாஸநத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களான குணங்களை உடையவன்.

க்ருதஶரீரயோஶ்ச—சரீர கதமான தோஷங்கள் ஆத்மாவுக்கு இராமலிருப்

ஸெ ஹரெஸ்த்ந:' இதி । ஸதத்த்வம் ஹவதி, சஸ்தாவரஸ்தாவி வரஸ்ய ஸுஹூணோ விஷ்ணோ. விஸ்வஶரீரதயா தாதாத்ம்யவிரூத்தி । ஶரீரயோஸ்வ ஸஹாவா வ்யவஸ்திதா ஸவ । ஸவம் 'ஹத்வஸ்ய ஸவெஶ்வரஸ்ய விஷ்ணோ: ஶ்வம் அங்க ஹத்ததியாத்ம்யெ கோடிதிவிஷுஸு ஹாதிஷெவதிய ஶ்நதியஷெஷ்வஷ தத்தத்ஸாஶ்ரயணீயவாய ஸ்வஅவதார: வஷெயாக்த: । தஷேத ஹஹாதீநாம் கஷவஶ்ஸம் ஹமவத: வரஸுஹஹஷ தவஸ்ய வாஸஷெவஸ்ய நிவிரு ஜமத்ஷவகாரரய ஸ்வஅயா ஸ்வதேவ ரஷவண ஷெவாதிஸ்வதார இதி ஷஷ்டம் ஶஹாஶ்ரயவகரணே

ற விஷ்ணு விகாரமறறவனுக இருநதபோதிலும, பரபஞசததிலுளள ஸகல வஸதுக களையும சரீரமாக அவன உடைததாயிருககிறபடியால, அநத வஸதுககளுககு அவனு டைய தாதாதமயம சொலவது விருததமாகமாடடாது எனபதுதான ஆதமாவின ஸவபாவமும சரீரததின ஸவபாவமும வெவவேறனறே?

இபபடிபபடட ஸாவேசவரனயிருககும விஷ்ணு, தனனல் ஸ்ருஷ்டிககபபட டிருககும பரபஞசததிறகு உடபடடுமதனனுடைய நியமநததிறகுப பரவசமாகவுமுளள தேவ திாயங மநுஷ்யாகளுள, அநத தேவ திாயங மனுஷ்யாகள தனனை எளிதில் ஆசரயிககும பொருடடு, தனனுடைய ஸஙகலப மாதரததாலே அவதரிககிருன் எனனும விஷயம ஏறகெனவே உபபாதிககப படடிருககினறது ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் எனனும இநத பரபநததததிலும, ஆறுவது அமசததில சுபாசரய பரகர ணததில், பரஹ்மா முதலானவாக ளெலலாரும காமததிறகு வசபபடடவாக ளெனறும, பரபரஹம மாயிருககும பகவாந வாஸுதேவனே யெனறுல தனது ஸஙகலப மாதரததாலே தனது ஸவருபததுடனேயே தேவ திாயங மநுஷ்யாகளுள

பதையும, ஆதம கதமான குணஙகள சரீரததுக்கு இராமல் இருபபதையும எலலாரும அஙகீகரிததிருககிறாகள

வஷெயாக்த:— இதறகு முன் "ஸுஹவிஷ்ணுரஸெஷாஸெ ஸவெஶ ஸம்வஸ்ஸெயஹெ" என்னும வாககியததின அாததததை உபபாதநம செயயு மிடத தில இநத விஷயம விவரிககபபட டிருககின்றது [278-292-வது பககஙகளில் இதைக காணக]

தஷேதக்—இநத ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும் இநத விஷயம் ஸபஷ்டமாகச் சொல்லபபட டிருககின்றது எனபது விவரிககபபடுகினறது "ஹிரண்யமஷெஶ ஹமவாநு வஸஷொடய ஷஜாவதி:" எனறு ஆரமபிதது "சுருஷர்ஸெ ஸஹஸ்ராஸ ஷெவாத்யா: கஷயொநய:" என்று முடியும வாககியஙகளால பரஹ்மா முதலானவாகளின காமவசயதவமும, "ஸஹஸ்ரஸகயஸெரு தா:" என்று ஆரமபிதது "ஜமதாஷவ காரரய ந ஸா கஷஶ நிவித்திகா" என்று முடியும் வாககியஙகளால பரம புருஷனுடைய ஸவேசசாவதாரமும ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணததில் ஸபஷ்டமாகச சொல்லபபட டிருக்கின்றன.

ஸர்வஸாக்ஷாத்க்ருதம் । அஸ்ய தேவாதிரூபேணாவதாரேஷ்வபி ந ப்ராக்ருததேஹ இதி ஸ்மர்யதே "ந பூதஸங்கஸம்ஸ்தானோ தேஹோऽஸ்ய பரமாத்மன:" இதி ப்ரதிவாதித: । ச்ருதிஸ்ச, "அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே", "தஸ்ய தீரா: பரிஜானந்தி யோனிம்" இதி । கர்மவச்யா

அவதரிக்கிறா னென்றும் வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் பகவான், தேவர் முதலானவர்களுள் ஒருவனாக அவதரிக்கையில், அவனுடைய தேஹம் அப்ராக்ருதமாகவே இருக்கின்றது என்னும் விஷயம் மஹாபாரதத்தில் "ந பூதஸங்கஸம்ஸ்தான:" இத்யாதியான ச்லோகத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ச்ருதியும், "அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே" என்றும் "தஸ்ய தீரா: பரிஜானந்தி யோனிம்" என்றும் சொல்லுகின்றது. இந்த வாக்யங்களின் அர்த்தமாவது.—'கர்மவச்யர்களா யிருக்கும் ப்ரஹ்மா முதலியவர்களுக்கு,

---

அஸ்ய தேவாதிரூபேண—பகவான் அவதரிக்கும்பொழுது அவன் எடுத்துக் கொள்ளும் விக்ரஹம் அப்ராக்ருதமான விக்ரஹமே என்பதற்கு ப்ரமாணமாக மஹாபாரத வாக்யம் உரைக்கப்படுகின்றது.

ந பூதஸங்கஸம்ஸ்தான:—ப்ரக்ருதியின் விகாரமாகிற ஐந்து பூதங்களின் சேர்க்கையினால் ஏற்படாதது பகவானுடைய விக்ரஹம். 'ஸம்ஸ்தானம்' என்பதற்கு 'அமைப்பு' என்பது பொருள்.

அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே—இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தம் மூலக்ரந்தத்திலேயே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. "கர்மவச்யானாம்" என்பது முதல் "பாபஹேதுஜன்மாகர்மவச்யதாமபி" என்பது வரையில் "அஜாயமான:" என்னும் பதத்தின் கருத்தும், 'ஸ்வேச்சயா . . ஜாயதே' என்பதால் "பஹுதா விஜாயதே" என்பதின் கருத்தும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயமாவது—'ப்ரஹ்மா முதலியவர்கள் ஜன்மம் எடுப்பதற்குக் காரணம் ஜன்மாந்தர கர்மம், அந்த ஜன்மத்தின் பலம் அந்தக் கர்மத்தின் அநுபவம், அந்த ஜன்மத்தில் ஏற்படும் தேஹம் ப்ராக்ருதமானது; பரமபுருஷன் அவதரிப்பதன் காரணம் அவனுடைய இச்சையே, அப்படிப் பிறப்பதன் பலம் ஜகதுபகாரம், அவன் எடுத்துக் கொள்ளும் தேஹம் அப்ராக்ருதமானது' என்பதுதான்.

தஸ்ய தீரா: பரிஜானந்தி யோனிம். இந்த வாக்யத்தில் 'யோனி' என்னும் பதத்திற்கு 'ஜன்மம்' என்பது பொருள். என்பதை 'பஹுதா யோனிம்—பஹுவித ஜன்ம' என்னும் வ்யாக்யானத்தில் காணலாம். 'தீரா:' என்பதற்கு 'தைரிய குணத்துடன் கூடினவர்கள்' என்பது அர்த்தமன்று; 'தியமீரயந்தீதி தீரா:' என்று வ்யுத்பத்தி செய்து 'புத்திமான்களுக்குள் சிறந்தவர்கள் என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும் என்பதை 'தீமதாமக்ரேஸரா:' என்பதில் காணலாம்.

நாம ப்ரஹ்மாதீநாம் ஸ்தம்பாந்தாநாமபி தத்தத்கர்மாநுகுணப்ரக்ருதிபரிணாம-ரூபமஹதாதிஸம்ஸ்தாநவிஶேஷதேவாதிஶரீரப்ரவேஶரூபம் ஜந்ம வர்ஜநீயம்; அயம் து ஸர்வேஶ்வர: ஸத்யஸங்கல்போ பகவாநேவம் ஹேதபாப்மா ஹேதரஜந்ம ஸகலகல்யாணகுணவிஶிஷ்டஸ்வேச்சயா ஸ்வேநைவ நிரதிஶய கல்யாணரூபேண தேவாதிஷு ஜகதுபகாராய பஹுதா ஜாயதே; தஸ்யைதஸ்ய பாபஹேதரஜந்ம ஸகலகல்யாணதோऽபி ஸ்வகல்யாணகுணாந-ந்த்யேந பஹுதா யோநிம் பஹுவிஜந்ம தீரா: தீமந்தஶ்ரேஷ்டா ஜாநந்தீத்யர்த்த: |

ததேதந்நிகிலஜகந்நிமித்தோபாதாநஸூத்ரேஷு, 'ஜந்மாத்யஸ்ய யத:' 'ப்ரக்ருதிஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்' இத்யாதிஸூத்ரை: ப்ரதிபாதிதாத் பரஸ்மாத் ப்ரஹ்மண: பரவஸ்த்வபேக்ஷா அந்யஸ்ய கஸ்யசித்

தம் தம் காமங்களுக்குத் தகுந்தபடி ப்ரக்ருதியின் பரிணாமத்தால் ஏற்படும் ஐந்து பூதங்கள் சேர்ந்துள்ள சரீரங்களுள் ப்ரவேசிப்பதாகிற பிறப்பு என்பது, தாம் அதை எவ்வளவு வெறுத்தாலும் தம்மால் விடக் கூடாததே; ஸத்யஸங்கல்பனும் ஸர்வேச்வரனுமிருக்கும் பகவான் விஷயத்திலோ வென்றால் அம்மாதிரி அசுபமான பிறப்பு என்பது ஒரு பொழுதும் இல்லை. அப்படி இருக்கையிலும், அவன் ஜகத்துபகாரத்தின் பொருட்டு தனது ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலேயே தனது அளவற்ற கல்யாண ஸ்வரூபத்துடனே அநேக ப்ரகாரமாக பிறக்கிறான் அப்படிப்பட்ட அவனுடைய பஹுப்ரகாரமான பிறப்பை, புத்திமான்களுள் சிறந்தவர்கள், அது அசுபமான பிறப்பன்றென்றும் அது கணக்கற்ற கல்யாண குணங்களுடன் கூடிய தென்றும் உள்ளபடி அறிகிறார்கள்' ஸூத்ரகாரரும், "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" "ப்ரக்ருதிஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்" இவை முதலிய ஸூத்ரங்களால், பரப்ரஹ்ம மாகிற பரமபுருஷனே ஸகலமான ஜகத்துக்கும் நிமித்த காரணமாயும் உபாதாந காரணமாயும் இருக்கிறான் என்பதை ப்ரதிபாதித்துவிட்டு, அந்தப் பரம புருஷனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வேறொரு பரவஸ்து உண்டோ வென்று "பரமத: ஸேதூந்மாந"

இந்த அர்த்தத்தை "தீரஸ்தத்ர ந முஹ்யதி" [II. 13] என்னும் பகவத் கீதா வாக்யத்திலும் காணலாம்

ததேதத்—ஒருகால், 'இப்படி ஜகத் முழுவதற்கும் நிமித்த காரணமாயும் உபாதாந காரணமாயும் இருக்கும் பரம புருஷனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு வஸ்து பரதரமான ப்ராப்ய வஸ்து' என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்குமோ வென்று ஆக்ஷேபித்துக் கொண்டு, அம்மாதிரியான சங்கையை ஸூத்ரகாரரே நிராகரித்திருக்கிறார் என்று உபபாதநம் செய்யப்படுகின்றது "ஜந்மாத்யஸ்யயத:" என்னும் ஸூத்ரமும் "ப்ரக்ருதிஶ்ச" இத்தியாதியான ஸூத்ரமும் பூர்வமே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. [313-வது பக்கத்தைப் பார்க்க]. மற்றை ஸூத்ரங்களின் அர்த்தம் ஸங்க்ரஹமாக எழுதப்படுகின்றது.

வாதாக்யம் 'வரஉத: ஸேதூந்மாநஸம்பந்தபேதவ்யபதேசேப்ய:' [ப்ர. ஸூ. III 2-30] இத்யாரப்ய, 'ஸாமாந்யாத்து' [ப்ர. ஸூ. III 2-31 'புத்த்யர்த்த: பாதவத்' [ப்ர. ஸூ. III 2-32] 'ஸ்தாந விசேஷாத்ப்ரகா

இத்யாதி ஸூத்ரத்தால் ஆக்ஷேபித்துக்கொண்டு, "ஸாமாந்யாத்து" இத்யாதியான ஆறு ஸூத்ரங்களால் அந்த ஆக்ஷேபத்தை தாமே நிராகரித்திருக்கிறார் மநு ஸம்ருதி

வரஉத: இந்த ஸூத்ரத்தின் பொருள் .—'ஸேது வ்யபதேசம் உந்மாந வ்யபதேசம ஸம்பந்த வ்யபதேசம் பேத வ்யபதேசம இம்மாதிரியான வ்யபதேசங்கள் பரம புருஷனைக் குறித்து சுருதியில் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால், இந்தப் பரம புருஷனைக் காட்டிலும் பரமாயும் ப்ராப்யமாயுமுள்ள வேறொரு வஸ்து உண்டு என்பது ஏற்படுகின்றது' என்பதுதான் இது பூர்வ பக்ஷ ஸூத்ரம "அத ய ஆத்மா ஸ ஸேது:" [இந்த ஆத்மா வென்னும் வஸ்து ஸேது] என்னும் சுருதிவாக்யம் பரமாத்மாவுக்கு ஸேது வ்யபதேசத்தைச் செய்கின்றது 'ஸேது' என்பதற்கு 'அணை' என்பது பொருளானதால், அணையைக் கொண்டு நாம அக்கரையை அடைவது போல இந்தப் பரமாத்மாவைக் கொண்டு மற்றொரு ப்ராப்ய வஸ்துவை நாம அடைய வேண்டும் என்பதே இந்த சுருதி வாக்யத்தின் தாத்பர்யம என்பது பூர்வபக்ஷியின் வாதம இம்மாதிரியே மற்றை ஹேதுக்களையும கண்டு கொள்ளலாம

ஸாமாந்யாத்து—இப்படிச் சொல்வது யுக்தமன்று ; ஏனென்றால் பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் வ்யபதேசிக்கப்பட்டுள்ள 'ஸேது' என்னும் சப்தத்திற்கு 'மற்றொரு இடத்திற்குக் கொண்டு போய் விடும் அணை' என்பது பொருள் அன்று, 'லோகத்தில் ஒவ்வொரு வஸ்துவின ஸ்வபாவம் மற்றொரு வஸ்துவின ஸ்வபாவத்துடன் கலக்காமல் அவை யெல்லாவற்றையும பாதுகாக்கும அணை' என்பதே பொருள என்று அந்த சுருதி வாக்யத்தின பின பாதியால் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? "அத ய ஆத்மா ஸ ஸேதுர் வித்ருதிரேஷாம் லோகாநாமஸம்பேதாய" என்பதன்றோ பூர்ண வாக்யம ?

புத்த்யர்த்த: பாதவத்—பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரத்தில 'உந்மாந வ்யபதேசம' என்று கூறப்பட்டுள்ள ஹேதுவுக்கு இந்த ஸூத்ரம ஸமாதாநம பூர்வ பக்ஷியின வாதமாவது— "அதுஷ்பாத்ப்ரஹ்ம" [ப்ரஹ்மத்திற்கு நாலு பாதங்கள் உண்டு] என்று சுருதி சொல்லுகிற படியால பரமஹமானது ஒரு அவசசேதத்திற்கு உட்பட்டது என்று ஏற்படுகிறது ; இப்படி உந்மிதமான ஒரு வஸ்து ஸேதுவாக வ்யபதேசிக்கப் பட்டால், அநுந மிதமான [அவசசேதத்திற்கு உட்படாத] வேறொரு வஸ்து இருக்கின்றது என்பது இதனால் த்யோதிக்கப்பட வில்லையா? என்பது தான். இதற்கு ஸமாதாநம் :— 'புத்த்யர்த்த:' உபாஸநத்தின பொருட்டு இப்படி உந்மாந வ்யபதேசம செய்வதெல்லாம உபாஸகர்களின உபாஸநத்தின் பொருட்டே, பாதவத்—'வாக்பாத:

சாதிவத்' [ப்ர. ஸூ. III 2-33] 'உபபத்தேஸ்ச' [ப்ர. ஸூ. III 2-34] 'ததாந்யப்ரதிஷேதாத்' [ப்ர. ஸூ. III 2-35] 'அநேந ஸர்வகதத்வ மாயாமசப்தாதிப்ய:' [ப்ர. ஸூ. III 2-36] இதி ஸூத்ரகார: ஸ்வயமேவ

யிலும் "ப்ராக்பாதஸ்ததோ தக்ஷ:" இத்யாதியான வாக்யங்களால் 'ப்ரஹ்மாவிற்

ப்ராண: பாத:' இத்யாதியான வாக்யத்தில் உபாஸநத்தின் பொருட்டு செய்யப்பட்டுள்ள முதலாகிய வ்யபதேசம் போல.

ஸ்தாந விசேஷாத் ப்ரகாசாதிவத் — ப்ரஹ்மம் ஸ்வயம் அநவச்சிந்நமாக இருந்தாலும் ஒரு ஸ்தாந விசேஷத்துடன் ஸம்பந்தத்தால் அவச்சேதிக்கப்பட்டு அநுஸந்தாநம் செய்யப்படுவது யுக்தமே, எவ் விடத்திலும் பரவி இருக்கும் ப்ரகாசம் ஆகாசம் முதலியவைகளை ஜன்னல் குடம் முதலிய ஸ்தாநங்களுடன் ஸம்பந்தத்தால் நாம் அவச்சேதித்து அநுஸந்தாநம் செய்ய வில்லையோ?

உபபத்தேஸ்ச — பூர்வ பக்ஷ ஸூத்ரத்தில் 'ஸம்பந்த வ்யபதேசம்' என்று கூறப்பட்டுள்ள ஹேதுவுக்கு இந்த ஸூத்ரம் ஸமாதாநம். சுருதியில் மற்றோரிடத்தில் "அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:" [இந்த ஆத்மாவானது அம்ருதத்திற்கு ப்ராபகம்] என்று ஆத்மா ப்ராபகமாகவும் மற்றொன்று ப்ராப்ய மாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், இந்த ப்ராப்யப்ராபக ஸம்பந்த வ்யபதேசம் மற்றொன்றின் இருப்பைக் காட்டவில்லையோ என்பது பூர்வ பக்ஷியின் வாதம். ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் வெவ்வேறாக இருத்தல் வேண்டும் என்னும் நிர்ப்பந்தம் இல்லை, அவை இரண்டுமே ஒன்றாகவே இருத்தல் உபபந்நமே என்பது ஸமாதாநம்.

ததாந்யப்ரதிஷேதாத் — இது, 'பேத வ்யபதேசம்' என்னும் ஹேதுவுக்கு ஸமாதாநம். "ததோ யதுத்தரதரம்" "அக்ஷராத் பரத: பர:" இத்யாதியான வாக்யங்களில், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாக பேத வ்யபதேசம் செய்யப்பட்டு, 'பரமான ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த மற்றொரு வஸ்து இருக்கின்றது' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? என்பது ஆக்ஷேபம். இது யுக்தமாக மாட்டாது, ஏனென்றால், அவ்விடத்திலேயே "யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி" இத்யாதியான வாக்யங்களால் 'அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த வஸ்து வேறொன்று இல்லை' என்று ப்ரதிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால். இந்த வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை 296வது பக்கங்களில் காண்க.

அநேந ..தவிரவும், இந்த ப்ரஹ்மம் ஸர்வத்தையும் வ்யாபித்து நிற்கின்றது என்பது, "தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்" இத்யாதியாக ஆயாமத்தை [வ்யாப்தியை]க் குறிக்கும் சப்தங்களால் தெரிகின்றதன்றோ? இப்படி ப்ரஹ்மம் தன்னைத் தவிர்த்த மற்றை ஸகல வஸ்துக்களையும் வ்யாபித்திருக்கின்றது என்பதானது, அந்த ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வஸ்து வேறொன்று மில்லை என்பதைத் தெளிவிக்கின்றதாகையால்,

நிராகரோதி । அத ஏவ ச மநுநாபி "ப்ராதுராஸீத் தமோநுத³꞉" "ஸிஸ்ருக்ஷுர்விவிதா⁴꞉ ப்ரஜா꞉" "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ³ தாஸு வீர்யமவாஸ்ருஜத்" "தஸ்மிந் ஜஜ்ஞே ஸ்வயம் ப்³ரஹ்மா" இதி ப்³ரஹ்மணோ ஜந்மவத்த்வேந தஸ்ய க்ஷேத்ரஜ்ஞத்வமேவாஹ; ததா² ச ஸ்ருஷ்டே꞉ ப்ராக் ப்ராது³ர்பா⁴வஸ்ய தத்ஸ்ருஷ்டஸ்ய ச ப்³ரஹ்மண꞉

குப் பிறப்பு உண்டு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த ப்ரஹ்மா ஜீவ னென்றே ஏற்படுகின்றது. இது மாத்ரமன்று "அயநம் தஸ்ய" இத்யாதியான

அத ஏவ ச மநுநாபி—இது வரையில் சதுர்முக ப்ரஹ்மா ஜகத்காரண வஸ்துவாக மாட்டார் என்பது, வேத வாக்யங்களைக் கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி: அதுவே மநு ஸ்ம்ருதியைக் கொண்டு நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

ப்ராதுராஸீத் தமோநுத³꞉—ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் இவை மூன்றும் ஸமமாக இருக்கும் காலத்தில் ப்ரதாநம் என்னும் தத்வம் 'தமஸ்' என்று சொல்லப் படும் அப்பொழுது அதை, அநிருத்தனுல் அதிஷ்டிதமென்று சொல்வார்கள். அப் படி அநிருத்தனென்று சொல்லப்படும் அதிஷ்டாதா அப்பொழுது ஆவிர்ப்பவித்தான் என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். அப்பொழுது சதுர்முக ப்ரஹ்மா இல்லையான தால அந்த ப்ரஹ்மாவை ஜகத்காரண வஸ்து வென்று சொல்வது சரியன்று என்ப தைக் காண்பிக்கும் பொருட்டு இந்த வாக்யம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. தமோநுத³꞉- தமஸ்ஸென்று சொல்லப்படும் 'ப்ரதாநம்' என்னும் தத்வத்தை நியமிக்கிறவன்.

ஸிஸ்ருக்ஷுர்விவிதா⁴꞉ ப்ரஜா꞉— 'பல வகைப்பட்ட ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்க விருப்பமுள்ளவனாய். ப்ரஹ்மா இனி ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ப்ரஜைக ளுடன் ஒருவராகையால், அவருக்கு இந்த ஸ்ருஷ்டியின் இச்சை சொல்வது உபபந்ந மாக மாட்டாது.

அப ஏவ—இந்த வாக்யமும் இதற்குப் பிறகு கூறப்படும் 'தஸ்மிந் ஜஜ்ஞே' இத்யாதி வாக்யமும், அண்டத்திலிருந்து ஜநிக்கப் போகும் ப்ரஹ்மா, அண்ட ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக மாகமாட்டார் என்பதைக் குறிக்கின்றன.

அயநம் தஸ்ய—இதன் பொருள்:—' அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட அப் (ஜலம்), அந்த ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவுக்கு ஸ்தாநமாக இருந்தது; ஆகையால் அவனுக்கு 'நாராயணன்' என்று பெயர். அந்த நாராயணனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட புருஷனுக்கு ப்ரஹ்மா வென்று பெயர்' என்பது தான். இந்த ச்லோகமும அந்த ப்ரகரணத்தி

"अयनं तस्य ताः पूर्वं तेन नारायणः स्मृतः।
तद्विसृष्टः स पुरुषो लोके ब्रह्मेति कीर्त्यते॥"
इति मानवे शास्त्रे। वैष्णवे च पुराणे हिरण्य

ச்லோகத்தில், நாராயணனே ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி காத்தாவாகிற பரம புருஷனென்றும், ப்ரஹ்மா வென்பவர் அந்த நாராயணனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டவரென்றும் பெயரைக் குறித்து வ்யக்தமாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும்,

---

லேயே காணப்படுகின்றது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். 'நாராயணன்' என்னும் சப்தத்திற்கு நிர்வசநம்:—नाराः अयनं यस्य सः [எவனுக்கு ஜலம் ஸ்தாநமோ]

तथा च वैष्णवे पुराणे—கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள மநு ஸ்ம்ருதி ச்லோகங்களுக்குக் கீழ்க்கூறியபடி அர்த்தம் சொல்வதே சரி என்பதைக் காண்பிக்கின்றது இந்த விஷ்ணு புராண கட்டம்.

भावनात्रयान्वयाच्च—'மூன்று பாவனைகளுள் ஏதாவதொன்றில் அந்வயித்திருப்பதானது ஜகத்தின் பரம காரணமாக இருப்பதற்கு விருத்தம்' என்பது ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலிருந்து ஏற்படுகின்றது. 'பாவனை' என்னும் பதத்திற்கு 'அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டிய விஷயத்திற்கு வேண்டுவதும், மநஸ்ஸால் செய்யப்படுவதுமான ப்ரயத்நம்' என்பது பொருள். இது மூன்று வகைப்படும். அவைபாவன.—(1) அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியது காம்ய கர்ம ரூபமாயிருக்கும்பொழுது அதை, விஷயமாக உடைய ப்ரயத்நம் ஒன்று; இதற்குக் 'கர்ம பாவனை' என்று பெயர்; (2) அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியது உபாஸ்திரூபமாக இருக்கும்பொழுது, அதை விஷயமாக உடைய ப்ரயத்நம் இரண்டாவது; இதற்கு 'ப்ரஹ்ம பாவனை' என்று பெயர்; (3) அநுஷ்டேயம் காம்ய கர்ம ரூபமாகவும் உபாஸதி ரூபமாகவும் இருக்கும்பொழுது, அவைகளை விஷயமாக உடைய ப்ரயத்நம் மூன்றாவது; இதற்கு 'உபய பாவனை' என்று பெயர். தேவர்கள் மநுஷ்யர்கள் இவர்கள் காம பாவனை உடையவர்கள்; இவர்களுக்குக் காமாநுஷ்டாநம் ப்ரதாநம், உபாஸ்தி அப்ரதாநம். ஸநக ஸநந்தநாதிகள் ப்ரஹ்ம பாவனை உடையவர்கள்; இவர்களுக்கு உபாஸநம் ப்ரதாநம், காமாநுஷ்டாநம் அங்கமாய் அப்ரதாநம். சதுர்முக ப்ரஹ்மர் முதலான ஜகந்நிர்வாஹகர்கள் உபய பாவனை உடையவர்கள்; இவர்களுக்கு ஜகந்நிர்வாஹ காலத்தில் காமம் ப்ரதாநம், மற்றைக் காலங்களில் உபாஸநம் ப்ரதாநம். 'நான் மநுஷ்யன், நான் தேவன்' என்னும் விசேஷ ஜ்ஞாநம் எவர்களிடம் இருக்கின்றதோ அவர்களெல்லாரும் இம்மூன்று பாவனைகளுள் ஒன்றை ஆதரிக்க வேண்டியவர்கள். அதாவது: ஸம்ஸார பந்தத்தினுள் அகப்பட்டுள்ள ஜீவன்களுக்கே இந்த பாவனைகளில் அந்வயம் உண்டு என்று சொன்னதாயிற்று. முக்தர்களுக்கு

ப்ரஹ்மாதீநாம் பாவநாத்ரயாந்வயாதஶுத்த்யேந ஸம்ஸாராந்தர்கத-
ஶுபாஶ்ரயத்வாநுபபத்தேஶ்ச ஜகத்காரணத்வம் நிஷித்யதே ।

இதி நிமித்தோபாதாநைக்யஸமர்த்தநம்

'ப்ரஹ்மா முதலானவர்களுக்கு மூன்றுவித பாவனைகளின் அந்வய முண்டாகையால், அவர்கள் அசுத்தர்கள்; அந்தக் காரணத்தாலேயே அவர்கள் சுபாச்ரயமாக மாட்டார்கள் என்பது வ்யக்தமாகத் தெரிகின்றது' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் ப்ரஹ்மா முதலானவர்கள் காம பந்தத்திற்கு உட்பட்ட ஜீவர்களே என்பது நிச்சயம்.

நிமித்த காரணம் உபாதாந காரணம் இரண்டும் ஒன்றே என்னும் ப்ரகரணம் முற்றுப் பெற்றது.

அநுஷ்டேய விஷயமே இல்லையாதலால், அவர்களுக்கு இந்தப் பாவனைகளில் அந்வயம் இல்லை இப்படி, சதுர்முக ப்ரஹ்மாவுக்குப் பாவனைகளில் அந்வயம் உண்டு என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால, அவரும் ஸம்ஸாரிகளுள் ஒருவர் என்று ஏற்படுகிறது ஆகையால் அவரை ஜகத்திற்குப் பரம காரணமாகச் சொல்வது அநுபபந்நமே ஆகும் இதுதான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் விஷயம். அஶுத்த்யேந — ஸம்ஸார ஸம்பந்தமே இவ்விடத்தில் அசுத்தி என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஸம்ஸாராந்தர்கதஶுபாஶ்ரயத்வாநுபபத்தேஶ்ச — கீழ்ச் சொல்லியபடி ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் சதுர்முக ப்ரஹ்மா முதலியவர்களுக்குப் பாவனா த்ரயாந்வயம் உபபாதிக்கப்பட்டு, அது காரணமாக அவர்கள் முமுக்ஷுக்களால் உபாஸிக்கத் தகாதவர்கள் என்பது விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படி முமுக்ஷுக்களுடைய த்யாநத்திற்கு அவர்கள் அநர்ஹர்கள் என்பதே அவர்கள் சுபாச்ரயமாகமாட்டார்கள் என்பதன் பொருள்.

ஸ்ரீ:

व्युत्पत्त्यभाववादनिरसनम् ।

यदपि केचिदाहुः — 'सर्वस्य शब्दजातस्य विध्यर्थवादमन्त्ररूपस्य कार्यार्थ एव प्रामाण्यं वर्णनीयम्, व्यवहारादृते शब्दस्य बोधकत्वशक्त्यवधारणासंभवात्; व्यवहारस्य च कार्यबुद्धिपूर्वकत्वात्कार्यार्थ एव

ஸ்ரீ

வ்யுத்பத்யபாவ வாதத்தின் கண்டநம்.

"யதபி கேசித்" ... சிலா, 'சப்தங்க ளெல்லாம் ஒரு கார்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டே தம்தம் பொருளைப் போதிப்பிககின்றன; ஏனென்றால், ஒரு வ்யவஹாரத்தாலல்லாமல் ஒரு சப்தத்திற்கும் தனது பொருளைப் போதிப்பிககக்கூடிய சக்தி நேரமாட்டாதன்றோ? வ்யவஹாரஙகளெல்லாம் ஏதாவதொரு காயத்தின் ஜ்ஞாநத்தையே ஆதாரமாக உடையன் அல்லவா? ஆகையால், சப்தஙகள் விதி வாக்யஙகளையோ அாத்தவாத வாகயஙகளையோ மந்த்ர வாகயங்களையோ எந்த வாகயங்களை ஆச்ரயித்திருநதபோதிலும், அவை யெல்லாவற்றுககும் ஒரு காயததின வழியாகவே ப்ரமாணத தன்மை சொல்லவேண்டும். ஆகையால், எவ்வித காயததின வழியுமினறிககே ஸ்வத·

ஸ்ரீ:

வ்யுத்பத்யபாவ வாத நிரஸநம்.

இந்த கரந்தத்தில், ஸ்ரீபாஷயகாரர், இதுவரையில் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணங்களாகிற உபப்ருஹ்மணஙகள் இவை யெல்லாவற்றிலும், தமது ஸித்தாநதத்திற்கு ஸாதகங்களான ப்ரமாணங்களே காணப்படுகின்றன வென்பதையும், பர மதத்தின் சங்கைக்கு அவை இடம் கொடுககவில்லை யென்பதையும் உபந்யஸித்து, முதல் ச்லோகத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'விதைவ' என்னும் பதத்தின் பொருளை விவரித்தார். இனி அப்படி உபநயஸிககப்பட்ட அர்த்தத்தை ஸ்திரீகரணம் செய்வதற்காக, 'ஸித்தமான பொருளுக்கு வ்யுத்பத்தி ஏற்படமாட்டாது' என்னும் வாதத்தை நிரஸநம் செய்கிறார்.

இது, மீமாம்ஸகர்களுள் ப்ராபாகரர்க ளென்பவரால் செய்யப்படும் வாதம். இதைச் சற்று விவரிப்போம். சப்தம் என்பது ஒரு அர்த்தத்தைக் குறிப்பதற்காக ஏற்பட்டிருக்கும் ஸமஜ்ஞை. 'இந்தச் சப்தத்திற்கு இது அர்த்தம்' என்று அறிந்தவனை, 'வ்யுத்பந்நன்' என்று நாம் வ்யவஹரிக்கின்றோம்; அந்த அர்த்தத்தின் ப்ரதிபத்தி, 'வ்யுதபத்தி' என்று சொல்லப்படும். இந்த அர்த்த ஜ்ஞாநம், முதல் முதலில் ஒரு மனிதனுக்கு எவ்விதம் ஏற்படுகின்றது என்னும் விஷயத்தில் பிந்ந பிந்நங்களான அபிப்ராயங்க ளுண்டு. சிலர், எல்லாச் சப்தங்களும் ஒரு கார்யத்தின் வழியாகவே தமது அாத்தஙகளை உணாத்துகின்றன வென்றும், அப்படி காயத்திற்கு எட்டாமல் ஒரு வஸ்து உண்டானல், அது ஒரு சப்தத்தாலும் போதிக்கப்படமாட்டாதென்றும் வாதிக்

ண பவேதாய:; ஸித்தாநவஸ்திதே நிஷ்பந்நே வஸ்துநி ஸர்வஶப்தா: அப்ராமாண்ய'
இதி, அத்ரோச்யதே । வ்யவஹாரே கார்யவ்யவஹாராதேவ ஸர்வ
ஶப்தாநாம் வ்யுத்பத்திக்ரஹணம் கர்தவ்யமிதி கிமியம் ராஜாஜ்ஞா?
ஸித்தவஸ்துஷு ஸர்வஶப்தாநாம் வ்யுத்பத்திக்ரஹணாத்யந்தஸுகரம்।
ததா ஹி, கேநசித்தஸ்தசேஷ்டாதிநா 'அபவரகே தண்ட: ஸ்தித இதி
தேவதத்தாய ஜ்ஞாபய' இதி ப்ரேஷித: கஶ்சித் தஜ்ஜ்ஞாபநே ப்ரவ்ரு
த்த: 'அபவரகே தண்ட: ஸ்தித:' இதி ஶப்தம் ப்ரயுங்க்தே, தத³வஸ்த²

ஸித்தமாய் நிஷ்ப்ரபஞ்சமாக இருப்பதான ஒரு பொருளை வேத சப்தஙகள் போதிக்கின்றனவென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை. அவை அம்மாதிரியான வஸ்துவில் ப்ரமாணமாகமாட்டா' என்று ஒரு வாதததைச் செய்கிறார்கள். அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப் படுகின்றது இவ்விதம் வ்யவஹாரததின் வழியாகவே சப்தஙக ளெல்லாவற்றுக்கும் தம் தம் பொருளைப் போதிப்பிககக்கூடிய சக்தி அறியப்படவேண்டும் என்று சொல்வது ராஜாவின் கட்டளையோ? ஒரு வ்யவஹாரத்தாலும் ஏற்படாமல் ஸ்வத. ஸித்தமாயுள்ள வஸ்து விஷயத்திலும், சப்தங்களுக்குப் போதிப்பிக்கும் சக்தி உண்டு என்பதை நிரூபிப்பது ஸுலபமே. ஒருவன் 'தண்டம் வீட்டின உள்ளே இருககினறது எனப தைத் தேவதத்தன் என்னும் ஒருவனுககுத் தெரிவி' என்று மற்றொருவனைப் பாாத்து சில கை ஜாடைகளால் போதிப்பித்து அனுப்புகிறான். அவன் அநத ஸமாசாரததை

கிறார்கள். அவாகளின் மதப்படி, 'பசு' என்னும் சப்தம் எதைக குறிக்கின்றது என்பதை அறியாத ஒரு அவ்யுத்பந்நனுக்கு, அந்தப் பதத்தின் அாத்த ஜ்ஞாநம் பின்வருமாறு ஏற்படுகின்றதாம். 'பசுவைக் கொணடுவா' என்று ஒரு வ்யுத்பந்நன் மற்றொரு வ்யுத்பந்நனைப் பாாத்துச் சொல்வதையும், அதற்கு இணங்கி அந்த மற்றொருவன் பசுவை ஓட்டி வருவதையும் ஸமீபத்தில் இருந்து பாாத்துவரும் ஒரு அவ்யுத்பந்நன் முதல் மனிதனால் உச்சரிக்கப்பட்ட 'பசுவைக கொண்டுவா' என்னும் சப்தஙகளைக கேட்டு, பிறகு இரண்டாவது மனிதன் பசுவை ஓட்டி வநததையும், முதல் மனிதன் அதைச் சரி என்று ஒததுக்கொண்டதையும் பாாத்து, 'பசு என்னும் சப்தததிற்கு அந்த ம்ருகம் பொருள்' என்னும் ஜஞாநத்தை அடைகிறான். இதுதான் வ்யுத்பத்திககு மாாக்கம் என்பது அவாகளின் வாதம். வேறு வழியாகவும் இநத வ்யுத்பததி ஸம்பவிககக்கூடும் என்பதை அவாகள் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை யாதலால், இமமாதிரியாக ஒருவித காாயத்திற்கும் எட்டாமல் இருககும் பர ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் ஒரு சப்தமும் பரமாணமாகமாட்டாது என்று அவாகள் சொல்லுகிறாாகள். வேத வாகயங்களுள் 'ஸ்வர்க்காமோ யஜேத' [ஸ்வாக்கம் விரும்புவோன் யாகததைச் செய்யவேண்டும்] என்பது முதலான காாயபரஙகளான வாகயங்களே அாத்த ஜஞாநத்தை உண்டுபண்ணககூடியவை 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' [ப்ரஹ்மமென்பது ஸத்யமாயும் ஜஞாநமாயும் அநந்தமாயுமுள்ள ஒரு வஸ்து] என்பது முதலான காாயஙக ளின்றிககே கேவலம் ஸித்த வஸது பரங்களாக இருக்கும் வாக்யங்கள அாத்த ஜஞாநததை உண்டுபண்ணக கூடியவை அல்ல. ஆகையால், யாகம் முதலான காமங்களைப்பற்றிப் பேசும் காம காண்டமே ப்ரமாணமாகக்கூடியது; ஆத்ம வஸ்து

ஹஸ்தசேஷ்டாவிசேஷம் ஜானந் பார்ஶ்வஸ்த: ப்ரதமவ்ருத்தோ
தேவதத்தாயோக்தஸ்ய போதநாய 'அபவரகே தண்ட: ஸ்தித:'
இதி ஶப்தஸ்ய ப்ரயோகஸமநந்தரம் தஸ்யார்த்தஸ்ய ப்ரத்ய
போதாய இதி ஜாநாதீதி கிமத்ர துஷ்கரம்? ததாபாலா:, 'தா
தோऽயம்' 'இயம் மாதா' 'அயம் மாதுல:' 'அயம் மனுஷ்ய:' 'அயம்
ம்ருக:' 'சந்த்ரோऽயம்' 'அயம் ச ஶஶ:' இதி மாதாபித்ருப்ரப்ரு
திபி: ஶநை: ஶநை: ப்ரதர்ஶநபூர்வகம் தத்ர

'அபவரகே தண்ட: ஸ்தித:', ['தண்டம் உள்ளே இருக்கின்றது'] என்னும் வார்த்தைகளைச் சொல்லி தேவதத்தனுக்குத் தெரிவிக்கிறுன் பக்கத்தில் இருக்கும் மற்றொருவன், முதல் மனுஷ்யனால் செய்யப்பட்ட கை ஜாடைகளின் அர்த்தத்தை ஊமையன்போல அறிந்துகொண்டு, தான் ஏற்கெனவே சப்தங்களின் அர்த்தத்தை அறியாதவனாக இருந்தபோதிலும், தன்னால் கை ஜாடைகளைக்கொண்டு அறியப்பட்டுள்ள அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்க 'அபவரகே தண்ட: ஸ்தித:' [உள்ளே தண்டம் இருக்கின்றது] என்னும் சப்தங்கள் ப்ரயோகம் செய்யப்படுகின்றன என்பதை உணர்கின்றான். இந்தச் சப்தங்களுக்கு இது அர்த்தம் என்பதை அவன் தெரிந்துகொள்வதில் என்ன கஷ்டம் ஏற்படக்கூடும்? இவ்விதமே பாலர்கள் எல்லாரும், 'இவர் தகப்பனார், இவர் தாயார், இவர் அம்மான், இவன் மநுஷ்யன், இது மருகம், இது சந்திரன்,

---

வைப்பற்றிப் பேசும் உபநிஷத் பாகம் ப்ரமாணமாகமாட்டாது. ஆகையால் வேதாந்த விசாரம் செய்வதே வீண் இதுதான் இம்மாதிரி வாதிப்பவர்களின் கொள்கை. இந்த வாதத்தைத்தான் வ்யுத்பத்யபாவவாத மென்று வேதாந்திகள் சொல்வார்கள் இதைக் கண்டிப்பது ஸகல வேதாந்திகளுக்கும் அபிமதமே.

சப்தங்களுக்கு ஒரு கார்யத்தின் வழியாக ப்ராமாண்யம் ஸம்பவிக்கக்கூடும் என்பதை வேதாந்திகள் நிரஸநம் செய்ய வில்லை, 'கார்ய பரமாகவே ப்ராமாண்யம் ஸம்பவித்தல் வேண்டும்; வேறு விதமாக ஸம்பவிக்கமாட்டாது' என்னும் நிர்ப்பந்தம் மாத்ரம் நிரஸிக்கப்படுகின்றது இந்த நிரஸநத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் போகும் வழி பின் வருமாறு: சப்தத்தின் அர்த்த ஜ்ஞாநம் ஜநிப்பது இரு வகைப்படும். யத்ருச்சை யாகவும் ஜநிக்கக்கூடும்; புத்தி பூர்வகமாகவும் ஜநிக்கக்கூடும் இரண்டு விதங்களிலும் கார்யத்தின் வழியின்றிக்கும் வ்யுத்பத்தி ஏற்படுகின்றது என்பதை முதலில் நிரூபணம் செய்து விட்டு, பிறகு, கார்யத்தின் வழியாகவே வ்யுத்பத்தி ஏற்படவேண்டும் என்னும் நிர்ப்பந்தத்தை ஒத்துக் கொண்டாலும், வேதாந்த வாக்யங்களும் கார்ய பரங்களாக எடுத்துக் கொள்ளப்படக் கூடுமாதலால், வேதாந்தங்களிற் சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மத்தின் ஸித்தி நிச்சயம் உண்டு என்று உபபாதிக்கிறுர். கடைசியாக, 'இந்தக் கார்ய வாக்யார்த்த வாதிகள் கார்யம் என்று ஒன்றை ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்களே! அந்தக் கார்யத்தின் லக்ஷண மென்ன?' என்பதை விசாரித்து, அதற்கு ஒரு லக்ஷணமும் சொல்லக்கூடாதாதலால், அவர்களுடைய வாதம் நிலை பெறத்தக்கதன்று என்று நிரூபித்து அந்த வாதத்தைக் கண்டிக்கிறுர். இது தான் இந்த நிரஸநத்தின் ரீதி.

வியுத்பத்தி-வாதம்—வித்தி ஆர்த்தவாதம் மந்த்ரம் இம்மூன

தத்ர பா³ல: ஶிக்ஷித:, தைரேவ ஶப்³தை³ஸ்தேஷ்வேவார்தே²ஷு ஸ்வாத்மநஶ்ச பு³த்³த்⁴யுத்பத்திம் த்³ருஷ்ட்வா, தேஷ்வர்தே²ஷு தேஷாம் ஶப்³தா³நாமங்கு³லிநிர்தே³ஶபூர்வக: ப்ரயோக³: ஸம்ப³ந்தா⁴ந்தராபா⁴வாச் ஸாங்கேதயித்ருபுருஷஜ்ஞாநஸ்ய சாப்ரயோஜகத்வம் இதி க்ரமேண நிஶ்சித்ய, புநரஸ்ய ஶப்³த³ஸ்யாயமர்த² இதி பு³த⁴வ்ருத்³தை⁴: ஶிக்ஷித:, ஸர்வஶப்³தா³நாமர்த²மவக³ம்ய ஸ்வயமபி

இது பாம்பு' என்று 'தாய்' 'தகப்பன்' என்பவை முதலிய சப்தங்களைக்கொண்டு விரலால் சுட்டிச் சுட்டிக் காட்டிப் பல தடவை சிக்ஷிக்கப்பெற்று, பிறகு அந்தச் சப்தங்களாலேயே அந்தந்த அர்த்தங்களில் தமக்கு ஜ்ஞானம் ஜனிப்பதையும் பார்த்து, 'அந்தந்த வஸ்துக்களில் அந்தந்தச் சப்தங்கள் விரலால் சுட்டிச் சுட்டிப் ப்ரயோகம் செய்யப்படுவதே அந்தந்தச் சப்தம் அந்தந்த அர்த்தத்தைப் போதிப்பதற்குக் காரணம் ஆகின்றதே தவிர, வேறு ஸம்பந்தம் இருப்பதாவது இந்த ஸங்கேதத்தை ஏற்பாடு செய்த புருஷனுடைய ஜ்ஞானமாவது அதில் காரணமாகமாட்டாது' என்பதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நிச்சயமாக அறிந்து, மறுபடியும், 'இந்தச் சப்தத்திற்கு இது பொருள்' என்று பெரியோர்களால் சிக்ஷிக்கப்பெற்றவர்களாய், ஸகல சப்தங்களுக்கும் அர்த்த ஜ்ஞானத்தைப் பெற்று, தாமும், சப்தங்கள் அடங்கியுள்ள ஸகல வாக்யங்களை ப்ரயோகம்

றும் வேத வாக்யங்களின் விபாகங்கள். 'இதைச் செய்தல் வேண்டும்' என்று விதிக்கும் வாக்யங்களை விதிகள் என்றும், 'இதைச் செய்தால் இந்த ப்ரயோஜனம் கிடைக்கும்' என்று காமங்களை ஸ்தோத்ரம் செய்யும் வாக்யங்களை அர்த்த வாதங்கள் என்றும், அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டிய விஷயங்களை ப்ரகாசித்துக் காட்டும் வாக்யங்களை, மந்த்ரங்கள் என்றும் சொல்வார்கள். 'இந்த மூன்று பாகங்களிலும் கார்யத்தைக் குறிக்கும் சப்தங்களுக்கு மாத்ரமே ஸ்வத ப்ராமாண்ய முண்டு; மற்றை வாக்யங்களுக்கு ஸ்வத ப்ராமாண்யமில்லை' என்பது எதிர் வாதிகளின் அபிப்ராயம்.

வ்யவஹாராநுகூத்ய—'வ்யவஹாரம்' என்பதற்கு 'ப்ரவ்ருத்தி' என்பது பொருள். அது வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் இருக்கலாம். 'பசுவைக் கொண்டு வா' என்று ஒருவன் சொன்னவுடன், அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு அதை அறிந்த மற்றொருவனால் அதற்கு இணங்கிச் செய்யப்படும் வ்யாபாரமே இவ்விடத்தில் 'வ்யவஹாரம்' என்பதால் குறிக்கப்படுகின்றது.

பரிநிஷ்டிந வஸ்து—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள வ்யவஹாரத்தால் ஏற்படாமல், ஸ்வயமே ஸித்தமாக இருக்கும் வஸ்து தான் "பரிநிஷ்டிந வஸ்து" வென்றும் "ஸித்³த⁴வஸ்து" வென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. அதற்கு உதாஹரணம் 'ஆத்மா' 'ப்ரஹ்மம்'.

கேநசித்... இது யாத்ருச்சிகமாக ஏற்படும் வ்யுத்பத்திகள் ஸித்தார்த்த விஷயமாக இருக்கக் கூடுமென்பதைக் காட்டுகின்றது. தயா பா³ல:.. இது புத்தி பூர்வகமாக ஏற்படும் வ்யுத்பத்திகள் ஸித்தார்த்த விஷயமாக இருக்கக்கூடும் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

ஸர்வஶப்₃த₃ஜாதம் ப்ரயுங்க்தே | அத ஏவ ஸர்வபதா₃நாம் ஸ்வா-ர்த₂ரஹிதாயித்வம் ஸம்வாதவிஶேஷாணாம் யதா₂வஸ்தி₂தஸம்ஸர்க₃-விஶேஷவாசித்வம் ச ஜாநாதீதி கார்யார்த₂ ஏவ வ்யுத்பத்திரித்யாதி₃ நிர்ப₃ந்தோ₄ நிருபபத்திக: | அத: பரிநிஷ்பந்நே வஸ்துநி ஶப்₃த₃ஸ்ய போ₃த₄கத்வஶக்த்யவதா₄ரணாத் ஸர்வாணி வேதா₃ந்தவாக்யாநி ஸகலஜக₃த்காரணம் ஸர்வகல்யாணகு₃ணாகரம் உக்தலக்ஷணம் ப்₃ரஹ்ம போ₃த₄யந்த்யேவ.

செய்கிறார்கள். ஸகல பதங்களும் இவ்விதமே தம் தம் பொருளைச் சொல்லுகின்றன வென்பதையும், அநேக பதங்களடங்கிய வாக்யங்களில், கார்யத்தின் வழியாகப் பொருளைப் போதிப்பிக்கும் வாக்யங்கள் இருப்பனபோல, ஸ்வதஸ் ஸித்தமான பொருளை போதிப்பிக்கும் வாக்யங்களும் இருக்கின்றன வென்பதையும் எல்லாரும் அறிவார்கள். ஆகையால் வ்யுத்பத்தி யெல்லாம் கார்ய பரங்களே என்று சொல்வது கேவலம் பிடிவாதம் மாத்ரமாகுமே தவிர, யுக்தியுடன்கூடிய வாதமாகமாட்டாது. இப்படி ஸித்தமான வஸ்துவைப் போதிப்பதற்கும் சப்தங்களுக்குச் சக்தி உண்டு என்பது ஏற்படுகிறபடியால், வேதாந்த வாக்யங்கள் ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணமாயும், ஸர்வ கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாயும் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள மற்றை லக்ஷணங்களுடன் கூடியதாயுமுள்ள ப்ரஹ்மத்தைப் போதிப்பிக்கின்றன வென்பது ஸித்தம்.

ஸம்பந்தக்ராஹகாஸ் ஸங்கேதயித்ருவ்யுத்பாதகாநாம்...... அந்தந்தச் சப்தத்தின் ப்ரயோகத்தில் அந்தந்த அர்த்தத்தின் ஜ்ஞானம் உண்டாவதற்குக் காரணம் முழுவதும், அந்தந்த அர்த்தத்தில் அந்தந்தச் சப்தத்தைத் திரும்பத் திரும்பக் கை விரலால் சுட்டிச் சுட்டிக் காட்டிப் பல தடவை ப்ரயோகம் செய்வதே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை என்பதை இந்தப் பதங்கள் விளக்குகின்றன. ‘இந்த அர்த்தம் போத்யம், அதை இந்தச் சப்தம் போதிக்கின்றது’ என்பதான போத்ய போதக ஸம்பந்தத்தைத் தவிர்த்து, அந்தச் சப்தத்திற்கும் அந்த அர்த்தத்திற்கும் வேறு எவ்வித ஸம்பந்தமும் இல்லை என்பது தான் தாத்பர்யம். ‘இந்தச் சப்தத்திற்கு இது அர்த்தம்’ என்று ஸங்கேதம் செய்தவனுடைய ஜ்ஞானமும் இல்லை.

ஸ்வயமபி ப்ரயுங்க்தே—தானும் ப்ரயோகம் செய்கிறான். இதைச் சொல்வதன் கருத்து என்னவென்றால்—இந்தக் குழந்தைகளுக்கு இந்த அர்த்தங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் புருஷனும் இம்மாதிரியே ஸித்தார்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தியோடு கூடினவனே தவிர, கார்யார்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தியைப் பெற்றவனன்று என்பதைக் காட்டுவதற்கே. இந்தப் பாலர்கள் ஸித்தார்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தி உடையவர்களாய்ச் சப்தங்களை ப்ரயோகிக்கின்றார்கள் என்று சொன்னால், இப்பொழுது சப்தங்களை ப்ரயோகிப்பவர்களும் அம்மாதிரியே வ்யுத்பத்தியைப் பெற்றிருக்கக்கூடும் என்று நினைக்க இடமுண்டன்றோ?

அத ஏவ ஸர்வபதாநாம் ... ‘எல்லாப் பதங்களும்’ என்பதால், ‘வேதத்தில் தென்படும் பதங்கள் மாத்ரமின்றிக்கே லோகத்தில் தென்படும் பதங்களும் கூட’ என்பது குறிக்கப்படுகின்றது.

ஃஷி அ காயஉாயூஃ வஎவ வ்யுத்பத்திரஸ்து; வெடாஜவாக்யா
நதீவ்யூவாஸநவிஷயகாயஉாயிக்ரு தவிஶெஷணஹூதஹெழுக்வெந ஓம்

" ஃஷி அ "—வயுதபததி முழுவதும காாய பரமாகவே எறபடுகினறது என
பதை ஒததுககொணடபோதிலும, வேதாநத வாகயஙகளெலலாம அபபடி காாய பரஙக
ளாகவே இருநதுகொணடு ஸகலததையும போதிபபிககினறன வெனறு உபபாதிககக

யஶாஉவஷீதஸஂஸஂமஉவிஶெஷவாகூஂ அ ..ஸிததாாதத பரமான
வாகயம ஸிததபரமாகவும காாயாாததபரமான வாகயம காாயபரமாகவும எடுததுக
கொளளபபடவேணடு மெனபது தாதபாயம

ஃஷி அ .இனி, 'எதிர வாதி சொலவதை ஒததுககொணடாலும, நமது பக்ஷம
ஸிததிககும்' எனபதை விவரிககிறா 'காாயாாததததில மாதரமே வயுதபததி உணடா
கக கூடுமாகையால, காாயாாதத மலலாத கேவலம ஸிததாாததமாகிற பரஹ்மததின
விஷயததில் சபதஙகள பரமாணமாக மாடடா' எனபதனறோ எதிர வாதம ? 'பரஹம
மும் காாயாாதத மாகையாலஅது விஷயததில சபதஙகள பரமாணமாககூடும' எனபது
ஸமாதானம.ஸிததாாததமானபரஹ்மததை எவவிதததில காாயாாதத மெனறு சொலலக
கூடுமெனறால, 'வேதாநதஙகளில "ஆத்மாவாஉரெ ஜ்ஷ்டவ்யஃ "(ஆதமாவைத தா
சந ஸமாநாகாரமாகப பாாததல வேணடும) இதயாதியாக அநேக வாகயஙகள விதி
பரஙகளாகக காணபபடுகினறன வனறோ ? விதி பரஙகளான வாகயஙகளால கிடைககு
மவை யெலலாம காாயாாததஙக ளலலவா ?' எனபது பரதயுததரம 'ஆதமாவைப
பாாத்தல வேணடுமெ எனபது விதி வாகயமாக இருநதாலும, ஆதமாவின ஸ்வரூபம
அதன விசேஷணஙகள இவை முதலியவைகளைபபறறி இநத விதி வாகயததில
ஒனறும சொலலபபடவிலலை யாதலால, அவைகளைச சொலலும வேறு வாகயங
களுககு பராமாணயம எபபடி ? என்று ஆக்ஷேபிககக கூடும. அநத வாகயஙகள வேறு
வாகயஙகளாகவும விதி பரஙக ளலலாமலும இருநதபோதிலும, அநத வாகயஙகளிற
சொலலபபடும அாததஙகள இநத விதி வாகயததில விதிககபபடும விதிககுப பலமாக
இருககிறபடியால, அநத வாகயஙகளுககும பராமாணய முணடு எனபது அடுதத
வாகயததில விவரிககபபடுகினறது

உவாஸநவிஷயகாயஉாயிக்ரு தவிஶெஷணஹூதஹெழுக்வெந—'உபா
ஸநததை விஷயமாக உடைய காாயததில அதிகருதன எவனோ, அவனுகபு விசேஷண
மாகும பலமாக இருததுகொணடு' எதிர வாதிகள விதிபரங்களான வாகயஙகளுககே
ப்ராமாணயம உணடு எனறு வாதிககையிலும, விதி பரஙகளலலாத வேறு வாகயங
களும, அநத விதி வாகயததிறகு அவை சேஷமாகச சோநதிருநதால, பரமாணஙக
ளாககூடும எனபதை ஒததுக கொணடிருககிறாாகள அமமாதிரியே, ஆதமாவின
ஸவரூப குண விபூதிகளைச சொலலும வாகயஙகளும பரமாணஙகளாகக கூடாவோ ?
எனபது பரதயுததரம இதை உபபாதிபபோம ஆத்மாவாஉரெ ஜ்ஷ்டவ்யஃ"
எனபது உபாஸநததை விதிககினறது , ஆகையால உபாஸநம விஷயம 'அநத உபாஸ
நததால விசேஷிககபபடும காாயம் தனது பரயோஜநததை ஸாதிததுக கொடுககும்'
என்னும புததியுடன் அநத உபாஸநததில ஒருவன பரவருததிததால அவன அதில

காஸம்பிந்நதேசவிசேஷஸ்வர்காதிவத் ராத்ரிஸத்ரப்ரதிஷ்டாவத் ஸர்வப்ரமாணப்ரத்யயாதநாஸாத்யஸாத்யஸஹாவவத் கார்யார்த்தயோகஸித்த

கூடும். ஜ்ஞாந காண்டமாகிற உபநிஷத்தில் உபாஸநம் விஷயம், அதனால் விசேஷித்துக் குறிக்கப்படும் யாதொரு கார்யமுண்டோ அந்தக் கார்யத்திற்கு அதிகாரி அந்த உபாஸகன், அவனுக்காக ஏற்படும் பலம் அவனுக்கு விசேஷணமாகின்றது அதன்

அதிகாருதன் ஆவான் அவன் அந்த உபாஸநத்தால் பரஹ்மமென்னும் பலத்தை அடைகிறானாகையால், பரஹ்மமாகிற அந்தப் பலம் அவனுக்கு விசேஷணமாகின்றது அந்தப் பலம் விதி வாக்யத்திற் சொல்லப்படாமல் விதிபரமல்லாத வேறு வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்த போதிலும், விதி வாக்யத்திற் சொல்லப்படும் உபாஸநமாகிற விஷயத்துடன் கீழ்க் குறிக்கப்பட்டுள்ளபடி ஒரு வித ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றிருக்கிறபடியால், அந்தப் பலத்தைச் சொல்லும் வாக்யமும் கார்யார்த்தமாகித் தாத்பர்யத்தைப் பெறக்கூடும் இம்மாதிரியே எதிர்வாதிகளும் ஸ்வர்க்கம் முதலானவைகளைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்குத் தாத்பர்யம் கல்பிக்கிறார்கள்

து:காஸம்பிந்ந எதிர் வாதிகள் தாத்பர்யம் கல்பிப்பதுபோல நாமும் தாத்பர்யம் சொல்லுகிறோம் என்பதை விளக்குவதற்கு இவ்விடத்தில் மூன்று உதாஹரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன அவையாவன —(1) "**ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத**" [ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புவோன் ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்னும் யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்பது ஒரு விதி வாக்யம் ஸ்வர்க்கம் என்பது எப்படிப்பட்டது என்பதை இது சொல்லவில்லை "**யஸ்மிந் நோஷ்ணம் ந சீதம் நார்த்தி:**" [எவ்விடத்தில் உஷ்ணம் சீதம் துக்கம் இல்லையோ] என்பது ஒரு விதியல்லாத அர்த்தவாத வாக்யம், ஸ்வர்க்கம் எப்படிப்பட்டது என்பதை இது சொல்லுகின்றது ஆகையால் விதிவாக்யத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள 'ஸ்வர்க்கம்' என்னும் வஸ்துவுக்கு இதில் சொல்லப்படுவது விசேஷணமாகின்றது அப்படி விசேஷண மாகின்றபடியால், இந்த அர்த்தவாத வாக்யத்திற்கும் ப்ராமாண்யமுண்டு என்று எதிர்வாதிகள் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அது போல, நாமும் பரஹ்மத்தின் குணவிபூதிகளாகிற விசேஷணங்களைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் சொல்லக்கூடும் என்பதற்கு முதல் உதாஹரணம் "**து:காஸம்பிந்நதேசவிசேஷஸ்வர்காதிவத்**" 'துக்கத்துடன் கலசாத ஒரு தேச விசேஷமாகிற ஸ்வர்க்கம் முதலியவற்றில் போலவும்'. (2) '**ராத்ரீருபேயாத்**' [ராத்ரி ஸத்ரங்களைச் செய்தல் வேண்டும்] என்பது ஒரு விதிவாக்யம் இந்த வாக்யம் இந்த ஸத்ரங்களைச் செய்வதால் உண்டாகும் பலனைப் பற்றிப் பேசவில்லை "**ப்ரதிதிஷ்டந்தி ஹ வா ய ஏதா ராத்ரீருபயந்தி**" [எவர்கள் இந்த யாகங்களைச் செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்குப் ப்ரதிஷ்டை ஏற்படுகின்றது] என்பது மற்றொரு விதியல்லாத அர்த்தவாத வாக்யம் 'ப்ரதிஷ்டை, இவைகளைச் செய்வதன் பலம்,, என்பதை இது சொல்லுகின்றபடியால் இந்த அர்த்தவாத வாக்யத்திற்கு ப்ராமாண்யம் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது அப்படியே பரஹ்மத்தின் விஷயத்திலும் நாம் தாத்பர்யத்தை அங்கீகரிக்கலாம் என்பதற்கு இரண்டாவது உதாஹரணம் "**ராத்ரிஸத்ரப்ரதிஷ்டாவத்**"- 'ராத்ரி ஸத்ரம் செய்வதால் ஏற்படும் ப்ரதிஷ்டையாகிற

[illegible]
[illegible]

ஸிததியில, துககததுடன கலவாத தேச விசேஷ ரூபமான ஸவாககததின ஸிததி யிற போலவும, ராதரி ஸதர பரதிஷடையிற போலவும, பரஸபரம ஸாதய ஸாதந பாவததை உடைய அபகோரணம சதயாதனை இவைகளிற போலவும வேதாநத வாக

பலததிற போலவும (3) "ந ப்ராஹ்மணாய அவகுரேத" [ஆகையால பராஹமண ஹனக குறிதது 'நான இவனை கொலவேன' எனறு பரயதநம செயயககூடாது] எனபது ஒரு நிஷேத வாகயம இது, அபபடிச செயதால எனன ஸமபவிககும எனபதைச சொலலவிலலை "யோऽவகுரேத தம் ஶதேந யாதயாத்" [எவன அமமாதிரி பயமுறுததுகிருனே, அவனுககு ஒரு நரக விசேஷமுணடு] எனனும வாகயம, அபபடிச செயவதால உணடாகும விருதத பலததைச சொலலுகினறபடியால, அமமாதிரியான விருதத பலததைச சொலலும வாகயததிறகு பராமாணயமுணடு இபபடியே, மோக்ஷோபாய விரோதி பலததிலும தாதபாயம சொலலலாம அதாவது, நரகம முதலான விரோதி பலததைபபறறிப பேசும வாகயஙகளுககும, அவை காாய பரஙக ளிராவிட டாலும பராமாணய முணடு எனறு சொனனது தாயிறறு இதறகு மூனருவது உதாஹரணம "அபகோரண ஶதயாதநா ஸாத்யஸாதந பாவவத்" — பயமுறுததுவதறகும சதயாதனை எனனும நரக விசேஷததிறகு முளள ஸாதய ஸாதநபாவததிற போலவும [அபகோரணததிறகு சதயாதநா ஸாதநதவம உணடு] அதாவது, 'செயதல கூடாது' எனறு நிஷேதிககபபடடிருபபதைச செயவது ஸவாக காநுபவததிறகுத தடையாகு மாகையால, ஸ்வாககததை ஸாதிததுக கொடுககும யாகததை விதிககும வாகயததிறகு இநத நிஷேத வாகயமும உபயோக முளளதாகின றது எனபது கருதது இநத உதாஹரணஙகள மூனறிலும, 'ஆததவாத வாகயங களில விதி ஒனறும இல்லையாயினும, விதி வாகயஙகளில சொல்லபபட்டுளள விதிகள இநத ஆததவாத வாகயஙகளிற சொலலபபடடுளள விஷயஙகளை எதாவது ஒரு பரகாரததில அபேக்ஷிததிருககிறபடியால, இநத ஆதத வாத வாகயஙகளுககு அநத விதி வாகயஙகளுடைய ஸமபநதததால பராமாணயம உணடு' எனபது விளஙகுகின றது இபபடியே, பரஹம ஸ்வரூபததையும அதன விசேஷணஙகளாகிற குணம விபூதி கள இவைகளையும, அதன உபாஸநததை விதிககும விதிகளுகதகு விருததமாயுளள பலததையும, ஸமஸாரததின தோஷததையும, இனனும இவைபோனற மறற அமசஙகளையும பறறிப பேசும விதியலலாத ஸாமாநய வாகயஙகளுககெலலாம உபாஸநததை விதிககும விதிவாகயஙகளின ஸமபநதததால பராமாணயமுணடு எனபது தான இவவிடததில உபபாதிககபபடடுளள விஷயம

தயாஹி — உபாஸநததை விதிககும வாகயததிறகு உதாஹரணமாக நாம கீழில் "ஆத்மா வாரே த்ரஷ்டவ்ய:" இதயாதியான வாகயததை எடுததுக கொணடு, அநத உபாஸநததின பலம அநத வாகயததிற சொலலபபடாமல அதறகு ஆதத வாதமாயிருககும வாகயததிற சொலலபபடடிருநத போதிலும, அநத பலத ததைச சொலலும வாகயததிறகும பராமாணயமுணடு எனபதை உபபாதிததோம.

ந ப்ரஹ்மப்ராப்தி: ச்ரூயதே; பரப்ராப்திகாமோ ப்ரஹ்ம வித்யாதிதி । அத: ப்ராப்யதயா ப்ரதீயமாநம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் தத்விசேஷணம் ச ஸர்வம் காயேச்சாவிஷயோபாஸிதமேவ விஹிதம் பவதி, தத்ர ஹ்யுத்தமைவ ஜகத்ஸ்ருஷ்டி-ஸ்தேம ஸம்ஹாரஸ்வ ஸர்வாதிசாயித்வ: ஸ்ருஷ்டிருக்தம் ச ஸர்வ-மிதி ந கிஞ்சித்ஸாவத்யம் ।

யங்கள் பரமாணமாகக் கூடும் இதன் உண்மையை ‘ ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம் ’ என்னும் வாக்யத்தில் உபபாதிப்போம் இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தமாவது:— ‘பரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவன் பரத்தை அடைகின்றான்’ என்பதுதான் அதாவது — ‘பரத்தை அடையவேண்டும் என்னும் விருப்ப முடையவன் பரஹ்மத்தை உபாஸித்தல் வேண்டும்’ என்று சொன்னதாயிற்று இவ்விடத்தில் பரஹ்மத்தின் உபாஸநமே விஷயம், அதை விஷயமாக உடைய காரியத்தில் அதிகாரி அந்த உபாஸகனே, அவனுக்கு விசேஷணமாக, ‘பரம்’ என்று சொல்லப்படும் பரஹ்மத்தின் ப்ராப்தியே பலமாகச் சொல்லப்படுகின்றது இவ்விடத்தில் அடையத்தக்க வஸ்துவாகக் குறிக்கப்படும் பரஹ்ம ஸ்வரூபமும் அதன் ஸகல விசேஷணங்களும் ஒரு காரியத்தின் வழியாகவே விதியைப் பெறுகின்றன அந்த ஸ்வரூபத்திற்கும் அதன் விசேஷணங்களுக்கும் உட்பட்டவையான ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரம் இவைகளைச் செய்யும் தன்மை, அந்த ஜகத்திற்கு ஆதாரமாகவும் நியந்தாவாகவும் இருக்கும் தன்மை, இவை போன்ற மற்றை ஸகல தர்மங்களும், இன்னும் இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டவை சொல்லப்படாதவை இவையெல்லாம் அம்மாதிரியே விதியைப் பெறுகின்றன இம்மாதிரி உபபாதிப்பதில் எவ்வித தோஷமும் இல்லை

அந்த விஷயத்தையே உபபாதிப்பதற்கு, இவ்விடத்தில் வேறு ஒரு வாக்யம் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றது “ ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம் ” என்னும் வாக்யத்தில் உபாஸநம் விதிக்கப்படுகின்றதா? பரஹ்மம் எப்படி பலமென்று தெரிகின்றது? என்பது முதலான விஷயங்களை விவரிக்கிறார் ‘பரஹ்மத்தை உபாஸிக்கிறவன் பரத்தை அடைகின்றான்’ என்று சொல்வதானது, ‘ பரத்தை அடைய விரும்புவோன் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்தல் வேண்டும் ’ என்று சொல்வதற்குத் துல்யமன்றோ? பல ஸம்பந்தம் சொல்லப்படு மிடங்களி லெல்லாம் விதியைக் கல்பித்துக்கொள்வது ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததே

ப்ரஹ்மோபாஸநவிஷய கீழில், ‘ உபாஸநவிஷயகார்யாதிகூர்த விசேஷண ஸம்பந்தம் ’ என்று பொதுவாகச் சொன்னது இவ்விடத்தில் விசேஷித்துச் சொல்லப்படுகின்றது

அத: ப்ராப்யதயா... காமகாண்டத்தில் ஸ்வர்க்கத்திற்கு விசேஷணமாகிற துக்காஸம்பிந்நத்வாதிகள் போல, இந்த உபநிஷத் வாக்யத்திலும், பரஹ்ம ஸ்வரூபத்துடன் அதன் விசேஷணங்களும் விதிக்கின்றது என்பது கருத்து

ஏவம் ச ஸதி ஸர்வேஷ்வர்த்தவாதமந்த்ராதிஷு விரோதா அவாத்
யர்த்தாஶ் ஸர்வே விதிஶேஷதயைவ ஸித்தா பவந்தி । யதோக்தம்
த்ரமிடபாஷ்யே—"ஜ்ஞா ஹி தேவ ஜாயதே இதி ஶ்ருதேரிதி"

இப்படி உபநிஷத்தில் காணப்படும் உபாஸந விதிகளுக்கு உபயோகிகளான வாக்யங்களில் சொல்லப்படும் வஸ்துக்கள் ஸித்திக்கும் பக்ஷத்தில், ஸகல மந்த்ரம் அர்த்தவாதம் இவைகளில் சொல்லப்படும் வஸ்துக்களும், வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தமின்றிக்கும் இது வரையில் சொல்லப்படாதவைகளாகவும் இருந்தால், அவை அந்த விதிகளுக்கு உபகாரகங்களா யிருந்துகொண்டு ஸித்தியைப் பெறுமல்லவோ? இந்த அர்த்தத்தையே த்ரமிடாசார்யர் தமது பாஷ்யத்தில் "ஜ்ஞா ஹி தேவ

இது வரையில் அர்த்த வாதங்களில் ப்ரதிபந்நமா யுள்ளவைகளுக்கு ஸித்தி உபபாதிக்கப்பட்டது விதிவாக்யங்களில் சொல்லப்படும் விதிகளுக்கு அர்த்த வாதவாக்யங்களில் சொல்லப்படுமவை சேஷமாக இருக்கிறபடியால் அவைகளுக்கு ஸித்தி உண்டு என்பதுதான் அந்த உபபாதநம் 'அர்த்த வாதங்கள் விதிவாக்யத்தில் ப்ரதிபந்நமாயிருப்பதை ஸ்தோத்ரம் செய்கின்றன, அவைகளுக்கு அவ்விதமான ஸ்தாவகத்வம் ஸித்திக்கும் பொருட்டு விதிவாக்யார்த்தத்தில் அவைகளுக்குத் தாத்பர்யம் சொல்லக்கூடும்' என்பது இப்பொழுது விவரிக்கப்படுகின்றது விதி வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள காம விஷயமாக அநேக குணங்களை வர்ணித்துக்கொண்டு, அர்த்த வாதங்கள் அந்தக் காமத்தில் ஒரு ஏற்ற புத்தியை ஜநங்களுக்கு உண்டுபண்ணுகின்றன; அந்தக் குணங்கள் ஸித்தியாவிடில், ஏற்ற புத்தியே உண்டாகமாட்டாதாகையால், அந்தக் குணங்கள் உண்மையாக இருக்கின்றனவென்பதை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டுமன்றோ?

ஏவம் ச ஸதி— கீழ்ல உபபாதித்திருக்கிறபடி, எவை எவை விதி வாக்யங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள விஷயத்திற்கு உபயோகப்படக்கூடியவைகளோ, அத்தந்த அர்த்தங்களெல்லாம் ப்ரமாணங்களென்று அங்கீகரிக்கப்படவேண்டுமென்பது ஏற்பட்டுவிட்டால்'

அவிரோதா அவாத்யர்த்தாஶ்— அந்த அர்த்தங்கள் வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தங்களாயிருந்தால் அவை அங்கீகரிக்கத்தக்கவையல்ல, வேறு ப்ரமாணங்களால் அவை ஸித்தித்துவிடும் பக்ஷத்தில் அப்பொழுது அவைகளுக்கு ப்ராமாண்யம் ஏற்படுத்துவதும் அநாவஶ்யம் ஆகையால், 'அவிருத்தங்களும் வேறு ப்ரமாணங்களால் ஸாதிக்கப்படாதவைகளுமான' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

யதோக்தம் அர்த்தவாதங்கள் விதிகளுக்கு உபயோகப்படுமவையா யிருந்தால் அவைகளுக்குத் தமது அர்த்தத்தில் ப்ராமாண்யமுண்டு என்பதற்கு ஸ்ரீத்ரமிடாசார்யர் க்ரந்தம் உதாஹரிக்கப்படுகின்றது

வக்த்ரந்த்ர யத்ருச்சாவ்யவஹாரஸித்திவத் வாக்யம், **ததாபி நாத்மஸத்தா** **ஸித்திரவஸீயதே" இதி।** **அனந்தகம்** பவதி—ஸர்வேஷாம் ஹ்யர்த்த-வாதானாம் .தேவதாராதனஹவிர்தயாகாதௌ ஸாம்பரஸித்திராயத்தேவ-**தாயா:ப்ராதுர்பாவாத்** ,க்ருணாந் ஸஹஸ்ரஶோ வதந் ஸஹஸ்ரஶ: கர்மணி ப்ராஶஸ்த்யபுத்திம் ஜனயதி; தேஷாமஸத்த்வே ப்ராஶஸ்த்யபுத்-திரேவ ந ஸ்யாதிதி கர்மணி ப்ராஶஸ்த்யபுத்த்யர்த்தம் குணாஸத்த்வமேவ **போதயதீதி । அதஏவ ஹிஸா**

ஜாயத இதி ஶ்ருதேரபி வக்த்ரந்த்ர யத்ருச்சாவ்யவஹாரஸித்திவத் வாக்யம் **ததாபி நாத்மஸத்தா** ஸித்திரவஸீயதே"—என்னும் வாக்யத்தால் விளக்கி இருக்கிறார். இதன் தாத்பர்யம் என்னவென்றால்—'அர்த்தவாத பாகம் முழுவதும், தேவதைகளின் ஆராதனமாயுள்ள யாகம் முதலிய கர்மங்களுடையவும் அவைகளின் அங்கங்களுடையவும் அவைகளால் ஆராதிக்கப்படும் தேவதைகளுடையவுமான அபார யசஸ்ஸுகளான குணங்களை ஆயிரக்கணக்காக விவரித்துக்கொண்டு கர்மங்கள் மிகச் சிறந்தவை என்னும் புத்தியை நமக்கு உண்டுபண்ணுகின்றன. அம்மாதிரியான குணங்கள் இராவிட்டால் கர்மங்கள் சிறந்தவை என்னும் புத்தி நமக்கு உண்டாகமாட்டாதாகையால் கர்மங்களில் நமக்குக் கௌரவ புத்தி உண்டாகும் பொருட்டு அந்த அர்த்தவாத பாகம் உண்மையாக இருக்கும் குணங்களையே போதிப்பிக்கின்றன என்று நாம் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்பதுதான். மந்த்ர பாகத்தில் சொல்லப்படும் அர்த்தங்களும் இம்மாதிரியே விதிக்கின்றன.

ஈணம் ஹி வை ஜாயத இதி-இது ஸ்ரீதரமிடாசார்யருடைய ஸூக்தி. இதன் பொருள் என்னவென்றால்—'**ஈணம் ஹி வை ஜாயதே**' என்று ஆரம்பிக்கும் ச்ருதி வாக்யம் அவதானத்தை ஸ்தோத்ரம் செய்வதாக இருந்தபோதிலும், இல்லாத விஷயங்களைச் சொல்லுவதால் 'ஸ்தோத்ரம் விதிக்கமாட்டாதன்றோ? என்பதுதான் அவருடைய அபிப்ராயமாவது 'அர்த்த வாத வாக்யங்கள் தாம் செய்யும் ஸ்தோத்ரத்தால் கர்மங்கள் விஷயமாக ஒரு ஏற்றப் புத்தியை நமக்கு ஜநிப்பிக்கின்றன. அவை வர்ணிக்கும் குணங்கள் உண்மையாக இராமல் கேவலம் ஆரோபிதங்களாக இருந்தால், அந்த வர்ணனத்தால் ஏற்படும் ஏற்றமும் பொய்யாகிவிடுமாகையால், கர்மங்களில் பரரோசனையை ஜநிப்பிப்பதற்கு அர்த்த வாதங்கள் அசக்தங்களாகி விடும்படி. ப்ரஸங்கிக்கும் அந்த ப்ரஸக்தி வராமல் இருக்கவேண்டுமானால், அர்த்த வாதங்களுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில் ப்ராமாண்யம் அவசியம் ஒத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்' என்பது தான்.

அதஏவ ஹிஸா—இந்த வழியாகவே அதாவது -'விதி வாக்யங்களுக்கு உபயோகிகளான அர்த்த வாதங்களுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில், ப்ராமாண்யம் விதித்திப்பது போல'

ஸவெ-உ உஞூாவ,ம தா ஊதீய-ஹ ஷிஷா ।

சுவி அ காய-ுவாகூாய-ுவாதிஹி, கிஷிஷ௰ காய-ுகூ௰ நாஜெதி

சுவி அ காய-ுவாகூாய-ுவாதிஹிः "— தவிரவும், காயவாக யாாதத வாதிகள், தமமால சொலலபபடடு வரும 'காாயம' எனனும சபததால

ஸவெ-உ உஞூாவமதா சுய-ஹ௰— கீழில ஆாதத வாதஙகளுககு பராமாணயம் நிருபிககபபடடது 'ஆாதத வாதஙகளுககு பராமாணயம ஏறபடுவது போல மநதரஙகளுககும பராமாணயம ஸிததிககும, எனபது இவவிடததில சொலலபபடு கிறது ஸ்துதிபரஙகளான ஆாதத வாதஙகளுககு ஸவாாதநததில பராமாணயம இரா விடடால அவைகளுககு ஸதாவகதவம எபபடி ஸிததிககமாடடாதோ, அபபடியே அநுஷடேயாாதத பரகாசகஙகளான மநதரஙகளுககு ஸவாாதநததில பராமாணய'ம இராவிடடால அவைகளுககு அநத அநுஷடேயாாதத ப்ரகாசகதவம ஸிததிககமாட டாது எனறு அறிய வேணடும

சுவி அ காய-ுவாகூாய-ுவாதிஹிः— இது வரையில ஸிததாாததத தில வயுதபததியுணடு எனபதும அபபடி ஸிததாாதநததில வயுதபததி இலலையென் பதை ஒததுக கொணடாலும விதிகளுககுச சேஷமாயிருபபதாலேயே பரஹமம முதலி யவை ஸிததிககினறன எனபதும நிருபிககபபடடன இனி, எதிாவாதிகளால சொல்லப படும 'காாயம' எனபது உபபாதிககத தகாதது என்பதை விளககுகிறாா இவ்விடத தில மீமாமஸகாகள இது விஷயமாக என்ன சொலலுகிறாாகள எனபதை நாம தெரிநது கொளளுதல அவசியம அவாகள சொலவதாவது--'வேதஙகளில யாகம எனபது ஒரு பலததை உததேசிதது விதிககபபடுகினறது, அலப காலம இருநது பிறகு நசிததுவிடும யாகம எனனும கரியை, பஹு காலம கரமிதது அநதப பலததைக கொடுககினறது எனறு சொலவது அநுபபநநமாகையால, யாகம முடிநதவுடன் 'அபூாவம' எனறு ஒனறு ஜநிககினறதெனறும, அது பஹுகாலம இருநது பலததைக கொடுககினறது எனறும நாம ஒததுககொளளுதல வேணடும' எனபதே இநத அபூாவததையே அவாகள "காாயம' என்று சொலலுகிறாாகள வ்யாபா ரததை விதிககும கரியா பதஙகளெலலாம இநதக காாயததையே பரதாநமாகக குறிக கினறனவாம, இநதக காாயமே ஸ்வயமாகவே இஷடமாயும அநுகூலமாயும இருநது கொணடிருககினறதாம இநதக காாயததிறகுஅவாகள மூனறு விதமாக லகூஷணம சொல் வாாகள அவையாவன- (1) கருதி ஸாதயம், (2) இஷடம், (3) கருதியின உததேசயம முதல லகூஷணபபடி, பரயதநததால ஸாதிககபபடுமவையெலலாம காாயமாகும பகூஷததில, காமமும கருதியினால ஸாத்யமாக இருபபதால, அதுவும காாயமாகத திரியும; இரணடாவது லகூஷணபபடி, பரயதநததைச செயயும காலததில எது யஜமானனால இஷடபபடபபடுகினறதோ அது காாய மெனறு சொனனால, ஸவாககம முதலியவைகளும இஷ்டஙகளாகினறபடியால, அவைகளும காாயமாகத திரியும இபபடி இநத இரணடு லகூஷணஙகளும அதிவயாபதஙகளாகிற படியால,

𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । ‘𑌕𑍃𑌤𑌿𑌭𑌾𑌵𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾’ 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍? । ‘𑌯𑌦𑌧𑌿𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌰𑍂𑌪𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍇𑌃 𑌕𑍋𑌽𑌯𑌮𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌨𑌾𑌮? । ‘𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍀𑌚𑍍𑌛𑌯𑌾 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌯𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌹𑌨𑍍𑌤 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌅𑌤𑌏𑌵𑌂 𑌉𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑍇—𑌇𑌷𑍍𑌟𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂, 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃

என்ன பொருள் கொள்ளுகிறார்கள் என்பதை விவரிக்கவேண்டும் 'மானஸிக ப்ரயத்னம் செய்யப்பட்ட பிறகு உண்டாவதாயும், அந்த ப்ரயத்னத்திற்கு உத்தேசயமாயு மிருப்பதே கார்யம்', என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், ப்ரயத்னத்திற்கு உத்தேசயம்' என்பதில் 'உத்தேசயம்' என்பதன் பொருள் என்னவென்பதை விளக்கவேண்டும் 'ப்ரயத்னத்திற்கு எதைக்குறித்து அதிகாரம் இருக்கின்றதோ அது தான் அந்த ப்ரயத்னத்தின் உத்தேசயம்' என்று சொன்னால், 'அம்மாதிரி அதிகாரம் மநுஷ்யனுக்கு மாத்திரம் ஸம்பவிக்குமே தவிர, அவனுடைய வ்யாபார ரூபமாக இருக்கும் அவனது ப்ரயத்னத்துக்கு அது ஸம்பவிக்க மாட்டாதே' 'உத்தேசயம்' என்பதற்கு அது அர்த்தமன்று ; எதை அடையவேண்டுமென்னும் விருப்பத்துடன் ஒரு மனிதன் ப்ரயத்நம் செய்கிறானோ, அதை அந்த மனிதனால் செய்யப்படும் ப்ரயத்னத்துக்கு உத்தேசயமென்று சொல்லுகிறோம்' என்றால், அப்பொழுது, விரும்பப்படும் வஸ்துவே உத்தேசயமாகி விடுமன்றோ? 'விரும்பப்படும் வஸ்துவுக்கு இரண்டு ஆகாரங்கள் உண்டு விருப்பத்துக்கு விஷயமாக இருப்பது ஒன்று, ப்ரவ்ருத்தியின் பொருட்டு

மூன்றாவதாகிற 'க்ருதியின் உத்தேசயம்' என்னும் லக்ஷணமே நிஷ்க்ருஷ்டமாக அவர்களால் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது அதாவது -'க்ருதியால் ஸாதயமாயிருந்து கொண்டு, எது க்ருதியின் உத்தேசயமாகவு மாகின்றதோ அது கார்யம்' என்று சொன்னதாயிற்று இந்த லக்ஷணத்தை இவ்விடத்தில் தூஷிக்கிறார்

𑌕𑍃𑌤𑌿𑌭𑌾𑌵𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾—'க்ருதி' என்பதற்கு 'மானஸிக ப்ரயத்நம்' என்பது பொருள் 'அது செய்யப்பட்ட பிறகு உண்டாவதாகிற தன்மையை உடைத்தாயிருக்கை' என்பது முதல் பதத்தின் பொருள் இப்படி இருப்பதுடன் அந்தக் கார்யம் என்பது க்ருதியின் உத்தேசயமாகவும் இருத்தல் வேண்டும் 'உத்தேசயம்' என்பதற்குப் பொருள் என்னவென்பதைப் பலவிதமாக விகல்பித்து ஒன்றும் உபபந்நமாகவில்லை என்பதை நிரூபிக்கிறார்

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌰𑍂𑌪𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍇𑌃—லோகத்தில் அதிகாரமென்பது சேதநனான மனிதனுக்கு உபபந்நமாகுமே தவிர, அவனுடைய வ்யாபாரமாகிற அசேதநத்திற்கு உபபந்நமாகமாட்டாது என்பது தாத்பர்யம் 'இது என்னுடைய ப்ரயோஜநத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்; ஆகையால் இது என்னுடையது' என்னும் புத்தியன்றோ அதிகாரமென்று சொல்லப்படுகின்றது? அது எப்படி க்ருதிக்கு ஸம்பவிக்கும்?

𑌇𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵— 'இஷ்டம்' இரண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணம்.

𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 । 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑌾𑌹𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌤𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾𑌹𑌿— 𑌉𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌾𑌧𑍀𑌨𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌕𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌭𑌿𑌚𑌰𑌤𑍇 । 𑌉𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌭𑌿𑌲𑌾𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌾𑌧𑍀𑌨𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌕𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌷𑍍𑌕𑍀𑌷𑌾 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌤𑌃

தூண்டும் குணமுள்ளது மற்றொன்று, இவைகளுள் தூண்டும் ஆகாரமே உத்தேச்யம்' என்று விவரிக்கலாமோ வென்றால், அதுவும் தனது கக்ஷியிலுள்ள அபிநிவேசத்தால் ஏற்படும் வீண் சரமமே யென்றால், ப்ரவ்ருத்தியினால் ஸாதிக்கத் தகுந்ததாக இருப்பதே தூண்டுத லாகின்றதே தவிர, அப்படி ப்ரவ்ருத்தியின்மீது சார்ந்து நிற்கும் ஸித்தியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான தூண்டுத லொன்று மில்லையன்றோ? எப்பொழுது ப்ரயத்நமிராவிட்டால் இஷ்டப்பட்ட வஸ்துவின் ஸித்தி வரமாட்டாதோ, அப்பொழுதே ஒருவன் ப்ரவ்ருத்திக்கின்றான் முதலில் வஸ்துவில் விருப்பம், பிறகு ஸ்வப்ரயத்நமிராவிட்டால் அது ஸித்திக்கமாட்டாது என்னும் தோற்றம், அதற்குப் பிறகு ப்ரயத்நம் செய்யவேண்டும் என்னும் இச்சை;

அது அதிவ்யாப்தமென்று அதைப் பரிஷ்கரிப்பதற்காகச் சொல்லப்பட்ட 'உத்தேசயத்வம்' என்பதும் 'இஷ்டத்வம்' என்பதாகவே ஆகிவிட்டால், லக்ஷணத்திற் செய்யப்பட்ட பரிஷ்காரம் நிஷ்ப்ரயோஜநமாகிவிடு மன்றோ?

ததாஹி — இவ்விடத்தில் எதிர்வாதிகள் பின்வருமாறு வாதிக்கிறார்கள். 'இஷ்டம்' என்பதற்கு, நம்மால் விரும்பப்படுவது என்றும் ப்ரயத்நத்தின் பொருட்டுத் தூண்டுவது என்றும் இரண்டு ஆகாரங்கள் உண்டு. அவைகளுள் முதல் ஆகாரத்தை 'உத்தேசயம்' என்பதன் குறிப்பாக ஒத்துக்கொண்டால் பரிஷ்காரம் வீணாகி விடுமென்பது உண்மையே இரண்டாவது ஆகாரத்தைக் கைப்பற்றினால் அது வீணாகமாட்டாது. இது தான் அவர்களின் வாதம் இதற்கு இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் ஸமாதாநமாவது-'தூண்டுதல் என்னும் இரண்டாவது ஆகாரம் 'க்ருதி ஸாத்யம்' என்னும் முதல் லக்ஷணத்தில் அகப்பட்டதாக இருக்கிறபடியால், இந்தப் பரிஷ்காரமும் வீணே' என்பது தான் தூண்டுதல், என்னும் ஆகாரம் எப்படி 'க்ருதி ஸாத்யம்' என்பதனுள் அகப்பட்டது என்றால் - இஷ்டப்பட்ட பொருள் நமது ப்ரயத்நமின்றிக்கே ஸித்திக்கத் தகுந்ததானால், நாம் அதற்காக ப்ரயத்நம் செய்யமாட்டோம்; நாம் பெரிய ப்ரயத்நத்தைச் செய்தாலும் அது பலிக்கமாட்டாது என்று அறிந்தால், அப்பொழுதும் ப்ரயத்நத்தைச் செய்யமாட்டோம், நாம் ப்ரயத்நம் செய்தால் அது பலிக்கும் என்று இருந்தால் ப்ரயத்நம் செய்வோ மாகையால், ப்ரேரகத்வம் (தூண்டுதல்) என்பது க்ருதி ஸாத்யம் (ப்ரயத்நத்தால் ஸாதிக்கத்தகுந்தது) என்பதனுள் அகப்பட்டதே அதாவது -எது எது ஒரு மனிதனை ப்ரயத்நம் செய்யும்படி தூண்டுகின்றதோ அது அது ப்ரயத்நத்தால் ஸாதிக்கத்தகுந்ததாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்பதுதான் ஆகையால் 'ப்ரேரகத்வம் என்பது க்ருதி ஸாத்யத்வம் என்பதைக் காட்டி

பூர்வத்ராபி புருஷ இதி தத்விபாகம் ப்ரக்ரியா । தஸ்யாபீஷ்டஸ்ய க்ரத்வ-ர்த்தாஹேதுத்வாதிரேகி க்ருத்யுத்தேஶ்யத்வம் நாஸ்தி கிஞ்சித் ந ப்ரயுஜ்யதே ।

அதோச்யேத 'இஷ்டதாஹேதுத்வம் புருஷாநுகூல்யதா, தத்பு-ருஷாநுகூல்யத்வம் க்ருத்யுத்தேஶ்யத்வம்' இதி சேந்நைவம் । புரு-ஷாநுகூல்யம் ஸுகவ்யதிரிக்தமநுபபந்நம். யதா புருஷாநநுகூல்யம்

கடைசியாகப் ப்ரவ்ருத்தி; இது வன்றோ க்ரமம்? உண்மையை அறிந்தவர்களின் கொள்கை இது. 'ஒரு வஸ்து நமக்கு இஷ்டமானது என்பதற்குக் காரணம், அது நமக்கு அநுகூலமாக இருப்பதே அப்படி அநுகூலமாக இருக்கும் தன்மையே க்ருதியின் உத்தேச்யம்' என்று சொல்லலாமோ வென்றால், அதுவும் உபபந்நமாகமாட்டாது ஸுகமொன்றே மனிதர்களுக்கு அநுகூலமான வஸ்துவானதால், ஸுகமே உத்தேச்யமாகத் திரியும். புருஷாநுகூலமும் துக்கமும் எப்படி பர்யாய சப்தங்களோ, அப்படியே புருஷாநுகூலமும் ஸுகம் என்னும் சப்தமும் ஒரே அர்த்தத்தைச்

லும் வேறுபட்டது என்று சொல்ல இடமில்லை

இஷ்டதாஹேதுத்வம் புருஷாநுகூல்யதா — எது நம்மால் இச்சிக்கப்படுகின்றதோ, அதுவே நமது ப்ரயத்நத்துக்கு உத்தேச்யமாகுமென்று சொல்லி, அப்படி இஷ்டமான வஸ்துவில் இரண்டு ஆகாரங்களுண்டென்றும் அவைகளுள் ப்ரேரகத்வம் என்னும் ஆகாரமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமென்றும் உபபாதநம் செய்ததற்கு, அந்த ப்ரேரகத்வம் என்னும் ஆகாரம் க்ருதி ஸாத்யத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்றாகையால், அப்படி உபபாதிப்பது சரியல்லவென்று கீழ் ஆக்ஷேபிக்கப்பட்டது இதற்கு மேல், எதிர்வாதிகள் வேறு ஒரு விதமாக ஸமாதிக்கப் பார்க்கிறார்கள். அதாவது இஷ்டமான வஸ்துவுக்குக் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள இரண்டு ஆகாரங்கள் நீங்கலாக அநுகூலமாக இருப்பது என்னும் மற்றுமொரு மூன்றாவது ஆகாரமும் உண்டு, அதுதான் உத்தேச்யம் என்பதன் கருத்து என்பதுதான் இதற்கு இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் தூஷணம் என்னவென்றால்-அநுகூலமாக இருக்கும் பொருள் ஸுகமொன்றே; ஆகையால் உத்தேச்யம் என்பதற்கு ஸுகம் என்று பொருள் கொண்டதாக ஆயிற்று, அது உங்களுக்கு அநிஷ்டமன்றோ? என்பதுதான். எதிர்வாதிகளால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் 'கார்யம்' என்பது ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதே அவர்களுடைய கொள்கை

யதா புருஷாநநுகூல்யம் து:கவ்யதிரிக்தம் — இது த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. புருஷாநநுகூலம் என்பது துக்கத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று என்று எப்படி நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்களோ, அப்படியே

து:கபர்யாய: | அத: ஸுகவ்யதிரிக்தஸ்ய கஸ்யாபி புருஷார்த்தாநுகூ
ல்யம் ந ஸம்பவதி | நநு 'து:கநிவ்ருத்திரபி ஸுகவ்யதிரிக்தா
புருஷார்த்தாநுகூல்யதா த்ருஷ்டா' இதி சேந்ந | 'யதநுகூ
லம் ஸுகம், ப்ரதிகூலம் து:கம்' இதி ஹி ஸுகது:கயோர்வி
வேக: | தத்ராத்ராநுகூல்யம் ஸுகவிஷயம் பவதி, ப்ரதிகூல்யம் து:கம்
ஆநிஷ்டம் | ஏவம் து:கஸம்யோகஸ்யாஸஹ்யதயா தந்நிவ்ருத்திரபீஷ்டா
பவதி | தத ஏவேஷ்டதாஸாம்யாதநுகூலதாப்ரம: | யதாஹி — ப்ரக்ருதி
ஸம்ஸ்ருஷ்டஸம்ஸாரிண: புருஷஸ்யாநுகூல்யஸம்யோக: ப்ரதிகூ

சொல்லும் பதங்களே. ஸுகத்தைத் தவிர்த்த வேறொன்றும் மனிதர்களுக்கு அநுகூலமாக மாட்டாதன்றோ? 'ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான துக்க நிவ்ருத்தி மனிதர்களால் அநுகூலமென்று கொண்டாடப் படுகின்றதே! அது எப்படி?' என்று கேட்டால், அதற்கு ஸமாதாநம் பின்வருமாறு சொல்லப் படும். எது எது அநுகூலமோ அது அது ஸுகமென்றும், எது எது ப்ரதிகூலமோ அது அது துக்கமென்றும், இவ்வாறு ஸுகத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் வாசி கூறப்படுகின்றது. அவைகளுள், தனக்கு அநுகூலமாயுள்ள ஸுகம் தன்னால் இஷ்டப்பட்டதாகவும், ப்ரதிகூலமாயுள்ள துக்கம் இஷ்ட விருத்தமாகவும் ஆகின்றன. அநிஷ்டமாயுள்ள துக்கம் நேர்ந்தால் அது பொறுக்கத் தகாததால், அதன் நிவ்ருத்தியை ஜநங்கள் விரும்புகிறார்கள். அவ்விதம் அந்த நிவ்ருத்தி இஷ்டமாகிற படியால் மாத்ரம் அதை எல்லாரும் அநுகூலமென்று ப்ரமிக்கிறார்கள். லோகத்தில் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள் எல்லாவற்றுக்கும் சில ஸமயங்களில் அநுகூலத்துடன் சேர்க்கை, மற்றும் சில காலங்களில் ப்ரதிகூலத்துடன் சேர்க்கை, வேறு சில ஸமயங்களில் இரண்டுமின்றிக்குத் தமது ஸ்வரூபத்துடன் மாத்ரம் இருப்பது, என்று மூன்று அவஸ்தைகளுண்டு அவைகளுள் ப்ரதிகூலத்

புருஷார்த்தாநுகூலம் என்பது ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று என்று ஒத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றோ? என்பது கருத்து

நநு—ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயுள்ள துக்க நிவ்ருத்தியானது அநுகூலமாகக் காணப்படவில்லையா? என்னும் சோத்யத்திற்கு, 'துக்க நிவ்ருத்தியானது அநுகூலமாகத் தோன்றுவதெல்லாம் ப்ரமமே' என்று ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார்

ஸம்ஸாரிண:—ஸம்ஸார பந்தத்தில் அகப்பட்டுள்ள ஜீவன்களுக்கே இந்த மூன்று அவஸ்தைகளுண்டு மோக்ஷத்தை அடைந்துள்ள ஜீவன்களுக்கு ப்ரதிகூலத்தின் சேர்க்கை என்பதே இல்லை ஒன்று அநுகூலம் மற்றொன்று ப்ரதிகூலம் என்பதெல்லாம் கர்மத்தின் பலம் என்பதே நமது கொள்கை.

ஸம்யோகः ஸ்வரூபேணாவஸ்திதிரிதி த்ரிவஸ்த்வவஸ்த்தா: । தத்ர ப்ரதிகூல ஸம்பந்த நிவ்ருத்திஸ்து அநுகூல ஸம்பந்த நிவ்ருத்திஸ்து ஸ்வரூபேணாவஸ்திதிரேவ । துஃகாத்திகூல ஸம்யோகமேவ வத்ஸரங்கே தந்நிவ்ருத்திரூபா ஸ்வரூபேணாவஸ்திதிரவிஷ்டா பவதி । தத்ரேஷ்டதாஸாம்யாத் அநுகூல தாப்ரம: ।

அத: ஸ்வரூபேவஸ்தாநுகூல தாயா நியோகஸ்ய அநுகூல தாம் வதந்தம் பரிஹஸந்தி ப்ராமாணிகா: உக்தஸ்யாயம் விஶேஷஸ்ய

தின் நிவ்ருத்தியும் அநுகூலத்தின் நிவ்ருத்தியும் இவை இரண்டுமே ஸ்வரூபத்துடன் மாத்ரம் இருப்பதேயாகும் ஆகையால் ப்ரதிகூலத்துடன் சேர்ந்திருக்கும்பொழுது, ஸ்வரூபத்துடன் மாத்ரம் இருப்பதான மூன்றாவது அவஸ்தை ஜநங்களால் விரும்பப் படுகின்றது. கேவலம் ஸ்வரூபத்துடன் மாத்ரம் இருப்பதான அந்த அவஸ்தை யானது ப்ரதிகூல நிவ்ருத்தி ரூபமானதால், அநுகூலம்போல அதுவும் இஷ்டமாகின் றது இந்தக் காரணம் கொண்டு அதை அநுகூலமென்று ஜநங்கள் ப்ரமிக்கிறார்கள்.

அத: ஸ்வரூபேவஸ்தாநு ..நியோகம் என்பதற்கு அநுகூலத்தன்மை உண்டு என்று சிலர் சொல்வதும் ப்ராமாணிகர்களால் பரிஹஸிக்கத் தகுந்ததே அநு கூலமாக இருப்பது ஸுகமொன்றே. நியோகம் என்பது ஸ்வயமாக இஷ்டமான

தத்ர—'ப்ரதிகூலத்தின் ஸம்பந்தம் ஒழிவதை அநுகூலத்தின் சேர்க்கை யென்று சொல்லக்கூடாது, அநுகூலத்தின் ஸம்பந்தம் ஒழிவதையும் ப்ரதிகூலத்தின் சேர்க்கை யென்று சொல்லக்கூடாது' என்பது இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது. அப்படிச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், தூக்கத்தில் அநுகூல ஸம்பந்தம் ப்ரதிகூல ஸம்பந்தம் இரண்டுமே இல்லையாதலால் அப்பொழுது ஸுகம் துக்கம் இரண்டுக்கும் ப்ரஸக்தி நேரும்; அது அநிஷ்டம் ஆகையால், துக்கம் நிவ்ருத்தி அடைவதை அநுகூல மென்று சொல்வது சரியன்று.

உக்தஸ்ய—இது வரை, நியோகம் என்பது ஸுகமன்று என்பதை அவ லம்பித்து, அது அநுகூலமாகமாட்டாது என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது இனி 'நியோ கம் ஒரு ஸுக விசேஷமே, ஆகையால் அதற்கு அநுகூலமாக இருக்கும் தன்மை உண்டு' என்னும் வாதம் தூஷிக்கப்படுகின்றது முதலில் நியோகம் என்பது ஸுக விசேஷமாக மாட்டாது என்பதை நிரூபிக்கிறார் 'நியோகம் என்பது ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில் அதற்கு அநுகூலத் தன்மையை ஸாதிக்க ப்ரயத் நப்படலாம். அது ஸ்வயம் ப்ரயோஜந மன்றே; உங்கள் கொள்கைப்படி, இப் பொழுது செய்யப்படும் க்ரியையின் பலமாகக் காலாந்தரத்தில் வரப்போகும் ஸ்வர்க்கம் என்னும் ப்ரயோஜநத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பதன்றோ நியோகத்தின் ப்ரயோஜநம்? அப்படி இருக்கையில் அது எவ்விதத்தில் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகும்?' என்பது தான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் நிரூபணம் பிறகு, 'ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத' [ஸ்வர்க

நிஷ்பாத்யத்வமேவ ஹி நியோகஸ்ய நியோகத்வம் ஸ்திரத்வம் அபூர்வத்வம் ச அவகம்யதே । 'ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத' இத்யத்ர காமயமானஸ்ய க்ரியா நிஷ்பாத்யா ஸ்வர்க்ககாமபதஸமபிவ்யாஹாரேண ஸ்வர்க்கஸாதனத்வநிஶ்சயாச்சைவ பவதி । ந ச வாச்யம் 'யஜேதேத்யத்ர விதேயோ நியோக: ஸ்வர்க்க

தன்று, ஸ்வயமாக இஷ்டமாயுள்ள மற்றொரு பொருளை ஸாதித்துக் கொடுப்பதாலேயே அதற்கு, நியோகமாயிருக்கும் தன்மை ஸ்திரமாயிருக்கும் தன்மை அபூர்வமாக இருக்கும் தன்மை ஆக இம்மூன்று தன்மைகளும் ஸம்பவிக்கின்றன. கேவலம் ஒரு வ்யாபாரத்தை மாத்ரம் குறிக்கும் 'யஜேத' என்னும் க்ரியாபதம், 'ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத' [ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புவோன் யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்னும் வாக்யத்தில், அந்த வ்யாபாரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான 'கார்யம்' என்னும் ஒரு அர்த்த விசேஷத்தைக் குறிக்கின்றது என்று சொல்வதெல்லாம், அந்த 'ஸ்வர்க்ககாம:' என்னும் பதத்துடன் சேர்க்கையால் உண்டாகும் 'அது ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸாதநம்' என்னும் நிச்சயத்தாலன்றோ? "அம்மாதிரி சேர்க்கையால் உண்டாகும் நிச்சயத்தால் அது ஏற்படவில்லை, அச்சேர்க்கையின்றிக்கே அந்த க்ரியாபதத்திற்கு அந்த அர்த்தம்

கத்தை விரும்புகிறவன் யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்பதிலிருந்தே ஸ்வர்க்கம் ப்ரயோஜந மென்றும் நியோகம் ப்ரயோஜந மன்றென்றும் தெரிகின்றது.

நியோகஸ்ய நியோகத்வம் ஸ்திரத்வமபூர்வத்வம் ச — நியோகத்தில் மூன்று ஆகாரங்கள் உண்டு. அவையாவன:—(1) க்ரியையைச் செய்யும்படி தூண்டும் ஆகாரம், (2) வெகு காலம் இருக்கும் ஆகாரம், (3) வேறு ஒரு ப்ரமாணத்திற்கும் விஷயமாகாமலிருக்கும் ஆகாரம். இவை மூன்றும் நியோகமானது மற்றொரு பலத்திற்கு ஸாதநமாக இருக்கின்றது என்பதாலன்றோ ஏற்படுகின்றன? ஜ்யோதிஷ்டோம யாகத்தைச் செய்யப் புகுகிறவன், 'இந்த க்ரியை நமது இஷ்டமாகிற ஸ்வர்க்கத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்' என்னும் ஜ்ஞானத்தைக் கொண்டே புகுகிறானதலால், அந்த க்ரியையால் உண்டாகும் அபூர்வத்திற்குத் தூண்டுதல் என்னும் முதல் ஆகாரம் ஏற்படுகின்றது. காலாந்தரத்தில் வரப்போகும் ஸ்வர்க்கத்திற்கு அது ஸாதநமாகிற படியால் அதற்கு ஸ்திரத்வம் என்னும் இரண்டாவது ஆகாரம் ஏற்படுகின்றது. நாம் செய்யும் யாகமோ க்ஷணிகம், அந்த க்ஷணிகமான க்ரியையையே அந்த 'யஜி' என்னும் விதி சொல்லப் போதிப்பிக்கக்கூடும்; அந்த க்ரியையைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஒரு ஸ்திரமான பதார்த்தத்தை அது குறிக்கின்றது என்றால், அப்படி அது குறிப்பது 'ஸ்வர்க்ககாம:' என்னும் பதத்துடன் அது சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியாலேயே. இவை யெல்லாம் இந்த வாக்ய பலத்தினாலேயே ஸித்திக்கிறபடியால், அதற்கு 'அபூர்வத்வம்' என்னும் மூன்றாவது ஆகாரம் ஏற்படுகின்றது. இந்த மூன்று ஆகாரங்களிலும் அது ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமன்று என்பது நன்றாகத் தெரிகிறபடியால் அதற்கு ஸாத்யத்வம் சொல்வது சரியன்று.

ந ச வாச்யம்—ஒருகால் மீமாம்ஸகர்கள் பின்வருமாறு வாதிக்கலாம், 'ஸ்வர்க்ககாம:' என்னும் பதத்துடன் யஜேத என்னும் பதம் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த 'யஜேத'என்பதற்கு அபூர்வம் என்னும் ஸ்திரமான ஒரு பதார்த்தத்தைக் குறிக்

தயைவ ப்ரதீயதே, ஸ்வர்க்ககாமபதஸமபிவ்யாஹாராத் ஸ்வஸித்த்யநுகூலஸ்ய நியோஜ்யஸ்ய ப்ரஸித்தி:' இதி | யஜேதேதி ஹி யாகஸ்ய வ்யாபாரவ்யதிரிக்தஸாத்யஸ்யைவ ப்ரதீயதே | ஸ்வர்க்ககாமபதஸமபிவ்யாஹாராதேவ யாகஸ்யாதிரேகிணோ நியோகத்வம் ஸ்திரத்வமபூர்வத்வம் ச இத்யாதி ஸர்வமவகம்யதே | தத்ர ஸ்வர்க்ககாமாயத்தப்ரவ்ருத்திநிபந்தந: ; ஸமபிவ்யா

தனது ப்ரதான அர்த்தமாக ஸ்வயமே உண்டு, 'ஸ்வர்க்ககாம:' என்பதுடன் சேர்வதால் அந்தக் காரியத்தினுடைய ஸித்திக்கு அநுகூலனாயுள்ள நியோஜ்யனுகிற ஸ்வர்க்ககாமனுடைய ப்ரஸித்தி மாத்ரமே கிடைக்கின்றது' என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்யக்கூடும் அது சரியன்று 'யஜேத' என்னும் க்ரியாபதம் புருஷ ப்ரயத்நத்தால் ஸாதிக்கக்கூடிய வ்யாபாரத்தை மாத்ரமே குறிக்கும் அந்த வ்யாபாரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட காரியத்திற்கு நியோகத்தன்மை ஸ்திரமாயிருக்கும் தன்மை அபூர்வமாயிருக்கும் தன்மை ஆகிய இந்தத் தன்மைகளெல்லாம் 'ஸ்வர்க்ககாம:' என்னும் பதத்துடன் சேர்வதாலேயே உண்டாகின்றன இந்தக் காரியம் அப்படி வேறுபட்டதாயிருப்பதும், 'அது ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸாதநம்' என்னும் தோற்றத்தின் பலமே வினைச்சொற்களில் காணப்படும் 'லிங்' முதலிய விகுதிகள் கூடச்சேர்ந்து படிக்கப்பட்டுள்ள பதங்களுடைய அர்த்தத்திற்கு ஒத்ததான அர்த்தத்தையே குறித்

குமசக்தி உண்டாகின்றது என்று நாங்கள் சொல்லவில்லை ஆனால், அந்த வினைச்சொல் தனது ப்ரதாநமான அர்த்தமாக அந்த ஸ்திரமான அபூர்வத்தையே ஸாக்ஷாத்தாகக் குறிக்கின்றது என்றே நாங்கள் சொல்கின்றோம் அப்பொழுது அதை ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமென்று எடுத்துக் கொள்ளலாமன்றோ ?" இந்த வாதமும் நிலைபெற மாட்டாது. எப்படி யென்றால்—ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் ப்ரதாநமாக ஒரு அர்த்தம் உண்டு, அந்தப் பதம் மற்றைப் பதங்களுடன் ஒரு வாக்யத்தில் சேர்க்கப்பட்டு ப்ரயோகம் செய்யப்படும் பொழுது, அதன் ப்ரதாநமான அர்த்தம் மற்றைப் பதங்களின் அர்த்தத்துடன் ஒத்துவராமலிருக்கும் பக்ஷத்தில், அப்பொழுது அந்தப் பதம் அதன் ப்ரதாந அர்த்தத்தை இழந்து வேறு ஒரு அர்த்தத்தை அடைவதுமுண்டு 'கங்காயாம் கோஷ:' [கங்கையில் இடைச்சேரி இருக்கின்றது] என்பது ஒரு வாக்யம் அதில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'கங்கை' என்னும் பதத்திற்கு அதன் ப்ரவாஹமே ப்ரதாநமான அர்த்தம். ஆனால், ப்ரவாஹத்தில் இடைச்சேரி இருக்கமாட்டாதாதலால், அந்த வாக்யத்தில் அந்த 'கங்கை' என்னும் பதம் தனது ப்ரதாநமான 'ப்ரவாஹம்' என்னும் அர்த்தத்தை இழந்து, 'கங்கைக்கரை' என்னும் வேறு ஒரு அர்த்தத்தை அடைகின்றதன்றோ? அம்மாதிரியே 'ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத' [ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புகிறவன் ஒரு யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்னும் வாக்யத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'யஜேத' என்னும் வினைச்சொல்லுக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமும் ஸ்திரமுமான அபூர்வமே ப்ரதாநமான அர்த்தமான இருந்தாலும், 'ஸ்வர்க்ககாம:' [ஸ்வர்க்கத்தை இச்சிக்கிறவன்] என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்துடன் அது ஸங்கதமாகமாட்டாதாதலால் அது அந்த

[illegible] ஶப்தஸ்யைவ கார்யம் [illegible] இதி ஹி ஏகவாக்யதாபந்நஸ்யாபி ப்ரஸித்தா। ததுக்தம் பவதி — 'ஸமபிவ்யாஹ்ருதபதாந்தரார்த்தாந்வயயோக்யஸ்யைவ ப்ரதிபாத்யத்வமிதி [illegible] வாக்யஶ்ரவணஸமநந்தரமேவ ப்ரதீயதே। தஸ்ய [illegible] ஏவ। அத: க்ரியாபத [illegible] விரோதாதேவ பரித்யக்தா' இதி। அத ஏவ 'கங்காயாம் கோஷ:' இத்யாதௌ கோஷம் ப்ரதி [illegible] கங்காபதஸ்யாஶ்ரீயதே। [illegible] கங்காபதேந கங்காஶப்த: ஸ்ரோத

தல் வேண்டுமென்று லோகவ்யுத்பத்தி அபேக்ஷிக்கவில்லையா? அந்த லோகவ்யுத்பத்திக்குப் பங்கம் நேர்ந்துவிடுமே! இதனால் சொல்லப்படுவதாவது ஒவ்வொரு வாக்யத்திலும் ஒவ்வொரு பதத்தால் சொல்லப்படும் அர்த்தமும், அந்தந்தப் பதத்துடன் கூட்டப்படிக்கப்பட்டுள்ள வேறு பதங்களின் அர்த்தத்திற்கு ஒத்ததாகவே எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட வேண்டும், அந்த அர்த்தமும் அந்தப் பதங்களுடைய சேர்க்கையால் ஏற்படும் வாக்யத்தைக் கேட்ட பிறகே தோன்றும் பக்ஷத்தில் அப்படித் தோன்றும் அர்த்தமாவது, 'ஸ்வார்த்தத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் கார்யமே ஆகின்றது' என்பது தான். இந்தக் காரணத்தாலேயே, 'கார்யம்' என்பது பதத்தின் ப்ரதான அர்த்தமாக முதல் முதலே தோன்றுவதாக ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட போதிலும், அந்த அர்த்தமும் வாக்யார்த்தத்திற்கு விரோதிக்கிறபடியால் கைவிடப்பட வேண்டியதே. '**கங்காயாம் கோஷ:**' [கங்கையில் இடைச்சேரி] என்பது முதலான வாக்யங்களில் கங்காபதம் 'கோஷம்' [சேரி] என்னும் பதத்துடன் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து, அந்தக் கங்காபதத்திற்கு வாஸத்திற்கு ஒத்து வரும்படியான அர்த்தத்தைத் தோற்றுவிக்கும் சக்தியை ப்ராமாணிகர்கள் அங்கீகரிக்கிறார்களன்றோ? வாக்யத்திற் சேராமல் தனியாக நிற்கும்பொழுது கங்கா பதத்திற்குக் கங்காப்ரவாஹம் என்னும் அர்த்தம் ப்ரதானமாகத் தோன்றுகிறது என்னும் காரணத்தைக் கொண்டு, வாக்யத்தில்

ப்ரதான அர்த்தத்தை இழந்து ஸ்வயம் ப்ரயோஜந மற்றதும் க்ஷணிகமுமான யாக வ்யாபாரத்தையே குறிக்கின்றது என்று நாம் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி அந்த ப்ரதான அர்த்தத்தை அது இழந்து விடுகிறபடியால், அதற்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநத் தன்மையை ஸாதிப்பதும், அப்படி அது ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகிறபடியால் அது ஸாக்ஷாத்தாக அநுகூலமாகவும் ஸுகமாகவும் இருக்கக்கூடும் என்று ஸாதிப்பதும் நிறைவேற மாட்டா. இதுதான் இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் நிரூபணம்

ஏகவாக்யதாபந்நஸ்யாபி ப்ரஸித்தா— ஒரு வாக்யத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள ஒரு பதம் அந்த வாக்யத்தில் என்ன அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கின்

உக்தி ஸம்ப்ரதாயாபாவைஷம்யேவா ப்ரயுக்தாநாம் வாக்யார்த்தான்வயீ ஸவதி,
ஸர்வத்ராபி பதைர்தைர்த்யார்த்ர ப்ரவணே கார்யாந்வயம் ஸ்வதி
இதி வாக்யார்த்தாந்வயஸ்யே கார்யஸ்யாந்வயார்த்தா ஸாவதிஷ்டதே।
கார்யார்த்தியாயிவ ஸ்ரவணவேளாயாம் ப்ராயசம் கார்யாந்வயம் ப்ரதீத
இத்யுக்தமபி ந ஸம்பததே; வ்யுத்பத்திகாலே ஸ்வாரஸ்யாதிக்ரியாயா
ஸர்வப்ரமாயா இஷ்டவிஶேஷஸாதநதயைவ கார்யதா ப்ரதீதே:।
அதோ நியோகஸ்ய வாக்யார்த்தத்வம் ஸர்வலோகவிருத்தம்;
நியோகஸ்ய வாக்யார்த்தத்வாப்யுபகமே ஸ்வரூபதோऽபி ஸ்வரூபதஃ
ஸ்வாநுபவவிரோதஶ்ச।

படிக்கப்படுகையிலும் அந்தப் பதத்திற்கு அந்த ஆர்த்தத்தையே எடுத்துக் கொண்டால் அது வாக்யார்த்தத்துக்கு ஒத்துவரமாட்டாதாகையால், அந்த 'கங்கா' என்னும் பதத்திற்குக் 'கங்கைக்கரை' என்னும் வேறு ஆர்த்தத்தை எப்படி ஒத்துக்கொள்ளுகிறோமோ அம்மாதிரியே 'யஜேத' என்னும் பதம் ஒரு வாக்யத்திலும் சேராமல் தனியாக உச்சரிக்கப்படும் பொழுது அது வேறு ஒரு ஆர்த்தத்தையும் குறியாமல் கார்யத்தையே குறிக்கின்றது என்று ஒத்துக்கொண்ட போதிலும், வாக்யத்திற் சேர்ந்து நிற்கும் பொழுது அந்த ஆர்த்தத்தை அது இழந்து விடுகின்றது என்றே நாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். வேறு பதங்களுடன் சேர்க்கப்படாமல் தனியாக ஒரு பதம் உச்சரிக்கப்படும் பொழுதே கார்யம் அநந்யார்த்தமாகத் தோன்றுகின்றது என்று சொல்வதும் சரியன்று 'மாட்டை ஓட்டிவா' என்னும் வாக்யத்தை ஒருவன் உச்சரித்தவுடன் அதைக் கேட்ட மற்றொருவன் மாடு ஓட்டி வருவதைப் பார்த்து விட்டு முதலில் உச்சரிக்கப்பட்ட வாக்யத்தின் ஆர்த்தத்தை அறிந்து கொள்ளும் மூன்றாவது மனிதனுக்கு, மாட்டை ஓட்டி வரும் வ்யாபாரம் ஸ்வயம் அநிஷ்டமாகத் தோன்றவில்லை யன்றோ? அந்த வ்யாபாரம் துக்க ரூபமாக இருக்கையிலும் வேறு ஒரு இஷ்டத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கக் கூடியதாக இருக்கிறபடியால் மாத்ரமே அந்தத் துக்க ரூபமான வ்யாபாரம் கார்யமாகத் தோன்றுகின்றது. ஆகையால 'நியோகம்' என்பது அநுகூலமானதே என்று சொல்வது ஸர்வலோக விருத்தம்; 'நியோகம் ஸுகரூபமே' என்று சொல்வதும் அநுபவத்திற்கு ஒத்ததன்று.

றது என்பதை நிர்ணயிப்பதற்குப் பின்வருமாறன்றோ நாம் ப்ரவ்ருத்திக்கிறோம்? 'அந்த வாக்யத்தில் தென்படும் மற்றைப் பதார்த்தங்களின் ஆர்த்தத்துடன் இந்தப் பதத்தின் ப்ரதானமான அர்த்தம் ஒத்து வருகின்றதா? ஒத்து வராவிட்டால் அந்த அர்த்தத்தை நாம் த்யஜித்துவிட்டு ஒத்துவரும் வேறு ஒரு அப்ரதானமான ஆர்த்தத்தை அது ப்ரதிபாதித்தல் வேண்டும்' இப்படி விசாரித்து, பிறகே ஒரு நிர்ணயத்தைச் செய்கிறோமன்றோ? இந்த லோக வ்யுத்பத்திக்கு இப்பொழுது இவ்விடத்தில் மீமாம்ஸகர்களால் சொல்லப்படும் வாதம் விரோதிக்கின்றது என்பதுதான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் விஷயம்,

"காரீர்யா வ்ருஷ்டிகாமோ யஜேத" இத்யாதிஷு ஸித்³தே⁴(அ)பி நியோகே³ வ்ருஷ்ட்யாதி³ஸித்³தி⁴நிமித்தஸ்ய வ்ருஷ்டிவ்யதிரேகேண நியோக³ஸ்யாநுகூலதா நாநுபூ⁴யதே। யஸ்ய வா ஸித்⁴யதி ஜந்மநி வ்ருஷ்ட்யாதி³ஸித்³தே⁴ர்நியம:, ததா²(அ)ப்யநியமாச்சைவ

காரீர்யா......' மழையை அபேக்ஷிப்பவன் காரீரியைக் கொண்டு யாகம் செய்தல் வேண்டும்' என்பது முதலிய இடங்களில் நியோகம், ஜ்யோதிஷ்டோம யாகங்களிற் போல் விளம்பியாமல் உடனே ஸித்திக்கின்றது, ஆனால் அது புருஷாநுகூலமாக அநுபவிக்கப்பட வில்லையே! அந்த நியோகத்தை நிமித்தமாகக் கொண்டு ஸித்திக்கும் மழை மாத்ரமே அநுகூலமாக அநுபவிக்கப் படுகின்றது. ஆகையால் 'நியோகம் அநுகூலம்' என்று சொல்வது எவ்விதம் அநுபவத்திற்கு ஒத்ததாகும்? 'இந்தக் காரீரியாகம் முதலியவற்றைச் செய்பவனுக்கு இந்த ஜந்மத்திலேயே மழை முதலியவை ஸித்தித்து விடுகின்றன வென்பது நியதமில்லையாகையால் நியோகத்தின் ஸித்தி அநுபந்நமாகவும் கூடும்; அதன் அநுகூலத்தன்மையும் அநுபவிக்கப்படாமல் போய் விடலாம்' என்று ஸமாதாநம் சொல்லலாமோவென்றால் அது நிலைபெற மாட்டாது.

காரீர்யா:—'நியோக மென்பது ஸுகரூபமே' என்று சொல்வது ஸ்வாநுபவ விருத்த மென்பதை நிரூபிக்கிறார். ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களால் உண்டாகும் அபூர்வம் கடைசி இஷ்டி முடிந்த பிறகே ஸித்திக்கிற படியாலும் வேறொரு ஜந்மத்திலேயே பலங் கொடுக்கக் கூடியதாகையாலும், அந்த அபூர்வத்தின் ஸுகத் தன்மை இப்பொழுது அநுபவத்தால் விளங்கக் கூடியதாகமாட்டாது. இந்த ஜந்மத்திலேயே பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதான அபூர்வத்தை உண்டாக்கும் ஒரு வைதிக க்ரியையில் அந்த அபூர்வம் ஸுகரூபமாக அநுபவிக்கப் படுகின்றதா இல்லையா என்பதை விசாரிக்கும் பொருட்டு இந்தக் காரீரி யாகம் இவ்விடத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. 'கரீர' என்பது ஒரு முள் செடிக்குப் பெயர் (மூங்கில் தளிரையும் அது குறிக்கும்). அதன் ஸம்பந்தம் பெற்றது காரீரீ அதைக் கொண்டு ஒரு யாகம் செய்தால் மழையை விரும்புவோன் மழையை அடைவன் என்றும் இந்த யாகத்தைச் செய்தவுடன் இதனால் உண்டாகும் அபூர்வம் ஸித்தித்து ப்ராயேண இந்த ஜந்மத்திலேயே பலனைக் கொடுக்கின்றது என்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. அப்படி ஸித்திக்கையிலும் மழை வந்த பிறகே ஸுகம் ஏற்படுகின்றதே தவிர மழை வருவதற்கு முன் அந்த அபூர்வம் அநுபவத்தில் ஸுகமாகத் தென்பட வில்லை யாகையால், நியோகம் ஸுக ரூப மென்று சொல்வது அநுபவ விருத்தமே ஆகுமன்றோ? யஸ்ய வா ஸித்⁴யதி ஜந்மநி...'காரீரி யாகம் செய்பவனுக்கு இந்த ஜந்மத்திலேயே மழையாகிற பலம் ஏற்படுகின்றது என்னும் நியமமொன்று மில்லை; அது அடுத்த ஜந்மத்திலும் ஏற்படக் கூடும். ஆகையால

நியமவ்ருஷ்டேரநப்⁴யுபக³மநீயா ; தத்³வ்ருஷ்டிநிமித்தஸுக²ரூபதாவ்யதிரேக ஸாதா⁴நாநுப⁴வேந விருத்⁴யதே । அத: ஸர்வதா² க்ருதிஸா த்⁴யேஷ்டவ்யதிரேகி க்ருத்யுத்³தே³ஶ்யத்வம் ந வித்³யதே ।

க்ருதிம் ப்ரதி ஶேஷித்வம் க்ருத்யுத்³தே³ஶ்யத்வமிதி சேத் கிமித³ம் ஶேஷித்வம்? கிஞ்ச ஶேஷத்வம்? இதி வக்தவ்யம் । 'கார்யம் ப்ரதி ஸம்ப³ந்தீ⁴ ஶேஷ:, தத்ப்ரதிஸம்ப³ந்தி⁴த்வம் ஶேஷித்வம்' இதி சேத்,

---

இந்த ஜந்மத்தில் மழையின் வ்ருஷ்டி நியதமில்லை யென்று மாத்ரம சொல்லப்படுகிற படியால், சில ஸமயங்களில் மழை வ்ருஷ்டிக்கலாம் என்றும் ஏற்படுகின்றது அப்படி மழை வ்ருஷ்டிக்கும் பொழுது நியோகம் நிச்சயமாக வ்ருஷ்டிக்கிறபடியால் அதன் அநுகூலத் தன்மையாகிற ஸுகம் அப்பொழுதாவது அநுபவிக்கப்படவேண்டு மன்றோ ? அதுவுமில்லை யாதலால் அநுபவ விரோதம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட தாகின்றது ஆகையால், க்ருதியால் ஸாதிக்கக்கூடிய இஷ்ட வஸ்துவைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு க்ருத்யுத்தேச்யமும் இருக்கின்றது என்பது இல்லை.

க்ருதிம் ப்ரதி ஶேஷித்வம்:—க்ருதிக்கு எது சேஷியோ அதுதான் அதன் உத்தேச்யம்' என்று உத்தேச்யத்தை விவரிக்கலாமோவென்றால், 'சேஷி சேஷம் இவைகளின் பொருள் என்ன ?' என்பதை விளக்குதல் வேண்டும். 'கார்யத்திற்கு எது ப்ரதி ஸம்பந்தியோ அது கார்யத்திற்குச் சேஷம்; அந்தச் சேஷத்திற்கு எது ப்ரதி ஸம்பந்தியோ அது அந்தச் சேஷ வஸ்துவுக்குச் சேஷி' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், கா

அதனால் உண்டாகும் அபூர்வத்தின் ஸுகத்தன்மை அநுபவத்தால் அறியப்படாமல் போகலாம்' என்று எதிராளிகள் வாதிக்கக் கூடும். 'இந்த ஜந்மத்திலேயே ஏற்பட வேண்டும் என்னும் நியமம் இல்லை என்று மாத்ரமே சொல்லுகின்றீர்கள். ஒரு ஸமயத்தில் அது ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலா மன்றோ? அப்பொழுதாவது அந்த அபூர்வத்தின் ஸுகத்தன்மை அநுபவத்தில் தெரிகின்றதோ? தெரியவில்லை யாதலால், அபூர்வமென்பது ஸுக ரூபமன்று என்பது அநுபவ விருத்தமே' என்பது அதற்கு ஸமாதானம்.

க்ருதிம் ப்ரதி ஶேஷித்வம் ...... இப்பொழுது 'க்ருதியின் உத்தேச்யம்' என்பதற்கு 'க்ருதிக்குச் சேஷியாக இருக்கும் தன்மை' என்று லக்ஷணம் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்கள். 'சேஷி' என்றால் என்ன வென்பதை நீங்கள் நிரூபிக்க அசக்தர்களாக இருக்கிற படியால், இதுவும் உபபந்நமாக மாட்டாது' என்பது இதற்கு ஸமாதானம்.

ப்ரதிஸம்பந்தீ— பரஸ்பரம் ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள இரண்டு வஸ்துக்களைப் பரஸ்பரம் ப்ரதிஸம்பந்திகள் என்று சொல்வார்கள். யஜமானனும் வேலைக்காரனும் பரஸ்பரம் ப்ரதிஸம்பந்திகள். பிதாவும் புத்ரனும் அப்படியே. அதே மாதிரி க்ருதியும் கார்யமும் ப்ரதி ஸம்பந்திகள் என்று சொல்லப்படுகின்றது. க்ருதி என்பது ப்ரயத்நத்தையும் கார்யம் என்பது அந்த ப்ரயத்நத்தால் ஸாத்யமானதையும் குறிக்கின்றபடியால் அவை இரண்டும் பரஸ்பரம் ப்ரதி ஸம்பந்திகளாகக் கூடும். இவ்

𑌏𑌵𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿; 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 । '𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌕𑍃𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌹𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌕𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍋 𑌨𑌾𑌮? 𑌅𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 । '𑌉𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌮𑍇𑌪𑍍𑌸𑌿𑌤𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌕𑌿𑌮𑍀𑌪𑍍𑌸𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 । '𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍,

---

யமே சேஷி என்று சொன்னதாயிற்று. கார்யம் என்பதையே நாம் உபபாதிக்குமிடத்தில் 'எது காரியமோ அது சேஷி' என்று சொல்வது ஒத்து வருமோ? 'மற்றொன்றை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் க்ருதியுடன் கூடவே எது எப்பொழுதும் நிலை பெற்று நிற்கின்றதோ அது அந்த மற்றொன்றுக்குச் சேஷம்' என்று சொல்லலாமோ வென்றால், அதுவும் உபபந்நமாக மாட்டாது ஏனென்றால், 'உத்தேசம் என்பதன் பொருளையன்றோ விசாரித்து வருகிறோம்? அந்தப் பொருளை விளக்குமிடத்தில் அந்தப் பதத்தையே ப்ரயோகம் செய்வது எப்படி உபபந்நமாகும்? 'உத்தேச்யம் என்பதால் நாம் அடைய இஷ்டப்படும் வஸ்துவை ஸாதித்துக் கொள்வதையே குறிக்கின்றோம்' என்றால், 'அடைய இஷ்டப்படுவது எது?' என்று கேட்கக்கூடும். 'க்ருதியின் ப்ரயோஜநமே அடைய இஷ்டப்படும் வஸ்து' என்று சொன்னால், ஒருவன் செய்யும் க்ருதியின்

விடத்தில் 'சேஷம்' என்றால் என்ன் வென்று கேட்டதற்கு, 'கார்யத்திற்கு எது ப்ரதிஸம்பந்தியோ அது சேஷம்' என்று பதில் சொல்லப்பட்டது. 'சேஷி' என்றால் என்ன வென்னும் கேள்விக்கு 'சேஷனுக்கு எது ப்ரதிஸம்பந்தியோ அது சேஷி' என்பது உத்தரமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. முதல் கேள்வியின் ஸமாதாந ப்ரகாரம் கார்யமும் சேஷனும் ப்ரதி ஸம்பந்திகளாகிற படியால், சேஷனுக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி காரியமே ஆகவேண்டும். ஆகையால் இரண்டாவது கேள்வியின் ஸமாதாநம் 'காரியமே சேஷி' என்பதாயிற்று 'காரியம்' என்பதன் பொருளை விசாரிக்குமிடத்தில் 'அது சேஷி' என்று பதில் சொல்ல, 'சேஷி என்றால் என்ன?' என்று கேட்கும் பொழுது அது காரியமே' என்று பதில் உரைப்பது சரியான ஸமாதாநமாக மாட்டாது என்பதே இவ்விடத்தில் விளக்கப்படுகின்றது. ['காரியம்' என்பது க்ருதிக்கு உத்தேச்யமாக இருப்பது; க்ருதியின் உத்தேச்யம் என்பது க்ருதிசேஷி; க்ருதிசேஷி என்பது காரியம் என்பதன்றோ இவர்களின் வாதம்?]

𑌪𑌰𑍋𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌕𑍃𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌹𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍—நாம் செய்யும் ப்ரயத்நமெல்லாம் அந்த ப்ரயத்நத்தால் உண்டாகும் 'காரியம்' என்பதை உத்தேசித்தே என்பது தான் மீமாம்ஸகர்களுடைய கொள்கை அதை இந்த வாக்யத்தால் சொல்லுகிறார்கள் 'மற்றொன்றை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் க்ருதியுடன் எப்பொழுதும் சேர்ந்திருக்க யோக்யதையை உடைத்தாயிருப்பதுதான் சேஷத்வம் என்பதன் பொருள்' என்பது இந்த வாக்யத்தின் ஆர்த்தம். இப்படிச் சொல்வதும் அஸங்கதம். 'உத்தேசம்' என்பதன் அர்த்தத்தை விவரிக்குமிடத்தில் 'மற்றொன்றை உத்தேசித்து' என்று அந்த 'உத்தேசம்' என்னும் பதத்தையே ப்ரயோகித்து அதை

பலஸ்ய க்ருத்யாரம்ப ப்ரயோஜனத்வேன ஹி க்ருதிப்ரயோஜனத்வம்; ஸ ச ப்ரயோஜனவிஷய: க்ருத்யதீநாத்மலாப இதி வஸ்துலக்ஷணம் | அத ஏவ ஹி ஸர்வத்ர சேஷசேஷிபாவ: 'பரகதாதிசயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ:, பர: சேஷீ'। ஹிரண்யத்வக்தயா யாகாதேஸ்வப்யஸ்ய சோபா

ப்ரயோஜநமென்பது அந்த க்ருதியைச் செய்யும்படி அவனை எது தூண்டுகிறதோ அது தான் என்றும், அது நம்மால் இஷ்டப்பட்டதாயும் நம்முடைய க்ருதியால் ஸாதிக்கத் தகுந்ததாயும் இருக்கும் வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தன்று என்றும் எற்கெனவே நிரூபித்திருக்கிறோம் சேஷ சேஷி பாவத்தின் சரியான லக்ஷணமென்னவென்றால் 'மற்றொரு வஸ்துவுக்கு ப்ரயோஜநத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்னும் இச்சையினாலே எதன் ஸ்வரூபமானது தான் உள்ள காலமெல்லாம் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததாகவே இருக்கின்றதோ அது அந்த மற்றொரு வஸ்துவுக்குச் சேஷமானது; அந்த மற்றொரு வஸ்து சேஷி' என்பது தான். யாகங்களும் அவைகளை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் ப்ரயத்னங்களும் பலத்தை உண்டுபண்ண வேண்டும் என்னும் இச்சையினாலே அங்கீ

விளக்குவது விளக்கமாகுமோ ? இந்த ஆக்ஷேபம் தான் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது. இதைத் தவிர்த்து இந்த விவரணத்திற்கு மற்றுமொரு ஆக்ஷேபம் செய்யக்கூடும் இந்த விவரணத்தில் 'க்ருதியுடன் எப்பொழுதும் எது கூட இருக்கின்றதோ அது சேஷம்' என்றுசொல்லி யிருக்கிறபடியால், க்ருதியும் சேஷமும் வெவ்வேறு என்பது ஏற்படுகின்றது இவ்விடத்தில் க்ருதியே சேஷமென்று சொல்லவேண்டியது இஷ்டமாயிருக்கிறபடியால் அதற்கு இது விருத்தம் என்பது மற்றுமொரு ஆக்ஷேபம். இந்த ஆக்ஷேபம் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

பரகதாதிசய... இது தான ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் 'சேஷம்' என்பதற்குச் சொல்லப்படும் லக்ஷணம் இது பூர்வ மீமாம்ஸையில் 'சேஷ: பரார்த்தத்வாத்' [எது மற்றொன்றின் பொருட்டு இருக்கின்றதோ அது அந்த மற்றொன்றுக்குச் சேஷம்] என்று சொல்லப்பட்ட லக்ஷணத்தின் விவரணம் இதுவே சரியான லக்ஷணமாகுமென்றும் மீமாம்ஸகர்களால் சொல்லப்படும் காயம் இந்த லக்ஷணப்ரகாரம் க்ருதிக்குச் சேஷியாக மாட்டாது என்பதும் இவ்விடத்தில் விளக்கப்படுகின்றன எந்த வஸ்துவின் ஸ்வரூபமானது தான் உள்ள காலமெல்லாம் மற்றொரு வஸ்துவுக்கு ப்ரயோஜநத்தைச் செய்யவேண்டு மென்னும் இச்சையினாலே அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததாக ஆகின்றதோ, அது சேஷம்; எனவே 'மற்றொன்றின் ப்ரயோஜநமே எதன் பரம ப்ரயோஜநமோ அது சேஷன், மற்றொன்று சேஷி' என்று சொன்னதாயிற்று. ப்ரக்ருதத்தில் ஸ்வர்க்கமாகிற பலத்தின் உத்பத்தியை விரும்பியே க்ருதி செய்யப் படுகின்றது, அப்படி இருக்கிறபடியால், 'க்ருதியின் பரம ப்ரயோஜநமானது காயம் என்பதன் ப்ரயோஜநமே' என்று எப்படி சொல்லக் கூடும்? ஆகையால் க்ருதியைக் காயத்தின் சேஷமென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை.

ஸாத்யத்வே, யாகாதிபிரிஷ்டாநாம் தத்புருஷாபேக்ஷிதஸாத்யே। கர்ப்ப தாஸாதீநாமபி புருஷவிஶேஷாதிஶயாதாநேச்சயோபாதேயத்வமேவ ஸ்வரூபம்। ஸர்வேஶ்வராதிஶயாதாநேச்சயோபாதேயத்வமேவ சேதநாசேதநாத்மகஸ்ய நித்யஸ்யாநித்யஸ்ய ச ஸர்வஸ்ய வஸ்துந: ஸ்வரூபமிதி ஸர்வேஶ்வர ஶேஷத்வம்। ஸர்வஸ்யேஶ்வர: ஶேஷீதி "ஸர்வஸ்ய வஶீ" "ஸர்வஸ்யேஶாந:" "பதிம் விஶ்வஸ்ய" இத்யாத்யுக்தே:। ததா ச "க்ருதிஸாத்யம் ப்ரதாநம் யத் தத் கார்யமபிதீயதே" இத்யபியுக்தை: ஶ்ரூயதா

கரிக்கப்பட்ட தக்கவைகளாக ஆகின்றன யாகங்களை ஸாதித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் இச்சையினாலே மற்றவைகளும் உபாதேயங்களாகின்றன ஆகையால் யாகங்கள் அந்தப் பலத்திற்குச் சேஷம் பிறப்பாலேயே மற்றவர்களுக்குத் தாஸர்களாக இருப்பவர்களும் இன்னும் அவரைப் போன்றவர்களும் தமது ஸ்வாமிகளாயிருக்கும் மனுஷ்யர்களின் ப்ரயோஜனத்தைச் செய்யவேண்டுமென்னும் இச்சையாலே உபாதேயங்களாயுள்ள ஸ்வரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கிறார்கள்; ஆகையால் அந்த ஸ்வாமிகளைக் குறித்து அந்தத் தாஸர்கள் சேஷர்கள் இம்மாதிரியே, நித்யமாயிருக்கும் நித்ய விபூதி அநித்யமாயிருக்கும் லீலா விபூதி இவைகளில் தென்படும் சேதந வஸ்துக்கள் அசேதந வஸ்துக்கள் இவையெல்லாம் ஈச்வரனுடைய ப்ரயோஜனத்தைச் செய்யவேண்டுமென்னும் இச்சையினாலே உபாதேயமாகும் ஸ்வரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கின்றன. ஸகல வஸ்துக்களும் ஈச்வரனுக்குச் சேஷங்கள் என்றும ஸகலத்திற்கும் ஈச்வரன் சேஷி என்றும் 'ஸர்வஸ்ய வஶீ' 'ஸர்வஸ்யேஶாந:' இவை முதலிய ச்ருதி வாக்யங்கள் சொல்லுகின்றன ஆகையால், 'எந்த ப்ரதாந வஸ்துவானது க்ருதியால் ஸாதிக்கப் படுகின்றதோ அது காரியம் என்று சொல்லப்படுகின்றது' என்னும் மீமாம்ஸகர்களின் வாக்யம் 'தம்முடைய கொள்கையில் எவ்வித தவறுதல்களும் இருக்கமாட்டா' என்னும் ஆகாரஹத்தை உடையவர்களுடைய கோஷ்டியில் மாத்ரமே சோபிக்கும்

ஸ்வர்க்க... நிற்க, 'ஸ்வர்க்காமோ யஜேத' என்பது போன்ற வாக்யங்களில் 'ஸ்வர்க்க காமன்' என்பது முதலான பதங்கள், 'யஜேத' என்னும் வினையி

ஸ்ரோதஸி ... இவ்விடத்தில் ஒரு வைதிக த்ருஷ்டாந்தம், ஒரு லௌகிக த்ருஷ்டாந்தம், ஒரு உபநிஷத் விஷய த்ருஷ்டாந்தம் ஆக மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்கள் கூறப்படுகின்றன. கர்ப்பதாஸ... இந்தப் பதம், பிறப்பினாலே அடிமையாக இருப்பவனைக் குறிக்கின்றது. 'காப்ப தாஸன்' என்றும் அவனைச் சொல்வார்கள். அம்மாதிரியான தாஸர்களுக்கு மாத்ரமே, தாமிருக்கும் காலமெல்லாம் மற்றவர்களுடைய ப்ரயோஜனத்திற்காகவே இருக்கும் தன்மை ஸம்பவிக்கக்கூடும்.

ஸ்வர்க்க... இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு நாம் முதலில் ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தை எடுத்துக் கொள்வோம்

நைஷ்வ ஶாஸிதா।

அபி ச "ஸ்வர்க்காமோ யஜேத" இத்யாதிஷு ஶ்ரூயமாணாஸு
க்ருத்விஶேஷணபூணபராணாம் ஸ்வர்க்காமாதிபதாநாம்
நியோஜ்யவிஶேஷணபூபரத்வம் ஶப்தாநுஶாஸநவிரு

லுள்ள விகுதியால் குறிக்கப்படும் கர்த்ரு ஸாமாந்யத்தில் அடங்கியுள்ள கர்த்ரு விசேஷங்களை ப்ரதிபாதிக்கின்றன வென்பதன்றோ சப்த சாஸ்த்ரம் படித்தவர்களின் கொள்கை? அதற்கு விருத்தமாக அந்தப் பதங்கள் நியோஜ்ய விசேஷங்களை ப்ரதிபாதிக்கின்றனவென்று மீமாம்ஸகாகள் எந்த ப்ரமாணத்தை அவலம்பித்து வாதிக்கிறா

'போஜநத்தை அபேக்ஷிப்பவர்கள் தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போகவேண்டும்' என்று ஒருவர் கட்டளையிட்டால், அந்தக் கட்டளை போஜநத்தை அபேக்ஷிப்பவர்களையே குறித்துச் செய்யப்படுகிறபடியால் எவாகள் போஜநத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்களோ [அதாவது—கார்யத்தில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கிறார்களோ] அவர்கள் அதில் நியோஜ்யர்கள் (ஏவப்படுபவாகள்) ஆவார்கள்; போஜநத்தை அபேக்ஷியாதவர்கள் நியோஜ்யாகளாகார அப்படி அபேக்ஷிப்பவாகளுள் எவரெவர் 'தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போவதான வ்யாபாரத்தை நாம் செய்தல் வேண்டும்' என்று நினைக்கிறாகளோ [அதாவது—ஸாதநமாகிற காமத்தில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கிறார்களோ] அவாகள் அதிகாரிக ளாவாாகள், அப்படி நினையாதவாகள் அதிகாரிகளாகார. அந்த அதிகாரிகளுக்குள் எவரெவா தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போவதான வ்யாபாரத்தைச் செய்கிறாகளோ அவாகள் கர்த்தாக்க ளாவாாகள்; அந்த வ்யாபாரத்தைச் செய்யாதவாகள் கர்த்தாக்களாகார. இதிலிருந்து நியோஜ்யனாயிருக்கும் தன்மை, அதிகாரியாக இருக்கும் தன்மை, கர்த்தாவாக இருக்கும் தன்மை ஆக மூன்று அவஸ்தைகள் தென்படுகின்றன. இப்பொழுது இந்தக் கட்டளை வாக்யத்தில் 'போதல் வேண்டும்' என்னும் வினைச்சொல் இவைகளுள் எந்த அவஸ்தையை ப்ரதிபாதிக்கின்றது என்று விசாரிக்குங்கால், வேதாந்திகள், அது கர்த்தாவாக இருக்கும் தன்மையையே ப்ரதிபாதிக்கின்றதென்றும், மீமாம்ஸகாகள் நியோஜ்யனாக இருக்கும் தன்மையையே ப்ரதிபாதிக்கின்றதென்றும் சொல்வார்கள். அதாவது—வேதாந்திகளின் விவரண ப்ரகாரம், 'கச்சேத்' (போகவேண்டும்) என்னும் வினை பொதுவாக கர்த்தாவையும் 'போஜநகாம:' (போஜநம் அபேக்ஷிப்பவன்) என்னும் பதம் 'போஜநத்தில் அபேக்ஷையுள்ள' என்னும் விசேஷ கர்த்தாவையும் குறிக்கின்றன அம்மாதிரியே மீமாம்ஸகாகளுடைய மதத்தில் வினைச்சொல் நியோஜ்ய ஸாமாந்யத்தையும் மற்றொரு பதம் நியோஜ்ய விசேஷத்தையும் குறிக்கின்றன. இம்மாதிரியே ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்காமோ யஜேத, [ஸ்வர்க்கத்தை அபேக்ஷிப்பவன் ஜ்யோதிஷ்டோம யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்னும் வேத வாக்யத்திலும் இவர்களுள் விவாதத்தைக் கண்டுகொள்க. இந்த விவாதமே இவ்விடத்தில் விசாரிக்கப் படுகின்றது.

ஷ்யம் நோபபத்யதே 'ஸாத்யஸ்வர்க விஶிஷ்டஸ்ய ஸ்வர்கஸாதந கர்த்ருத்வாந்வயோ நோபபத்யதே' இதி சேந்நியோஜ்யத்வாந்வயோ'பி நோபபத்யத இதி ஹி ஸ்வர்கஸாதநத்வநிஶ்சய:, ஸ து ஶாஸ்த்ர விஹித கர்த்ருத்வாந்வயே க்ரியதே। யதா 'ஹோத்ருகாமோ ஜேவத

கள்?' 'ஸாதிக்கப்படவேண்டியதான ஸ்வர்க்கத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கும் ஒருவன் ஸ்வர்க்கத்தைப் பெறுவதற்கு உபாயமென்று அறியப்படாமல் இருக்கும் யாக க்ரியையின் கர்த்ருத்வத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றவனாக இருக்க மாட்டானன்றோ? ஆகையினால்தான் நியோஜ்யத்வத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கிறான் என்று நாங்கள் சொல்லுகின்றோம்' என்று சொனனால்,' அப்படிப் பட்டவனுக்கு நியோஜ்யத்வத்துடன் ஸம்பந்தம் மாத்ரம் எப்படி நேரக்கூடும்?' என்று பதில் கேட்போம் 'அந்த ஸம்பந்தம் நேரவேணடும் பொருட்டே ச்ருதிவாக்ய பலத்தை அவலம்பித்து காரியத்திற்கு ஸ்வர்க்கத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் தன்மை நம்மால் நிச்சயிக்கப்பட்டு அது வழியாக நியோஜ்யத்வாந்வயம் ஒத்துக்கொள்ளப்படுகின்றது' என்று ஸமாதானம் சொல்லும் பக்ஷத்தில், 'கர்த்ருத்வாந்வயத்தை ஸாதிப்பதற்கு அம்மாதிரியான நிச்சயத்தை நாங்களும் செய்கின்றோம்' என்பது அந்த ஸமாதானத்திற்கு ப்ரத்யுத்தரமாகும். தவிரவும், இம்மாதிரி கர்த்ருத்வாந்வயத்தை ஸாதிப்பது ப்ரஸித்த சாஸ்த்ரக் கொள்கைக்கு ஒத்திருப்பதால், யாகவிஷயமாக வேதாந்திகளாற் செய்யப்படும் ஸ்வர்க்க ஸாதநத்வ நிச்சயம் ஒரு அம்சத்தில் ஏற்றமுள்ளதே. இப்படி நிச்சயம் செய்வது சாஸ்த்ர

ஸாத்யஸ்வர்கவிஶிஷ்டஸ்ய... மீமாம்ஸகர்கள் கேட்பதாவது- 'ஜ்யோதிஷ்டோம யாகம் ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸாதநம் என்பது அறியப்படாமல் இருக்கையில் ஸ்வர்க்கத்தை ஸாத்யமாக உடையவனுக்கு எப்படி அந்த யாக விஷயமான கர்த்ருத்வத்தை அந்வயிக்கலாம்?' என்பதுதான். வேதாந்திகள் கேட்கும் ப்ரதி ப்ரச்னமென்னவென்றால் கர்த்ருத்வம் அந்வயிக்கப் படாமற் போனால் நியோஜ்யத்வம் மாத்ரம் எப்படி அந்வயிக்கும்? என்பது தான் 'ஒரு பலத்தை விரும்புவோன அந்தப் பலத்திற்கு ஸாதநமென்று அறியப்படாமல் இருக்கும் வ்யாபாரத்தில் ஏவப்பட மாட்டானாகையால், இந்த ஏவுதலைக் கொண்டே நாங்கள் எங்களுடைய கார்யத்திற்கு ஸ்வர்க்கத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் தன்மையை நிச்சயிக்கிறோம்' என்று மீமாஸகர்கள் ஸமாதானம் சொன்னால், 'நாங்களும் அந்த ந்யாயத்தைக் கொண்டே யாகத்திற்கு ஸ்வர்க்க ஸாதநத்வத்தை நிச்சயித்துக் கொண்டு 'ஸ்வர்க்க காம' என்னும் பதத்திற்கு கர்த்ரு விசேஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் யோக்யதையை ஸ்தாபிக்கிறோம்' என்று வேதாந்திகள் பதில் சொல்லக்கூடுமன்றோ? அதாவது கார்யம் ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸாதநம் என்னும் நிச்சயம் இரண்டு கக்ஷிக்காரர்களுக்கும் வேண்டும் என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால் இதைக் கொண்டு ஒரு கக்ஷி விஷயமாகவும் ஏவ்வித நிர்ணயமும் செய்ய முடியாது என்பது ஏற்பட்டது. ஆனால் வேதாந்திகள் சொல்வது போலவே

𑌤𑍍𑌤𑌗𑍃𑌹𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍋𑌜𑌨𑌕𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑌗𑍃𑌹𑌗𑌮𑌨𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌮𑌪𑌿 𑌭𑍋𑌜𑌨𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑌗𑍃𑌹𑌗𑌮𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌨 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑌃 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃। “𑌯𑌜𑍇𑌤” 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌯𑌾𑌗𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇।

ஸம்மதம் என்பதை ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் நாம் அறியலாம். ‘புஜிக்க வேண்டுமென்னும் விருப்பமுள்ளவர்கள் தேவதத்தனுடைய வீட்டிற்குப் போதல் வேண்டும்’ என்னும் வாக்யத்தில், புஜிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பமுள்ளவனுக்கு தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போகவேண்டிய வ்யாபாரத்தில் கர்த்ருத்வம் கூறப்பட்டிருக்கிறபடியாலே, அந்த பலத்தைக் கொண்டு இதற்கு முன் அறியப்படாமல் இருந்த ‘தேவதத்தன் வீட்டிற்குப் போகும் வ்யாபாரம் போஜனத்திற்கு ஸாதனம்’ என்னும் அம்சத்தை நாம் நிச்சயிக்கிறோமன்றோ? அம்மாதிரியே ப்ராக்ருத விஷயத்திலும். நிற்க ஒரு க்ரியையைக் குறித்து ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள கர்த்ருத்வத்தை மற்றொரு க்ரியையில் கொண்டுபோய் அந்வயிப்பது யுக்தமன்று. மீமாம்ஸகர்கள், ‘யஜேத’ என்னும் பதத்தாற் சொல்லப்படும் யாக க்ரியையைக் குறித்து ப்ரதிபாதிக்கப்படும் கர்த்ருத்வத்தை ‘அறிகின்றது’ என்னும் க்ரியையில் அந்வயித்தன்றோ நியோஜ்யத்வ ப்ரதிபாதனத்தை ஸாதிக்கிறார்கள்? அவர்களுடைய கொள்கைப்படி எவன் கார்யத்தில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கின்றானோ அவனே நியோஜ்யனாகின்றான். அதாவது-‘ புத்தி

வையாகரணர்களும் சொல்லுகிறபடியால், மீமாம்ஸகர்கள் சொல்வது வையாகரணர்களின் சாஸ்த்ரமாகிற சப்த சாஸ்த்ரத்திற்கு விருத்தமாயிருக்கின்றது என்று மீமாம்ஸக மதத்திற்கு ஒரு தெளர்ப்பல்யம் உண்டு என்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

𑌨 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿... இந்த வாக்யத்தால் மீமாம்ஸகர்களின் மதம் சப்த சாஸ்த்ரத்திற்கு எப்படி விருத்தமாகின்றது என்பது உபபாதிக்கப்படுகின்றது. சப்த சாஸ்த்ர ப்ரகாரம் ஒரு க்ரியையைக் குறித்து கர்த்தாவாகக் குறிக்கப்படுமவனை, அந்த க்ரியையை விட்டு மற்றொரு க்ரியைக்குக் கர்த்தாவாக எடுத்துக் கொள்வது சரியன்று. மீமாம்ஸகர்களின் மதம் அப்படிச் சரியல்லாதபடி கர்த்ருத்வாந்வயம் செய்கின்றது என்பது தான் விரோதத்திற்குக் காரணம். அது எப்படி யென்றால்: கீழ்க் குறிக்கப்பட்டுள்ள மூன்று அவஸ்தைகளுள் நியோஜ்யாவஸ்தை என்பதற்குக் கார்யத்தில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கிறவன் என்பது பொருளாகையால், ‘யஜேத’ என்னும் பதத்தால் யாக க்ரியையின் கர்த்தாவாகக் குறிக்கப்படுகிறவனுக்கு யாக க்ரியையை விட்டு புத்தியின் கர்த்ருத்வம் கல்பிக்கப்பட்டதாகின்றதன்றோ? ஆகையால் ‘யஜேத’

பாகே கர்த்ருத்வஸ்ய நைவ ஹி நியோஜ்யத்வம்; யதோக்தம்—

'' நியோஜ்ய: ஸ ச கார்யம் ய: ஸ்வகீயத்வேந புத்யதே '', இதி। 'யஷ்ட்ருத்வாநுகுணம் தஸ்யைவ கர்த்ருத்வம்' இதி சேத், 'தேவதத்த: பசேத்' இதி பாகே கர்த்ருதயா சோதிதஸ்ய தேவதத்தஸ்ய பாகாய புரகமநம் பாகாநுகுணமிதி கமநே கர்த்ருத்வம் ந யுஜ்யதே।

கிஞ்ச, லிங்காதிஶப்தவாச்யம் ஸ்தாயிரூபம் கிமித்யபூர்வம் ஆஶ்ரீயதே? 'ஸ்வர்ககாமவாக்யஸம்பந்தாந்யதாநுபபத்தே:' இதி சேத், காऽத்ராநுபபத்தி: ? 'விஷயவிஶேஷதத்பரோ ஹி ஸ்வர்ககாம: ; தஸ்ய ஸ்வர்ககாமஸ்ய கார்யாநுஸாரி ஸ்வர்க

செயவது' என்னும கரியையில் காதருத்வம் கலபிககப்படுகின்றது அதுதான் நியோஜயத்வம் எனபதை ' நியோஜ்ய: ஸச ' இதயாதியான அவாகளுடைய வாகயமே விளககுகின்றது. ' அபபடி புததியில காதருதவாநவயம செயவது யாகம் செய்பவன் தனமைககு ஒததிருககிறபடியால் நாஙகள சொல்வது அயுகதமனறு' என்று அவாகள வாதிப்பதும் ஸாதயமாக மாட்டாது. ஏனெனறால், 'தேவததததன் சமையல் செயயவேண்டும் ' எனறு ஒரு கட்டளை பிறநதால, அப்பொழுது சமையல் செய்வதைக குறிததுக காததாவாகக கூறபபடடுள்ள தேவதததனுககு, ' சமையல் செய்யும் பொருடடுஅவன புறபபடடுப போவதும் அவனாற் செய்யப்படவேண்டிய சமையலுககு ஒததிருககினறது ' என்னும் காரணததைக கொணடு அவன் போகும் வயாபாரததைக குறிதது காதருதவம கல்பிப்பது யுகதமாக மாட்டாதனறோ?

என்னும கரியை நியோஜயனை பரதிபாதிககினறது எனறு சொல்வது சப்த சாஸதர விருததம்.

யஷ்ட்ருத்வாநுகுணம்... ' அப்படிப புததியில் காதருதவம செய்வது யாகததில் காதருதவம் சொல்வதறகுத் தடையமே, ஏனென்றால் அபபடிச் செய்யும் தன்மையானது யாகம செயயும் தனமைககு அநுகுணமனறோ ? ஆகையால வேறு கரியாநவய மிலலை ' எனறு மீமாமஸகாகள் வாதிககலாம. அபபடி வாதிபபது சரியன்று எனபது மேல்கூறபபடும தருஷடாநததததால் விளஙகும.

' கருதிககு உததேசயம் காாயம் ' எனறு மீமாமஸகாகள சொனனது இவ்வளவால் நிராகரிககபபட்டது ' உததேசயம ' எனனும் பதததின் பொருள என்னவென்று கேட்டதற்கு அவாகள் பலவிதமாக ஸமாதாநம சொன்னாகள. முதலில் ' எதை அதிகரிதது கருதி இருககிறதோ அது கருதியின உததேசயம ' எனறும், பிறகு ' பரோகதவம கருதயுததேசயம ' எனறும், பிறகு 'கருதியைக குறிததுச் சேஷியாக இருபபது க்ருதயுததேசயதவம ' எனறும சொனனாகள. இவையெல்லாம் நிராகரிககப்பட்டன. இவவிதம இவைகளை நிராகரிததததாலேயே 'ஸ்வத: இஷ்டமாயிருபபதே உததேசயதவம' எனபதும 'கருதியின பல விசேஷமே கருதயுத்தேசயம' எனபதும ஆததததாலே நிராகரிககப்படடன. காாயத்தை அநுபநதிததிருககும அாத்தமும் தூஷிககப்பட்டது. இதுதான் இவவளவாற் சொல்லப்பட்ட விஷயம்.

விதௌ, க்ஷணத்வம்ஸிநீ யாகாதிக்ரியா ந ஸம்பவேத்' இதி சேத், அநாத்யாகதவேதவிஜ்ஞாநாநுஷ்டாநாநுவ்ருத்தி: | ஸர்வைஶ்ச கர்மபிராராதித: பரமேஶ்வரோ பகவாந்நாராயணஸ்துஷ்ட இஷ்டம் பலம் ததாதீதி வேதவிதோ வதந்தி | யதாஹுர்வேதவிதக்ரேஸரா த்ராவிடாசார்யா: - "பலஸம்விபக்த்ஸயா ஹி கர்மபிராத்மாநம் பிப்ருக்ஷந்தி, ஸ ப்ரீதோऽலம் பலாயேதி ஶாஸ்த்ரமர்யாதா"

கிம் வ...' லிங் முதலான சப்தங்கள ஸதாயியான [காலாந்தரததிலும் இருக்கக் கூடியதான] அபூாவம என்பதைச் சொல்லுகின்றன ' என்று எதற்காக நீஙகள் வாதிக் கிறீாகள் ? 'அப்படிச் சொல்லாவிட்டால் ' ஸவாகக காம ' என்னும் பதம் அவ்விடத் தில் சேர்த்துப் படிககப்பட்டிருப்பதானது ஒததுவர மாட்டாது ' என்று ஸமாதாநம் சொன்னல், ' எப்படி ஒததுவர மாட்டாது ?' எனறு நாஙகள கேட்போம் 'ஸவாகக காமன் என்று சொலலபபடுமவன ஸவாககததை ஸாதிததுககொளளவேணடு மென் னும் விருப்பததை உடையவனனறே? அப்படிபபட்ட ஸவாகக காமனுககு, ஒருக்ஷண காலம் மாத்ர மிருந்து உடனே நாசமடையும் யாகம் முதலிய கரியைகள், காலாந்தரத் தில் உண்டாகப் போகும் ஸவாககததை ஸாதிததுக கொடுப்பதில் எப்படி சகதங்க ளாகும் ?' என்று ஸமாதாநம் சொலலும் பக்ஷததில், அது ' அவாகள வேத வித்தாந தம் இன்னது எனபதை அறியாதவாகள்' எனபதையே விளககுகின்றது எனறுசொலல வேணடும். ' பரமேசவரனும் பகவானுமிருககும் நாராயணன ஸகல காமங்களா லும் ஆராதிககபபட்டவனாய அபபடி ஆராதிககுமவாகளுககு அவரவாகளால் இச்சிக் கப்படும பலத்தைக கொடுககிறுன ' எனபதனறே வேத மறிந்தவாகள சொல்லும் வாாதைை? வேத மறிநதவாகளுள மிகச் சிறநதவரான தரமிடாசாாயர்களும், ' பலம் தமககுக் கிடைககவேணடு மெனறனறே காமம் செயயுமவாகள பரமாத்மாவை அநதந் தக காமங்களால ஆராதிககிறுாகள ? அநதப பரமாதமா அநத ஆராதநததால தருப்தி அடைந்தவனுய் அவாகள் அபேக்ஷிககும பலததைக கொடுப்பதற்குச் சகதனே. சாஸ்த ரம் சொல்வது இது தான ' எனறே சொல்லியிருககிறுாகள். இதன் ஆாத்த மென்ன

க்ஷணத்வம்ஸிநீ—காமங்களெல்லாம், எநதக காலததில் அவை அநுஷ்டிக்கப் படுகின்றனவோ அநதக காலத்தில் மாத்ரம் இருககுமவை. அடுத்த க்ஷணததில் அவை நசிததது விடுகினறன. அவை ஏதாவது ஒரு பலததைக கொடுப்பதானுல், தாம் இருககும் பொழுதே அநதப் பலததை அவை கொடுககககூடுமே ஒழிய, தாம் நாச மடைநத பிறகு கொடுககும எனறு சொல்வது ஒதது வரமாட்டாது. யாகம் ஒரு காமம்; அது அநுஷ்டிக்கப்படும் காலததில் மாதரம் அதற்கு இருப்பு உணடு. ஸ்வர்க் கமோ காலாநதரததில் உணடாகததககதது. அதை அநதக் காமம் எப்படி ஸாதித துக் கொடுககும ? இது தான சஙகை. இநதச் சங்கையை நிவ்ருத்திததுக கொள வதற்காகவே, மீமாம்ஸகாகள், 'யாகததால் அபூாவமெனறு ஒன்று உண்டாகின்றது; அது, யாகம் நாசம் அடைநத பிறகும் நின்று ஸ்வாககமாகிற பலததைக கொடுக்கின் றது' என்று ஒததுக கொண்டிருககிறுாகள்.

இதி । ஸர்வஸம்பந்தயஜ்ஞயா கர்மபிர்யாகதாநஹோமாதிபிரிந்த்ராதி தேவதாத்மநா தத்தத்யாகாதிரூபேணாவஸ்தித இந்த்ராதிசப்த வாச்யம் பரமாத்மாநம் பகவந்தம் வாஸுதேவமாராதயிஷந்தி । ஸ ஹி கர்மபிராராதிதஸ்தேஷாமிஷ்டாநி ஸர்வாணி ப்ரயச்சதீத்யர்த்த: । ததா ச ச்ருதி:—"இஷ்டாபூர்த்தம் பஹுதா ஜாதம் ஜாயமாநம் விச்வம் பிபர்த்தி புவநஸ்ய நாபி:" இதி । 'இஷ்டாபூர்த்தம்' இதி ஸகலச்ருதிஸ்ம்ருதிசோதிதம் கர்மோச்யதே । 'தத்விச்வம் பிபர்த்தி' இந்த்ராக்நிவருணாதி ஸர்வதேவதாஸம்பந்திதயா ப்ரதீயமாநம் ஸகலமபி கர்ம தத்தேவதாத்மதயாऽவஸ்தித:

வென்றால், லோகத்தில் இந்திரன் முதலிய தேவதைகளை உத்தேசித்து யாகம் தானம் ஹோமம் முதலிய காமங்களைச் செய்பவர்களெல்லோரும் ஒரு பலத்தை விரும்பியே அந்த இந்திரன் முதலிய தேவதைகளின் வாயிலாய் அந்த இந்திரன் முதலிய சப்தங்களால் குறிக்கப்படுகிறவரும் ஸகலத்திற்கும் அந்தராத்மாவாக இருக்கிற பரமாத்மாவாகிற பகவானான வாஸுதேவனையே ஆராதிக்க இச்சிக்கிறார்கள். அந்த வாஸுதேவன் அந்தந்தக் காமங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய்க் கொண்டு அப்படி ஆராதிக்குமவர்களின் இஷ்டங்களெல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றுகிறான்' என்பதுதான். வேதமும் 'இஷ்டாபூர்த்தம்' இத்யாதியான வாக்யத்தில் இதையே சொல்லுகின்றது. 'இஷ்டாபூர்த்தம்' என்பதால், சுருதி ஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்டுள்ள ஸகல காமங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. 'விச்வம் பிபர்த்தி' என்பதற்கு, 'இந்திரன் அக்நி வருணன் முதலிய ஸகல தேவதைகளின் ஸம்பந்தம் பெற்றவையாகத் தோன்றும் அந்தக் காமங்களையெல்லாம், அந்தந்த தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவாக இருக்

இந்த்ராதிதேவதாத்மநா இந்த்ராதிசப்தவாச்யம் — இவ்விதம் அந்வயம் செய்து கொள்ளவேண்டும். இந்த வாக்யம் தரமிட்ட பாஷ்யத்திலுள்ள 'ஆத்மாநம்' என்னும் பதத்தின் பொருளை விவரிக்கின்றது. 'வாஸுதேவம்'— இந்தப் பதம், 'பகவான் எல்லாவற்றுக்கும் அந்தராத்மா' என்பதற்கு ப்ரமாணத்தைக் குறிக்கின்றது. 'ஸர்வத்ராஸௌ வஸதி' [எல்லாவிடத்திலும் இவன் வஸிக்கிறான்] என்னும் காரணத்தாலன்றோ பகவான் 'வாஸுதேவன்' என்று சொல்லப்படுகிறான்?

இஷ்டாபூர்த்தம்— இந்த வேத வாக்யத்தின் அந்வயமாவது—'பஹுதா ஜாதம் பஹுதா ஜாயமாநம் விச்வமிஷ்டாபூர்த்தம் (பரமபுருஷ: ஸ்வயமேவ) பிபர்த்தி, (ஸ:) புவநஸ்ய நாபி:' । 'இஷ்டம்' என்பது ச்ருதியில் விஹிதமாயுள்ள யாகம் முதலிய காமங்களையும், 'பூர்த்தம்' என்பது ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ள குளம் வெட்டுவது முதலிய காமங்களையும் குறிக்கின்றன. 'ஜாதம் ஜாயமாநம்' என்பதால் இறந்த காலத்திலும் நிகழ் காலத்திலும் நடைபெறும் காமங்களெல்லாம் சொல்லப்படுகின்றன. 'பஹுதா' என்பது 'சில காமங்கள் அக்நியைத் தேவதையாகவும், மற்றும் சில

பரமபுருஷ: ஸ்வயமேவ ஸ்வீகரோதி | 'ஸர்வஸ்ய நாபி:'-ப்ரஹ்மக்ஷத்ராதிஸகலவர்ணபூர்ணஸ்ய ஸர்வஸ்ய தாரக:, தைஸ்தை: காமைராராதிதஸ்தத்திஷ்டபலப்ரதாநேந ஸர்வநராணாம் தாரக இதி நாபிரித்யுக்த: | அக்நிவாயுப்ரப்ருதிதேவதாநாமந்தராத்மதயா தத்தச்சப்தாபிதேயோऽயமேவேத்யாஹ "ததேவாக்நிஸ்தத்வாயுஸ்தத்ஸூர்யஸ்தது சந்த்ரமா:" இதி | யதோக்தம் பகவதா—

"யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த: ஶ்ரத்தயார்சிதுமிச்சதி |
தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ஶ்ரத்தாம் தாமேவ விததாம்யஹம் ||

கும் பரம புருஷனே ஸ்வயமாகவே அங்கீகரிக்கிறான்' என்பது கருத்து. 'ஸர்வஸ்ய நாபி:' என்றால், 'ப்ராஹ்மணன் க்ஷத்ரியன் முதலிய அநேக ஜாதிகளால் நிறைந்துள்ள இந்த லோகத்திற்கு தாரகன்' என்று சொன்னதாயிற்று. அந்தந்தக் காமங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய்க் கொண்டு பகவான் அவரவர்களின் இஷ்ட பலங்களைக் கொடுத்து ஜகத்தைத் தாங்கி வருகிறபடியால் அவன் 'நாபி:' என்று சொல்லப்படுகின்றான். 'ததேவாக்நி:' என்பது முதலான வாக்யங்களால், 'அப்படி அக்நி வாயு முதலிய தேவதைகளுக்கெல்லாம் அந்தராத்மாவாக இருக்கும் பகவானே அந்தந்தச் சப்தங்களெல்லாவற்றாலும் குறிக்கப்படுகின்றான்' என்பது விளக்கப்படுகின்றது. பகவத்கீதையிலும் ஸ்ரீ பகவான், "யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த:" என்பது முதலிய ச்லோகங்களால் இந்த அர்த்தத்தையே சொல்லி யிருக்

இந்த்ரனைத் தேவதையாகவும், இவ்வாறு பல தேவதைகளின் ஸம்பந்தத்தை அந்தக் கர்மங்கள் பெற்று நிற்கிற படியால் அவை பஹுவாக இருக்கின்றன' என்பதைச் சொல்லுகின்றது. இந்தக் காமங்களெல்லாவற்றையும் பரம புருஷனே ஸ்வயமே ஸ்வீகரிக்கிறான், அதாவது- இந்தக் காமங்கள் பற்பல தேவதைகளை உத்தேசித்துச் செய்யப்படுமவையாகத் தோன்றின போதிலும், உண்மையில் அவை பரம புருஷ னொருவனையே தேவதையாகக் கொண்டவை என்று சொன்னதாயிற்று. ஸர்வஸ்ய நாபி:—குடம் எப்படி சக்ரத்திற்குத் தாரகமோ, அப்படிப் பரமபுருஷன் ஜகத்திற்குத் தாரகன். இஷ்டப்பட்ட பலத்தைக் கொடுக்குமவன் பரம புருஷனே ஆகிறபடியால் அவனே தாரகன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

ததேவாக்நி:. 'பல தேவதைகளை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் கர்மங்கள் எவ்விதத்தில் பரம புருஷன் ஒருவனையே தேவதையாக உடைத்தாயிருக்கின்றனவென்று சொல்லக் கூடும்?' என்பதை இந்த உத்தரார்த்தம் விளக்குகின்றது. 'அக்நி வாயு சந்த்ரன் இவ்வாறு சொல்லப்படுமவர்களெல்லாரும் அந்தப் பரம புருஷனேயன்றோ?' என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். அதாவது-அந்தத் தேவதைகளெல்லாருக்கும் அவன் அந்தராத்மாவாக இருக்கிறபடியால், அவர்களெல்லாரும் அவனே என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். இப்படிச் சொல்வதற்குச் சரீராத்ம பாவமே நிபந்தனம் என்று சொன்னதாயிற்று.

யோ யோ யாம் யாம்—இந்த ச்லோகங்கள் பகவத்கீதையில் ஏழாவது அத்யாயத்தில் 21, 22-வது ச்லோகங்கள். இவைகளின் பொருளாவது-'சிலர் வேறு தேவதை

ஸ தயா ச்ரத்தயா யுக்தஸ் தஸ்யாராதநமீஹதே |
லபதே ச தத꞉ காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந் ||"

'யாம் யாம் தநும்' இதி இந்த்ராதிதேவதாவிசேஷா꞉ ஸர்வேऽபி பகவதஸ் தநவ꞉ சரீராணீத்யர்த꞉ |

"அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச" இத்யாதி | 'ப்ரபுரேவ ச' இதி ஸர்வபலாநாம் ப்ரதாதா சேத்யர்த꞉ | யதா ச ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே

"யஜ்ஞைஸ்த்வமிஜ்யஸே நித்யம் ஸர்வதேவமயாச்யுத"

"யை꞉ ஸ்வதர்மபரைர் நாத நரைராராதிதோ பவாந் |
தே தரந்த்யகிலாமேதாம் மாயாமாத்மவிமுக்தயே ||"

கிறான். இவ்விடத்தில் 'தநும்' என்பது கவனிக்கத்தக்கது. 'தநு' என்பதற்குச் 'சரீரம்' என்பது பொருள். 'இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளெல்லோரும் தம் தமக்குள் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பகவானுக்குச் சரீரங்களே' என்பது இதனால் விளங்குகின்றது "அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச" என்பதிலுள்ள 'ப்ரபு꞉' என்னும் சப்தமும் 'பலத்தைக் கொடுப்பவனும் அவனே' என்பதைச் சொல்லுகின்றது ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும், "யஜ்ஞைஸ்த்வமிஜ்யஸே" என்பது முதலான ச்லோகங்களில், இந்த அர்த்தத்

களை ச்ரத்தையுடன் ஆராதித்த போதிலும், அந்தத் தேவதைகளெல்லாம் என்னுடைய சரீரங்களாகிறபடியால், அவர்கள் உண்மையில் என்னையே அந்த ச்ரத்தையுடன் ஆராதித்தவராகிறார்கள். அவர்கள் அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருந்த போதிலும், அந்த ச்ரத்தை என்னுடைய சரீரத்தை உத்தேசித்தே செய்யப்படுகின்றது என்று அநுஸந்தித்து நானே அந்த ச்ரத்தையை ஸ்திரமாகச் செய்கின்றேன். அவர்கள் அப்படி ஸ்திரமாகச் செய்யப்படும் ச்ரத்தையைக் கொண்டு அந்தந்தத் தேவதைகளையே ஆச்ரிக்கிறார்கள். ஆச்ரிக்கப்படும் தேவதைகள் என்னுடைய சரீரமாக இருக்கிறபடியால், ஆச்ரிக்கும்வர்களின் இஷ்டங்களை நானே கொடுக்கிறேன். அப்படி என்னால் கொடுக்கப்படும்வைகளையே அவர்கள் அடைகிறார்கள்'

அஹம் ஹி... பகவத் கீதை ஒன்பதாவது அத்யாயத்தில் 24 வது ச்லோகம் இதன் அர்த்தம்—'நான் தான் எல்லா யஜ்ஞங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுகிறவன்; நானே அந்த யஜ்ஞங்களின் பலத்தையும் கொடுக்கிறேன்' 'போக்தா' என்பதற்கு 'ஆராத்யன்' என்பதும், 'ப்ரபு꞉' என்பதற்குப் 'பலத்தைக் கொடுக்கிறவன்' என்பதும் பொருள்.

யஜ்ஞைஸ்த்வமிஜ்யஸே... இது விஷ்ணு புராண ச்லோகம். இதன் பொருள்—ஹே ஸர்வதேவமய! ஹே அச்யுத! ஸகல யஜ்ஞங்களாலும் நீரே எப்பொழுதும் ஆராதிக்கப்படுகிறீர்.'

யை꞉ ஸ்வதர்மபரை꞉... இதுவும் விஷ்ணு புராண ச்லோகமே. இதன் பொருள்—'தம் தம் தர்மங்களைச் செய்பவர்களெல்லாராலும் நீரே ஆராதிக்கப்படுகிறீர். ஆகையால் அவர்கள் இந்த மாயை முழுவதையும் கடந்து ஆத்ம மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள்.'

இதி வேதேதிஹாஸபுராணேஷு ஸர்வேஷ்வேவ வேதேஷு 'ஸர்வாணி கர்மாணி ஸர்வேச்வராராதநரூபாணி, தைஸ்தை: கர்மபிராராதித: புருஷோத்தமஸ்தேஷாம் தேஷாமிஷ்டம் ஃபலம் ததாதி' இதி தத்ர தத்ர ப்ரபஞ்சிதம் | ஏவமேவ ஹி ஸர்வசக்திம் ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வேச்வரம் பகவந்தம் த்ருஷ்ட்வைவ ததாராதநரூபேண யாகதாநஹோமாதிவேதோதிதஸர்வகர்மணாம் சாஸ்த்ரார்த்தம் ஸர்வசாஸநம் ப்ராப்யத்வம் ச ஸர்வா: ச்ருதயோ வதந்தி

தையே காணலாம். இவ்வாறு இன்னும் பலவிடங்களில் இதிஹாஸ புராணங்களுள்பட ஸகல சாஸ்த்ரங்களும், 'ஸகல கர்மங்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆராதந ரூபங்களே; அந்தந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிதனாய்க் கொண்டு அந்தப் புருஷோத்தமனே அவரவர்களுடைய இஷ்ட பலத்தைக் கொடுக்கிறான்' என்பதையே இன்னும் விஸ்தாரமாகவும் தெளிவாகவும் பேசுகின்றன அவன் ஸர்வஜ்ஞனானதால் ஆராதந ப்ரகார விசேஷங்களை அவனே சரிவர அறியத்தகுந்தவன்; அவன் ஸர்வ சக்தியுடன் கூடினவனானதால் கேட்கப்படும் பல மெல்லாவற்றையும் கொடுக்க அவனே சக்தனுவான்; அவன் ஸர்வேச்வரனானதால், அவனே எல்லாராலும் அடையத் தகுந்தவனுவான். ஆகையினாலன்றோ, 'ஸர்வஹோத்ராகாரா:' என்பதுமுதலான ச்ருதிகளும் அந்தப் பகவானே இந்த்ரன் முதலான தேவதைகளுக்கெல்லாம் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு, வேதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள யாகம் தாநம் ஹோமம் முதலிய ஸகல கர்மங்களாலும் தானே ஆராதிக்கப்பெற்று, தானே ஸகல பலங்களையும் கொடுக்கிறான் என்று சொல்லுகின்றன? 'ஸர்வஹோத்ராகாரா:'...யஜ்ஞங்கள். 'யத்ர'— எவ்விடத்தில் (அதாவது தேவர்களுக்குள் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பரமாத்மாவினிடத்தில்). 'ஸம்பதம்'— ஸம்பந்தத்தை அதாவது-இந்த்ரன் முதலானவர்களுக்கு

ஏவமேவ ஹி ..இது வரை ப்ரமாணத்தை நிரூபித்துவிட்டு, இனி 'இவ்விதமான அர்த்தமே உபபந்நம்' என்பதைச் சொல்லப் போகிறவராய், அதற்குக் கடகமாயிருக்கும் ச்ருதி வாக்யத்தைக் கூறுகிறார்.

ஸர்வஹோத்ராகாரா யத்ர ... இந்த வாக்யத்தின் பதவுரை- ஸர்வஹோத்ராகாரா: = யஜ்ஞங்களெல்லாம், யத்ர = எந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில், தேவை: ஸம்பதம் = தேவர்களுடன் ஸம்பந்தத்தை, கச்சந்தி = பெறுகின்றனவோ. அதாவது- யஜ்ஞங்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் ஏற்படும் ஸம்பந்தமெல்லாம் பரமாத்மாவின் வழியாகவே என்று சொன்னதாயிற்று பரமாத்மாவுக்கும் கர்மங்களுக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் ஸ்வதந்த்ரம்; தேவதைகளுக்கும் கர்மங்களுக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் பரதந்த்ரம்: ஏனென்றால், இவர்களுக்கு ஏற்படும் ஸம்பந்தம் இவர்கள் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாக இருக்கிறபடியாலன்றோ? இந்த வாக்யத்தில் 'ஸம்பதம்' என்பதற்கு 'ஸம்பந்தத்தை என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அவயவார்த்தம் அதுவே. 'பத்' என்னும் தாதுவுக்குக் 'கதி' என்பது பொருளாகையால், 'ஸம்பத்' என்பதற்கு 'ப்ராப்தி' என்பது பொருளாகக் கூடும். அந்வய ஸ்வாரஸ்யம் இருக்கிறபடியால் இந்தப் பொருள் ஆச்ரயிக்கப் படுகின்றது.

“ சதுர்ஹோதாரோ யத்ர ஸம்பதம் கச்சந்தி தேவை: ” இத்யாதய: | ‘சதுர்ஹோதார:’ யஜ்ஞா:, ‘யத்ர’ பராத்மநி தேவதாந்தர்யாமித்வேநாவஸ்திதே, ‘தேவை: ஸம்பதம் கச்சந்தி’ தேவை: ஸம்பந்தம் கச்சந்தீத்யர்த்த: | அந்தர்யாமித்வேநாவஸ்திதஸ்ய பராத்மந: ஶரீரதயாவஸ்திதாநாமிந்த்ராதீநாம் யாகாதிஸம்பந்த இத்யுக்தம் பவதி | யதோக்தம் பகவதா–

“ போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேஶ்வரம்” இதி | ததாதிமிந்த்ராதிதேவதாந்தராத்மபூதபரமபுருஷாராதநரூபாணி கர்மாணி, ஸ ஏவ சாபிலஷிதபலப்ரதாதேதி கிமத்ராபூர்வேண வ்யுத்பத்திவிபரீதவிதிநா வாச்யதயாவஸ்

யாகம் முதலிய காமஙகளில் ஸம்பந்தம் கிடைப்பதெல்லாம, அநதாயாமியாக நிற்கும் பரமாத்மாவுககு அவாகள் சரீரமாக இருப்பதாலேயே எனறு சொன்னதாயிற்று. பகவான் ஒருவனே அந்தக காமஙகளின ஸவதநதரமான ஸம்பநதத்தைப் பெற்றவனென்பதை ‘போக்தாரம்’ எனபது முதலான பகவத் கீதா வாகயமும் விளக்குகின்றதன்றோ? இப்படி ஸகல காமங்களும், இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளுக்கு அநதராத்மாவாக இருக்கும் பரம புருஷனுடைய ஆராதந ரூபஙகளே எனறும், அந்தப் பரம புருஷனே அவாவாகளால் இச்சிக்கப்படும் பலஙகளை யெல்லாம் கொடுககிறுனென்றும் ஏற்படுகிறபடியால், எதறகாக லோக வ்யுதபத்திககு எட்டாமலும புதியதாகவும் இருக்கும் ஒரு ஆத்ததை கட்டுப்பாட்டாலோ அல்லது ஏதாவது ஒரு கல்பனையைக கொண்டோ வாச்யமென்று ஒததுககொள்ள வேண்டும் ? ‘ இப்படியானல், லிங் முதலியவைகளுககு நீங்கள் என்ன ஆத்தம சொல்லுகிறீர்கள்?’ எனறு கேட்டால், நாஙகள கொண்டிருககும் ஆததத்தைச் சொல்லுகிறோம. ‘யாக:’ என்னும் சப்ததகிறகு ‘யஜ்’ எனபது தாது. அந்தத் தாதுவுககுத் ‘தேவனைப் பூஜிககிறது’ என்பது பொருள. ஆகையால் ‘யாக:’ என்பது தேவதையின ஆராதந ரூபமான ஒரு காமம். இது தான ‘யஜேத’ என்பது முதலான வினைச் சொல்லில இருககும் ப்ரகருதியின் (பகுதியின்) ஆததம். அந்த வினைச் சொல்லில் இருககும் ‘ லிங ’ முதலிய விகுதிகள் ‘ அநத ஆராதநம் ஒரு காததாவின் வ்யாபாரததால் ஸாதிககத் தகுந்தது ’ என்பதைக குறிககினறன இது அதன் வ்யுத்பத்தியினுலேயே விளங்கும். இபபடி ஆததம சொலவதில் ஒரு வித அநு

போக்தாரம்... பகவத கீதை 5-29 இந்த ச்லோகம், கர்மஙகளுடன ஸ்வதந்த்ர ஸம்பந்தம் பகவானெருவனுககே என்பதற்கு ப்ரமாணமாகக் கூறப்பட்டிருககிறது.

கிமத்ர... இவ்விதம் பகவான் ஸ்வதந்த்ர ஸம்பந்தத்தை உடையவனுகவும் தேவதைகளெல்லாரும் பரதந்த்ர ஸமபநததததை உடையவாகள் என்று சொல்வதால் என்ன ஏற்பட்டது என்பதை விளககுகிறுா. பரம புருஷனே பலம் கொடுககிறவனுக இருக்கிறபடியால் பல ஸாதநதவத்தைக் கல்பிக்கவேண்டியது என்பது இல்லை என்பது முக்ய லாபம். கிம் ப்ரயோஜநம்– என்ன அநுபபததி சமஙம ப்ரயோஜநமாகின்றது?

வயம் து... லிங் முதலியவைகளின் அர்த்தத்தைத் தெளிவாக வரிக்கிறவிதற்கு ஆரம்பிக்கிறுர்.

ஸம்பந்தேந கிம் வா ப்ரயோஜநம்? 'ஏவம் ச ஸதி லிங்காதே: கோ வா(அ)ர்த்த: பரிக்ருஹீத:?' இதி சேதுச்யதே। 'யஜ தேவபூஜாயாம்' இதி தேவதாராதநபூதயாகாதே: ப்ரக்ருத்யர்த்தஸ்ய கர்த்ருவ்யாபாரஸாத்யதாம் வ்யுத்பத்திஸித்தாம் லிங்காதயோ(அ)பி தததீதி ந கிஞ்சிதநுபபந்நம்। கர்த்ருவாசிநாம் ப்ரத்யயாநாம் ப்ரக்ருத்யர்த்தஸ்ய கர்த்ருவ்யாபாரஸம்பந்தப்ரகாரோ ஹி வாச்ய:। வர்த்தமாநாதிகாந் லடாதயோ லகாரா வதந்தி, லிங்காதயஸ்து கர்த்ருவ்யாபாரஸாத்யதாம் வதந்தி।

அபி ச காமிந: கர்த்தவ்யதயா சோதிதஸ்ய கர்மணோ தேவதாராதநரூபதாம் தத்த்வாரா பலஸம்பவம் ச தத்தத்கர்மவிதயோ

பபததியுமில்லை. ஒரு வினைச் சொல்லின ப்ரகருதியின் (பகுதியின்) ஆததம் காத்தாவின வயாபாரத்துடன் எவ்வித ஸமபநததததைப் பெறறிருககின்றது எனபதை மாதரமே காததாவைக குறிககும் பரதயயங்கள் (விகுதிகள்) சொல்ல வேண்டுமெனறோ? 'லட்' 'லிட்' முதலிய லகாரஙகள நிகழகாலம இறநத காலம் முதலியவற்றைக குறிககின்றன; 'லிங்' முதலியவைகளோ வென்றால் 'அந்தக் காமம் காததாவின வயாபாரததால ஸாதிககத தகுந்தது' என்பதையே சொலலுகின்றன.

அபி ச...நிற்க, 'இனன இன்ன பலததை அபேக்ஷிப்பவாகள் இனன இன்ன காமததைச செய்தல் வேண்டும்' எனறு விதிததுவிடடு, அநத விதி வாகயங களே, 'இந்தக காமஙகளெல்லாம தேவதாராதந ரூபஙகள; அநதத தேவதைகளே

கர்த்ருவாசிநாம்...சாஸதர மாயாதை என்னவென்றால்- ப்ரகருதியும் ப்ரத்யயமும் சோநது பதம் உண்டாகின்றது. காததாவைச் சொலலும் ப்ரதயயங்களெல்லாம் ப்ரகருதியின் ஆததததிறகும் ப்ரதயயததின ஆததமாகிற காததாவின வயாபாரத்திறகும எவ்விதமான ஸமபநதம் இருககிறது எனபதைக குறிததல வேணடும. அவைகளுள் 'லட்' 'லங' முதலானவைகள நிகழ கால ரூபமாகவும் இறந்த கால ரூபமாகவும் இம்மாதிரி இருககும காதரு வ்யாபார ஸம்பநததததைக குறிககின்றன; 'லிங்' முதலியவைகளோ வென்றால், காதரு வ்யாபார ஸாதய ரூபமான ஸமபந்தத்தைக குறிககின்றன. இது தான இவ்விடததிற சொலலபபட்டுளள விஷயம். இவ்வளவு சொன்னதிலிருந்து, லிங முதலிய லகாரஙகள ப்ரகருதயாத்தததிற்கு மாதரம் காத்ரு வயாபார ஸமபநததததைச் சொல்லுகின்றனவே தவிர, ப்ரகருதயாத்தத்தைக் காட்டிலும் வ்யதிரிக்தமான மற்றை ஒன்றுககும் அவை சொல்லவிலலை என்பது ஏற்படுகின்றது.

அபி ச...இது வரை, எல்லா உபநிஷத் வாக்யஙகளும் அவைகளின் உபப்ருஹ்மணங்களும் இவையெல்லாம் 'பகவானே பல ப்ரதனுக இருககிறபடியால், அபூாவம் என்று ஒன்றைக கலபிககவேண்டியது அநாவச்யமென்று நிருபிககபபட்டது. இனி, கர்ம விதி வாக்யங்களே தேவதைகளுககுப பல ப்ரததவத்தைச் சொல்லுகிற படியால் அபூாவததைக கல்பிப்பது அநாவச்யமென்று நிருபிக்கிறா.

𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 “𑌵𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌮𑌾𑌲𑌭𑍇𑌤 𑌭𑍂𑌤𑌿𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑍈 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌭𑌾𑌗𑌧𑍇𑌯𑍇𑌨𑍋𑌪𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌵𑍈𑌨𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌿𑌂 𑌗𑌮𑌯𑌤𑌿” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 । 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌤𑍇 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧

அந்தக் காமங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவர்களாய் ஆராதிக்குமவர்களுக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கிறார்கள்' என்று சொல்லுகின்றன இப்படி தேவதைகளின் வாயிலாகக் காமங் களின் பலம் ஸித்திக்கின்றது என்று சொல்லுவதில் ஒருவித அநுபபத்தியும் இல்லையா கையால், பலத்தை எது ஸாதித்துக் கொடுக்கின்றது என்பதை நாம் அநுமானத்தா

'வாயவ்யம்' ..இந்த வாக்யத்தின் பொருளாவது—'இந்த லோகத்தில் ஐச்வர் யத்தை ஒருவன் அடைய விரும்பினால், அவன் வாயு தேவதையை உத்தேசித்து வெள் ளைப் பசு ஒன்றை பலியாகக் கொடுத்து யாகமொன்றைச் செய்தல் வேண்டும். வாயு தேவதையே அதி சீக்ரத்தில் பலத்தைக் கொடுக்கும் தேவதை யாகம் செய்பவன் தருந்த பலியை எடுத்துக் கொண்டு வாயுவிடம் போனால், அந்த வாயு அவனுக்கு ஐச்வர் யத்தைக்கொடுக்கிறான்' என்பது தான். இதில் முதல் வாக்யமே விதிவாக்யம். அதற்குப் பின் வரும் வாக்யங்களை அர்த்த வாதமென்று சொல்வார்கள். 'தேவதையே பலத்தைக் கொடுக்கின்றது' என்னும் விஷயம் விதிவாக்யத்தில் சொல்லப் படவில்லை; அது அர்த்தவாதத்திலேயே சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது அப்படி இருக்கையில் 'விதிவாக்யான்யேவ வதந்தி' [விதி வாக்யங்களே சொல்லுகின்றன] என்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கலாம். அர்த்த வாதமெல்லாம் விதி வாக்யத்துடன் ஒரு வித ஸம்பந்தம் பெற்று அதனால் அந்த வாக்யத்திற்கு அது சேஷமாகிறபடியால், அந்த விதி வாக்யத்தையும் அதன் அர்த்தவாத வாக்யங்களையும் ஒரே வாக்யமாக எடுத்துக் கொள்ளலாமென்று ஒரு ந்யாய முண்டு. அந்த ந்யாயத்தைக் கைப் பற்றி இவ்விடத்தில் அர்த்த வாதமும் விதி வாக்யமாகப் பேசப் பட்டிருக்கின் றது என்பதே அந்தச் சங்கைக்கு ஸமாதானம்

நநு... இவ்விடத்தில் வேறொரு ஆக்ஷேபம் செய்யப்படுகின்றது. அதா வது—'அர்த்த வாதங்கள் விதி வாக்யங்களில் சொல்லப்படும் காமங்களை ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்காகவே ஏற்பட்டவை. அவை அப்படி அந்ய பரங்களாயிருக்கிறபடியால் அவைகளுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்யம் சொல்வது சரியன்று, ஆகையால், 'காமங் கள் தேவதைகளின் வழியாகப் பலத்திற்கு ஸாதநமாகின்றன' என்பதை அர்த்த வாதங்கள் ஸாதித்துக் கொடுக்கமாட்டா. ஆனால், 'விதி வாக்யத்தில் பலத்தைக் கொடுப்பது எது வென்று சொல்லப்பட வில்லையே' என்று கேட்டால், அதை அநு மானத்தால் ஏற்படுத்துகின்றோம் என்று ப்ரத்யுத்தரம் சொல்வோம். அந்த அநுமாந மாவது—'விதிவாக்யத்தில் 'ஐச்வர்யம் அடைய விரும்புகிறவன் அந்த யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்' என்று மாத்ரம் சொல்லியிருக்கின்றது. அதனால் ஐச்வர்யம் கிடைக்கின்றது என்பது நிச்சயம். ஆனால் அது எப்படி கிடைக்கின்றது என்பது அவ்விடத்தில் சொல்லப்பட வில்லை யாகையால், நாங்கள் அந்த யாகத்தால் 'அபூர்வம்' என்று ஒன்று ஜநித்து அது வழியாகப் பலம் கிடைக்கின்றது என்று அநுமானம் செய்

நத்வமதிரௌபாதாநிகீ' இத்யபி ந ஸங்கச்சதே । வித்யபே
க்ஷிதம் யாகாதே: ஃபலஸாதநத்வப்ரகாரம் வாக்யஶேஷ ஏவ
போதயதீத்யர்த: । "தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணாய நாபகுரேத" இத்யத்ர
அபகோரணநிஷேதவிதிவாக்யஶேஷே ஶதயாதநம் நிஷே

லேயே தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்வது ஸங்கதமாக மாட்டாது. விதி வாக்யத்தில் யாகம் முதலியவைகளுக்கு எவ்விதமாகப் பலம் ஸித்திக்கின்றது என்பது சொல்லப்படா விட்டாலும், அந்த விதி வாக்யத்துடன் தொடர்ந்து வரும் வாக்ய சேஷங்களில் அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவைகளைக் கொண்டு அதை அறியலாம் என்பதே சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களின் கருத்து

அப்படி நாம் அறிகின்றோம் என்பதை "தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணாய நாபகுரேத" என்னும் வாக்யத்திற் காணலாம் இந்த வாக்யத்தால் ப்ராஹ்மண அபகோரணம் (அதாவது-ப்ராஹ்மணனைக் கொல்ல ப்ரயத்நப்படுவது) நிஷேதிக்கப்படுகின்றது

கின்றோம்' என்பது தான் இந்த ஆக்ஷேபம் இவ்விடத்தில் தூஷிக்கப் படுகின்றது. தூஷண ப்ரகாரமாவது—'காம்யங்கள் தேவதைகளின் வழியாகப் பலத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கின்றன என்று பல ஸித்தியை ஸ்தாபிப்பதில் ஏதாவது அநுபபத்தி இருந்தாலன்றோ நாம் பல ஸாதந ப்ரகாரத்தைக் கண்டு பிடிக்க அநுமாநத்தைத் தேடிப் போக வேண்டும். அவ்வித அநுபபத்தி இவ்விடத்தில் ஒன்று மில்லை. வாக்ய சேஷமே பல ஸாதந ப்ரகாரத்தை நன்றாகப் போதிக்கின்றது. அது அப்படிப் போதிக்க ஸமர்த்த மென்பதை எல்லாரும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் "தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணாய நாபகுரேத' என்னும் வாக்யத்தில் அதைக் காணலாம் விதியால் அபேக்ஷிக்கப் படுவது வாக்ய சேஷத்தால் கிடைக்கும் பொழுது, அதைப் பரித்யாகம் செய்து அப்ரஸித்தமான மற்றொன்றைப் புதிதாகக் கல்பிப்பது அயுக்த மன்றோ?' என்பதுதான்

ஔபாதாநிகீ—'உபாதாநம்' என்னும் ப்ரமாணத்தால் ஸித்தமானதை இந்தப் பதம் குறிக்கின்றது. 'உபாதாநம்' என்னும் ப்ரமாணம் 'அர்த்தாபத்தி' என்னும் ப்ரமாணத்தைப் போல ஒருவித அநுமாநமே ஆகும். 'தேவதத்தன் புஷ்டனாக இருக்கிறான்; ஆனால் அவன் பகலில் போஜநம் செய்கிறதே இல்லை' என்று சொல்லுமிடத்தில், போஜநமின்றிக்கு ஒருவன் புஷ்டனாக இருப்பது ஸாத்யமில்லை யாதலால் 'தேவதத்தன் இரவில் போஜநம் செய்கிறான்' என்பது அநுமாநத்தால் ஸாதிக்கப் படுகின்றது. இதை 'அர்த்தாபத்தி' ப்ரமாணம் என்று சொல்வார்கள். இதைப் போன்றதே 'உபாதாநம்' என்னும் ப்ரமாணமும். 'ஐச்வர்யத்தை அடைய விரும்புகிறவன் வாயுவைக் குறித்து யாகம் செய்தல் வேண்டும்' என்று சொல்லுமிடத்தில், க்ஷணமாத்ரம் இருக்கும் யாகம் அந்தப் பலத்தை ஸாக்ஷாத்தாக ஸாதித்துக் கொடுக்க அசக்தமாதலால் 'அந்தப் பலத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பது மற்றொன்றின் வழியாகவே இருத்தல் வேண்டும்' என்பது அநுமாநத்தால் ஸாதிக்கப் படக்கூடும். இப்படி அநுமானிப்பதை 'உபாதாந ப்ரமாணம்' என்று சொல்வார்கள். ஔஹிஹிதாவயவ ஸாநுமாநவ்ருத்தி, ஔஹியார்தாவயவஸாந்நவாதாநம்' என்று இவை இரண்டுக்கும் ஸ்வல்ப வாசி உண்டு. அதை ஸூக்ஷ்மமாக அறியவேண்டும்.

யஸ்யாபகோரணஸ்ய ஶதயாதநாஸாதநத்வம் நிஷேதவித்யந்வயீதி ஹி ஸ்வீக்ரியதே । அத்ர வதந்தி: காமிந: கர்தவ்யதயா விஹிதஸ்ய யாகாதே: ஸ்வர்காதிஸாதநத்வப்ரகாரம் வாக்யஶேஷாவகதமநாத்ருத்ய கிமித்யவதாநேந யாகாதே: ஸ்வ

அப்படி அபகோரணம் செய்தால் அதனால் என்ன விளைகின்றது என்பது அந்த வாக்யத்திற் சொல்லப்படவில்லை. அப்படிச் சொல்லப்படாமல் இருப்பதை அந்த வாக்யத்துடன் தொடர்ந்து வரும் "ஶதேந யாதயேத்" [அப்படி அபகோரணம் செய்பவனை சதயாதனை என்னும் தண்டனைக்கு உட்படுத்தல் வேண்டும்] என்னும் வாக்ய சேஷத்திலிருந்தே நாம் எடுத்துக் கொள்ளுகிறோமன்றோ? இந்த வாக்ய சேஷத்தால் சொல்லப்படும் தண்டனையாகிற ஸாத்யத்திற்கு விதி வாக்யத்தில் நிஷேதிக்கப்படும் அபகோரணம் ஸாதநமாகி அந்த இரண்டு வாக்யங்களிலும் சொல்லப்படும் விஷயங்களுக்கு பரஸ்பரம் ஸாத்ய ஸாதந ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறபடியால் அந்த வாக்ய சேஷத்திற்கு நாம் ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்ய முண்டென்றும் அங்கீகரிக்கிறோம். இது நிஷேத விதிபரமான வாக்யம் 'வாயவ்யம்' இத்யாதி வாக்யமோ வென்றால் ஒரு கர்மத்தைச்செய்யச் சொல்லி விதிக்கும் வாக்யம் நிஷேத விதிபரமான வாக்ய விஷயத்திலேயே வாக்ய சேஷத்திற்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்யத்தை ஒத்துக்கொள்கையில், கர்த்தவ்யமென்று (அதாவது-செய்யப்பட வேண்டுமென்று) விதிக்கும் "வாயவ்யம்" என்னும் வாக்ய விஷயத்தில் அதன் வாக்ய சேஷத்திற்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்யத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமல் அதை அநாதரித்து, ஏன் அநுமானத்தைத் தேடிப்போய் அந்த

'ப்ராஹ்மணாய நாவகுரேத்' இந்த வாக்யம் இதற்கு முன் 358-வது பக்கத்தில் உதாஹரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. அவ்விடத்தில் இதன் விவரணத்தைக் காணலாம் 'ப்ராஹ்மணனுக்கு எவன் அபகோரணம் செய்கிறானோ அவன் 'சதயாதனை' என்னும் தண்டனையால் தண்டிக்கக்கடவன்' என்பதிலிருந்து, 'சதயாதனையாகிற ஸாத்யத்திற்கு அபகோரணம் ஸாதநம்' என்பது ஏற்படுகின்றது. இந்த ஸாத்ய ஸாதந ஸம்பந்தத்தால் அபகோரண நிஷேத விதிக்கு இந்த அர்த்தவாதம் உபயோகப் படுகின்றது என்பதை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு, சதயாதனையைச் சொல்லும் அர்த்த வாத வாக்யத்திற்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்யம் எல்லாராலும் ஒத்துக் கொள்ளப் படுகின்றது அது போல பரகருத்திலும் ஏன் செய்யக்கூடாது? என்பது தான் கேள்வி

அத்ர வதந்தி:—'ந ப்ராஹ்மணாய நாவகுரேத்' என்னும் வாக்ய விஷயத்தில் காட்டிலும் 'வாயவ்யம்' இத்யாதி வாக்ய விஷயத்தில், அர்த்த வாதத்திற்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்யத்தை ஒத்துக் கொள்வதற்கு அதிக பலமான காரணமொன்றுண்டு என்பது இதனால் சொல்லப்படுகின்றது 'ப்ராஹ்மணாய நாவகுரேத்' என்னும் வாக்யம் 'இதைச் செய்யக்கூடாது' என்று நிஷேதிக்கின்றது; 'வாயவ்யம்' இத்யாதியான வாக்யம் 'இதைச் செய்' என்று விதிக்கின்றது. விதேய விரோதி விஷயத்திலேயே நாம் இம்மாதிரி பல ஸாதநத்வத்தை ஸ்தாபிக்கையில் ஸாக்ஷாத் விதேய விஷயத்தில் இம்மாதிரி பல ஸாதநத்வத்தை ஸ்தாபிப்பது கைமுதிக ந்யாய ஸித்தமன்றோ என்பது கருத்து. இது அதைக் காட்டிலும் அந்தரங்க

ஸாதநத்வம் வ்யுத்பாத்யதே? ‘ஹிரண்யநிதிமிவாகேஹ நிதாய யாசதே கோத்ரவ்யாதிமாத்ம: க்ருபணம் ஜந:’ இதி ந்யாயேந, ததிதம் த்ருஷ்டாந்தோபாதாநம் ப்ரதிபாதி | பூதார்த்தஸாதநத்வேபி நாத்யந்தத்ருஷ்டோதாஹரணம் | வேதவிதாம் அநுஷ்டேய விஹிதம் கர்மாகர்மவர்ஜ்ஜிதா

அநுமாந ஸஹாயததால் ‘அந்த விதி வாகயததில் விதிககப்படும யாகத்திற்கும் பலஸாதநத்வமுண்டு’ என்பதைக கல்பிகக வேண்டும்? ‘வீட்டுககுள ஹிரண்யநிதி புதைத்து வைக்கப்பட்டிருக்க, அதை அநாதரித்து ஒரு லுப்தன ஒரு கருபணனிடம் அல்ப தரவ்யத்தை யாசிக்கப் போகிறுன்’ எனனும் லோகோகதி ஒன்று வழங்கி வருகின்றது. அந்த உக்தி போலவே இருககினறது நீஙகள் செய்யும காரியம மேலும ப்ரகருதமான “தவஸாஜ” இத்யாதியான ச்ருதியில் சொல்லப்படும் ‘சதயாதனை’ எனனும் தண்டனையாகிற பலததிறகு, அபகோரணம் ஸாதநம் என்பது, நீஙகள கலபிக்கும் ‘அத்ருஷ்டம’ எனனும் அபூாவததின் வாயிலாக ஏறபடவில்லை ச்ருதிகளால விதிககப்படும காமங்களைச் சரிவரச் செய்பவாகளை அநுகாஹிததும், விஹித காமஙகளை அநுஷ்டியாமல் நிஷித காமஙகளை அநுஷ்டிப்பவாகளை நிகாஹிததும்,பரம புருஷனுகிற பகவானே, ஸகல ஸுகஙகளையும் துககங்களையும அவரவாகளுக்குக் கொடுககினறுனன்

கம் என்பது குறிப்பு.

ஹிரண்யநிதி — இது ஒரு லோகோகதி. இவ்விடததில ‘நிதி’ [புதையல்] என்று மாத்ரம் சொல்லாமல், ‘ஹிரண்யநிதி’ எனனும் பததைத ஒரு விசேஷ அபிப்ராயததைத திருவுள்ளததில வைததுக கொணடே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா ப்ரயோகம் செய்திருக்கிறுா. பரகருததததில, ‘ஸகல காமஙகளுககும் பல ப்ரதாதா பரம புருஷன்’ என்பதன்றே ஸதாபிககப படுகினறது? அநதப் பரம புருஷனைப்பற்றிய உகதிகள புதையல் போல ச்ருதி வாகயங்களில் ஏராளமாகக் கிடகக, அதை அநாதரித்து ‘அபூாவம்’ என்று ஒரு அசேதநத்தைப் பல ப்ரதாதாவாகச் சொலவது, உளளே புதையல் கிடககையில வெளியில் ஒரு கருபணனிடம் அலப தரவயததிற்காக யாசிப்பது போல இருககினறது எனபது விவகஷிதம் பரம புருஷனுக்கு த்ருஷ்டாநதமாகக கேவல நிதியைச் சொல்வதைக காட்டிலும் ஹிரணய நிதியைச் சொல்வதே ரஸவததாக இருக்கின்ற தன்றே? ச்ருதியும் “ யதா ஹிரண்யநிதிம் நிகூடம் ” இத்யாதியானச் சாநதோகய வாகயததில ஹிரண்ய நிதியையே பகவானுககு தருஷ்டாநதமாகக கூறியிருககின்றது.

பூதார்த்தஸாதநா — இவவிடததில் “வாயவ்யம்” இதயாதியான வாகயத்தில் காணப்படும் அர்த்த வாதத்திறகு ஸ்வாாததததில தாதபாயம் உண்டு என்பதை ஸ்தாபிப்பதற்காக “தவஸாஜோஹணாய” இத்யாதியான வாகயம் உதாஹரணமாக உதாஹரிககப் பட்டது. இப்போழுது, ‘ இந்த உதாஹரண வாகயததில் அபகோரணததிற்கும் சதயாதனைககும் ஸாதய ஸாதந பாவமானது ஒரு தேவதை வழியாக ஏற்படுகின்றது என்று நாங்கள் ஒததுக கொண்டாலன்றோ அதை உதாஹரணமாகக் கூறலாம் ? நாங்கள் அப்படி ஒததுக கொள்ளாமல, அபூாவததையே கல்பித்து அந்த அபூாவததின் வழியாகவே அநத ஸாத்ய ஸாதந பாவம் ஏறபடுகின்றது என்று சொல்

நிந்திதாநி ச காரயத: ஸர்வாணி ஸாதூநி ஸாதுகாரிணி ச ஸர்வ ப்ரசாஸநாநுக்ரஹநிக்ரஹாப்யாமேவ பவந்தி ।

“ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி” “அத ஸோऽபயம் கதோ பவதி” “அத தஸ்ய பயம் பவதி” “பீஷாऽஸ்மாத்வாத: பவதே, பீஷோதேதி ஸூர்ய:, பீஷாऽஸ்மாதக்நிச்சேந்த்ரச்ச, ம்ருத்யுர்தாவதி பஞ்சம இதி” “ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்கி ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டத:, ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்கி ததத: மநுஷ்யா: ப்ரசம்ஸந்தி யஜமாநம் தேவா தர்வீம் பிதரோऽந்வாயத்தா:”

இத்யாத்யநேகவிதா: ச்ருதயஸ்ஸந்தி । யதோக்தம் த்ரமிடபாஷ்யே

“தஸ்யாஜ்ஞயா தாவதி வாயு:, நத்ய: ஸ்ரவந்தி, தேந ச

ரோ? அப்படி அவனே அத்தப்பலன்களை எல்லாம் கொடுக்கிறானென்று “ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி” என்பது முதலான அநேக விதங்களான ச்ருதி வாக்யங்களை

லுகிறோம்’ என்னும் ஒரு ஆக்ஷேபத்தைச் சங்கித்துக்கொண்டு அதற்கு ஸமாதானம் கூறுகிறார். அந்த ஸமாதானம் என்னவென்றால்—நிந்திதங்களான கர்மங்களைச் செய்பவனைப் பகவானே நிக்ரஹிக்கிறானென்றும் அவனுக்குத் துக்கங்களை ஸங்கல்பிக்கிறானென்றும் ச்ருதிகளே சொல்லுகின்றன. அது அப்படி ச்ரௌதமாகையால், அதை அநாதரித்து வேறு கல்பனை செய்வது ந்யாய விருத்தம்’ என்பதுதான்.

“ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி ..” [தை.] இது முதலான ச்ருதி வாக்யங்கள், ‘பகவானே, புண்ய பாப ரூபங்களான கர்மங்களுக்குப் பலம் கொடுக்கிறான்’ என்பதை நிரூபிப்பதற்காகக் கூறப்படுகின்றன. இந்த வாக்யத்தின் பொருள், ‘இவனே (இந்தப் பகவானே) ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கிறான்’ ‘ஆநந்தயாதி’ என்பது ‘ஆநந்தயதி’ என்னும் லௌகிக வார்த்தையின் வைதிக ரூபம்

“அத ஸோऽபயம் கதோ பவதி” [தை.]—(பரமாத்ம த்யானத்தில் எப்பொழுது நிரந்தர ஸ்ம்ருதி நிஷ்டையை அடைகிறானோ) அப்பொழுது அவனை விட்டு பயமெல்லாம் போய்விடுகின்றது. “அத தஸ்ய பயம் பவதி”—(எப்பொழுது அந்த த்யானத்திற்கு விச்சேதம் ஏற்படுகின்றதோ) அப்பொழுது அவனுக்கு ஸகல பயமும் உண்டாகின்றது

பீஷா—[தை.] இந்தப் பகவானுக்குப் பயந்தே வாயு வீசுகின்றது, ஸூர்யன் உதயமாகின்றது; அக்நி இந்த்ரன் யமன் எல்லாரும் அவனுக்கு பயந்தே தம் தம் கார்யங்களில் ப்ரவர்த்திக்கிறார்கள்

ஏதஸ்ய வா—[ப்ரு.] இந்தப் பகவானுடைய ஆஜ்ஞைக்கு உட்பட்டே ஸூர்ய சந்த்ரர்கள் தம் தம ஸ்தானத்தில் தரிக்கப் பட்டவர்களாய் நிற்கிறார்கள். இந்தப் பகவானுடைய ஆஜ்ஞையை நிமித்தமாகக் கொண்டு தானம் செய்பவர்களை அவர்களுக்கு ப்ரவணராயிருக்கும் மநுஷ்யர்களும், யாகம் பண்ணுகிறவர்களைத் தேவர்களும் பித்ரு கர்மம் செய்பவர்களைப் பிதருக்களும் புகழ்ந்து பேசுகிறார்கள். ‘ப்ரசாஸநே ததத: அந்வாயத்தா மநுஷ்யா: ப்ரசம்ஸந்தி, ப்ரசாஸநே யஜமாநம்

க்ருத்ஸ்நஶரீரேண ஜ்ஞாநாஶ்ரயா: ஸர்வே ஏவ ஶேஷிவஶவர்த்திந: குர்வந்தி"

'தத்த்வஜ்ஞநிஶ்சயேந ஹி தே லோகா ந ப்ரவர்த்தந்தே, ந ஸ்பந்தந்தி। ஸ்வஶாஸநாநுவர்த்திநம் ஜ்ஞாத்வா காருண்யாத் ஸ பகவாந் வர்த்தயேத ஶ்ரேயாந்து கர்த்தக்ஷ:"

இதி। பரமபுருஷயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநபூர்வக தது பாஸநாதி விஹிதகர்மாநுஷ்டாயிநஸ் தத்ப்ரஸாதாத் தத்ப்ராப்தி பர்யந்தாநி ஸர்வாண்யபி ஸுகாநி பவந்தி। தஜ்ஜ்ஞாநபூர்வகம் ததுபாஸநாதி விஹிதம் கர்மாகுர்வதோ நிஷித்தாநி ச குர்வதஸ் தந்நிக்ரஹாதேவ தத்ப்ராப்திவிபர்யய அபரிமித து:காநி பயம் ச பவந்தி। யதோக்தம் பகவதா

"நியதம் குரு கர்ம த்வம் கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண:" [III-8

இத்யாதிநா க்ருத்ஸ்நம் கர்ம ஜ்ஞாநபூர்வகமநுஷ்டேயம் விதாய,

"மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்ந்யஸ்ய" [III—30.

இதி ஸர்வஸ்ய கர்மண: ஸ்வாராதநதாம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஸ்வநியாம்யதாம் ச ப்ரதிபாத்ய

சொல்லவில்லையா? த்ரமிட பாஷ்யத்திலும், 'அந்தப் பகவானுடைய கட்டளைக்கு அடங்கி வாயு எப்பொழுதும் ஓடிக்கொண்டே இருக்கின்றது; நதிகள் ப்ரவஹிக்கின்றன, ஸமுத்ரங்கள் மதம் பிடித்த ஆடுகள் போல அவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் எல்லைக்கு உட்பட்டே எழும்புகின்றன' என்றும், 'அவனுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு அடங்கியே இந்த லோகங்களெல்லாம் நழுவி விழாமலும் வெடித்து விடாமலும் இருக்கின்றன ஸர்வஜ்ஞனாகவும் கர்மங்களில் ஸமர்த்தனாகவுமிருக்கும் அந்தப் பகவானே, தனது கட்டளைப்படி நடக்கிறவனை அறிந்து, தனது க்ருபையாலே அவனுக்கு ச்ரேயஸ்ஸைக் கொடுக்கிறான்' என்றும் இந்த விஷயமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பரம புருஷனை உள்ளபடி அறிந்து, அவனால் விதிக்கப்பட்டுள்ள உபாஸநம் முதலிய கர்மங்களைச் சரிவர அநுஷ்டிக்கிறவர்களுக்கு, அவனுடைய அநுக்ரஹத்தாலேயே, அவனை அடைவது வரையிலான ஸகல ஸுகங்களும் அபயமும் அவரவர்களுடைய அதிகாரத்திற்குத் தகுந்தபடி ஸம்பவிக்கின்றன; அப்படி விஹித கர்மங்களைச் செய்யாமலும் நிஷித்த கர்மங்களைச் செய்து கொண்டும் வர்த்திக்குமவர்களுக்கு, அவனுடைய நிக்ரஹத்தாலேயே, அவனை அடையாமலிருப்பதுடன் அளவற்ற துக்கங்களும் பயமும் நேருகின்றன பகவான், தனது கீதையில், 'நீ உனக்கு ஸ்வபாவத்தால் ஏற்பட்டுள்ள கர்மங்களைச்செய். அப்படிச் செய்வதானது, கேவலம் ஜ்ஞானத்துடன் மாத்ரம் இருப்பதைக் காட்டிலும் ச்லாக்யமன்றோ?' என்பது முதலிய வாக்யங்களால், ஜ்ஞானத்துடன் கூடினவர்களாக இருக்கும் எல்லாரும் அவரவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கர்மங்களைச்செய்ய வேண்டுமென்று விதித்து, 'ஸகல கர்மங்களையும் என்னிடம் அர்ப்பணம் செய்' என்னும் வாக்யத்தால், கர்மங்களெல்லாம் தன்னுடைய ஆராதந ரூபங்களென்றும் ஆத்மாக்களெல்லாம் தன்னுடைய நியமநத்திற்கு உட்பட்டவையென்

'தேவா: ஸ்ரவந்தி, ப்ரஶாஸநே தவேதம் விசரா: ஸ்ரவந்தி' என்பது

“𑌯𑍇 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌨𑍁𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌾𑌃 ।
𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌨𑌸𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 ॥
𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑌦𑌭𑍍𑌯𑌸𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌮𑍍 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 ॥ ”

(III—32—33)

𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌖𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌮𑍁𑌖𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌆𑌸𑍁𑌰𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍀𑌨𑍍 𑌉𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌧𑌮𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌮𑌾𑌹 —

“𑌤𑌾𑌨𑌹𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌰𑌾𑌧𑌮𑌾𑌨𑍍 ।
𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌾𑌮𑍍𑌯𑌜𑌸𑍍𑌰𑌮𑌶𑍁𑌭𑌾𑌨𑌾𑌸𑍁𑌰𑍀𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌷𑍁 ॥
𑌆𑌸𑍁𑌰𑍀𑌂 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌮𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌮𑍂𑌢𑌾 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿 ।

றும் சொல்லி, பிறகு ‘ எவர்கள் இந்த என்னுடைய மதத்தைத் தவறாது அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, எவர்கள் அப்படி அநுஷ்டியாவிட்டாலும் இந்தச் சாஸ்த்ரார்த்தத்தில் ச்ரத்தையுடன் கூடினவர்களாய் இருக்கிறார்களோ, எவர்கள் அப்படி ச்ரத்தையை உடைத்தாயிரா விட்டாலும் அந்த அர்த்தத்தில் அஸூயையற்றிருக்கிறார்களோ, இவர்களெல்லாரும் கர்மங்களிலிருந்து விடப்படுகிறார்கள்; எவர்கள் இந்த மதத்தை அநுஷ்டிக்கவில்லையோ, ச்ரத்தையையும் உடைத்தாயிருக்கவில்லையோ, அஸூயை செய்யாமலும் இருக்கவில்லையோ, அவர்கள், ஜ்ஞானங்களெல்லாவற்றிலும் விசேஷித்த மோஹத்தை அடைந்தவர்களாய், புருஷார்த்தத்திற்கு அயோக்யர்களாய், வஸ்துக்களின் உள்ளபடியான ஜ்ஞானமற்றிருக்கிற படியால் சேதஸ்ஸற்றவர்களென்று சொல்லத்தகுந்தவர்களாய் இருக்கிறார்களென்று அறி’ என்று தனது கட்டளைப்படி அநுஷ்டிப்பவர்களைப் புகழ்ந்தும் அப்படி அநுஷ்டியாதவர்களை நிந்தித்தும், மறுபடியும், தனது கட்டளைகளுக்கு மீறி நடப்பவர்கள் ஆஸுர ப்ரக்ருதியை உடையவர்களென்று சொல்லி அவர்கள் தாழ்ந்த கதியையே அடைகிறார்களென்றும் சொல்லுகிறார்—‘எவர்கள் என்னிடம் த்வேஷத்தைச் செய்கிறார்களோ அந்த க்ரூர அசுபர்களான நராதமர்களை, ஸம்ஸாரங்களில் தள்ளுகிறேன்; அதிலும் எனக்கு அநுகூலமாயிராத ஜந்மங்களிலேயே போடுகிறேன். அவர்கள் அப்படிப்பட்ட ஜந்மத்தை அடைந்து, மறுபடியும் ஒவ்வொரு ஜந்மத்திலும்

அந்வயம். ‘ தாவீ ’ என்பது பைத்ருக கர்மங்களுக்கு உபலக்ஷணமாக ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤 𑌵𑍇𑌷𑌾𑌞𑌾𑌨𑌾𑌂... பூர்வ மீமாம்ஸையில் தேவதாதிகரணம் என்று ஒரு அதிகரணமுண்டு. அதில் கர்மமே, தேவதை ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமலே, பலத்தைக் கொடுக்கின்றது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது அப்படிச் சொல்லியிருக்கையில், நாம் எப்படி தேவதை வாயிலாகவே பலம் கிடைக்கின்றது என்று சொல்லக்கூடுமே ? என்று மீமாம்ஸகர்கள் கேட்கலாம். இதற்கு ஸமாதானமாவது— ‘ அப்படிச் சொல்வது வேதத்திற்கு விருத்தம். ஆகையால் அந்தச் சொற்களை அதிவாதங்களென்றே சொல்லவேண்டும் ஸாமாந்ய ஜநங்களுக்கு [அதாவது—வேதார்த்தம் படியாதவர்களுக்கு] கர்மங்களில் ச்ரத்தாதிக்யம் உண்டாவதற்காகவே அம்மாதிரி அதிவாதங்கள் ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கின்றனவே தவிர, தேவதை ஒன்றையும் அபேக்ஷி

மாமப்ராப்யைவ கௌந்தேய ததோ யாந்த்யதமாம் கதிம்॥"
இதி। (XV—19, 20

"ஸர்வகர்மாண்யபி ஸதா குர்வாணோ மத்வ்யபாஶ்ரய: ।
மத்ப்ரஸாதாதவாப்நோதி ஶாஶ்வதம் பதமவ்யயம்॥" XVIII—56

இதி ச ஸ்வாஜ்ஞாநுவர்திநாம் ஶாஶ்வதம் பதம் ப்ராஹ । அதஶ்ச வேதாந்தாநாம் கர்மண்யஶ்ரத்தா மாபூதிதி தேவதாதிகரணே அதிவாதா: க்ருதா:, கர்மஸ்வேவ யதா ஶ்ரத்தா ஸ்யாதிதி । ஸர்வமேகம் ஶாஸ்த்ரமிதி ஹி வேதவித்ஸித்தாந்த: ।

இதி வ்யுத்பத்த்யபாவவாத நிராஸ:

விபரீதஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றவர்களாய் என்னை ஒருபொழுதும் அடையாமலே அநந்த ஜந்மங்களிலிருந்து இன்னும் கீழ்ப்பட்ட கதியையே அடைகிறார்கள்'. 'எவன் ஸகல கர்மங்களையும், 'நானே அவைகளைச் செய்விக்கிறேன்' என்னும் அநுஸந்தாநத்துடன் எப்பொழுதும் செய்து கொண்டு வருகிறானோ, அவன் என்னுடைய அநுக்ரஹத்தால் சாச்வதமான என்னைப் பரிபூர்ணமாக அடைகிறான்' என்று, தனது கட்டளைக்கு உட்பட்டு நடக்குமவர்களுக்குத் தன்னுடைய சாச்வத ப்ராப்தி கிடைக்கின்றதென்றும் சொல்லியிருக்கிறான். பூர்வ மீமாம்ஸையில் தேவதாதிகரணத்தில் காம்யமே பலத்தைக் கொடுக்கின்றது என்று சொல்லியிருப்பதெல்லாம் அதிவாதங்களே. 'வேதாந்தம் அறியாதவர்கள் கர்மங்களில் ச்ரத்தையை இழக்கக்கூடாது, அவைகளிலேயே அவர்களுக்கு ச்ரத்தை அவச்யம் இருத்தல் வேண்டும்' என்றே அம்மாதிரி அதிவாதங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பூர்வ மீமாம்ஸை உத்தர மீமாம்ஸை இவை இரண்டும் ஒரு சாஸ்த்ரமே என்று வேதம் அறிந்தவர்கள் ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்களன்றோ?

வ்யுத்பத்த்யபாவ வாதத்தின் நிராஸம்

முற்றிற்று.

யாமலே அந்தக் காம்யங்களே பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவை என்பது அந்த வாக்யங்களின் தாத்பர்யமன்று ' என்பதே.

ஸர்வமேகம் ஶாஸ்த்ரம்—கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி ஏன் நிர்வாஹம் செய்யவேண்டுமென்பதற்கு, இந்த வாக்யம் காரணம் சொல்லுகின்றது. அந்த தேவதாதிகரணத்தில் சொல்லப் பட்டிருப்பதை உள்ளபடி எடுத்துக்கொண்டால் அது வேதத்திற்கு விருத்தமாக இருக்கும். வேதத்தின் அர்த்தத்தைச் சரிவர அறிந்தவர்களோ, பூர்வ மீமாம்ஸையும் உத்தர மீமாம்ஸையும் ஒரு சாஸ்த்ரமே என்று ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்கள். பரஸ்பரம் விருத்தமாக இருப்பவை ஒரு சாஸ்த்ரமாகச் சொல்லப்பட மாட்டாவாகையால் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் விரோதமில்லையென்றே சொல்லவேண்டும். அப்படி விரோதமில்லை என்று சொல்வதற்கு நாம் கீழ் விவரித்திருப்பது போலத் தாத்பர்யம் கல்பித்து நிர்வாஹம் செய்வதே மார்க்கம்; ஆகையால் தான் அம்மாதிரி நிர்வாஹம் செய்கின்றோம் ' என்பதுதான்.

வ்யுத்பத்த்யபாவவாத நிரஸநம்

முற்றிற்று

ஸ்ரீ:

𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌨𑌮𑍍

𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌪𑌰𑌿

ஸ்ரீ:

நித்ய விபூதி ஸமர்த்தநம்

𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯—பர ப்ரஹ்மமாகிற அந்த நாராயணனுக்கு, ஒரு வித அள

ஸ்ரீ:

நித்ய விபூதி ஸமர்த்தநம்

𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯—இது வரையில், 'ஸித்தங்களான வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் சப்தங்கள் எவ்வித அர்த்தத்தையும் போதிக்க மாட்டா' என்னும் ப்ராபாகர மதம் கண்டிக்கப் பட்டது. இப்படி ப்ராபாகர மதத்தைக் கண்டிப்பது எல்லா வேதாந்திகளுக்கும் அபிமதமே. இனி மற்றை வேதாந்திகளுக்கு அநபிமதமாயும் விசிஷ்டாத்வைத வேதாந்திகளால் மாத்ரம் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதாயுமிருக்கும் 'நித்ய விபூதி' என்று சொல்லப்படும் விபூதி விசேஷத்தை ஸ்தாபிக்கிறார். முதலில், 'அந்த நித்ய விபூதியில் இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் முதலியவைகள் ப்ராமாணிகங்கள்' என்பதை நிரூபிப்பதற்காகப் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் அதன் குணங்கள் இந்த லீலா விபூதிகள் இவை மூன்றும் த்ருஷ்டாந்தமாக உதாஹரிக்கப் படுகின்றன. ச்ருதி ப்ரமாணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு இந்த மூன்றையும் ப்ராமாணிகமென்று நாம் ஒத்துக் கொள்வது போல, அந்த ச்ருதி ப்ரமாணத்தைக் கொண்டே நித்ய விபூதியையும் ப்ராமாணிகமென்று ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பது கருத்து.

ஒருவனுடைய ஆளுகைக்கு உட்பட்டவை யெல்லாம் அவனுடைய விபூதி என்று சொல்லப்படும். அம்மாதிரி ஈச்வரனுக்கு இரண்டு விபூதிகள் உண்டு என்பது விசிஷ்டாத்வைதிகளின் கொள்கை. அவைகளுள் ஒன்று, ஸம்ஸாரிகளான ஜீவன்கள் ஸம்ஸரிக்கும் இந்த ப்ரபஞ்சம். இதற்கு லீலா விபூதி யென்று பெயர். இதில் இருக்கும் ஜீவன்களெல்லாரும் கர்ம பரவசர்கள்; இதில் காணப்படும் அசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் 'ப்ருக்ருதி' என்று சொல்லப்படும் தத்வத்தின் விகாரங்கள் அது காரணமாக அவைகளை ப்ராக்ருத வஸ்துக்களென்று சொல்வார்கள். மற்றொரு விபூதியானது, இந்தக் கர்ம பரவசர்களான ஜீவன்களால் மோக்ஷமடைந்த பிறகு போகப்படும் லோகாந்தரம். அந்த லோகத்தில் ஒரு பொழுதும் கர்ம பந்தத்தில் அகப்படாத ஜீவன்கள் சிலரும்

𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌮𑌲𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌤𑍍, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌬𑌲𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯-
𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇𑌜𑌃𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇𑌯𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣
𑌵𑌤𑍍, 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌰𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌜𑌾𑌤𑌵𑌤𑍍,
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑍈𑌕𑌰𑍂𑌪𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪 𑌤𑌦𑍁𑌚𑌿𑌤𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿

வுக்கும் உட்படாத ஜ்ஞானம் ஆநந்தம் அமலத்வம் இவை முதலிய ஸ்வரூப நிரூபகதர்மங்கள் இருப்பன போலவும், ஜ்ஞானம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ் இவை முதலிய அளவற்றவும் எண்ணிக்கைபற்றவுமான கல்யாண குணங்கள் இருப்பன போலவும், தனது ஸங்கல்பத்தைச் சார்ந்து நிற்கும் ப்ரவ்ருத்தி முதலியவைகளை உடையனவாய் இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படும் ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் இருப்பன போலவும் வேறு சில வஸ்துக்களும் அவனுக்கு உண்டு. அவையாவன-(1) தனக்கு அநுரூபமாயும் ஏகரூபமாயுள்ள திவ்ய ரூபம் ஒன்று, (2) அந்த ரூபத்திற்குத் தகுந்த அள

இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு 'நித்யர்கள்' என்று பெயர். அந்த லோகத்தில் அசேதந வஸ்துக்களும் உண்டு. ஆனால் அவை 'ப்ரக்ருதி' என்பதன் விகாரங்களல்ல. 'சுத்த ஸத்வம்' என்று அவ்விடத்தில் ஒரு அசேதந மூண்டென்றும் அதன் விகாரங்களே அவ்விடத்தில் போக்ய வஸ்துக்களாகக் காணப்படுகின்றன வென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. அந்த வஸ்துக்கள் ப்ரக்ருதியின் விகாரங்களல்லவாதலால் அவைகளை 'அப்ராக்ருதங்கள்' என்று சொல்வது உண்டு.

ஞாநாநந்த... ஜ்ஞானம் ஆநந்தம் அமலத்வம் இவை பகவத் ஸ்வரூபத்தின் அஸாதாரண தர்மங்கள். அந்த தர்மங்களே இவ்விடத்தில் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லத்தக்கவை யாதலால், இவ்விடத்திலுள்ள 'ஸ்வரூப' என்னும் சப்தத்திற்கு 'ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்கள்' என்று பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஜ்ஞாநபல... ஜ்ஞானம் பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் சக்தி தேஜஸ் இந்த ஆறும் பகவத் குணங்களுள் ப்ரதானங்களாகையால் இவை இவ்விடத்தில் தனித்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஸௌசீல்யம் முதலிய குணங்கள் 'ப்ரப்ருதி' (முதலிய) என்னும் சப்தத்தால் க்ரஹிக்கப் படுகின்றன. ஸ்வயமாகவே எல்லாவற்றையும் எப்பொழுதும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பது ஜ்ஞானம்; அப்படி ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பட்டதைத் தரிப்பது பலம்; தரித்துக் கொள்ளப்பட்டதை அடக்கி ஆளுவது ஐச்வர்யம்; அப்படி தரித்துக் கொண்டும் நியமித்துக் கொண்டும் வருவதால் களைப்பு அடையாமல் இருப்பது வீர்யம், அகடிதங்களை ஸாதிப்பது சக்தி, அப்படி ஸாதிப்பதில் எவ்வித ஸஹாயத்தையும் அபேக்ஷியாமல் இருந்து கொண்டு ஒன்றாலும் தான் ஆக்ரமிக்கப் படாமல் தான் எல்லாவற்றையும் ஆக்ரமித்திருப்பது தேஜஸ். இவை யெல்லாம் அநவதிகமாக இருப்பதாவது—இவைகளின் மஹிமை இவ்வளவுதான் என்று சொல்ல முடியாமல் இருப்பது.

ஸ்வாபிமத... லோகத்தில் அபிமதமாயிருப்ப தெல்லாம் அநுரூபமா யிராமலும் அநுரூபமாயிருக்குமவையெல்லாம் அபிமதமா யிராமலும் இருப்பது ஸஹஜம். இந்தத் திவ்ய ரூபம் (அதாவது—திவ்ய மங்கள விக்ரஹம்) அப்படி இல்லை என்பது இதனால் சொல்லப்படுகின்றது. ஏகரூப—எல்லா அவஸ்தைகளிலும் இது மாறாமலே இருக்கின்ற படியால் ஏக ரூபம் என்று சொல்லப் படுகின்றது.

[illegible]

வற்ற மஹிமையை உடைய அப்ராக்ருத பலவகைப் பட்ட பூஷணங்கள் அநேகங்கள், (3) தனது சக்திக்குத் தகுந்தவைகளானவும் மிகவும் ஆச்சர்ய கரங்களுமான கணக்கற்றப் பலவித ஆயுத விசேஷங்கள், (4) தனக்கு அபிமதமாயும் அநுரூபமாயுமிருக்கும் ஸ்வரூபத்தையும் ரூபத்தையும் அந்த ரூபத்தின் குணங்களையும் விபவத்தையும் ஐச்வர்யம் சீலம் முதலிய அளவற்ற மஹிமையையும் உடைய லக்ஷ்மீ ஒருவள், (5) தனக்கு அநுரூபர்களும், கல்யாணங்களாயிருக்கும் ஜ்ஞானம் க்ரியை முதலிய அளவற்ற குணங்களை உடையவர்களுமானக் கணக்கற்ற பரிஜநங்களும் பரிச்சதங்களும், (6) தனக்குத் தகுந்த ஸகல போக்ய போகோபகரணங்கள் முதலிய அநந்தமான மஹாவிபவத்தை உடையவும் வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் எட்டாத ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் உடையவுமான திவ்ய ஸ்தாநம் முதலியவைகள், இவையெல்லாம் நித்யங்களென்றும்,

[illegible]... பூஷணங்கள் கல்யாணங்களாக இருப்பதாவது அவை அப்ராக்ருதங்களாக இருப்பதே.

[illegible]... லக்ஷ்மியின் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபவம், ஐச்வர்யம் முதலிய மஹிமை இந்த ஐந்தும் பகவானுக்கு அத்யந்தம் அபிமதங்கள், அத்யந்தம் அநுரூபங்கள் ஐச்வர்யம் சீலம் முதலியவை ஸ்வரூபத்தின் குணங்களைக் குறிக்கின்றன: 'குணம்' என்பது ஸௌந்தர்யம் முதலிய விக்ரஹ குணத்தைக் குறிக்கின்றது. லக்ஷ்மியின் ஸ்வரூபம் பகவானுக்கு அநுரூப மென்பது

"[illegible]"

[விஷ்ணு எப்படி ஸர்வ வ்யாபியோ அப்படியே லக்ஷ்மியும்] என்னும் வாக்யத்தால் விளங்கும் '[illegible]' என்பது லக்ஷ்மியையே குறிக்கின்றது

[illegible]—இவ்விடத்தில 'க்ரியை' என்னும் பதம் பகவானுக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யத்தைக் குறிக்கின்றது அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநா முதலியவர்களைப் பரிஜநமென்னும் பதமும், களாசிகை முதலியவர்களைப் பரிச்சத மென்னும் பதமும் குறிக்கின்றன.

[illegible]... இவ்விடத்தில் '[illegible]' என்னும் பதத்தால் மாலை சந்தநம் முதலியவைகளும், '[illegible]' என்னும் பதத்தால் போக்ய வஸ்துக்களின் விநியோகத்திற்கு ஸாதநங்களாயிருக்கும் பதார்த்தங்களும் சொல்லப்படுகின்றன.

இந்த வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை ஸ்ரீ பாஷ்யகாருடைய சரணாகதி கத்யத்தின் பாஷ்யத்தில் விஸ்தாரமாகக் காணலாம்.

[illegible]... இவையெல்லாம் தோஷமற்றிருப்பதாவது—துக்க லேசத்தின் ஸம்பந்தத்தையும் அடையாமல் இருப்பதே.

"𑌵𑍇𑌦𑌾𑌹𑌮𑍇𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍 - 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍"

"𑌸 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 - 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑌪𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌮𑍇𑌵𑌮𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀"

"𑌸 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌃-𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌃-𑌅𑌮𑍃𑌤𑍋 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌃"

['𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌨 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃]

"𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌨𑌿𑌮𑍇𑌷𑌾 𑌜𑌜𑍍𑌞𑌿𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌦𑌧𑌿"

['𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃]

"𑌨𑍀𑌲𑌤𑍋𑌯𑌦𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌲𑍍𑌲𑍇𑌖𑍇𑌵 𑌭𑌾𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾"

நிரத்துஷ்டங்களென்றும் சொல்லும் ச்ருதி வாக்யங்கள் ஆயிரக்கணக்காக இருக்கின்றன.

'ஸூர்யனுடைய வர்ணம் போன்ற வர்ணத்தை உடைய இந்த மஹா புருஷனை நான் அறிவேன்; அவன் தமஸ்ஸாகிற ப்ரக்ருதிக்கு அப்புறத்தில் இருக்கிறான்'.

'ஸூர்யனுடைய உள்ளில் ஸ்வர்ண மயமாகத் தென்படுகிறான் இந்தப் புருஷன்; அவனுடைய கண்கள், ஸூர்யனால் மலரப் பெற்றுள்ள தாமரைப் புஷ்பம் போன்றவை'

'ஹ்ருதயத்தின் உள்ளில் யாதொரு ஆகாச முண்டோ, அதில், இந்தப் புருஷன் இருக்கிறான். அவன் விசுத்தமான மனஸ்ஸாலே மாத்ரம் க்ரஹிக்கத்தகுந்தவன். அவன் அம்ருதன், ஸ்வர்ணம் போன்றவன்'

[இதில் இருக்கும் 'மநோமய' எனனும் சப்தத்திற்கு, 'சுத்தமான மனஸ்ஸாலேயே க்ரஹிக்கத் தகுந்தவன்' என்பது பொருள்].

'மின்னல் போன்ற ப்ரகாசத்தை உடைய இந்தப் புருஷனிட மிருந்தே ஸகல நிமிஷங்களும் உண்டாயின'

[𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌤𑍍, என்பதற்கு 'மின்னல் வர்ணத்தை உடைய புருஷன்' என்பது பொருள்].

'நீலமான மேகத்தை நடுவில் உடைய மின்னல் கொடிபோல ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும்'

𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑌃... ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதிகள், உபப்ருஹ்மணங்களுக்கு மூலமாயிருக்கும் ச்ருதிகள் இவையெல்லாம் இங்கு விவக்ஷிதம்.

𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯.—இவ்விடத்தில் '𑌮𑌯𑌟𑍍' என்னும் ப்ரத்யயத்தால் சொல்லப்படும் 'ப்ராசுர்யம்' என்னும் அர்த்தம், ஸம்பந்தத்தைக் குறிக்கின்றது. 'மனஸ் க்ரஹிக்கிற வஸ்து, பரமாத்மா க்ரஹிக்கப்படும் வஸ்து' என்னும் க்ராஹ்ய க்ராஹக ஸம்பந்தம் விவக்ஷிதம்.

𑌨𑍀𑌲𑌤𑍋𑌯𑌦𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾—'𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌨𑍀𑌲𑌤𑍋𑌯𑌦𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃' என்று பஹுவ்ரீஹி செய்யவேண்டும். பதங்கள் மாறி விழுந்திருப்பது வேத வாக்யமானதால். முன் பின் வாக்யங்கள் இம்மாதிரி அர்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கிறபடியால் இம்மாதிரி அர்த்தம் கொள்ளப்படுகின்றது ('𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌶𑌿𑌖𑌾' [அந்த ஸுஷிரத்தின் நடுவில் ஒரு அக்நி சிகை இருக்கின்றது] என்பது முன் வாக்யம்

[‘நீலதோயத3மத்4யஸ்தா2’ இதி மத்4யஸ்த2நீலதோயதா3 வித்3யுல்லேகே2வ பா4ஸ்வரா| ஸேயம் த3ஹரபுண்ட3ரீகமத்4யஸ்தா2காஶவர்திநீ வஹ்நிஶிகா2 ஸ்வாந்தர்நிஹிதநீலதோயத3பரமாத்மஸ்வரூபா ஸ்வாந்தர்நிஹிதநீலதோயதா3 வித்3யுதி3வாபா4தீத்யர்த2:|]

“மநோமய: ப்ராணஶரீரோ பா4ரூப: ஸத்யஸங்கல்ப ஆகாஶாத்மா ஸர்வகர்மா ஸர்வகாம: ஸர்வக3ந்த4: ஸர்வரஸ: ஸர்வமித3மப்4யாத்தோ(அ)வாக்யநாத3ர:”

“மாஹாரஜதம் வாஸ:”

இத்யாத்3யா:|

“அஸ்யேஶாநா ஜக3தோ விஷ்ணுபத்நீ”

“ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ”

[‘நீலதோயத3 மத்4யஸ்தா2’ என்பதற்கு ‘நடுவில் இருக்கிற நீலமேகத்தை உடைய’ என்பது பொருள். தஹர புண்டரீகத்தின் நடுவிலிருக்கிற ஆகாசத்தில் இந்த அக்நி சிகை இருக்கின்றதென்று கீழ் வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த அக்நி சிகைத் தனது நடுவில் நீல மேகம் போன்ற பரமாத்ம விக்ரஹத்தை உடைத்தாயிருக்கிறபடியால், அது, நீல மேகத்தை நடுவில் உடைத்தாயிருக்கும் மின்னல் போல் ப்ரகாசிக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது.]

‘விசுத்தமான மநஸ்ஸாலே மாத்ரம் க்ரஹிக்கத் தகுந்தவன்; ஜகத்திலுள்ள ஸகல ப்ராணங்களையும் தனது சரீரமாகத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்; ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற திவ்ய விக்ரஹத்தை உடைத்தாயிருக்கிறான்; அப்ரதிஹதமான (தடைபடாத) ஸங்கல்பத்தை உடையவன்; ஆகாசம் போல ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும் ஸ்வரூபத்தை உடையவன். ஸகலமான ஜகத்தையும் தனது காமமாக உடையவன் (ஸகல ஜகத்திற்கும் கர்த்தா); பரிசுத்தமான ஸகல போக்யம் முதலியவைகளையும் உடையவன்; அப்ராக்ருதமான ஸகல கந்தங்களையும் ஸகல ரஸங்களையும் உடையவன்; இந்த கல்யாண குணங்களெல்லாவற்றையும் ஸ்வீகரித்து நிற்கிறான்; பரிபூர்ணமான ஐச்வர்யத்தை உடையவனானதால் ஸகலத்தையும் த்ருணம் போல அநாதரித்தும், அந்தக் காரணத்தால் ஒருவித பேச்சும் பேசாமல் இருக்கிறான்.’

‘மஹாரஜதம் என்று சொல்லப்படும் வர்ணத்தில் தோய்க்கப்பட்ட திவ்ய வஸ்த்ரத்தைத் (தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்)’.

‘விஷ்ணுவின் பத்நியானவள் இந்த ஜகத்திற்கெல்லாம் ஈச்வரீ’

தஸ்யா: ஶிகா2யா மத்4யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தி2த: [அந்த அக்நி சிகையின் நடுவில் பரமாத்மா இருக்கிறான்] என்பது பின் வாக்யம். ஆகையால், ‘நீல மேகத்தின் நடுவில் இருக்கும் மின்னல் போல்’ என்னும் தத்புருஷார்த்தம் ஸங்கதமாகமாட்டாது; ‘நீல மேகத்தை நடுவில் உடைத்தாயிருக்கும் மின்னல் போல’ என்னும் பஹுவ்ரீஹியே ஸங்கதமாகும்.

மாஹாரஜதம்...மஹாரஜதேந ரஞ்ஜிதம் [மஹாரஜதம் என்னும் வர்ணத்தில் நனைக்கப்பட்ட]. ‘மஹாரஜதம்’ என்று ஒரு வர்ண த்ரவ்யத்திற்குப் பெயர்.

"𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌃"

"𑌕𑍍𑌷𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌜𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍇 । 𑌯𑌦𑍇𑌕𑌮𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍"

"𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍"

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌶𑌤𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍋𑌽𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥𑌃 । '𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍 । 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌲𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌕𑍇𑌚𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇 । '𑌯𑍇 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃; '𑌯𑍇 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌃'

'பூமிப் பிராட்டியும லக்ஷ்மியும இவனுடைய பத்நிகள்'.

'அநத விஷ்ணுவின் பரமமான ஸ்தாநத்தை ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்'

'ப்ரக்ருதிக்கு மேல்பட்டிருக்கும் இடத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கிறான்' அவனுடைய திவ்ய விக்ரஹமானது ஆநந்தமான ரூபத்தை உடையது; அது அவ்யக்தம், புராணம், ஸர்வவ்யாபி, தமஸ்ஸுக்கு மேற்பட்டு நிற்கின்றது'

'ஹ்ருதய குகையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த ப்ரஹ்மத்தை எவன் உபாஸிக்கிறானோ, அவன் அப்ராக்ருத ஆகாச மென்று சொல்லப்படும் பரம பதத்தை (ப்ரஹ்மத்தை) அடைகிறான்'

இம்மாதிரியான கணக்கற்ற ச்ருதிகளால் இந்த அர்த்தம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 'தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்' என்னும் வாக்யத்தில் 'பர ப்ரஹ்மமாகிற விஷ்ணுவினுடைய பரம பதத்தை எப்பொழுதும் ஸூரிகள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற படியால், ஸர்வ காலத்திலும் அநந்த் தர்சநத்தை உடைய சில பரிபூர்ண ஜ்ஞாநிகள் இருக்கிறார்கள் என்று அறியப்படுகின்றது. 'ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்றாவது, 'அப்படி எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் ஸூரிகள்' என்றாவது அர்த்தம் செய்து

தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:.— [விஷ்ணுவின் அந்தப் பரம பதத்தை ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்]. இந்த வாக்யத்தால், (1) பரமபதம் என்னும் ஸ்தாநமொன்று உண்டு, (2) அவ்விடத்தில் ஸூரிகள் என்று சிலர் இருக்கிறார்கள், (3) அவர்கள் நித்யர்கள், எப்பொழுதும் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், என்று மூன்று விஷயங்கள் விதிக்கப் படுகின்றன. 'அப்படி அநேக அர்த்தங்கள் விதிக்கப் படுகின்றனவென்றால், வாக்ய பேதம் ப்ரஸங்கிக்குமே' என்று சங்கிக்கக்கூடும். அதற்கு ஸமாதாநம், 'அந்த அநேக அர்த்தங்கள் அப்ராப்தங்களாகவும் அவிருத்தங்களாகவும் இருக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த அர்த்தங்களெல்லாம் விதிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வதில் ஒரு வித தோஷமுமில்லை' என்பது தான் 'அப்ராப்தங்கள்' என்பதற்கு 'வேறு ஒரு ச்ருதி வாக்யத்தாலும் விதிக்கப்படாதவை' என்பது பொருள்; 'அவிருத்தங்கள்' என்பதற்கு 'ச்ருதியில் வேறு இடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தத்திற்கு விரோதியாதவை' என்பது பொருள். அதாவது-'ஸாதக பாதக ப்ரமாணங்கள்' இராத என்று சொன்னதாயிற்று

இதி வா। 'உபயவிஶேஷணவத்வே நைகவிதாநம் ந ஸம்பவதி' இதி சேந், அப்ராப்தத்வாத் ஸர்வஸ்ய। ஸர்வவிஶிஷ்டம் பரமஸ்தாநம் விதீயதே। யதோக்தம்-'தத்குணாஸ்து விதேயாநாம் அவிபாகாத் விதாநார்தே, ந சேத் அந்யேந ஶிஷ்டா:' இதி। யதா 'யதாக்நேயோஷ்டாகபால:' இத்யாதிகர்மவிதௌ கர்மகுணாநாம் அப்ராப்தத்வேந ஸர்வகுணவிஶிஷ்டம் கர்ம விதீயதே, ததாத்ராபி ஸூரிபி: ஸதா த்ருஶ்யத்வேந விஶேஷண: பரமஸ்தாநஸ்யாப்ராப்தத்வம் ப்ருதி

கொள்ளக்கூடும். 'எப்படி எடுத்துக் கொண்ட போதிலும், இந்த வாக்யத்தால் மூன்று (ஒன்றுக்கு மேல் பட்ட) வஸ்துக்கள் விதிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லையே' என்று ஆக்ஷேபிக்க இடமில்லை. ஏனென்றால், இந்த அர்த்தங்களெல்லாம் அப்ராப்தங்கள் (அதாவது சுருதியைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் அறியப் படவில்லை) ஆகையால் இந்த வாக்யத்தில், நித்ய ஸூரிகள் அவர்களால் செய்யப்படும் தர்சநம் ஆக இந்த இரண்டுகளுடன் விசிஷ்டமாயுள்ள பரமபதமே இவ்விடத்தில் விதிக்கப் படுகின்றது என்று சொல்லக்கூடும். ஜைமினி மஹர்ஷி தமது ஸூத்ரத்தில் 'யாகத்தின் விசேஷணங்களும் விதியால் விதிக்கப்படுகின்றன வென்று சொல்லக்கூடும்; ஏனென்றால் அந்த விசேஷணங்கள் அந்த விதாநத்திற் சொல்லப்படும் முக்ய விஷயத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டவைகளல்ல. ஆனால் அவை அப்படி விதிக்கப்படுகின்றன வென்று சொல்லப்படும் பொருட்டு அவை மற்றை ஒன்றாலும் விவரிக்கப் படாமலிருத்தல் வேண்டும்' என்று சொல்லி இருக்கிறார். யாகமாகிற ஒரு காமத்தை விதிக்கும் 'யதாக்நேயோஷ்டாகபால:' என்னும் விதியில், காமம் குணங்கள் இவையிரண்டும், அவை அப்ராப்தங்கள் (வேறு ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் அறியப்பட வில்லை) என்னும் காரணத்தால், விதிக்கப்படும் விஷயங்களென்று எப்படி நிச்சயிக்கிறோமோ, அப்படியே இந்த ச்ருதி வாக்யத்திலும் விஷ்ணுவின் பரமபதமானது ஸூரிகளால் எப்பொழுதும் பார்க்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது என்று சொல்வதில் எவ்

'தத்குணாஸ்து...' கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ந்யாயம் மீமாம்ஸகர்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதே என்பதற்கு இந்த ஸூத்ரம் இவ்விடத்தில் கூறப்படுகின்றது. 'யதாக்நேயோஷ்டாகபால:' என்பது இந்த ஸூத்ரத்திற்கு விஷய வாக்யம். இந்த விஷய வாக்யத்தின் யதா ச்ருதமான அர்த்தம் 'எது ஆக்நேயமோ அது அஷ்டாகபாலமாக இருத்தல் வேண்டும்' என்பதுதான். அதாவது, 'எது அக்நியில் ஹோமம் செய்யப்பட வேண்டியதோ, அது எட்டு கபாலங்களைக்கொண்டு ஹோமம் செய்யப்படவேண்டும்' என்று சொன்னதாயிற்று. இதில் கபாலங்களைக் கொண்டு ஹோமம் செய்ய வேண்டும் என்பது விதிக்கப்படுகின்றதா? இல்லாவிட்டால் அக்நியில் ஹோமம் செய்வதும் விதிக்கப் படுகின்றதா? என்று சங்கையைச் செய்து கொண்டு, இரண்டும் அப்ராப்தங்களாகவும் அவிருத்தங்களாகவும் இருக்கிறபடியால் இரண்டுமே விதிக்கப் படுகின்றன என்று மீமாம்ஸகர்கள் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அந்த ந்யாயமே இவ்விடத்தில் அந்வயிக்கப் படுகின்றது. இதில் விசேஷ்யம் மாத்ரம் விதிக்கப் படாமல் விசேஷணமும் விதிக்கப் படுகிறபடியால், இதை விசிஷ்ட விதி யென்று சொல்வார்கள்.

வாச்யத இதி ந கச்சித் விரோத:। கரணமந்த்ரா: க்ரியமாணாநுவாதி-
ந: ஸ்தோத்ரஶஸ்த்ரரூபா ஜபாதிஷு விநியுக்தாஶ்ச ப்ரகரண
படிதாஶ்சாப்ரகரணபடிதாஶ்ச ஸர்வே ஸ்வார்த்தம் ஸர்வம் யதாவஸ்தித
மேவார்த்தமவிருத்தம் ப்ராஹ்மணவத் ப்ரதிபாதயந்தீதி ஹி வைதிகா:।
ப்ரகீதமந்த்ரஸாத்யகுணிநிஷ்டகுணாபிதாநம் ஸ்தோத்ரம், அப்ர
கீதமந்த்ரஸாத்யகுணிநிஷ்டகுணாபிதாநம் ஶஸ்த்ரம் । விநியு
க்தார்த்தப்ரகாஶிநாம் ச தேவதாதிஷு ப்ராப்தாவிருத்தகுணவிஶே
ஷப்ரதிபாதநம் விநியோகாநுகுணமேவ । நேயம் ப்ராகு
ந்முக்தஜநவிஷயா, தேஷாம் ஸதாதர்ஶநாநுபபத்தே:, நாபி

வித விரோதமும் இல்லை. ஸூரிகளால் அப்படிப் பார்க்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பது அப்ராப்தமே. வேதத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்தவர்களெல்லாரும் இப்படியே சொல்லுகிறார்கள். 'ஹோம மந்த்ரங்களும், செய்யப்படுமவை காமாவை அநுவதிக்கும் மந்த்ரங்களும், ஸ்தோத்ரமென்றும் சஸ்த்ரமென்றும் சொல்லப்படுமவைகளும், ஜபங்களாக விநியோகம் செய்யப்பட்டுள்ளவைகளும், ப்ரக்ருத ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பவைகளும், வேறு ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பவைகளும், இவை யெல்லாம் தம் தம் அர்த்தம் முழுவதையும், அநந்த அர்த்தம் அப்ராப்தமாகவும் அவிருத்தமாகவும் இருக்கும் வரையில் ஸாக்ஷாத் விதி வாக்யங்கள் போலவே, உள்ளபடி போதிக்கின்றன' என்பதே அவர்களின் நிர்ணயம். 'ஸ்தோத்ரம்' என்பது கானரூபமாக உச்சரிக்கப்படும் மந்த்ரங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் குணங்களையுடைய வஸ்துவின் குணங்களைச் சொல்லும்; 'சஸ்த்ரம்' என்பது கானமின்றிக்கு உச்சரிக்கப்படும் மந்த்ரங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் குணங்களையுடைய வஸ்துவின் குணங்களைச் சொல்லும். விநியோகத்திற்குத் தகுந்த வஸ்துக்களை ப்ரகாசிப்பிக்கும் மந்த்ரங்கள விஷயத்திலும், அப்ராப்தங்களாயும் அவிருத்தங்களாயுமுள்ள குணவிசேஷங்களைச் சிற்சில தேவதா விஷயமாகப் பேசுவதெல்லாம் அந்த விநியோகத்திற்கு அநுகுணமே. 'ததிவஷ்ணோ: பரமம் பதம்' இத்யாதியான வாக்யத்திற் சொல்லப்படும் ஸூரிகள், முக்தர்களான ஜீவன்களே' என்று சொல்வதும், அவர்களுக்கு ஸதா தர்சநம் உபபந்நமாக மாட்டாதாகையால், சரியன்று.

ஸ்தோத்ர ஶஸ்த்ரரூபா:— கானத்துடன் செய்யப்படும் மந்த்ரோச்சாரணம் ஸ்தோத்ரம், கானமின்றிக்குச் செய்யப்படும் மந்த்ரோச்சாரணம் சஸ்த்ரம்.

ஜபாதிஷு—ஜபம் முதலியவைகளில். அதாவது, ஜபம் அத்யயநம் இவைகளில். உறக்கச் சொல்லப்படுவது அத்யயநம், உபாம்சுவாக உச்சரிக்கப்படுவது ஜபம்.

ப்ராஹ்மணவத்—ஸாக்ஷாத் விதி வாக்யங்கள் போல. 'ப்ராஹ்மணங்கள்' என்பது ச்ருதியில் விதி வாக்யங்களைக் குறிக்கும்.

நேயம்—'ததிவஷ்ணோ:' இத்யாதியான வாக்யத்தில் சொல்லப்படும் 'ஸூரிகள்' என்னும் பதம், ஸம்ஸாரத்தில் ஒரு காலத்தில் அகப்பட்டிருந்து பிறகு மோக்ஷமடைந்திருக்கும் ஜீவன்களையே குறிக்கின்றது என்று சொல்லிவிட்டால், 'நித்யர்கள்' என்று சிலர் இருக்கிறார்கள் என்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டிய ச்ரமம் இல்லையே என்று ஒரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு, அப்படி அது பேசுகின்றது என்று சொல்வதற்கு

முக்தப்ரவாஹவிஷயா, ஸதா பஶ்யந்தீத்யேகைககர்த்ருகவிஷய தயா ப்ரதீதே: ஶ்ருதிபங்க ப்ரஸங்க: | மந்த்ரார்த்தவாதகத ஸ்யார்த்த: கார்யபரத்வேபி ஸித்திரஸ்தீத்யுக்தம், கிம் புந: ஸித்த வஸ்துந்யேவ தாத்பர்யே வ்யுத்பத்திஸித்தே? இதி ஸர்வமநவத்யம்|

நநு பரத்ர 'தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்' இதி பரஸ்வரூபமேவ பரமபதஶப்தேநாபிதீயதே,

"ஸமஸ்தஹேயரஹிதம் விஷ்ணாக்யம் பரமம் பதம்"

இத்யாதிஷ்வவ்யதிரேகதர்ஶநாத் | நைவம்,

"க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே"

"தத்க்ஷரே பரமே வ்யோமந்"

"யோऽஸ்யாத்யக்ஷ: பரமே வ்யோமந்"

"யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந்"

'ஒவ்வொரு முக்த ஜீவனையும் பற்றியது அந்த ச்ருதி என்பது சரி இல்லாவிட்டாலும், அது அப்படி முக்தர்களான ஜீவன்களின் பரம்பரையைப் பற்றியது என்று சொல்லக்கூடாதோ' என்று கேட்பதும் அஸங்கதமே ஏனென்றால், 'ஸதா பஶ்யந்தி' [எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்] என்பதால் ஒவ்வொரு முக்த ஜீவனும் அப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாகவன்றோ தோற்றம் ஏற்படுகின்றது? ஆகையால் வேறுவிதமாக அர்த்தம் சொன்னால் ச்ருதி வாக்யத்திற்குப் பங்கம் ஸம்பவித்து விடும். மந்த்ரங்களிலிருந்தும் அர்த்த வாதங்களிலிருந்தும் அறியப்படும் கார்ய பரங்களான அர்த்தங்களுக்கே ஸித்தி உண்டு என்று ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், வ்யுத்பத்தியைக் கொண்டு அறியப்படும் ஸித்த வஸ்து பரமான அர்த்தத்திற்கு ஸித்தி உண்டு என்பதைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஆகையால் இங்கு சொல்லப் பட்டவையெல்லாம் உபபந்நங்களே.

நநு ச...'தத்விஷ்ணோ:' இத்யாதியான வாக்யத்தில் சொல்லப்படும் 'பரமம் பதம்' என்பது, பர ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைக் குறிக்கின்றது என்று சொல்ல வேண்டும்; ஏனென்றால் 'விஷ்ணுவென்னும் பெயருடைய பரம பதமானது ஸமஸ்த ஹேய குணங்களாலும் விடப்பட்டது' என்னும் வாக்யத்தில் 'விஷ்ணுவாகிற பரம பதம்' என்று விஷ்ணுவும் பரம பதமும் ஒன்றாகவே பேசப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ?' என்று சிலர் ஆக்ஷேபிக்கலாம். இந்த ஆக்ஷேபம் நிற்கமாட்டாது. ஏனென்றால், 'ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு வெளிப்பட்ட ஓரிடத்தில் வஸித்துக் கொண்டிருக்கிற' என்றும், 'க்ஷயமற்ற பரம ஆகாசத்தில் இருக்கிறான்' என்றும், 'இதற்கெல்லாம் அத்யக்ஷனாக இருக்கும் அவன் பரம ஆகாசத்தில் இருக்கிறான்' என்றும், 'பரம ஆகாசமாகிற குஹையில் வஸிக்கும் அவனை யார் அறிகின்றாரோ' என்றும் இவ்வாறு பரம ஸ்தானமொன்று உண்டு

'ஸதா' [எப்பொழுதும்] என்னும் பதம் பாதிக்கின்றது என்று சொல்லுகிறார்.

நநு ச...ஸ்ரீ வைகுண்டமென்று அப்ராக்ருத ஸ்தான விசேஷமொன்று உண்டு என்று நாம் ஒத்துக் கொள்வதற்கு 'தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்' இத்யாதி

இத்யாதிஷு பரமஸ்தாநமேவ ப்ரதர்ஶநாத், 'தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்' இதி வ்யதிரேகநிர்தேஶாச்ச | 'விஷ்ண்வாக்யம் பரமம் பதம்' இதி விஶேஷணாதந்யதபி பரம் பதம் வித்யத இதி வைதேநைவ ஜ்ஞாயதே | ததிதம் பரமம் ஸ்தாநம் ஸூரிபிஸ்ஸதா த்ருஶ்யத்வேந ப்ரதிபாத்யதே | ஏததுக்தம் பவதி | க்வசித் பரம் ஸ்தாநம் பரமபதஶப்தேந ப்ரதிபாத்யதே, க்வசித் ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபம், க்வசித் பகவத்ஸ்வரூபம் | 'தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:' இதி பரமம் ஸ்தாநம்;

"ஸர்கஸ்தித்யந்தகாலேஷு த்ரிவிதம் ஸம்ப்ரவர்த்ததே |
குணப்ரவ்ருத்த்யா பரமம் பதம் தஸ்யாகுணம் மஹத் ||"

என்பது வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? இது மாத்ரமன்று, இந்த வாக்யத்திலேயே 'விஷ்ணுவினுடைய பரம பதம்' என்று விஷ்ணுவை வேறாகவும் அவருடைய பரம பதத்தை வேறாகவும் பேசியிருக்கிறார்கள். மிற்க 'விஷ்ணுவாகிற பரமபதம்' என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறபடியால், விஷ்ணுவாயிராத பரம பதங்களும் உண்டு என்பது இந்த வாக்யத்திலிருந்தே ஸித்திக்கின்றது. அதுதான் இந்தப் பரமமான ஸ்தாநமாக இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது; அதைத்தான் ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால், நாம் அறிய வேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால் — 'பரமம் பதம்' என்னும் சப்தம் சிலவிடங்களில் பரமமான ஒரு ஸ்தாந விசேஷத்தையும், மற்றும் சில விடங்களில் ப்ராக்ருத ஸம்பந்தத்திலிருந்து விலகி இருக்கும் சுத்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும், வேறு சிலவிடங்களில் பகவத் ஸ்வரூபத்தையும் குறிக்கின்றது என்பது தான். 'அது விஷ்ணுவின் பரம பதம்' என்னும் வாக்யத்தில் பரமமான ஸ்தாந விசேஷமும், 'ப்ராக்ருத குணங்களற்றிருக்கும் அந்தப் பெரிய பரம பதமானது, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் இந்தக் காலங்களில் குண ஸம்பந்தம் பெற்று, அந்தக் குணங்களின் ப்ரவ்ருத்தியால் மூன்று விதமாய் இருப்பதாகக் காணப்படுகின்றது' என்னும் வாக்யத்தில் சுத்த ஆத்ம ஸ்வரூபமும், 'ஸமஸ்த ஹேயகுணங்களாலும் விடப்பட்டிருக்கிறவும் விஷ்ணுவென்னும் பெயரை உடையதுமான பரம பதம்' என்னும் இடத்தில் பகவத் ஸ்வரூபமும், ஆக இந்த மூன்றும் 'பரம பதம்' என்னும் சப்தத்தால் ப்ரதி பாதிக்கப் படுகின்றன. மூன்றும் பரம ப்ராப்

யான ச்ருதி வாக்யமே முக்யமான ப்ரமாணம். இந்த வாக்யத்தில் 'விஷ்ணுவினுடைய பரமமான ஸ்தாந விசேஷமொன்று உண்டு; அவ்விடத்தில் நித்யர்கள் என்று சில ஆத்மாக்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்கள் குறைவற்ற ஜ்ஞாநத்துடன் எப்பொழுதும் அந்த ஸ்தாநத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சிலர், 'இந்த வாக்யத்திலுள்ள 'விஷ்ணுவின் பரம பதம்' என்பதால் விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபம் குறிக்கப்படுகின்றதே தவிர, ஒரு ஸ்தாந விசேஷமும் குறிக்கப்படவில்லை' என்று ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள். அந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு இவ்விடத்தில் ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது. அந்த ஸமாதாநம் என்னவென்றால்:—(1) வேறு ப்ரமாணங்களால்

இத்யாதி ச்ருதிஸ்ம்ருதிவ்யாஸஸூத்ரேப்ய:;

“ஸமஸ்தஹேயரஹிதம் விஷ்ண்வாக்யம் பரமம் பதம்”

இத்யாதி பகவச்சாஸ்த்ரேப்ய: । த்ரீண்யேதாநி ப்ராப்யத்வேந ப்ராப்யதயா ப்ரதிபாத்யந்தே । ‘கதம் த்ரயாணாம் ப்ராப்யத்வம்?’ இதி சேத், பகவத்ஸ்வரூபம் ப்ராப்யம்; இதரயோரபி பகவத்ப்ராப்திஸம்பந்தாதேவ ப்ராப்யத்வம் । ஸர்வகர்மபந்தவிநிர்முக்தாத்மஸ்வரூபாவாப்திர்பகவத்ப்ராப்திகர்பேதி “த இமே ஸத்யா: காமா: அந்ருதாபிதாநா:” இதி பகவதோ குண

யங்களே (எல்லாராலும கடைசியாக அடையப்பட வேண்டியவைகளே), ‘மூன்றும் எப்படிப் பரம ப்ராப்யஙகளாகும்?’ எனறு கேட்டால், பகவத் ஸ்வரூபம் பரம ப்ராப்யமென்பது நிர்விவாதம; மற்றை இரண்டும், பகவான் அடையப படுகையில் அவைகளும் பகவானுடன கூடவே அடையப படுகின்ற படியால், பரம ப்ராப்யங்களே. ஆத்ம ப்ராப்தியானது, பகவத ப்ராப்தியுடன் கூடிய தென்பது பின வரும உபபாதநத்தால விளஙகும் அதாவது —‘நம்மை மூடிக கொண்டிருககும் காமஙகள் நசித்தால் நமக்கு ஆதம ப்ராப்தி உண்டாகின்றது அநதக காமங்களே பகவானுடைய குணங்களை நமககுத தெரியவொட்டாமல் மறைததுக கொண்டிருககின்றபடியால், அப்படி மறைததுக கொண்டிருககும காமங்கள நசிககும் பொழுது பகவத் குணஙகளும் நமககு வெளிபபடும், அப்பொழுது பகவத ப்ராப்தியும் ஸித்திககு மாதலால், ஆத்ம ப்ராப்தி ஸித்திககையில் பகவத ப்ராபதியும் ஸித்திககின்றது என்பது திண்ணம். பகவத் குணங்களை நமது காமங்கள மறைக்கின்றன வென்பது ‘த இமே’ இத்யாதியான வாக்யத்தால் விளஙகும்’ என்பது தான். ‘த இமே’ இதயாதியான வாக்யத்தில் அந்ருதங்களால பகவானுடைய குணஙகள் மறைககப் பட்டிருககின்றன வென்று மாதரமே

இநத அர்த்தம் ஸித்திககின்றது. (2) இவ்விடததிலும் ‘விஷ்ணுவினுடைய பரம பதம’ என்று விஷ்ணும் பரம பதத்தையும வெவ்வேறான வஸதுக்களாகவே நிர்த்தேசம செயதிருக்கிறார்கள, (3) ‘பரம பதம’ எனனும் சபதம் ஸ்தாநத்திலேயே வயுதபததி யுளளது, எனபவை.

த இமே ஸத்யா: காமா:—இது, சாநதோகயம் எட்டாவது ப்ரபாடகம் மூன்றாவது கண்டததின முதல் வாகயம். இதன் பொருள்—‘ஸதயங்களான அநதக் கல்யாண குணங்களெல்லாம் அநருத்தால் மறைககபபட்டிருககின்றன’ காம்யந்தே இதி காமா: [எவை ஆததிககப்படுகினறனவோ அவை காமஙகள்] என்பது வ்யுத்பததி. ஸகல விஷயஙகளிலிருநதும் விரகதனுக இருக்கும் முக்தனுககுப் பகவானுடைய கல்யாண குணஙகளைத தவிர்த்து மறறை ஒன்றிலும் நோககம் இருககமாட்டாதாகையால் ‘காமங்கள்’ என்னும் பதம் அநதக கல்யாண குணங்களாக குறிக்கினறது எனறு ‘ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ’ என்னு மிடத்தில வயாக்யாநம் செய்யபபட்டிருககின்றது. அநதக் குணஙகளாவன:—அபஹத பாபமத்வம் முதலி

ர்மணஸ்ய திரோதாயகத்வேநாந்ருதஶப்தேந ஸ்வகர்மண: ப்ரதிபாதநாத் । அந்ருதரூபதிரோதாநம் க்ஷேத்ரஜ்ஞகர்மேதி கதமவகம்யதே?" இதி சேத்,

"அவித்யா கர்மஸம்ஜ்ஞாऽந்யா த்ருதீயா ஶக்திரிஷ்யதே ।
யயா க்ஷேத்ரஜ்ஞஶக்தி: ஸா வேஷ்டிதா ந்ருப ஸர்வகா ।
ஸம்ஸாரதாபாநகிலாநவாப்நோத்யதிஸந்ததாந் ।
தயா திரோஹிதத்வாச்ச"

இத்யாதிவசநாத் । பரமஸாம்யாபத்திரபி பகவத்ப்ராப்திஸமேதைவேதி ஸுவ்யக்தம் ।

சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது; அந்த அந்ருதங்கள் க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களான நம்முடைய கர்மங்களே என்பது எப்படி ஏற்படுகின்றது?' என்று கேட்டால்,

'காமம் என்னும் பெயருடைய அவித்யை மூன்றாவது சக்தியாகின்றது இந்தக் கர்ம சக்தியால், பற்பல சரீரங்களில் குடி கொண்டிருக்கும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனென்கிற இந்த ஜீவ சக்தியானது மூடப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி மூடப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த ஜீவன் ஸகல விதமான ஸம்ஸார தாபங்களையும் அடைகிறான்'

இத்யாதியான வாகயங்களிலிருந்து ஏற்படுகின்றது என்பது அந்த ப்ரச்நத்திற்கு ஸமாதானமாகும் பரம ஸதாந ப்ராப்தியும் பகவத் ப்ராப்தியுடன் கூடியது என்பது ஸ்பஷ்டமே.

யவை. அந்ருதம் அபிதாநம் யேஷாம் தே அந்ருதாபிதாநா: [அந்ருதத்தை மறைவாக உடையவை; அதாவது—அந்ருதத்தால் மறைக்கப்பட்டவை என்று சொன்னதாயிற்று.]

அவித்யா கர்மஸம்ஜ்ஞா... இந்த வாக்யம் 'அவித்யை' என்னும் பதம் கர்மத்தைக் குறிக்கும் என்பதற்கு ப்ரமாணம். 'அவித்யை' என்பதும் 'அந்ருதம்' என்பதும் பர்யாய பதங்களாகையால், 'அந்ருதம்' என்பது கர்மத்தைக் குறிக்கும் என்பதற்கும் இது ப்ரமாணமாகக்கூடும் என்பது தாத்பர்யம். ஸ்ரீ பாஷ்யம் மஹா ஸிதாந்தத்தில் இதற்கு வேறு விதமாக நிர்வாஹம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அதுவும் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். அதாவது—'எது ருதமன்றோ அது அந்ருதம். பலத்தில் நோக்கமின்றிக்கு முமுக்ஷுக்களாற் செய்யப்படும் காமம் 'ருதம்' என்று சொல்லப்படும். ஸம்ஸாரிகளால் பலத்தில் நோக்கத்துடன் செய்யப்படும் கர்மம் அதைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாதலால், அது 'அந்ருதம்' என்று சொல்லப்படுகின்றது. அதாவது— ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு விரோதியான காமம் என்று சொன்னதாயிற்று. 'ருதம்' என்னும் பதத்திற்குக் 'காமம்' என்றும் அர்த்தமுண்டோ வென்று கேட்டால், 'ருதம் பிபந்தௌ' இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யத்தில் அம்மாதிரி அர்த்தமுண்டு என்பதைக் காணலாம்.

“க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே” இதி ரஜஶ்ஶப்தேந த்ரிகுணாத்மிகா ப்ரக்ருதிருச்யதே, கேவலஸ்ய ரஜஸோऽநவஸ்தாநாத். இதம் த்ரிகுணாத்மிகம் ப்ரக்ருதிதத்த்வம் ஸ்ருஷ்டே ஸ்தாநே வஸந்தமித்யர்த்த:। அநேந த்ரிகுணாத்மகாத் க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்ய போக்யபூதாத் வஸ்துந: பரஸ்தாத் விஷ்ணோ: ஸ்தாநமிதி கம்யதே। “வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்” இத்யத்ராபி தமஶ்ஶப்தேந ஸைவ ப்ரக்ருதிருச்யதே, கேவலஸ்ய தமஸோऽநவஸ்தாநாதேவ। ‘ரஜஸ: பராகே க்ஷயந்தம்’ இத்யநேநைகார்த்த்யாத் ‘தமஸ: பரஸ்தாத் க்ஷயந்தமாதித்யவர்ணம் புருஷம் வேத’ இத்யந்வயோ கம்யதே। “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம - யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம்

‘க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே’—இந்த வாக்யத்திலுள்ள ‘ரஜஸ:’ என்னும் சப்தத்தால், மூன்று குணஙகளை உடைய ப்ரக்ருதியே குறிக்கப்படுகின்றது. ஏனென்றால், ரஜஸ் என்பது தனித்து நிற்கமாட்டாதன்றோ? ‘மூன்று குணங்களை உடைய இந்த ப்ராக்ருதிக்கு வெளிப்பட்டிருக்கும் ஒரு ஸ்தாநத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கும்’ என்பது இநத வாகயத்தின் அாத்தம். இதிலிருந்து, விஷ்ணுவின் வாஸஸ்தாநமானது, மூன்று குணங்களை உடையவும் ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டுள்ள ஜீவன்களுக்கு போக்யமாயுமுள்ள ப்ரக்ருதி என்னப்படும் இந்த வஸ்துவுக்கு வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது என்பது ஏற்படுகின்றது “வேதாஹமேதம்” என்னும் வாக்யத்திலுள்ள ‘தமஸ்’ என்னும் சப்தத்தாலும் அந்த ப்ரக்ருதியே குறிக்கப்படுகின்றது; ஏனென்றால் தமஸ் என்பது தனிதது நிற்கமாட்டாதன்றோ? ‘ரஜஸ: பராகே’ என்னும் வாக்யமும் இந்த ‘தமஸ: பரஸ்தாத்’ என்னும் வாக்யமும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள்; ஆகையால் இந்த வாகயத்திற்கு ‘தமஸ்ஸாகிற ப்ரக்ருதிக்கு வெளிப்பட்ட இடத்தில் வஸிக்கும் இந்த மஹா புருஷனை நான் அறிவேன்; அவன் ஸூர்யனுடைய வாணம் போன்ற வாணததை உடையவன்’ என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும். நிற்க, அந்த ஸதாநம் எவ்வித விகாரமுமற்றதென்பதும் ‘பரம வ்யோம’ என்னும் பதஙகளால் வ்யவஹரிககப்படுகிறதெனபதும் ‘ஸத்யம் ஜ்ஞா’

க்ஷயந்தம்—கீழ் உதாஹரிக்கப் பட்டுள்ளவைகளுள் இதுவும் ஒரு வாக்யம். இதன் அாததம இப்பொழுது விசாரிக்கப்படுகின்றது. ‘க்ஷி’ என்னும் தாதுவுககு ‘வஸிக்கிறது’ என்னும் அர்ததமும் உண்டு. ஆகையால் ‘க்ஷயந்தம்’ என்பதற்கு ‘வஸிக்கிற’ என்பது பொருள். ‘பராகே’ என்றால் ‘பரஸ்தாத்’ அதாவது ‘வெளிப்பட்டு’ என்பது பொருள். ‘ரஜஸ: பராகே’ என்பதற்கு ‘ரஜஸ்ஸுக்கு வெளிப்பட்டு’ என்று அாத்தம் கொண்டால், அப்பொழுது ‘ரஜஸ் என்று ஒன்று ஒரு இடத்தில் இருக்கின்றது; அதற்கு வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது இந்த நித்ய விபூதி’ என்று சொன்னதாகும். அப்படி ‘ரஜஸ்’ என்பது ஒரு இடத்திலும் தனிய நிற்கவில்லை யாதலால், ‘ரஜஸ்’ என்பதால் ‘ரஜஸ்ஸைக் குணமாக உடைய த்ரிகுண

பரமே வ்யோமந்,” “தத³க்ஷரே பரமே வ்யோமந்” இதி தத்ஸ்தா²ந விகாரமேவ பரமவ்யோமஶப்³தா³பி⁴தே⁴யமிதி ச த்³ருʼஶ்யதே । “அக்ஷரே பரமே வ்யோமந்” இத்யஸ்ய ஸ்தா²நஸ்யாக்ஷரத்வவசநாத் க்ஷராணி ப்ரக்ருʼத்யாதீ³நி ந பரமவ்யோமஶப்³தா³பி⁴தே⁴யாநி । “யத்ர பூர்வே ஸாத்⁴யா: ஸந்தி தே³வா:” “யத்ரர்ஷய: ப்ரத²மஜா யே புராணா:” இத்யாதி³ஷு ச ததே³வ ஸ்தா²நம் இத்யவக³ம்யதே । “தத்³விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்³ருʼவாம்ஸ: ஸமிந்த⁴தே விஷ்ணோர்யத் பரமம் பத³ம்” இத்யத்ராப்யயமேவார்த²: ப்ரதீயதே । ‘விப்ராஸ:’ - மேதா⁴விந: । ‘விபந்யவ:’ - ஸ்துதிஶீலா: । ‘ஜாக்³ருʼவாம்ஸ:’—அஸ்க²லிதஜ்ஞாநா: । தே ஸர்வதா³ஸ்க²லிதஜ்ஞாநாஸ்ஸூரயோ விஷ்ணோ: பரமம் பத³ம் ஸதா³ ஸ்துவந்த: ஸமிந்த⁴தே இத்யர்த²: ।

நம்’ இத்யாதியான வாக்யத்திலிருந்தும் ‘ததக்ஷரே பரமே வ்யோமந்’ என்னும் வாக்யத்திலிருந்தும் அறியப்படுகின்றன. ‘அக்ஷரே பரமே வ்யோமந்’ என்பதால் ‘இந்த ஸ்தாநம் விகாரமற்றது’ என்பது விளக்கப்படுகிறபடியால், விகாரங்களை அடையக்கூடிய ஸ்வரூபத்தை உடைய ப்ரக்ருதி மண்டலம் முதலியவைகள் இந்தப் ‘பரம வ்யோம’ சப்தத்தால் சொல்லப்பட மாட்டா. ‘எந்த பரம பதத்தில் ஸாத்யர்கள் தேவர்கள் இருக்கிறார்களோ’, ‘எவ்விடத்தில் அநாதிகாலமாக இருக்கும் புராணர்ஷிகள் இருக்கிறார்களோ’ என்னும் வாக்யங்களிலிருந்து ‘அவர்களே ஸூரிகள்’ என்பதும் விளங்குகின்றது. “தத்விப்ராஸ:” இத்யாதியான வாக்யமும் இந்த அர்த்தத்தையே விளக்குகின்றது. ‘விப்ராஸ:’ என்பதற்கு ‘மேதையை உடையவர்கள்’ என்பதும், ‘விபந்யவ:’ என்பதற்கு ‘ஸ்தோத்ரம் செய்து கொண்டே இருப்பவர்கள்’ என்பதும், ‘ஜாக்ருவாம்ஸ:’ என்பதற்கு ‘நழுவாமலிருக்கும் ஜ்ஞானத்தை உடையவர்கள்’ என்பதும் பொருள். ஆகையால் இந்த வாக்யத்திற்கு ‘அந்த ஸூரிகளே ஒரு பொழுதும் தமது ஜ்ஞாநத்தை இழக்காதவர்களாய், விஷ்ணுவின் பரம பதமாகிற அந்த ஸ்தாநத்தை எப்பொழுதும் ஸ்துதி செய்து கொண்டு ப்ரகாசித்து நிற்கிறார்கள்’ என்பது தான் அர்த்தம்.

ப்ரக்ருதி’ சொல்லப்படுகின்றது என்று வ்யாக்யானம் செய்தருளுகிறார். ‘தமஸ: பரஸ்தாத்’ [தமஸ்ஸுக்கு வெளிப்பட்டு] என்னுமிடத்திலும் இம்மாதிரியே அர்த்தம் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஏக வாக்யத்வாத்—இதற்கு ‘ஒரே வாக்யமாகிறபடியால்’ என்பது பொருள். இவ்விடத்தில் அப்படி அர்த்தம் சொல்வது அஸங்கதமாகுமாதலால், ‘ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்களாகிறபடியால்’ என்று அர்த்தம் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸதேஷாம் பரிஜநஸ்தாநாநாம் "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" இத்யத்ர ஜ்ஞாநபலைச்வர்யாதி கல்யாணகுணகணவத் பரப்ரஹ்மாந்தர்பூதத்வாத் 'ஸதேவ' 'ஏகமேவ' 'அத்விதீயம்' இதி ப்ரஹ்மாநுப்ரவேசாவஸ்தாநம் அவகம்யதே, ஸதேஷாமபி கல்யாணகுணைகதேசத்வாதேவ; "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" இத்யத்ர

ஸதேஷாம் பரிஜநஸ்தாநாநாம்— 'இந்த ஸ்தாநம், இதில இருக்கும் பரிஜநங்கள் இவை எல்லாம், பரப்ரஹ்மம் என்று சொல்லப்படும் பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தில், அவனுடைய ஜ்ஞாநம் பலம் முதலிய கல்யாண குணக் கூட்டங்கள் போல அந்தர்ப் பூதங்களே (உள்ளடங்கினவைகளே)' என்பது தான், "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" என்னும் வாக்யத்தில், 'ஸதேவ' 'ஏகமேவ' 'அத்விதீயம்' என்னும் பதங்களுடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் 'ஏவ' என்பதன் கருத்து ஏனென்றால், இவையெல்லாம் அவனுடைய அப்ராக்ருத விசேஷணங்களுள் அகப்பட்டவையன்றோ? "ஸதேவ" இத்யாதியான வாக்யத்தில் இருக்கும் "இதம்" என்னும் சப்தமானது, காம வச்யர்களாயும் போகதாக்களாயுமுள்ள ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள் அவர்களுக்கு போக்யமாயுள்ள ப்ராக்ருத வஸ்துக்கள் இவைகளை உடைய ப்ரபஞ்சத்தைக் குறிக்கின்றது. "ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:" என்னும் வாக்யத்தில் 'எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்பது சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த ஸூரிகள் காம வச்யர்களல்லர் என்பது ஸித்தம். 'அபஹதபாப்மா' என்று ஆரம்பிக்கும் ச்ருதி வாக்யமும், 'அபிபாஸ:' என்னும் வரையிலுள்ள பாகத்தால்

ஸதேஷாம் பரிஜநஸ்தாநாநாம்— இப்படி 'நித்ய விபூதி என்று ஒரு ஸ்தாந விசேஷமும், அதில அந்த பரிஜநங்களும் எப்பொழுதும் நித்யங்களாக இருக்கின்றன' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், 'ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்' [ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ப்ரளய காலத்தில் ஸத் ஒன்றே இருந்தது] என்னும் வாக்யத்திற்கு விரோதம் வரமாட்டாதோ? நித்ய விபூதியும் நித்யமாகையால, 'ஸத்தாகிற ப்ரஹ்மமும் நித்யவிபூதியும இவை இருந்தன' என்றன்றோ சொல்லவேண்டும்? என்னும சங்கையைச் செய்து கொண்டு அதற்குப் பரிஹாரம் சொல்லுகிறார். அந்தப் பரிஹாரமாவது—'இந்த நித்ய விபூதியும் அதிலுள்ள வஸ்துக்களும், பகவானுடைய கல்யாண குணங்களாகிற ஜ்ஞாநம் பலம் முதலியவை போல பகவத் ஸ்வரூபத்தில் அந்தர் பூதங்கள்' என்பதுதான். 'ஸத் ஒன்றே இருந்தது' என்று சொல்வது எப்படி ஜ்ஞாநம் பலம் முதலியவைகளின் இருப்பை நிஷேதிக்கவில்லையோ, அப்படியே அது நித்ய விபூதியின் இருப்பையும் நிஷேதிக்கமாட்டாது என்பது தாத்பர்யம். ஆகையால் 'ஸத்' என்னும் பதத்திற்கு 'நித்ய விபூதியுடன் விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மம்' என்பது அர்த்தம்.

கல்யாணகுணைகதேசத்வாத்— நித்ய விபூதியானது குணமாகுமோ? ஜ்ஞாநம் பலம் முதலியவை குணங்களாகிறபடியால் அவைகளுடன் கூடிய ப்ரஹ்

[illegible]

பகவானுடைய லீலைகளுக்கு உபகரணமாயுள்ள த்ரிகுண ப்ரக்ருதி அந்த ப்ரக்ருதியின் விகாரங்களான பதார்த்தங்கள் அவைகளுடன் கலந்து நிற்கும் ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள இவைகளிடம் தென்படும் விகார ஸ்வபாவ மொன்றும் பகவானிடம் இல்லை யென்று அவைகளை ப்ரதிஷேதித்து, 'ஸத்யகாம:' என்று முடியும் பாகத்தால் பகவானுக்குப் போக்யமாயும் போகோபகரணமாயுமுள்ள ஸகல வஸ்துக்களும் நித்யங்களே என்று ப்ரதிபாதிக்கின்றது. எவனுடைய காமங்கள் ஸத்யங்களோ அவன் ஸத்யகாமன். எவை இச்சிக்கப் படுகின்றனவோ அவை காமங்கள். பர ப்ரஹ்மத்தால், எவை யெவை தனக்குப் போக்யங்களாகவும் போகத்திற்கு உபகரணங்களாகவும் அபிமதிக்கப்பட்டு இச்சிக்கப்படுகின்றனவோ அவையெல்லாம் ஸத்யங்கள்,[அதாவது நித்யங்கள்] என்பது தான் ஸத்ய காமன் என்பதன் பொருளென்று ஏற்படுகிறது. போகோபகரண மின்

மமே குறிக்கப்படுகின்றது என்று சொல்வது ஒத்துக்கொள்ளத்தகுந்ததாகும். நித்ய விபூதி என்பது த்ரவ்யமா யிருக்கிறபடியால், அதன் வைசிஷ்ட்யம் எவ்விதத்தில் சொல்லப்படக்கூடும்? என்று சங்கை ஜநிக்கலாம் 'விசேஷணங்கள் எல்லாம் குணங்களாகவே இருத்தல் வேண்டும் என று ஒரு நியமமும் இல்லை? என்பதே இதற்கு ஸமாதாநம். த்ரவ்யங்களையும் விசேஷணங்களாகக் காண்கிறோமன்றோ ? இவ்விடத்தில் ' குண ' என்னும் பதத்திற்கு 'விசேஷணம்' என்று அர்த்தம் கொள்ளுதல் வேண்டும். இப்படி ஸமாதாநம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் லீலா விபூதியாகிற இந்த ப்ரபஞ்சமும் பகவானுக்கு விசேஷணமாகிறபடியால் அதுவும் நித்ய விபூதியைப்போல க்ரஹிக்கப்பட வேண்டுமென்றோ ?" என்று கேட்கலாம். அந்த லீலா விபூதியை விலக்கும் பொருட்டே இவ்விடத்தில் 'கல்யாணகுணா' என்று ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. 'கல்யாண' என்பதற்கு அப்ராக்ருத' என்பது பொருள். நிற்க, ப்ராக்ருதமாகிற லீலா விபூதி விகார மடையக்கூடியது ; அப்ராக்ருதமாகிற நித்யவிபூதி விகார மடையாதது. இந்தக் காரணத்தாலேயே நித்ய விபூதிக்கு நித்யத்வம்.

𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌸𑍍𑌪𑌦𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚, 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌨𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇। '𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇𑌨 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌭𑍋𑌗𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑌨𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌯𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌾𑌮𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌵𑌦𑌤𑌿। 𑌏𑌷𑌾𑌂 𑌚 𑌭𑍋𑌗𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌲𑍀𑌲𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌭𑍇𑌦𑌾𑌦𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌦𑌤𑌿 '𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃' 𑌇𑌤𑌿।

ற்கு லீலோபகரணமாக இருக்கும் ப்ராக்ருத வஸ்துக்களும் நித்யங்களாக இருந்த போதிலும், அவைகளிடம் ப்ரமாண ஸம்பந்தத்திற்கு யோக்யமாயிருப்பதால் ஏற்படும் நித்யத்வம் மாத்ரம் இருக்கின்றதே தவிர, விகாரமடையாமலிருப்பதால் ஏற்படும் நித்யத்வம் அவைகளிடம் இல்லை; ஆகையால் அவை ஸத்யங்களென்று சொல்லப்படமாட்டா. அவிகாரமாக இருப்பதால் ஏற்படும் நித்யத்வத்தை உடைய நித்ய விபூதி வஸ்துக்களே ஸத்யங்கள்; அப்படிப்பட்ட நித்யத்வமே இவ்விடத்தில் ஸத்ய பதத்தால் குறிக்கப்படுகின்றது. இம்மாதிரி அனந்தங்களாக இருக்கும் வஸ்துக்கள் நிரதிசயங்களாக இருக்கையிலும், அபூர்வங்களான கணக்கற்ற வேறு புதிய பதார்த்தங்களையும் ஸங்கல்ப மாத்ரத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்க அந்தப் பகவானுக்குச் சக்தி உண்டு என்பதை 'ஸத்ய ஸங்கல்பன்' என்னும் பதம் சொல்லுகின்றது. லீலா விபூதியிலுள்ள சேதநாசேதந ரூபமாயும் ஸ்திராஸ்திர ரூபமாயுமிருக்கும் லீலோபகரணங்கள் போல, நித்ய விபூதியிலுள்ள சேதநாசேதந ரூப ஸ்திராஸ்திர ரூப போகோபகரணங்களும் அவனுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு உட்பட்ட ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதங்களை உடையவை என்பதே இந்த 'ஸத்யஸங்கல்ப' என்னும் பதத்தின் தாத்பர்யம்.

𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 — ஸத்யத்வம், ப்ரமாணத்தின் ஸம்பந்தத்திற்கு யோக்யமாயிருப்பதென்றும் விகாரம் அடையாமல் இருப்பதென்றும் இருவகைப்படும். இந்த லீலா விபூதியிலுள்ள பதார்த்தங்களும் ப்ரமாண ஸம்பந்தார்ஹங்களே, ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களைக் கொண்டே அவைகளை நாம் க்ரஹிக்கிறோம். ஆகையால் அவைகளை ஸத்யங்களென்றே நாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்: ஆனாலும், அவை அவிகாரிகளல்ல. எப்பொழுதும் மாறிக் கொண்டே இருக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவை. ஆகையால் அவைகளை நித்ய விபூதியிலுள்ள வஸ்துக்களைப் போல ஸத்யங்களென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை.

𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 — லீலா விபூதியில் ப்ராக்ருத பதார்த்தங்கள் அசேதநங்கள், ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள் சேதநர்கள்; நித்ய விபூதியில் சுத்த ஸத்வம் அசேதநம், முக்தர்களும் நித்யர்களும் சேதநர்கள்; லீலா விபூதியில் சேதநர்கள் ஸ்திரமான வஸ்துக்கள், அசேதநங்கள் அஸ்திரங்கள்; நித்ய விபூதியில் லீலா வ்யாபாரம் முதலியவை அஸ்திரங்கள், மற்றவை ஸ்திரங்களே.

इतिहासपुराणयोर्वेदोपबृंहणयोरप्ययमर्थ उच्यते ।

"तौ तु मेधाविनौ दृष्ट्वा वेदेषु परिनिष्ठितौ ।
वेदोपबृंहणार्थाय तावग्राहयत प्रभुः ॥"

इति वेदोपबृंहणतया प्रारब्धे श्रीमद्रामायणे,

"व्यक्तमेष महायोगी परमात्मा सनातनः ।

इतिहासपुराणयोः.—வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணங்களாக இருக்கும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் இந்த அர்த்தமே விளக்கப் பட்டிருக்கின்றது. "तौ तु मेधाविनौ" இத்யாதியான ச்லோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி வேதத்தை உபப்ருஹ்மணம் செய்ய வேண்டுமென்றே ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில், 'இந்த ராமன் மஹாயோகியா யிருக்கும் பரமாத்மாவே ; இவன் எப்

इतिहासपुराणयोः —பகவானுக்கு ஒரு திவ்ய மங்கள விக்ரஹமுண்டு, அவன் ஒரு ஸ்தான விசேஷத்தைத் தனது வாஸமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான், இவை முதலிய விஷயங்கள் ச்ருதி வாக்யங்களைக் கொண்டு இது வரையில் உபபாதிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீமத் ராமாயணம் மஹா பாரதம் முதலிய இதிஹாஸங்களிலும் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் முதலிய புராணங்களிலும் இந்த விஷயங்கள் நன்கு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவென்பது இப்பொழுது நிரூபிக்கப் படுகின்றது. தவிர, பகவானுக்குச் சிற்சில பூஷணங்களும் சிற்சில ஆயுதங்களும் உண்டு என்பது ச்ருதியில் வ்யக்தமாகக் காணப்படவில்லை; இதிஹாஸ புராணங்களில் அது கண்டோக்தமாக இருக்கின்றது என்பதும் இப்பொழுது இவ்விடத்தில் இதிஹாஸ புராணங்களை ஸங்க்ரஹிப்பதற்குக் காரணம்.

तौ तु मेधाविनौ—முதலில் ஸ்ரீமத்ராமாயண வாக்யங்கள் ப்ரமாணமாகக் கூறப்படுகின்றன. 'ஸ்ரீமத் ராமாயணம் கேவலம் காவ்யமோ ? அப்படியானால் அது எவ்விதத்தில் ப்ரமாணமாகும்?' என்னும் சங்கையை நிவ்ருத்திப்பித்துக்கொண்டு, 'ஸ்ரீமத் ராமாயணம் கேவல காவ்யமன்று ; அது காவ்யம் போல இருக்கையிலும், வேதத்தின் அர்த்தத்தையே அது வெளியிடுகின்றது' என்பதை இந்த ச்லோகத்தால் நிரூபிக்கிறார். இந்த ச்லோகத்தின் பொருள்—'அந்த இரண்டு குழந்தைகளும் நாலு வேதங்களுடைய விஷயங்களையும் தரிக்கக்கூடிய புத்தியை உடையவர்களென்றும், வேதங்களை அங்கங்களுடன் அத்யயனம் செய்திருக்கிறார்களென்றும் வால்மீகி மஹாருஷி அறிந்துகொண்டு வேதங்களின் உபப்ருஹ்மண ரூபமாக இருக்கும் தமது க்ரந்தத்தை அவர்களுக்கு உபதேசித்தார்.' இதிலிருந்து ஸ்ரீமத் ராமாயணம் வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணம் என்பது வெளியாகின்றது. வேதத்தின் நிஷ்க்ருஷ்டமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் க்ரந்தங்களை 'உபப்ருஹ்மணங்கள்' என்று சொல்வார்கள். அம்மாதிரியான க்ரந்தங்களில் சொல்லப்படும் விஷயங்களெல்லாம் ப்ரமாணங்களே என்பது விவக்ஷிதம்.

व्यक्तमेष महायोगी—இந்த ச்லோகம் யுத்த காண்டத்தில் இருக்கின்

𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌮𑌧𑍍𑌯𑌨𑌿𑌧𑌨𑍋 𑌮𑌹𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 ।
𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍋 𑌧𑌾𑌤𑌾 𑌶𑌂𑌖𑌚𑌕𑍍𑌰𑌗𑌦𑌾𑌧𑌰𑌃 ।
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌤𑍍𑌸𑌵𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌜𑌯𑍍𑌯𑌃 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌃 ।”
“𑌶𑌰𑌾 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌧𑌨𑍁𑌰𑌾𑌯𑌤𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍍 ।
𑌅𑌨𑍍𑌵𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤 𑌕𑌾𑌕𑍁𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌃 ।
𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑌂 𑌤𑍇𑌜𑌃 𑌸𑌶𑌰𑍀𑌰𑌃 𑌸𑌹𑌾𑌨𑍁𑌗𑌃 ॥”

பொழுதும இருப்பவன். இவனுக்கு ஆதியுமில்லை மதயமுமில்லை அந்தமுமில்லை' மஹானகளாக இருக்கும் ப்ரஹ்மா இநதரன் இவாகளைக காட்டிலும் மிக உயாந்தவன். ப்ரக்ருதி மண்டலததிறகு அபபாலுள்ள அப்ராகருதமான வைகுண்ட லோகத்தில் இருப்பவன்; சங்கம் சகரம கதை இவைகளை ஆயுதஙகளாக உடையவனும் ஜகததை ரக்ஷிக்குமவன் இவனே. இவனுடைய மாாபில்தான ஸ்ரீவதஸம் என்னும் மறு இருககின்றது. தன்னை விட்டு விலகாத லக்ஷ்மியை இவன பதநியாக உடையவன். இவனை ஜயிப்பது என்பதும் ஒருவராலும் சகயமனறு. இவன் சாசவதன' இவன தருவன ' 'பல விதங்களான பாணஙகளும நீண்ட மூாததியை உடைய கோதண்டம் என்னும் வில்லும் இவை யெலலாம் புருஷனுடைய ஆகாரங்களைத் தரித்துக கொண்டு இவனைப் பின் தொடாநது சென்றன இவன தனது சரீரததுடனும் தனனுடைய அநுசராகளுடனும் விஷ்ணு ஸம்பந்தமான தேஜஸ்ஸில அநதாதாநதைத அடைநதான்' என்று இவனைப் பறறி சொலலப்பட்டிருககினறது.

றது. ராவணன் வதமடைந்தவுடன, அவனுடைய ஜயேஷ்ட பதநியாகிற மண்டோதரி அவனுடைய வதததைப பறறி பரலாபிககுமிடததில ' ஸ்ரீராமன் கேவல மநுஷ்யனனறு; அவனுடைய கருதயஙகளைப பாாககுஙகால அவன் அமாநுஷனெனறே ஏறபடுகினறது ஒரு கால அவன் யமனாக இருப்பானோ? இலலாவிட்டால இநத்ரனாக இருப்பானோ ? இலலை, அவன யமனுமனறு இநதரனு மனறு, அவன ஸாக்ஷாத சஙக சக்ர கதா தரனாகிற விஷ்ணுவே ' என்று சொல்லிக கதறி அழுகிறாள ஒரு ஸ்த்ரீயின வாாத்தையைக கொணடே ' விஷ்ணு மறறை எலலா தேவதைகளைக காட்டிலும உயாநதவா' எனபதை வால்மீகி இவவிடததில் ஸதாபிககிறாா. இதில் 'தமஸ: பரமோ தாதா' [ப்ராகருத மணடலததிறகு அப்புறமுளள அப்ராகருதமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் இருப்பவன] எனபதில சொல்லபபடுமே அாததமே இவவிடததில் முகயமாக அபேக்ஷிதம். ஸ்ரீ வைகுணடம் எனனும் அப்ராகருத ஸதானமொன்று உணடு என்பதற்கு இது பரமாணம். நித்யஶ்ரீ:, ஶாஶ்வத:, த்ருவ: எனறு மூன்று பதஙகள் இருககின்றன. இவை யெல்லாவற்றுககும் ' நிதயமாக இருப்பவன ' என்பதே பொருள. இப்படி ஓரே பொருளுள்ள மூன்று பதஙகள ப்ரயோகம் செய்திருபபதன் கருத்து எனன வென்றால-முதல பதம் பகவானுடைய ஸவரூபம் நிதயம் எனதையும், இரண்டாவது பதம குணஙகளுடன் கூடினவனாகவே பகவாந நித்யன் என்பதையும், மூன்றாவது பதம திவய மங்கள விகரஹததுடன் கூடினவனாகவும் அவன் நிதயன்

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே,

"ஸமஸ்தாஶ்ஶக்தயஶ்சைதா ந்ருப யத்ர ப்ரதிஷ்டிதா: ।
தத்விஶ்வரூபவைரூப்யம் ரூபமந்யத்தரேர்மஹத்"
ஸமூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ஸாகாரம் ஸர்வப்ரஹ்மமயோ ஹரி: ।
நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ ॥"
"யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணுஸ்ததைவேயம் த்விஜோத்தம ।"
"தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ ।
விஷ்ணோர்தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ்தநும்"
"ஏகாந்திந: ஸதா ப்ரஹ்மத்யாயிநோ யோகிநோ ஹி யே ।
தேஷாம் தத்பரமம் ஸ்தாநம் யத்வை பஶ்யந்தி ஸூரய: ॥"

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும்—' இந்தச் சக்திகளெல்லாம் எவ்விடத்தில் ப்ரதிஷ்டிதங்களாக இருக்கின்றனவோ, அந்த பகவத்ரூபம் விலக்ஷணமான ஸந்நிவேசத்துடன் கூடியது, அது வேறு தாவபமே, அது அளவுக்கு விஞ்சினது,' 'ஹரி என்னும் விஷ்ணு, விக்ரஹத்துடன் கூடிய ப்ரஹ்மம, ஸகல ஜீவன்களும அவனுக்குச் சேஷ பூதங்கள்" ' ஜகத்திற்கெல்லாம் மாதாவாக இருக்கும் நித்யையான இந்த லக்ஷ்மி அந்த விஷ்ணுவை விட்டு ஒரு பொழுதும் விலகாதவள், விஷ்ணு எப்படி எங்கும் வ்யாபித்திருக்கிறாரோ அவ்விதமே இவளும் எங்கும வ்யாபித்திருப்பவள். விஷ்ணு தேவனாக அவதரித்தால் இவளும் தேவர்களுடைய தேஹத்தை எடுத்துக் கொள்ளுகிறாள்; மநுஷ்யாவதாரம் செய்யும் பொழுது மநுஷ்ய தேஹத்தை எடுத்துக் கொள்ளுகிறாள் விஷ்ணு எடுத்துக் கொள்ளும் ரூபங்களுக்கு அநுரூபமான ரூபத்தையே இவள் எப்பொழுதும் தனது ரூபமாகச் செய்து கொள்ளுகிறாள்' 'விஷ்ணுவுக்குப் பரமமான ஸ்தானமொன்று உண்டு; எப்பொழுதும் ப்ரஹ்மத்தையே த்யானம் செய்துகொண்டு ஏகாந்திகளாயும் யோகிகளாயும் இருப்பவர்கள் அந்தப் பரமமான ஸ்தானத்தில் இருக்கிறார்கள், அந்த ஸ்தானத்தை ஸூரிகளென்னும் நித்யர்கள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்' ' அந்த

என்பதையும் குறிக்கின்றன என்பது தான் இதிலிருந்து பகவானுக்கு நிச்சயமாக திவ்ய மங்கள விக்ரஹமொன்று உண்டு என்பது ஏற்படுகின்றது. '"நித்யஶ்ரீ:" என்னும் பதம் அவனுக்கு லக்ஷ்மி என்னும் பத்நி ஒருவள் உண்டு என்பதைக் குறிக்கின்றது. சங்கம் முதலிய ஆயுதங்களும் அவனுக்கு உண்டு என்பதைக் காண்பிக்கின்றது ஶம்வ 'அக்ஷ மஹாயுதா:' என்னும் பதம்.

ஸர்வப்ரஹ்மமய:.—இவ்விடத்தில் 'ப்ரஹ்ம' என்னும் பதம் ஜீவனைக்குறிக்கின்றது சுத்த ஜீவ ஸ்வரூபம் அவனுக்குச் சேஷம் என்பது தாத்பர்யம்.

ஸமஸ்தா:.—பக்த ஜீவன் முக்த ஜீவன் காம ரூபமான அவித்யை இவை சக்திகள். ' விஶ்வரூபவைரூப்யம்' என்பதற்கு 'ஸந்நிவேசத்தின் வைலக்ஷண்யம்' என்பது பொருள்

நித்யைவைஷா—லக்ஷ்மி அவனுக்கு பத்நி என்பதற்கு இது ப்ரமாணம்.

"கலா முஹூர்த்தாதிமயஶ்ச காலோ
ந யத்விபூதே: பரிணாமஹேது:॥"

மஹாபாரதே ச,

"திவ்யம் ஸ்தானமஜரம் சாப்ரமேயம்
துர்விஜ்ஞேயம் சாகமைர்கம்யமாத்யம் ।
"கச்ச ப்ரபோ ரக்ஷ சாஸ்மான் ப்ரபன்னான்
கல்பே கல்பே ஜாயமான: ஸ்வமூர்த்த்யா॥"
"கால: ஸ பசதே தத்ர ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு: ।"

இதி । பரமஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபவத்த்வம் ஸூத்ரகாரஶ்ச வததி "அந்தஸ்தத்தர்மோபதேஶாத்" இதி । ய ஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய

ஸ்தாநம் நித்யமானது. கலை முஹூர்த்தம் முதலிய காலப் பிரிவுகள் அந்த விபூதிக்கு எவ்வித மாறுதல்களையும் செய்ய சக்தியற்றவை'

மஹா பாரதத்திலும்—'விஷ்ணுவின் ஸ்தாநமாகிற வைகுண்டம் என்பது ஒரு திவ்யமான ஸ்தாநம்; அதற்கு அழிவு இல்லை; அது அளவற்ற பெருமையை உடையது, அது நமது இந்த்ரியங்களால் அறியத் தகுந்ததன்று; சாஸ்த்ரங்களால் மாத்ரம் அதை அறியக்கூடும். அது ஆதி முதல் இருப்பது ஹே ப்ரபோ; அந்த லோகத்திற்கு நீர் போகலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் நீர் உம்முடைய திவ்ய மூர்த்தியுடன் அவதரித்து உரிமை அடைந்திருக்கும் எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்' 'அவ்விடத்தில் காலத்திற்கு எவ்வித சக்தியுமில்லை; இவ்விடத்தில் அது வஸ்துக்களை மாற்றுவதுபோல அவ்விடத்தில் மாற்ற மாட்டாது'

பர ப்ரஹ்மத்திற்கு ரூபம் உண்டு என்பதை ஸூத்ர காரரும் "அந்தஸ்தத்தர்மோபதேஶாத்" என்னும் ஸூத்ரத்தால் வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்த ஸூத்ரத்தின்

மஹாபாரதே ச:—பரமமான ஸ்தாநமொன்று உண்டு என்பதற்கு இது ப்ரமாணம்

அந்தஸ்தத்தர்மோபதேஶாத்— இது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களுள் ஒன்று. இதன் பொருள் —அந்த:-ஸூர்யனிடத்திலும் கண்ணின் உள்ளிலும் தென்படும் புருஷன் ஜீவனைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான பரமாத்மாவே; ஏனென்றால், 'தத்தர்மோபதேஶாத்'-அந்தப் பரமாத்மாவுக்கே ஸம்பவிக்கக்கூடிய தர்ம விசேஷமானது இந்த உபநிஷத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சாந்தோக்யத்தில் தென்படும் 'ய ஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருஶ்யதே' என்றும் 'அத ய ஏஷோऽந்தரக்ஷிணி புருஷோ த்ருஶ்யதே' என்றும் ஆரம்பிக்கும் வாக்யங்களால் விலக்ஷண புண்ய சாலிகளான ஆதித்யன் இந்த்ரன் ப்ரஹ்மா முதலிய ஜீவன்களுள் ஒருவனை சொல்லப்படுகிறதா? இல்லாவிட்டால் அவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மா சொல்லப்படுகிறதா? என்று ஸந்தேஹித்துக்கொண்டு, 'ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவே சொல்லப்படுகிறன்'

யோ(அ)ஸௌ தப்தகார்தஸ்வர கிரிவர ப்ரப: ஸஹஸ்ராம்ஶு ஶதஸஹஸ்ர கிரண: கம்பீராம்ப: ஸமுத்பூத ஸும்ருஷ்ட நாலரவிகர விகஸித புண்டரீக தலாமலாயதேக்ஷண: ஸுப்ரூலலாட:

தாத்பர்யமாவது — ஸூர்ய மண்டலத்தின் அந்தர்வர்த்தியாகத் தென்படும் புருஷ ச்ரேஷ்டன் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவாகவும் பரப்ரஹ்மமாகவும் இருக்கும் நாராயணனே; ஏனென்றால் அவனுடைய தர்மங்களல்லவோ அதைச் சொல்லும் உபநிஷத்தில் நிர்தேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன? அந்த உபநிஷத்தில் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து அந்தப் பரம புருஷன் ச்ரேஷ்டமான தங்க மலைபோன்ற ப்ரபையுடன் கூடியவனென்றும், கோடி ஸூர்யனுடைய கிரணங்களைப்போல அளவற்ற கிரணங்களை உடையவனென்றும், ஆழமான ஜலத்தில் உத்பத்தியைப் பெற்றும் த்ருடமான தண்டுடன் கூடியதும்

என்று இந்த ஸூத்ரத்தால் ஸ்ரீ வ்யாஸர் ஸித்தாந்தம் செய்கிறார். இப்படி ஸித்தாந்தம் செய்வதற்குக் காரணம் பின்வருமாறு இருக்கின்றது. இந்தச் சாந்தோக்யத்திலேயே இந்த வாக்யங்களுக்குப் பின் வரும் வாக்யங்களில் இந்தப் புருஷனைப்பற்றி பேசுமிடத்தில் 'ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய உதித:' (அவன் எவ்வித கர்ம பந்தத்துடனும் ஸம்பந்தப்படாதவன்) என்று அவனுடைய அபஹத பாப்மத்வம் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட அபஹதபாப்மத்வம் ஜீவன்களொருவருக்கும் ஸம்பவிக்கமாட்டாதாகையால் இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் பரமாத்மாவே என்பது ஸித்தம். இந்த உபநிஷத்தில் பகவானுடைய அபஹத பாப்மத்வம் சொல்லப்பட்டிருப்பதுடன் அவனுக்கு திவ்ய மங்கள விக்ரஹமொன்று உண்டு என்பதும், 'ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருஶ்யதே' [தங்கம் போல ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு புருஷன் அவ்விடத்தில் தென்படுகிறான்] 'யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ'' [அவனுக்குத் தாமரை புஷ்பம் போன்ற இரண்டு கண்கள் உண்டு] இத்யாதி வாக்யங்களால் ஏற்படுகின்றது. அந்தத் திவ்யமங்கள விக்ரஹம் நம்முடைய ஊனக் கண்ணுக்குத் தெரியமாட்டாது; விசுத்தமான மனஸ்ஸாலேயே அது அறியப்படக் கூடும் என்பதும் அவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட அதீந்த்ரிய ரூபம் பரமாத்மாவுக்கே உண்டு என்பது, 'ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே நாபி வாசா' [கண்ணுக்கு எட்டாதது அந்த ரூபம், வாக்காலும் வர்ணிக்கமுடியாதது] 'மனஸா து விஶுத்தேன' [சுத்தமான மனஸ்ஸால் மாத்ரம் அதை க்ரஹிக்கக்கூடும்] இத்யாதியான வேறு வாக்யங்களிலிருந்து ஏற்படுகிற படியால் இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் பரமாத்மாவாகவே இருத்தல் வேண்டும். இது தான் இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்படும் விஷயம்.

தப்தகார்தஸ்வர கிரிவர ப்ரப: — ச்ரேஷ்டமான தங்க மலையின் ப்ரபை போன்ற ப்ரபையை உடையவன். இது 'ஹிரண்மய:' என்பதன் பொருள். இவ்விடத்தில் 'ஹிரண்மய:' [ஸ்வர்ண மயமான] என்பது ஔஜ்ஜ்வல்யத்தைக் குறிப்பதற்கு மாத்ரம் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

ஸுநாஸ: ஸுஸ்மிதாதரவித்ரும: ஸுசிரகோமலகண்ட: கம்புக்ரீவ: ஸமுந்நதாம்ஸவிலம்பிசாருரூபதிவ்யகர்ணகிஸலய: பீநவ்ருத்தாயதபுஜஸ்சாருதராதாம்ரகரதலாநுரக்தாங்குல

ஸூர்ய கிரணங்களால் மலரச் செய்யப் பெற்றுமுள்ள தாமரைப் புஷ்பத்தின் தளங்கள் போன்ற அழுக்கற்ற நீண்ட கண்களை உடையவனென்றும், அழகான புருவம் நெற்றி மூக்கு இவைகளை உடையவனென்றும், அழகான மந்த ஸ்மிதத்துடன் கூடிய பழவம் போன்ற உதடுகளையும் மநோஜ்ஞமாயும் கோமளமாயுமுள்ள கன்னங்களையும் சங்கம் போன்ற கழுத்தையும் உயர்ந்த தோள்களில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் நன்கு அமைந்துள்ள திவ்ய காதுகளையும் திரண்டு உருண்டிருக்கும் புஜங்களையும் உடைத்தாயிருக்கிறானென்றும், மிக்க அழகு பொருந்தியும் மிகச் சிவந்துமிருக்கும் உள்ளங்

கம்பீராம்பஸ்ஸமுத்பூத — இது ‘யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ’ என்னும் ச்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தத்தை விளக்குகின்றது. இந்த ச்ருதி வாக்யத்திற்கு மூன்று அர்த்தங்கள் வாக்யகாரரால் உபபந்ந அர்த்தங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன—(1) கே-ஜலத்தில், ஆஸ்தே-நின்றுகொண்டிருக்கிற. ‘கே ஆஸ்தே’ இதி கப்யாஸம் । இவ்விடத்தில் ‘ஆஸ்தே’ என்பதிலுள்ள ‘ஆ’ லோபமடைகிறபடியால், ‘காஸ்யாஸம்’ என்று ரூபம் ஏற்படாமல் ‘கப்யாஸம்’ என்று ரூபம் ஏற்படுகின்றது. ஜலத்தை விட்டு எடுக்கப்பட்ட தாமரைப் புஷ்பத்தைக் காட்டிலும் ஜலத்தில் இருக்கும் புஷ்பத்திற்கு சோபை அதிகமாகையால் அவ்விதம் இவ்விடத்தில் வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. (2) கம்-ஜலத்தை, பிபதி-குடிக்கின்றது, என்று கபி:, அதாவது ‘தாமரைத் தண்டு’ என்று சொன்னதாயிற்று. கபௌ-அந்தத் தண்டில், ஆஸ்தே-இருக்கின்றது; என்று கப்யாஸம்’ । தண்டிலிருந்து கொய்யப்பட்ட புஷ்பத்தைக் காட்டிலும் தண்டுடன் இருக்கும் புஷ்பத்திற்கு சோபை அதிகமாகையால், இந்த வர்ணநம். (3) கம்-ஜலத்தை, பிபதி ஆகர்ஷிக்கிறான் என்று-கபி:-ஸூர்யன்; கபிநா-ஸூர்யனால், ஆஸ்யதே-மலரச் செய்யப்படுகின்றது, என்று ‘கப்யாஸம்’ । ஸூர்ய கிரணத்தால் மலரும் தாமரைப் புஷ்பத்திற்கு, வேறுவிதமாக மலரச் செய்யப்படும் தாமரைப் புஷ்பத்தைக் காட்டிலும் சோபை அதிகமாகையால் இந்த வர்ணநம். இந்த மூன்று அர்த்தங்களையும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், ‘கம்பீராம்பஸ்ஸமுத்பூத’ [ஆழமான ஜலத்தில் உண்டாகியிருக்கிறதும்,] ‘ஸம்ருஷ்டநால’ [தருடமான தண்டுடன் கூடியிருக்கிறதும்,] ‘ரவிகரவிகஸித’ [ஸூர்ய கிரணங்களால் மலரச் செய்யப்பட்டிருக்கிறதும்] என்று மூன்று விசேஷணங்களால் விவரித்திருக்கிறார். ‘புண்டரீக’ என்னும் சப்தம் வெள்ளைத் தாமரைப் புஷ்பத்தையே குறிக்கும். ஆனால், அந்த அர்த்தம் இவ்விடத்தில் உபபந்நமாக மாட்டாதாகையால், இவ்விடத்தில் அந்தச் சப்தம் சிவந்த தாமரைப் புஷ்பத்தையே குறிக்கின்றது என்று நிர்வஹித்திருக்கிறார்கள்.

𑌸𑌂𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍀𑌭𑌿𑌰𑌲𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌤𑌨𑍁𑌮𑌧𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌵𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌥𑌲𑌃 𑌸𑌮𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌸𑌂𑌹𑌨𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌿𑌗𑍍𑌧𑌵𑌰𑍍𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌚𑌾𑌰𑍁𑌚𑌰𑌣𑌯𑍁𑌗𑌲𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌪𑍀𑌤𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌧𑌰𑍋𑌽𑌮𑌲𑌕𑌿𑌰𑍀𑌟𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑌹𑌾𑌰𑌕𑍌𑌸𑍍𑌤𑍁𑌭𑌕𑍇𑌯𑍂𑌰𑌕𑌟𑌕𑌨𑍂𑌪𑍁𑌰𑍋𑌦𑌰𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌭𑍂𑌷𑌣𑌃 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑌕𑍍𑌰𑌗𑌦𑌾𑌸𑌿𑌶𑌾𑌰𑍍𑌙𑍍𑌗𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌤𑍍𑌸𑌵𑌨𑌮𑌾𑌲𑌾𑌲𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍋𑌽𑌨𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌸𑍌𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌾𑌶𑍇𑌷𑌮𑌨𑍋𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌲𑌾𑌵𑌣𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑌪𑍂𑌰𑌿𑌤𑌾𑌶𑍇𑌷𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌭𑍂𑌤𑌜𑌾𑌤𑍋𑌽𑌤𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌾𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑍌𑌵𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌹𑌾𑌸𑌸𑍁𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌗𑌨𑍍𑌧𑌵𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌦𑌿𑌗𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌗𑌮𑍍𑌭𑍀𑌰𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾𑌨𑍁𑌰𑌾𑌗𑌮𑌧𑍁𑌰𑌲𑍋𑌚𑌨𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌿𑌤𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌵𑌰𑍍𑌗𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌰 𑌉𑌦𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌸 𑌚 𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌜𑌗𑌦𑍁𑌦𑌯𑌵𑌿𑌭𑌵𑌲𑌯𑌲𑍀𑌲𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌹𑍇𑌯𑌃 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌨𑌿𑌧𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵

கையுடன் சேர்ந்துள்ள விரல்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறானென்றும், அல்பமான மத்யத்துடனும் விசாலமான மார்புடனும் ஸமமாகப் பிரிந்திருக்கும் ஸகல அங்கங்களுடனும் வர்ணத்திற்கு எட்டாத திவ்ய ரூப அமைப்புடனும் ப்ரியமான திருமேனி வர்ணத்துடனும் மலர்ந்த தாமரைப் புஷ்பம்போல இருக்கும் அழகான திருவடி யுகளத்துடனும் தனக்கு அநுரூபமான பீதாம்பரத்தைத் தரித்துக் கொண்டு இருக்கிறானென்றும், நிர்மலமான கிரீடம் குண்டலம் ஹாரம் கௌஸ்துபம் கேயூரம் கடகம் நூபுரம் உதர பந்தனம் இவை முதலிய அளவற்ற ஆச்சர்ய கரங்களான அநந்த திவ்ய பூஷணங்களை அணிந்து கொண்டிருக்கிறானென்றும், சங்கம் சக்ரம் கதை கத்தி சார்ங்கம் ச்ரீவத்ஸம் வநமாலை இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறானென்றும், அளவற்ற மேன்மை பொருந்திய ஸௌந்தர்யத்தால் ஸகல ஜந்துக்களுடைய மநஸ்ஸையும் த்ருஷ்டியையும் ஆகர்ஷித்து நிற்கிறானென்றும், தனது லாவண்யமாகிற அம்ருதத்தால் ஸகல சராசரங்களையும் நிரப்பிக்கொண்டு அத்யாச்சர்ய கரமாயும் மநஸ்ஸால் நினைக்கக்கூடாததாயுமுள்ள நித்யமான யௌவநத்துடன் இருக்கிறானென்றும், புஷ்பம் போன்ற புஞ்சிரிப்பினால் மநஸ்ஸுக்கு மிக ப்ரியனாகவும் தனது புண்யமான கந்தத்தால் ஸகல திக் ப்ரதேசங்களையும் வாஸனையால் வாஸித்துக் கொண்டும், மூன்று லோகங்களையும் தனது காம்பீர்யத்தால் ஆக்ரமித்துக் கொண்டும், தனது ஆச்ரிதர்களெல்லாரையும் கருணையாலும் ப்ரீதியாலும் மதுரமாயுமுள்ள தனது கடாக்ஷங்களால் அநுக்ரஹித்துக் கொண்டும் ப்ரகாசிக்கிறானென்றும் ஒன்றாக விளங்குகின்றது. அவன் ஸகல ஜகத்தினுடையவும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைத் தனது லீலையாகக் கைக்கொண்டிருக்கிறான்; அவனிடம் எவ்வித ஹேயமுமான குணமும் இல்லை; ஸகல கல்யாண குணங்களு

'𑌯𑍁𑌵𑌣𑍍𑌯' என்னும் பதம் ஸமுதாய சோபையையும், '𑌸𑍌𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌯' என்பது அவயவ சோபையையும் குறிக்கின்றன.

தாவத்ஸர்வஸ்மாத்விலக்ஷண: பரமாத்மா பரம்ப்3ரஹ்ம நாராயண இத்யவகம்யதே | 'தத்3வாக்யசேஷாச்ச'—"ஸர்வேஷாம் ப்ரபு: ஸர்வேஷாம் ரூபா கா(ம)தீஷு ஸர்வேஷாம் காமாநாம்", "ஸ ஸர்வேஷு ஸர்வேஷாம் பாசபந்த உதி3த:" இத்யாதி3ப்ரப்4ருதி | தஸ்யைவ கு3ணா: "ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்யேசாந:, அபஹதபாப்மா விஜர:" இத்யாதி3 "ஸத்யஸங்கல்ப:" இத்யந்தா:, "விச்வத: பரமம் நித்யம் விச்வம் நாராயணம் ஹரிம்", "பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம்" இத்யாதி3வாக்ய ப்ரதிபாதி3தா: | வாக்யகாரஶ்சைதத்ஸர்வம் ஸங்க்3ராஹ—'ஹிரண்மய: ப—

க்கும் அவன் இருப்பிடம்; தன்னைத்தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் அதிமாத்ரம விலக்ஷணன். இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீமந் நாராயணனே அந்த உபநிஷத் வாக்யத்தால் சொல்லப்படுகிறானென்று எப்படி ஏற்படுகின்றதென்றால், அந்த உபநிஷத்தில அப்படிப்பட்ட நாராயணனுக்கு அஸாதாரணங்களான தாமங்களே நிர்த்தேசிக்கப்படுகின்றனவன்றோ? 'அவன ஸர்வ லோகங்களுக்கும் ப்ரபு; எல்லாருடைய இஷ்டங்களையும் நிறைவேற்றி வைப்பவன அவனே; அவனிடத்தில் ஒருவித காம பந்தமும் ஒட்டுகிறதில்லை;' என்பதே அவ்விடத்தில் தென்படும் நிர்த்தேசம். இம்மாதிரியான நிர்த்தேசம 'ஸகலத்தையும் தனது வசத்தில் அடக்கும் திறமையுள்ளவன் ; எல்லாவற்றுக்கும் சேஷி; காம ஸ்பர்ச மற்றவன் ; ஜரை முதலியவை அவனிடம் இல்லை' என்று ஆரம்பித்து 'அவன் ஸத்ய ஸங்கல்பன' என்று முடியும் வாக்யங்களாலும், 'இந்த லோகத்தில் தென்படும் ஸகல சேதநர்களைக்காட்டிலும் அவன் உயர்ந்தவன்; அவன் நித்யன்; அவனே எல்லாவற்றுக்கும் அந்தராத்மா, அவன் தான் நாராயணன்; அவனே ஹரி ; இந்த விச்வம் முழுவதற்கும அவன சேஷி, அவனுக்கு மேற்பட்டு வேறு ஒரு ஈச்வரனுமில்லை ' என்னும் வாக்யங்களாலும் அந்த நாராயணனாகிற பரமாத்மாவுக்கே அம்மாதிரியான குணங்கள உண்டு என்பது வேறு ச்ருதி வாக்யங்களிலிருந்து ஏற்படுகின்றது. வாக்ய காரரும் இந்த அர்த்தத்தைப் பின்வரும் வாக்யத்தால வெளியிட்டிருக்கிறார்—' ஸ்வர்ணமயமான புருஷன காணப்படுகின்றான் என்று சொல்லும உபநிஷத் வாக்யத்தால் ப்ராஜ்ஞனும எல்லாவற்றுக்கும் அந்தராத்மாவாகவும் இருக்கும் பரமாத்மாவே குறிக்கப்படுகின்றான்; ஏனென்றால, 'அவன ஸகல லோகங்களுக்கும ஈசன், ஸகல காமங்களுக்கும ஈசன், அவனை ஒருவித காமமும ஸ்பர்சிக்கமாட்டாது,' என்று அவ்விடத்தில உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ ?,

---

தஸ்யைவ கு3ணா:—' இந்த உபநிஷத்தில் காணப்படும வாக்யங்களில் ஸர்வலோகேச்வரத்வம் முதலியவை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்பது உண்மையே; அதனால், இவ்விடத்தில ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் பரமாத்மாவே என்பது எப்படி ஸித்திக்கின்றது?' என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கலாம. அதற்குப் பரிஹாரமாக "தஸ்யைவ கு3ணா:" [அவனுடைய குணங்களல்லவோ இவை?] என்று இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.

ஷர ரூபஸ்ய இதி ப்ராஜ்ஞ: ஸர்வஜ்ஞ: ஸ்வ ஸ்வாபாவிகைஶ்வர்ய வமேவாப்ரச்யாவ்ய தேவாதியாகாரநாத்' இத்யாதிநா | தஸ்ய ச ரூபஸ்ய நித்யத்வாதி வாக்யகாரேணைவ ப்ரதிஷித்தம் - 'ஸர்வத்ர ரூபம் க்ருதகஸ்யாநுக்ரஹார்த்தம் தச்சேதநாநாமைஶ்வர்யாத்' இதி [உபாஸிதாநுக்ரஹார்த்த: பரமபுருஷஸ்ய ரூபஸங்க்ரஹ இதி] பூர்வபக்ஷம் க்ருத்வா, 'ரூபம் வா அதீந்த்ரியம் அந்த:கரணப்ரத்யக்ஷம் தந்நிர்தேஶாத்' இதி ஸித்தாந்திதம் | யதா ஜ்ஞாநாதய: பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஸ்வரூபதயா நிர்தேஶாத் ஸ்வரூபவத் நித்யா: ததா ஸ்வதைவேதம் ரூபம் ஶ்ருத்யா ஸ்வரூபதயா நிர்தேஶாத் ஸ்வரூ-

---

பகவானுடைய இந்த ரூபம் ஒருகால் அநித்யமோ? என்னும் சங்கையும் அந்த வாக்ய காரராலேயே பரிஹரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது 'ஒருகால் ஈச்வரன் தனது ஐச்வர்யத்தைக் கைப்பற்றி, இந்த ரூபத்தை ஆச்ரிதர்களின் அநுக்ரஹத்தை உத்தேசித்துச் செய்து கொண்டிருக்கிறானோ?' என்னும் வாக்யத்தால் இந்த ரூபம் உபாஸிக்கிறவனை அநுக்ரஹிக்கும் பொருட்டு பரம புருஷனால் ஒருகால் ஏற்படுத்திக்கொள்ளப்பட்ட ரூபமாக இருக்குமோ வென்று ஒரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு, வாக்யகாரர், 'அந்த ரூபம் இந்த்ரியங்களால் க்ரஹிக்கக் கூடாதது, சுத்தமான அந்த: கரணத்தால் மாத்ரம் க்ரஹிக்கக்கூடியரூபமே அது; ஏனென்றால் அப்படிப்பட்ட நிர்தேசமே அவ்விடத்தில் செய்யப்படுகின்றது' என்னும் வாக்யத்தால் அந்தச்சங்கையைப் பரிஹரித்திருக்கிறார். இதன் கருத்து என்ன வென்றால், 'ஜ்ஞானம் முதலியவை பர ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களென்று நிர்தேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்னும் காரணத்தைக் கொண்டு அவைகளை ஸ்வரூப பூத குணங்களாகவும் [அந்தக் காரணத்தால் நித்யங்களாகவும்] நாம் எப்படி க்ரஹிக்கிறோமோ, அப்படியே இந்த ரூபமும் ச்ருதியில் பர ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறபடியால் இதையும் அந்தப் பர ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் போல நித்யமென்றே நாம் க்ரஹித்தல் வேண்டும்' என்

ப்ராஜ்ஞ:—இதற்கு 'விபஶ்சித்' என்பது பொருளாகையால், 'விபஶ்சித்' என்று மற்றோரிடத்தில் வ்யக்தமாகக் குறிக்கப்படும் ப்ரஹ்மமே ['ப்ரஹ்மணா ஸஹ விபஶ்சிதா' என்பதில் நோக்கு] இவ்விடத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது. அம்மாதிரியே 'ஸர்வஜ்ஞ:' என்னும் பதத்திலும் 'ஸர்வஜ்ஞ: ஸத்யஸங்கல்ப:' என்பதைக் கவனித்தல் வேண்டும்.

ஸ்வாபாவிகைஶ்வர்யமப்ரச்யாவ்ய— இதற்கு 'ஸ்வாபாவிகஸ்வைஶ்வர்யமப்ரச்யாவ்ய' என்பதில் நோக்கு.

தேவாதிநாநாத்— சில கோசங்களில் 'தேவாதிவாத்' என்னும் ஒரு பாடாந்தரம் காணப்படுகின்றது. அந்தப் பாடத்தில் அர்த்தம் யாது என்பது விளங்கவில்லை.

ஸ்வரூபதயா நிர்தேஶாத்—இதற்கு 'ஸ்வரூபமாக நிர்த்தேசிக்கப்

ஸங்க்ருஹீதைவ | பாஷ்யகாரேணைதத் வ்யாக்யாதம்—"ந வா மாயாமாத்ரம், அஞ்ஜஸைவ விஶ்வஸ்ருஜோ ரூபம்; தத்து ந சக்ஷுஷா க்ராஹ்யம், மனஸா த்வகலுஷேண ஸாதநாந்தரவதா க்ருஹ்யதே 'ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே நாபி வாசா, மனஸா து விஶுத்தேன' இதி ஶ்ருதே꞉ | ந ஹ்யரூபாயா தேவதாயா ரூபமுபதிஶ்யதே; யதாபூதவாதி ஹி ஶாஸ்த்ரம்; 'மஹாரஜதம் வாஸ꞉,' 'ஆதித்யவர்ணம் தமஸ꞉ பரஸ்தாத்' இதி ப்ரகரணாந்தரநிர்தேஶாஶ்ச ஸாக்ஷிண꞉" இத்யாதினா | "ஹிரண்மய இதி ரூபஸாமாந்யாச்சந்த்ர

பதே [த்ரமிடாசார்யராகிய] பாஷ்யகாரராலும் இது இவ்விதமே வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது 'ஜகத் ஸ்ரஷ்டாவினுடைய இந்த ரூபம் இந்த்ரஜால வஸ்துக்கள் போல மாயையால் செய்யப்பட்டதன்று. அது இந்த மாம்ஸக் கண்ணால் பார்க்கப் படமாட்டாது; வேறு ஸாதனங்களுடன் கூடிய சுத்தமான மனஸ்ஸால் மாத்ரம் அது க்ரஹிக்கப்படக்கூடும் "ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே நாபி வாசா" [அது கண்ணுக்கு எட்டாதது; வாக்குக்கும் எட்டாதது] "மனஸா து விஶுத்தேந" [விசுத்தமான மனஸ்ஸால் மாத்ரம் அதை க்ரஹிக்கலாம்] என்று ச்ருதிகளும் சொல்லுகின்றன. ரூபமற்ற தேவதைக்கு ரூபமுண்டென்று ச்ருதி ஒருகாலும் உபதேசிக்கமாட்டாது, ஏனென்றால் ச்ருதி வஸ்துக்களை உள்ளபடியே உபதேசிக்கின்றதன்றோ? "மஹாரஜதம் வாஸ꞉" [அவனுடைய வஸ்த்ரம் மஹாரஜத வர்ணத்தை உடையது] "ஆதித்யவர்ணம் தமஸ꞉ பரஸ்தாத்" [ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு வெளிப்பட்டுள்ள ஒரு ஸ்தான விசேஷத்தில் ஸூர்யனுடைய வர்ணம் போன்ற வர்ணத்தை உடையவனாக அவன் ப்ரகாசிக்கிறான்] என்று வேறு ப்ரகரணங்களில் ச்ருதி செய்யும் நிர்த்தேசங்களும் இதற்கு ஸாக்ஷிகள். நிற்க, "ஹிரண்மய இதி ரூபஸாமாந்யாச்சந்த்ரமுகவத்" [ஹிரண்மய' என்னும் சப்தத்திற்கு 'ஸ்வர்ணத்தால் செய்யப்பட்ட' என்பது பொருளன்று; 'ஸ்வர்ணம்போல உஜ்வலமாயிருக்கிற' என்பது மாத்ரம் அதன் பொருள். ரூபம் ஸமானம் என்பதில் மாத்ரம் நோக்கு. சந்த்ர முகம்' என்னுமிடத்திற்போல] என்பதும் வாக்ய காரருடைய வாக்யம். இதை வ்யாக்யானம் செய்யுமிடத்தில் த்ரமிடாசார்யர் பின் வருமாறு அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்—'ஹிரண்மய என்னும் சப்தத்தில் காணப்படும் 'மயட்' என்னும் ப்ரத்யயம் விகாரார்த்த

பட்டிருக்கிறபடியால்' என்று பொருள் தோன்றக்கூடும். அது ஜ்ஞானம் முதலியவைகள் விஷயத்தில் விருத்த மாகையால், 'ஸ்வரூபநிரூபகதர்மநிர்தேஶ꞉' என்று பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஹிரண்மய꞉—இது ச்ருதியில் காணப்படும் சப்தம். இதற்கு 'ஹிரணயத்தால் செய்யப்பட்ட' என்பது பொருளன்று 'ஹிரண்யம் போல ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும்' என்பதே பொருள். முதலில் கூறப்பட்டுள்ள பொருள் விருத்தமாகையால் அது ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை.

ஸம்ஸ்ருஷ்டமிவஸத்” இதி ச வாக்யம் । தஸ்ய வ்யாவ்ருத்தி:— “ந யஸ்ய விகாராதி³ரூபாய வ்யஜ்யதே; ஸ நாராயணஸ்தா²ணுர்ந:” இதி । யதா² ஜ்ஞாநாதி³கல்யாணகு³ணக³ணாநந்த்யநிர்தே³ஸாத் ஸகலேதர கல்யாணகு³ணவிஸிஷ்டம் பரம் ப்³ரஹ்ம ப்ரதிபத்³யதே, ததா² 'ஆதி³த்யவர்ணம்' இத்யாதி³ ஸ்ருதிநிர்தே³ஸாத் ஸ்வாபி⁴மதாநுரூபைகரூப ரூபவ: பரப்³ரஹ்மபூ⁴த: புருஷோத்தமோ நாராயண இதி ஜ்ஞாயதே ।

ததா² 'அஸ்யேஸாநா ஜக³தோ விஷ்ணுபத்நீ' 'ஹ்ரீஸ்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ' 'ஸதா³ பஸ்யந்தி ஸூரய:' 'தமஸ: பரஸ்தாத்' 'க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே' இத்யாதி³நா பத்நீபரிஜநஸ்தா²நாதீ³நாம்

தத்தை [அதனால் செய்யப்பட்ட என்னும் அர்த்தத்தை] குறிக்கவில்லை; ஏனென்றால் விக்ஹரத்துடன் கூடியுள்ள ஆத்மா அம்மாதிரி உண்டுபண்ணக் கூடியதன்றாகையாலே? ஜ்ஞானம் முதலிய கல்யாண குணங்களின் எல்லையற்ற இருப்பைச் சொல்லும் ச்ருதி வாக்ய பலத்தால், பர ப்ரஹ்மத்தைக் கல்யாண குணங்களுடன் கூடியதென்று நாம் எப்படி அறிகின்றோமோ, அப்படியே ‘ஆதித்ய வர்ணம்’ என்பது முதலிய ச்ருதி நிர்தேச பலத்தைக்கொண்டு, பர ப்ரஹ்மமாயும் புருஷோத்தமனாயும் இருக்கிற நாராயணன் தனக்கு அபிமதமாயும் தனக்கு அநுரூபமாயுமுள்ள ஒரு ரூபத்துடன் கூடியிருக்கிறானென்றும் அறிதல் வேண்டும்.

ததா²ஸ்யேஸாநா...“அஸ்யேஸாநா ஜக³தோ விஷ்ணுபத்நீ” [விஷ்ணுவின் பத்நி இந்த ஜகத் முழுவதற்கும் ஈச்வரீ,] “ஹ்ரீஸ்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ” [பூமியும் லக்ஷ்மியும் உன்னுடைய பத்நிகள்] “ஸதா³ பஸ்யந்தி ஸூரய:” [நித்ய ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்திருக்கிறார்கள்] “தமஸ: பரஸ்தாத்” [ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு அப்புறத்தில் (அவனுடைய ஸ்தானம்) இருக்கின்றது] “க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே” [இந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு வெளிப்பட்டு வஸித்துக்கொண்டிருக்கும்] இவை முதலிய ச்ருதி வாக்யங்களாற் செய்யப்படும், நிர்த்தேசத்தைக் கொண்டே பகவானுக்குப் பத்நிகள் உண்டென்றும், பரிஜனங்களுண்

யதா² ஜ்ஞாநாதி³—இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ந்யாயம் இதுவே—‘ எது எது ப்ராமாணிகமோ அது அது அங்கீகரிக்கப்படத்தக்கது. ஜ்ஞானம் முதலிய க[illegible]ண குணங்கள் ப்ராமாணிகங்கள்; அப்படியே ரூபமும் ப்ராமாணிகம் இப்படி இருக்கையில் இவைகளுள் ஒன்றை மாத்ரம் அங்கீகரித்து மற்றொன்றை அங்கீகரியாமல் விடுவது ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததாக மாட்டாது ’ என்பதுதான்

ததா²ஸ்யேஸாநா—வாக்ய காரரும் பாஷ்யகாரராகிய த்ரமிடாசார்யரும், ரூபத்தை ஸமர்த்தித்திருக்கிறார்கள். அவர்களால் சொல்லப்பட்டுள்ள ந்யாயம் பத்நீ பரிஜனங்கள் முதலிய விஷயங்களிலும் அந்வயிக்குமாதலால், அவைகளையும் அவர்கள் தமது கருத்தில் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.

நிர்தேசாதேவ ததேவ ஸங்க்ருஹ்யதே । யதாஹ பாஷ்யகார: "யதாபூதவாதி ஹி சாஸ்த்ரம்" இதி । ஏததுக்தம் பவதி - யதா 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' இதி நிர்தேசாத் பரமாத்மஸ்வரூபம் ஸகலஹேயப்ரத்யநீகாநந்தஜ்ஞாநாநந்தைகதாநதயா ஸகலேதரவிலக்ஷணமவகம்யதே, யதா ச 'யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்' 'பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச' 'தமேவ பாந்தமநுபாதி ஸர்வம்

டென்றும் ஒரு ஸ்தாந விசேஷமுண்டென்றும் நாம் அறிதல் வேண்டும். "யதாபூதவாதி ஹி சாஸ்த்ரம்" [உள்ளபடியன்றோ சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது?] என்று பாஷ்யகாரர் சொல்லியிருக்கிறார் ஆகையால் நாம் அறியவேண்டியது இதுதான்— 'பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமானது ஸகல ஹேய ஸம்பந்தமற்றும் எல்லையிராத ஆநந்தத்திற்கு இருப்பிடமாயும் ஒருவித அளவுக்கும் உட்படாததாயும் இருக்கிறபடியால் மற்றை ஸகல வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் அது விலக்ஷணமென்று நாம் எப்படி "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்னும் ச்ருதி நிர்தேசத்திலிருந்து அறிகின்றோமோ, அந்த ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களெல்லாம் எல்லையுமற்றவை எண்ணிக்கையுமற்றவை யென்றும் மற்றை வஸ்துக்களில் காணப்படும் குணங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணங்கள் என்றும் "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்", "பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச", "தமேவ பாந்தமநுபாதி ஸர்வம் தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி" என்னும் இவை முதலிய ச்ருதி நிர்தேசங்களிலிருந்து நாம் எப்படி அறிகின்றோமோ, அப்படியே "ஆதித்யவர்ணம்" என்பது முதலான நிர்த்தேசங்களிலிருந்து பகவானுக்கு ரூபம் உண்டென்றும் பரிஜநங்கள் இருக்கிறார்களென்றும் ஸ்தாநவிசேஷம் முதலியவை

ஏதது³க்தம் பவதி—கீழ்ல் "யதா ஜ்ஞாநாதி" என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தால் உபபாதிக்கப்படும் விஷயமே மறுபடியும் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுவது போலத் தோன்றும். கீழ்ல் 'கல்யாண குணங்கள் எப்படி ப்ராமாணிகங்களோ, அப்படியே ரூபமும் ப்ராமாணிக மாகையால் இதுவும் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்' என்று சொல்லப்பட்டது. 'கல்யாண குணங்களையும் நாங்கள் ப்ராமாணிகங்களாக ஒத்துக் கொள்ளவில்லை' என்று வாதிப்பவர்களுக்காக இந்த வாக்யம். இதில் சொல்லப்படும் விஷயமாவது—'நீங்கள் பகவத் ஸ்வரூபத்தை அங்கீகரித்து, கல்யாண குணங்களை அங்கீகரியாமல் இருப்பது சரியன்று; ஏனென்றால் ஸ்வரூபம் ப்ராமாணிகமாக இருப்பது போல, குணங்களும் ப்ராமாணிகங்களே' என்பது தான். ஸ்வரூபத்தையும் ப்ராமாணிகமாக ஒத்துக் கொள்ளாதவரும் உளர். அவர்களுக்கு "வேதாஹம் ஏதம் புருஷம்" என்று ஆரம்பிக்கும் மேல் க்ரந்தத்தால் ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது.

ஔத்பத்திக:—உத்பத்தியாலேயே ஏற்பட்டது; அதாவது 'ஸ்வாபாவிகம்' என்று சொன்னதாயிற்று.

தஸ்ய ஸாரஸாரவிசேஷம் விஹாரி' இத்யாதிநிர்தேசைச்ச நிரதிசய ஸம்வேத்யாச்ச குணா: ஸகலேதரவிலக்ஷணா:; ததா 'ஆதித்யவர்ணம்' இத்யாதிநிர்தேசைச்ச திவ்யபரிஜநஸ்தாநாதயச்ச ஸகலேதரவிலக்ஷணா: ஸ்வாஸாதாரணா அநிர்தேச்யஸ்வரூபஸ்வபாவா இதி ।

வேதா: ப்ரமாணம் சேத் விதயர்த்தவாதமந்த்ரகதம் ஸர்வம் அபூர்வம் யதாவஸ்திதமேவ போதயந்தி । ப்ராமாண்யம் ச வேதாநாம் 'ஔத்பத்திகஸ்து சப்தஸ்யார்த்தேந ஸம்பந்த:' இத்யுக்தம் । யதா அக்நிஜலாதீநாம் ஔஷ்ண்யாதிசக்திநியம: ஸ்வாபாவிக:, யதா ச சக்ஷுராதீநாம் இந்த்ரியாணாம் புத்திவிசேஷஜநநசக்தி: ஸ்வாபாவிகீ, ததா சப்தஸ்யாபி போதநசக்தி: ஸ்வாபாவிகீ । ந ச ஹஸ்தசேஷ்டாதிவத் ஸங்கேதமூலம் சப்தஸ்ய போதகத்வமிதி

உண்டென்றும் இவையெல்லாம் மற்றை வஸ்துக்களில் காணப்படும் ரூபம் முதலியவைகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணங்களென்றும் இவையெல்லாம் அவனுக்கே அஸாதாரணங்களென்றும் இவைகளின் ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவமும் ஒரு விதத்தாலும் நம்மால் இப்படிப்பட்டவையென்று நிர்தேசிக்கக் கூடாதவையென்றும் அறிகின்றோம்.

வேதா: ப்ரமாணம் சேத்—[அர்த்தவாதங்களாகிற வேத பாகங்களுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்யமில்லையாதலால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே ஒத்துக்கொள்ளத் தக்கதன்று என்று சங்கிப்பதும் யுக்தமன்று]. வேதங்களில் காணப்படும் விதி பாகங்களோ, அர்த்தவாத பாகங்களோ, மந்த்ர பாகங்களோ, இவையெல்லாம், வேறு ஸாதக ப்ரமாணங்களை இல்லாமலும் மற்றை ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதியாமலும் இருக்கும் வரையில், தம் தம்மால் குறிக்கப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களை உள்ளபடியே அவை போதிக்கின்றனவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. வேதங்களிலுள்ள சப்தங்களுக்கும் அவைகளால் போதிக்கப்படும் அர்த்தத்திற்கும் உள்ள ஸம்பந்தமும் இயற்கையாலேயே ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்பதை நாம் அறிதல் வேண்டும். நெருப்பு ஜலம் முதலியவைகளுக்கு உஷ்ணமாயிருப்பது முதலியவை போலவும், கண் முதலிய இந்த்ரியங்களுக்கு புத்தி விசேஷத்தை உண்டுபண்ணும் சக்தி இருப்பது போலவும், சப்தங்களுக்கு அர்த்தத்தைப் போதிப்பிக்கும் சக்தி ஸ்வபாவத்தாலேயே உண்டு. ஸங்கேதத்தால் சிற்சில கை ஜாடைகளுக்குச் சிற்சில அர்த்தங்களை நாம் ஏற்பாடு செய்து கொள்வதுபோல,

---

நநு—சப்தங்கள் ஸ்வபாவத்தாலேயே அர்த்தத்தைப் போதிக்குமானால், ஏன் அந்தப் போதம் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள ஸம்பந்த ஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷித்து நிற்கின்றது? அப்படி அது அபேக்ஷித்து நிற்கிறபடியால், சப்தங்கள் ஸ்வபாவத்தாலேயே அர்த்தத்தை உணர்த்துகின்றன என்று சொல்வது அயுக்தமென்று ஏற்படவில்லையோ? அது ஸங்கேதத்தாலேயே ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்று சொல்லவேண்டாமோ? இதுதான் இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம்.

வக்தும் யுக்தம், அநாத்யநுஸந்தாநாவிச்சேதேऽபி ஸங்கேதயித்ரு-
புருஷஜ்ஞாநாஸம்பவாத் । யாநி ஸங்கேதக்ருதாநி தாநி ஸர்வாணி
ஸாக்ஷாத் பரம்பரயா வா ஜ்ஞாயந்தே । ந ச தேவதத்தாதிஶப்த-
வத் கல்பயிதும் யுக்தம், தேஷு ச ஸாக்ஷாத் பரம்பரயா வா ஸம்-
கேதோ ஜ்ஞாயதே । கவாதிஶப்தாநாம் து அநாத்யநுஸந்தாநா-
விச்சேதேऽபி ஸங்கேதயித்ருஜ்ஞாநாபாவாத் போதகத்வஶக்தி: ஸ்வாபா-
விகீ । அக்நிப்ரப்ருதீநாம் தாஹகத்வாதிஶக்திவதிந்த்ரியாணாம் போத-
கத்வஶக்திவச்ச ஶப்தஸ்யாபி போதகத்வஶக்திராஶ்ரயணீயா ।

நநு ச இந்த்ரியவச்சப்தஸ்யாபி யதி போதகத்வம் ஸ்வாபாவிகம்,
ஸம்பந்தக்ரஹணம் போதகத்வாய கிமித்யபேக்ஷ்யதே இதி சேத்,
தத்ரோச்யதே । யதா ஜ்ஞாதஸம்பந்தநியமம் தூமாதி அக்ந்யாதிவிஜ்ஞாந

சப்தத்தின் சக்தி ஸங்கேதத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டதன்று என்னென்றால், அப்படி
ஒரு ஸங்கேதம் எவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டதென்று இப்பொழுது ஒருவராலும் அறியப்
படவில்லையன்றோ? அதன் அநுஸந்தாநம் அநாதிகாலமாய் எவ்வித பங்கமுமிராமல்
அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறபடியால், ஸங்கேதத்தை ஏற்படுத்தின புருஷ
னுடைய ஜ்ஞானம் மறக்கப்பட்டுப் போய்விட்டது என்று சொல்வதும் ஸாத்யமில்லை.
எவை எவை ஸங்கேதத்தால் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவை ஸம்பந்தப்பட்ட
விஷயங்களெல்லாவற்றிலும் அந்த ஸங்கேதம் எவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பது
ஸாக்ஷாத்தாகவோ பரம்பரையாகவோ அறியப்பட்டே இருக்கின்றது. '[ஒருவன் பெய
ராக வழங்கிவரும்] தேவதத்தன் போன்ற சப்தங்களிற்போல், இவைகளிலும் நாம்
ஒரு ஸங்கேதத்தைக் கல்பிக்கக் கூடாதோ?' என்று கேட்பதும் யுக்தமன்று. தேவ
தத்தன் முதலிய பெயர்களிலும், ஸாக்ஷாத்தாகவோ பரம்பரையாகவோ ஸங்கேதம்
அறியப்பட்டே இருக்கின்றது 'கோ' (பசு) முதலிய சப்தங்கள் விஷயத்திலோ
வென்றால், அநாதி காலமாக அநுஸந்தாநம் எவ்வித பங்கமுமிராமல் அநுவர்த்தித்து
வந்துகொண்டிருக்கையிலும், ஸங்கேதத்தை ஏற்படுத்தினவன் எவனென்பது அறியப்
படவில்லை ஆகையால் அந்தச் சப்தங்களில் காணப்படும் அந்த போதகத்வ சக்தி
ஸ்வபாவ ஸித்தமென்றே சொல்ல வேண்டும் ஆகையால் நெருப்பினிடத்தில் காணப்
படும் எரிக்கும் சக்தி போலவும், இந்த்ரியங்களில் காணப்படும் புத்திவிசேஷ போத
கத்வ சக்தி போலவும், சப்தத்தில் காணப்படும் அந்த போதகத்வ சக்தியும் ஸ்வபாவ
ஸித்தமென்பதே ஸித்தம்

யதோக்தம் — மலையில் புகை தெரிகிறபடியால் அவ்விடத்தில் அக்னியும் இருக்
கின்றது என்று அறிவதற்கு, புகைக்கும் அக்னிக்குமுள்ள ஸம்பந்த ஜ்ஞானம் அவச்யம்
வேண்டுமன்றோ? அது போலவே இவ்விடத்திலும் இவ்விடத்தில் வேறு ஒரு தருஷ
டாந்தமும் சொல்லலாம் இந்த்ரியங்களுக்குப் பதார்த்தங்களை அறிவிக்கும் சக்தி இயற்
கையாக இருக்கையிலும், அவை வெளிச்சம் முதலானவைகளை அபேக்ஷித்து நிற்கின்
றனவன்றோ? அதுபோலவே இவ்விடத்தில் ஸம்பந்த ஜ்ஞானம் உதவுகின்றது.

𑌜𑌨𑌕𑌂, 𑌧𑍂𑌮𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌸𑌂𑌬𑌂𑌧𑌨𑌿𑌯𑌮𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌅𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌜𑌨𑌕𑌃 । 𑌏𑌵𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌲𑌿𑌂𑌗𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌨𑍈𑌵𑌮𑍍, 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌂𑌬𑌂𑌧𑍋 𑌬𑍋𑌧𑍍𑌯𑌬𑍋𑌧𑌕𑌭𑌾𑌵 𑌏𑌵, 𑌧𑍂𑌮𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌬𑌂𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌬𑌂𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌜𑌨𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 । 𑌏𑌵𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌸𑌂𑌬𑌂𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍋𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌅𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌕𑍇𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌬𑍋𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌏𑌵𑌂 𑌬𑍋𑌧𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌦𑌸𑌂𑌘𑌾𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂

இவ்விதம் இந்த்ரியங்களைபோல சப்தங்களும் ஸ்வபாவத்தாலேயே அர்த்தத்தை உணர்த்தும் சக்தியை உடையவையானால், அப்படி அவை அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் தமக்கும் தமது அர்த்தத்திற்குமுள்ள ஒரு வித ஸம்பந்த ஜ்ஞானத்தையும் சார்ந்திருப்பது ஏன்? என்றால், 'லிங்கத்தில் தெரிவதுபோலவே இவ்விடத்திலும்' என்பதே அதற்கு ஸமாதானம். அதாவது—புகையைப் பார்த்தவுடன் அந்தப் புகையிருக்குமிடத்தில் நெருப்புமிருக்கின்றது என்று அறிவதற்கு, புகைக்கும் நெருப்புக்கும் உள்ள ஸம்பந்த நியமத்தின் ஜ்ஞானம் எப்படி அபேக்ஷிதமோ, அப்படியே ஒரு சப்தத்தைக் கேட்டவுடன் அதன் அர்த்தம் ஸ்புரிப்பதற்கும் அந்தச் சப்தத்திற்கும் அதன் அர்த்தத்திற்குமுள்ள ஸம்பந்த நியமத்தின் ஜ்ஞானம் அபேக்ஷிதமே என்பது தான். 'அப்பொழுது சப்தத்திற்கு அர்த்தம் தோன்றும் பொழுது ஏற்படும் தோற்றமெல்லாம், ஹேதுவைக்கண்டு அநுமானம் செய்வதுபோல அநுமானமே ஆகிவிடுமென்றோ?' என்று சங்கிக்கலாம். அப்படி இல்லை; சப்தத்திற்கும் அர்த்தத்திற்குமுள்ள ஸம்பந்தம் ஒரு வகைப்பட்டது, ஹேதுவுக்கும் ஸாத்யத்திற்குமுள்ளது வேறு வகைப்பட்டது. ஒருவித ஸம்பந்த ஜ்ஞானத்தின் வழியாக புத்தி உண்டாகின்றது என்பது மாத்ரம் இரண்டு இடங்களிலும் ஸமானம். இவ்விதம் ஸம்பந்தம் அறியப்பட்டவுடன் சப்தங்கள் அர்த்தத்தைப் போதி

𑌏𑌵𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿—இவ்விதம் சப்தமும் ஸம்பந்த க்ரஹணத்தை அபேக்ஷிக்கும் பக்ஷத்தில், அப்பொழுது சப்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் பொழுதெல்லாம் அநுமான வழியாகவே உணர்த்துகின்றதென்றன்றோ ஏற்படும்? அது சரியோ? இதற்கு ஸமாதானமாவது-இவை இரண்டாலும் அபேக்ஷிக்கப்படும் ஸம்பந்த ஜ்ஞானங்கள் வேறுபட்டவை, என்பதே. அநுமானத்தில் ஜந்ய ஜநக ஸம்பந்தமென்றும் சப்தத்தில் போத்ய போதக ஸம்பந்தமென்றும் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் பேதம் சொல்லப்படும்.

𑌏𑌵𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤—இப்படி எல்லா சப்தங்களுக்கும் போதகத்வ சக்தியானது ஸ்வாபாவிகமாக இருந்தால், லௌகிக சப்த ராசிகளென்றும் வைதிக சப்த ராசிகளென்றும் வழங்கி வரும் விபாகம் எப்படி ஏற்படுமென்றால், அது ஏற்படும் மாதிரியை விளக்குகிறார்.

ஸம்ஸர்கவிசேஷபோதகத்வேந வாக்யசப்தாபிதேயாநாமுச்சாரணக்ரமோ யத்ர புருஷபுத்திபூர்வகः, தே பௌருஷேயாः சப்தா உச்யந்தே, யத்ர து தது³ச்சாரணக்ரமः பூர்வபூர்வோச்சாரணக்ரமஜநிதஸம்ஸ்காரபூர்வகः ஸர்வே அபௌருஷேயாஸ்தே, தே ச வேதா இத்யுச்யந்தே । ஏததேவ வேதாநாமபௌருஷேயத்வம் நித்யத்வம் ச, யத் பூர்வபூர்வோச்சாரணக்ரமஜநித ஸம்ஸ்காரேண தமேவ க்ரமவிசேஷம் ஸ்ம்ருத்வா தேநைவ க்ரமேணோ

க்கிற படியால், அந்தப் போதகத்வ சக்தி ஸ்வாபாவிகமென்றும் அது ஒரு ஸங்கேதத்தை இட்டு ஏற்படவில்லை என்றும் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. ஸங்கேதம் செய்தவரின் ஜ்ஞானம் இருந்தாலன்றோ அது ஸங்கேதத்தை இட்டு ஏற்பட்டதென்று சொல்லக்கூடும்? அநுஸந்தானம் அநாதிகாலமாகத் தொடர்ந்து வந்திருக்கையிலும் அம்மாதிரி ஒரு ஸங்கேதாவின் ஜ்ஞானமும் தென்படவில்லையே.

இவ்விதம் சப்தங்கள் அர்த்தத்தை ஸ்வபாவத்தாலேயே உணர்த்துகிறபடியால் பல சப்தங்கள் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு 'வாக்யம்' என்று வ்யவஹரிக்கப்படும் பத ஸமூஹங்களும் தம்மால் குறிக்கப்படும் அர்த்தங்களுக்குப் பரஸ்பரம் இருக்கும் ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு ஒரு ஜ்ஞான விசேஷத்தை உணர்த்தும். அந்தச் சப்தங்கள் ஒரு மநுஷ்யனுடைய புத்தி க்ரமப்படியாகச் சேர்க்கப்பெற்று அந்த க்ரமத்தில் உச்சரிக்கப்படும் பொழுது, அவைகளைப் பௌருஷேயங்களென்றும் (மனிதனால் ஏற்படுத்தப் பட்டவை என்றும்), அப்படி மநுஷ்யனுடைய புத்தியை முன்னிடாமல் அநாதிகாலமாக உச்சரிக்கப்பட்டு வரும் க்ரமத்தால் ஏற்படும் ஸம்ஸ்காரமடியாக அவை உச்சரிக்கப்பட்டு வந்தால் அப்பொழுது அவைகளை அபௌருஷேயங்களென்றும் அதை அறிந்தவர்கள் சொல்வார்கள். வேதங்களென்று சொல்லப்படுமவையெல்லாம் இம்மாதிரி அபௌருஷேயங்களே. இந்தக் காரணத்தாலேயே வேதங்கள் நித்யங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. அதாவது, பூர்வம் பூர்வம் உச்சரிக்கப்பட்டு வந்த க்ரமத்தால் உண்டாகும் ஸம்ஸ்காரத்

ஏததேவ—வேத சப்த ராசிகளின் உச்சாரணம் பூர்வ நினைவை முன்னிட்டு ஏற்படுகின்றது என்று இருந்தாலும், இரண்டு சப்த ராசிகளும் புருஷாதீநங்களாக இருக்கிறபடியால், வேதத்திற்கு மாத்ரம் எவ்விதத்தில் அபௌருஷேயத்வம் சொல்லக்கூடுமென்றால், வேத சப்த ராசிகள் புருஷாதீநங்களாக இருக்கையிலும் புருஷ புத்தியை மூலமாக உடைத்தாயிராமல் இருப்பதாலேயே அவைகளுக்கு அபௌருஷேயத்வம் சொல்லப்படுகின்றது என்பது இவ்விடத்தில் விளக்கப் படுகின்றது.

நித்யத்வம்—இந்த நித்யத்வம், பதங்கள் நித்யங்களாக இருப்பதையாவது அக்ஷரங்கள் நித்யங்களாக இருப்பதையாவது குறிக்கவில்லை; பத நித்யத்வமாவது வர்ண நித்யத்வமாவது அபௌருஷேயமாயிருப்பதற்கு ப்ரயோஜகமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், மநுஷ்யர்களால் எழுதப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்களும் அபௌருஷேயங்களாகத் திரியும். ஆகையால், அநாதிகாலமாக ஒரு ஆநுபூர்வியுடன் உச்சரிக்கப்பட்டு வருவதையே அது குறிக்கின்றது.

ஸ்மரணபூர்வகத்வாத் । தே ச வர்ணக்ரமவிஶேஷேண ஸம்ஸ்திதா அக்ஷரராஶயோ வேதா ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வபேதபின்னா அநந்தஶாகா வர்தந்தே । தே ச வித்யர்தவாதமந்த்ரரூபா வேதா: பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ நாராயணஸ்ய ஸ்வரூபம் ததாராதனப்ரகாரம் ஆராதிததத்விஶேஷம் ச போதயந்தி । பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: தத்வதேவ ததாராதனதத்வாசகவேதராஶிரபி நித்ய ஏவ । வேதானாமானந்த்யாத் துரவகாஹத்வாச்ச பரமபுருஷநியுக்தா: பரமர்ஷய: கல்பே கல்பே நிகிலஜகதுபகாரார்தம் வேதார்தம் ஸ்ம்ருத்வா விதியர்தவாதமந்த்ரமூலானி தர்மஶாஸ்த்ராணீதிஹாஸபுராணானி ச சக்ரு: । லௌகிகாஶ்ச ஶப்தா வேதஶப்தேப்ய ஏவ ப்ரத்யுத்த்ருத்ய தத்தத்ர்தவிஶேஷநாமதயா பூர்வவத் ப்ரயுக்தா: । நனு ச வைதிகா ஏவ ஸர்வே வாசகா: ஶப்தாஶ்சேத், ஸம்ஸ்க்ருதம் பாஷாயாமேவேதி ப்ரத்யக்ஷமஹத:

தைக்கொண்டு அந்த க்ரமத்தை நினைத்து நினைத்து அந்த க்ரமப்படி உச்சரிக்கப்படுவதே அபௌருஷேயத்வம், அதுவே நித்யத்வமென்று சொன்னதாயிற்று. இப்படிப்பட்ட க்ரம விசேஷத்துடன் நிற்கும் அக்ஷரக் கூட்டங்களாகிற வேதங்கள் ருக் யஜுஸ் ஸாம அதர்வங்களென்று நாலு வகைப்பட்டு, ஒவ்வொரு வகையிலும் அனந்தங்களான சாகை களுண்டு. ஒவ்வொரு வேதத்திலும் விதியென்று சில பாகங்களும் அர்த்த வாதங்க ளென்று சில பாகங்களும் மந்த்ரங்களென்று சில பாகங்களும் உண்டு. இவையெல்லாம் பர ப்ரஹ்மமாகிற நாராயணனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், அவனை ஆராதிக்கும் முறை களையும், அப்படி ஆராதிக்கப்படும் அவனிடமிருந்து நாம் அடையும் பல விசேஷங்க ளையும் போதிக்கின்றன. அப்படி நித்யமான பரம புருஷனைப் போதிக்கிறபடியால், அந்தப் பரம புருஷன் போல அவனுடைய ஸ்வரூபம் முதலிய வற்றைப் போதிக்கும் சப்தங்களும் நித்யங்களே. ஆனால், இந்த வேதங்கள் அனந்தங்களாகவும் ஸுலபமாக அறியக்கூடாதவைகளாகவும் இருக்கிறபடியால், பரம புருஷனாகிற நாராயணனால் ஏவப்பட்டவர்களான சில மஹார்ஷிகள், ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் வேதங்களின் பாகங்களா கிற விதி அர்த்தவாதம் மந்த்ரம் இம் மூன்றுகளிலும் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தங் களை ஸகல ஜனங்களுடைய நன்மையையும் உத்தேசித்துத் தாம் சாஸ்த்ரங்களென்றும் இதிஹாஸங்களென்றும் புராணங்களென்றும் பல க்ரந்தங்களால் விவரித்திருக்கிறார்கள். லோகத்தில் ஜனங்களுக்கு நித்ய வ்யவஹாரங்களில் வழங்கிவரும் சப்தங்களும

ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வபேதபின்னா:—ருக் யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வம் என்று வேதங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவைகள் முடிவற்றவை என்று எப்படி சொல்லக்கூடுமென்றால், இவ்விதம் நான்கு பிரிவாக அவை இருந்த போதிலும் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் அவை அனந்தங்களான சாகைகளை உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் அவை அனந்தங்களாகக் கூடுமன்றோ?

வேதார்த்தம் ஸ்ம்ருத்வா—வேதங்களின் அர்த்தங்களை,

க்ஷயஶப்தவத்வ்ருத்தே | உபவ்ருத்தே - தேஷ்வேவ ஶப்தாநாம் தத்ஸ்தாநே வாசகாநாம் வசநாநாம் ததைவ ப்ரயோக:, ஶப்த ஶ்ருத்யாஜ்ஞாநாநாஞ்சந்யேதி ந கஶ்சித்தோஷ: |

ஸவேதிஹாஸபுராணதர்மஶாஸ்த்ரோபப்ரும்ஹிதஸாங்கவேதவேத்ய: பரப்ரஹ்மபூதோ நாராயணோ நிகிலஹேயப்ரத்யநீக: ஸகலேதரவிலக்ஷணோ ஜ்ஞானாநந்தைகஸ்வரூப: ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணா

வேத ராசியிலிருந்தே எடுக்கப்பட்டு சிற்சில பொருளைக் குறிக்கின்றனவாக பரம்பரையாய் முன் போலவே ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இவ்விதம் எல்லா வாசக சப்தங்களும் வேதங்களிலிருந்தே எடுக்கப்பட்டவையாக இருந்தால், வைதிக சப்தங்களுக்கும் லௌகிக சப்தங்களுக்கும் லக்ஷண பேதம் சொல்வது உபபன்னமாகுமோ? சாஸ்த்ரங்களில் அவைகளுக்கு லக்ஷண பேதம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே அதிலிருந்து அவைகளுக்குச் சப்த பேதமும் உண்டென்று ஏற்படவில்லையா? என்றால், அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது வேதங்களில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள சப்தங்களுக்கும் லோகத்தில் வழங்கிவரும் சப்தங்களுக்கும் லக்ஷண பேதமுண்டு, அது அவை ஓதப்படும் க்ரம பேதத்தைச் சார்ந்ததே ஒழிய, சப்த பேதத்தைச் சார்ந்ததன்று.

ஸவேதிஹாஸ இதிஹாஸம் புராணம் தர்ம சாஸ்த்ரம் இவைகளால் உபப்ருஹ்மிதங்களான ஸாங்க வேதங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் பரப்ருஹ்மமாகிற நாராயணன் ஸகலஹேய பதார்த்தங்களுக்கும் ப்ரதிபடன் என்றும், தன்னைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் என்றும், அளவற்ற ஜ்ஞானத்தையும் ஆனந்தத்தையும் ஸ்வரூபமாக உடையவன் என்றும், ஸ்வபாவத்தாலேயே ஏற்பட்டவைகளாகவும் எல்லையில்லாத மேன்மையை உடையனவாகவுமான எண்ணிக்கையற்ற கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமென்றும், தனது ஸங்கல்பத்தைச் சார்ந்திருக்கும் ஸ்வரூப

விளக்குமவைகளாக உபப்ருஹ்மணங்கள் என்னும் பெயருடன் சில க்ரந்தங்கள் தென்படுகின்றனவே. அப்படி வேதங்கள் உபப்ருஹ்மணங்களை அபேக்ஷித்து நின்றால், அவைகளுக்கு நித்யத்வம் எவ்விதம் சொல்லக்கூடுமே? என்று ஒரு ஆக்ஷேபமுண்டு. வேதங்கள் அனந்தங்களாகவும் ஸ்வல்பமாக விளங்காதவைகளாகவும் இருக்கிறபடியால் மாத்ரம் அவைகளுக்கு உபப்ருஹ்மணங்கள் தேவையாக இருக்கின்றன; ஆகையால் அந்தக் காரணத்தைக் கொண்டு அவைகளுக்கு அநித்யத்வம் சொல்வது ஸாத்யமில்லை என்பதே இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம்.

ஸவேதிஹாஸ... இந்த ப்ரகரணத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை இவ்விடத்தில் ஸங்க்ரஹித்துச் சொல்லுகிறார்.

அநந்தமஹாவிபூதி—இந்தப் பதம் நித்ய விபூதியைக் குறிக்கின்றது அது அநந்தமாக இருப்பதாவது அது எவ்வித அழிவுமில்லாமல் நித்யமாக இருப்பதே. அடுத்துவரும் "நாநாவித" இத்யாதியான பதம் லீலாவிபூதியைக் குறிக்கின்றது,

கூ௮: ஸ்வஸங்கல்பாநுவிதாயிஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திபேதவிசித்ர த்வஸ்து ஜாதாந்தராத்மதயா ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசய நாநாவிதாநந்தசேதநாசேதநாத்மகப்ரபஞ்சம் ஸ்வலீலோபகரண மிதி ப்ரதிபாதிதம்।

"ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" "ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத்த்வமஸி ச்வேதகேதோ" "ஏதமேகே வதந்த்யக்நிம் மநுமந்யே ப்ரஜாபதிம்। இந்த்ரமேகே பரே ப்ராணமபரே ப்ரஹ்ம சாச்வதம்" "ஜ்யோதீம்ஷி சுக்லாநி ச யாநி லோகே த்ரயோ லோகா லோகபாலாஸ்த்ரயீ ச। த்ரயோऽக்நயச்சாஹுதயச்ச பஞ்ச ஸர்வே தேவா தேவகீபுத்ர ஏவ" "த்வம் யஜ்ஞஸ்த்வம் வஷட்காரஸ்த்வமோங்கார: பரந்தப:। ருததாமா வஸு: பூர்வ: ஸர்வேஷாம் த்வம் ப்ரஜாபதி:" "ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணுர்புவநாநி விஷ்ணுர்வநாநி விஷ்ணுர்கிரயோ திசச்ச। நத்ய: ஸமுத்ராச்ச ஸ ஏவ ஸர்வம் யதஸ்தி யந்நாஸ்தி ச விப்ரவர்ய"

ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதங்களை உடைய ஸமஸ்த சேதநாசேதந வர்க்கங்களை உடைத்தாயிருக்கிறானென்றும், அளவிடக்கூடாத ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையுமுடைய நித்யமான பெரிய விபூதி ஒன்றை உடைத்தாயிருக்கிறானென்றும், பல வகைப்பட்ட அநந்தங்களான சேதநாசேதந வஸ்துக்களால் ஏற்படும் ப்ரபஞ்சத்தைத் தனது லீலைக்குக் கருவியாக உடைத்தாயிருக்கிறானென்றும் இது வரையில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது "இவையெல்லாம் ப்ரஹ்மம், இவையெல்லாம் அந்த ப்ரஹ்மத்தையே ஆத்மாவாக உடையவை, ஹே ச்வேதகேதோ! நீயும் அந்த ப்ரஹ்மமே," "இவனைச் சிலர் அக்நியென்றும், சிலர் ப்ரஜைகளுக்கு அதிபனான ப்ரஹ்மாவென்றும், சிலர் இந்த்ரனென்றும், சிலர் ப்ராணனென்றும் மற்றும் சிலர் சாச்வதமான ப்ரஹ்மமென்றும் சொல்லுகிறார்கள்" "இந்த லோகத்தில் தென்படும் ப்ரகாசங்களான ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களும், மூன்று லோகங்களும், அந்த லோகங்களைப் பரிபாலித்து வரும் லோகபாலர்களும், மூன்று வேதங்களும், மூவகைப்பட்ட அக்நிகளும், ஐந்து வகைப்பட்ட ஆஹுதிகளும், ஸகல தேவர்களும் இவையெல்லாம் க்ருஷ்ணனே" "நீயே யஜ்ஞனும், நீயே வஷட்காரம், நீயே ஓங்காரம்" "ருததாமா என்னும் வஸு நீயே, நீயே ப்ரஜாபதி," "ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களெல்லாம் விஷ்ணு, லோகங்களெல்லாம் விஷ்ணு, காடுகள் மலைகள் திக்குகள் நதிகள் ஸமுத்ரங்கள் இவைகளும் விஷ்ணுவே, இந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படும் பொருள்களும் அவைகளுக்குப் புலப

ஸர்வம் கல்விதம்... இம்மாதிரியான வாக்யங்களில் ப்ரஹ்மமும் ப்ரபஞ்சமும் ஒன்றென்னும் விஷயம் சொல்லப்படுகின்றது. ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் காரணாவஸ்தையில் 'ஒன்றே இருந்து' என்று ச்ருதி சொல்லுகிறபடியால், இந்த வாக்யங்களால் சொல்லப்படும் ஐக்யம் 'அவை இரண்டும் ஸ்வரூபத்தாலே ஒன்று' என்பதையே குறிக்கவேண்டும் என்று அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்கள். ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஸ்வரூபத்தாலேயே ஒன்று என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மமே ஸ்வர்க்கம் நரகம் முதலியவற்றை அநுபவிப்பதாக ப்ரஸங்கிக்குமாகையால், அவர்களுக்கு ஸ்வரூபைக்யம் சொல்வது அஸங்க

இத்யாதிஸாமாநாதிகரண்யவ்யபதேஶை: ஸர்வை: ஶப்தை: ஸர்வஶரீரதயா ஸர்வப்ரகாரம் ப்ரஹ்மைவாபிதீயத இதி சோக்தம் | ஸத்யஸங்கல்பம் பரம் ப்ரஹ்ம ஸ்வயமேவ பஹுப்ரகாரம் ஸ்யாமிதி ஸங்கல்ப்ய, அசித்ஸமஷ்டிரூப மஹாபூத ஸூக்ஷ்மவஸ்து போக்த்ருவர்கஸமஷ்டிரூபம் ச ஸ்வஸ்மிந் லீநம் ஸ்வயமேவ விபஜ்ய, தஸ்மாத்

படாமல் மனஸ்ஸால் மாத்ரம் நினைக்கக்கூடியவைகளும் அந்த விஷ்ணு தான்” இவ்வாறு எல்லாம் பகவானே என்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தைச் சொல்லுமிடங்களெல்லாவற்றிலும், சரீர சரீரி பாவத்தை அவலம்பித்தே அம்மாதிரியான ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லப்படுகின்றது ஸகல சப்தங்களாலும் அந்த ப்ரஹ்மமே குறிக்கப்படுகின்றதென்று விவரிக்கப்பட்டது ஸத்ய ஸங்கல்பனான அந்த பர ப்ரஹ்மமாகிற பகவான், தானே பஹுப்ரகாரமாக ஆகவேண்டுமென்று ஸங்கல்பித்து, தன்னிடத்தில் லயத்தை அடைந்து கிடந்த மஹா பூத ஸூக்ஷ்மமென்னும் வஸ்துவையும் அதை அநுபவிக்கும்படியான காமத்தைச் செய்துள்ள சேதந வர்க்கத்தையும் தானே பிரித்து, அந்த மஹா பூத ஸூக்ஷ்மத்திலிருந்து ஸ்தூலமான பூமி முதலிய பூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்து, அந்த பூதங்களுக்குள் அவைகளின் போக்தாக்களாயுள்ள ஜீவன்களை [அவை அவைகளின் காமங்களுக்குத் தக்கபடி] ஆத்மாவாக ப்ரவேசிக்கச் செய்து, ஜீவன்களுடன் கலந்து நிற்கும் அந்த மஹா பூதங்களை ஒன்றோடொன்று கலந்து, அந்த மஹா பூதங்களைக்கொண்டு ஜகத் முழுவதையும் ஸ்ருஷ்டித்து, தானும் எல்லாவற்றின் உள்ளிலும் அந்தராத்மாவாகப் புகுந்து, இவ்விதம்

தமென்றும், சரீர சரீரி பாவத்தைக்கொண்டு ப்ரஹ்மத்தை ஜீவவாசியான சப்தத்தால் சாஸ்த்ரங்கள் பேசுகின்றனவென்று சொல்வதே ஸங்கதமாகுமென்றும் விசிஷ்டாத்வைத வாதிகள் நிர்வஹிக்கிறார்கள் இதுதான் இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்படுகின்றது.

ஸமஷ்டிரூப... மஹத் அஹங்காரம் முதலியவைகளை அபேக்ஷித்து ப்ரக்ருதி காரணமாகிறபடியால், ப்ரக்ருதியானது இவ்விடத்தில் ஸமஷ்டி என்று சொல்லப்படுகின்றது.

விபஜ்ய... ப்ரளய காலத்தில் சேதநம் அசேதநம் எல்லாம் ஒன்றாக ஒரு அவ்யக்தாவஸ்தையை அடைந்து நிற்கின்றன. அவைகளை வ்யக்தமான அவஸ்தையை அடையச் செய்வதே இவ்விடத்தில் ‘பிரித்து’ என்பதால் குறிக்கப்படுகின்றது.

ஆத்மதயா ப்ரவேஶ்ய... ஜீவன்களுக்கும் அசேதந வஸ்துவுக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் அநாதி ஆகையால், ‘ஜீவன்களை பூதங்களுள் ப்ரவேசிப்பித்து’ என்று சொல்லாமல் ‘ஜீவன்களை பூதங்களுள் ஆத்மாவாக ப்ரவேசிப்பித்து’ என்று சொல்லுகிறார். அப்படி தேஹங்களுள் ஆத்மாவாக ப்ரவேசிப்பது இப்பொழுதே.

அந்யோந்யஸம்ஸ்ருஷ்டை:—ப்ருதிவீ முதலிய பூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்த பிறகு அவைகளை ஒன்றோடொன்று கலக்கிறதான வ்யாபாரமொன்று உண்டு. அதைப் பஞ்சீகரணமென்று சொல்வார்கள். அதுதான் இவ்விடத்தில் குறிக்கப்படுகின்றது.

தஸ்ய க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்ய ஸஹாநேகாநி ஸ்ருஷ்ட்வா, தேஷு ச ஸோ
ந்தர்யாமித்வேந ப்ரவேஸ்ய, ஜீவாநுப்ரவிஷ்டேஷு ஸ்வாத்மதயா ஸஹ நாமரூபே
வ்யாகரோதிதி ஸஹ்ஸ்ரமுக்தம் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாய, ஸ்வயமேவ ஸர்வஸ்ய
ஆத்மதயா ப்ரவிஸ்ய, பரமாத்மத்வேநாவஸ்திதம் ஸர்வம் ஸர்வதா
ப்ரகாரதயாவதிஷ்டதே । யஸ்ய ஆத்மா ஸ க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஏவ ஸ்வேதர
ப்ரக்ருதிஸம்பந்தாஸ்ரயேதி । ஸோ க்ஷேத்ரஜ்ஞஸம்பந்தோ ஸம்பந்த
ஸம்ஸ்லேஷப்ரயுக்தோ பவதி । தச்ச ப்ரக்ருதிபுருஷயோ பர
மாத்மஸரீரதயா பரமாத்மப்ரகாரத்வம், தத்ப்ரகார: பர
மேவ ப்ரக்ருதிபுருஷஸப்தாபிதேய: ।

“ஸச்ச த்யச்சாபவத்” “ஸத்யம் சாந்ருதஞ்ச ஸத்யமபவத்” । தத்ஸ்ருஷ்ட்வா
ததேவாநுப்ராவிஸத் । ததநுப்ரவிஸ்ய ஸச்ச த்யச்சாபவத் ।

தான பரமாத்மாவாகவும் மற்றை எல்லாம் தனனுடைய சரீரமாகவும் இருக்கும்படி செய்து கொண்டு தனது பரமாத்மத்தன்மை ஒரு விதத்திலும் அழியாமல் .... ஸர்வத்துக்கும் ஆத்மாவாக பலவித ப்ரகாரமாய் நின்றுகொண்டிருக்கிறான். கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட ஸ்தூலமான பூதஸூக்ஷ்மமென்னும் வஸ்து ‘ப்ரக்ருதி’ என்னும் சப்தத்தாலும், போக்தாவாகின்ற ஜீவவர்க்கம் ‘புருஷன்’ என்னும் சப்தத்தாலும் கூறப்படுகின்றன. இந்த ப்ரக்ருதியும் புருஷனும் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாயிருந்துகொண்டு அவனுக்கு ப்ரகாரங்களாக ஆகின்றன, அவைகளை அவிநாபாவமான ப்ரகாரமாயுடைக்காயிருக்கின்றபடியால் அப்பரமாத்மாவே அந்த ப்ரக்ருதி புருஷ சப்தங்களால் சொல்லப்படுகிறான். இதற்கு ப்ரமாணம் “ஸச்ச த்யச்ச” இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யங்களால் காட்டப்படுகின்றது.

ஜீவாநுப்ரவிஷ்டேஷு: ‘சேதநராகிற ஜீவனகளுடன் கலந்து பிறகும்’ என்பதே இதன் பொருள். சேதநர்கள் ஆத்மாவாக தேஹங்களுள் ப்ரவேசிப்பது பூதங்கள் அந்யோந்யம் கலக்கப்பட்ட பிறகே ஆகையால், பூதங்களின் பஞ்சீகரணத்திற்கு முன்னதாக சேதநர்கள் தேஹங்களில் ஆத்மாவாக அதிஷ்டானம் செய்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்வது ஸங்கதமாகமாட்டாது.

ப்ரவிஸ்ய .. கீழில் ஜீவனகளைப்பற்றிச் சொல்லுமிடத்தில் ‘ப்ரவேஸ்ய’ [ப்ரவேசிப்பித்து] என்றும் இவ்விடத்தில் ‘ப்ரவிஸ்ய’ [ப்ரவேசித்து] என்றும் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து கீழ்ச்சொல்லப்பட்டுள்ள ஜீவனகளுடைய ப்ரவேசம் பராதீநமென்பதும், இங்கு சொல்லப்படுமே பரமாத்ம ப்ரவேசம் பரமாத்மாவின் இச்சையால் மாத்ரம் செய்யப்படுகின்றது என்பதும் விளங்குகின்றன.

பரமாத்மத்வேநாவஸ்திதம் — பரமாத்மா அவ்விதம் எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவாக உள் ப்ரவேசித்திருக்கையிலும் தனது பரமாத்மத் தன்மை கொஞ்சமேனும் அழியாமலே இருக்கின்றது என்பதை இது குறிக்கின்றது.

ஸச்ச த்யச்ச... இது தைத்திரீய உபநிஷத் வாக்யம். ப்ரஹ்மமானது, அசேதந ப்ரக்ருதி ஜீவனகள் இவைகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமென்பதையும். அப்படி

நிருக்தம் சாநிருக்தம் ச நிலயநம் சாநிலயநம் ச விஜ்ஞாநம் சாவிஜ்ஞாநம் ச ஸத்யம் சாந்ருதம் ச ஸத்யமபவத்”
இதி வாக்யசேஷோக்தம் ஸர்வம் சேதநாசேதநமேவ ப்ரத்யக்த்வேந வ்யக்த:।
ப்ரஹ்மப்ராப்த்யுபாயஶ்ச ஶாஸ்த்ராதிகததத்த்வஜ்ஞாநபூர்வக

ப்ரஹ்மப்ராப்த்யுபாயஶ்ச . ப்ரஹ்மத்தை அடைவதானது பர பக்தியாலே ஸாத்யமென்று ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தப் பர பக்தியை ஸாதித்துக்கொள்ளும் மார்க்கம் பின்வருமாறு இருக்கும். முதலில் சாஸ்த்ரங்களிலிருந்து தத்வ ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்று, பிறகு அந்த ஜ்ஞாநத்துடன் தம்தம் வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அநுஷ்டித்து, பிறகு சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள பக்தி யோகத்தை அந்த வர்ணாச்ரம

அது பிரமமா யிருக்கையிலும் அது அவைகளுள் அநுப்ரவேசித்து நிற்கிறபடியால் அவைகளைச் சொல்லும் பெயர் அவைகளின் அந்தராத்மாவாக இருக்கும் அந்த ப்ரஹ்மத்தையும் சொல்லும் என்பதையும் காட்டுவதற்காக இந்த ச்ருதி வாக்யம் இவ்விடத்தில் கூறப்படுகின்றது. ஸ:-ஆநந்தமயனான அந்தப் பரமாத்மா, ‘பஹு ஸ்யாம்-தேவ மநுஷ்யாதி ரூபமாக பஹுவாகக் கடவேன், ப்ரஜாயேய-அதற்காக ஆகாசம் முதலியவைகளாக ஆவேன்’ என்று அகாமயத-ஸங்கல்பத்தைச் செய்தது. ஸ: தபோ(அ)தப்யத-அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்படவேண்டிய விஷயங்களைப் பற்றி ஆலோசந ரூபமான தபஸ்ஸைச் செய்தது. ஸச்ச-[எப்பொழுதும் ஏகரூபமாக இருக்கும்] சேதந வஸ்துவாகவும், த்யச்ச- [விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமான] அசேதந வஸ்துவாகவும். ‘நிருக்தம்’ என்பதற்கு [‘ஜாதி குணம் முதலியவற்றைச் சொல்லும் சப்தங்களால்] வாச்யமான [அசேதநம்]’ என்பதில் நோக்கு. ‘அநிருக்தம்’ ஜாதி குணங்களிராத [சேதந வஸ்து.] நிலயநம்-[சேதன வஸ்துக்களால்] தரிக்கப்பட்டு நிற்கும் [அசேதநவஸ்து], அநிலயநம்-[அசேதந வஸ்துக்களுக்கு] ஆதாரமாயுள்ள சேதந வர்க்கம் விஜ்ஞாநம்-ஜட ஸ்வரூப மிராத [சேதந வஸ்து;] அவிஜ்ஞாநம்-ஜட ஸ்வரூபமான [அசேதந வஸ்து]; ஸத்யம் ச-நிர்விகாரமாக இருக்கிறபடியால் ஸத்யமென்று சொல்லப்படும் சேதந வஸ்து; அந்ருதம் ச- விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமாக இருப்பதால் அஸத்யமென்று சொல்லப்படும் அசேதந வஸ்து. ஸத்யமபவத்-[இவ்விதம் பல வகைப்பட்ட ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டிருக்கையிலும் அந்தப் பரமாத்மா எப்பொழுமாக இருக்கிறபடியால்] ஸத்யமாகவே இருந்தது. இந்த ச்ருதியால் விளங்கும் விஷயமும் நிர்விகாரமாவது—‘ப்ரஹ்மத்திற்கும் சேதநாசேதந வஸ்துக்களுக்கும் வைலக்ஷண்யம் இருக்கையிலும் ப்ரஹ்மம் அவைகளை அநுப்ரவேசித்து அவையவைகளின் பெயர்களையும் அடைகின்றது’ என்பது தான்.

ப்ரஹ்மப்ராப்த்யுபாயஶ்ச—இவ்வாறு ஸித்த வஸ்துவைப் பற்றிய விஷயங்களை ஸங்க்ரஹித்து விட்டு, இப்பொழுது அதை அடைவதற்கு வேண்டியதான உபாயத்தைப்பற்றி ஸங்க்ரஹிக்கிறார்.

ஸ்வகர்மாநுக்ருஹீதபக்திநிஷ்டாஸாத்யாநவதிகாதிஶயப்ரியவிஶததமப்ரத்யக்ஷதாபந்நாநுத்யாநரூபபரபக்திரேவேத்யுக்தம் । பக்திஶப்தஶ்ச ப்ரீதிவிஶேஷே வர்ததே । ப்ரீதிஶ்ச ஜ்ஞாநவிஶேஷ ஏவ ।

நநு ச ஸுகம் ப்ரீதிரித்யநர்தாந்தரம் । ஸுகஞ்ச ஜ்ஞாநவிஶேஷஸாத்யம் பதார்தாந்தரமிதி ஹி லௌகிகா: । நைவம் । யேந ஜ்ஞாநவிஶேஷேண தத்ஸாத்யமித்யுச்யதே ஸ ஏவ ஜ்ஞாநவிஶேஷ: ஸுகம் । ஏததுக்தம் பவதி—விஷயஜ்ஞாநாநி ஸுகாநி

தாமானுஷ்டானத்துடன் சரிவர அப்யஸித்து, அந்த அப்யாஸத்தால் தனக்கு பகவானிடம் இருக்கும் ப்ரீதி முதிர்ச்சி அடைந்து, அந்தப்ரீதி எல்லையற்ற பெருமையுடன் கூடியதாக ஆகவே தாஸந ஸமாநாகாரமான தெளிந்த பக்வ த்யானமென்று ஏற்படும். அந்த த்யானம் நிலைபெற்று நின்றால் அதைப் பர பக்தி என்று சொல்வார்கள். ஆகையால் இந்தப் பக்தி என்பது ஒரு ப்ரீதி விசேஷம், அந்த ப்ரீதியும் ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷம்.

நநு ச...*ஆனால், 'ஸுகம் ப்ரீதி இந்த இரண்டும் ஒரே அர்த்தத்தைக் குறிக்கும் பதங்களல்லவோ? ஸுகம் என்பது ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷத்தால் அடையக்கூடிய வேறொரு பொருளென்று லோகத்தில் சொல்லவில்லையா? அப்படி ஜ்ஞானத்தின் கார்யமாயுள்ள ஸுகத்தை ஜ்ஞானமே' என்று எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்?' என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் இவ்விடத்தில் உதிக்கலாம். 'ஸுகம் ஜ்ஞானத்தால் ஸாதிக்கப்படக் கூடியதாக இருந்தாலும் அது ஜ்ஞானமே' என்று சொன்னால் அது அஸங்கதமே ஆகும். நாங்கள் அப்படிச் சொல்லவில்லை. நாங்கள் சொல்வது என்னவென்றால் – 'ஸுகம்' 'துக்கம்' 'ஸுகமும் துக்கமுமல்லாதது' இந்தச் சப்தங்களெல்லாம், தாம்தாம் ஸம்பந்தப்பட்டுள்ள விஷயங்களின்*

பக்திநிஷ்டா—பக்தி யோகத்தின் அப்யாஸம். 'பரபக்தி' என்பது பகவானை அடைவதற்கு முன்னிருக்கும் அவஸ்தை.

ப்ரீதிஶ்ச ஜ்ஞாநவிஶேஷ ஏவ—'ஜ்ஞானமன்றோ மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகவேண்டும்? அப்படி இருக்கையில், பக்தியை மோக்ஷோபாயமென்று சொல்வது எவ்விதம் உபபந்நமாகும்' என்று ஒரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு, அதற்கு ஸமாதானமாக 'பக்தியும் ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷமே' என்று சொல்லுகிறார்.

நநு ச—இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபமாவது—'பக்தி என்பது ஒருவித ப்ரீதியானால், ப்ரீதியும் ஸுகமும் ஒன்றாகையால், பக்தி என்பது ஒருவித ஸுகமென்று ஏற்படுகின்றது. ப்ரீதியும் ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷமாகையால், ஜ்ஞாந விசேஷமே ஸுகம் என்றன்றோ ஸித்திக்கும்! அது அநுபபந்நமாயிற்றே! ஏனென்றால், லோகத்தில் (வைசேஷிக மதஸ்தர்கள்) ஸுகத்தை ஜ்ஞானத்தால் ஸித்திக்கும் வேறொரு பதார்த்தமென்றன்றோ சொல்லுகிறார்கள்?' என்பது தான். இதற்கு ப்ரத்யுத்தரம் 'ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பதார்த்தமன்று ஸுகமென்பது; 'ஸுகமென்பது ஒருவித ஜ்ஞாநவிசேஷமே' என்பதுதான். இது தான் இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்படுகின்றது.

து:கோபேக்ஷாகாராணி தாநி ச விஷயாதீநவிசேஷாணி ததா பவந்தி | யேந ச விஷயவிசேஷேண விசிஷ்டம் ஜ்ஞாநம் ஸுகஸ்ய ஜநகமித்யுக்தம் தத்விஷயம் ஜ்ஞாநமேவ ஸுகம் | தததிரேகி பதார்த்தாந்தரம் நோபலப்யதே; தேநைவ ஸுகித்வவ்யவஹாரோபபத்தே: |

ஏவம்விதஸுகஸ்வரூபஜ்ஞாநஸ்ய விசேஷகத்வம் ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய வஸ்துந: ஸாதிசயமஸ்திரம் ச ப்ரஹ்மணஸ்த்வநவதிகாதிசயம் ஸ்திரம் சேதி "ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம" இத்யுச்யதே | விஷயாயத்தத்வாஜ்ஜ்ஞாநஸ்ய ஸுகரூபதயா ப்ரஹ்மைவ ஸுகம் | ததிதமாஹ 'ரஸோ வை ஸ:" | ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி" இதி | ப்ரஹ்மைவ ஸுகமிதி ப்ரஹ்ம லப்த்வா ஸுகீ பவதீத்யர்த்த: | பரமபுருஷ: ஸ்வேநைவ ஸ்வயமநவதிகாதிசயஸுகஸ்ஸந் பர

ஜ்ஞாநங்களையே குறிக்கின்றன அந்த ஸுகம் முதலியவைகளுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள விசேஷங்களெல்லாம் அந்தந்த விஷயங்களையே சார்ந்திருக்கிறபடியால், அவைகள் அந்தந்த விஷயங்களுக்குத் தக்கபடி ஸுகமாயும் துக்கமாயும் ஸுகமும் துக்கமுமல்லாதவைகளாயும் ஆகின்றன ஒரு விஷயத்தில் ஒருவன் ஸுகத்தை அநுபவிக்கும்பொழுது, அந்த விஷயத்தின் ஜ்ஞாநமே அவனுக்கு ஸுகமாகின்றதே தவிர, அந்த ஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் ஸுகமென்று வேறொரு வஸ்து உண்டாகின்றது என்பது இல்லை. ஒருவன் ஸுகியாக இருப்பதை அந்த விஷயத்தின் ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டே நிர்வஹிப்பதும் ஸாத்யமே.

ஏவம்விய—இந்த ஸுகரூபமான ஜ்ஞாநமானது, ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களின் விஷயத்தில், ஒரு அளவுக்கு உட்பட்டதாகவும் சீக்ரத்தில் நசித்து விடுவதாகவும் இருக்கின்றது, ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்திலோவென்றால் அது அளவற்றதாகவும் சாச்வதமாகவும் இருக்கின்றது சருதியும் 'ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம' [ப்ரஹ்மம் என்பது ஆநந்தமே] என்று சொல்லுகின்றது ஜ்ஞாநம் என்பது விஷயத்தைச் சார்ந்திருக்கின்றது, ஆகையால் ஸுக ரூபமாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தை ஸுகமென்று சொல்வது அயுக்தமாக மாட்டாது சருதியும் 'ரஸோ வை ஸ:' [அவன் ரஸமே] ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி [அப்படிப்பட்ட ரஸத்தை அடைந்த ஜீவன் ஆநந்தத்தைப் பெற்றவனாகிறான்] என்று சொல்லுகின்றது ப்ரஹ்மம் ஸுகமாகிறபடியால் அந்த ப்ரஹ்மத்தை அடைந்து அவன் ஸுகியாகிறான் என்பது பொருள். பரமபுரு

பரமபுருஷ:—லோகத்தில் எது ஒருவனுக்கு ஸுகமாக இருக்கிறதோ, அது தனக்கும் ஸுகமாக இருப்பதை ஒருவரும் கண்டதில்லையே! ப்ரஹ்மமும் அம்மாதிரி பிறருக்கு மாத்ரம் ஸுகமாக இருக்கின்றதோ?' என்று சங்கித்துக் கொண்டு, 'அவ்விதம் இல்லை; ப்ரஹ்மம் பக்தர்களுக்கு ஸுகமாக இருக்கையில் தனக்கும் ஸுகமாக இருக்கின்றது' என்று சொல்லுகிறார். ப்ரஹ்மம் என்பது எவனுக்கு ஜ்ஞாந விஷயமாகின்றதோ அவனுக்கு அது ஸுகமாகவே இருக்கின்றது; தனக்கும் ஜ்ஞாந விஷயமாவதால் தன்க்கும் ஸுகமென்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை.

ஸ்யாதேவ ஸுகம் ஹவதி | ஸுகரூப ஏவ தாத்ருஶஶ்ச ப்ரஹ்ம யஸ்ய ஜ்ஞாநவிஷயோ ஹவதி ஸ ஸுகீ ஹவதீத்யர்த்த²: | ததேவம் பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ(அ)நவதிகாதிஶயாஸங்க்யேய கல்யாண குண கணாகரஸ்ய நிரவத்யஸ்ய அநந்தமஹாவிபூதே: அநவதிகாதிஶய ஸௌஶீல்ய ஸௌந்தர்ய வாத்ஸல்ய ஜலதே: ஸர்வஶேஷிண ஆத்மந: ஶேஷத்வேந ப்ரதிஸம்பந்திதயாநுஸந்தீயமாநம் அநவதிகாதிஶய ப்ரீதிவிஷயம் ஸத் பரம் ப்ரஹ்மைவ ஜ்ஞாதாரம் ப்ராபயதீதி |

நநு ச 'அத்யந்தஶேஷத்வ ஏவாத்மநோ(அ)நவதிகாதிஶயம் ஸுகவத்த்வம் ஹவதி | ததேதத் ஸர்வலோகவிருத்தம் | ததா ஹி ஸர்வேஷாமேவ சேதநாநாம் ஸ்வாதந்த்ர்யமேவேஷ்டதமம் த்ருஶ்யதே பாரதந்த்ர்யம் து:கதரம் | ஸ்ம்ருதிஶ்ச

ஷனுகிற பகவான இம்மாதிரி ஜீவனுககு ஸுகமாக இருநதுகொண்டு தனககும அளவற்ற ஸுகமாக இருககிருன. அவன ஸுகருபமாக இருபபது தன விஷயததில ஒரு விதமாயும ஜீவன் விஷயததில மறறொரு விதமாயும இலலையன்ருே' அவன, தனககோ தன்னைததவிாதத மற்ருெரு வஸதுவுககோ [ஜீவனுககோ] எவனுககு ஜஞாந விஷயமாளுலும, அவனுககு அவன ஸுகமாகிருன் என்பதே இநத சருதி வாகயததின அர்ததம பா பரஹ்மமானது, அளவற்ற பெருமையை உடையவையும எணணிககையற்றவையுமான கலயாண குணஙகளுககெலலாம இருபபிடம, ஒருவித தோஷமும அதனிடததில இலலை; அதனுடைய விபூதியும மிகப பெரியது, [இவவிதம அது மிக உயாநத ஸவருபமாக இருககையிலும] அது மிகவும ஸுலபம, எலலையற்ற ஸௌசீலயம ஸௌநதாயம வாதஸலயம இவைகளை நிரமபப பெற்றது, ஸகல ஜீவாதமாககளுககும அது சேஷி ஸகல ஜீவன்களும அதறகு சேஷம; ஆகையால ஜீவனகளால, தாம் அதற்குச சேஷமென்றும் அது தமககுச சேஷியெனறும அநுஸநதாநம செயயபபடும பொழுது அது அளவற்ற பரீதிககு விஷயமாகினறது, அவ்விதம பரீதி விசேஷததிறகு விஷயமாகிக கொண்டு அது ஜீவன்களைத தனனிடம சோததுககொளளுகினறது.

நநு ச—'இவவிதம சொலவதிலிருநது, பகவானுககு ஜீவன்களெலலாம் அத்யந்தம சேஷமாயிருபபதே அநத ஜீவன்களுடைய ஸுகததின பொருட்டு ஆகினறது எனறு சொன்னதாக ஏறபடுகினறதே. இது லோக விருததமனறோ? லோகத்தில் சே

ஶேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்திதயா அநுஸந்தீயமாநம்— பக்தர்கள் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் செய்யும் ப்ரீதியானது 'தாம் அந்த ப்ரஹ்மத்தின் தாஸர்கள்' என்னும் அநுஸந்தாநத்துடன் கூடியே இருக்குமன்றோ?

நநு ச— 'தாஸ்யம் என்பது எப்பொழுதும் துக்கமன்றோ? அதை எப்படி ஸுகமென்று சொல்லக்கூடும்?' என்பது ஆக்ஷேபம். அதற்கு ஸமாதாநம் 'ஸுகமென்பதும் துக்கமென்பதும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் பாரதந்த்ர்யத்தையும் சார்ந்தவை

"𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌵𑌶𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌶𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌮𑍍"

"𑌸𑍇𑌵𑌾 𑌶𑍍𑌵𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍"

𑌇𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌨𑌵𑌗𑌤𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌵𑌿𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌥𑌾 𑌹𑌿 — 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌹𑌿 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌜𑌾𑌤𑌿𑌗𑍁𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑌾𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌃 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶𑌸𑍍𑌤𑌦𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑍈𑌵 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌃 । 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌵𑌰𑌾𑌹𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌕𑍍𑌷𑌃𑌪𑌿𑌶𑌾𑌚𑌦𑍇𑌵𑌦𑌾𑌨𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌪𑍁𑌂𑌸𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 । 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌿 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂

ந்த ஸுகங்களெல்லாம் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையே மிகவும் இஷ்டமாகவும் பாரதந்த்ர்யத்தைப் பெரிய துக்கமாகவும் கொண்டாடுகின்றனவே. ஸ்ம்ருதியிலும், 'பரவசமாக இருப்பது முழுவதும் துக்கம், ஸ்வ வசமாக இருப்பதே ஸுகம்' என்றும், 'மற்றொருவனுக்கு ஊழியம் செய்வது என்பதை நாயின் வ்ருத்தி என்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்; ஆகையால் அதை ஸர்வ ப்ரயத்நத்தாலும் விலக்கவேண்டும்' என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே. [வஸ்து ஸ்திதி இவ்விதம் இருக்கையில், சேஷமாயிருப்பதை எவ்விதம் ஸுகமென்று சொல்லக்கூடும்?]' என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் இவ்விடத்தில் செய்யக்கூடும். இந்த ஆக்ஷேபம், தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறியாதவர்களால் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபமே. சரீரமே ஆத்மாவென்னும் அபிமானத்துடன் கூடினவர்களே இம்மாதிரி ஆக்ஷேபிப்பார்கள். இதன் தத்வமென்னவென்றால்—லோகத்தில் 'சரீரம் சரீரம்' என்று ஒரு மாம்ஸ பிண்டத்தை நாம் குறிக்கிறோம். அந்த மாம்ஸ பிண்டத்தைக் கொண்டே 'இவன் மனுஷ்யன், இவன் மனுஷ்யனன்று, இவன் இன்ன குணத்துடன் கூடியவன், இவன் இன்னகுணத்துடன் கூடியவனன்று' என்பது முதலான நமது வ்யவஹாரமெல்லாம் ஏற்படுகின்றது. அந்தச் சரீரம் நமக்கு ஸ்வதந்த்ரமாகத் தோற்றுகிறது. அந்தச் சரீரத்தையே ஸம்ஸார பந்தத்தில் அகப்பட்டுள்ள நாமெல்லாரும் 'நான்' [அதாவது—ஆத்மா] என்று நினைக்கிறோம். நான் ஒன்றைப் புருஷார்த்தமாக அர்த்திப்பது [அதாவது—நாம் அடைய வேண்டுமென்று விரும்புவதும்] அப்படி அர்த்தியாமலிருப்பதும் அந்த ஆத்மாபிமானத்தைச் சார்ந்த

யல்ல, ஆனால் ஜந்மாந்தர கர்மமடியாக நமக்கு ஸம்பவிக்கும் தேஹாத்ம ப்ரமத்தையும் ஸ்வதந்த்ராத்ம ப்ரமத்தையும் சார்ந்தவை' என்பது தான். எது எது ஆத்மாவுக்கு அநுகூலமோ அதெல்லாம் ஸுகம்; எது எது ப்ரதிகூலமோ அதெல்லாம் துக்கம். ஆகையால் நாம் ஆத்மாவை ஸ்வதந்த்ரமென்று ப்ரமித்தால் அப்படி ப்ரமிக்கப்பட்ட,

ஸம்ஹித: | ஶ்ருத்வா ஏவம் தத்தேஹாதி தேஹவிலக்ஷணம் ஜ்ஞாநைகாகாரம், தச்ச பரமைச்வர்யஸம்பந்நம் | 'ஶுத்த ஜ்ஞாநைகமயோ(அ)யம்' இதி ஸ்ம்ருதிச ஜ்ஞாநைகாகாரதாம் பாரமேஷ்ட்யம் ப்ரதிபாதயதி, "ஸ இதம் விச்வம்" இத்யாதி ஶ்ருதிகணை: பாரார்த்யமேகாகாரதா ச ப்ரதீதா | அத: ஸிம்ஹவ்யாக்ரதேவாஸுரநரஸ்த்ரீபும்ஸாதிநாநா ஸ்வாத்மாபிமாநவத் கர்மக்ருத விபரீதாத்மாநாஷ்வேவ | அத: கர்மக்ருதமேவ பரவ்யதிரிக்த விஷயாணாம் ஸுகத்வம் | அத ஏவ தேஷாமல்பத்வமஸ்திரத்வம் ச, பரமபுருஷஸ்யைவ ஸ்வத ஏவ ஸுகத்வம் | அத ஏவ நிரதிசயத்வம் நித்யத்வம் ச

"கம் ப்ரஹ்ம"

இதி ஶ்ருதே: | ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய க்ருத்ஸ்னஸ்ய வஸ்துந: ஸ்வரூபேண

தன்றோ? லோகத்தில், ஸிம்ஹம் புலி பக்ஷி மனுஷ்யன் யக்ஷன் ராக்ஷஸன் பிசாசம் தேவன் அஸுரன் ஸ்த்ரீ புமான் இம்மாதிரியான பேதவ்யவஸ்தையை உடைய எல்லாவற்றுக்கும் அவை அவைகளுடைய ஆத்மாபிமானத்துக்குத் தக்கபடி அவை அவைகளின் ஸுகங்கள் வ்யவஸ்திதங்களாகக் காணப்படவில்லையா? அந்த ஸுகங்கள் ஒன்றுக்கு இருப்பதுபோல மற்றொன்றுக்கு இல்லையன்றோ? ஆகையால் புருஷார்த்தங்களின் வ்யவஸ்தை ஆத்மாபிமானத்திற்குத் தக்கதுபோல ஏற்படுகிறபடியால் மாத்ரம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸுகமாகவும் பாரதந்த்ர்யம் துக்கமாகவும் நமக்குத் தோன்றுகிறது. ஆத்மாவென்னும் வஸ்து தேஹத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஸ்வரூபத்தை உடையது. அதன் ஆகாரம் கேவலம் ஜ்ஞானமே, அது எக்காலத்திலும் ஈச்வரன் என்னும் வஸ்துவுக்கு சேஷபூதமே. "சுத்த ஜ்ஞானமய:" [ஆத்மா ஜ்ஞானமயமே] "ஸ இதம் விச்வம்" [ஈச்வரன் ஜகத் முழுவதற்கும் சேஷி] என்பவை முதலான வாக்யக் கூட்டங்கள் 'ஆத்மாவென்னும் வஸ்துவானது ஜ்ஞானத்தையே ஆகாரமாக உடையது' என்பதற்கும் ஈச்வரனுக்கே எக்காலத்திலும் அது சேஷமானது என்பதற்கும் ப்ரமாணங்களாகின்றன. ஆகையால், ஸிம்ஹம் புலி முதலியவைகளின் விஷயத்தில் சரீராத்மாபிமானம் வருவதுபோல, ஈச்வர பரதந்த்ரமான ஆத்மாவினிடத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற விபரீத ஜ்ஞானம் நமக்கு உண்டாகின்றது. இப்படி உண்டாவதெல்லாம் நம்மைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் கர்மத்தின் கார்யமே. ஆகையால், பரம புருஷனைத் தவிர்த்த மற்றைப் பொருள்களில் நமக்கு உண்டாகும் ஸுகரூபமான ஜ்ஞானம் அந்தக் கர்மத்தையே காரணமாக உடையது. அப்படி அது கர்மத்தின் கார்யமானதால், கர்மம் போகும்பொழுது அதுவும் நசித்து விடவேண்டுமாகையால், அது அல்பமாகவும் அஸ்திரமாகவும் ஆகின்றது. பரம புருஷனிடத்தில் ஏற்படும் ஸுகரூபமான ஜ்ஞானம் ஸ்வயமே ஸுகரூபமானதால் [கர்மத்தைக் காரணமாக உடையதன்றாதலால்] அது அளவற்றதாகவும் சாச்வதமாகவும் இருக்கின்றது. சுருதியும், "கம் ப்ரஹ்ம" [ப்ரஹ்மம் ஸ்வயமாகவே ஸுகம்] என்று சொல்லுகின்றது. ப்ரஹ்

ஸ்வாதந்த்ர்யத்திற்குப் பாரதந்த்ர்யம் ப்ரதிகூலமாகையால் அது துக்கமாகின்றதே தவிர அது அப்படி துக்கமாவது அந்தப் பாரதந்த்ர்யமன்று.

கம் ப்ரஹ்ம—ப்ரஹ்மம் அளவற்ற ஸுகம் என்பதற்கு இந்த சுருதி ப்ரமாணம்.

ண ஸுகத்வாபாவ: கர்மக்ருதத்வேநாஸ்திரத்வம் ச பகவதா பராசரேணோக்தம் ।

"நரகஸ்வர்க்கஸம்ஜ்ஞே வை பாபபுண்யே த்விஜோத்தம ।
வஸ்த்வேகமேவ து:காய ஸுகாயேர்ஷ்யோத்பவாய ச ॥
கோபாய ச யதஸ்தஸ்மாத் வஸ்து வஸ்த்வாத்மகம் குத: ॥"

ஸுகது:காத்யநேகாகாரரூபிணோ வஸ்துநோ வஸ்துத்வம் குத:, ததைகாந்ததா புண்யபாபக்ருதேத்யுக்தம் । ஏகஸ்யைவ புருஷாபேக்ஷயா கஸ்யசித் ஸுகத்வம் கஸ்யசித் து:கத்வம் பவதீதி வ்யவஸ்தாம் ப்ரதிபாத்ய ஏகஸ்மிந்நபி புருஷே ந வ்யவஸ்திதிரித்யாஹ

"ததேவ ப்ரீதயே பூத்வா புநர்து:காய ஜாயதே ।
ததேவ கோபாய யத: ப்ரஸாதாய ச ஜாயதே ॥
தஸ்மாத்து:காத்மகம் நாஸ்தி ந ச கிஞ்சித்ஸுகாத்மகம் ॥"

மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்கள் ஸ்வரூபத்தால் ஸுகங்களல்லவென்பதும் அவைகளில் ஏற்படும் ஸுகஜ்ஞானம் கர்மமடியாக ஏற்படுகிறபடியால் அது அஸ்திரமென்பதும் பகவான் பராசரரால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. 'நரகம் ஸ்வர்க்கம் என்று சொல்லப்படுமவையெல்லாம், ஒருவன் செய்யும் புண்யத்தினுடையவும் பாபத்தினுடையவும் பலன்களே. ஒரே வஸ்து சிலருக்கு ஸுகத்தின் பொருட்டும் மற்றும் சிலருக்கு துக்கத்தின் பொருட்டும் கோபத்தின் பொருட்டும் ஈர்ஷ்யையின் பொருட்டும் ஆகிறபடியால், [ப்ரப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த] வஸ்துக்களுக்கு வஸ்து ஆத்மகமான வஸ்துத்வம் உண்டோ?' அதாவது–இந்த வஸ்துக்களுக்கு ஏகாந்த ஸுகமாகவாவது ஏகாந்த துக்கமாகவாவது வஸ்துத்வம் இல்லை. ஸுகமும் துக்கமும் இவைகளின் விஷயத்தில் ஏகாந்தங்களாகத் தோன்றுவதெல்லாம் அவரவர்களின் புண்ய பாபரூபமான கர்மத்தின் கார்யமே' என்பது தாத்பர்யம். இவ்விதம் ஒரே வஸ்து ஒருவனுக்கு ஸுகமாயும் மற்றொருவனுக்கு துக்கமாயும் ஆகின்றது என்பது என்ன காரணத்தால் என்பதை ப்ரதிபாதித்து விட்டு, அதற்கு மேல், ஒரே மனுஷ்யனுக்கு ஒரு வஸ்து ஒரு காலத்தில் ஸுகமாயும் மற்றொரு காலத்தில் துக்கமாயும் ஆகிறபடியால் அதிலும் ஒரு வித வ்யவஸ்தை இல்லை என்பதைச் சொல்லுகிறார். 'ஒரு வஸ்துவே ஒரு ஸமயத்தில் ப்ரீதியின் பொருட்டு ஆகி மற்றொரு ஸமயத்தில் துக்கத்தின் பொருட்டு ஆகின்றது

'கம்' என்பதற்கு 'ஸுகம்' என்பது பொருள். ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவை எல்லாம் அல்பமாயும் அஸ்திரமாயுமுள்ள ஸுகத்தையே கொடுக்கும் என்பதற்கு 'நரகஸ்வர்க்கஸம்ஜ்ஞே' இத்யாதியான புராண வாக்யம் ப்ரமாணமாகக் கூறப்படுகின்றது.

வஸ்து வஸ்த்வாத்மகம் குத:— ஏகாந்த ஸுகமாகவாவது ஏகாந்த துக்கமாகவாவது ஒரு வஸ்துவும் இந்த உலகத்தில் இல்லை என்னும் ஆசயத்தை இந்த 'வஸ்து வாத்மகமான வஸ்து ஏது?' என்னும் கேள்வி சொல்லுகின்றது.

இதி । ஸுக2து3:க2த்வம் ஸர்வஸ்ய வஸ்துந: கர்மக்ருதம், ந வஸ்துஸ்வரூபக்ருதம்; அத: கர்மாவஸாநே தது3பே4 நிவர்தேயு: । யத்து "ஸர்வம் பரவஶம் து3:க2ம்" இத்யுக்தம் தத்3 ப4க3வத்3வ்யதிரிக்தாநாம் பரஸ்பரஶேஷஶேஷிபா4வாபா4வாத் தத்3வ்யதிரிக்தம் ப்ரதி ஶேஷதா து3:க2மேவேத்யுக்தம் । "ஸேவா ஶ்வவ்ருத்திராக்2யாதா" இத்யத்ராபி அஸேவ்யஸேவா ஶ்வவ்ருத்திரித்யுக்தம் ।

"ஸ ஹி ஸர்வைராஶ்ரமைருபாஸ்யைக ஏவ"

இதி ஸர்வைராத்மயாதா2த்ம்யவேதி3பி4: ஸேவ்ய: புருஷோத்தம ஏக ஏவ । யதோ2க்தம் ப4க3வதா

"மாம் ச யோ(அ)வ்யபி4சாரேண ப4க்தியோகே3ந ஸேவதே ।
ஸ கு3ணாந் ஸமதீத்யைதாந் ப்3ரஹ்மபூ4யாய கல்பதே ॥"

இதி । இயமேவ ப4க்திரூபா ஸேவா

அம்மாதிரியே கோபத்தின் பொருட்டும் தெளிவின்பொருட்டும் ஆகின்றது. ஆகையால் துக்கத்தையே கொடுப்பதாகவாவது ஸுகாத்மகமாகவாவது ஒரு வஸ்துவும் இல்லை'. அதாவது வஸ்துக்கள் ஸுகாத்மகமாவும் துக்காத்மகமாகவும் இருப்பதெல்லாம் கர்மத்தின் கார்யமே தவிர, வஸ்து ஸ்வரூபத்தைச் சார்ந்ததன்று. ஆகையால் கர்மம் முடிந்தவுடன் அந்த ஸுகதுக்கங்களும் முடிவு அடைகின்றன.

யத்து ஸர்வம்— பரதந்த்ரமாக இருப்பதெல்லாம் துக்கமென்று சொன்னதும் பரம புருஷனைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களின் விஷயத்தைப் பற்றியதே. ஏனென்றால் மற்றை வஸ்துக்களுக்கு நாம் சேஷமல்ல; நமக்கு அவை சேஷிபுமல்ல பரம புருஷன் ஒருவனுக்கே நாம் சேஷமாகையால், அவனைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்களைக் குறித்து நாம் சேஷவ்ருத்தியைச் செய்வது துக்கமே ஆகும். 'அடிமைத் தனம் நாயின் வ்ருத்தி என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது' என்பதும் அடிமையாக ஊழியம் செய்வதற்கு அநர்ஹர்களாக இருப்பவர்களைப் பற்றியே பேசப்பட்ட பேச்சு. பகவானே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்தவர்களெல்லாராலும் ஊழியம் செய்யத் தகுந்தவன். 'எந்த ஆச்ரமத்தில் இருந்தாலும் எல்லாராலும் அவன் ஒருவனே உபாஸிக்கத் தகுந்தவன்' என்று அவன் அம்மாதிரியான ஸேவைக்குத் தகுந்தவனென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும், 'எவன் நிச்சலமான பக்தியுடன் என்னை உபாஸிக்கிறானோ, அவன் இந்த ப்ரக்ருதியைக் கடந்து மோக்ஷத்தை அடைகிறான்' என்று

ஸேவா ஶ்வவ்ருத்தி:— இந்த வாக்யத்தால் நிந்திக்கப்பட்டுள்ள ஸேவை 'ஸேவிக்கத்தகாதவர்களுக்கு ஸேவை செய்வது' என்பதைக் குறிக்கின்றது என்பது எப்படி ஏற்படுகின்றது என்று கேட்டால், 'ஸ ஹ்யாராத்4யோ ஸர்வாஶ்ரமைருபாஸ்ய:' இத்யாதியான வாக்யம் அதை விளக்குகின்றது.

இயமேவ ப4க்திரூபா— இந்த ஸேவையும் பக்தி ரூபமே. 'பக்தி என்பது ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷமாகிறபடியால் அது மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகக்கூடும்; ஸேவையையும் எப்படி மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகச் சொல்லலாம்?' என்றால், 'ஸேவையும் பக்

"ப்ரஹ்மவிதாப்னோதி பரம்" "தமேவம் வித்வானம்ருத இஹ பவதி" "ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவ பவதி"

இத்யாதிஷு வேதனமுபாஸனபர்யாயமித்யுக்தம் । "யமேவைஷ வ்ருணுதே தேன லப்ய:" இதி விஶேஷணாச்ச "யமேவைஷ வ்ருணுதே" இதி பகவதா வரணீயத்வம் ப்ரதீயதே । வரணீயஶ்ச ப்ரியதம: । யஸ்ய பகவத்யனவதிகாதிஶயா ப்ரீதிர்ஜாயதே ஸ ஏவ பகவத: ப்ரியதம: । ததுக்தம் பகவதா

"ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞானினோऽத்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:"

இதி । ததா ச பரபக்திரூபாபன்னமேவ வேதனம் தத்த்வதோ பகவத்ப்ராப்திஸாதனம் । யதோக்தம் பகவதா த்வைபாயனேன மோக்ஷதர்மே ஸர்வோபநிஷத்வ்யாக்யானரூபம்

"ந ஸந்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சனைனம்

அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். "ப்ரஹ்மவிதாப்னோதி பரம்" [ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறவன் பரத்தை அடைகிறான்] "தமேவம் வித்வானம்ருத இஹ பவதி" [அவனை இவ்விதம் அறிகிறவன் அம்ருதனாகிறான்] "ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவ பவதி" [ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான்] இவை முதலிய வாக்யங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள 'அறிதல்' என்னும் சப்தம் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள பக்தி ரூபமான ஸேவையையே குறிக்கின்றது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'யமேவைஷ வ்ருணுதே தேன லப்ய:' [எவனை அந்தப் பரம புருஷன் வரிக்கிறானோ அவனாலேயே அவன் அடையத் தகுந்தவன்] என்னும் வாக்யத்திலும் "யமேவைஷ வ்ருணுதே" [எவனை அவன் வரிக்கிறானோ] என்பதால் பகவான் வரிக்கிறான் என்பது ஏற்படுகின்றது. அப்படி பகவானால் வரிக்கப்படுமவன் பகவானுக்கு அதிமாத்ரம் ப்ரியனாக இருத்தல் வேண்டும், அப்படி அவன் அவ்வளவு ப்ரீதி பாத்ரமாவதற்கு, அவன் பகவானிடத்தில் அளவற்ற ப்ரீதியைச் செய்திருத்தல் வேண்டுமன்றோ? பகவானே 'பக்தனுக்கு நான் அதிமாத்ரம் ப்ரியன், அவனும் எனக்கு அம்மாதிரியான ப்ரியனே' என்று இந்த அர்த்தத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார். ஆகையால், பகவானை உள்ளபடி அறிவது என்று சொல்லப்படும் பர பக்தியே அவனை அடைவதற்கு உபாயம். மஹாபாரதம் மோக்ஷ தர்மத்தில் ஸகல உபநிஷத்தின் வ்யாக்யான ரூபமாக ஒரு வாக்யம் பகவான் த்வைபாயனரால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது:- 'அவனுடைய

திருபமே' என்று ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது. 'வ்ருஞ்' என்னும் தாதுவுக்கு 'ஸேவை செய்கிறது' என்னும் பொருள் உண்டு.

ந ஸந்த்ருஶே திஷ்டதி — இந்த ச்லோகம் மஹாபாரதத்தில் இருக்கின்றது. இதன் முதல் பாதி கடோபநிஷத்திலும் காணப்படுகிறபடியால் இதை உபநிஷத்தின் வ்யாக்யானமென்று இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறார். உபநிஷத்தில் 'ஹ்ருதா மனீஷா மனஸாபிக்லுப்தோ ய ஏதத் விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி' என்னும் பின்

நேந । ஶ்ரத்3த4யா ச த்4ருத்யா ச ஸமாஹிதாத்மா ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் பரி பஶ்யதீஹ”

த்4ருத்யா ஸமாஹிதாத்மா ஶ்ரத்3த4யா பரமேஶ்வரம் பஶ்யதி ஸாக்ஷாத்கரோதீத்யர்த2꞉ । “ப4க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய꞉” இத்யநேந ஐகார்த்2யாத் । ப4க்திஶ்ச ஜ்ஞாநவிஶேஷ ஏவேதி ஸர்வமுபபந்நம்

ரூபம் பார்வைக்கு எட்டாதது, ஒருவனும் அவனைக் கண்ணால் கண்டான் என்பது இல்லை. இந்த்ரியங்களை அடக்குவதான த்ருதியால் சாந்தியை அடைந்துள்ள மநஸ்ஸைக் கொண்டு பக்தியினாலேயே ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனான அவனைப் பார்க்கிறான்’ த்ருதியினால் சாந்தமான மநஸ்ஸை உடையவன் பக்தியினால் பார்க்கிறான்’ என்பது அந்வயம். ‘பார்க்கிறான்’ என்பதற்கு ‘ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறான்’ அதாவது ‘அடைகிறான்’ என்பது பொருள். இப்படி அந்வயம் செய்து கொள்வானேன் என்றால், இந்த வாக்யமும் “ப4க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய꞉” [பக்தி ஒன்றாலேயே நான் அடையத் தகுந்தவன்] என்னும் வாக்யமும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றனவன்றோ? பக்தி என்பது ஜ்ஞாந விசேஷமே ஆகையால் இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதெல்லாம் உபபந்நமே.

பாதி ஸ்தாநத்தில், ‘ஶ்ரத்3த4யா ச த்4ருத்யா ச’ இத்யாதியான வாக்யம் பாரதச்லோகத்தில் தென்படுகின்றது. உபநிஷத்தில் தென்படும் ‘ஶ்ரத்3தா4’ என்னும் பதத்திற்கு ‘ஶ்ரத்3த4யா’ என்பது வ்யாக்யாநம். ‘ஶாந்தோ தா3ந்த꞉’ என்பதற்கு ‘சாந்தி தாந்தி முதலியவைகளுடன் கூடிய மநஸ்ஸால்’ என்பது பொருள். அந்த அர்த்தம் இவ்விடத்தில் ‘த்4ருத்யா’ என்பதால் விளக்கப்படுகின்றது. இந்த்ரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து திருப்புவதற்கு அபேக்ஷிதமான த்ருதியே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். ‘ஶ்ரத்3த4யா ச த்4ருத்யா ச ஸமாஹிதாத்மா’ என்று ச்லோகத்தில் இருக்கையில், அதை மாற்றி ‘த்4ருத்யா ஸமாஹிதாத்மா ஸந் ஶ்ரத்3த4யா பஶ்யதி’ என்று அந்வயம் எப்படி செய்யப்படுகின்றது என்றால், வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களில் பக்தி ஒன்றே மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் அதற்கு விருத்தமாக த்ருதியையும் அதற்கு உபாயமாகச் சொல்வது சரியன்று என்னும் காரணத்தால் மாத்ரம் என்று ‘ப4க்த்யா த்வநந்யயா’ இத்யாதியான பகவத் கீதா வாக்யம் அதற்கு ப்ரமாணமாகக் கூறப்படுகின்றது.

ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞா கரீயாம்ஸோ விமத்ஸரா: ।
ப்ரமாணதந்த்ரா ஸந்தீதி க்ருதோ வேதார்த்தஸங்க்ரஹ: ॥
இதி ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித:
வேதார்த்தஸங்க்ரஹ: ।

ஸாராஸார... 'இது ஸாரம் இது அஸாரம்' என்று பிரித்தறியும் யோக்யதையை யுடையவும் பஹுச்ருதர்களாகவும் மாத்ஸர்ய மற்றவர்களாகவும் சில ப்ரமாண வச்யர்கள் இருக்கிறார்களென்று அவர்களின் அபிமதி விஷயமாக இந்த வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் செய்யப்பட்டது

ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்
முற்றிற்று

ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞா: இது இந்த க்ரந்தம் செய்தவரின் நோக்கை விளக்குகின்றது எவ்வித அபிநிவேசமுமின்றி ப்ரமாண தர்க்கங்களால் உண்மையை அறிந்து கொள்ளும் சக்தியை உடைய ப்ராமாணிகர்களைக் குறித்தே இந்த க்ரந்தம் செய்யப்பட்டது என்பதே இதன் கருத்து அவர்களுடைய அபிமதி இருந்தால் போதும் என்பது தாத்பர்யம் கரீயாம்ஸ:— பெரியோர்கள், அதாவது நன்றாகப் படித்தவர்கள். அவர்களுக்கு மாத்ரமே ப்ரமாண தர்க்கங்களைச் சரிவர ப்ரயோகம் செய்யவும் அதனால் இது துர்பலம் இது ப்ரபலம் என்று நிர்ணயிக்கவும் சக்தி இருக்கக்கூடுமாதலால், அவர்களே இந்தச் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறார்கள்.

ஸ்ரீவாதூலாந்வயஶ்ரீணாம் ஹர்ஷாய ஸ்வாந்தயாயிநா ।
வாஸுதேவேந விவ்ருத: ஸ்ரீவேதார்த்தஸங்க்ரஹ: ॥

ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ வ்யாக்யானம்
முற்றிற்று.

ஶ்ரீ:

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ ப்ரமாணவாக்யாநாம்

அகாராதி ஸூசிகா

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
	அ	
அக்ஷராணாம்	500	ப.கீ. 10-33
அக்நே: ஶிவஸ்ய	272	மத்ஸ்யபு. 53-74
அஜாமேகாம்	199	ஶ்வேதாஶ்வ. 11-5
அஜாயமாநோ	325	தைத்தி.
அபதஸ்ய ஸயஸ்ய ஸவதி	373	தைத்தி. II. 8-4
அத நாமதேயம்	120	ப்ரு. II. 3-6
அத ய இஹாத்மாநம்	307	சா.
அத யதிதம்	303	சா.
அபாம ஸோமம்	373	தை. II. 8-3
அதாத ஊர்த்வமோ	119	ப்ரு.
அத்ஸு ஸம்ஸ்ருத	286	தை.
அநேந ஜீவேந	185	சா.
அநேந ஸர்வகதத்வ	328	ப்ர. ஸூ. III 2-36
அந்தஸ்தத்தர்மோபதேஶாத்	397	ப்ர. ஸூ. I. 1-21
அந்த: ப்ரவிஷ்ட:	54-184-237	யஜுராரண்யக. 3-20
அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ	329	மநுஸ்ம்ருதி. 1-8
அபரேயம்	201	ப.கீ. VII. 8.
அபஹதபாப்மா	235	சா. 8-1-5
அயநம் தஸ்ய	330	வி. பு. I. 4-6
அயமாத்மா ப்ரஹ்ம	9	ப்ரு. 5
அவித்யா	108-388	வி. பு. VI. 7
அவ்யக்தாத்	132	ம. பா. ஶாந்தி.
அஸதேவ	110	சா.
அஸ்மாந்மாயீ	200	ஶ்வே.

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
	க	
கௌரநாத்யம் தவதீ	200	ஐ० திக.
	ச	
சதுர்ஹோதாரः	367	தை. ஆ. 3-21
	ஜ	
ஜகத்ஸர்வம் ஶரீரம் தே	186	வி. பு.
ஜகதேதந்மஹாஶ்சர்யம்	232	வி. பு.
ஜந்மாத்யஸ்ய யத:	281-313-326	ப்ர. ஸூ. 1-1-2
ஜ்யோதீம்ஷி	412	வி. பு. 2-12-38
	ஜ்ஞ	
ஜ்ஞாஜ்ஞௌ	186	ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்
ஜ்ஞாநஶக்தி	133	வி. பு. 6-5-79
	த	
த ஏதே	387	சா. உ. 8-3-7
ததேதத் யதக்ஷரம்	278	ஶ்வே. 3-10-11
தத்த்வமஸி	9-242	சாந்தோ. 6-8-7
தத்ர வஸிஷ்ட	134	வி. பு. 6-5-77
தத்த்வம் ஸ்வநிபந்தநாம்	374	ஶ்ரீ பாஷ்ய
தத்த்வம் வேத	323	வி. பு. 1-22-33
தத்ஸ்ருஷ்டா	184	தை. உ. 2-6-18
ததநந்யத்வமாரம்பண	328	ப்ர. ஸூ. 3-2-35
ததேக்ஷத பஹுஸ்யாம்	229-385-390	சா. நா. 6-1-1
ததேவ வீக்ஷதே	421	வி. பு. 2-6-46
ததேவாக்நி:	364	தை. உ. 6-1-7
ததைக்ஷத	25-44-314	சா. 6-8
தத்ரூபணமாரப்யாக	72	ப்ர. ஸூ. 2-3-24
தத்ரூபணாஸ்த	383	தை. ஸூ. 1-4-9

த

ந

ப்ரதீகம	பக்கம	ஆகரம்
ஸர்வே வேதா	42-282-314-391	சா 6-8-7
ஸத்ரக்தா:	25	சா.
ஸத்ஸங்கல்பாண	318	வி பு.
ஸத்ஸங்கல்போபாஹிதம்	385-387	வி பு. I. 2[illegible]-53
ஸத்யா:	396	வி பு VI. 7-70
ஸமஸ்தஶக்தய:	386	வி பு I 23-42
ஸர்வக்ஞாநந்தஶக்தி	139	வி. பு. 62
ஸர்வகர்மாண்யபி	376	ப. கீ. 18-56
ஸர்வபூதாந்தராத்மா	310	வி பு. 1-19-88
ஸர்வம் கல்விதம்	235-412	சா. 3-14-1
ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி	419	ஆநு. IV. 6
ஸர்வதா	160	வி. பு.
ஸர்வஸ்ய சாஹம்	187	ப. கீ 15-15
ஸர்வஸ்ய வஶீ	120-236-314-358	ப்ரு. 6-4-22
ஸர்வாணி	235	ஸ்ரீ ஸு.
ஸர்வே நிமேஷா:	235-314-380	தை. நா. 1-8
ஸர்வே வேதாயத	208	
ஸர்வேஷாம் த	62	ஆநு.
ஸ ஸர்வபூத:	318	வி. பு
ஸம்ஸார	138	வி. பு. 7
ஸம்ஸாரதாபார்த	388	வி. பு. 1-62
ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம்	288	நாரா. ஸுநு
ஸர்வேஷு ஸத்தம்	209	
ஸஹஸ்ராம்ஶுதேஜஸ:	422	ஆநு
ஸாமாநாத்ய	327	ப்ரு. ஸு. III 2-31
ஸிஸ்ருக்ஷு:	329	ஆநு. 1-7
ஸோயமாத்மா ப்ரஸேள	63	தை. நா
ஸ்ருஷ்டி:	320	வி. பு. 1-2-66
ஸேயா	419	ஆநு. IV. 6
ஸோகாமயத	414	தை. உ. II 6-1